

Giới thiệu Học Viện Danh Giá

Tác phẩm Học Viện Danh Giá của tác giả Kirigaya Yuua nói về 12 con người (12 cung hoàng đạo), xuất thân từ những gia đình danh giá. Một ngôi trường quý tộc, nơi xảy ra những câu chuyện dở khóc dở cười. Câu chuyện học đường, câu chuyện của tình bạn, câu chuyện của sự thừa kế, và cả câu chuyện của những tình yêu đầu đời.

1. Sur Tsur (Nữ):

“Đi chỗ khác! Tớ còn nhiều việc để làm, không thành thạo như cậu đâu!”

2. Bảo Bình (Nam):

“Sao cậu cứ nhìn mấy tên con trai khác thế? Tớ cảm thấy!”

3. Cự Giải (Nữ):

“Tớ rõ ràng không yếu đuối đâu, nhưng nếu tớ thấy cậu đi với cô gái khác, tớ... tớ... tớ khóc đấy!”

4. Thiên Yết (Nam):

“Cậu biết rõ rằng trái tim tớ đã rung động vì một người không phải cậu, hà cớ gì vẫn cứ theo đuổi và giữ tình cảm đó của cậu?”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: KHAI GIẢNG

Trong một ngôi biệt thự xa hoa xây theo kiểu hiện đại, một cậu chàng điển trai đang say ngủ trên chiếc giường của mình. Vẫn đang say giấc nồng thì bên cạnh, chiếc điện thoại của cậu reng lên. Bực mình vì bị phá giấc ngủ, Song Ngư nhăn mặt, lăn lộn một hồi mới đưa tay lấy cái điện thoại, áp lên tai nói bằng giọng lừ đừ.

– A lô...

– A lô cái đầu mày! Biết ngay là chưa chịu dậy mà! Mày biết hôm nay là ngày gì không hả thằng kia?

– Ngày gì? Mày để tao ngủ!

– Hôm nay nhận lớp rồi khai giảng nè cha nội! Mày khôn hồn thì dậy nhanh! Tao qua mà còn ngủ thì biết tao!

Nói rồi, đầu dây bên kia cúp máy cái rụp. Còn ai ngoài Thiên Yết, thằng bạn thân chí cốt của Song Ngư chứ. Nhưng Ngư nhà ta vẫn chưa chịu dậy. Cậu bỏ tay khỏi cái điện thoại, rồi quay người ngủ tiếp.

.

.

.

Ba giây. Đúng ba giây sau, Song Ngư lập tức bật người ngồi dậy. Cậu với tay lấy cái điện thoại đang nằm lăn lóc coi giờ, đôi mắt ngáy ngủ thoáng tia hốt hoảng. Hôm nay đúng là ngày nhận lớp và khai giảng. Song Ngư đưa tay gỡ đầu, ngáp một cái đầy lười biếng. Sau một hồi lim dim, cậu mới chịu đứng dậy, lờ mờ đi rửa mặt.

Cùng lúc đó, tại một căn biệt thự khác, cũng có một cậu chàng đang ngồi trong một chiếc bàn ăn lớn, vẻ mặt lạnh lùng ngái ngủ. Cậu là Thiên Yết, người vừa mới “nhân từ” gọi điện đánh thức cậu bạn thân Song Ngư. Một tay chống cằm, Thiên Yết đáp lại câu hỏi của quán gia về bữa ăn sáng.

– Gì cũng được, càng đơn giản càng tốt.

Hệt như Song Ngư, Thiên Yết cũng mê ngủ không kém. Vậy mà dùng một cái, hết ba tháng hè, và hôm nay cậu phải lết xác đi học. Chán lắm chứ. Mà tính ra cũng đỡ hơn ai kia, nếu mà Yết không gọi dậy thì chắc Song Ngư ngủ không biết trời trăng mây gió gì luôn. Mà, ăn sáng xong còn phải qua nhà rước Ngư đi học chung nữa. Ngư không thiếu thốn gì, chỉ đơn giản là nhà không ai cho chạy xe, nên đành nhờ thằng bạn chí cốt.

Song Ngư với Thiên Yết chơi với nhau từ nhỏ, cùng với một cô bé nữa. Cả ba bọn họ gặp nhau nhờ vào buổi gặp mặt bàn chuyện làm ăn của ba mẹ, rồi

thân luôn. Thiên Yết là người theo chủ nghĩa lòng biếng, lạnh lùng, nhưng chỉ là với mấy người cậu không quen biết, còn bạn bè thì cũng vui cười bình thường. Còn Song Ngư, khác với Thiên Yết, người có vẻ ngoài nam tính, thì cậu lại có một khuôn mặt trông khá giống con gái. Song Ngư cũng thuộc dạng lạnh lùng, nhưng lòng nhác thì chắc đúng hơn. Vì vậy, từ khi còn là học viên của Học viện UTA – một trường cấp hai cũng thuộc sở hữu của Tập đoàn UTX – hai anh chàng đã tạo con sóng lớn trong trường, đánh đổ biết bao trái tim các nữ sinh.

oOo

Trên con đường nhộn nhịp và tấp nập người qua lại, nổi bật hai cô gái trẻ với ngoại hình đáng yêu. Một cô nàng với mái tóc đen tuyền buộc đuôi ngựa sau đầu, tay cầm một bịch bánh, vừa đi vừa ngậm nga giai điệu. Kim Ngư. Đi bên cạnh là một cô nàng với mái tóc trắng dài ngang vai, vừa trò chuyện vừa ngậm nga theo điệu của Kim Ngư, vừa tiện tay bóc bịch bánh trên tay Ngư. Song Tử. Về ngoài trong sáng thánh thiện của hai cô gái thu hút người qua đường, chưa kể đến bộ đồng phục trên người họ, dù biến tấu thế nào thì vẫn là đồng thời của UTX.

UTX không quan trọng việc đồng phục, vì nhà trường muốn học viên có thể bộc lộ cá tính thông qua đồng phục, nên có quyền biến tấu theo sở thích. Kim Ngư mặc chiếc áo sơ mi trắng, cà vạt tím sọc xanh và chiếc váy trắng nốt. Còn Song Tử thì mặc áo sơ mi trắng, nhưng không thắt cà vạt, áo vest đồng phục thì vắt ngang hông.

Song Tử và Kim Ngư là bạn thân từ hồi tiểu học và hiện đang sống cùng nhà. Song Tử là con gái của một tập đoàn chuyên về lĩnh vực giải trí, và Kim Ngư cũng là cô chiêu của một tập đoàn với chuỗi nhà hàng lớn. Vì bận công việc, nên bố mẹ Song Tử đã ra nước ngoài, vì vậy, cô nàng đã dọn qua nhà Kim Ngư từ hồi cấp hai. Và điểm chung là cả hai cô bạn này đều rất tham ăn.

Vì xe nhà hỏng, nên Kim Ngư và Song Tử phải đi bộ đến trường. Nhưng đối với hai cô tiểu thư này, thì có lẽ việc này không mấy khó khăn.

– Tiểu Ngư... Song Song... chờ... chờ tớ... với...

Đang đi thì hai cô nàng nghe thấy tiếng kêu hót hải phía sau nên dừng lại xem thử. Từ xa, một cô gái xinh xắn, với mái tóc buộc xéo một bên, đang gấp gói đồ hồng học. Cô nàng cũng mặc đồng phục UTX, áo sơ mi trắng và cà vạt tím sọc xanh, cùng với váy trắng. Đó là Nhân Mã. Nhân Mã cũng là bạn thân từ hồi tiểu học với Song Tử và Kim Ngư.

Thấy cô bạn thân, cả hai nhìn nhau cười rồi chạy lại chỗ Mã Mã đang thờ hồng học.

– Sao cậu chạy ghê thế? – Kim Ngư vừa bóc bánh ăn vừa hỏi

– N-Nhà tớ... xe nhà tớ... hỏng...

– Thờ rồi nói! – Song Tử vừa cười vừa nói

– Xe nhà tớ hỏng, đang đi thì thấy hai cậu! – Sau khi điều hoà nhịp thở, Nhân Mã cười hi hi

– Xe nhà bọn này cũng hỏng, tụi mình đến trường chung đi! – Kim Ngư với vẻ mặt trẻ con đề nghị

– Okay!

oOo

Học viện UTX lúc này đã có khá nhiều học viên có mặt. Mọi người đi xung quanh các phòng học hoặc ngồi bàn chuyện trên trời dưới đất như đã để dành suốt ba tháng hè ấy.

Thiên Yết vừa đỗ chiếc Mercedes màu đen bóng vào nhà xe, rồi cùng Song Ngư đi ra ngoài. Song Ngư đưa tay che miệng ngáp, liền bị Thiên Yết lườm một cái.

– Mày làm cái quái gì hôm qua mà giờ chưa tỉnh ngủ hả?

Thiên Yết mặc đồng phục rất nghiêm chỉnh, còn Song Ngư thì vắt cái áo vest ngang hông, cà vạt cũng thắt lỏng.

– Tao chơi laptop.

Nghe Song Ngư vừa ngái ngủ vừa nói vậy, Thiên Yết liền tức giận cốc một cú mạnh vào đầu cậu bạn. Song Ngư mặt mày sưng sía quay qua, vừa định chửi cho một trận thì từ cổng trường ba cô nàng chạy lại.

– Thiên Yết, Song Ngư!

– Nhân Mã, Kim Ngư, Song Tử nữa. Mấy người làm gì thờ ghê thế?

Song Ngư quên luôn bực bội, quay qua mắt tròn mắt dẹt với Thiên Yết rồi lại nhìn ba cô nàng đang gấp gói đồ không ra hơi.

– Tớ cứ tưởng trễ rồi! – Nhân Mã cười hi hi

– Làm chạy hụt hơi! – Kim Ngư thờ mạnh một cái, nhìn hai cô bạn cười tươi

- Đừng nói xe cả hai nhà hông một lượt nhé? – Thiên Yết nhướn mày
- Đúng rồi! – Song Tử lập tức phồng má – Ai biết đâu!
- Thật là! – Song Ngư chợt nói – Sao không bắt taxi đi, chạy chi giờ than mệt?

Nghe Song Ngư nói, cả ba cô nàng cùng quay qua, mắt mở to rồi “à” một tiếng. Nhìn cảnh ấy, Thiên Yết với Song Ngư không biết phải nói gì ngoài lắc đầu ngán ngẩm.

Đúng lúc cả năm người đang nói chuyện, thì từ phía sau, một ai đó nhảy bổ lên, hai tay khoác vai Thiên Yết với Song Ngư. Hối nói cũng biết ai.

Thiên Bình đu trên vai Yết với Ngư, nhe răng cười tươi. Mái tóc nhuộm nâu sáng, khuôn mặt cậu chàng thuộc dạng mĩ nam, đẹp không tí vết nhưng đối với mấy cô gái nhà này, hoàn toàn bình thường. Dù sao Thiên Bình nhà ta cũng là một diễn viên kiêm người mẫu nổi tiếng mà, bị cái là đào hoa và mê gái quá mức. Cậu chàng không biết tấu đồng phục lắm, chỉ không mặc áo vest thôi.

- Yo!
- Yo con khi! Nhảy xuống mày!

Thiên Yết nói giọng xua đuổi, nhưng Thiên Bình vẫn kiên trì đu trên vai hai cậu bạn. Trong lúc Song Ngư đang định cho cậu mình tỉnh một cú thực ngay bụng thì bên cạnh cậu, một anh chàng với mái tóc vàng như con lai. Là Bảo Bình. Bảo Bình là một thiên tài về bộ môn hoá học, thích làm thí nghiệm đến điên cuồng. Bảo Bình mặc đồng phục rất nghiêm chỉnh. Tuy hơi giống nhà khoa học cho lắm, nhưng Bảo Bình nhà ta cũng biết chăm chuốt ngoại hình lắm à nha, nhờ cậu bạn thân Thiên Bình hết.

Đi bên cạnh Bảo Bình còn một cậu con trai nữa. Tóc đen và vẻ ngoài chững chạc, mắt đeo kính tri thức, đồng phục rất nghiêm chỉnh. Là Ma Kết chứ ai.

- Chào buổi sáng Bảo Bình, Ma Kết nữa! – Kim Ngưu, miệng đầy bánh, nói ú ớ
- Ăn hết rồi nói! – Thiên Yết hơi cười
- Ờ!
- Chào buổi sáng, các cậu! – Ma Kết nói bằng giọng lịch sự
- Chào chào!

Bảo Bình vừa nói, vừa kéo cổ Thiên Bình đang đu trên vai Thiên Yết với Song Ngư xuống. Thấy vậy, Thiên Bình liền bắt mồm lên tiếng.

- Sao không ai chào tớ hết!
- Kệ mày! Nhoi nhoi như con dòi vậy! – Bảo Bình cốc một cái rỗ đầu lên đầu Thiên Bình
- Để xem nào, tụi mình còn thiếu, – Song Tử vừa nói, vừa đưa ngón tay đếm từng người
- Thiếu Cự Giải với Xử Nữ!
- Bạch Dương nữa! – Nhân Mã thêm cho Kim Ngưu.

Vừa nhắc đã tới. Bên ngoài cổng trường, một chiếc ô tô đen vừa đỗ lại. Từ trong xe, một cô gái trông rất đáng yêu với mái tóc dài ngang lưng, trên mái có một chiếc kẹp nhỏ, đang mỉm cười và gật đầu chào người tài xế trong xe. Cô nàng mặc bộ đồng phục cũng nghiêm chỉnh không kém. Đó là Cự Giải, cô bạn thánh thiện ngây thơ của tụi nó.

Cự Giải quay qua liền nhìn thấy Kim Ngưu vừa ăn bánh, vừa vẫy tay chào mình. Giải nhi cũng cười và vẫy lại, nhanh chân chạy lại chỗ các bạn.

Bọn nó, thêm Xử Nữ với Bạch Dương nữa, nguyên đám học chung hồi lớp tám với lớp chín. Từ khi còn cấp hai, tụi nó đã có rất nhiều người hâm mộ rồi, nên giờ, đứng nói chuyện mà tụi nó có thêm đề ý là mấy người trong trường đang nhìn mình chằm chằm đâu. Nhất là Thiên Bình, anh chàng còn rất tự hào về việc mình có một câu lạc bộ hâm mộ riêng ấy chứ.

Trong lúc bọn nó đang trò chuyện vui vẻ thì từ xa, một cô gái trông rất chững chạc đang đi lại. Mái tóc đen mượt được cột cao, để lộ cái cổ trắng ngần cùng với đôi mắt tinh anh, chững chạc. Với cái vẻ đẹp ấy, ai trong trường còn không biết Xử Nữ nữa.

- Hiếm khi thấy cậu tới muộn á nga~
- Ngưu ngốc, muộn hồi nào hả? – Xử Nữ cốc yêu cô bạn – Tại các cậu đến sớm quá thôi!
- Còn Bạch Dương? Cậu ta sao chưa tới nhỉ? – Thiên Bình chợt nói

– Chắc ngủ quên vì hôm qua chơi đến khuya đây mà!

Song Ngư vừa dứt lại là ánh mắt của mấy sao lập tức hướng về cậu. Chớp chớp mắt mấy cái rồi bùm miệng cười. Lí do là vì y chang như Song Ngư đang diễn tả mình ấy.

Đúng lúc đó thì từ phía sau, một ai đó choàng tay qua cổ Nhân Mã. Mái tóc nhuộm màu đỏ đậm, áo sơ mi trắng, cà vạt tím xanh và áo vest trắng bên ngoài. Chiếc quần âu trắng bị thay thành một chiếc quần ngắn đến đầu gối. Tay cậu chàng đeo mấy cái vòng handmade.

– Bạch Dương ngốc! Ngủ quên chớ gì!

– Hồi nào há? Xe chết máy thôi!

Bạch Dương cốc nhẹ đầu cô bạn Nhân Mã. Mã Mã với Dương là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, nên mấy hành động thân mật này là hoàn toàn bình thường. Dù vậy, mấy tên ngỗ nghịch như Thiên Bình cũng hay đem ra làm trò trêu chọc khiến cả hai mặt đỏ bừng rất dễ thương.

– Đông đủ rồi thì vào dự lễ khai giảng thôi! – Xử Nữ vừa nhìn đồng hồ vừa nói

– Ủ, hình như sắp tới giờ làm lễ rồi mà nhỉ? – Thiên Yết tiếp lời

Sau đó, cả bọn cùng đi vào sân trường để dự lễ khai giảng. Tuy Học viện UTX có hội trường, nhưng những buổi lễ như chào cờ, khai giảng, bế giảng, hay tổng kết đều được tổ chức dưới sân trường để giữ nguyên nét truyền thống.

oOo

Trong khi cả trường đang dự lễ khai giảng, thì bên ngoài cổng trường, có một chiếc xe nhãn hiệu Roll-Royce Ghost màu đen sang trọng. Nó nổi bật giữa lòng thành phố, khiến cho người qua đường phải ngoái đầu nhìn bằng đôi mắt trằm trồ, ngưỡng mộ cả xe lẫn chủ nhân của nó.

Đâu ai ngờ chủ nhân của chiếc xe sang trọng đắt tiền này là một cô bé cấp ba chứ. Ngồi bên trong xe, là một cô gái với mái tóc đen xoã tự nhiên, hơi xoắn nhẹ phần đuôi tóc, nước da trắng xinh đẹp. Đôi mắt xanh thăm thẳm trông như con lai của cô dán chặt vào màn hình cái laptop đặt trên đùi. Nếu để ý, cô nàng tiểu thư ấy mặc bộ đồng phục của UTX.

– Cô chủ, cô có định vào trong không ạ?

Người tài xế trong bộ vest đen lịch lãm, ngồi ở ghế lái nhìn cô chủ của mình qua kính chiếu hậu. Anh đã làm việc cho cô chủ nhỏ hơn năm năm, bản thân anh cũng rất khâm phục và ngưỡng mộ sự lạnh lùng đến tận xương, cùng với tài năng xuất chúng của cô.

Sư Tử nghe vậy, rời mắt khỏi laptop. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi cánh cổng Học viện UTX, khoé miệng nở nụ cười.

– Đương nhiên. Nhưng không phải bây giờ.

– Vâng, cô chủ.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: CÔ BẠN CHUYÊN TRƯỜNG

Bên dưới sân trường, những học viên đang ngồi trên ghế, nghe những thông báo của các giáo viên trên sân khấu. Ai cũng cố giữ vẻ tỉnh táo, trừ một vài người vẫn khá thoải mái nói chuyện, thậm chí là ngủ.

– Như các em đã biết, năm nay khối 10 sẽ có một sự thay đổi, đó là một lớp sẽ được bổ sung, lớp S!

Đứng trên sân khấu, thầy hiệu trưởng đồng đặc nói qua loa micro. Đứng là các học viên ở đây đều đã biết về sự bổ sung lớp S vào khối 10 qua bảng thông báo của trường, nhưng về chi tiết không rõ, nên đa số đều mang vẻ mặt kinh ngạc. Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, và chỉ im lặng khi có sự lên tiếng của thầy giám thị.

Mười một người nãy giờ đang khá thoải mái, nghe tin đó cũng bắt đầu quay sang nhìn nhau. Chuyện là các sao nhà ta có thêm ngó ngang gì đến cái bảng thông báo đâu mà biết. Cứ gặp nhau là nói chuyện thôi.

– Thật ra đây là lệnh từ Tập đoàn UTX. Như các em đã biết, Học viện này là một trong những ngôi trường thuộc quyền sở hữu của UTX. Đây là một lớp đặc biệt hơn cả lớp A của khối, chỉ gồm mười hai thành viên.

Từ đó đến giờ, trong mỗi khối, lớp A luôn là lớp đặc biệt nhất. Lớp A (Ace) quy tụ những thành viên nổi trội, với bộ não cực kì thông minh và thông thạo nhiều lĩnh vực. Vậy mà nay còn có lớp S, thậm chí đặc biệt hơn cả lớp A sao. Nhưng tại sao lại chỉ thêm vào khối 10. Mọi người bên dưới lại bắt đầu xầm xì bàn tán.

– Đặc biệt hơn cả lớp A luôn sao?

Hay:

– Sao chỉ có mười hai thành viên nhỉ?

Hoặc:

– Không biết những ai danh dự vậy nhỉ?

Và thầy giám thị lại một lần nữa phải lên tiếng để giữ trật tự. Thầy hiệu trưởng ho khan mấy tiếng nhắc nhở, rồi tiếp.

– Sau đây là thành viên của lớp S: Thiên Yết, Song Ngư, Bạch Dương, Cự Giải, Xử Nữ, Ma Kết, Bảo Bình, Song Tử, Kim Ngưu, Nhân Mã, Thiên Bình,...

Cứ mỗi khi được xướng tên, các sao ta lại quay sang mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau đầy kinh ngạc. Đó đều là những cái tên nổi tiếng trong trường, với tài trí vô song, nên bao nhiêu ánh mắt lập tức dồn về phía họ. Nhưng bây giờ chỉ mới mười một cái tên, nên không chỉ mọi người, mà cả các sao nhà ta cũng thấy thắc mắc tại sao thầy hiệu trưởng lại dừng lại, thắc mắc nhân vật tâm cỡ tài giỏi nào sẽ xuất hiện.

– Và cuối cùng, là Sư Tử.

Thầy hiệu trưởng vừa dứt lời là ai nấy bắt đầu quay sang nhìn nhau. Sư Tử là ai nhỉ, bọn họ chưa từng nghe qua tên. Học sinh mới chẳng.

Các sao của chúng ta cũng không ngoại lệ. Bọn họ rất vui vì năm nay được học cùng nhau, nhưng cũng thắc mắc tại sao Tập đoàn UTX lại đích thân gửi một đề nghị kì lạ như vậy, và bọn họ tại sao lại được chọn vào, chỉ đơn giản là thông minh tài giỏi gì đó thôi sao. Và trên hết tất cả, Sư Tử là ai, là nhân vật tâm cỡ nào chứ.

oOo

Buổi lễ khai giảng kết thúc. Trong khi mọi người trong học viện đồ xô chạy lại bảng thông báo xem mình học lớp nào, thì các sao nhà ta, theo sơ đồ hướng dẫn của sổ tay điện tử (1) để đi đến phòng học của lớp S. Vừa đi, bọn họ vừa nói chuyện về những thắc mắc của mình.

Phòng học của lớp S nằm ở cuối dãy hành lang. Đó là một căn phòng rộng hơn nhiều so với những căn phòng học khác, nhưng chỉ có mười hai chiếc bàn học, xếp thành bốn dãy, mỗi dãy bốn bàn. Cuối lớp à một chiếc kệ sách khá to. Có hai hàng cửa sổ, một nhìn ra sân và một nối với dãy hành lang.

Trong lúc đợi giáo viên vào, thì mọi người ngồi đợi chỗ nào đó, chụm đầu vào mà nói chuyện trên trời dưới đất.

– Nhưng Sư Tử là ai nhỉ?

Đang ăn bánh, chợt Kim Ngưu hỏi. Mọi người nhìn nhau rồi nhún vai. Không một ai trong số họ biết chủ nhân của cái tên ấy là ai, gặp mặt một lần còn chưa chứ đừng nói đến chuyện biết Sư Tử này là nam hay nữ.

Tuy nhiên, hình như Song Ngư thấy cái tên này quen quen sao ấy. Hình như có nghe qua rồi.

oOo

Cánh cửa phòng Hiệu trưởng bị ai đó mở bật ra không chút tôn trọng. Vị thầy trung niên đáng kính đang làm việc nghe thấy, lập tức ngẩng đầu trông đầy tức giận. Nhưng vẻ mặt tức giận ấy lập tức tái đi. Bỏ mặc đám tài liệu trên bàn, thầy hiệu trưởng rời khỏi ghế ngồi, hơi cúi người trước cô gái mặc đồng phục trước mặt.

– Cô chủ!

– Hình như ngài hơi tức giận thì phải, trợ lý Hoàng, à không, thầy Hiệu trưởng?

– Tôi không dám, thưa cô chủ!

Sư Tử hơi cười.

Thầy hiệu trưởng, trước khi đảm nhận chức vụ này và giám sát Học viện UTX, đã từng được biết với cái tên trợ lý Hoàng, một trong hai trợ lý đắc lực của ba cô, ngài Chủ tịch đáng kính của Đại Tập đoàn UTX.

– Cô chủ đến đây có việc gì sao ạ?

Trong khi thầy hiệu trưởng đầy kính cẩn hỏi cô gái đáng tuổi con mình kia, thì Sur Từ thong thả bước lại chỗ bộ ghế sofa tiếp khách trong phòng, cô ngồi lên tay của một chiếc ghế riêng, hơi cười nhưng đôi mắt lạnh đến đáng sợ.

– Chào hỏi thôi! Dù gì tôi cũng là người ra lệnh thêm lớp S vào mà.

– Vâng!

Sur Từ nhìn chằm chằm người đàn ông đang cúi mình trước mình, nụ cười tắt hẳn. Cô đứng dậy khỏi chỗ mình đang ngồi, đi ra cửa.

Cho đến chắc chắn cô chủ nhỏ đã rời khỏi phòng, thầy hiệu trưởng mới ngẩng đầu lên. Từ khi còn là trợ lý cho Chủ tịch, ba Sur Từ, thầy đã biết cô, với tư cách chủ tớ. Và từ lâu, chính thầy cũng rất ngưỡng mộ và kính trọng cô chủ nhỏ. Bởi vì Sur Từ, không chỉ là con gái duy nhất của Chủ tịch Tập đoàn UTX...

oOo

Trong khi các sao nhà ta đang nháo nhào lên nói đủ thứ chuyện, thì cánh cửa phòng học bật mở. Một thầy giáo trẻ tuổi bước vào, theo sau là một cô gái trong bộ đồng phục trường UTX, tay cầm cặp. Thầy bước đến bàn giảng, đặt chiếc cặp hồ sơ lên bàn, rồi quay xuống lớp – lúc này đã tìm đại chỗ mà ngồi.

– Chào cả lớp, thầy là Xà Phu, từ hôm nay sẽ là chủ nhiệm của các em.

Sau đó, thầy quay sang cô bạn đang đứng cạnh, người mà nãy giờ thu hút toàn bộ sự chú ý của tụi nó.

Nước da trắng ngần, mái tóc đen tuyền xoã tự nhiên với phần đuôi xoắn nhẹ, khuôn mặt thanh tú, vẻ đẹp không tì vết khiến người ta phải trầm trồ. Nhất là đôi mắt, đôi mắt màu xanh thẳm không phải của người Việt, băng giá lạnh lùng không chút cảm xúc.

– Đây là Sur Từ, bạn ấy mới trở về từ Mỹ, các em hãy giúp đỡ bạn nhé!

Sur Từ nhếch môi tạo thành nụ cười. Nói là cười nhưng không chứa chút cảm xúc nào, thậm chí còn khiến đối phương thấy sợ hãi. Điển hình là Kim Ngưu, nãy giờ đang ăn bánh ngon lành phải dừng lại, mặt căng thẳng tột độ. Sur Từ nhắm hờ mắt theo cái gật đầu thay cho màn chào hỏi.

– Đ-Được rồi! – Có vẻ thầy Xà Phu cũng cảm nhận được sự căng thẳng đó, thầy dáo dác nhìn quanh lớp – Em ngồi ở cái bàn cạnh cửa sổ nhé!

Sur Từ nghe vậy, không nói không rằng, cũng không nhìn sang thầy Xà Phu một cái, cứ thế đi đến chỗ ngồi và ngồi xuống. Vừa yên vị, Sur Từ đã lấy chiếc laptop trong cặp ra, hai bàn tay bắt đầu lướt trên bàn phím. Vẻ xa cách khó gần của cô khiến không chỉ các sao nữ, mà các sao nam nhà ta cũng lạnh người. Kể cả anh chàng háo sắc như Thiên Bình cũng phải nghĩ lại về ý định chinh phục cô nàng của mình.

Song Ngư ngồi bàn song song với Sur Từ, nãy giờ không ngừng quan sát cô bạn chuyển trường. Đôi mắt hơi nheo lại đầy khó chịu.

(1) Mỗi học sinh có một sổ tay điện tử riêng, trong đó bao gồm bảng nội quy cũng như những thông báo mới nhất, trông như một chiếc điện thoại cảm ứng.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: TIẾT TOÁN

Trong tiết sinh hoạt chủ nhiệm, Ma Kết được chọn làm lớp trưởng còn Xử Nữ là lớp phó. Không ai phản đối cả, vì Kết với Xử có tinh thần trách nhiệm với chừng chặc nhất mà, nhưng chủ yếu là do tụi nó lười thôi.

Song Ngư trong suốt buổi cứ đề Sur Từ. Cậu khó chịu một phần, còn lại là cảm thấy bất đầu ghét cô nàng. Cậu rất ghét mấy người chánh chơ, kiêu căng, đặc biệt là con gái. Và Song Ngư nhận thấy điều đó rất rõ ràng ở Sur Từ. Từ cái tính kiêu kì của Sur Từ, Ngư Ngư ghét luôn cả Sur Từ.

Sau tiết chủ nhiệm là tiết Anh văn của thầy Xà Phu. Khác với mấy giáo viên già dặn đầy kinh nghiệm trong trường, thầy Xà Phu còn khá trẻ. Theo như thầy nói, thì thầy chỉ là giáo viên mới ra trường. Một giáo viên mới ra trường mà đã chủ nhiệm lớp đặc biệt cơ đấy.

Cuối tiết, trước khi rời khỏi lớp, thầy Xà Phu dùng laptop riêng của giáo viên, bật cho tụi nó nghe một đoạn nhạc tiếng Anh. Trong khi tụi nó còn tròn mắt nhìn thầy, thì thầy Xà Phu từ tốn nói.

– Bài tập về nhà cho các em đấy!

– Dạ?

– Dịch bài đó ra tiếng Việt phải không ạ?

Sau một lúc xoa cằm, Xứ Nữ chợt nói. Mọi ánh mắt hướng về cô rồi hướng qua thầy Xà Phu.

– Đúng rồi, lớp phó! Vậy đi nhé! Chào các em!

Không để tụi nó phản bác tiếng nào về bài tập về nhà, thầy Xà Phu đã nhanh chóng đi ra khỏi lớp. Tụi nó quay sang nhìn nhau, chớp chớp mắt mấy cái rồi đồng loạt thở dài chán nản.

Bài tập của thầy thật kinh khủng! Nghe có một lần, lời Anh còn chưa thuộc chưa nói gì dịch ra lời Việt. Nhưng trông tụi nó không có gì là lo lắng cả, ngược lại còn rất bình thản.

oOo

Tiếp theo của tụi nó là tiết Toán do thầy Hoà phụ trách. Thầy Hoà có ngoại hình trung niên hoàn toàn bình thường, điều đáng nói ở đây đó là thầy Hoà nổi tiếng khó tính.

Lớp đặc biệt có khác, bài giảng hoàn toàn khác so với mấy lớp thường, thậm chí còn nâng cao hơn cả lớp A ấy chứ. Tuy nhiên, tụi nó hoàn toàn không quan tâm khó mức nào. Vì đối với các sao nhà ta, ngay cả cô nàng Kim Ngưu thấy hoàn toàn bình thường, nếu không muốn nói là dễ dàng. Mấy công thức hay bài học của thầy, thì tụi nó còn ghi vào tập, chứ lời giảng thì chỉ dựa ghề nghe chứ không ai thèm ghi chép. Trước giờ, những lời giảng của thầy Hoà, ai ai cũng chép lầy chép đề, nên thầy có vẻ hơi ngạc nhiên.

Tuy nhiên, thầy Hoà đặc biệt để ý đến một người. Đó là Sur Từ. Cô hoàn toàn không ghi chép hay nghe giảng, thậm chí trên bàn cô hoàn toàn không có quyển tập hay cây viết nào, mà chỉ có một chiếc laptop. Và Sur Từ không hề rời mắt khỏi màn hình, trong khi tay thì thoăn thoắt trên bàn phím. Điều này khiến thầy Hoà bức, rất bức và có cảm giác bị xem thường.

Sau khi giao bài làm cho cả lớp, thầy Hoà mở quyển sách dạy học của mình, tìm một bài toán cực khó dành cho đại học rồi ghi lên bảng bằng bút cảm ứng. Nghe tiếng bút, mười một cái đầu đồng loạt ngẩng lên, nhìn chăm chú, sau đó quay qua, nheo mắt nhìn nhau.

– Sur Từ! Em lên bảng làm bài này cho tôi!

Giọng thầy Hoà đầy đáng sợ và giận dữ. Mọi ánh mắt theo phản xạ quay ra sau nhìn nhân vật chính. Trong khi đó, Sur Từ vẫn tiếp tục việc làm nãy giờ. Cô nghe, nhưng không có ý định ngẩng lên chứ đừng nói lên bảng làm bài.

– Sur Từ!!

Thầy Hoà gất lên đầy bức bối.

Bị làm phiền khiến Sur Từ rất rất khó chịu. Những ngón tay vẫn thoăn thoắt trên bàn phím, dừng lại. Cô rời mắt khỏi màn hình laptop, đôi mắt băng lạnh nhìn thầy Hoà đầy giận dữ nếu không muốn nói là khinh thường. Nhưng ngay sau đó lại giãn ra. Sur Từ ngồi dựa lưng ra sau, môi hơi nhếch lên. Rồi mặc cho cả lớp đang nhìn mình, cô nói bằng giọng không chút cảm xúc.

– Làm bài sao? Nếu thầy muốn! – Dừng vài giây, Sur Từ tiếp – Nhưng chỉ chọn trong hai thôi!

– Cái gì?

Thầy Hoà giọng khó chịu hỏi lại. Các sao cũng nhìn Sur Từ đầy khó hiểu. Cô đang nói chuyện ngang hàng với giáo viên sao, còn rất bình thản.

– Một, thầy tiếp tục việc giảng bài còn tôi thì tiếp tục công việc của mình – Ngón trỏ trong bàn tay Sur Từ được đưa lên, sau đó là ngón giữa – Hai, tôi lên làm bài và ngay ngày mai thầy sẽ bị đuổi việc.

Các sao mở to mắt nhìn Sur Từ như sinh vật lạ. Ngay cả những tập đoàn nhà họ có đóng góp cho trường, họ cũng không được vô lễ với giáo viên. Còn đằng này, không những xưng tôi, Sur Từ còn đang muốn đuổi việc một giáo viên sao. Thật hay đùa đây?

Bị một học trò nói vậy, thầy Hoà cực kì giận dữ, thầy đập mạnh tay xuống bàn khiến Kim Ngưu giật mình mà buông luôn hộp bánh. Thầy chỉ thẳng mặt Sur Từ – lúc này đang ngồi khoanh tay thoải mái – quát.

– Em đùa tôi sao? Em mới là người bị đuổi học.

– Hề? Thật sao? – Giọng Sur Từ cao vút, đầu ngẩng cao, sau đó là tiếng cười khúc khích.

Đúng lúc đó, điện thoại của thầy Hoà reng lên. Đang bức bối, thầy nhận cuộc gọi, áp lên tai mà không hề nhìn người gọi là ai. Chẳng biết ai gọi và nói gì, mà sự tức giận như biến mất, khuôn mặt trở nên hơi tái đi.

– Vâng!

Thầy Hoà cúp máy. Sau đó, thầy nhìn chăm chăm Sur Tử, rồi bực bội quay đi.

– Chúng ta tiếp tục bài học!

Cả lớp tròn mắt nhìn thầy, rồi nhìn sang Sur Tử đang nhếch môi cười rồi trở lại với chiếc laptop. Rốt cuộc Sur Tử là ai, và ai là người vừa gọi thầy Hoà mà trông thầy biến sắc đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: THÂN THỂ CỦA SƯ TỬ

Tiếng chuông báo giờ ra chơi vừa reng lên, không thêm đợi giáo viên bước ra khỏi lớp hay chưa, Sur Tử đóng laptop lại, rồi bước ra khỏi chỗ ngồi. Mặc cho mọi ánh mắt đều hướng về mình, cũng như ánh mắt không mấy thiện cảm của giáo viên, cô thông thả mở cửa, rồi ra khỏi lớp mà không nói tiếng nào.

– “Vậy mà mình còn nghĩ cô ta là Tử Nhi cơ đấy! Ngốc thật!”

oOo

Giờ ra chơi, các sao nhà ta không ai bước ra khỏi lớp. Cả đám chụm đầu lại bàn của Xử Nữ, người đang cầm tablet riêng tìm kiếm thông tin. Sau một hồi đảo mắt, cũng như truy cập các đường link cần thiết, Xử nữ lên tiếng.

Chuyện là, cả đám đang dùng mạng thông tin internet, để tìm kiếm thông tin về cô bạn chuyển trường, Sur Tử. Vì họ nghĩ, với mấy cái hành động xem thường người khác đó, chưa kể còn là học viên của Học viện UTX, chắc chắn Sur Tử không phải dạng vừa.

– Các cậu nhìn này, tớ tìm ra rồi!

– Sao? Sao? Đọc bọn tớ nghe đi, Xử Nữ!- Nhân Mã hào hứng

– Đợi chút! – Xử Nữ dùng ngón trỏ điều khiển, vừa nói – Theo thông tin ở đây, thì Sur Tử là con gái độc nhất của Chủ tịch Tập đoàn UTX, và cô ấy còn nhỏ hơn chúng ta một tuổi nữa!

– Ra là con ông cháu cha! – Bạch Dương ồ lên – Nhìn khuôn mặt với dáng người thì đúng là nhỏ tuổi hơn tụi mình thiệt!

– Cơ mà, Tập đoàn UTX – Kim Ngưu chột dưng ăn bánh, trầm ngâm

– Sao vậy, Ngưu Ngưu? – Thiên Yết nhìn sang Ngưu

– Học viện này, là của Tập đoàn UTX mà nhỉ!

– Đúng rồi ha! – Thiên Bình đập tay một cái – Ra là con ông chủ, hèn chi cậu quyền cậu thế đến vậy!

– Không có đâu! – Ma Kết chột lên tiếng, tay khẽ đẩy gọng kính – Dù là tiểu thư của UTX, nhưng Học viện này đã bỏ qua chuyện con ông cháu cha rồi mà!

Kết nói đúng. Học viện UTX xưa nay là một học viện đáng mơ ước, và cũng rất bình đẳng. Ngay cả dù là con ông chủ, chuyện có ý vô phép và muốn đuổi việc một giáo viên là chuyện cấm kỵ. Dù là ai, hình phạt vẫn sẽ như vậy.

Trong lúc bọn họ suy nghĩ, thì Xử Nữ lại tìm ra một thông tin khác về cô nàng Sur Tử. Hai mắt cô mở to, ngáp ngừng ngắt quãng.

– Đây... Đây là...?

– Sao vậy, Xử Nữ? – Song Tử chồm lên người Xử Nữ từ phía sau

– Sur Tử không chỉ là đơn giản là tiểu thư độc nhất của Tập đoàn UTX đâu!

Xử Nữ run người, rồi chột quay phắt ra phía sau khiến tụi nó hơi giật mình. Cô đưa chiếc tablet của mình trước mặt, tay chỉ vào một khung thông tin. Bọn nó lập tức đưa đầu xem thử, đồng thời nghe lời giải thích của Xử Nữ.

– Sur Tử đã tốt nghiệp thủ khoa trường Đại học Harvard của Mĩ ngay từ năm mười hai tuổi, và hiện tại đang nắm giữ chức Giám đốc Điều hành của tập đoàn mẹ, ngoài ra trong tay còn nắm giữ một phần ba cổ phần của Tập đoàn đấy! Cậu ấy thực sự, thực sự, thực sự là một siêu chính trị gia đấy!

Lần đầu tiên họ nhìn thấy Xứ Nữ vừa hốt hoảng và ngưỡng mộ thế này. Mà không chỉ cô, dường như trong số họ, ai cũng cảm thấy điều này đáng ngưỡng mộ đến khó tin.

Tập đoàn UTX, Đại tập đoàn hùng mạnh được phân bố trên toàn thế giới, nắm giữ 2/3 thị trường kinh tế của châu Âu. UTX cũng là đối tác trong việc làm ăn với gia đình của các sao nhà ta. Họ nổi tiếng trong giới chính trị gia, dường như là vua của giới thượng lưu mà ai cũng kính nể. Và Sur Từ, cô bạn kiêu kì vừa chuyển vào trường họ chính là đứa con gái độc nhất của ông Kỳ Sơn – ngài Chủ tịch đáng kính – và là người thừa kế của Tập đoàn UTX. Nhưng không đơn giản là một tiểu thư sang chảnh, Sur Từ còn là một chính trị gia giỏi ở tuổi mười bốn sao.

Đa số bọn họ đều không tham gia nhiều vào chuyện làm ăn của gia đình, nhưng không ai là không nghe đến tin đồn về một cô gái trẻ nhưng đã là Giám đốc Điều hành của cả một tập đoàn lớn. Nắm giữ một phần ba toàn bộ cổ phần, cô gái ấy là một tài năng đến mức đối tác khó tính đến mức nào cũng đồng ý hợp tác. Tuy vậy, họ chưa từng nghe tên, càng không ngờ rằng người đó là Sur Từ, một cô gái nhỏ hơn họ một tuổi.

– Tự ý điều tra nhân thân của người khác, thật là chẳng lịch sự chút nào!

Mười một cái đầu đồng thời ngẩng lên, nhìn chăm chăm ra phía cửa lớp, nơi phát ra tiếng nói. Chất giọng nữ thanh, hơi cao và đầy băng lạnh, pha lẫn một chút kiêu ngạo. Sur Từ đứng đó, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt hơi nheo lại không chút cảm xúc.

– Bọn tớ... à...

– Thật là!

Sur Từ trông đầy bức bối, nhưng rồi thờ hất ra một cái, buông thõng hai tay chậm rãi bước vào lớp. Tuy nhiên, chỉ bước được vài bước thì Sur Từ đã dừng lại vì nghe câu nói của Kim Nguru. Mà không chỉ Sur Từ, hầu hết ai cũng ngoái đầu lại nhìn cô bạn.

– Cậu là tiểu thư, giám đốc gì tớ mặc kệ! Đây là lớp học, tớ nhất định không cho cậu giữ vẻ lạnh lùng khó gần đó nữa!

Kim Nguru quay sang nhìn bốn sao nữ còn lại cũng đang tròn mắt nhìn mình. Cô gật mặt đầu, mắt sáng rỡ lên. Như hiểu được ý cô bạn thân, Song Từ nháy mắt một cái, rồi nhìn sang ba cô bạn còn lại. Xứ Nữ nhìn Nhân Mã, gật gật mấy cái. Duy chỉ còn Cự Giải ngây thơ chẳng hiểu gì.

Trong khi cả đám con trai chớp chớp mắt khó hiểu, thì Kim Nguru nhanh chóng nhảy bật ra khỏi chỗ ngồi mình, chạy như bay đến chỗ Sur Từ. Mặc cho cô bạn chuyển trường dùng đôi mắt khinh thường xen lẫn sự băng giá nhìn mình, Nguru Nguru, cùng với Xứ Nữ nhanh chóng lôi cô bạn ra khỏi lớp, một tay bịt miệng Sur Từ đang kêu í ới “Bỏ ra, bỏ tôi ra!” Cự Giải ngay sau đó cũng bị Nhân Mã với Song Từ kéo đi mà trong đầu hoàn toàn chẳng hiểu mô tê gì. Bọn họ bỏ lại đám con trai đang mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, đầy dấu chấm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Gia* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: TÌNH BẠN THẬT SỰ TỒN TẠI?

– Giờ thì ngồi xuống!

Vừa nói, Xứ Nữ vừa ấn Sur Từ ngồi xuống ghế. Dù khó chịu ra mặt, nhưng Sur Từ chỉ khoanh tay trước ngực, hừ một cái rồi quay mặt đi.

Chuyện là, nguyên đám sao nữ nhà ta chẳng biết đang mưu tính điều gì, mà tụi nó ngay lập tức lôi Sur Từ ra khỏi lớp. Đi được nửa đường, Nhân Mã mới ghé tai nói nhỏ gì đó có Cự Giải ngây thơ, rồi Giải nhi cũng hòa theo, kéo Sur Từ đang mặt hầm hầm đi. Và địa điểm dừng chân chính là căng tin trường.

Căng tin của Học viện UTX hoàn toàn khác so với căng tin của trường học bình thường. Nơi này khá rộng và đủ chỗ cho tất cả học viên. Bàn gỗ và ghế sofa trang nhã, được sắp xếp đẹp mắt. Mấy bức tường được dán giấy dán tông màu xanh nhạt cho cảm giác mát mẻ thoải mái. Còn có cửa sổ nhìn ra sân trường nữa. Quầy bán đồ ăn rất đầy đủ với những món ăn thức uống cực ngon. Có thể nói, đây là cái căng tin mà hầu hết ai cũng muốn đến một lần. Trông chẳng khác nào một quán cà phê cả, nhưng to hơn nhiều. Trên mỗi chỗ bàn ghế, các học viên vừa ăn uống vừa trò chuyện vui vẻ.

Vừa nhìn thấy các sao nữ nhà ta, mọi người trong căng tin bắt đầu xì xào và nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ hình trái tim. Rồi họ chú ý đến cô gái lạnh lùng đang bị kéo đi. Qua cách gọi và nói chuyện giữa họ, các học viên mới biết đó là Sur Từ, cô nàng học sinh chuyển trường không có mặt ở lễ khai giảng.

Sur Từ chứa ghét nơi ồn ào náo nhiệt, nên cô không hề thích căng tin một chút nào hết. Kể cả những lần đi dự hội nghị của Tập đoàn hay mấy buổi tiệc sang trọng của giới thượng lưu, biết bao lần Sur Từ cố nhịn mà trưng ra bộ mặt lịch sự vui vẻ chứ. Ngay lúc này đây, Sur Từ chỉ muốn rời khỏi nơi ồn ào này ngay lập tức. Nhưng mấy cái ánh mắt kia, nhìn chăm chăm vào cô khiến Sur Từ chẳng thể nhúc nhích.

Ngồi bất chéo chân, hai tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào ghế, Sur Từ đảo đôi mắt lạnh của mình ra ngoài cửa sổ, rồi bắt đầu cất giọng băng giá.

– Vậy, các cậu muốn gì đây? Sao lại đưa tôi đến đây?

Kim Nguu thật sự rất sợ bộ mặt lạnh lùng của Sur Từ đến run người. Nó khiến cô nhớ lại lần đầu gặp Thiên Yết với Song Ngu, nhưng cô nàng này còn lạnh hơn họ gấp trăm lần. Tuy nhiên, Nguu Nguu vẫn cố cười thật tươi.

– Bọn mình là bạn cùng lớp, nên tớ nghĩ chúng ta nên thân thiết một chút!

– Vớ vẩn! – Sur Từ nói không chút thương tiếc, cô nhìn Nguu bằng nửa con mắt – Không phải nụ cười đó của cậu đang rất gượng ép sao?

Nhận thấy bầu không khí căng thẳng, các sao còn lại không hện mà cùng quay qua nhìn nhau, nhẩn mặt. Song Từ chợt nói, tay xua xua.

– T-Thôi nào các cậu! B-Bọn mình đến đây để ăn mà!

Thấy vậy, các sao nữ nhìn nhau rồi cùng nhau đứng dậy, rủ nhau đi mua đồ ăn. Lúc này, chỉ còn Sur Từ với Kim Nguu ngồi chéo nhau. Trong khi Sur Từ vẫn không rời mắt khỏi bầu trời ngoài cửa sổ, thì Nguu Nguu bỗng rồi không biết phải mở lời thế nào, đến mức đôi mắt chực nước. Sur Từ nhìn thấy, nhưng không mấy để tâm.

– S-Sur Từ! À thì, cậu thấy đó, tớ... ừm,

– Đừng có áp a áp úng! Muốn gì thì nói đại đi!

– À, tớ muốn... cậu, tớ... chúng ta, cả mọi người nữa, sẽ...

– Đồ ăn về rồi đây!

Tiếng nói từ xa vọng lại của Nhân Mã tình nghịch khiến Kim Nguu giật nảy mình. Sur Từ thờ dãi chán nản, cô cũng không quan tâm đến điều Nguu muốn nói là gì.

– S-Sao nhanh vậy? – Kim Nguu quay sang hỏi

– Mọi người nhường bọn tớ mua trước, nên không cần xếp hàng! – Cự Giải ngay thơ nói

Bọn họ ngồi xuống ghế, đặt lên bàn mấy cái “chiến tích” của mình. Một cái pudding cho Song Từ, một cái bánh mì kẹp cho Cự Giải, một vài cái sandwich cho Xử Nữ với Nhân Mã, một tô com trộn cho Sur Từ và đương nhiên là bánh của Kim Nguu, cùng với mấy ly nước coca. Vừa nhìn thấy đồ ăn, là Nguu với Song quên hết mọi thứ, nhào vào bóc ăn. Nhưng vừa chạm vào bánh, thì đã bị Xử Nữ khê tay một cái, liền rút lại. Đó cũng là lúc họ nhìn thấy vẻ mặt của Sur Từ hiện giờ.

Sur Từ nhìn chằm chằm chỗ đồ ăn mà bọn họ mua về. Đôi mắt băng lạnh thoáng tia khó chịu, hai bờ môi cứ run lên. Cô nàng khê thờ dãi một cái rồi quay đi.

– Nè, sao vậy Sur Từ? – Xử Nữ lên tiếng hỏi – Cậu không thích à?

– Không phải! – Giọng nói vô cảm ấy lại cất lên – Nhưng tôi không ăn đâu.

Bọn họ quay sang nhìn nhau khó hiểu. Đây toàn là món ngon thôi mà, ngay cả người khó tính như Xử Nữ còn không cưỡng lại được, mà Sur Từ sao thế. Mặc kệ Sur Từ và những người khác, Nhân Mã xúc một muỗng com trộn, đút vào miệng Sur nhi.

Bị bất ngờ, khiến Sur Từ không còn cách nào khác mà phải nuốt xuống. Nhân Mã cười tươi nhìn cô.

Bụng Sur Từ bắt đầu thấy khó chịu. Muỗng com trộn vừa rồi lại trào lên cổ họng thay vì trôi tuột xuống, khiến Sur Từ phải dùng tay bịt miệng lại, ngăn mình nôn hết ra.

– S-Sur Từ, cậu ổn chứ? – Kim Nguu thấy lạ, cô ngập ngừng hỏi

Thấy biểu hiện kì lạ của Sur Từ, không chỉ Nhân Mã hay Xử Nữ thôi, mà cả mấy sao nữ còn lại cũng chạy ngay đến chỗ ngồi Sur Từ, không ngừng hỏi han. Nhất là Kim Nguu, khuôn mặt cô chứa đầy sự lo lắng cho cô bạn chuyển trường.

Sur Từ hất hết tất cả mấy bàn tay của các sao nữ một cách giận dữ. Cô chạy nhanh ra khỏi ghế rồi chạy ra cửa căng tin. Do đang trong tình trạng khó chịu, Sur Từ chạy mà vô tình đụng phải một ai đó. Kim Nguu lập tức chạy lại, đỡ Sur Từ đến nhà vệ sinh.

Người Sur Từ đụng phải là Song Ngu. Chuyện là Ngu ca và mấy tên con trai thấy mấy cô nương lâu quá nên đi tìm. Ai ngờ vừa bước vào căng tin, đã bị Sur Từ đụng phải. Vừa định nói bằng giọng khó chịu, thì Song Ngu nhìn thấy vẻ mặt không ổn mảy của Sur nhi, trong lòng nổi lên sự lo lắng cho cô bạn kiều kì.

oOo

Sur Từ nôn hết mọi thứ trong bụng ra bồn cầu, trong khi Kim Nguu đang không ngừng vỗ lưng cho cô. Sau khi gạt nước, Sur Từ mệt mỏi đi ra bồn rửa

rửa mặt. Cô hắt nước lên mặt không thương tiếc, rồi đứng đực ra trong vài giây.

– Cậu không sao chứ? Có cần đến phòng y tế không?

Nhìn sang bên cạnh, Kim Nguu với đôi mắt to tròn, nhìn Sur Từ đầy lo lắng kèm chút hoảng sợ. Sur Từ đảo mắt một chút, rồi quay lưng lại, cô ngồi thành bồn rửa mặt, thờ hồng hộc một hồi.

– Dùng khăn tay của tớ này!

Sur Từ lúc đầu không định lấy, nhưng Nguu cứ dúi vào tay cô, khiến cô không thể từ chối. Sur Từ dùng nó để lau mặt, rồi bỏ vào túi áo vest.

– Sau khi giặt sạch sẽ, tôi sẽ trả lại cậu.

– Ủm, cậu bị gì vậy? Trông cậu xanh xao lắm!

– Không có gì! Chỉ là...

Sur thì nhìn sang Kim Nguu lần nữa. Lần này, vẫn là đôi mắt to tròn ngấn nước đó, sự lo lắng ngập ngừng trong vẻ chờ đợi. Đảo mắt mấy cái, Sur Từ mới nói tiếp.

– Chỉ là tôi không ăn được, những thứ được trộn lại từ hai nguyên liệu trở lên thôi!

– Ra là dị ứng! Làm tớ lo quá cơ!

Nhìn về mặt đáng yêu đầy thánh thiện kia, như trút được nỗi lo lắng của Kim Nguu khiến Sur Từ cảm thấy lạ. Trong trái tim băng giá nổi lên sự ấm áp. Đây chính là, tình bạn sao? Tình bạn, cái thứ tình cảm mà cô luôn nghĩ thật vớ vẩn tầm thường, mất thời gian đến ngu ngốc. Không xa hoa, không lộng lẫy, không kiêu sa đắt tiền, nhưng lại cho người ta cảm giác ấm áp. Tất cả, tất cả, tất cả những người muốn làm bạn với Sur Từ, tất cả bọn họ đều vì tham danh vọng, tham của cải, vật chất và địa vị của Sur Từ. Tình bạn thật sự tồn tại?

Cô gái tên Kim Nguu này, à không, cả lớp đặc biệt nữa, liệu họ, Sur Từ có thể tin vào họ không. Tin vào thứ gọi là tình bạn. Sur Từ bắt giác cười nhẹ, nụ cười chưa từng xuất hiện kể từ ngày hôm đó.

– Cậu cười!

– Há?

– Cậu vừa mới cười! Sur thì cười nhìn đẹp hơn nhiều!

– Sur thì?

– A, xin lỗi! – Nhận thấy nhìn hổ, Kim Nguu vội bịt miệng

– ... Không sao.

– Vậy tại mình về lớp đi, chắc mọi người lo lắm!

– ... Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: BƯỚC ĐẦU HOÀ NHẬP

Sur Từ ngay sau đó bị Kim Nguu kéo về lớp. Đứng ra là Sur Từ chẳng định quay lại lớp đâu, định cúp luôn. Nhưng nhìn đôi mắt cún con của Kim Nguu, chẳng hiểu sao cô lại mũi lòng rồi giờ bị đẩy về lớp thế này. Nhưng lạ thay, Sur Từ không thấy khó chịu bị bắt buộc chút nào.

Cho đến tận khi bước vào lớp, Nguu Nguu vẫn không ngừng nói chuyện với Sur Từ rất vui vẻ, dù cho đối phương chỉ ậm ừ. Tuy nhiên, dù vậy, Kim Nguu vẫn thấy rất vui. Cô càng muốn làm bạn với cô nàng lạnh lùng này hơn gấp bội lần.

Vừa bước vào lớp, Sur Từ ngay lập tức bị ôm chầm lấy. Nhìn lại thì thấy Nhân Mã đang ôm chặt mình, sút sùi rồi ngược nhìn cô bằng đôi mắt tội lỗi. Như nhận ra, Mã Mã lập tức buông Sur Từ ra, rồi cúi đầu nói lí nhí.

– Tớ xin lỗi! Tớ không định làm vậy đâu! Không có ý đâu mà, chỉ là... Nói chung cậu đừng giận nha!

Giận? Đúng rồi, lẽ ra bình thường, Sur Từ phải tức giận lắm. Gì mà tự nhiên bị lôi đến căng tin, còn bị ép ăn cái thứ đồ ăn đó nữa. Tuy thâm nhũ sẽ loại bỏ món ăn đó khỏi thực đơn căng tin, nhưng Sur Từ không hề giận Mã Mã chút nào cả. Sur Từ không biết phải nói thế nào, cô bất giác đưa tay chạm nhẹ vành tai. Đây là thói quen xấu của Sur Nhi, mỗi khi suy nghĩ chuyện gì hay bối rối thì tay lại vô thức chạm vành tai thế này. Bỏ mãi không được!

Đúng lúc đó thì Song Từ chạy đến, thuận tay choàng vai Mã Mã khiến cô nàng thoáng giật mình. Song Từ nhìn Sur Từ cười cười.

– Cậu đừng giận Mã Mã nha! Coi điên điên vậy chứ tốt bụng lắm! Không có ý xấu đâu!

– Song Nhi! – Nhân Mã quay phắt qua – Cậu đang khen hay chê đó hả?

– B-Bình tĩnh! Tớ giúp cậu mà!

Rồi cả hai cô nàng siêu quậy bắt đầu đôi co với nhau. Rồi chợt im bất khi cảm nhận được luồng sát khí từ đâu đó. Ngay sau đó, cả Song Từ và Mã Mã liền bị cô nàng lớp phó Xứ Nữ nổi tiếng nghiêm khắc mắng một trận vì tội làm ồn. Nhìn khung cảnh đó, Sur Từ bất giác bật cười thành tiếng.

– X-Xin lỗi! Tớ...

– Cậu vừa xưng tớ? – Cự Giải không biết từ đâu xấn tới, hai mắt mở to đầy vui mừng – Còn cười nữa!

– K-Không! Cậu nhầm rồi!

Trước đây, nói đúng hơn là từ khi bước vào lớp, Sur Từ chỉ xưng “tôi” rất xa cách, bởi vì cô ghét tình bạn. Bạn bè đó giờ, chỉ lợi dụng vì muốn địa vị và tài sản của Sur Nhi, nhưng ở bên mấy cô gái này, Sur Từ chợt cảm giác ấm áp lạ kì. Dù sao, đó giờ, nếu người khác đối với cô tốt, thì Sur Từ không bao giờ phụ lòng tốt của họ cả. Nhưng nghe Cự Giải nói vậy, tay cô lại vô thức chạm vành tai, mặt thoáng đỏ.

– Xem kia! Sur Từ lạnh lùng đỏ mặt bối rối kia!

Bạch Dương nãy giờ đang ngồi bấm game, chợt nghe thấy tiếng nói cười vui vẻ thì ngước lên. Cậu chàng tinh nghịch trêu chọc.

– Cậu... Không có nha!

Nói rồi, Sur Từ vùng khỏi đám con gái, đi về bàn của mình. Tụi con gái lập tức quay sang nhìn nhau, rồi chạy lại chỗ ngồi của Sur Từ, bắt đầu vây quanh trò chuyện như thân thiết lắm. Rồi sau đó, anh chàng đào hoa Thiên Bình cũng nhào lại nhiều chuyện, rồi Bảo Bình, cả Bạch Dương cũng buông máy game, chạy lại. Kể cả anh chàng lớp trưởng điềm đạm Ma Kết cũng nhập bọn nhanh chóng. Song Ngư với Thiên Yết ngồi gần đó, nên bị ép buộc nhập hội. Cuối cùng thì Sur Từ chẳng làm gì được ngoài nghe bọn họ nói chuyện. Tuy không làm việc được, nhưng Sur Nhi lại không hề thấy bức mình chút nào.

– “Cái thói quen chạm vành tai đó, giống với Từ Nhi.”

oOo

Sau giờ học, khi tụi nó vừa định xúm lại bàn coi nên đi đâu chơi trên đường về, thì thầy Xà Phu chợt bước vào. Biết ý, nguyên đám tán ra, đi về chỗ ngồi. Xứ Nữ biết rõ thầy có chuyện nên mới vào đây, nhưng vẫn gờ tay hỏi.

– Thầy ơi, chuyện gì vậy? Đã đến giờ về rồi mà!

– À, thật ra, từ ngày mai, lớp S sẽ chuyển vào kí túc xá!

– Kí túc xá ả? – Cả bọn quay sang tròn mắt nhìn nhau – Nhưng bọn em nhớ UTX làm gì có kí túc!

– Thì đây là kí túc được xây dựng riêng cho lớp S mà!

Tụi nó lại đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn lên thầy Xà Phu, lại tròn mắt nhìn xuống Sur Từ. Biết ý, Sur Từ chỉ nhún vai tỏ ý không biết. Thật chứ bộ, Sur Từ đúng là người đã cho lệnh thêm lớp S, nhưng chưa nghe về việc nguyên lớp sẽ sống chung tại kí túc xá riêng.

– Địa chỉ và đường đến kí túc xá đã được tải về sổ tay điện tử của các em!

– Tại sao em chưa nghe gì về việc này?

Không chỉ Xà Phu mà cả mọi người trong lớp, ai cũng đổ dồn ánh mắt về phía Sur Từ, người vừa phát ra câu nói lạnh băng nhưng đầy khó chịu. Khác với điều đó, dường như đã quá quen với việc bị nhìn chăm chăm, Sur Từ nhìn thẳng thầy Xà Phu. Lớp S là do Sur Từ ra lệnh lập ra, mọi chuyện về lớp S, chưa thông qua cô thì đừng hòng Sur Từ đồng ý.

– Đây là lệnh từ Chủ tịch, thầy xin lỗi vì chưa kịp nói cho em biết!

Nói rồi, thầy Xà Phu bỏ ra lớp. Sư Từ nhắm hai mắt, dựa lưng ra sau. Cô giận, thật sự rất tức giận. Rõ ràng lớp S thuộc quyền quản lí của Sư Từ, và giờ ba cô lại nhúng tay vào chuyện này, thật sự không thể không bực bội. Sư Từ không hề ghét việc ở lại kí túc xá, mà điều cô ghét, là ba cô dám can thiệp vào việc của Sư Từ.

– Cậu ổn chứ, Sư Nhi?

Kim Ngưu với Cự Giải nhanh chóng rời chỗ ngồi, giương mắt nhìn Sư Từ lo lắng. Đáp lại, cô chỉ lắc đầu, miệng hơi cười trấn an. Sư Từ thở hắt ra đầy khó chịu. Cô đứng dậy, cầm cặp.

– Tan học rồi, chúng ta đi chơi được chứ?

Tụi con gái nhìn nhau rồi nhảy cẫng lên. Mấy tên con trai ngổ nghịch như Thiên Bình hay Bạch Dương cũng đòi đi theo. Thiên Bình thì đương nhiên rủ theo Bảo Bảo mặc kệ anh chàng thích hay không, Bạch Dương thì rủ theo Song Ngưu với Thiên Yết, cả Ma Kết nổi tiếng nghiêm khắc nữa. Rốt cuộc, nguyên lớp đi luôn.

Nói thật, Sư Từ chưa từng ra ngoài với người lạ như thế này. Chỉ là cô không muốn suy nghĩ nhiều về chuyện này, nó chỉ làm tâm trạng cô xấu đi. Quá lắm thì chỉ cần về nhà nói chuyện với ba là xong.

Cô chợt cảm thấy ai đó đang nhìn mình, nên quay qua, lập tức bắt gặp ánh mắt của Song Ngưu. Ngưu Ngưu giật thót, không nói không rằng quay qua nói chuyện với Thiên Yết. Sư Từ thắc mắc nhưng cũng không hỏi nhiều. Vừa định lấy điện thoại ra bấm thì đã bị mấy sao nữ nhà ta kéo lại tám chuyện. Bạch Dương đang nói chuyện với Thiên Yết, nhìn thấy Sư Từ bị kéo đi cũng chạy lại, buông lời trêu chọc Mã Mã khiến cô nàng tức tối.

Thiên Yết với Song Ngưu đi cuối cùng. Yết vốn là loại người yên tĩnh nếu không muốn nói là lạnh lùng, nhưng bầu không khí im lặng này cậu cũng không chịu được. Đưa tay gỡ đầu chán nản, Yết nói băng quơ nhưng lại khiến Song Ngưu đi cạnh giật thót.

– Đừng nói với tao là mày thấy Sư Từ, cô nàng ấy giống Từ Nhi đấy nhá!

– Hồi nào chứ?

– Thôi đi! Tao hiểu mày quá mà!

– Chỉ là thói quen chạm vành tai của cô ta, rồi khuôn mặt cũng giống, nên tao...

– Nói thiệt tao cũng nghĩ như mày.

– Há?

– Lạnh lùng thật, thậm chí không nhận ra chúng ta, nhưng Sư Từ vẫn có gì đó khiến tao liên tưởng đến Từ Nhi – Thiên Yết nhún vai nói

– Thôi không bàn nữa! Dù sao – Song Ngưu nhỏ đi – Và cô nàng kiêu kì ấy không thể nào là Từ Nhi được. Từ Nhi không còn nữa!

Nói rồi, Song Ngưu chạy lại nhập bọn với đám bạn. Đi từ phía sau, Thiên Yết nghĩ băng quơ, cho đến khi Kim Ngưu nhận ra cậu chàng đang đi một mình, liền chìa túi bánh trước mặt Yết khiến cậu phì cười. Thiên Yết xoa đầu Ngưu Ngưu như trẻ con rồi cũng nhập bọn, bỏ lại Ngưu Ngưu không hiểu gì.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: KÍ TÚC XÁ

Sau giờ học, tụi nó bắt đầu xách mấy cái balo vali đem theo ban sáng đến kí túc xá riêng. Vừa bước ra khỏi cửa lớp thôi, là nguyên đám bị nhìn như sinh vật lạ vậy. Thì một đám học sinh tay cầm cặp, tay cầm vali hay đeo balo đi học, ai mà không nhìn cho được. Tuy vậy mà các sao nhà ta có mấy quan tâm tới, tụi nó quá quen chuyện bị người khác nhìn chằm chằm rồi. Vì vậy, không thèm quan tâm tới ai, vừa đi vừa nói chuyện rôm rả.

– Nè, vậy là tụi mình phải đi bộ tới đó hả? – Nhân Mã vai đeo balo, hỏi bằng giọng chán nản – Mỏi chân lắm!

– Đi có chút mà mỏi chân hả? – Bạch Dương trêu

– Chút xíu cái đầu cậu! Hơn hai cây số đấy! – Cô nàng lập tức phản bác lại

– Ban sáng Thiên Yết chạy xe mà ha! – Kim Ngưu ngón đồng bánh vào miệng, vừa nhai vừa nói

– Ồ, nhưng có một chiếc chõ sao đủ nhiều đây?

– Tớ với Bảo Bảo chiếc nữa nè! – Thiên Bình rời mắt khỏi điện thoại, vừa cười vừa nói – Mỗi chiếc sáu người, chắc đủ mà ha.

– Thấy nó chật chội sao sao á – Song Tử phồng má

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của ai đó vang lên. Là của Sur Tử. Cô áp điện thoại vào tai, mặt trở nên nghiêm túc hơn hẳn. Gật gật đầu rồi trả lời gì đó với người ở đầu dây bên kia, Sur Tử mới bỏ lại điện thoại vào túi váy. Nhìn cả đám đang nhìn mình chăm chăm, Sur Nhi chỉ cười nhẹ rồi nói.

– Các cậu về trước đi! Tớ có một cuộc họp đột xuất!

Chưa kịp phản ứng gì, thì từ bên trong nhà để xe, một chiếc ô tô màu đen chạy ra. Là loại Roll-Royce Ghost mà. Trong lúc cả bọn nhìn nhau thắc mắc tại sao lại có một chiếc xe sang trọng đắt tiền thế này trong trường, thì Sur Tử – đang đứng cạnh Kim Ngưu – chạy tới, mở cửa xe sau và bước vào trong. Chiếc xe lập tức chạy đi mất.

Trước khi chiếc xe chạy đi, Xử Nữ có nhìn thoáng qua người tài xế. Cô chột reo lên.

– Đó là thầy Xà Phu mà.

– Há?!

Chắc chắn không nhầm, người tài xế trong xe chính là Xà Phu, chủ nhiệm trẻ tuổi của tụi nó. Nhưng phong thái khác hẳn, không phải dẹt dẹt dễ gần như lúc trên lớp, mà đây lạnh lùng đến run người.

– Thôi nào các cậu! Tụi mình về kì tức thôi!

Ma Kết từ phía sau nói với tụi nó bằng giọng điềm tĩnh. Lời nói lập tức khiến mười đứa còn lại sực tỉnh. Trong lúc đứng đợi Yết ca với Thiên Bình vào lấy xe, tụi nó nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

oOo

– Trông cô chủ vui nhĩ?

– A-Anh nói bậy gì đấy?

Tay gác trên bệ cửa kính, Sur Tử nhìn ra ngoài, ánh mắt lơ đãng thì Xà Phu ngồi ghế trước lên tiếng hỏi. Câu hỏi ngắn gọn đơn giản lại khiến cô giật nảy một cái. Nhìn từ kính chiếu hậu phản ứng của cô chủ, anh phì cười.

– Anh cười gì đó, Xà Phu?

– Không có gì. Nhưng rõ ràng anh thấy em vui vậy mà?

– Anh nói nữa đi rồi biết! – Sur Tử thờ dài một cái – Chỉ là, trông họ có vẻ không phải người xấu.

– Thì em đã tin tưởng, nên họ mới là học sinh lớp S.

Lần này không có tiếng đáp lại. Vì lúc này, Sur Tử đã thả hồn theo cảnh vật ngoài kia rồi. Nhìn mấy ngôi nhà thành thị cứ chạy ngược về sau, Sur Tử không hiểu sao lại mỉm cười. Nhưng rồi nụ cười lại tắt hẳn khi một loạt hình ảnh gì đó hiện lên trong đầu cô một cách mờ ảo. Một vụ tai nạn? Không biết, nhưng nó làm Sur Tử đau đầu.

Xà Phu nhìn lên kính chiếu hậu, trong lòng hơi lo lắng cho biểu hiện của cô chủ. Đạo gần đây, nói đúng hơn là chỉ mới mấy ngày từ khi đi học, Sur Tử rất hay bị đau đầu, mời bác sĩ đến khám thì không rõ nguyên do.

oOo

Hai chiếc xe của lớp S dừng lại trước một căn biệt thự cỡ trung có sân vườn. Cánh cổng to, bên trong là một khu vườn rộng lớn ngập màu xanh của cây cỏ, chính diện là một căn biệt thự cỡ trung. Trong lúc tụi nó căng mắt lên nhìn, thì Xử Nữ đã dùng số tay điện tử của mình để mở cửa căn biệt thự (1), cũng là kí túc xá của tụi nó. Không phải căng mắt vì đẹp hay ngạc nhiên đâu, nhà tụi nó còn cao to hơn nhiều kia, mà là làm sao trong Học viện lại có một căn biệt thự thế này ấy.

Sau khi hai anh chàng Thiên Yết và Thiên Bình bước ra từ nhà xe của biệt thự, mới nhìn thấy cả đám vẫn đứng chực trước cửa thay vì vào trong. Đầu đứa nào đứa nấy ngẩng cao, mắt mở căng ra dòm ngoài thất căn nhà.

Từ cổng chính vào biệt thự là một con đường nhỏ lát đá, hai bên trồng hai hàng cây to vừa phải. Trước cửa nhà có hai cây cột to, cả căn biệt thự mang tông màu trắng thuần khiết. Nếu Song Ngư không dùng vân tay mở cửa thì chắc tụi nó đứng ngoài này với đồng hồ luôn quá!

Vừa bước vào trong, Cự Giải không kiềm được đã thốt lên. Nội thất thật sự đẹp, rất đẹp luôn. Không sang trọng mấy, nhưng rất vừa mắt. Không chật

hẹp, nhưng cũng không quá rộng. Từ cửa chính bước vào là phòng khách, nơi đặt một bộ ghế sofa màu xanh ngọc bích to này, còn có tivi màn hình phẳng nữa. Đi sâu vào trong nhà là phòng bếp và phòng ăn đầy đủ vật dụng, với mấy cái cửa phụ dẫn ra sân. Quá tiện nghi luôn. Còn có cầu thang dẫn lên tầng nữa kia!

Tụi nó đa số đều là cậu ấm cô chiêu, trừ Xử Nữ thuộc diện nhận học bổng. Nhà cô không phải thiếu thốn nghèo khó gì, còn rất giàu ầy chứ, chỉ là Xử Nữ có vài xích mích với gia đình mà thôi. Hiện tại thì cô đang ở riêng, đương nhiên là trước khi vào học viện và cũng đang đi làm thêm để trang trải sinh hoạt. Vì tự lập sớm, nên có thể nói Xử Nữ là người chững chạc nhất trong cả bọn, đương nhiên là trừ anh chàng cầu toàn Ma Kết ra rồi.

Vừa mở cửa, Nhân Mã lập tức phóng vèo lên chỗ ghế sofa, ngồi một cách an nhàn thoải mái. Cũng đúng thôi, một xe sáu đĩa với một xe năm đĩa, Nhân Mã lại ngồi xe sáu, chen chúc chật chội muốn chết luôn.

– Không ý tứ gì hết!

– Im đi, Bạch Dương! Tớ đang mệt đấy nhá!

Đáp lại lời cảnh cáo của Mã Mã, Dương chỉ lè lưỡi trêu chọc. Thế là “bùm,” cãi nhau ngon ơ luôn.

– Ôn ào quá!

Ma Kết đi lại cốc đầu Dương một cái đau điếng. Cậu chàng ngoài ôm đầu ra, thì chẳng hé môi phản bác một lời.

– Vậy giờ phân chia phòng nha!

Xử Nữ vừa nói vừa nhìn vào sơ đồ căn nhà trong sổ tay điện tử. Mấy sao còn lại nhìn nhau rồi gật đầu cái rụp.

– Ngôi nhà này chỉ có một trệt, một lầu với cái sân thượng thôi. Có tổng cộng là sáu phòng ngủ. Vậy thì chia đôi ra, ba phòng nam và ba phòng nữ, mỗi phòng hai đứa.

Xử Nữ ngẩng đầu nhìn các bạn. Tất cả đều đồng ý với cách sắp xếp. Sau đó, Ma Kết đứng cạnh Xử Nữ, nhìn đám con trai tiếp lời.

– Thiên Yết với Song Ngự ở phòng một, phòng hai của Thiên Bình với Bảo Bình, còn tao với Bạch Dương phòng ba. Được chứ?

Thằng nào dám cãi mới lạ. Chỉ có Bạch Dương hơi miễn cưỡng, tính cậu chàng vốn tính nghịch quậy phá, lại ở chung phòng với lớp trưởng nổi tiếng nghiêm khắc. Mà để gì mấy thằng kia chịu đôi phòng. Lũ bỏ bạn!

– Còn về nữ! – Xử Nữ lên tiếng – Phòng bốn của Nhân Mã với Song Tử nha, tớ với Giải Nhi phòng năm, còn Ngự Ngự với Sư Tử phòng sáu. Có ai phản đối không nà?

Đương nhiên là không. Cơ mà Xử Nữ tâm lý ghê nga, đúng lúc Kim Ngự muốn kết thân với Sư Tử thì cô cho cả cô nàng cùng phòng. Kim Ngự chỉ muốn chạy lại ôm Xử Nữ một cái.

Sau đó, tụi nó xách đồ về phòng.

Bước lên cầu thang, nhìn sang phải là phòng một với phòng sáu, đối diện, trái là phòng hai, phòng ba đối diện phòng năm, phòng bốn.

Cả sáu căn phòng đều có diện tích như nhau, chỉ có cách bày trí hơi khác chút. Trong phòng có một bộ sofa cỡ nhỏ, tivi màn hình phẳng, một cái máy để bàn, bàn học và hai chiếc giường. Đương nhiên mỗi phòng đều có những thứ cơ bản như phòng tắm, nhà vệ sinh, tủ đồ... Nhưng chỉ có phòng của tụi con gái là có thêm ban công ngo ra sân thôi.

Sau khi tắm rửa thay đồ sạch sẽ, tụi nó chạy xuống phòng khách, bắt đầu phân chia lịch nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa. Con gái sẽ nấu ăn và phụ trách việc đi chợ, còn con trai dọn dẹp nhà cửa, mà trong đó bao gồm cả rửa chén. Nghe vậy, Thiên Bình la oái oái, nào là sao con người xinh đẹp như cậu lại phải dọn nhà (._.) và kết quả là bị Ma Kết cho một đám.

Lịch phân chia luôn theo từng ngày, mỗi ngày là một phòng nữ và một phòng nam, bắt đầu từ phòng một với phòng sáu (lí do đối diện). Nhưng vì áp dụng từ ngày mai lận, nên tụi nó oăn tù ti chọn người nấu và người dọn dẹp. Cuối cùng, Cự Giải với Xử Nữ phải vào bếp, và dọn dẹp thuộc về Thiên Bình với Bảo Bình. Mặt anh chàng mình tính nhẩn như khi ăn ớt (:v) Cơ mà may lắm nga~ trong tủ lạnh còn quá trời nguyên liệu luôn, đỡ một tuần đi chợ à (3)

Nói là làm, bắt tay vào làm ngay. Xử Nữ với Cự Giải chui vào bếp trở tã nữ công gia chánh, còn mình tính Thiên Bình với Bảo Bình cũng bắt tay dọn dẹp nhà cửa. Nhìn cái mặt an nhàn coi tivi của Bạch Dương mà Thiên Bình chỉ muốn đập nó một phát.

Dù đã nấu cơm xong, nhưng tụi nó chưa định ăn

Hơn nửa tiếng sau, Sư Tử đi từ cửa vào thì nhìn thấy nguyên đám đang nhìn mình bằng đôi mắt ngấn nước (trừ vài ba người). Kiểu này là đợi cô về đến đói bụng nè. Sau đó, Kim Ngự kéo Sư Tử lên phòng.

Tối hôm đó, tụi nó vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, ồn ào nhất là Mã Mã với Dương đang cãi lộn và không có ý định dừng lại. Cả Ma Kết với Xử Nữ, thay vì ngăn lại thì lại vừa ăn vừa ngồi xem kịch. Trong khi nguyên bản cười nghiêng ngả, đùa giỡn đủ thứ, thì Sư Tử với Song Ngự là người duy nhất im

lặng. Song Ngư thuộc dạng lạnh tanh luôn rồi, nên không nói gì. Còn Sur Từ, là cô đang suy nghĩ.

oOo[Một giờ trước] oOo

Sur Từ trở về sau cuộc họp bàn về mấy chuyện rắc rối trong tập đoàn. Đầu cô còn rối bù vì mấy cái kế hoạch làm ăn thì ba cô lại gọi điện bảo có chuyện cần nói. Thế là Xà Phu phải chờ Sur Từ về nhà chính của Gia tộc Leo.

– Có chuyện gì vậy ba? – Giọng Sur Từ đầy lạnh nhạt

– Chỉ là vài chuyện của Tập đoàn thôi, Sur Nhi à.

Ông Kỳ Sơn chống hai tay lên bàn, nhìn đứa con gái với ánh mắt dịu dàng. So với một Chủ tịch được người người kính trọng, ông Kỳ Sơn thật sự còn quá trẻ. Mái tóc đen, khuôn mặt nghiêm nghị uy quyền và đôi mắt đồng màu với tóc, cùng bộ vest đen lịch sự, ông Kỳ Sơn chỉ mới ba mươi mấy gần bốn mươi mà thôi. Nhìn từ ngoài vào, ai mà biết người đàn ông này lại nắm giữ 2/3 nền kinh tế châu Âu.

– Ba cứ nói! Con nghe đây!

Người đàn ông mà Sur Từ gọi là ba, cô thật sự hiểu tình cảm ông dành cho đứa con gái như cô là nhiều đến thế nào. Tuy vậy, khi cô hỏi về mẹ mình, ông chỉ im lặng, và sau đó nói rằng bà đã chết khi cô lọt lòng. Nhưng không hiểu sao, Sur Từ tuy không biết gì, hay không nhớ gì cũng được, lại cảm thấy ông đang giấu mình. Điều đó vô tình khiến Sur Nhi lạnh nhạt với ông, tạo nên khoảng cách giữa hai ba con.

– Ba muốn con tạm thời rút khỏi Tập đoàn.

– Sao? – Sur Nhi kinh ngạc, nhưng vẫn giữ bình tĩnh – Ba muốn lấy lại cái ghế Giám đốc Điều hành của con? Xin hãy cho con lí do! Là con làm không tốt?

– Con nhầm rồi, Sur Nhi. Ba không bảo con rời khỏi Tập đoàn hoàn toàn, chỉ là không tham gia vào kinh doanh một thời gian.

– Lí do à?

– Không phải con đã nhập học vào UTX sao? Còn lập lớp S nữa?

– Đó là chuyện của con.

– Ba chỉ muốn, con hoàn toàn là một nữ sinh, chứ không phải một chính trị gia.

Sur Từ mở đôi mắt nhắm hờ nãy giờ, nhìn ba mình một lần rồi quay người bước ra khỏi cửa. Trước khi chuẩn bị ra khỏi phòng ba, cô mới lên tiếng, vẫn không quay đầu lại.

– Cứ làm như ba muốn! – Dừng lại một lúc, cô tiếp – Nhưng lớp S là thuộc quyền quản lí của con, con không muốn bất kì ai động vào! Kể cả ba.

oOo

– Cậu không ăn à?

Sur Từ giật mình sức tỉnh trước câu hỏi của Song Ngư. Cô chợt nhận ra, những người khác cũng đang nhìn mình. Sur Nhi chỉ cười xoa rồi bỏ thức ăn vào miệng, trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ.

(1) Các cửa trong nhà, kể cả cổng chính có thể mở bằng tay bằng cách khoá, hoặc bằng cách mở khoá điện tử bằng cách dùng sổ tay điện tử hoặc vân tay của mười hai sao.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: TỤI CON GÁI NGỦ CHUNG

Hiện tại, trong khi bọn con trai đã leo lên giường say giấc nồng, thì bọn con gái vẫn còn tỉnh táo. Nói đúng hơn, nhờ Mã Mã với Song Nhi đẩy chứ. Chuyện là, tụi nó đã leo lên giường rồi, tắt đèn chuẩn bị ngủ rồi, thì Nhân Mã mở tung cánh cửa phòng sáu ra, trong khi Song Từ đi gọi Xứ Nữ với Cự Giải dậy. Với một lí do như sau.

– Nè nè, hôm nay tụi mình xuống phòng khách ngủ đi!

Câu nói của Mã Mã với Song Nhi khiến mấy đứa con gái còn lại nhìn nhau, đôi mắt buồn ngủ mở căng ra tỉnh hẳn. Nếu Song Tử mà không bịt miệng Cự Giải lại, thì cô nàng đã hét lên banh trời rồi.

– Để làm gì? – Ngáp một cái, Xử Nữ nói – Có phòng không ngủ, lại đi ra phòng khách ngủ?

– Tớ muốn tụi mình ngủ chung! Tám chuyện một chút rồi ngủ luôn!

– Phải đó! Phải đó! Mai tụi mình được nghỉ mà! – Nhân Mã gật gù theo Song Tử

Xử Nữ nhìn sang Cự Giải, Cự Giải lại quay sang Kim Ngưu, Kim Ngưu thì mắt ngó qua Sư Tử. Bốn cô nàng nhìn nhau, rồi nhìn hai khuôn mặt cún con của Mã với Song Nhi, rồi nhìn lại nhau lần nữa. Xử Nữ nhếch môi cười. Cũng hay đó chứ!

Và thế là tụi nó chia nhau ra, nửa ra nhà kho, nửa lên lấy chăn gối. Sau một hồi lục lạo, tụi nó tìm được sáu tấm nệm. Sau khi bày bừa ra phòng khách, nguyên đám nhảy xuống mấy tấm nệm, nằm đối đầu nhau và bắt đầu tám chuyện. Không may ánh sáng từ bên ngoài rọi vào nên không quá tối, và cũng may rằng khoảng trống phòng khách đủ để tụi nó bày mấy tấm nệm ra.

– Nè Sư Nhi, sao cậu thông minh quá vậy?

Cự Giải lật người lại, chống hai tay đỡ lấy đầu, nhìn sang Sư Tử. Sư Nhi lúc đầu không hiểu Giải nói gì, nên cũng nằm sấp lại, mắt nhìn cô dò hỏi.

– Thì cái vụ cậu tốt nghiệp thủ khoa Harvard năm mười hai tuổi ý! Thiệt hả?

– Thật, đương nhiên.

– Chương trình học ở đó thế nào? – Xử Nữ cũng tham gia luôn

– Không khó lắm! – Sư Tử làm mặt suy tư

– Chắc tiếng Anh phải giỏi lắm! – Kim Ngưu nằm sấp chán nản – Cái đó thì tớ thua!

– Ngưu Ngưu chỉ ăn là giỏi thôi!

Nhân Mã vừa nói vừa bẹo má Ngưu khiến cô nàng la oái, nhưng rồi lại sợ bọn con trai thức giấc, nên Mã buông Ngưu ra. Vừa xoa xoa mặt, Kim Ngưu nhìn Nhân Mã bằng ánh mắt hờn dỗi, môi chu ra đáng yêu lắm cơ.

– Lúc thi tuyển sinh vô học viện đã khó kinh dị rồi! Học đại học lúc trạc tiểu học chắc tớ chết!

Song Tử vừa nói vừa phồng má. Gì chứ học thì cô nàng ngán ngẫm lắm rồi. Về mặt của cô nhóc với Kim Ngưu khiến tụi con gái phải bịt miệng cười vì không muốn gây ra tiếng động.

– Nói thiệt nga~ Lúc đầu tớ không ưa Sư Tử chút nào luôn! – Xử Nữ chột nói, mặt cảm thán – Kênh kiệu sao ấy, lạnh lùng ón luôn, chả xem ai ra gì.

– Thì tính tớ là vậy mà! – Sư Nhi lè lưỡi

– Mà giờ coi kìa – Cự Giải tiếp lời – Đáng yêu, dễ gần gì đâu!

– Mấy cậu chơi kì quá!

Tiếp sau đó, tụi con gái lại nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, từ trong ra ngoài. Tiếng nói cười rôm rả vui tươi vang rộng khắp phòng khách. Nếu không kiểm lại bốt thì chắc tụi con trai tỉnh giấc luôn rồi. Chợt, Cự Giải lên tiếng hỏi.

– Mấy cậu có thích ai không? Trong lớp tụi mình thôi nga~

Giải vừa dứt lời, lập tức nhận ra tụi nó đang nhìn mình như sinh vật ngoài hành tinh. Không phải tụi nó ngại gì, mà là sao Cự Giải thiên thần của tụi nó lại nói ra câu hỏi bạo dạn đó chứ. Không thể tin được!

– Nhân Mã chắc thích Bạch Dương lắm ha! Thanh mai trúc mã mà!

Song Tử nghịch ngợm lên tiếng đầu tiên, mắt liếc sang cô bạn nằm cạnh cùng với nụ cười gian tà. Lời trêu chọc của Song Nhi khiến cô nàng giật thót, mặt đỏ ửng như quả gấc. Cô mà thích tên siêu quậy đó? Không bao giờ và không thể nào. Tên đó chỉ gây sự cãi lộn với cô là giỏi mà thôi! Trong khi Nhân Mã chưa biết phải nói gì, thì Sư Tử lại hỏi với bộ mặt ngây thơ.

– Thật hả?

– K-Không có!!

– Xạo quái! – Kim Ngu tay che miệng, cười gian tà

– C-Cậu thì sao hả Ngu?

Mọi ánh mắt từ Nhân Mã đổ dồn qua Kim Ngu. Cô chớp chớp mắt mấy cái, mặt tỏ vẻ không biết gì. Nhìn mấy ánh mắt của tụi nó khiến mặt Ngu vô thức đỏ lên, trong đầu chợt hiện hình ảnh của một người nào đó. Kim Ngu không nói không rằng, nằm xuống, chồm chắn qua đầu.

– A! Trốn kìa!

Cự Giải la lên đầu tiên. Thế là cô nàng, cùng với Song Tử và Nhân Mã bay vào, cố kéo cái chắn của Kim Ngu xuống, nhưng vô vọng vì cô nàng giữ quá chặt luôn. Nhìn cảnh đó, Sư Tử với Xử Nữ chỉ biết bùm miệng cười đến đau bụng.

Dường như nhận ra đã quá muộn, Xử Nữ lên tiếng nhắc nhở tụi bạn. Bốn cô nàng siêu quậy đang giằng xé tấm chắn dừng lại, cả Sư Tử cũng ngưng cười. Thế là Giải Nhi, Song Tử với Mã Mã lùi thui trở về chỗ nằm, đắp chắn bắt đầu ngủ theo lệnh Xử Nữ.

oOo

Song Ngu chợt tỉnh giấc, đưa hai tay dụi dụi mắt. Một giấc mơ, à không, nói là một đoạn băng tua lại thì đúng hơn, nhưng suy cho cùng thì nó vẫn là thứ khiến cậu đang ngủ ngon lành thì thức dậy. Nhìn qua giường bên cạnh, Thiên Yết đang nhắm mắt say giấc nồng. Song Ngu xoay người bước xuống giường, tiện tay lấy cái áo khoác mấn trên móc treo ngay cửa rồi bước ra khỏi phòng.

Cậu hơi giật mình khi bước xuống cầu thang. Tụi con gái lớp cậu đang ngủ ngon lành trên mấy tấm nệm mini trải đầy phòng khách. Song Ngu khẽ cười rồi bước qua chỗ tụi nó ngủ, cố nhẹ nhàng nhất để không khiến nguyên đám thức giấc.

Mở cánh cửa phụ trong nhà, Song Ngu bước ra khỏi nhà, chân đi dếp. Vì mất ngủ nên Song Ngu định đi dạo vườn một chút, nhưng rồi cậu nhận ra mình không phải là người duy nhất.

Đứng cách cậu không xa là một cô gái trong bộ đồ ngủ, đầu hơi ngẩng cao nhìn lên bầu trời đêm đầy sao. Mái tóc đen tuyền hơi rối vì bị gió thổi, dáng người nhỏ nhắn mảnh mai, hai tay choàng qua ôm lấy hai bên vai.

– Cậu biết giờ này lạnh lắm không hả? Lại còn ra đây nữa!

Tiếng nói của Song Ngu khiến Sư Tử hơi giật mình, nhưng vẫn không quay lại. Cậu tiến đến bên cô, cởi cái áo khoác mình đang mặc đắp cho Sư Nhi. Sư Tử lại càng thấy ngạc nhiên hơn, nhưng không phản ứng hay từ chối, cô thậm chí nằm lấy cái áo khoác. Lúc này, Sư Tử mới nhìn sang bên cạnh. Giờ mới biết, Song Ngu cao hơn Sư Tử tận một cái đầu. Cô chợt cảm thấy khó chịu khi thấy mình lùn.

– Cậu thì không thể à?

– Tôi là con trai. Cầm so bì!

– Khó ưa!

Sư Tử hất mặt sang chỗ khác, má hơi phồng ra bực bội.

– Mất ngủ?

– Ờ – Song Ngu đáp lại lơ đãng – Cậu thì sao?

– Chắc vậy...

Song Ngu với Sư Tử vẫn đứng tại chỗ, không nói không rằng tiếng nào. Bởi vì cả hai đều thuộc dạng lạnh lùng kiêu ngạo, nên bầu không khí trở nên im lặng đến đáng sợ. Nhưng người trong cuộc thì luôn có cảm nhận khác mà. Chợt Sư Tử kéo cái áo khoác trên người xuống, trả lại cho Song Ngu rồi quay người bước đi.

– Đi đâu thế?

– Ngủ. Hồi lạ.

Trước thái độ lạnh lùng của Sư Tử, không hiểu sao Song Ngu lại phì cười. Hình như cô nàng này không đáng ghét như cậu nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: NGÀY LÀM THÊM CỦA XỬ NỮ

Hôm nay được nghỉ học, nên tụi nó ngủ tới hơn mười giờ mới dậy. Trong khi đó, Kim Nguru lại dậy sớm hơn, rồi tiện thể gọi Sur Từ dậy luôn. Hai cô nàng ngáp ngáp dài, rồi vô nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng. Thay bộ đồ ngủ xốc xếch ra xong, Nguru với Sur vui vẻ vô bếp. Kim Nguru ham ăn, nhưng nấu ăn cũng phải thuộc hàng tuyệt vời đó. Cô nàng say sưa làm bữa sáng cho mọi người, còn Sur Từ thì phụ cô mấy việc vặt vì chẳng biết bếp núc là gì. Mà bữa sáng hả, có mà bữa trưa thì có, gần mười giờ rồi.

Bạch Dương lồm cồm bò dậy, rửa mặt đánh răng rồi thay đồ xong xuôi, vừa ngáy ngủ vừa đi loạng choạng xuống nhà. Bước xuống cầu thang, nhìn mấy cô nàng đang ngủ ngon lành trong phòng khách thì mở căng mắt ra dòm, rồi dụi dụi mấy cái, xong la toáng lên.

– Mấy cậu làm gì ở đây vậy?

Nhân Mã là người bị giọng nói “oanh vàng” của Dương đánh thức đầu tiên. Cô lơ mơ ngồi dậy, rồi quay sang nhìn Bạch Dương, che miệng ngáp một cái. Cô nàng quay sang gọi mấy bạn dậy. Nhìn nhau một lúc, nướng thêm một lúc, bốn cô nàng mới lồm cồm ngồi dậy, rồi lúi thủi đi lên phòng rửa mặt đánh răng và thay đồ, tay ôm mấy cái gối với tấm chăn theo.

Tụi con trai cũng vừa thức, đang đi xuống cầu thang thì bị mấy khuôn mặt ngáy ngủ của tụi con gái dọa sợ chết khiếp. Trong đầu tên nào cũng thắc mắc một câu, mấy cô nương này làm gì ở đây. Rồi chột nhận ra, phì cười.

– Đừng có mà đứng ở đó cười!

Tụi nó quay đầu sang thì nhìn thấy Kim Nguru đang đứng ở bếp, vẫn loay hoay làm bữa sáng (trưa). Nguyên đám sao nam nhìn nhau rồi ra phòng khách ngồi. Đúng lúc đó thì Sur Từ lại lên tiếng.

– À, Song Ngư với Thiên Yết dọn dẹp mấy cái nệm dùm tụi tớ nha! – Cô nàng nháy mắt tinh nghịch – Cứ cất lại vào nhà kho là được!

Rồi lại quay đầu vào bếp, tiếp tục phụ Kim Nguru.

Song Ngư với Thiên Yết chớp chớp mắt mấy cái, rồi nhìn nhau, lại quay sang nhìn đám bạn. Tụi nó cũng ngạc nhiên không kém. Sur Từ lạnh lùng trở nên đáng yêu thế bao giờ mà tụi nó không biết vậy. Song Ngư chột nhớ tới lúc gặp Sur đêm hôm qua, rồi nhớ lại khuôn mặt dễ thương với cái nháy mắt tinh nghịch khi nãy mà phì cười, nhưng mặt thì thoáng đỏ.

Thiên Yết nhìn thẳng bạn thân như sinh vật lạ, cố nhịn cười nói.

– Thôi đi ông tướng! Không lo dọn dẹp ngồi đó mơ mộng!

– Cái đầu mày chứ mơ mộng!

Rồi hai anh chàng đứng dậy, đi lại chỗ mấy cái nệm bày bừa khắp phòng khách của tụi con gái, sắp gọn lại rồi bê ra nhà kho. Bình thường có kéo thế nào, dù thế nào, hai tên này cũng có chịu làm đâu, chỉ là hôm nay là phiên dọn dẹp của tụi nó, không làm á? Yết với Ngư chưa muốn chầu Diêm vương sớm đâu!

Sau khi ăn xong, Yết với Ngư lại phải rửa chén, trong khi tụi kia thì ngồi coi tivi ngoài phòng khách một cách sáng khoái.

Xử Nữ bước xuống từ cầu thang, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác và vai thì đeo một túi xách đựng đồ. Cô đi ra cửa chính, mang giày rồi mở cửa toan bước ra thì Mã Mã lên tiếng.

– Cậu đi đâu vậy Xử Nhi?

– Tớ đi làm thêm. Thôi muộn rồi, gấp lại sau nhé!

Ma Kết cũng vừa ra ngoài, giờ Xử Nữ cũng đi luôn. Tụi nó không hỏi gì thêm nữa, chỉ nhìn cho đến khi Xử Nữ đi ra cổng chính rồi thôi. Tụi con trai và Sur Từ thì chẳng hiểu gì, đầy thắc mắc nhưng không hỏi. Xử Nữ rõ ràng là con gái của một tập đoàn kinh doanh bệnh viện lớn, sao lại phải đi làm thêm?

oOo

Xử Nữ tay cầm quai túi xách, mắt thì thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ đeo tay một lần, chân thì chạy một cách gấp gáp. Cứ như thế này thì cô muộn giờ làm mấy. Hai giờ vào làm, mà giờ hơn một giờ rưỡi rồi. May thay, khi chỉ còn mười lăm phút nữa là hai giờ, cũng là lúc Xử Nhi chạy đến chỗ làm. Cô điều hoà nhịp thở rồi bước vào trong.

Nơi Xử Nữ làm thêm là một tiệm bán bánh ngọt và thức uống. Cách bày trí đơn giản mà đẹp mắt, cho người ta cảm giác thoải mái dễ chịu. Lúc này trong quán khá đông khách, nên Xử Nhi vừa bước vào đã nghe thấy tiếng gọi của chị quản lý.

– Xử Nữ, em tới rồi!

– Chị Minh Hoa.

– Nhanh thay đồ đi nào! – Minh Hoa cười tươi – A~ chị mệt quá luôn á~

Xử Nữ cười tươi rồi chạy vào trong buồng, cất túi xách và lấy trong đó bộ đồ làm việc và thay vào. Sau đó, Xử Nữ vui vẻ chạy ra ngoài, bưng đồ cho khách.

– Em mang phần này đến cho bàn 12 nhé!

Xử Nữ gặt đầu, lấy khay đồ ăn từ tay Minh Hoa rồi đi lại chỗ bàn số 12. Nhưng khi sắp bước tới, Xử Nữ lại vấp phải một cái gì đó, chặn chân cô lại và khiến cô ngã nhào. Khay đồ ăn rơi xuống đất, đồ tứ tung. Xử Nữ vội đứng dậy xin lỗi người khách nó, rồi quay phắt ra sau thì gặp ngay ánh mắt căm ghét của một cô gái đang nhìn mình.

– X-Xử Anh?

Xử Anh cười khẩy khi thấy bộ dạng lúc này của Xử Nữ. Tóc bết bết, có chỗ dính cà phê, mặc bộ đồ phục vụ dính đầy thức ăn. Xử Anh lên tiếng đầy kiêu ngạo.

– Không ngờ cô cũng có lúc thế này! Phục vụ sao? Đừng có làm tôi buồn cười chứ!

Xử Anh mở miệng nói chế giễu, rồi cười lớn. Xử Nữ chỉ đứng đó, hai bàn tay nắm chặt. Nhưng vì cô ta là khách hàng nên chẳng thể làm gì.

Đúng lúc đó thì Minh Hoa chạy đến. Một tay nắm lấy bàn tay đang run lên vì giận của Xử Nữ, cô quay sang rồi rít xin lỗi cô khách hàng, rồi lại quay qua hỏi han Xử Nữ. Xử Anh ngồi đó nhìn, mắt nhúu lại khó chịu. Khi Minh Hoa vừa định dắt tay Xử Nữ đi, thì Xử Anh lên tiếng.

– Đứng lại đó!

Cô ta đứng dậy khỏi ghế ngồi, tiến đến cạnh Xử Nữ.

– Tôi muốn cô xin lỗi!

Xử Nữ trừng mắt nhìn Xử Anh. Xin lỗi trong khi cô chẳng có lỗi gì, chính cô ta là người gạt chân Xử Nữ, lại chẳng bị gì mà bắt cô nhìn lỗi. Trong khi Xử Nữ còn giận dữ không biết phải nói gì, thì Xử Anh hứ một tiếng, tay cầm ly cà phê còn bốc khói trên bàn, hất mạnh vào người Xử Nữ.

– Q-Quý khách à!

Minh Hoa nãy giờ rất tức giận với cô bé ngang ngược này, nhưng lại vì cô ta là khách nên không dám cãi lại hay mắng mỏ. Cô rất quý Xử Nữ, nhìn thấy cô bị thế này, lại là cà phê nóng khiến Minh Hoa tức giận. Cô quay sang hỏi han Xử Nữ – lúc này đang run lên vì giận.

– Xin lỗi đi!

Xử Anh cao giọng.

Xử Nữ giận, rất giận, đến mức muốn bầm cô ta thành nhiều mảnh, nhưng vẫn cố kiềm chế. Cô quay sang cười trấn an Minh Hoa đồng thời gỡ tay cô quản lý tốt bụng khỏi tay mình, quay sang đối diện với Xử Anh. Xử Anh nhếch môi khi thấy Xử Nữ toan cúi đầu xin lỗi.

Đúng lúc đó, một ai đó nắm lấy cánh tay Xử Nữ, kéo lại. Cô hơi chói với, nhưng vẫn giữ được thăng bằng. Người đó đứng chắn trước mặt Xử Nữ. Cô nhìn anh chàng trước mặt đầy nghi hoặc.

– Ma Kết...? Sao cậu?

Xử Anh mở to mắt nhìn người đang đứng trước mặt mình, thoáng đỏ mặt nhưng nhanh chóng lấy lại thái độ khinh thường. Ngay lúc đó, một bạt tay giáng thẳng vào Xử Anh từ phía Ma Kết khiến tất cả mọi người trong quán kinh ngạc, kể cả Xử Nữ và Minh Hoa.

Xử Anh quay mặt về hấn một bên, bên má bắt đầu đau rát. Cô đưa tay sờ rồi quay sang Ma Kết đầy tức giận. Nhưng đôi mắt Kết ca lúc này, còn hơn cả giận dữ. Cậu trừng mắt nhìn cô.

– Đừng có giỡn mặt với tôi! Ai cho cô đụng vào Xử Nữ hả?

Rồi chẳng đợi phản ứng từ ai, Ma Kết nhanh chóng nắm lấy tay Xử Nữ đang đứng bàng hoàng vì kinh ngạc, kéo ra khỏi tiệm trong ánh mắt đờ đẫn của mọi người trong quán.

Tận một lúc sau, Xử Anh mới sực tỉnh. Trong đôi mắt hằn rõ tia giận dữ đến căm thù. Cô đập mạnh tay xuống mặt bàn, miệng rít lên.

– Xử Nữ, cô chờ đấy!

Chương 10: BỮA TỐI VÀ CÂU CHUYỆN VỀ XỬ NỮ

Tụi nó đang ở trong phòng khách. Kim Ngu ngồi nhàn nhai trên ghế sofa ăn bánh. Ngồi cạnh cô nàng là Sur Từ đang chán nản chuyển kênh liên tục. Nhân Mã với Song Từ thì nói chuyện rôm rả, kèm theo mấy tràng cười. Thiên Bình với Cự Giải cũng đang nói chuyện. Nói là vậy, chứ Cán Cân nhà ta chỉ toàn độc thoại thôi, Giải Nhi chỉ cười theo. Bạch Dương ngồi dưới sàn, ôm khư khư cái máy bấm game, dựa lưng vào Bảo Bình ngồi cạnh đang chú tâm vào mấy quyển sách Hoá học. Thiên Yết cũng dán đôi mắt chán nản vào cái màn hình tivi không ngừng chuyển kênh, Song Ngư thì ôm lấy cái gối ngủ ngon lành.

Dù vậy, thật sự là tụi nó cảm thấy hơi lo. Không biết sao nữa, nhưng mà trời đang mưa ngoài kia kìa. Mưa lớn quá trời luôn!

Đúng lúc đó, tiếng mở cửa thu hút gần như toàn bộ sự chú ý của tụi nó, cả Ngư cũng dụi mắt tỉnh giấc. Đứng ở cửa, là Ma Kết người ướt như chuột lột, bên cạnh cậu là Xử Nữ đang trùm áo khoác của Kết ca, người run lẩy bẩy. Thấy vậy, tụi nó lập tức chạy nhào ra cửa.

– Sao ướt như chuột lột thế này? – Cự Giải chạy lại bên cô bạn thân

– Sao cậu lại mặc đồng phục làm việc thế Xử Nhi? – Kim Ngu chớp chớp mắt

Nhưng đáp lại mấy câu hỏi han liên tục của bọn nó, Xử Nữ chỉ cười xoà. Cô trả lại áo khoác cho Kết ca, miệng nói xin lỗi rồi nhanh chóng chạy lên cầu thang. Cự Giải thấy vậy liền chạy theo lên. Trừ Sur Từ, ba đứa con gái còn lại cũng nhìn nhau rồi chạy theo Giải Nhi.

– Có chuyện gì vậy, Ma Kết? – Thiên Yết quay sang cậu bạn – Tao tưởng Xử Nữ làm thêm mà. Còn mày sao lại về cùng cậu ấy thế?

– Có chuyện gì phải không?

Người nói ra câu nói ấy là Sur Từ. Mắt cô vẫn nhìn theo hướng cầu thang dù tụi con gái đã khuất bóng. Dứt đoạn, cô lại nhìn qua Ma Kết, người vừa khẽ lắc lắc đầu.

– Tớ nhìn thấy vết bóng trên tay Xử Nữ.

– Tớ không biết, đừng hỏi tớ!

Nói rồi, Ma Kết cũng đi lên cầu thang lên phòng. Bọn nó nhìn nhau thắc mắc.

oOo

Bữa tối đã được Kim Ngu làm xong với sự giúp đỡ của Sur Từ. Sur Nhi có hỏi về tình trạng của Xử Nữ, nhưng Kim Ngu nói rằng Xử Nhi không nói gì. Cô nhất định giờ ăn hỏi cho ra lẽ.

Tụi nó vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, dù thật sự là không khí không mấy thoải mái. Bình thường chỉ có Sur Từ với Song Ngư im lặng thôi, giờ đến cả Xử Nữ và Ma Kết cũng không nói gì, chỉ chăm chăm vào phần ăn của mình.

– Là Xử Anh gây sự với cậu?

Tụi nó hoàn toàn im bặt, mắt nhìn quanh quần tìm người vừa phát ngôn. Xử Nữ giật thót, đôi đũa trong tay cô rơi xuống sàn, tạo nên một âm thanh lạnh tanh. Xử Nhi ngẩng mặt, nhìn sang người ngồi cạnh.

– Làm sao cậu biết, Sur Nhi? Tại sao lại hỏi vậy?

– Tớ là người thành lập lớp S, thông tin về các cậu tớ đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Sur Từ không ngần ngại đối mặt với Xử Nhi. Cô nở nụ cười dịu dàng. Sur Từ buông đũa, nói tiếp.

– Tớ xin lỗi nếu mình điều tra quá nhiều về các cậu. Và tớ cũng biết, thời gian tớ quen biết các cậu không thể bằng các cậu quen biết nhau, nhưng Xử Nhi, hi vọng cậu không phiền nếu nói bọn tớ biết chuyện của cậu?

– Không phải cậu đã biết rồi sao? Cậu nói mà?

– Tớ chỉ biết về thân thể và gia đình cậu. Và cả việc, cậu và Xử Anh không hoà thuận.

Trừ Cự Giải là bạn thân từ nhỏ của Xử Nữ và Ma Kết, còn lại đa số tụi nó đều không hiểu mô tê gì. Quay sang nhìn nhau bằng cặp mắt mở to khó hiểu,

cho đến khi Xử Nhi lên tiếng.

– Cậu nói đúng, Sư Nhi! Xử Anh, cô ta là con riêng của mẹ kế tớ.

Bọn nó im lặng, quay sang nhìn Xử Nữ chăm chăm. Song Ngư và Ma Kết là hai người duy nhất vẫn tiếp tục ăn com trong chén của mình, dù đôi tai đang cố dõi theo từng lời của cô bạn lớp phó. Song Ngư là loại người bất cần, khỏi nói, còn Ma Kết, cậu đã được cô kể phần nào câu chuyện, nên không mấy ngạc nhiên.

– Các cậu biết chuỗi bệnh viện Virgo chứ? Đó là do nhà tớ điều hành.

Tụi nó im lặng nghe Xử Nhi nói, không đứa nào nói một lời. Tụi nó đã biết, nhưng nghe chính miệng cô nói vẫn không khỏi bất ngờ. Ma Kết đã buông đũa, cậu muốn chăm chú nghe Xử Nữ nói hơn. Trong khi đó, Sư Tử lại cầm đũa và ăn tiếp phần com của mình.

– Mẹ tớ mất khi sinh tớ, ba lại suốt ngày vắng nhà vì công việc. Vì muốn tớ hiểu được tình mẹ, ba tớ đã tái hôn. Người phụ nữ ấy có một đứa con riêng tên Xử Anh. Ở ngoài mặt khi có ba tớ, bà ta và Xử Anh đối rất tốt với tớ, nhưng sau lưng thì, luôn cố bắt nạt hành hạ tớ đủ kiểu.

– Bởi vì cậu là con của vợ đầu? Hay là vì cậu là người thừa kế? – Thiên Yết chợt hỏi

– Cả hai.

– Cho nên cậu dọn ra sống riêng và không phụ thuộc vào gia đình nữa? – Lần này là Bảo Bình

– Ừm, đối với tớ cũng không quá tệ. Ba tớ cho người đưa tớ về gần như là hằng ngày, cho nên khi được chuyển vào nhà chung với mọi người, tớ thấy thật tốt!

Bọn nó nhìn Xử Nữ bằng đủ con mắt. Ánh mắt thông cảm, ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng không có thương hại. Bởi vì tụi nó biết, Xử Nữ không muốn ai thương hại cô cả. Chợt Kim Ngưu vỗ tay một cái, rồi hùng hổ đứng dậy.

– Vậy cái vết bầm trên tay cậu, là do ai? Do ai làm? Ai bắt nạt Xử Nhi, tớ xử cho!!

Bọn nó nhìn Kim Ngưu bằng ánh mắt như nhìn sinh vật ngoài hành tinh chưa gặp bao giờ. Nói đã đời này giờ, nghĩ thế nào mà Ngưu Ngưu lại có thể thốt ra câu nói ngốc nghếch kiểu đó. Rốt cuộc này giờ, thắc mắc chả biết cô nàng có nghe Xử Nhi nói không nữa. Cự Giải ngồi cạnh, thuận tay cốc cho Trâu một cái rõ đau.

– Sao cốc tớ?!

– Cậu nói ngốc nghếch gì đấy! Nãy giờ có nghe không mà hỏi câu đó!

– Đúng! – Nhân Mã phụ đạo – Nói chuyện như con ngốc ấy! Ai ngoài con nhỏ Xử Anh hả?

– Bó tay cậu luôn, Trâu à! – Song Tử vờ lắc đầu ngán ngẩm

Biết mình sai, nên Kim Ngưu không dám nói gì luôn chứ bảo gì đến cãi lại, cô nàng ngậm ngùi ngồi phịch xuống ghế, cầm đũa bỏ thức ăn liên tục vào miệng.

– Vậy cậu định thế nào? Tớ không nghĩ cô ta để yên cho cậu đâu!

Ma Kết chợt lên tiếng, tay đẩy gọng kính nhìn Xử Nhi chăm chăm. Theo đó, tụi nó cũng gật đầu cái rụp, nhìn sang Xử Nữ bằng đôi mắt toé lửa. Đáp lại, Xử Nhi chỉ nở nụ cười tươi tắn.

– Kệ cô ta!

– Phải đó! – Song Tử thêm – Cô ta dám xuất hiện là tớ cho ăn đập!

– Đồng ý luôn! – Nhân Mã hùng hổ – Dám bắt nạt lớp phó của tụi này, tớ cho nhỏ đó banh xác luôn!

– Tớ cũng không để yên đâu!

Tụi nó mắt tròn mắt dẹt nhìn cô nàng vừa đứng dậy, hai tay nắm chặt thể hiện quyết tâm. Ôi trời, bọn nó có nhìn nhầm không, cô nàng Cự Giải hiền lành thánh thiện, thiên thần của tụi nó đây ư? Cái này người ta thường gọi là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng nè. Mà đen hay sáng thì không biết~

– Mấy bà chán có khác! Thiện tai, thiện tai!

Dù đã cố nói nhỏ nhất có thể, nhưng nó vẫn lọt ngon lành vào tai của tụi con gái. Bốn đứa con gái đang thể hiện khí thế, tính luôn Kim Ngưu nhìn chòng chọc vào Bảo Bình như muốn ăn tươi nuốt sống khiến cậu chàng không lạnh mà run. Nhờ vậy, bữa tối không còn căng thẳng nữa. Nhìn nụ cười vui vẻ của Xử Nữ, không hiểu sao Ma Kết thấy rất vui.

Nhưng tụi nó đã quên mất một điều quan trọng mà tụi nó đã định hỏi cho ra lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: MUỘN HỌC RỒI!

Đang say giấc nồng, thì cái đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi. Sur Từ trằm chẫn qua đầu, nằm úp mặt xuống gối bịt chặt hai tai. Cô tự hỏi rằng mình có đặt báo thức bao giờ đâu, sao lại kêu chứ?

Trong lúc đó, Kim Ngu đã dậy từ bao giờ, thậm chí còn thay đồ xong nãy giờ. Ngu Ngu vừa ăn bánh ngon lành vừa nhìn chăm chăm Sur Từ vẫn tiếp tục ngủ trên giường. Cô là người cài báo thức chứ ai. Ai bảo cách đây nửa tiếng, Ngu đã gọi, gọi mãi luôn mà Sur Nhi vẫn tiếp tục nệm ấm chăn êm đầy thôi. Nhìn đồng hồ, chỉ còn nửa tiếng là vào học, Sur mà không dậy thế nào cũng bị Xứ Nữ với Ma Kết mắng te tua cho coi. Nghĩ vậy, cô nằng bở luôn gối bánh, chạy lại kéo Sur Từ dậy.

– Sur Nhi! Dậy! Chúng ta muộn học mất! Dậy!!!!

– Đi chỗ khác... cho em ngủ...

– Dậy! Em em gì ở đây!

– Tránh ra, Xà Phu... còn sớm mà...

Kim Ngu dừng việc kéo tấm chăn của Sur Từ khi nghe cô nhắc đến tên thầy Xà Phu. Lúc này cô mới nhớ có lần nhìn thấy thầy lái chiếc xe chở Sur Từ đi đâu đó. Không chỉ cô đâu, mà bọn nó cũng định hỏi mối quan hệ giữa hai người, mà rốt cuộc quên bống luôn. Mà thôi, giờ không phải lúc lo chuyện đó!

– Sur Nhi à! Dậy đi mà! Dậy ngay cho tót!!

Nhưng hoàn toàn vô vọng. Mặc cho Kim Ngu la muốn khàn giọng, Sur Từ vẫn không thèm mở mắt chứ huống chi là dậy. Ngu Nhi thật sự khóc không ra nước mắt luôn mà!!

Nhưng không chỉ Kim Ngu roi vào trường hợp trở trêu này đâu...

– Trời ơi! Cái thằng này! Mày còn chưa chịu dậy?

Thiên Yết điên tiết gào lên, lấy gối đập bình bịch vào Song Ngu đang ôm chặt lấy cái gối ôm, không có vẻ gì là chịu thức dậy. Yết ca luôn là người không sợ trời không sợ đất, nhưng trừ Ma Kết ra. Cậu chưa muốn chết. Tuy vậy mà thằng bạn thân của cậu vẫn không chịu dậy dù cậu lôi kéo đánh đập hay la vào tai nó thế nào.

– Mày tránh xa cho tao ngủ... thằng dở hơi...

Yết ca dừng tay đang đập gối vào Ngu. Cậu thầm nguyện rủa thằng bạn chết bầm. Đã ngủ nướng rồi mà còn dám nói cậu là thằng dở hơi. Thằng này chán sống rồi mà. Thiên Yết thật sự muốn gào lên.

– Mày dậy cho tao! Dậy ngay, Hoàng Song Ngu!!!

Dù có kêu cả họ tên vẫn, ừm, vô tác dụng. Vì đối diện phòng, nên Thiên Yết hình như có nghe thấy tiếng kêu gào của Kim Ngu thì phải. Không ngờ cô nàng Sur Từ cũng ham ngủ ghê chứ. Cậu thờ dài chán nản, giờ không phải lúc lo cho người ta khi cậu cũng đang gặp “hoạn nạn.” Sao cậu lại có thể làm bạn với một thằng lười có tiếng như con cá này chứ.

oOo

Xứ Nữ nhìn đồng hồ. Cô quay sang tụi nó đang ngồi chễm chệ trong phòng khách coi tivi trong bộ đồng phục. Sau khi đếm đi đếm lại, Xứ Nhi phát hiện ra thiếu bốn đứa. Thế là cô nằng lóp phỏ gọi cậu bạn lóp trường Ma Kết lên gọi tụi kia dậy.

Trong khi Ma Kết gọi tụi phòng một dậy, thì Xứ Nữ mở cửa bước vào phòng sáu. Và thứ đầu tiên đập vào mắt Xứ Nhi là cảnh giằng co giữa Kim Ngu và Sur Từ. Một người gọi muốn khàn giọng và một người vẫn ôm gối ngủ ngon lành trên giường như chẳng có chuyện gì xảy ra. Xứ Nữ nắm chặt tay, cúi gầm mặt.

Kim Ngu dường như cảm nhận được sát khí đâu đây nên dừng lại, nuốt nước bọt một cái rồi quay đầu chậm chậm ra sau. Cô suýt chút nữa thì hét lên khi nhìn thấy Xứ Nữ đang liên tục toả sát khí tức giận. Xứ Nhi lập tức bước nhanh lại chỗ cô đứng. Biết điều, Kim Ngu lập tức tránh ra xa.

Xử Nữ nhìn cô nàng đang nằm ôm chặt con gấu bông, hai mắt nhắm nghiền như chẳng có chuyện gì xảy ra mà sôi máu. Cô không thể nào tin được cô nàng lười nhác này lại là người thành lập lớp S và là một siêu chính trị gia. Vậy mà Xử Nữ còn ngưỡng mộ cô đấy. Như lấy hơi, Xử Nữ hét to vào Sur Từ đang say ngủ.

– Dậy ngay! Vũ Sur Từ!!! DẬY NGAY LẬP TỨC!!!

Sur Từ đang ngủ thì nghe thấy tiếng gào lên của một cô nàng nào đó, còn rất tức giận nữa. Nhưng cô thuộc dạng ngoại lệ của bọn con gái mà, nói thẳng ra là cô không thấy Xử Nữ đáng sợ chút nào, ngay cả lúc này, chỉ hơi nghiêm túc thôi. Nhưng cô có lẽ nên dậy trước khi có động đất. Nghĩ vậy, Sur Từ lồm cồm bò dậy, tay dụi dụi mắt trong đáng yêu lắm nha. Mặc dù giờ không phải lúc để ý chuyện đó...

– Chào buổi sáng, Xử Nữ!

– Lại còn chào buổi sáng, cậu còn không mau thay đồ ngay cho tót! Nhanh, Vũ Sur Từ!!!!

– Được rồi mà...

Vừa nói, Sur Từ vừa bò xuống giường, che miệng ngáp ngắn ngáp dài, chân lảo đảo bước vào phòng tắm, tay cầm bộ đồng phục vừa lấy trên móc treo. Xử Nữ nhìn theo mà tức sôi máu.

Tình trạng bên phòng một có lẽ cũng không khá hơn là mấy...

Ma Kết không “địu dằng” như cô nàng Xử Nữ mà mở cửa nhẹ nhàng rồi bước vào. Kết ca thích bạo lực hơn(=.=). Cậu đứng trước phòng, đưa chân đạp mạnh cái cửa cho nó mở ra.

Nghe thấy tiếng động, Thiên Yết quay đầu lại rồi giật thót một cái. Cậu lập tức tránh sang một bên.

Ma Kết nhìn con người đang say ngủ trên giường, tay ôm gối. Nhìn cứ như dù trời sập thì con cá này vẫn sẽ ngủ như không có chuyện gì xảy ra vậy. Cậu vơ lấy cái gối gần đó, đập một phát mạnh vào mặt Song Ngư.

– Mày dậy chưa hả thằng kia? Một là dậy, không là tao chiên xù mày đấy! Dậy ngay, Hoàng Song Ngư!!!!

Song Ngư ghét nhất là ai làm ồn lúc mình đang ngủ. Cậu lồm cồm bò dậy, ngáp một cái, dụi mắt một cái, rồi đưa đôi mắt mơ ngủ nhìn chăm chăm Ma Kết, người đang giận đến toé lửa.

– Chào buổi sáng, Kết ca!

– Cái con cá này! Còn không mau thay đồ!

Vừa nói, Ma Kết vừa cốc một phát rõ đau vào đầu Cá con. Cậu nhăn mặt, xoa xoa đầu vì đau. Nhưng Song Ngư không giống Sur Từ không sợ Xử Nữ, cậu có sợ Ma Kết đấy, một chút thôi. Thế là Ngư ca chỉ còn cách làm theo mệnh lệnh nếu muốn sống.

oOo

Bạch Dương đang cầm máy chơi game ngẩng đầu lên khi thấy sáu con người đang lủi thủi đi xuống nhà. Xử Nữ với Ma Kết đi đầu, vui vẻ trò chuyện trong khi Kim Ngưu với Thiên Yết theo sau, vẫn còn tái mặt vì cái cách gọi dậy khủng bố của hai đứa nó. Song Ngư với Sur Từ đi sau cùng, mặc dù chẳng ai để ý ai, nhưng cả hai đều có một điểm chung lúc này, là rất buồn ngủ.

Ăn qua loa bữa sáng bằng mấy cái bánh mì kẹp trong tủ lạnh, tụi nó nhanh chóng xách cặp ra khỏi nhà chung. Cũng phải cảm ơn Sur Từ với Thiên Yết nha. Sur Từ đề nghị hẵn một chiếc xe buýt riêng để đưa đón lớp S, trong khi Yết ca thì đổi hai cái xe ô tô kia thành mấy chiếc xe khác, mỗi chiếc tám chỗ ngồi, dù chỉ để dành để đi chơi thôi. Tụi nó bước lên xe buýt và đến trường.

Bởi vì sự dậy trẻ của Sur Từ và Song Ngư, mà tụi nó đến trường muộn. Dù là lớp S thì vẫn bị phạt. Nhưng đó là nếu không có sự can thiệp của Sur Nhi kia. Nói chung, tụi nó đến muộn nửa giờ đồng hồ. Tuy không bị phạt nhưng lại bị thầy Xà Phu mắng cho một trận. Mới đầu năm mà xui thế đấy!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: KẾ HOẠCH CHO LỄ HỘI VĂN HOÁ

Khác với những ngôi trường tư thục khác, UTX luôn đổi mới những hoạt động của trường từ nhiều nước khác nhau. Vì vậy, trong thành phố, Học viện

UTX là ngôi trường duy nhất tổ chức Lễ hội văn hoá hằng năm. Lễ hội văn hoá của UTX luôn được rất nhiều người gần xa đến tham dự mỗi năm, dần dần trở thành một sự kiện lớn được nhiều người biết đến. Và năm nay cũng không phải ngoại lệ.

Lễ hội văn hoá diễn ra trong thời gian một tuần. Các ngày đầu, học sinh các lớp sẽ trang trí và biến lớp học thành một thứ gì đó thu hút mọi người, như là nhà ma, hay các quán ăn chẳng hạn. Còn hai ngày cuối cùng (không tính chủ nhật) sẽ là các tiết mục do mỗi lớp chuẩn bị và dàn dựng. Những phần thi trong suốt Lễ hội Văn hoá sẽ được chấm điểm. Điểm đó sẽ cộng vào thành tích chung của lớp, thậm chí cả cá nhân.

Lễ hội Văn hoá bắt đầu từ tuần sau, nhưng từ hôm nay, nhà trường đã cho phép các lớp bắt đầu trang trí và bàn bạc kế hoạch cho Lễ hội. Lớp S cũng không phải ngoại lệ. Thậm chí, bọn nó còn hăng hái hơn ai hết. Tiếng chuông ra chơi vừa vang lên, là y như rằng nguyên đám chụm lại, bắt đầu bàn bạc.

– Sao các cậu? Tụi mình biến lớp học thành gì giờ?

Song Tử với Nhân Mã luôn là những người hờn hờ nhất. Sau một hồi tranh luận mà vẫn chưa đưa ra được ý kiến nào hay ho, tụi nó quay sang nhìn Xử Nữ cầu cứu.

– Làm quán cà phê đi!

– Quán cà phê?

– Ừm – Xử Nữ cười cười – Tụi mình cùng nhau trang trí lớp, rồi phân công công việc ra.

– Ý cậu là tụi con gái phải mặc mấy cái bộ đồ hầu gái rồi đứng phục vụ ày hả? – Kim Ngưu chớp chớp mắt

– Đúng rồi! Đúng rồi! Sao? Được không?

Tụi nó nhìn nhau, rồi gật đầu cái rụp. Nghe cũng hay, tụi nó chưa làm bao giờ. Giờ thử coi sao. Và thế là, Xử Nữ với Ma Kết bắt đầu phân công công việc cho từng người.

Về phần trang trí và nguyên liệu thức ăn cho quán, vì Xử Nữ cũng làm thêm tại một quán cà phê nên công việc phân công khá dễ với cô nàng. Nói là phân công, chứ thật ra nguyên đám làm hết một việc thì có (=.=).

– Còn tiết mục thì sao? – Bạch Dương chọt lên tiếng.

– Tụi mình diễn kịch đi!

Tụi nó quay sang mắt tròn mắt dẹt nhìn Bảo Bình như người ngoài hành tinh vừa xuống Trái Đất. Từ lâu tụi nó đã biết Bảo Bình đam mê với chuyện đạo diễn như thế nào rồi. Tuy không muốn trở thành “chuột thí nghiệm” cho thằng bác học mê đạo diễn như Bảo Bình, nhưng sau một lúc thảo luận, tụi nó cũng miễn cưỡng gật đầu.

– Vậy chúng ta diễn kịch gì chứ? – Nhân Mã nghiêng đầu

– Tớ chuẩn bị hết rồi, tụi mình diễn “Công chúa ngủ trong rừng” đi!

– Khoan khoan! – Song Tử can ngăn cậu bạn đang hùng hổ – Thứ nhất, cậu chuẩn bị từ bao giờ vậy hả? Thứ hai, tại sao lại là “Công chúa ngủ trong rừng”?

– Thứ nhất, vì tớ dám chắc chúng ta sẽ diễn kịch! – Bảo Bình nhái lại cách nói của Song Song – Thứ hai, tớ đã viết đủ kịch bản cho vở này rồi!

Song Tử với Bảo Bình nhìn nhau bằng cặp mắt này lửa. Trong lúc mọi người đang tìm cách ngăn hai cô cậu lại thì Sur Tử, một trong những người im lặng này giờ lên tiếng. Cô vừa giơ tay phải như phát biểu vừa nói bằng giọng chậm rãi.

– Các cậu, cho tớ hỏi cái!

– Gì vậy, Sur Tử? – Thiên Yết hỏi

– Cái “Công chúa ngủ trong rừng” ấy.

– Sao, Sur Nhi? – Thiên Bình cũng nhìn cô nàng

– Cái đó, nó nói về gì vậy?

Sur Tử cảm nhận hình như vừa có một đàn quạ vô hình nào đó vừa bay qua đầu tụi bạn. Im lặng đến đáng sợ. Nguyên đám này giờ đã nhìn Sur Tử chăm chăm rồi, giờ còn mắt tròn mắt dẹt nhìn cô như sinh vật lạ, kể cả thằng bắt cần như Song Ngư khiến cô thấy là lạ. Sur Tử tự hỏi mình có nói gì sai không thì bọn nó bắt đầu nháo nhào lên.

– Vũ Sur Tử, cậu thật sự không biết truyện “Công chúa ngủ trong rừng”?

Đáp lại Cự Giải là một cái lắc đầu chắc nịch từ Sur Tử.

– Vậy tớ hỏi cậu nha! – Kim Ngu cũng chồm người đến – Cậu biết truyện “Tám cảm”, “Bạch Tuyết”,... không?

Lại là một cái lắc đầu cùng đôi mắt khó hiểu.

– Chưa từng nghe.

Tụi nó thật sự không biết phải nói gì với cô nàng trước mặt. Cái người mà tụi nó tưởng chừng như biết tuốt tất cả, cái người mà trong đầu chứa một đồng kiến thức lại không biết chút gì về mấy câu chuyện cổ tích tưởng chừng như quá đơn giản, đến mấy nhóc lên ba còn biết. Bọn nó tự hỏi, ngoài chuyện học và để trở thành siêu chính trị gia ở tuổi này, Vũ Sư Tử có tuổi thơ mà một đứa trẻ phải có hay không?

Bầu không khí im lặng căng thẳng bao trùm. Nhưng ngay sau đó, tụi nó nhanh chóng trở lại bình thường. Cả đám nháo nhào kể từng chi tiết một về “Công chúa ngủ trong rừng” cho Sư Tử nghe. Lần đầu tiên, tụi nó nhìn thấy một biểu cảm khác ở Sư Nhi. Khi nghe từng diễn biến của câu chuyện qua lời kể của tụi nó, vẻ mặt Sư Tử chẳng khác nào một đứa trẻ nghe mẹ mình kể chuyện. Cô thậm chí cười vui vẻ khi nghe kết thúc có hậu của câu chuyện. Thấy vậy, tụi nó nhìn nhau, hứa nhất định sau này sẽ kể cô nghe nhiều truyện hơn thế.

– Được rồi! Tụi mình bắt đầu phân vai đi!

– Sao phân giờ?

– Bóc thăm nha!

Và thế là tụi nó làm mười hai mảnh giấy phân vai và bắt đầu bóc. Kết quả như sau:

Đạo diễn: Bảo Bình

Trang phục: Cự Giải

Âm thanh và hậu cần: Bạch Dương, Thiên Yết

Đức vua: Xử Nữ

Hoàng hậu: Ma Kết

Phù thủy: Thiên Bình

Bà tiên đỏ: Nhân Mã

Bà tiên xanh: Song Tử

Bà tiên lá: Kim Ngu

Hoàng tử: Sư Tử

Công chúa: Song Ngư

.

.

.

.

.

– Không diễn nữa!

Song Ngư với Thiên Bình hùng hổ đứng phất dậy, giục mạnh mẩu giấy bóc thăm xuống bàn. Thiên Bình lên tiếng đầu tiên.

– Nghĩ sao nữ nam như tớ mà bắt làm phù thủy hả? Không bao giờ!!

– Còn tớ làm Công chúa là thế nào?! Bắt tớ giả gái hả?!

Ngược lại với phản ứng kịch liệt của hai cậu chàng, những người còn lại hết sức bình thản. Kim Ngu vừa ăn bánh vừa nói.

– Tớ thấy có sao đâu!

– Phải! – Song Tử phụ – Hợp mà! Hợp mà!

– Ma Kết cũng phải vào Hoàng hậu kia! – Nhân Mã đầu môi – Xử Nữ với Sư Tử cũng phải đóng vai nam chứ bộ.

– Nhưng mà, nhưng mà...

– Các cậu bóc mà, la cái gì?

– Và lại khuôn mặt giống con gái của mày á Ngư, giả nữ là hợp nhất luôn! – Thiên Yết bụm miệng cười.

Cả hai anh chàng cảm như hén chẳng biết phải nói gì. Song Ngư chợt quay phắt qua Sư Tử.

– Này! Cậu không thấy ngại hả?

– Ngại? – Sư Tử chớp chớp mắt – Sao tớ phải ngại?

– Cảnh cuối của “Công chúa ngủ trong rừng” là... um...

Song Ngư chưa kịp nói hết là đã bị Ma Kết bụm miệng lại. Hồi nãy cái lúc mà tụi nó kể chuyện cho Sư Tử, bằng cách nào đó mà tụi nó đã không đề cập đến nụ hôn của Hoàng tử giúp Công chúa thức dậy khỏi giấc ngủ. Vì vậy, Sư Tử vẫn ngây ngô không biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: CHỦ NHẬT TẠI KHU THƯƠNG MẠI

Tan học, thay vì trở về nhà chung, cả lớp S lại bắt tay trang trí cho lớp học theo kiểu một quán cà phê. Mỗi người một công việc riêng. Cự Giải nổi tiếng khéo tay nên được giao làm đồ trang trí cho lớp, cụ thể là gấp mấy con hạt treo ở trước cửa. Thiên Bình cũng nhào vào đòi giúp. Anh chàng này mà làm thì chỉ toàn phá hoại. Trong khi đó, tụi nó xúm lại dọn dẹp.

Vì hôm nay là ngày học cuối trước khi Lễ hội Văn hoá bắt đầu vào thứ hai tuần sau, nên Ma Kết với Bạch Dương, hai anh chàng được xem là khoẻ nhất lớp phải khuôn hết mười hai bộ bàn ghế về nhà kho riêng của lớp S đặt ở... cạnh lớp. Sau đó, tụi con gái đưa cầm chổi quét quét, đưa cầm cây lau nhà lau đi lau lại.

Sau một khoảng thời gian dài dằng dặc, tụi nó đứng trước cửa lớp, nhìn lại thành quả công việc của mình. Ở trên cửa là mấy con hạt do Cự Giải và Thiên Bình (phụ) xếp được treo lủng lẳng trông rất đáng yêu nha. Bàn ghế được tụi nó mượn từ căng tin được bố trí đẹp mắt. Chỗ quầy đặt cách lối vào vài bước chân. Ở mấy khung cửa sổ, tụi nó treo mấy tấm rèm màu sáng trông khá nhận đáng yêu. Nhìn mà thích mắt luôn nha.

Sau đó, tụi nó lủi thủi rời khỏi trường để về nhà chung. Nhận thấy trời đã sụp tối, Xử Nữ gọi cho tài xế xe buýt riêng của tụi nó tới đón. Trong lúc đợi, cả đám bắt đầu tán gẫu.

– Mấy con hạt cậu xếp dễ thương thật đấy, Giải Nhi! – Song Tử mắt sáng bừng nhìn Cự Giải.

– Quá khen!

– Có sự giúp đỡ của bốn mĩ nam đây mà lại! – Thiên Bình nhanh nhẩu

– Ô, cậu toàn gấp sai làm cho tớ phải dạy quá trời luôn! – Cự Giải ngậy thơ

– Cậu đâu cần phải nói ra!

Cả bọn nhìn khuôn mặt hai người mà không nhịn được cười. Một người thì ngây ngô đáng yêu, đôi mắt mở to. Một người thì làm mặt dỗi, hừ mũi. Thiên Bình đó giờ có chịu giúp ai đâu, nay lại xưng phong giúp Giải Nhi. Có biến, có biến.

Đúng lúc đó thì xe buýt tới. Tận đến khi về nhà chung, tụi nó vẫn còn trêu Thiên Bình ca ca.

oOo

Hôm nay là chủ nhật. Như đã hẹn, tụi nó thức dậy sớm để ra khu thương mại gần trường mua nguyên liệu với vài thứ trang trí lát vật còn thiếu. Và vẫn như mỗi sáng, cả đám lại phải tốn công gọi Sư Nhi với Cá con lười biếng mà mất tận nửa tiếng. Nhưng dù nhắc nhở ra sao, cái tính lười nhác của hai cô cậu này vẫn không thay đổi.

Ăn bữa sáng do Mã Mã với Song Tử trở tài xong, tụi nó bắt đầu kéo bè kéo lũ đi ra khỏi nhà. Sur Tử tưởng cả đám đi xe nên sẽ ngủ thêm chút nữa, và suy nghĩ đó cũng hình thành trong đầu Song Ngư. Nhưng rốt cuộc, tụi nó lại muốn cuộc bộ. Cô thầm nguyên rủa.

Đứng trước khu thương mại, Cự Giải ngẩng đầu cao, tay che đi ánh nắng hắt vào mắt. Khu thương mại Libra, thuộc quyền sở hữu của nhà Thiên Bình. Tụi nó không hẹn mà quay sang nhìn Thiên Bình, người đang ưỡn ngực tự hào.

Tụi nó kéo vào khu thương mại, đi tới khu siêu thị mua nguyên liệu này nọ. Tụi con gái đẩy xe, đi đến đâu, thấy thứ gì ngon ngon vừa ý là bỏ vào hết. Chẳng mấy chốc, ba cái xe hàng đã chất đống. Xứ Nữ nhìn vào, cố gắng không tức giận vì mấy món mà tụi bạn mua. Cô đi lại xe của Sur Tử với Kim Ngư. Bên trong đó có đủ các loại bánh kẹo. Nhưng dù sao, cả đám vẫn mua đủ nguyên liệu cho quán.

Như sức nhớ ra gì đó, Nhân Mã vỗ tay một cái, thu hút sự chú ý của cả đám

– Tụi con trai đâu rồi?

Nghe Mã Mã nói, tụi nó mới quay đầu nhìn qua nhìn lại, nhìn tới nhìn lui nhưng hoàn toàn không thấy tụi con trai đâu. Còn đang rủa thầm mấy tên đó đi đâu mất bóng, thì Song Tử reo lên, tay chỉ về phía khu điện máy.

– Đã xác định những kẻ phạm tội!

Nhìn theo hướng tay Song Nhi, tụi nó nhìn thấy tụi con trai lớp S đang đi vòng vòng quanh cái khu điện máy, ngấm ngấm nghĩa nghĩa. Nhờ cái nhan sắc trời phú mà nguyên đám nhận bao nhiêu ánh mắt từ mọi người, lẫn nam lẫn nữ. Nhìn vậy, tụi con gái điên tiết lên. Tụi nó vừa định hùng hổ lại dạy cho đám con trai một trận thì Sur Tử ngăn lại.

– Này các cậu! Tớ có ý này! – Cô nàng vừa nói vừa nháy mắt tinh nghịch.

Tụi nó nghe Sur Tử nói, gật gù gật gù rồi cùng bụm miệng cười.

oOo

– Chẳng biết mấy cô nương mua đồ xong chưa nhỉ?

Bảo Bình vừa ngấm nghĩa cái laptop nào đó vừa lên tiếng hỏi băng quơ. Khác với cậu, bốn đứa con trai còn lại đang ngồi chễm chệ ở cái bộ ghế sofa đặt cho khách xem tivi miễn phí. Trừ Bạch Dương, người đang cầm cái máy bấm game vừa lấy từ tay cô bán hàng đang đồ mịt, trong đầu cân nhắc có nên thay cái cũ không.

Đúng lúc đó, thì tụi nó nghe thấy tiếng tụi con gái gọi. Bảo Bình rời cái máy laptop, Bạch Dương cũng trả lại cái máy game cho chị bán hàng, bốn đứa còn lại cũng đứng dậy. Tụi con trai vừa đi vừa nói chuyện. Tuy nhiên, vừa đi ra chỗ siêu thị, bọn con gái đã không cánh mà bay, chỉ còn ba chiếc xe hàng chất đống đồ.

– Tụi con gái đâu? – Thiên Bình vừa hỏi vừa ngo ngo xung quanh

– Kìa.

Thiên Yết lên tiếng, tay chỉ về chỗ thang cuốn. Theo hướng tay Yết ca, tụi nó nhìn thấy mấy cô công chúa của lớp đang đứng tùm lại chỗ thang cuốn dẫn lên tầng trên, ríu rít nói chuyện. Dường như nhận thấy ánh mắt đang nhìn mình, tụi nó quay sang. Khác với bọn kia cười sắc súa, cố nhịn cười trước mấy khuôn mặt chưa hiểu chuyện của mấy chàng công tử lớp S, Cự Giải nói.

– Mấy cậu tính tiền nhé! Tụi này đi đây chút!

Nhìn theo mấy cô nàng khuất bóng nhanh chóng sau đó, tụi con trai chẳng biết nói gì. Quay sang nhìn nhau cùng một lúc, mặt tên nào tên nấy nhăn như khi ăn ớt. Cả đám lại quay sang ba cái xe hàng mà tụi sao nữ để lại. Chất đống lùn. Con gái lớp S đúng là tham độc mà!!!

oOo

Song Tử vui vẻ ngâm nga theo điệu nhạc phát ra trên loa khu thương mại, đi dọc mấy cái dãy quần áo lựa đồ ưng ý. Kim Ngư lấy ra một cái áo màu lam từ nguyên đồng áo, nhí nhảnh ướm lên người Sur Tử đứng cạnh. Sur Nhi cũng vừa lấy một cái áo màu vàng khác, ướm lên người Kim Ngư cùng một lúc. Hai cô nàng nhìn nhau mà không nhịn được cười.

– Mã Nhi đâu? – Xứ Nữ hỏi

– Thử đồ – Cự Giải vui vẻ nói – Chạy lại chỗ đó coi thử coi!

Thế là năm đứa chạy lại chỗ buồng thử đồ. Ngay sau đó, cái rèm buồng thử đồ được kéo ra, bên trong là Mã Mã đáng yêu của tụi nó. Cái váy dài gần đầu gối, màu xanh ngọc, thắt lưng vải đính kèm với một chiếc nơ nhỏ. Trông thì đáng yêu đó, nhưng mà Nhân Mã thuộc loại con gái mạnh mẽ, không hợp chút nào.

– Các cậu thấy sao? Đẹp không? – Mã Nhi hớn hờ xoay một vòng

- Đẹp! – Xừ Nữ buông một câu – Nhưng mà không hợp với cậu! Hợp với Giải Nhi à!
- Đúng đúng! – Cự Giải cười tươi, lè lưỡi trên – Cậu là thuộc dạng con gái mạnh bạo, chiếc váy đó chỉ hợp với người dịu dàng như tớ!
- Mấy cậu ác quá nga!
- Thôi, không giỡn nữa! Lấy vài bộ rồi ra ngoài thôi!
- Tớ thắc mắc tại con trai giờ sao ta? – Song Tử bùm miệng nén cười.

oOo

Tại con trai đang đứng bên ngoài khu thương mại, tay mỗi thằng xách trung bình hai cái túi ni lông cỡ to, đựng mấy món đồ mà tại con gái mua và giục cho tại nó. Một tiếng. Cả đám đợi này giờ một tiếng và chưa thấy bóng của mấy cô nương đâu. Thiên Bình vừa định hét lên thì nhìn thấy tại con gái đang đi về phía mình. Vừa định mở miệng cần nhân, Ma Kết im bặt khi nhìn thấy thứ tại nó đang cầm.

Sáu sao nữ, mỗi cô nàng cầm trên tay ít nhất là hai túi, nhiều nhất là ba túi. Đó còn là dạng túi mua sắm. Nhìn đồng đồ đó, tại con trai không lạnh mà run. Trong đầu tự hỏi tại nó mua gì mà một đồng vậy. Bất chợt, cả đám con gái đang nói chuyện, quay sang tại nó cười tươi tắn. Một dự cảm không lành hiện ra trong đầu sáu sao nam.

oOo

- Sao tao phải xách cái đồng này chứ hả?!!!
- Im! Có mình này xách hả mà la!

Ma Kết tức giận với cái tên Thiên Bình đang đi bên cạnh. Bảo Bình tâm trạng không thể nào xấu hơn, nhưng cậu chẳng có hơi sức mà la lớn như hai thằng hôm này nữa. Bạch Dương và Thiên Yết cũng vậy, thờ còn không ra hơi. Tên Song Ngư trông mặt bình thân vậy chứ bên trong cũng chẳng còn sức mà bước đi. Đến lúc này, đám con trai mới cảm thấy hối hận vì cái đề nghị đi bộ của mình.

Lí do sao, đơn giản lắm. Bây giờ là mười hai giờ trưa, mười hai giờ TRƯA đấy! Năng gắt rút hết sức của tại nó, trâu bò thể nào cũng mệt thôi! Nhưng đó chỉ là vấn đề phụ, rất phụ. Bởi vì cái thứ mà tại nó đang xách kia.

Không phải mỗi thằng hai túi nữa, mà là mỗi thằng năm túi, mà còn là năm túi mỗi tay cơ đấy!! Tại nó cũng khâm phục mình lắm chứ, xách được mỗi tay năm túi cơ. Bao gồm túi nguyên liệu thức ăn mà tại con gái mua, thêm mấy cái túi đồ mua sắm, quần áo gì của tại nó nữa. Đám con trai lườm sáu cô nương đang đi trước, đầu đội mũ, mặc áo khoác, miệng tíu tít trò chuyện. Bọn ta hận!!!!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: QUÁN CAFE CỦA LỚP S

Ngày thứ hai đầu tuần, cũng là ngày bắt đầu Lễ hội Văn hoá. Cả đám đặt báo thức từ hôm qua, dậy sớm để còn chuẩn bị. Lần này rút kinh nghiệm, dậy sớm nửa tiếng để gọi Mèo lười với Cá ham ngủ dậy.

Tại nó là lớp tới sớm nhất trường, vừa đến trường đã chạy vào phòng học, bắt đầu dọn dẹp. Tại con gái quét quét lau lau, trong khi tại con trai thì kê bàn ghế lại ngay ngắn. Xong, tại nó chui vào góc lớp, nơi được che khuất bởi một tấm rèm. Bắt đầu phân công công việc.

– Được rồi, tớ với Ma Kết sẽ thu tiền, kiêm quản lí – Xừ Nữ cao giọng – Kim Ngư với Thiên Yết phụ trách phân pha chế đồ uống, Song Ngư với Thiên Bình làm bồi bàn, Sư Tử với Cự Giải phục vụ, Bạch Dương với Nhân Mã đứng trước cửa mời khách, Bảo Bảo với Song Nhi phát tờ rơi. Có ai phản đối không nà?

- Tớ! – Người giờ tay hùng hồn là Nhân Mã, tay còn lại chỉ vào Bạch Dương – Tại sao tớ phải dính với tên này?
- Ê con ngựa ngốc kia! Ăn nói đàng hoàng! Làm như tớ cũng muốn làm vậy!
- Nói ai ngốc! Hà, đồ cừu ham chơi?
- Nói lại coi!

– Cừu điên!!

– Đồ ngựa khùng!

Tụi nó đứng nhìn màn đấu khẩu giữa Dương ca ca với chị Mã. Cả hai đều hùng hổ mà quên mất luôn hai vị đại nhân đang nổi khùng. Ma Kết đi lại chỗ Bạch Dương, cốc cho cậu chàng một cái đầu gối, trong khi Xử Nữ chỉ “nhẹ nhàng”

– Vậy là các cậu không làm phải không? Hừm?

– L-Làm, làm chứ!

Nhân Mã lon ton chạy ra núp phía sau Song Tử, đôi mắt đầm nước cầu xin tình thương từ Xử Nữ. Cả bọn nhìn hai người mà lắc đầu chán nản.

Cự Giải là người phụ trách trang phục cho lớp, cả trang phục quán lẫn trang phục diễn kịch. Cô nàng đặt cái túi to tướng mình đem theo lên bàn. Trừ Bảo Bình với Song Tử có nhiệm vụ đi phát tờ rơi, Ma Kết với Xử Nữ thu tiền nên không cần thay đồ, bọn còn lại chụm đầu chờ Giải Nhi phát đồ cho. Thiên Yết với Kim Ngưu cũng không cần thay đồ, chỉ cần mặc đồng phục là được. Hai người chào hàng cũng vậy, đồng phục của trường cũng đủ tôn lên vẻ đẹp rồi. Chính là ý của Giải Nhi nhà ta.

– T-Tớ không cái mặc cái này đâu!

Giọng nói của Sur Tử vang lên xen lẫn lúng túng. Đồ của bồi bàn thì khỏi nói đến, còn đồ của hai cô nàng phục vụ là Cự Giải với Sur Tử mới đáng nói. Bộ đồ phục vụ thường thấy trong mấy quyển truyện tranh, váy đen dài gần đầu gối, nơ đỏ và tạp dề trắng. Cự Giải thì hoàn toàn bình thường, thậm chí còn nghĩ nó dễ thương, dù sao cũng là cô làm mà. Nhưng Sur Tử thì khác. Thừa nhận là cô cũng mặc mấy bộ quần áo như váy này nọ rồi, nhưng mấy bộ này lại là chuyện khác.

– Ngoan đi mà! – Xử Nữ giả vờ ngọt ngào khiến Sur Tử không lạnh mà run – Giờ thì, bốn người các cậu, vào trong thay đồ nhanh!

Thế là chẳng còn cách nào khác, cả bốn người đành lúi thủ chui vào buồng thay đồ của lớp. Giải Nhi là người bước ra đầu tiên. Bộ váy phục vụ tôn lên vẻ đẹp dịu dàng thánh thiện của Cự Giải. Mái tóc dài mượt được buộc gọn sang phải, trông vừa nữ tính vừa đáng yêu.

Thiên Bình là người tiếp theo. Bộ đồ bồi bàn tầm thường mà Thiên ca mặc vào là khác hẳn. Minh tinh có khác nhỉ? Ông hoàng chải chuốt còn mặc thêm một cái áo vest bên ngoài nữa. Vừa nhìn thấy Giải Nhi, Thiên Bình ngây người trong giây lát. Nhưng vẫn bị bọn tiểu quý nhìn thấy, tụi nó bùm miệng nén cười.

Thứ ba là Song Ngư. Ngư Ngư vừa bước ra vừa đưa tay chỉnh lại cái nơ trước cổ áo. Vẻ lạnh lùng lạnh tử thật là tuyệt nga~ Cái tên bất cần đời này mà cũng có lúc đẹp trai phong độ thế này sao.

Nhưng người tụi nó mong chờ nhìn thấy nhất là tiểu thư Sur Tử nhà ta. Tuy nhiên, đã hơn mười lăm phút, sự kiên nhẫn của tụi nó bắt đầu đến giới hạn. Xử Nữ ho khan vài tiếng, cô giữ giọng dịu dàng nhất có thể.

– Sur Nhi? Cậu ngủ trong đó luôn rồi hả?

– T-Tớ... T-Tớ không ra đâu!!!!

Từ bên trong buồng, giọng Sur Tử vang lên. Xử Nữ nhìn Mã Mã, Nhân Mã nhìn sang Song Tử, Song Tử nhìn lại Nhân Mã, không hện mà cùng lúc nở nụ cười nham hiểm. Thế là hai đứa con gái siêu quậy theo lệnh của Xử Nữ tí ti nhào vào buồng, mục đích kéo Sur Tử ra.

Sau một hồi giằng co bên trong đó, hai cô nàng đã hoàn thành nhiệm vụ. Song Tử với Nhân Mã ngằm ra hiệu, rồi cùng dạt ra hai bên. Sur Tử đứng phía sau hai cô nàng, vừa nhìn thấy Song Song với Mã Nhi đi ra thì hoảng lên. Vẫn là bộ đồ phục vụ giống của Cự Giải, nhưng mà sao thấy khang khác. Váy đen, tạp dề trắng, nơ đỏ, chân mạng giấy và đi tất trắng cao hơn đầu gối. Mái tóc đen hơi xoắn được cố định bằng hai chiếc kẹp xanh hai bên. Khuôn mặt Sur Tử lúc này đỏ hồng, đáng yêu lắm nga~ Lần đầu tiên, Sur Tử đỏ mặt vì xấu hổ.

Vì quá chú ý vào Sur Tử, nên bọn nó không để ý đến một người này giờ cũng đang nhìn Sur Nhi không rời, mặt hơi đỏ. Lắc đầu một cái, cậu quay đi, cố giữ vẻ mặt bất cần dù tim vẫn đập mạnh.

– Dễ thương quá a~~

Kim Ngưu sáng mắt, ôm gói bánh snack reo lên. Xử Nữ gật gù, nhìn sang Cự Giải đầy tự hào. Giải Nhi cười tươi, gợn tay chữ V. Trong khi bọn nó vui vẻ chiêm ngưỡng, thì Sur Tử khóc không ra nước mắt.

oOo

Quán cà phê của lớp S đã bắt đầu kinh doanh. Trước giờ, lớp luôn có nhiều khách hàng nhất là lớp A, vậy mà giờ ở phòng học của lớp S, khách hàng lũ lượt ra ra vào vào liên tục, khiến cho Ngưu Ngưu với Yết ca làm không xuể. Song Ngư với Thiên Bình bụng đồ không ngơi tay, đã vậy còn bị giữ lại bởi mấy cô nữ sinh để bắt chuyện. Thiên ca thì không nói tới làm gì, dễ gì từ chối. Còn Song Ngư luôn lượn đi.

Sur Tử với Cự Giải cũng làm việc không xuể. Cự Giải luôn làm việc với một nụ cười đáng yêu và bản tính dịu dàng, trong khi Sur Nhi chỉ toàn lạnh lùng. Cô chỉ thân thiện với lớp S, còn bên ngoài thì không nghĩa vụ cô phải hoà đồng. Nhưng Sur Tử không ngờ, cái khuôn mặt lạnh lùng ấy lại khiến cô nổi

tiếng trong mắt bọn con trai hơn.

Đúng lúc đó, trong khi Xử Nữ vui vẻ đếm số tiền kiếm được, thì từ bên ngoài lớp, có một bóng người đi tới. Cô với Ma Kết cùng ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt mấy cái.

– Thầy Xà Phu? Thầy làm gì ở đây?

Xà Phu nhìn sang Ma Kết với Xử Nữ, cười hiền.

– Các em bán hàng tốt quá nhỉ?

– Vâng, cảm ơn thầy! – Xử Nữ cười tí mắt

Trong khi đó, ở bàn phục vụ, Sư Tử chợt nghe thấy tiếng nói chuyện. Nói đúng hơn, cô nghe thấy tiếng của Xà Phu. Sư Nhi quay đầu lại thì nhìn thấy anh đang đứng đó nói chuyện với hai cô cậu bạn cán sự. Như cảm thấy ánh mắt nhìn mình, Xà Phu quay sang Sư Tử, gật đầu nhẹ. Lập tức, Sư Nhi ngó ngang ngó dọc, nhìn thấy Cự Giải liền đưa khay thức ăn cho Giải Nhi, rồi nhanh chân bước ra cửa lớp, thuận tay kéo luôn Xà Phu ra ngoài. Tụi nó nhìn hai người bằng ánh mắt ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

oOo

Buông tay Xà Phu ra, Sư Tử quay mặt lại nhìn anh. Anh đến đây, chắc chắn có chuyện gì đó. Quả không sai, khuôn mặt nhà giáo hiền lành của Xà Phu lập tức thay bằng vẻ mặt căng thẳng. Anh cúi người, nói khề vào tai Sư Nhi. Khuôn mặt Sư Tử từ bình thường, chuyển sang kinh ngạc và cuối cùng là tức giận. Cô điều hoà cảm xúc lại, giữ khuôn mặt bình tĩnh nhất có thể.

– Phu ca, em chưa nghe tin này bao giờ.

– Anh nghĩ có lẽ Hiệu trưởng chưa kịp nói với em – Xà Phu xoa xoa cằm

– Em hiểu, dù sao Tập đoàn Virgo cũng là đối tác của chúng ta.

– Vậy em sẽ làm gì?

– Nếu không thể bắt cô ta không được học tại UTX, chỉ còn cách là ngăn cản Xử Anh chuyển vào lớp S.

– Ôn không vậy? Virgo là đối tác làm ăn quan trọng của chúng ta đấy.

Ngược lại với vẻ mặt nghi hoặc của Xà Phu, Sư Tử chỉ nở nụ cười nhếch môi. Cô nhún vai một cái, rồi nói bằng giọng băng lạnh.

– Phu ca, em đã nói nhiều lần rồi. Lớp S là do em quản lí. Và chúng ta cũng không cần một đối tác làm ăn không biết điều.

– Ý em là...?

– Cứ vậy mà làm! Cho phép Phạm Xử Anh nhập học, nhưng cấm tuyệt chuyện trở thành thành viên lớp S.

Xà Phu nhìn cô chủ đang đứng trước mặt, không khỏi phì cười.

– Okay! Anh sẽ truyền lại lời của em cho Hiệu trưởng! Bye!

– Bye!

Nói rồi, Xà Phu chào Sư Tử rồi đi mất. Sư Tử trong bộ đồ nữ phục vụ vẫn đứng đó, dựa người vào tường, xoa xoa cằm. Phạm Xử Anh, người em gái không chung dòng máu của Phạm Xử Nữ. Cũng là người gây sự với Xử Nhi. Có cô ở đây, nhất định không cho cô ta làm càn. Đừng tưởng nhà giàu thì muốn gì cũng được, tài sản đó cũng chả phải của cô ta. Sư Tử không lo lắng cho người khác đâu, chắc chắn vậy, mà, có lẽ. Nhưng những ai có ý đụng đến thành viên lớp S, cô nhất quyết không tha.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: MỞ ĐẦU CHO RẮC RỐI

Trong khi mọi người đang ở lại lớp để bán quán, thì Song Tử với Bảo Bình cũng phải làm công việc của mình. Chẳng biết hai đứa nó có nổi tiếng hay

không, nhưng mà cầm đồng tờ rơi mà Ma Kết đưa cho, tụi nó thậm chí chẳng cần di chuyển một bước, nói một tiếng nào thì tất cả đều đã phân phát sạch chỉ trong một phút đồng hồ. Bởi vì đã làm xong công việc, nên cả hai đứa nó có lẽ là người thoải mái nhàn rỗi nhất đám. Trong khi tụi kia đang làm việc cật lực, thì hai đứa nó lại đi dạo quanh trường. Rồi thì đi ngang qua phòng hoá học. Thế là anh chàng Bảo Bảo lon ton mở cửa chạy vào, để cho Song Tử đứng đó ngơ ngác một lúc mới vào theo.

Bảo Bình tay cầm chặt mấy cái ống, mấy cái lọ chứa đầy dung dịch đủ màu sắc, rồi nhìn nhìn ngẫm ngẫm, bắt đầu đổ lọ này vào ống kia, ống kia đổ vào lọ nọ làm mất Song Nhi nổi đom đóm. Cô thật sự là không thích bảo chế chút nào, nói thẳng ra cái môn mà Song Tử yếu nhất và ghét nhất cũng chính là Hoá học. Nhưng mà, nhìn cái khuôn mặt tươi tắn của anh chàng Bảo Bảo mỗi khi thành công, Song Song cũng vui lây. Lạ ha!

– Ê, Song Tử!

– Hửm? – Chồng cầm nhìn Bảo Bảo bằng đôi mắt tròn xoe.

– Cậu lại đây!

Song Tử tuy thắc mắc nhưng vẫn đứng dậy khỏi ghế, lon ton chạy lại chỗ Bảo Bình. Cô nhìn cậu bằng đôi mắt tinh nghịch, rồi nhìn mấy ống nghiệm, lại nhìn Bảo Bảo khiến cậu phì cười. Sau đó, Bảo Bình dùng đũa, đưa một ống nghiệm với dung dịch màu đỏ cho Song Song đang ngơ ngác.

– Thử đi!

– Thử gì? Cậu kêu tớ uống cái thứ này hả?

– Trong đầu cậu có nhiều đó thôi hả? – Bảo Bình nhướn mày – Lây bệnh của Kim Ngưu hay sao đấy!

(Đầu đó có người ách xì khi nghe đến tên. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ)

Song Tử dẫu môi, phồng má nhìn Bảo Bình đầy bất mãn. Cô ngoan ngoãn nhận ống nghiệm từ tay Bảo Bình. Làm theo lời Bảo ca, Song Tử chậm rãi đổ từ từ cái thứ dung dịch đỏ đỏ kia vào một cái lọ đựng dung dịch màu xanh lá cây. Một giây, hai giây, Song Song vẫn chẳng thấy gì. Ngay cái lúc cô còn đang thắc mắc thì từ cái lọ kia, một tiếng nổ nhỏ phát ra. Sau đó là một đồng nửa thứ trông như pháo hoa mini, bắn lên trời đủ màu. Song Tử thích pháo hoa lắm nha! Đẹp chưa kia!~

– Cậu giỏi quá, Bảo Bình!

– Giỏi sao? Bình thường mà!

– Cậu là thiên tài! Không! Siêu thiên tài mới đúng!

Tuy là mấy cái lời khen con nít này Bảo Bình nghe nhiều rồi. Nhưng mà bình thường, nó chỉ toàn vào tai bên này rồi thoát ra bằng tai bên kia thôi. Nhưng Song Tử lại khác. Lời khen trẻ con của cô nàng, kèm theo nụ cười tươi tắn kia khiến Bảo Bình thấy vui vui. Cậu không hề để ý mặt mình nóng ran và trái tim lệch đi một nhịp.

– A! Tớ thấy hơi khát!

– Khát hở? Vậy để tớ đi mua nước!

– Thôi! Tớ đi cho!

Nói rồi, Song Tử lon ton mở cửa phòng hoá, chạy đi, để lại Bảo Bình còn ngẩn tò te. Cậu phì cười, đảo mắt nhìn sang mấy ống nghiệm.

oOo

Song Tử vui vẻ nhảy chân sáo đến chỗ máy bán nước tự động đặt ở sân sau. Lúc này, Song Song cực kì vui luôn. Thì ra Bảo Bình đâu phải người cứng nhắc lạc hậu nhà bác học gì gì đâu, cậu ấy cũng đáng yêu biết đùa lắm chứ. Ngay cái lúc Song Tử đang nghĩ rằng Bảo Bình thật thú vị, cô giật mình không hiểu mình đang nghĩ cái quái gì vậy. Mặt Song Song lúc này đã nóng ran lên mất rồi~

Do đi mà cứ suy nghĩ lung tung, Song Tử vô tình đụng phải một ai đó, đúng hơn là người đó đụng trúng cô. Người đó thì không sao, trong khi Song Nhi lại mất đà và cuối cùng ngã chúi xuống đất. Mặt đất nóng hổi vì nắng khiến cho hai bàn tay đang chống dưới đất của Song Tử nóng lên. Cô phẩy phẩy tay, xuyết xoa.

– Thành viên lớp S đây mà?

Song Tử ngược nhìn người vừa phát ra tiếng nói. Không phải là người, mà là một nhóm ba người. Ba cô gái mặc đồng phục nữ sinh, và hình như người đụng phải cô là cô nàng đứng giữa, trông chảnh chọe nhất. Coi mái tóc nhuộm vàng xoăn như mì gói của cô ta kia, khuôn mặt nhìn là biết dùng một đồng kem đồng phần. Nhìn là thấy chướng mắt, khó ưa rồi. Đã vậy, khuôn mặt cô ta lại hất lên, đôi mắt nhìn xuống Song Tử khinh thường. Qua bảng tên trên ngực áo, có vẻ cô ta là học sinh lớp 11.

– Này! Đụng phải chị đây mà không xin lỗi sao?

– Là chị đừng tôi trước thì có!

– Á rà! Là học sinh lớp S mà~

Song Tử không thích mấy cô gái điệu đà chải choe nên chẳng muốn ở lại lâu. Nhưng vừa chống tay xuống đất định ngồi dậy, thì Tiểu Song bị bà chị chải choe đó thẳng tay ấn xuống đất.

– Này, chị làm gì?!

– Nói năng cho cẩn thận! – Một cô gái đứng cạnh bà chị lên tiếng – Đây là Kim Hoa, tiểu thư của Tập đoàn Kim Mạnh đấy!

– Phải phải! – Cô gái còn lại cũng nói theo – Mấy liệu mà cư xử cho đàng hoàng!

Song Tử nhìn bà chị Kim Hoa kia mà không nhịn nổi cười. Vốn đang vênh mặt tự mãn, lại thấy Tiểu Song không có vẻ gì sợ, còn đang cười lớn nữa khiến mặt mày cô hoa khôi khối 11 đen lại. Bà chị kia không hề biết ra, con gái của tập đoàn mẹ của tập đoàn cô ta đang ở trước mặt đây. Trong lúc cả ba cô gái kiêu kì kia đang đứng hình, thì Song Tử chống tay đứng dậy. Nhìn điệu bộ họ, cô cười nhếch môi. Song Tử không chút ngần ngại bước qua mặt cả ba cô. Đến khi Tiểu Song đi mất, Kim Hoa mới nhận ra. Cô ta nắm chặt tay.

– Tao sẽ bắt mày trả giá cho chuyện này, Nguyễn Song Tử!

oOo

Song Tử vừa bước đến phòng hoá học cũng là lúc Bảo Bình vừa đóng cửa phòng lại. Cô nhìn Bảo Bình chớp chớp mắt, tự hỏi sao cậu lại rời khỏi phòng thì Bảo Bình đã đi tới, nói bằng giọng khó chịu.

– Cậu đi lâu quá đấy!

– À, xin lỗi!

– Cơ mà nước đâu?

– Chết! – Nãy lo chuyện mấy bà chị kia làm Tiểu Song quên bég mất – Quên rồi!

– Thiệt tình!

– Mà sao cậu lại ra khỏi lớp? Đừng nói là đi tìm tớ nha!

– K-Không có! Về lớp!

Nhìn Bảo Bình hùng hổ bước đi trước mà Song Tử không nhịn được cười. Cô lon ton chạy theo Bảo Bình.

Bảo Bình bị đoán trúng tim đen làm cho mặt cậu đỏ bừng lên. Vậy mà Song Tử cứ ngược mặt qua cậu, cậu quay qua đâu thì cô nàng quay qua đó. Lần này thì tim Bảo Bình hoàn toàn đập nhanh mất kiểm soát. Thế là cậu hét lên, đẩy Song Tử sang một bên rồi vùng bỏ đi. Tiểu Song bị bỏ lại cứ chớp chớp mắt khó hiểu, rồi phì cười và chạy theo Bảo Bình.

oOo

Song Ngư đang làm thì bị bắt đi lấy thêm bột cafe để ở kho cạnh lớp. Bình thường thì có chết Cá lười cũng không đi, nhưng mà nghĩ đến việc như vậy, cậu sẽ không bị bọn con gái vây quanh hỏi đủ thứ, Song Ngư vờ miễn cưỡng đồng ý. Ra khỏi kho, ôm gói bột cafe to tướng. Cá chợt nghe thấy tiếng nói chuyện. Không phải là tò mò gì đâu nghe, chỉ là người ta đang nói chuyện mà đi ra thì kì cục lắm. Vậy là mang cái ý nghĩ đó, Song Ngư núp vào cạnh cửa ra vào kho. Không phải nghe lén đâu!!! Cậu tự biện hộ như vậy.

Được một lúc, Song Ngư mới nhận ra hai người đang nói chuyện là cô nàng Sư Tử và thầy Xà Phu. Không hiểu sao, lúc mà nghe cả hai người xưng hô “anh-em” thay vì “thầy-em” lại làm cho Ngư ca khó chịu. Thầy trò sao lại xưng hô anh em chứ? Cậu tự nhủ là vì Sư Tử có ngoại hình giống Tử Nhi của cậu thôi, không có bất kì ý nào khác. Nhưng đương nhiên chỉ là tự nhủ.

Khi nghe Sư Tử với Xà Phu hình như đang nói về chuyện nhập học của một học sinh nào đó vào lớp S, Song Ngư lại càng tò mò hơn (Không có tò mò!!) Nghe một lúc, cậu nghe thấy cái tên Phạm Xử Anh. Trong đầu Cá nhớ lại cô nàng Xử Anh gây sự với lớp phó Xử Nữ. Khi nghe Sư Tử từ chối việc nhập học của cô ta vào lớp S một cách kiên quyết, Song Ngư nghĩ cô nàng này cũng không đáng ghét lắm.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: TỘI NÓ ĐANG TẬP KỊCH ~

Những ngày mở phiên hàng tại lớp đã kết thúc. Sau những ngày làm việc cực nhọc ấy, dường như tội nó đều kiệt sức hết cả. Đương nhiên là trừ Xử Nữ với Ma Kết, toàn là ngồi mát đếm tiền, lâu lâu mở miệng chỉ đạo công việc cho tội nó thôi mà. Và đương nhiên, sau gian hàng là các tiết mục.

Ngày mai sẽ bắt đầu tiết mục, và hôm nay nhà trường cho toàn bộ học sinh nghỉ để tập phần biểu diễn của mình. Lớp S cũng không ngoại lệ. Tội nó tụ tập ngoài phòng khách và bắt đầu tập kịch. Kịch bản đã được Bảo Bình đưa từ khi chưa bắt đầu Lễ hội Văn hoá để tập trước, nhưng sự thực là có hai người không hề đụng vào kịch bản. Sẽ chẳng là điều đáng nói, nếu đó không phải là hai vai chính.

– Máy bữa nay mấy người làm gì mà không đọc thuộc kịch bản hả?

Xử Nữ chống hông, tức giận quát to. Song Ngư vẫn giữ khuôn mặt bất cần, còn Sư Tử cũng chẳng có vẻ gì là sợ sệt. Chẳng hẹn trước, vậy mà cả hai cùng đồng thanh.

– Tớ nghĩ mai học cũng được mà!

Rồi lại quay sang nhìn nhau, mắt chớp chớp. Hai đứa nó hoàn toàn không thèm để ý đến Xử Nữ và Ma Kết đang giận tím mặt. Kết ca cầm quyển kịch bản cuộn tròn trong tay, đánh cái bốp vào đầu Song Ngư không thương tiếc. Ngư ca tay ôm đầu, nhưng chẳng dám hé một lời nào.

Song Ngư với Sư Tử hoàn toàn không hiểu lí do tại sao hai người này lại nổi giận. Kịch bản ngắn mà, có chục trang chứ nhiều, hai đứa nó chỉ cần độ mười lăm phút là vô đầu rồi, đó là chậm đấy. Nghe thì lạ, nhưng từ nhỏ tội nó đã được dạy cách thuộc nhanh mà. Nhưng nhìn bản mặt hầm hầm của cậu lớp trưởng và cô lớp phó, cả hai biết rằng im lặng là tốt.

– Hai cậu học thuộc kịch bản cho tớ! – Ma Kết cao giọng – Những người còn lại bắt đầu tập và làm công việc của mình!

Thế là tội nó bắt tay vào làm việc. Cự Giải ngồi trên sofa xem lại mấy bộ đồ mình làm, rồi nở nụ cười mãn nguyện. Cô nhìn sang bên cạnh, Sư Tử với Song Ngư cứ dán mắt vào cuốn kịch bản, nhưng thật ra lại chẳng hề chú tâm. Cô đâu biết là tội nó thuộc lâu lâu rồi. Lại lia mắt ra chỗ khác, Giải Nhi nhìn thấy Bạch Dương với Thiên Yết đang chụm đầu vào cái laptop đặt trên đùi Yết ca, coi lại sơ đồ sân khấu với dàn âm thanh. Ở một chỗ khác, những người còn lại đang chăm chỉ tập kịch.

– Ta ban cho công chúa, à ừm... – “Bà tiên đỏ” Nhân Mã nói được giữa chừng thì vội lục quyển kịch bản, giờ hết trang này tới trang kia – À, ờ, về đẹp tuyệt trần.

– Ta ban cho công chúa... – “Bà tiên xanh” Song Tử cũng bị lấy bệnh quên lời thoại của Mã Mã, vội chạy đến chỗ Mã Nhi – Ê, sao nữa? À, một giọng hát tuyệt vời.

Bảo Bình ngồi ở một chiếc ghế vừa lấy trong nhà bếp ra, mắt giật giật nhìn chằm chằm tội nó. Chợt không nghe thấy câu thoại tiếp theo của “Bà tiên đen” Thiên Bình đâu, cậu liền quay đầu tìm thẳng bạn thân. Và đập vào mắt cậu là hình ảnh Thiên Bình ca ca đang vui vẻ ngồi cạnh Cự Giải, miệng tẩm tấc khen mấy bộ trang phục cô làm. Máu nóng Bảo Bình sôi sùng sục, cậu thẳng tay quăng mạnh cuốn kịch bản vào đầu Thiên Bình.

– Ê, thằng nào chọi tao?

– Tao nè.

– Í, Bảo Bảo hả? – Thiên Bình từ một con sư tử trở thành một con mèo con

– Mày giỡn tao hả thằng kia? Quay lại tập kịch!

Song Tử với Nhân Mã đứng phía sau ôm bụng cười sặc sụa. Tiếng cười lọt vào tai Bảo Bình. Một người đang tức giận như cậu lập tức quay phắt ra sau khiến hai cô nàng im bật.

– Còn hai người, có nhiều lời thoại đâu mà quên lên quên xuống hả?

Trừ Song Ngư với Sư Tử vẫn đang (vò) dán mắt vào cuốn kịch bản, cũng như hai thằng hậu cần là Thiên Yết với Bạch Dương, thêm “Đức vua” Xử Nữ với “Hoàng hậu” Ma Kết đã tạm thời hoàn thành vai trò, thì những người còn lại, đứa nào cũng cầu nguyện không dính phải sự tức giận của Bảo Bình, người đang toả sát khí khắp phòng khách.

Bảo Bình chợt nghe thấy tiếng rôm rốp, lập tức quay đầu sang. Cô nàng Kim Ngưu, bà tiên lá đáng yêu đang ngồi cạnh Sư Tử, thân nhiên vừa nhìn vào cuốn kịch bản của cô nàng, tay không ngừng bóc bánh trong gói cho vào miệng, nhai nhóp nhép ngon lành. Bảo Bình chớp mắt mấy cái, nghiêng răng kèn kẹt.

– Dương Kim Ngưu! Lại đây tập kịch ngay! Ngay-lập-tức!

Kim Ngưu bị chỉ đích danh cả họ lẫn tên thì giật thót lên, nhất thời buông luôn gói bánh trong tay. Vừa định đứng lên mắng cho Bảo Bảo một trận vì làm rơi bánh của cô, Ngưu Nhi cũng lập tức trở thành rùa rút cổ trước cơn giận của Bảo Bình. Trong đầu tội nó có cùng một suy nghĩ, không bao giờ làm cái thằng họ Võ mê thí nghiệm mê đạo diễn này giận dữ thêm một lần nào nữa. Con giận của Bảo Bình thậm chí còn khiến Xử tử với Kết ca thấy sợ sệt.

– A!!

Đúng lúc đó, một tiếng hét vang lên. Kim Ngu bị chặt hai tai lại, quay sang cô nàng đang ngồi cạnh. Phải, Sur Từ chính là chủ nhân của tiếng hét đó, cô cầm chặt cuốn kịch bản, đôi mắt xanh thăm mớ to. Mọi ánh mắt như đổ dồn về phía cô, với những dấu chấm hỏi to đùng. Riêng Song Ngu thì không cậu biết chuyện gì và lí do vì sao Sur Nhi hét lên như vậy, cậu lấy cuốn kịch bản che đi nửa dưới khuôn mặt theo phản xạ.

– Chuyện này là thế nào?

– Chuyện gì cơ? – Thiên Yết ngẩng đầu khỏi laptop, hỏi.

Sur Từ không trả lời. Thay vào đó, cô lật mặt trong cuốn kịch bản ra cho mọi người cùng xem, tay thì chỉ vào một đoạn thoại nào đó. Tụi nó nhìn nhau, rồi từ từ bỏ gấn lại chỗ cô, mở to mắt xem lí do khiến Sur Nhi nổi tiếng lạnh tanh kiêu kì hét to vậy.

– “Khi chiếc thoi quay to đâm vào ngón tay công chúa, người sẽ không chết. Công chúa sẽ đi vào một giấc ngủ huyền diệu. Từ giấc ngủ say này, người sẽ thức giấc khi nụ hôn tình yêu chân thật đến giải lời nguyền”.

Tụi nó chớp chớp mắt, quay sang nhìn nhau, lại chớp chớp mắt, rồi đồng loạt quay sang hết nhìn Sur Từ lại nhìn Song Ngu, chớp mắt tiếp, rồi cùng “à” một tiếng. Trong khi tụi nó không biết phải trả lời thế nào, thì Nhân Mã với Song Từ đã ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nhưng thật sự là mấy đứa còn lại cũng đang bụm miệng cố nhịn cười.

Sur Từ hết nhìn cuốn kịch bản, lại nhìn hết đứa này đến đứa khác. Cô nhớ lại cái lúc phân vai, Song Ngu định nói gì đó thì bị Ma Kết chặn mồm lại. Chắc chắn là chuyện này rồi. Tuy vậy, Sur Nhi vẫn lên tiếng hỏi, giọng trầm hơn hẳn.

– Rốt cuộc là sao? Nói!

– Ờ thì... – Nhân Mã vừa nói vừa cười – Nó là vậy đó!

– Tớ nói cho! – Cự Giải cố nhịn cười – Trong cảnh cuối, để làm Công chúa thức giấc, Hoàng tử phải... phải...

– Phải hôn Công chúa – Song Từ giải vây cho Giải Nhi đang không nhịn được cười, sau đó cũng cười sặc sụa.

– C-Có... Đâu có ai nói tớ biết chuyện này đâu!

– Thiếu sót! Thiếu sót! – Xử Nữ phẩy phẩy tay làm mặt vô tội.

– Vậy là...

Sur Từ nhìn vào cuốn kịch bản, nhìn sang tụi nó, nhìn qua Song Ngu. Đáp lại là một cái nhún vai tỏ vẻ không biết gì. Mặt Sur Nhi bắt đầu nóng ran. Cô cuộn tròn cuốn kịch bản, thẳng tay quăng đại rồi đứng phắt dậy bỏ lên phòng.

Tụi nó không muốn cười đâu, nhưng không nhịn được. Sur Nhi vừa đi mất là tụi nó như được giải thoát vậy, cười như chưa từng được cười. Rồi quay sang nạn nhân của cuốn kịch bản mà Sur Từ thẳng tay quăng đi trong sự tức giận, tiếp tục cười.

Song Ngu lấy quyển kịch bản khỏi mặt. Xoa xoa khuôn mặt của mình, cậu trừng mắt lườm sắc tụi nó. Tự hỏi, vở kịch này rồi sẽ đi về đâu đây?~

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: VỞ KỊCH CỦA TỤI NÓ~

Lẽ ra là định vài ngày nữa mới đăng cơ mà hôm nay là cái ngày mà con nhỏ Kirigaya Yuua ra đời ^v^ cho nên chap 18 là chap chúc mừng sinh nhật nhỏ tác giả Yu *tung bông*

oOo

Bên ngoài Hội trường, mọi người đang phải nghe bài diễn văn ca tụng Học viện của mấy ông thầy bà cô đến ngủ gục. Ấy vậy mà, mấy bài diễn văn vẫn chiếm đến nửa tiếng đồng hồ. Bên trong cánh gà, Song Ngu với Sur Từ không hẹn mà cùng có chung một ý nghĩ, bắt tụi nó dậy sớm rồi cuộc lại ngồi chờ thế này! Hai đứa này là lười từ trong máu, Ngu Ngu thì không biết, chứ Sur Nhi, cô nàng chỉ hứng thú với duy nhất hai chữ “làm việc.”

Kết thúc bài diễn văn, cũng chính là lúc các tiết mục của các lớp chuẩn bị bắt đầu. Mở đầu là phần trình diễn song ca của lớp 11A. Từ bên phía cánh gà đối diện với tụi nó bước ra hai cô nữ sinh trong bộ đồng phục dễ thương. Sau phần giới thiệu, cả hai bắt đầu hát. Giọng hát trong trẻo đáng yêu. Tuy

nhien bên trong cánh gà, có một người đang đứng ngậy ra.

– Ê, Song Tử! – Bảo Bình phẩy phẩy tay trước mặt cô bạn – Sao đơ rồi?

– A!

Song Song chợt kêu lên khiến cho tụi nó phải nhào tới bịt miệng con nhỏ lại để tránh làm ồn cho phần biểu diễn của người khác. Xứ Nữ cố đầu cô nàng một cái, hừ mũi. Đầu trách Song Nhi được, cô nàng không la lên mới lạ. Chỉ là phản xạ tự nhiên mà thôi. Cô còn nhớ rất rõ, một trong hai cô nữ sinh đang biểu diễn ngoài kia, chính là con nhỏ cầm đầu gây sự với Song Tử, gì ta, Kim Hoa. Đúng rồi, là cô ta!

Phần biểu diễn của lớp 11A kết thúc cũng là lúc vở kịch của tụi nó bắt đầu. Bảo Bình vờ ho khan làm vẻ trịnh trọng khiến tụi nó phát cười, rồi nghiêm trang đi ra ngoài sân khấu. Mặc kệ đám bạn bên trong đang bùm miệng cười dỗi theo, Bảo Bảo bước đến đứng trước bục mà khi nãy thầy Hiệu trưởng vừa đứng nói. Cậu nở một nụ cười mà không hề biết làm mấy cô nữ sinh bên dưới đỏ gáy hết, nói bằng giọng nhỏ nhẹ.

– Sau đây, là phần diễn kịch của 10S! Mong mọi người chú ý theo dõi! Vở kịch “Công chúa ngủ trong rừng.”

Trong khi đó, bên trong cánh gà tụi nó hết nhìn nhau, rồi nhìn Bảo Bình bằng cặp mắt không thể ngạo nhiên hơn. Rõ ràng là vài phút còn chửi bới tụi nó vì vấp lời thoại, vì diễn còn cứng nhắc. Thế mà coi kia! Nhẹ nhàng dịu dàng thấy ón!

Dường như cảm nhận ánh mắt sinh vật lạ mà tụi nó nhìn mình, Bảo Bảo quay đầu lại, nhìn lại tụi nó. Dù đôi mắt híp lại theo nụ cười tươi, cơ mà gian lắm. Như đang cố nói, mấy người còn không mau bắt đầu ấy!

Trong khi đó, Thiên Yết đã đến phòng kỹ thuật để bắt đầu cho việc dẫn truyện của mình, còn Bạch Dương thì đi xem lại mấy cái đèn trên trần. Ủầy ầy, đáng lẽ là tên Bảo Bình đảm nhận mới đúng, tự dưng lại bị đau họng (là tụi nó quá nhiều) và Yết ca phải làm thay. Cậu nhìn chăm chăm quyển kịch bản, ho khan một tiếng rồi bắt đầu chỉnh mic.

– Ngày xưa ngày xưa, tại một vương quốc nọ. Dưới sự cai trị của đức vua và hoàng hậu, cuộc sống của người dân thanh bình, ấm áp và không hề thiếu thốn. Tuy vậy, đức vua và hoàng hậu lại không có người con nào. Một ngày nọ, điều ước của họ đã trở thành hiện thực. Một nàng công chúa rất dễ thương đã chào đời.

Vén màn. Đằng sau tấm màn đỏ đỏ là Xứ Nữ và Ma Kết trong bộ trang phục của đức vua và hoàng hậu. Ma Kết đang ôm trong tay một con búp bê thay cho đứa trẻ nào đó, khuôn mặt thì cúi gầm xấu hổ. Khác với biểu hiện của cậu lớp trưởng, Xứ Nữ lại rất hớn hờ dù đang giả nam. Xứ Nhi ho một tiếng, bắt đầu đồng dạng nói.

– Hôm nay ta đã mở một buổi tiệc lớn để mừng Công chúa ra đời! Hỡi các thần dân, hãy gửi đến cho Công chúa những lời chúc tốt đẹp nhất!

Xứ Nữ khua tay múa chân cho vai diễn, trong khi Kết ca thì chỉ biết im lặng cúi gầm mặt. Bên dưới, khán giả không ngừng hò hét, vừa khen vừa cổ vũ càng khiến Ma Kết đã xấu hổ càng xấu hổ hơn.

Ngay sau đó, từ trong cánh gà, ba cô nàng trong trang phục tiên bước ra. Mà không phải bước ra, mà là đẩy nhau ra. Vì biết đến lượt mình, nên Song Tử bắt đầu gọi hai cô bạn ra sân khấu. Nhân Mã đang chơi game dở trong khi Kim Ngưu thì đang nhóp nhép nhai bánh. Thế là cả ba đứa nó bị Bảo Bình “vứt” ra ngoài. Song Tử đang bước đi thì đụng phải chân Kim Ngưu, Ngưu Nhi ngã chới với đè Mã Mã đang đi phía sau. Và rốt cuộc, cả ba cô tiên nằm một đồng một chỗ. Bên dưới cười ầm lên. Bảo Bình bên trong vuốt mặt cho bớt giận, rồi lên nhắc tụi nó.

– Những nàng tiên chúng tôi... – Nói đến đây thì Song Nhi khựng lại, đành cầu cứu Mã Mã

– Xin gửi đến cho Công chúa...

– Những lời chúc tốt đẹp nhất! – Kim Ngưu tài lạnh nói nốt câu cuối.

Nói rồi, tụi nó mặc kệ sự đồng ý của Xứ Nhi với Kết ca theo kịch bản, tự tiện chạy như bay lại chỗ cái nôi mà Kết vừa đặt cô Công chúa búp bê vào. Tụi nó chẳng biết có quên rằng mình đang diễn kịch hay không, nhưng mà cả ba đứa nhào lại chỗ cái nôi, ngắm nghía một hồi mới nhớ sự ra.

– Ta ban cho Công chúa một nét đẹp lung linh tuyệt trần! – Nhân Mã phẩy phẩy cây đũa trong tay.

– Ta ban cho Công chúa một giọng hát hay hơn cả loài chim! – Song Tử tình nghịch khua khau cây đũa.

– Và ta...

Kim Ngưu chưa kịp nói gì thì một giọng cười (khả ố) vang lên. Dù vậy, khuôn mặt của Thiên Bình – tiên hắc ám – không hề giống với vở kịch. Nói trắng ra thì chẳng khác gì khuôn mặt của Ma Kết. Ủầy ầy~

– Ê tên kia! Ai cho ngươi cướp lời của bốn tiên?

Cả khán đài quay phắt sang nhìn Kim Ngưu, mấy người đang diễn kịch cũng vậy. Bọn họ chớp chớp mắt nhìn, không ngoại trừ Bình ca. Riêng Ngưu Nhi lại mang khuôn mặt khá tỉnh, tay chỉ thẳng vào Thiên Bình nói cao giọng mà quên mất rằng mình đang diễn kịch. Chẳng biết Thiên Bình có bị gì hay không, mà cũng đi nhanh đến chỗ Kim Ngưu.

- Con Trâu kia! Nói gì đó?
- Là cậu cướp lời tớ!
- Kịch bản là vậy mà!!
- Kịch kết gì?
- Cái đồ... Biết vậy hôm qua tớ chẳng để lại nửa cái bánh cho cậu!
- Ara! Thì ra là cậu! Cậu chính là người ăn bánh của tớ!
- Ồ! Tớ đấy! Cảm ơn đi, Thiên Bình ca ca này vẫn còn thừa cho cậu một nửa!
- Dám ăn bánh của bốn cô nương, nguoi tới số rồi!!!

Tất cả mọi người trong hội trường mở to mắt nhìn theo hai cái người đang rất tinh táo mắng lộn với nhau mà quên rằng mình đang diễn kịch. Và mâu thuẫn của họ là từ... một cái bánh. Tụi nó ngoài việc nhìn chăm chăm hai đứa nó, hoàn toàn chẳng biết phải nói gì. Riêng Xử Nữ thì khác, cô nàng đang bốc hỏa. Rồi thì Xử Nữ chắc quên luôn mình đang ở đâu, đi thẳng lại chỗ hai đứa nó, cốc cho mỗi đứa một phát.

- Im ngay! Tụi bây là loạn hả?!

Tuy nhiên, không có tác dụng. Vì lúc này, mọi đạo cụ trên sân khấu hoàn toàn bị hai đứa nó lấy mà chơi nhau kịch liệt. Chuyện bé xé to nè! Kim Ngưu lấy luôn con búp bê trong cái nôi, chơi vào Thiên Bình. Nhưng Bình ca lại né được, và chẳng biết họa xui may rủi thế nào mà nó chơi trúng ngay Song Ngư đang ở trong cánh gà dõi theo. Anh chàng công chúa ngắt ngay tại chỗ. Tiếng cười bên dưới vang ồm lên.

Bảo Bình nhìn theo bãi chiến trường mà ngay cả Xử Nữ cũng tham gia. Rồi thì Xử Nữ lại chơi trúng Song Tử, cô nàng tham gia nốt. Thậm chí, Ma Kết cũng tham gia theo, chơi qua chơi lại. Trong khi đó, bên trong cánh gà, tụi nó lại đang đỡ Song Ngư đang bất tỉnh nhân sự. Bảo Bình chạy nhanh ra chỗ bục, nói vào mic.

- Vì một vài sự cố, vở kịch sẽ kết thúc tại đây! Chân thành xin lỗi!

Hai tám màn đồ kéo lại trong sự kinh ngạc chưa nắm bắt tình hình của khán giả. Biết chắc là vở kịch rồi sẽ chẳng ra sao mà~

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: GÂY SỰ

Sau Lễ hội Văn hoá, mọi thứ lại đầu vào đó. Lớp S bị một trận vì cái vở kịch nửa vời chẳng tới đâu kia. Nửa thì nửa, chứ cũng đủ để tụi nó ghi điểm trong mấy đôi mắt mê sắc của đám học sinh UTX rồi. Thế đấy, nhờ vậy mà mấy ngày nay trước cửa lớp của tụi nó, cứ giờ ra chơi là bị bu đầy. Ra chẳng được, ngủ chẳng xong.

Sư Tử khá thoải mái. Cô chẳng phải diễn kịch, thế mà vẫn quay lại được cái ghế của mình. Từ ngày hôm đó, cô ngoài ôm cái laptop thì chẳng làm việc gì nữa. Sư Tử cũng ít ở nhà hơn vì mấy cuộc họp hay bàn đối tác gì đó.

Lúc này là khoảng thời gian chuẩn bị vào tiết một. Tụi nó đang ngồi trong lớp học. Bạch Dương hả, máy game cả ngày. Tên Thiên Bình thì ngồi nói chuyện với Cự Giải miết, mặc cho tụi nó che miệng cười tùm tùm. Xử Nữ với Ma Kết, hai tám gương sáng đầy gương mẫu đang... chơi bài (=.=). Song Tử với Nhân Mã thì chụm đầu vô chỉ chỉ trò trò mà nói xấu tụi bạn. Kim Ngưu vẫn ăn và ăn, thỉnh thoảng tham gia vài câu với hai nhỏ bạn. Tên Bảo Bình là một học sinh chăm ngoan, đang ngồi đọc mấy quyển sách Hoá học. Còn hai thằng bạn thân Thiên Yết với Song Ngư hả, trời ơi ngủ lâu rồi!~

Cánh cửa lớp chợt bật mở thu hút sự chú ý của tụi nó. Tại còn lâu mới vô học mà. Trừ hai thằng đang ngủ, còn lại đều nhìn cái người mới mở cửa kia chăm chăm, mấy đôi mắt chớp chớp lia lịa.

Sư Tử vừa đi vừa ngáp ngắn ngáp dài vì ngủ không đủ giấc, đã vậy vừa vào còn bắt gặp ánh mắt quá đỗi kì khôi của tụi nó. Cô nhướn mày, nhìn lại tụi nó. Kim Ngưu phản ứng đầu tiên, buông luôn gói bánh bảo bối trong tay, chạy như bay lại ôm cổ Sư Tử từ phía sau.

- Uầy~ Mấy bữa nay cậu cứ đi vắng hoài~ Nghỉ học hoài~
- Tớ đi công tác mà – Sư Tử quay đầu ra sau, tinh nghịch nheo mắt Ngưu Nhi.

Kim Nguir trẻ môi, xoa xoa cái mũi đáng thương của mình rồi mới leo xuống. Song Tử với Nhân Mã cũng lon ton chạy lại. Đúng lúc đó, cánh cửa vừa được Sư Tử đóng lại, một lần nữa lại mở ra, nhưng lần này lại thô bạo hơn như trút giận vậy. Vì trong lớp đã đủ mười hai thành viên, nên ánh mắt của tụi nó lúc này hơi khó chịu. Chắc chắn không phải thầy Xà Phu, vì thầy chẳng bao giờ mạnh bạo vậy.

Song Ngư với Thiên Yết bị tiếng động làm tỉnh giấc đâm ra bức bối. Xử Nữ theo phản xạ cũng nhìn ra, rồi mắt khỏi bộ bài trước mắt. Người mở cửa là một cô gái, trên người là bộ đồng phục nữ sinh của UTX, bảng tên lớp 10A. Có vẻ là cùng khối, còn học lớp A nữa. Tụi nó vẫn giữ nguyên thái độ hơi khó chịu nhìn cô ta, trừ Ma Kết với Xử Nữ đang mở to mắt. Xử Nữ vẫn chưa hết ngạc nhiên.

– Xử Anh? Cô làm gì ở đây?

Tụi nó quay qua Xử Nữ, rồi đồng loạt quay lại nhìn cô gái tự tiện tên Xử Anh kia. Đây là Xử Anh, người gây sự với lớp phó của tụi nó ở chỗ làm việc sao? Đã khó chịu, trong mắt tụi nó còn khó chịu hơn. Cô ta thật sự không lọt vào mắt của tụi nó.

Xử Nữ bỏ luôn bộ bài trên tay xuống bàn, đứng dậy khỏi chỗ ngồi và đi về phía Xử Anh. Nhìn mặt cô ta lúc này, rõ ràng là đang rất bức bối vì lí do gì đó. Vì vậy, vừa nhìn thấy Xử Nữ đi đến, đôi mắt Xử Anh đã nheo chặt lại, đôi mày nhíu sát.

– Cô tại sao lại ở đây?

– Tôi ở đâu là chuyện của tôi! Không liên quan đến chị!

Dứt lời, Xử Anh đưa tay ấn vào ngực Xử Nữ, đẩy mạnh cô sang một bên. Cô lớp phó bị đẩy mạnh khiến mất thăng bằng, ngã ngửa ra sau. Ma Kết thấy vậy lập tức đứng dậy, chạy đến đỡ lấy Xử Nữ trước khi cô kịp ngã xuống đất. Cậu quay sang, đôi mắt toé lửa nhìn Xử Anh.

– Sao cô dám?

– Này! – Song Tử lên tiếng – Lần trước chưa đủ hả? Sao cô dám đẩy Xử Nữ chứ?

– Tôi không tìm thấy người!

Xử Anh lớn tiếng nạt nộ Song Tử khiến cô giật mình. Trong lúc tụi nó còn định xông đến cho cô ta một trận thì Sư Tử can lại. Cô bình thần bước đến trước Xử Anh trong sự ngạc nhiên của tụi nó.

– Cô đang ở địa phận lớp S đây, Phạm Xử Anh! Thôi ngay cái thái độ hống hách đó đi!

– Vũ Sư Tử! – Xử Anh trừng mắt nhìn cô – Cô cản trở tôi sao?

– Cản trở? Đó là quyền quyết định của tôi! Đừng tới lớp S, tôi không thể chấp nhận yêu cầu của cô!

– Cô!

Trong khi tụi nó chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, cũng như ý nghĩa đoạn đối thoại giữa hai người, thì cô nàng Xử Anh kia đã giơ cao bàn tay phải, toan tát vào mặt Sư Tử. “Chát.” Một âm thanh khô khốc vang lên. Tụi nó hoảng hốt quay sang nhìn Sư Tử. Bên má trái cô lúc này, đã đỏ ửng lên, năm ngón tay hằn sâu trên da, có vài chỗ còn đang rỉ máu vì móng tay của Xử Anh. Kim Nguir tức giận chạy lại đẩy mạnh Xử Anh ra sau, khiến cô nàng ngã xuống đất.

– Cô làm gì vậy hả? Sao cô dám?

Lần đầu tiên tụi nó nhìn thấy Kim Nguir tức giận thế này. Dù vậy, tụi nó cũng bức tức không kém. Nhất là mấy đứa con gái, chỉ muốn nhào tới xé xác con nhỏ hống hách kia ra. Tuy nhiên, người bị hại là Sư Tử, lại chẳng hề tức giận dù chỉ một chút, ít nhất là tụi nó thấy vậy. Cô đưa tay chạm nhẹ bên má, rồi rút lại vì chạm vào miệng vết thương. Cô lạnh lùng nhìn Xử Anh đang ngồi dưới đất, không chút mảy may thương xót. Sư Tử quỳ một chân cho bằng với ánh mắt Xử Anh, giọng nói ngang ngang băng lạnh vang lên.

– Tát tôi? Chắc cô không biết mình vừa làm gì đâu nhỉ? Tôi sẽ bắt cô trả giá, không chỉ cái tát này, mà còn cả những tổn thương của Xử Nữ. Tôi bắt cô trả hơn gấp bội.

Rồi đứng dậy.

Xử Anh trân trân mắt nhìn Sư Tử. Không chỉ cô, mà tụi nó cũng nhìn chăm chăm vào cô bạn học. Lạnh lùng, nhưng không phải kiểu lạnh lùng mà tụi nó biết, mà là lạnh lùng một cách đáng sợ. Kim Nguir đưa tay nắm lấy tay Sư Tử, kéo nhẹ. Cô hơi cười.

Đúng lúc đó thì thầy Xà Phu bước vào. Dù cho nhìn thấy Xử Anh đang ngồi trên sàn, anh cũng không mảy may để ý. Xà Phu nhìn Xử Anh một cái, cô nàng xấu hổ lập tức đứng dậy mà chạy về lớp. Anh không hỏi chuyện gì xảy ra, mà chỉ kêu tụi nó về chỗ ngồi rồi bắt đầu bài học.

Chương 20: VẪN LÀ VỀ TỤI NÓ~~~

– A!

Sư Tử kêu khê khi Cụ Giải dùng miếng bông gòn có thấm thuốc sát trùng lau đi vết thương. Giải Nhi vừa cười vừa xin lỗi, cố gắng nhẹ nhàng hơn. Thuốc sát trùng chạm vào miệng vết thương khiến Sư Tử lâu lâu lại kêu khê một tiếng.

– Con nhỏ Xứ Anh đúng là! A tớ muốn băm cô ta ra thành nhiều mảnh!!!

Nhân Mã vò đầu bứt tai bức bối. Không chỉ cô nàng, mà tụi nó đều bức mình. Kéo ghế rồi xung quanh bàn Sư Tử, hết đứa này đến đứa kia la ó lên một cách đầy tức giận. Kim Ngưu đưa miếng bánh trước mặt Sư Nhi, ngậy thơ hỏi.

– Cậu đau không? Ăn bánh đi!

Tụi nó suốt ngả ghe té xỉu với Ngưu Ngưu. Cô nàng này chỉ có ăn với ăn, ngoài ra hình như chả biết gì nữa thì phải. Sư Tử cười trừ, nhận lấy cái bánh từ tay Ngưu, chậm rãi ăn. Kim Ngưu nhìn theo mà đôi mắt sáng rỡ.

Ma Kết đang dùng bông tẩm thuốc sát trùng tẩy vết thương ở chân cho Xứ Nữ. Khi này lúc bị Xứ Anh xô ngã, đầu gối phải của Xứ Nữ đập mạnh vào chân bàn mà sứt da chảy máu. Đây cũng chính là một trong những lí do khiến tụi nó trở mất nhìn. Bình thường Ma Kết chỉ có nổi tiếng ác bá bạo lực, còn dịu dàng thế này á, chưa bao giờ đâu nga~ Thật quá mờ ám mờ! Thế mà Xứ ti cũng dễ yên luôn chứ. Ủầy~

– Mà cô ta tìm cậu làm gì vậy?

– Tớ cũng thắc mắc! Trông cô ta không có vẻ gì là muốn gây sự với tớ, mà là cậu.

Nghe Ma Kết hỏi vậy, Xứ Nữ cũng lấy làm thắc mắc. Đúng là người mà Xứ Anh tìm là Sư Tử là không phải cô. Trong khi bình thường, cô em gái kia luôn tìm cách gây sự với Xứ Nhi. Sư Tử cũng không có vẻ gì là muốn giấu giếm, cô nén tiếng thở dài, nhìn tụi nó rồi nói.

– Thật ra trong lúc Lễ hội Văn hoá, Phạm Xứ Anh đã nộp hồ sơ xin nhập học vào Học viện UTX.

– Vậy đó là chuyện mà cậu với thầy Xà Phu nói sao?

Tụi nó quay sang nhìn Song Ngư như sinh vật lạ. Cá lười vẫn nằm dài trên bàn một cách lười biếng, nhưng đôi mắt thì rất tỉnh táo nhìn về phía tụi nó. Sư Tử hơi ngạc nhiên khi biết Song Ngư nghe được đoạn đối thoại giữa cô và Phu Ca. Tuy nhiên, Sư Nhi không hỏi lại lí do, cô chỉ gật đầu rồi tiếp tục.

– Lớp mà cô ta xin vào, là lớp S chứ không phải lớp A.

– Nhưng Xứ Anh học lớp A mà?

Song Tử vẫn chưa hiểu chuyện. Cô nàng vừa chớp chớp mắt vừa thắc mắc hỏi. Tụi nó quay sang nhìn Song Nhi rồi lại nhìn Sư Tử. Bảo Bình xoa xoa cằm lăm vè suy nghĩ nãy giờ, chợt búng tay một cái, rồi nhìn Sư Nhi mà lên tiếng.

– Là cậu cản trở cô ta.

– Đúng. Là tớ làm.

Tụi nó hết nhìn Bảo Bảo lại nhìn Sư Tử, trong đầu có mường tượng vấn đề một cách rõ ràng nhất. Rồi đồng loạt, nguyên đám vỗ tay một cái như đã hiểu chuyện. Xứ Anh nhập học vào lớp S, nhưng bị Sư Tử cản trở nên đâm ra bức bối, tới gây sự. Ủầy, cô ta đúng là đồ đáng ghét mà.

– Vậy dễ yên cho con nhỏ Xứ Anh đó hả?

Bạch Dương vẫn đang dán mắt vào mấy game, lên tiếng hỏi. Cậu thánh thoi dựa lưng vào lưng Thiên Bình đang đọc tạp chí, bình thản hỏi. Tụi nó không hện mà quay sang nhìn nhau. Thì đúng là tụi nó rất bức, nhưng xử thì xử thế nào, tụi nó đâu phải đầu gấu đầu đường xó chợ mà hờ cái là dùng bạo lực.

Song Tử với Nhân Mã nhìn nhau, rồi nhìn sang Kim Ngưu. Cả ba cô nàng lăm vè dăm chiêu. Xứ Nữ nhìn ba nhỏ bạn mà khê lác đầu. Cụ Giải với Ma Kết vẫn đang làm công việc băng bó cho hai bệnh nhân.

Thiên Yết vừa tỉnh giấc, cậu dụi dụi mắt rồi ngáp ngắn ngáp dài. Dù ngủ nhưng chẳng biết bằng cái cách thần thánh nào mà cậu chàng vẫn nắm được toàn bộ, nghe được tất cả những gì mà đám bạn nói. Thiên Yết với Song Ngư giống nhau điểm này nè, ngủ nhưng vẫn tiếp nhận được mọi thông tin. Cậu ngáp một cái, lười nhác nói.

– Cậu tính sao, Sư Nhi?

Sư Tử bình thần nhìn ra ngoài cửa sổ thì nghe giọng Thiên Yết. Cô cười nhếch môi, nói bằng giọng băng lạnh hết như lúc đầu khi họ mới quen biết.

– Cứ để xem cô ta sẽ làm gì đã.

– Cậu giàu mà, cứ huỷ nguyên nhà cô ta là được rồi!

Thiên Bình lười nhác vừa dán mắt vào tạp chí, vừa ngả lưng ra sau mà nói câu cực kì ngây ngô đến ngu ngốc. Bạch Dương đang ngồi đối lưng với Thiên Bình, bị dựa vậy khiến cậu nổi sùng, quay qua cốc thẳng bạn một cái.

– Đừng có dựa, thẳng này!

Vừa bị cốc một cái, chưa kịp đưa tay xoa xoa đầu thì Thiên Bình lại nhận thêm một cú cốc khác từ Ma Kết. Ma Kết vừa sát trùng vết thương cho Xứ Nữ xong, trong lúc cất túi sơ cứu thì đi qua chỗ Thiên Bình, tiện tay cốc cho cậu chàng một cái đầu đinh. Thiên Bình hai tay ôm đầu, nhăn mặt như khi ăn ớt.

– Mày điên vừa thôi nha con! Mày quên nhà Xứ Anh cũng là nhà Xứ Nữ hả?!

– Ủa? Ồ ha!

Không chỉ Ma Kết, mà tụi nó đều muốn chạy lại hội đồng cái tên Thiên Bình nói trước nghĩ sau kia một trận. Đúng là chi giỏi cái mồm, nói mà chẳng thêm suy nghĩ, rồi sau lại nói một câu xanh rờn làm tăng máu nóng của tụi nó. Sao tụi nó lại làm bạn với một tên hết thuốc thế này chứ hả?

oOo

Chiều, Cự Giải đang nằm trên giường đọc sách nấu ăn, còn Xứ Nữ lại đang xem lại mấy bài học trên lớp. Giải Nhi vốn rất thích nấu ăn, nên cô tậu chẳng biết bao nhiêu quyển sách dạy nấu ăn. Mẹ cô từng nói, món ăn do chính tay mình làm là ngon nhất. Cho đến tận bây giờ, Giải Nhi vẫn nghĩ như vậy. Đối với cô mà nói, nấu ăn là một việc làm vui vẻ. Cô còn định sau này sẽ trở thành một đầu bếp chuyên nghiệp cơ!

Đúng lúc đó thì tiếng chuông điện thoại của Cự Giải vang lên. Mắt vẫn dán vào từng dòng chữ trong quyển sách, tay Tiểu Giải mò mẫm chiếc điện thoại đặt trên đầu giường. Cô chạm nút nghe, rồi áp vào bên tai.

– Vâng, Cự Giải nghe ạ!

Chẳng biết người ở đầu dây bên kia là ai và vừa nói gì, nhưng Cự Giải rời mắt khỏi quyển sách ngay. Gương mặt xinh xắn ngạc nhiên rồi trở nên buồn bã. Cô gặn một nụ cười, Cự Giải lễ phép chào tạm biệt người đầu dây bên kia rồi cúp máy.

– Ai vậy Giải Nhi?

Xứ Nữ nghe giọng của Cự Giải thấy là lạ nên xoay cái ghế xoay ra sau, nhìn cô bạn thân. Nhìn vào đôi mắt đẹp mà buồn kia, Xứ Nữ lập tức hiểu chuyện. Cô nén tiếng thở dài, nhìn Cự Giải.

– Là bà ta sao?

Giải Nhi ngẩng đầu nhìn Xứ Nữ, rồi cười nhẹ. Cô dọn đồng sách nấu ăn vớt bừa bãi trên nệm, đặt lên đầu giường rồi thả chân xuống nền đất. Đưa tay lấy cái áo khoác treo trên móc mặc vào, Giải Nhi vừa cười vừa nói.

– Tớ đi một chút rồi về ngay!

– Ừm, cậu về sớm nhé.

Xứ Nữ chẳng biết nói gì ngoài đồng ý và gật đầu. Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn yếu đuối của Cự Giải rời khỏi phòng, Xứ Nhi không nén được tiếng thở dài. Đôi lúc, là con cả không phải là tốt, mà con riêng cũng không phải là tốt. . .

Cự Giải vừa xuống nhà đã nhìn thấy đám bạn đang tụ tập ngoài phòng khách. Tụi nó chuyên môn, đôi lúc thời gian ở phòng khách còn nhiều hơn phòng riêng nữa. Bạch Dương đang cầm remote, không ngừng chuyển kênh với đôi mắt chán nản. Nhân Mã vừa định gạt cái điều khiển thì Dương ca đã tắt cái rụp. Thế là hai người lại cãi nhau. Kim Ngưu vẫn đang ăn, vừa ăn vừa rôm rả nói chuyện với Song Tử và Sư Nhi. Cô nàng với Song Song thỉnh thoảng còn cười gian nhìn Mã Mã với Dương ca cãi nhau. Thiên Yết với Ma Kết trung thành với quyển sách, chẳng thèm rời dù chỉ một giây. Bảo Bình thì dán chặt mắt vào cái laptop đang mở web Hoá học. Song Ngư vẫn vậy, vẫn là một con Cá lười ôm gối ngồi ngủ. Nhìn cái cảnh tượng kia mà Cự Giải không khỏi phì cười.

– Ủa, Giải Nhi đi đâu vậy? – Song Tử ngira đầu ra sau, nhìn Cự Giải.

– Tớ ra ngoài có chút chuyện.

– Uầy, tên Thiên Bình đã đi chụp ảnh rồi, cậu cũng đi hả? – Kim Ngưu vừa nhai bánh, vừa hừ mũi.

– Tớ về ngay mà.

– Đi đường cẩn thận!

Nhân Mã đưa cao tay vẫy chào Giải Nhi, bằng cách nào đó lại quơ trúng Bạch Dương, làm rơi cái máy game của cậu và sau đó, à, còn gì ngoài cãi nhau nữa ha. Cự Giải cười nhẹ, rồi mở cửa bước ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: CUỘC GẶP MẶT VỚI NGƯỜI MẸ KHÔNG CHUNG HUYẾT THỐNG

Sau khi rời khỏi khuôn viên học viện, Cự Giải ngay lập tức bắt một chiếc xe taxi. Ngồi trong taxi, Cự Giải cứ nhìn ra cửa sổ mãi. Đôi mắt trong veo động tia buồn bã xen lẫn lo lắng, cô không nén được tiếng thở dài.

Chiếc taxi chạy một lúc lâu rồi dừng lại trước một ngôi biệt thự rộng lớn. Trả tiền xong, Tiểu Giải bước xuống xe. Cô ngẩng cao đầu nhìn ngôi biệt thự mà cô gọi là nhà. Dù vậy, nó lại quá lạnh lẽo, quá xa lạ, hay ít nhất là chỉ mình Cự Giải nghĩ vậy. Cô đưa tay đẩy nhẹ cửa, lách người đi vào trong.

Nơi này vẫn vậy, vẫn là lối đi lát gạch đá dẫn vào nhà chính, vẫn là khu vườn với những cái cây xanh mơn mẫm, vẫn là những bụi cây được cắt tỉa và chăm sóc gọn gàng. Mải ngắm nhìn xung quanh, Cự Giải không để ý là mình đã đi đến cửa vào bao giờ.

Toan đẩy cửa đi vào, bàn tay Cự Giải lại thả xuống. Hai tay nắm chặt cái túi xách trong tay, cô mím chặt môi. Cô hít thở sâu, rồi lấy hết mọi can đảm đẩy cửa vào.

Không khác gì so với ngoại thất, nội thất của căn nhà này cũng cực kì sang trọng đến choáng ngợp. Ánh sáng đèn điện hắt vào mắt Cự Giải khiến cô hơi nheo mắt lại. Giải Nhi cúi gầy, chậm rãi bước vào trong. Tay vẫn nắm chặt cái quai túi xách, cô đi đến nơi đặt một bộ ghế bằng gỗ được chạm khắc tinh xảo.

Ngồi trên bộ ghế đó, là một người phụ nữ xinh đẹp ngoài bốn mươi. Xung quanh bà như toả ánh hào quang vậy, sáng chói và thật kiêu sa. Người phụ nữ liếc nhìn Cự Giải không đến một giây, chẳng thể gọi là một ánh mắt khi nó quá sắc bén và lạnh lẽo. Cô đã quá quen thuộc nên chỉ biết cúi gằm mặt. Người này, người phụ nữ sang trọng xinh đẹp này, là mẹ của Giải, nhưng mà mẹ lớn.

Phải, Cự Giải không phải con chính thức của gia đình Cancer, cô chỉ là một đứa con riêng của ngài Chủ tịch và một cô gái tình nhân của ông. Mẹ ruột của Cự Giải, là một cô gái xinh đẹp, học giỏi nhưng gia cảnh là quá nghèo khó. Bà đến với ông Trịnh hoàn toàn vì tình yêu. Bà thậm chí không biết về chức vụ của ông Trịnh, càng không biết ông đã có vợ. Năm Cự Giải lên sáu tuổi, cô bị bắt đi ngay sau khi mẹ vừa mất bởi gia tộc Cancer. Có lẽ vì điều này, người phụ nữ là vợ chính thức của ngài Chủ tịch, cực kì căm ghét Cự Giải. Một phần là vì cô là đứa con riêng của chồng bà, nhưng chủ yếu là vì cô ra đời chỉ vì bà Trịnh không thể có con. Tuy nhiên, ngoài nhẫn nhịn, với bản tính nhút nhát của mình, Giải Nhi không thể làm điều gì khác. Cô lên nhìn người phụ nữ ấy một cái, rồi lễ phép cúi người.

– Con chào mẹ! Mẹ vẫn khoẻ chứ ạ?

Không có tiếng đáp lại. Cự Giải mỉm cười đắng chát. Cô mím chặt môi. Đứng thẳng người dậy, Giải Nhi nói tiếp.

– Chẳng hay hôm nay, mẹ gọi con về là có việc gì ạ?

Bà Trịnh cầm lấy cái điều khiển tắt tivi. Vẫn không nhìn Cự Giải, bà ra hiệu bảo cô ngồi xuống ghế. Cự Giải hơi chần chừ, nhưng cũng gật đầu ngồi xuống theo. Một lúc lâu sau, bà Trịnh mới lên tiếng.

– Cô học chung với Vũ Tiểu thư đúng chứ?

– Dạ? Vũ Tiểu thư?

Cự Giải giật thót khi nghe gọi, cô ngơ ngác ngẩng đầu nhìn bà Trịnh vì vẫn chưa nắm bắt được tình hình. Cô tự trách mình quá mơ mơ màng màng mà không nghe bà nói gì. Bà Trịnh nhíu mày khó chịu, hỏi lại lần nữa, cũng là câu hỏi đó.

– Cô học chung với Vũ Tiểu thư đúng chứ?

Lần này, Cự Giải đã nghe rõ câu hỏi. Cô hết nhìn bà Trịnh, lại cúi gằm mặt cố nhớ ra cái tên Vũ Tiểu thư mà bà nói. Học chung với cô tại lớp S, người duy nhất mang họ Vũ, lại được bà Trịnh nói đến một cách đầy tôn trọng như vậy, chỉ có thể là một người. Cự Giải ngẩng đầu, chậm rãi hỏi lại.

– Ý mẹ là... Sư Nhi?

Trong đôi mắt lạnh băng của bà Trịnh ánh lên tia ngạc nhiên. Đến tận chồng bà, ông Trịnh, Chủ tịch Tập đoàn Cancer vẫn còn chưa dám gọi thẳng tên của Vũ Tiểu thư một cách thân mật như vậy, thế là đứa con gái trước mặt lại dám gọi không chút chần chừ. Biết là bạn cùng lớp, nhưng đó giờ bà chỉ toàn nghe rằng Vũ Tiểu thư rất lạnh lùng, chưa bao giờ cho phép bất kì ai gọi bằng tên. Nghĩ đến đây, bà Trịnh nhũn mày bực bội. Bà đưa tay cầm tách trà, uống một ngụm nhỏ rồi lại ngẩng đầu nhìn Cụ Giải khiến cô giật thót một cái.

– Cô thân với Vũ Tiểu thư chứ?

– B-Bọn con là bạn tốt. Sur Từ rất dễ thương, không chỉ con mà mọi người, tất cả thành viên lớp S đều yêu quý Sur Nhi.

– Vậy sao.

– Mẹ à, sao mẹ lại hỏi về Sur Từ?

Bà Trịnh thở dài một cái, rồi quay sang nhìn Cụ Giải một lần nữa. Uống thêm một ngụm trà, bà đặt cái tách lưng nửa xuống mặt bàn. Bà bắt đầu lên tiếng.

– Ta muốn cô kết thân với Vũ Tiểu thư. Càng thân càng tốt.

Nghe đến đây, trong đầu Cụ Giải nghĩ đến một ý nghĩ rất có lí nhưng lại không hay ho một chút nào. Cô ngẩng đầu, nhìn bà Trịnh một cách đầy thách thức. Bà chỉ lờm sắc Giải Nhi một cái. Tiểu Giải đảo mắt khắp nơi, rồi nói.

– Mẹ à, tại sao mẹ lại muốn con thân thiết với Sur Từ?

– Điều đó sẽ có ích cho Tập đoàn Cancer.

Bà Trịnh đó giờ rất kính trọng và yêu quý Sur Từ, có lẽ vì cô xinh đẹp, lại tài giỏi và thông minh kiệt xuất. Tuy nhiên, ngoài mức xa giao đối với Chủ tịch Phu nhân, không còn gì khác. Đây có lẽ là lợi dụng, nhưng điều này vẫn sẽ rất tốt cho Cancer, nếu kết thân được với Vũ Tiểu thư, đứa con gái độc nhất của Chủ tịch Kỷ Sơn, Giám đốc Điều hành tài giỏi, và là người thừa kế sáng giá của Tập đoàn UTX.

Cụ Giải giật nảy mình, ngược mắt nhìn bà Trịnh nghi hoặc. Ý bà là muốn Cụ Giải lợi dụng Sur Từ để thân thiết với cô hơn, để giúp ích cho Cancer? Không được, điều gì bà bảo thì có thể, Cụ Giải sẽ cố gắng khiến bà hài lòng, nhưng chuyện này thì tuyệt đối không! Giải Nhi không thể lợi dụng Sur Từ. Cô đã quá tổn thương vì những thứ tình bạn chỉ vì vật chất rồi, và Cụ Giải cũng xem Sur Nhi là một người bạn tốt. Cô không bao giờ có thể làm điều vô tâm như thế này được! Nghĩ đến đây, Cụ Giải khó chịu đứng bật dậy.

– Con không làm đâu, mẹ à! Con không bao giờ lợi dụng Sur Nhi!

Bà Trịnh nhướn mày nhìn Cụ Giải, trong đôi mắt vô cảm ánh lên sự tức giận và khó chịu. Đứa con gái này hôm nay dám cãi lại lời bà sao? Bà Trịnh nheo mắt, nhếch môi tạo thành nụ cười chế giễu.

– Không phải cô chơi với Vũ Tiểu thư vì vật chất sao? Còn làm vẻ cao thượng!

– Mẹ nhầm rồi! Con quý Sur Nhi, con muốn làm bạn với cậu ấy, chứ không phải lợi dụng chỉ vì gia thế và khối tài sản kếch xù của Sur Từ. Con chưa từng nghĩ như vậy!

Nói đến đây, đôi mắt của Cụ Giải đã đỏ hoe. Mỗi lời nói, khoé mắt của Cụ Giải lại càng ngấn nước. Như chỉ cần một tác động nhỏ cũng có thể làm những giọt nước mắt pha lê kia chảy ra, cũng có thể khiến cô nàng dịu dàng này khóc. Cụ Giải lắc đầu nguầy nguậy, hai tay gằn mạnh thành nắm đấm.

– Con không như mẹ! Con không tiếp cận người khác chỉ vì vật chất của họ!!

Vừa dứt lời, một lực mạnh khiến Cụ Giải nghiêng hẳn mặt về một hướng. Bên má cô bắt đầu cảm thấy đau đau, ran rát, nóng cứ như bị bỏng vậy. Cụ Giải đưa tay ôm lấy mặt, đôi mắt ngấn nước quay sang nhìn bà Trịnh. Tay bà vẫn còn lơ lửng giữa không trung, đôi mắt băng lạnh nhũn lại.

– Đồ hỗn láo! Dám nói với ta như thế sao? Cô chỉ là đứa con rơi của một ả phụ nữ dơ bẩn vô tình được thừa kế tài sản kếch xù mà thôi! Hiểu chưa hả?!

Cụ Giải nhìn chằm chằm bà Trịnh, đôi mắt nheo lại, như ép cho nước mắt chảy ra. Cô gằn mạnh hai tay, gằn như hét lên.

– Mẹ không có quyền xúc phạm mẹ con!!!

Nói rồi, Cụ Giải vùng chạy ra khỏi nhà. Cô vừa lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng chảy ra, vừa xoa nhẹ bên má nóng rát, vừa chạy nhanh ra khỏi căn nhà sang trọng nhưng lạnh lẽo ấy...

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: NIỀM HẠNH PHÚC, KHÔNG THỂ KÉO DÀI SAO?

...

Tụi nó đang tụ tập ngoài phòng khách, mỗi đứa một việc. Bảo Bình vẫn trung thành với cái máy game vừa mượn từ Bạch Dương trong tay, Mã Mã ngồi cạnh thì cứ liên tục chuyển kênh không ngừng. Đúng lúc Bạch Dương thấy chương mất và định giật cái điều khiển, cô nàng đã tắt cái rụp. Lại chỉ choé như chó với mèo!

Sư Tử ngồi một góc, ôm lấy cái laptop mà gõ gõ gì đó trên bàn phím mãi. Kim Ngưu với Song Tử thì vừa ăn bánh vừa coi anime mở trong laptop, thỉnh thoảng hai đứa nó lại bụm miệng cười gian nhìn Dương Ca với chị Mã. Xử Nữ với Ma Kết ngồi cạnh nhau, không rời mắt khỏi quyển sách trong tay lấy một giây, khó khăn lắm mới nhòai người qua cạnh để bàn gì đó về nội dung sách. Thiên Yết với Song Tử khỏi bàn, hai anh chàng ôm gối ngủ từ đời nào kiếp nào.

Kim Ngưu chợt ngừng ăn, hướng mắt nhìn ra cửa phụ bằng kính. Cô nàng hơi nhú mày, đôi mắt hiện rõ sự lo lắng. Không chỉ Ngưu Ngưu, mà tụi nó dù về ngoài là đang làm việc gì đâu ấy, nhưng thật ra cũng đang bồn chồn không yên.

Ngoài trời đang mưa rất lớn, gió thổi mạnh, sấm chớp liên tục cứ như là sắp bão lớn vậy! Thế mà trong phòng khách lúc này, rõ ràng là thiếu hai thành viên. Thiên Bình đi chụp ảnh vẫn chưa về, Cự Giải nói ra ngoài đi đâu đó một lúc cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Ngoài trời mưa lớn thế kia, tụi nó có cảm giác bất an.

– Thiên Bình nói sẽ về ngay! Nhưng Cự Giải thì không bắt máy!

Sư Tử vừa nói vừa hạ điện thoại xuống, đặt trên góc trên bàn phím laptop.

Tụi nó nhìn qua cô, rồi lại nhìn ra cửa phụ.

Đúng lúc đó, cánh cửa chính mở ra, thêm gió khiến nó phát ra một âm thanh khá to và chướng tai. Tụi nó không hện mà cùng nhìn ra phía đó, rồi nhảy khỏi phòng khách chạy ra.

Thiên Bình vừa vào lập tức đóng sầm cửa lại không cho gió vào. Cậu hạ cái dù xếp xuống, thở phào một cái. Hai bên vai Bình Ca ướt nước mưa, đầu tóc cũng nhễ nhại. Cậu lấy tay còn lại vuốt hết nước trên mặt.

– Mệt chết được! Mưa chi mà lớn thế.

Lâu ba lâu bầu, cũng quay sang nhìn tụi bạn. Nhìn thấy vẻ lo lắng khi tụi nó hết nhìn cậu lại nhìn nhau, Thiên Bình nhướn mày khó hiểu. Chưa kịp lên tiếng, Xử Nữ đã ngắt lời cậu với giọng lo lắng.

– Cự Giải cậu ấy, vẫn chưa về Thiên Bình à.

Mất Thiên Bình mở to, rồi lại neho lại. Cậu lập tức rút điện thoại trong túi quần, lau hết nước dính trên màn hình rồi bấm số gọi cho Cự Giải. Đổ chuông hồi lâu lại chuyển qua hộp thư thoại khiến cậu dâng lên cảm giác bứt rứt khó chịu. Đặt nhanh cái điện thoại lên tủ đựng giày kế bên, thả luôn cái dù còn đang bung ra xuống đất, Thiên Bình quay lưng mở cửa rồi chạy nhanh ra ngoài.

Gió thổi mạnh khiến tụi nó bất buộc phải nhắm chặt mắt. Đến khi mở mắt ra, Thiên Bình đã chạy đi mất dạng. Tụi nó cũng định đuổi theo cậu, nhưng sau đó lại bị Thiên Yết với Sư Tử chặn lại, nói rằng giờ ra ngoài rất nguy hiểm và hãy chờ tin Thiên Bình, tụi nó đành xụ xuống mà thôi.

oOo

Thiên Bình chạy nhanh dưới làn mưa trắng xoá. Cậu không quan tâm người đi đường nhìn mình như sinh vật lạ, càng không quan tâm đến cả người đã ướt sũng tự bao giờ. Điều duy nhất khiến Thiên Bình quan tâm lúc này, là tìm thấy và đưa Cự Giải về nhà chung an toàn.

Lần đầu tiên, cậu chạy dưới làn mưa trút như thế này, chỉ để tìm một cô gái. Cậu đó giờ, cực kì căm ghét phái nữ. Đối với cậu, những đứa con gái ông a ông ọ bên cạnh cậu, chỉ toàn là những đứa mê tiền của cậu, mê vẻ ngoài của cậu, mê sự nổi tiếng của cậu. Cậu ghét loại con gái đó, mà dù gì cậu cũng rất ghét phụ nữ. Có lẽ những đứa con gái duy nhất mà cậu không ghét, là con gái lớp S. Trong số đó, cậu đặc biệt để ý Cự Giải. Cự Giải, một cô gái nhút nhát nữ tính, về ngoài thiên thần không chút tính toán vấy bẩn. Mặc cho cậu tán tỉnh bao lần, cô vẫn làm như không có gì xảy ra. Điều đó khiến cậu thấy thú vị, và dần dần, cậu cũng đã không hề biết rằng, mình đã bắt đầu yêu cô. Trong trái tim cậu có lẽ, chỉ có mỗi hình bóng của cô là sâu sắc nhất. Vì vậy, cậu không hề muốn cô xảy ra chuyện gì.

oOo

Sau khi chạy khỏi căn biệt thự của gia tộc Cancer, Cự Giải vẫn cứ chạy và chạy mà không biết phải đi đâu. Thân ảnh một cô gái nhỏ nhắn chạy nhanh ngược dòng người đã tấp nập qua lại trên vỉa hè khiến cô nổi bật, dường như không ai là không liếc mắt nhìn Cự Giải một cái. Nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt như pha lê trên mặt cô, họ không khỏi thương cảm.

Chạy một lúc lâu, Cự Giải bắt đầu thấm mệt. Cô đành rẽ vào một ngõ hẻm vắng người. Nơi này không được ánh sáng chiếu tới, khiến nó bốc lên mùi hôi ẩm ướt khó chịu. Dù vậy, Giải Nhi không mấy quan tâm tới. Cô tìm đại một chỗ trống rồi đi lại. Cả người dựa hẳn vào bức tường phía sau như không còn sức lực. Tầm lưng yếu ớt trượt dài xuống, Cự Giải ngồi hẳn dưới đất, hai tay ôm lấy gối, úp mặt khóc nức nở.

Chính Cự Giải cũng không biết tại sao cô lại khóc. Cô cứ tưởng bấy lâu nay, sự cô đơn đã phần nào nuôi dưỡng bản tính không còn sợ hãi bất kì điều gì, nhưng rốt cuộc, hà có cô vẫn rơi nước mắt. Cự Giải chưa đủ mạnh mẽ, thật sự mạnh mẽ để đối diện với người mẹ không cùng huyết thống kia, để đối diện với người cha luôn bỏ bê đứa con gái duy nhất, để đối diện với cái gia đình lạnh lẽo không chút tình thương. Giải Nhi không ngây thơ đáng yêu mà lúc nào cũng nở nụ cười như Kim Ngưu, không nghịch ngợm năng động như Nhân Mã và Song Tử, không chững chạc trưởng thành như cô bạn thuở nhỏ Xử Nữ, càng không thể vô cảm trước mọi thứ như Vũ Tiểu thư, Vũ Sư Tử. Cự Giải chỉ là một cô nhóc yếu đuối, chỉ đứng đến là lại nức nở. Tính cách khiến cô căm ghét chính mình.

Từ trước, Cự Giải đã biết Sư Tử, trước mọi người luôn kia. Cô thường hay đến những buổi tiệc sang trọng với tư cách người thừa kế Cancer, gặp gỡ biết bao chính trị gia nổi tiếng, trong đó có Sư Tử, cô Tiểu thư độc nhất của UTX, của gia tộc Leo. Tuy nhiên, Giải Nhi chỉ đứng từ xa để nhìn, chứ chưa một lần tiếp xúc chứ huống hồ gặp mặt. Cô ngưỡng mộ, rất ngưỡng mộ tính cách lạnh lùng khó gần của Sư Tử. Đã bao lần cô muốn làm quen, muốn kết bạn, nhưng đều không đủ can đảm. Khi Sư Tử chuyển vào lớp S, sau đó thì hoà nhập cùng mọi người, Cự Giải rất vui. Vậy mà mẹ lại bảo cô lợi dụng sự tin tưởng hiếm có của Sư Tử, cô không chịu được.

Cô chợt nhớ đến cậu. Lần đầu tiên gặp cậu, cô cực kì không thích loại người như cậu. Lúc nào cũng khoe khoang như mình đây tài giỏi lắm, lúc nào cũng tay ôm hai ba cô nàng ông a ông ọ, lúc này cũng cười ngây ngô như một tên ngốc. Loại người đó, Cự Giải cực kì ghét. Chỉ khi tiếp xúc, cô mới thấy cậu thật đáng yêu, thật dễ gần và cũng thật nghịch ngợm, lại chẳng làm gì nên trò. Vậy mà hà có gì, khi cậu cười cô cũng vui, khi cậu buồn, cô không thể nào tươi tắn được. Từ bao giờ, cô bắt đầu dõi theo cậu. Như lúc này đây, cô thật sự mong, cậu, cậu ở đây, ôm lấy cô vào lòng, an ủi, trấn an cô. Dù chỉ là xem cô như những cô gái ông ọ kia cũng được. Tại sao?

Chợt một giọt nước rơi xuống bàn tay lạnh ngắt của Cự Giải. Cô ngẩng đầu. Trời mưa rồi.

oOo

Chạy một hồi liên tục khiến sức lực Thiên Bình bị rút cạn, lại chạy dưới trời mưa. Cậu hơi nhăn mặt vì đau. Khi này, do không để ý vì mất cứ ngó quanh quẩn, đường lại trơn nước khiến Thiên Bình vấp ngã. Chân cậu vì vậy mà bị bong gân.

Thiên Bình đứng chỗ ngã tư đường. Trong lúc nghỉ mệt, cậu vẫn không ngừng quay đầu xung quanh tìm kiếm Cự Giải. Tuy nhiên, hàng mưa trắng xóa ngày càng lớn gần như che khuất tầm mắt cậu. Thiên Bình gập gối thở hồng hộc. Đúng lúc đó, Thiên Bình nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn đang run rẩy bên đường. Đôi mắt Thiên Bình mở to, hiện rõ tia mừng rỡ. Cậu quên luôn cái mệt, quên luôn vết thương ở cổ chân, hét to mong cho cô có thể nghe thấy.

– Cự Giải!

oOo

Ngồi một lúc lâu, Cự Giải quyết định đứng dậy rời khỏi con ngõ hẻm tối tăm kia, một phần cũng là vì trời mưa lớn. Dù vậy, Giải Nhi lại không biết mình phải đi đâu. Cô cứ để mặc cho đôi chân bước đều đều mà không xác định điểm dừng.

Cự Giải đứng bên đường. Giữa dòng người tay cầm chặt cây dù vì sợ gió thổi bay, Giải Nhi nổi bật với cơ thể và quần áo ướt sũng. Dù cho bị những ánh mắt hiếu kì nhìn chằm chằm, Cự Giải cũng không thêm quan tâm.

Đôi mắt cô vẫn ánh lên vẻ buồn rầu, nhưng những giọt nước mắt đã trôi theo nước mưa mà rời khỏi khuôn mặt vô cảm như búp bê. Cô không ngừng nấc lên, hai bên vai cũng không ngừng run rẩy. Cự Giải bất giác choàng hai tay ôm lấy cơ thể đang run lên từng hồi.

– Cự Giải!

Đúng lúc đó, Cự Giải chợt nghe thấy tiếng gọi tên mình. Thanh âm quen thuộc khiến khuôn mặt vô cảm lộ rõ tia kinh ngạc, cô lập tức quay đầu nhìn xung quanh, không ngừng tìm kiếm. Đôi vai rũ xuống khi cứ tưởng mình nghe nhầm. Không hiểu sao, cô lại nhìn sang bên đường.

Bị cận nhẹ mà lại lười đeo kính, lại thêm màn mưa trắng xóa khiến Giải Nhi khó lắm mới nhìn thấy được một cậu thanh niên mình thấy ướt sũng, vừa thờ gáp vừa nhìn cô bằng ánh mắt mừng rỡ. Cô mở to mắt nhìn trân trân. Cậu... Cậu đi tìm... cô sao? Trong lồng ngực Cự Giải không phải là tiếng đập thình thịch hồi hộp như mọi lần, mà là cảm giác ấm áp lan toả khắp cơ thể. Cô không còn thấy lạnh lẽo vì mưa trút nữa.

Cự Giải không còn nghĩ đến những thứ xung quanh mình nữa, trong mắt cô lúc này chỉ có cậu. Cô muốn chạy đến, ôm chặt lấy cậu. Mặc cho cậu có thích hay không, chỉ một lúc thôi, cậu chỉ cần ở bên cạnh cô một lúc là quá đủ. Nghĩ như vậy, chân Giải Nhi vô thức chuyển động, cô muốn chạy đến bên cậu.

Thiên Bình không thể diễn tả sự mừng rỡ này khi tìm thấy Cự Giải, cậu cũng muốn là người chạy đến ôm chầm lấy cô, nhưng cái chân bong gân này lại không cho phép cậu di chuyển. Chợt một tiếng còi xe vang lên ầm ỉ, nổi bật giữa thanh âm ồn ào của mưa và gió. Cự Giải đã quên mất rằng, lúc này đèn báo hiệu dành cho người đi bộ, đã chuyển sang màu đỏ...

– Cự Giải! Cẩn thận!!!!

Cự Giải đứng lại trước lời cảnh báo của Thiên Bình.

Một chiếc xe tải đang chạy đến, ánh đèn pha khiến Cự Giải loá mắt.

Cô chỉ còn biết đứng im như tượng, mắt mở to trân trân.

Trước mắt Thiên Bình, một thân ảnh nhỏ bé bị hất lên.

Thân ảnh ấy, rơi xuống nền đường lạnh lẽo ướt nước mưa, bất động với hai mắt nhắm nghiền.

Máu. Máu ở khắp nơi.

Tất cả chỉ diễn ra trong phút chốc. Thiên Bình định hình lại, cậu bỏ qua cái chân bị thương kia, hoảng hốt chạy lại.

– Cự Giảiiiiiiiii! Khônggggggggg!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: THẬT TỐT QUÁ!

Tụi nó đang ngồi trong phòng khách, thấp thỏm lo lắng chờ tin của Thiên Bình. Bất chợt, một âm thanh như tiếng điện thoại rung vang lên. Dù vậy, âm thanh rè rè chỉ đủ để lọt vào tai của những người kĩ tính. Sur Từ chồm người đến chỗ cái laptop, cầm cái điện thoại đang rung lên kia, áp vào tai. Tụi nó nhận thấy, cũng lập tức quay qua, nhưng vẫn biết điều mà giữ im lặng. Nét mặt Sur Từ từ bình thản chuyển sang kinh hãi với đôi mắt mở to, rồi lại trở lại bình thường. Cô vừa nói vừa gật gật đầu.

– Tớ đến ngay.

Sur Từ vừa gấp điện thoại là tụi nó đã nhào nhào tới, hỏi liên tục khiến cô chẳng biết trả lời thế nào. Sur Nhi đôi mắt hơi cụp xuống, nhìn sang tụi nó. Cô không kê lại gì cả, chỉ đơn giản nói với tụi nó một câu duy nhất.

– Đến bệnh viện thôi.

oOo

Thiên Bình ngồi trước cửa phòng cấp cứu, lưng hơi cúi xuống, hai tay ôm chặt đầu. Đôi mắt nghịch ngợm ngày nào trở nên tối tăm như bị bao phủ bởi một màn sương mờ. Chưa bao giờ, Thiên Bình trong tiểu tụy thế này. Đầu tóc rối bù, bộ quần áo ướt sũng nước mưa, có vài chỗ loang lổ những vệt màu đỏ. Đôi mắt vô cảm của cậu nhìn vào hai bàn tay vừa đưa xuống, chợt cắn chặt môi, Thiên Bình thở gấp.

– Thiên Bình!

Nghe tiếng gọi mình, Thiên Bình hơi quay đầu qua. Mười đứa bạn của cậu, đang lũ lượt chạy đến, khuôn mặt hốt hoảng. Tụi nó hơi kinh ngạc khi nhìn thấy bộ dạng của Thiên Bình. Cậu nhìn tụi nó, môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Tụi nó chạy nhào lại chỗ cậu, đứng bao quanh cậu hỏi han đủ điều. Thiên Bình không hoạt bát như thường ngày, cậu trở nên vô cảm khi chỉ toàn nói những điều cần nói. Càng kể lại, khuôn mặt của Thiên Bình lại càng nhăn nhúm hơn, môi bị cắn chặt đến bật máu. Tụi nó nhìn cậu, hoàn toàn không biết nói gì.

Xử Nữ bàng hoàng khi nghe cô bạn thân gặp tai nạn. Kim Ngưu vốn yếu đuối nên cũng ôm chầm Sur Từ mà khóc nức lên. Song Từ với Nhân Mã nhìn nhau, khuôn mặt buồn rầu. Còn tụi con trai, tụi nó chỉ ngồi cạnh Thiên Bình, không an ủi dù chỉ một câu, mắt cứ dán vào cái đèn phòng cấp cứu đang sáng kia. Tụi nó không phải không quan tâm, chỉ đơn giản là, Thiên Bình không hề mong được an ủi lúc này. An ủi chỉ làm cho mọi chuyện xấu đi.

Chợt, một cô y tá đẩy cửa bước ra. Tụi nó vừa nhìn thấy lập tức nhào đến, hỏi liên tục khiến cô y tá hoàn toàn rối lên. Cô chỉ nói vài câu trấn an tinh thần tụi nó. Vừa nhìn thấy Xử Nữ, đôi mắt cô y tá hiện lên tia ngưỡng mộ. Phải thôi, đây là một trong những bệnh viện của nhà Virgo mà. Nhưng bây giờ không phải lúc quan tâm chuyện đó, nên cô y tá nhanh chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm túc.

Đúng lúc đó, một giọng nói hốt hải gấp gáp vang lên.

– Không hay rồi! Trong kho không còn nhóm máu A nữa! Người nhà bệnh nhân có đây không?

Tụi nó trân trân mắt nhìn nhau. Thiên Bình im lặng nãy giờ, vừa nghe thấy đã chạy nhanh đến.

– Tôi không phải người nhà cô ấy, nhưng tôi cũng nhóm A. Làm ơn hãy lấy máu tôi cho cô ấy!

– Vâng! Mời cậu theo tôi!

Thiên Bình nhanh chóng đi theo y tá. Tụi nó ngồi ở dãy ghế trước phòng cấp cứu, mắt không rời đèn báo.

oOo

Vài tiếng đã trôi qua. Vậy mà với tụi nó, dài đằng đẵng cứ như hàng thế kỉ vậy. Mỗi lần nhìn vào phòng cấp cứu, nghĩ đến Cự Giải đang phải khổ sở tranh giành sự sống với Tử thần, bọn con gái trừ Sư Tử với Xử Nữ, lại sụt sùi khóc nức nở. Song Tử ôm mặt khóc nức nở. Bảo Bình ngồi cạnh, cậu nhìn cô bằng ánh mắt xót xa, rồi choàng tay qua vai Song Song, để cô dựa vào vai mình.

Ma Kết nhìn Xử Nữ đang ngồi cạnh, mắt cứ hướng về phòng cấp cứu suốt. Xử Nữ không khóc, trên mặt cũng không có bất kì nét bi thương nào, nhưng bàn tay đặt trên đùi thì không ngừng run lên. Chắc chắn rằng, Xử Nữ đang cố gắng để nước mắt không chảy ra. Cậu nhìn cô, bất giác đưa tay nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy kia của Xử Nữ. Xử Nữ không nói gì, cô hơi giật mình nhưng vẫn để yên. Bàn tay nắm chặt lại của Xử Nữ, dần ra.

Sư Tử, Song Ngư và Thiên Yết có lẽ là những người bình tĩnh nhất. Không bi thương, không xót xa, cũng không run rẩy.

Thiên Yết nhìn sang bên cạnh, cô nàng Kim Ngưu đang sụt sùi. Nãy giờ, không rõ Kim Ngưu đã khóc bao nhiêu lần, mắt cô cũng đã đỏ hoe lên. Thiên Yết đưa tay xoa nhẹ đầu Ngưu Nhi. Kim Ngưu cảm thấy như một luồng điện xẹt qua, cô chậm rãi quay đầu nhìn cậu. Thiên Yết chỉ cười nhẹ trấn an, rồi quay đi.

Nửa tiếng đồng hồ lại trôi qua. Lúc này, cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Hệt như vớ được vàng, tụi nó vội vàng đứng dậy, chạy đến chỗ cánh cửa. Vị bác sĩ già tháo khẩu trang, nhìn tụi nó một lượt. Ông hơi cười trước vẻ mặt lo lắng cho bạn mình của mấy cô cậu, rồi nói.

– Cô bé đã qua cơn nguy kịch! Mất máu nhiều nên dẫn đến hấp hối, còn lại chỉ là những vết thương ngoài da. Bây giờ, chúng tôi sẽ đưa cô bé về phòng một lúc sau, các cháu có thể vào thăm

– C-Cảm ơn bác sĩ! Bọn cháu cảm ơn bác sĩ rất nhiều! – Nhân Mã oà khóc – Cảm ơn, vì đã cứu bạn bọn cháu!...

– Ngưu ngố này, đừng có khóc nữa! – Bạch Dương cười cười an ủi.

– Ừm... ừm...

– Cự Giải được cứu rồi! Được cứu rồi! – Song Tử vui mừng quay sang ôm chầm lấy Bảo Bình đứng cạnh – Tốt quá! Thật tốt quá!

– Ừ-Ừm – Bảo Bảo hơi ngạc nhiên, nhưng cũng xoa xoa đầu cô bạn.

Xử Nữ ngoái đầu nhìn về phía vị bác sĩ già kia, hơi mỉm cười. Ông đã làm rất tốt, với vai trò một vị lương y. Cô lại quay sang Ma Kết, người nãy giờ vẫn không chịu buông tay cô ra. Xử Nữ cười tươi nhìn cậu, nụ cười dịu dàng đầy vui mừng. Kết Ca cười đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: TỤI NÓ ĐI THĂM BỆNH

Cự Giải sau đó được chuyển đến một căn phòng bệnh đặc biệt, rộng rãi và đầy đủ tiện nghi. Khuôn mặt cô tái xanh, nhợt nhạt, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, bàn tay nổi với kim truyền nước biển.

Tụi nó vào phòng, cố đóng cửa nhẹ nhàng nhất có thể. Nhìn Cự Giải thế này, tụi nó không khỏi thương cảm. Xử Nữ rời khỏi tay Ma Kết, ngồi bên cạnh cô bạn thân. Cô nắm lấy tay Cự Giải, nhẹ nhàng xoa đầu cô bạn.

Ở lại một lúc, tụi nó cũng đành phải về, vì mai còn phải đi học. Sư Tử cũng có chuyện phải bay sang Nga một chuyến.

Thiên Bình là người duy nhất ở lại phòng bệnh với Cự Giải. Cả buổi tối đó, cậu trầm lặng vô cùng, ngoài việc nắm chặt bàn tay và cầu mong Cự Giải sớm tỉnh lại, cậu hoàn toàn không nói một câu nào. Cả đêm đó, cậu ngồi cạnh, cứ ngồi nhìn Giải Nhi. Cả một đêm trôi qua, đây là lần đầu tiên, cậu không hề chớp mắt dù chỉ một phút.

oOo

Sáng hôm sau, Cự Giải vẫn chưa tỉnh lại.

Sau khi đã nhờ tụi nó xin phép nghỉ một tuần giúp, Thiên Bình tiếp tục ở lại bệnh viện để chăm sóc Cự Giải. Hôm qua, Bảo Bình có đưa cho cậu một bộ quần áo để thay cho bộ ngày hôm qua. Lúc này, cậu đang cẩn thận lấy khăn lau tay chân và mặt mũi cho cô.

Suốt đêm qua, Thiên Bình không hề chớp mắt dù chỉ một phút ít ỏi. Không phải chỉ vì, cậu muốn thức để trông Cự Giải, mà còn vì, cậu sợ. Cậu sợ khi nhắm mắt lại, cái hình ảnh Cự Giải bị chiếc xe tải ấy tông mạnh rồi nằm bất động trên đường với máu chảy lênh láng khắp nơi, sẽ hiện lên rõ mồn một. Cậu nhìn cô, hận mình không bảo vệ được cho cô.

Dù vậy, Thiên Bình không ừ rừ nữa. Cậu trở lại về hóm hờ thường ngày. Ngồi cạnh giường Cự Giải, Thiên Bình vui vẻ lấy một quyển sách vừa mượn của Sư Tử hôm qua, đọc cho cô nghe, chờ cô tỉnh lại.

Đang chậm rãi đọc từng dòng chữ trong truyện, thì cánh cửa phòng chợt bị đẩy ra. Cậu ngạc nhiên ngẩng đầu xem thử, thu vào tầm mắt Thiên Bình là đám nhí nhỏ tui nó, trên người vẫn còn mặc đồng phục trường.

– Ê mấy người kia! Sao không đi học mà lại ở đây?

Nhưng không có vẻ gì là tui nó thêm quan tâm đến cậu, nhất là tui con gái. Song Tử, Mã Mã với Kim Ngưu chạy nhanh đến bên giường Cự Giải, hỏi han đủ thứ. Song Nhi thuận tay đẩy luôn cái ghế ngồi ghé cạnh, và cái ghế đó là Thiên Bình.

– Song Tử, sao cậu dám?!

Thiên Bình sùng lên. Tui còn lại nhìn vậy mà phì cười càng làm cậu bức mình hơn. Cười cho đã, Bảo Bình với Bạch Dương mới chịu đỡ cậu dậy. Thiên Bình lườm tui nó một cái rõ sắc, rồi hắng giọng một cái, lặp lại câu hỏi.

– Sao không đi học mà lại ở đây?

– Mày bị ngu à? – Ma Kết hòa hoãn, cốc cho Thiên Bình một cái, nói bằng giọng khinh khỉnh – Đến thăm Cự Giải chứ làm gì? Mày nghĩ đến thăm mày chắc? Mơ đi con!

– Ý tao là tui bây đi học mà?

– Ô hay! – Xử Nữ lên tiếng – Sao cậu nghĩ được mà tui này nghĩ không được?

Thiên Bình nhướn mày, hết nhìn Ma Kết lại nhìn Xử Nữ. Trời ơi, xuống đây mà coi hai đứa ban cán sự uy nghiêm mà tui nó sùng bái kia. Từ bao giờ mà hai cái người này nói chuyện nghĩ học đơn giản thế nhỉ. Loạn! Loạn hết rồi!!!

Sư Tử nhận thấy vẻ mặt đó của Thiên Bình, cô nói bằng giọng bình thản.

– Có tớ thì tui mình nghĩ thế nào mà chẳng được.

Dù Sư Tử nói là nói vậy, nhưng thế nào thì cậu vẫn chưa thể bắt kịp nổi. Cậu đành thờ ắt ra mà phì cười.

– Ê mày! – Bảo Bình từ đâu đi tới, khoác vai Thiên Bình, đưa ra một túi nilong đựng đồ ăn – Đói chưa mày?

Và thế là, tui nó ngồi vào cái bàn trong phòng bệnh, bày ra đủ đồ ăn. Nguyên đám ngồi vây quanh bàn, không đủ ghế thì kéo ghế lại, không thì ngồi luôn dưới đất. Kim Ngưu lanh cha lanh chanh bóc ngay hộp bánh quy, Nhân Mã với Bạch Dương ngồi giành tô nui xào bò, Bảo Bình chỉ ăn mấy cái bánh mì ngọt, Song Tử thì ăn bánh quy chung với Kim Ngưu. Còn tui kia dễ tính, có gì ăn đó. Dễ ăn, dễ nuôi~

Mã Mã với Dương ca giành nhau mãi này giờ, trong lúc giành giật vô tình đẩy tô súp thập cẩm trên bàn về phía Sư Tử. Sư Tử này giờ bị hết đĩa này đến đĩa kia giành phần ăn, nên vẫn chưa chọn được món nào bỏ vào bụng. Giờ một tô súp thập cẩm ngon lành đẩy đến trước mặt Sư Tử, biết là bị dị ứng với món nhiều nguyên liệu, mà chẳng hiểu sao Sư Nhi vẫn đưa tay định cầm tô súp ấy lên. Đúng lúc đó, anh chàng ngồi cạnh cô giật tô súp khỏi tay Sư Tử, khiến cô ngạc nhiên trong giây lát.

– Không ăn được thì đừng có ăn!

Sư Tử chớp mắt một cái, rồi quay sang nhìn cậu ta. Bằng cách nào mà cậu ta biết cô không thể ăn món trộn nhiều nguyên liệu chớ. Trong lúc Sư Tử còn ngạc nhiên đến mức chẳng biết nói gì, cậu đã nhét vào mồm cô một cái bánh mì ngọt. Sư Nhi nhìn cái bánh, nhúm mày lại.

– Ăn đi! Cậu thích kem Socola, không có Vanilla đâu, đừng có lo!

Sư Nhi cắn một miếng. Đúng là chỉ có nhân Socola thôi. Cơ mà đủ rồi nga, bằng cách nào mà cậu ta lại biết cả việc Sư Tử ghét vị Vanilla. Thì cứ cho là chuyện không ăn được món trộn có thể là do Kim Ngưu nói lại, còn vụ này cô chưa nói cho ai biết mà. Sư Tử bức mình, hừ mũi ăn tiếp.

Song Ngư múc một muỗng súp thập cẩm cho vào miệng. Hình như cậu hơi quá thì phải, sao tự nhiên lại nói mấy cái món mà Tử Nhi ghét ra chứ. Nhưng mà khi Ngư Ca nhìn vào vẻ mặt của Sư Tử, hệt như vừa bị đoán trúng tim đen vậy. Chắc là, không phải đâu.

Này giờ, có một người duy nhất quan sát kĩ càng hành động của Sư Tử với Song Ngư, đôi mày hơi chau lại. Chẳng hiểu sao, đầu đó trong tim cậu cứ nhói lên rất khó chịu. Biết rõ điều này là không hề đúng, nhưng cậu vẫn không khiến cảm giác khó chịu này biến mất được.

Chương 25: CÔ NÀNG LẠNH LÙNG ĐANG CƯỜI VUI MỪNG KÌA!!~

Mặc cho Thiên Bình đuổi cổ thế nào, tụi nó cũng nhất quyết không chịu về. Thế là cậu đành để mặc nguyên đám bạn ngồi khắp nơi trong phòng bệnh, còn mình thì ngồi cạnh giường nhìn Cự Giải.

Nhân Mã, Bạch Dương, Bảo Bình và Song Tử vui vẻ đặt một bàn cờ cá ngựa mang theo dưới sàn. Rồi bốn đứa túm tụm bốn góc, bắt đầu đồ xí ngẫu chơi vui vẻ. Tính là Bảo Bình còn lâu mới chơi nha, cậu còn một đồng chất chưa điều chế xong kia. Nhưng mà, tội Bảo Bảo lắm. Cậu rất cuộc vẫn không thể thoát khỏi ải mỹ nhân của Song Tử, khi cô nàng giương đôi mắt ngấn nước nhìn cậu. Cờ mà nói vậy thôi, chứ trong nguyên đám, Bảo Bình là người chơi sung nhất luôn ấy!! Coi kìa coi kìa, quân ngựa nhà Bảo Bảo chỉ còn một con nữa là thắng rồi!!

Mà thôi mặc xác bốn đứa dở hơi đó, đi tìm mấy đứa khác nào. Kim Ngưu, cùng với Xử Nữ và Ma Kết đang chơi bài tiến lên. Ngưu Ngưu vì một phút nông nổi mới tham gia, và cô nàng đang thua thậm tệ. Lúc đầu, khi nhìn thấy Xử Nữ với Kết Ca đang vui vẻ chơi bài, cô nàng liền nhào đến đòi tham gia. Cũng phải thôi, vì bên cái nhóm dở hơi kia đủ người mất rồi. Thế là Xử Nữ đã đặt ra một số quy luật. Mỗi bàn Kim Ngưu thắng, cô nàng sẽ được nhận hai gói bánh hương vị mới nhất. Thế là chỉ mãi nghĩ đến hai gói bánh thơm ngon kia, Ngưu Nhi không hề để ý đến về sau. Đó là mỗi bàn thua, cô nàng sẽ bị trừ một gói bánh khỏi khẩu phần ăn một ngày. Mà thôi, không nghe thì hai đứa nó cũng chẳng màng nhắc lại (Gian manh quá!!!!!!)

Còn thiếu ai ta, à Sư Tử, Thiên Yết với Song Ngư. Khác với hai cái đám nhí nhỏ kia, Sư Tử với Thiên Yết đang chơi cờ vua. Bầu không khí rõ tập trung nhưng không căng thẳng một chút nào. Sư Tử với Thiên Yết đều là hai con người bình tĩnh trong mọi trường hợp, và còn suy nghĩ rất kĩ càng, nên này giờ cũng khá lâu mà vẫn chưa phân định thắng bại. Quân trắng của Sư Tử và quân đen của Thiên Yết vẫn còn ở số lượng vừa đủ.

Còn Song Ngư đâu. Ai dà, hôm nay anh chàng không có ngủ đâu à~ Song Ngư ngồi ở góc giữa Sư Tử với Thiên Yết, lười biếng khoanh tay nằm dài trên bàn quan sát từng nước cờ của hai đứa. Xưa nay Thiên Yết đã nổi tiếng giỏi cờ vua rồi, mà cậu còn đang suy nghĩ rất nhiều khi đấu với Sư Tử sao. Song Ngư thì không hứng thú với cờ vua cho lắm, nhưng không có nghĩa là không biết chơi nha, còn rất giỏi nữa kìa. Mà nghĩ lại, đồ giờ người duy nhất đánh bại được Song Ngư với Thiên Yết trong cờ vua chỉ có...

Thiên Bình ngồi nhìn tụi nó một lượt, rồi lại quay lại nhìn Cự Giải bằng ánh mắt chờ đợi. Chợt, những ngón tay nhỏ nhắn của Giải Nhi hơi cử động. Thấy vậy, cậu lập tức nhào người đến. Tụi nó thấy vậy, cũng bỏ hết mấy việc đang làm, nháo nhào chạy đến bên giường Cự Giải.

Vài giây sau đó, đôi mắt Cự Giải mở ra một cách đầy nặng nề. Rồi mắt khỏi trần nhà trắng, cô quay sang. Thu vào tầm mắt cô là Thiên Bình, xung quanh cậu là tụi nó. Kim Ngưu đôi mắt ngấn nước nhìn cô bạn, rồi xấn đến, tuôn một tràng dài.

– Cự Giải! Cự Giải! Cậu nhận ra tớ không? Biết tớ là ai không? – Chỉ Thiên Bình và tụi nó – Cậu biết Thiên Bình là ai không? Biết cậu là ai không? Biết lớp S không?

Cự Giải nhìn cô bạn mà phì cười. Cô cố ngồi dậy với sự giúp đỡ từ Thiên Bình. Giải Nhi lườm yêu Kim Ngưu.

– Cậu đấy nhé! Tớ có va chạm ở đầu đầu mà mắt trí hả?

– Đúng rồi đấy, đồ ngốc! – Xử Nữ néo mũi Kim Ngưu một cái.

– Cự Giải à!!!!

Song Tử với Nhân Mã nức nở, chạy đến ôm chầm lấy Cự Giải. Cô nhìn hai cô bạn của mình đang mè nheo, mỉm cười dịu dàng. Giải Nhi khẽ xoa đầu hai cô bạn, rồi quay qua nhìn Xử Nữ một cái. Cô chợt quay qua bên cạnh, bắt gặp ánh mắt Thiên Bình. Tiểu Giải hơi mở to mắt, cảm giác hạnh phúc dâng trào khắp cơ thể, cô cười. Lại nhìn sang tụi nó, Cự Giải thở thê nói.

– Xin lỗi đã làm mọi người lo lắng!

– Biết lỗi thì lo mà nghỉ ngơi đi! – Bạch Dương cười.

– Phải phải! – Kim Ngưu hớn hờ cướp lời Dương Ca – Tớ đó khao tớ một châu coi như xin lỗi~

– Suốt ngày ăn với uống! – Thiên Yết chợt nói – Trâu ham ăn!

– Tớ không có ham ăn! – Kim Ngưu phồng má nhìn Yết Ca, nhưng trong lòng lại dâng lên cảm xúc kì lạ.

Cự Giải cười tươi nhìn mấy đứa bạn. Như chợt nhớ ra gì đó, cô quay sang nhìn tụi nó, đúng hơn là chỉ nhìn một người. Tuy nhiên, có lẽ đang chăm chú vào cái điện thoại, nên người đó không hề nhận ra ánh mắt khó xử mà Cự Giải nhìn mình.

Sur Từ đang mãi bấm điện thoại để sẵn tiện kiểm tra lại mấy thống kê danh sách này nọ, thì có một cuộc gọi đến. Có lẽ do tụi nó quá ồn ào vì mừng Cự Giải tỉnh lại, lại thêm đề chế độ rung nên âm thanh rề rề ấy không lọt vào tai của bọn nó, nhưng không phải là tất cả. Vì nghĩ cũng không có gì quan trọng, nên Sur Từ nhận cuộc gọi ngay trong phòng bệnh.

– Phu Ca? Có chuyện gì vậy anh?

Nghe thấy giọng của Sur Từ, tụi nó cũng tò mò, nhưng không quay đầu lại, cứ vậy mà nghe. Cô nhìn tụi nó một cái cho có, rồi lại tiếp tục cuộc đối thoại với người đầu dây bên kia. Cái người mà thông qua cách gọi, tụi nó chỉ có thể nghĩ ngay đến thầy Xà Phu. Tụi nó đã hỏi, và Sur Từ chỉ trả lời rằng Xà Phu là anh họ và đồng thời là quản gia riêng của cô. Nhưng trong đôi mắt mà Sur Từ lúc đó, có gì đó không chắc chắn.

Đôi mắt bình thản của Sur Từ mở to, từ ngạc nhiên sang vui mừng, đến nỗi nụ cười tươi thể hiện hẳn ra ngoài. Cô nói.

– Nhật Nam sao?! Nam về rồi à?!

Lần này, tụi nó quay hẳn qua vì bất ngờ. Sur Từ vừa reo lên vui mừng sao?

– Vậy khi nào, thì anh ấy trở về vậy anh?

– ...

– Em hiểu rồi! Vâng! Chào anh, Phu Ca!

Sur Từ vui vẻ cúp máy. Rồi không thèm để ý đến tụi nó, cô vừa chạy đến bàn lấy cặp, miệng ngâm nga giai điệu, chạy ra cửa. Trước khi đóng cửa, Sur Nhi cười híp mắt.

– Tớ có chuyện phải về trước. Cự Giải cậu sớm khỏe nhé! Chào mọi người.

Tụi nó nhìn theo Sur Từ từ đầu đến cuối mà không nói một lời nào. Cô nàng này luôn tạo cho tụi nó những câu hỏi khó biết được câu trả lời. Nhật Nam? Cái nhân vật tầm cỡ nào mà khiến cho cô nàng bất cần này hơn hờ vui vẻ đến mức ngâm nga nhạc trong miệng, miệng thì cười tươi đến thế chứ? Nhưng tụi nó là thắc mắc, còn có ba người trong số tụi nó thì không. Hai người thấy khó chịu, còn lại thì nhìn một người trong số hai người đó bằng ánh mắt đượm buồn.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: SỰ DỊU DÀNG DƯỚI ÁNH HOÀNG HÔN

Sau khi đuổi cô được bọn nó về, Thiên Bình đi xuống căng tin bệnh viện mua thức ăn cho Cự Giải. Khi cậu về, vừa đẩy cửa, một Cự Giải đang hướng mắt ra cửa sổ đập vào mắt cậu. Ánh hoàng hôn màu cam dịu dàng bao phủ căn phòng. Cự Giải ngồi trên giường, nửa thân trên dựa ra sau, nhìn lên bầu trời nhuộm màu hoàng hôn kia. Thiên Bình ngẩng người nhìn cô.

Dường như cảm nhận được ai đó đang nhìn mình chằm chằm, Cự Giải chậm rãi quay sang. Hai mắt giao nhau, nhưng cả hai đều không bối rối, ngược lại còn mỉm cười nhẹ. Thiên Bình bước đến, cậu đặt túi đồ trong tay lên đầu tủ. Bình Ca lấy ra một hộp cháo, rồi kéo ghế ngồi cạnh Cự Giải.

– Cậu tự ăn được chứ?

– Ừm, tớ nghĩ là được.

Giải Nhi nhận hộp cháo từ tay Thiên Bình, xúc từng muỗng bỏ vào miệng. Thiên Bình chỉ ngồi nhìn Cự Giải chăm chú, sợ cô trượt tay mà đánh rớt hộp cháo nóng. Cự Giải biết, nhưng cũng không nói gì. Cô khẽ cười. Trong lòng Cự Giải lúc này, rất hạnh phúc. Nghĩ một lúc, cô chợt quay qua Thiên Bình.

– Cảm ơn cậu, vì khi đó đã chạy đi tìm tớ.

Thiên Bình ngạc nhiên nhìn Cự Giải, rồi bắt đầu trở nên bối rối. Cậu một tay gãi gãi đầu lúng túng, tay còn lại nắm chặt lại, mặt hơi cúi gằm để che đi khuôn mặt đang ửng đỏ.

– K-Không có gì. Tớ đâu thể để người mình yêu bị tổn thương được...

Nụ cười trên môi Cự Giải biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt kinh ngạc tột độ. Thiên Bình cứ tưởng là cô không nghe được, vì cậu chỉ nói trong hòng, rất nhỏ, mà vậy có khi còn tốt. Nhưng thật ra, căn phòng này lại quá im lặng. Và sự im lặng ấy đã góp phần khiến Tiểu Giải có thể nghe rõ từng

chữ một.

– Cậu... Cậu vừa nói... gì...?

– Hà? C-Có gì đâu! Đừng bận tâm!

– Tớ rõ ràng có nghe cậu nói!

– Cẩn thận kéo ngã bây giờ!

Cự Giải nhất thời nhào người đến, nắm chặt lấy hai tay Thiên Bình. Cậu hoảng hốt, định đưa tay giữ cô lại nhưng lại bị nắm chặt, cậu đành phải nhìn vào mắt cô. Đôi mắt long lanh và huyền ảo như chứa hàng vạn ngôi sao. Là đôi mắt đã khiến Thiên Bình không thể nào không nghĩ đến trước khi chớp mắt đi ngủ. Nhưng lúc này, đôi mắt ấy, dù vẫn dịu dàng, nhưng lại có gì đó đầy kiên định, khiến cậu không tài nào rời khỏi đôi mắt ấy được.

– Nói lại! Cậu nói lại cho tớ nghe đi!

Trong lòng Cự Giải dâng lên một thứ cảm xúc rất kì lạ. Ấm áp, và rất đổi hạnh phúc. Không phải thứ hạnh phúc gia đình như cô hằng ao ước, cũng không phải thứ hạnh phúc tình bạn luôn là động lực khiến cô có thể mỉm cười. Nó khác, khác rất nhiều. Cô muốn nghe, một lần nữa, cô muốn nghe chính miệng cậu nói ra.

Thiên Bình nhìn chằm vào Cự Giải. Hai tay cậu bị cô nắm chặt, và cả đôi mắt cũng dường như đã bị cô giữ lại. Cậu không tài nào cử động được, cũng không thể xoay mặt đi hướng khác.

– Được! Nếu cậu không nói, thì để tớ nói!

Đôi mắt Thiên Bình mở to nhìn cô gái đang nắm chặt tay mình, ép cậu phải nhìn vào mắt cô ấy. Vẻ mặt ôn nhu của Cự Giải dường như sắp khóc, chỉ cần một tác động nhỏ cũng đủ khiến những giọt nước ấy chảy ra khỏi khoé mắt. Dù vậy, đôi môi hồng đang mím chặt kia, lại đầy mạnh mẽ. Thiên Bình nhìn Giải Nhi mà không chớp mắt lấy một cái.

Hệt như thu hết mọi can đảm của mình, Cự Giải hít một hơi thật sâu.

– Lần đầu gặp cậu, đối với tớ, cậu là một tên đáng ghét, chỉ biết vùng tiền với những cô gái ông ọ của cậu. Lúc nào cũng cười như một tên ngốc, không xem tình yêu ra gì cả. Cậu lúc nào cũng tỏ ra như một tên ngốc chán đời, chẳng xem người khác ra một kí lô nào. Tớ thật sự rất ghét cậu!

Thiên Bình im lặng hoàn toàn trước những lời của Cự Giải. Thì ra từ trước đến giờ, cô nàng này nghĩ về cậu như vậy sao. Thậm chí còn ghét cậu.

– Nhưng mà, khi thực sự tiếp xúc, tớ mới biết rằng... cậu chỉ là... một đứa trẻ tội nghiệp...

Hai bàn tay yếu ớt đang nắm chặt hai bên tay của cậu khẽ rung lên từng hồi, khuôn mặt Cự Giải cúi gằm hẳn. Cậu biết, biết rằng cô đang khóc. Những giọt nước mắt như pha lê trong suốt kia, đang rơi xuống cậu. Đôi môi Thiên Bình mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi. Một lúc như sau, khó khăn lắm, cậu mới mở miệng được.

– Cậu... đã biết... về gia đình tớ?

Đôi mắt Thiên Bình chứa đầy sự ngạc nhiên xen lẫn bi thương. Cự Giải không ngẩng đầu nhìn cậu, cô chỉ gật nhẹ đầu. Cái gật ấy khiến cho những giọt nước mắt rơi ra ngay một nhúm.

Bầu không khí trở nên im lặng, chẳng còn gì ngoài những tiếng nấc của Cự Giải. Nó khiến Thiên Bình nhớ lại quá khứ của mình.

Gia cảnh nhà Thiên Bình, nhìn vào tưởng chừng như hoàn hảo, nhưng thực chất thì không hề. Giàu có, tiền bạc, những món đồ sang trọng, quần áo phụ kiện đắt tiền. Tất cả những thứ có, cậu có đầy. Nói về vật chất, có lẽ cậu không thiếu thốn gì dù chỉ một chút. Nhưng về tình cảm, thì không.

Cậu là con một, là đức tôn, là người thừa kế sáng giá của Gia tộc Libra. Ông nội cậu, là chủ tịch hiện tại. Một người quyền lực và rất đáng sợ. Đương nhiên, dù đáng sợ quyền lực thế nào, ông cũng chưa bao giờ dám làm phật ý của Vũ Tiểu thư, Vũ Sư Tử cả. Đó là lí do không ít lần, ông nội bảo cậu hãy tiếp xúc gần gũi với Sư Tử. Cậu vốn cũng chẳng quan tâm gì nhiều, nên đó cũng là lí do vì sao, cậu có ý định cưa cẩm cô ngay lần đầu gặp mặt.

Về phần ba mẹ, có lẽ Thiên Bình không có. Tình yêu giữa ba mẹ cậu đã bị phản đối bởi ông nội, bởi vì mẹ chỉ là một xuất thân từ gia đình thuộc cấp phổ thông. Dù vậy, họ vẫn quen nhau, thậm chí lấy nhau và dọn ra ở riêng. Họ mua một căn nhà bình thường, sống một cuộc sống bình thường. Không lâu sau đó, một đứa bé trai được sinh ra. Đứa bé ấy chính là Thiên Bình. Cái cuộc sống những tưởng đầy hạnh phúc ấy, lại rất nhanh chóng mà lại tàn.

Năm Thiên Bình lên sáu tuổi, ba cậu lâm bệnh nặng. Để chữa trị cho ba và trang trải cuộc sống, mẹ cậu đã phải đi làm ở rất nhiều nơi. Rồi một ngày, có lẽ đã quá sức chịu đựng, lại được một người đàn ông giàu có yêu, mẹ cậu đã rời bỏ khỏi ba và cậu, khỏi căn nhà đã từng rất hạnh phúc ấy. Thiên Bình vì muốn chữa trị cho ba, nên cũng đi làm. Nhưng cậu lại quá nhỏ nên không bắt kì chỗ nào nhận cậu vào. Không lâu sau đó, ba Thiên Bình, người mà cậu nhất mực yêu thương, đã qua đời vì bạo bệnh. Sau đám tang của ba, cậu được ông nội đón về.

Có lẽ là vì vậy, mà Thiên Bình cực kì ghét phụ nữ. Đối với cậu, bọn họ đều tham danh háms lợi, ở bên người khác chỉ vì tiền vì danh vọng. Nhưng mọi thứ đã khác, từ khi Ngô Thiên Bình gặp Trịnh Cự Giải. Cô là người đã thay đổi cậu. À đương nhiên, trong đó có cả cái lớp S nhí nha nhí nhố ấy nữa.

- Bảo Bình, là cậu kể cho tớ.
- Vậy sao.
- Chúng ta thật giống nhau. Chắc cũng vì vậy, mà tớ đã sa vào cậu mất rồi.
- Cậu nói vậy là sao?

Cự Giải ngẩng đầu lên. Khuôn mặt bị lem luốc vì nước mắt lại dịu dàng đến lạ. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cậu, cô hơi cười. Hít một hơi thật sâu, cô nói một cách chậm rãi.

– Trịnh Cự Giải tớ, có lẽ từ đầu rất ghét cậu. Nhưng khi chúng ta học chung một lớp, đối với tớ, tớ biết được rất nhiều mặt của cậu. Cậu ngoài cái tính lảng nhảng ra, thì là một người rất dịu dàng, rất ấm áp, lại rất hiểu chuyện. Tớ cũng không biết từ khi nào, tớ đã bắt đầu dõi theo cậu. Từng hành động, từng lời nói. Những nụ cười của cậu khiến trái tim tớ được sưởi ấm. Tớ thật sự rất vui, vì được gặp cậu, được tiếp xúc với cậu.

– ...

– Dù cho cậu chỉ xem tớ như những cô gái khác, tớ vẫn muốn nói. Nói rằng tớ, tớ yêu cậu, Thiên Bình à.

Thiên Bình mở to mắt nhìn Cự Giải. Ngược lại, Cự Giải chỉ cười nhẹ. Một nụ cười dịu dàng và có chút gì đó buồn. Bất giác, Thiên Bình giật tay mình ra khỏi tay Giải Nhi, đồng thời kéo lại và ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé đang run rẩy từng hồi.

– Xin lỗi, đã khiến cho cậu phải là người thổ lộ trước. Tớ không trả lời đâu, mà tớ sẽ là người chủ động nói ra. Cự Giải, tớ yêu cậu, rất yêu cậu. Cậu là người con gái duy nhất đã khiến cuộc đời tăm tối của tớ thay đổi, là người con gái duy nhất chiếm hữu toàn bộ trái tim tớ. Cậu đôi lúc rất mát ướt, rất nhút nhát nhưng đối với tớ, cậu là một cô gái ôn nhu dịu dàng. Tớ yêu cậu, Cự Giải.

– Thiên Bình...

Thiên Bình chợt kéo Cự Giải ra, nắm chặt hai bên vai cô và ép cô nhìn vào mắt mình. Đôi mắt ngấn nước của Cự Giải mở to, chớp liên hồi vì kinh ngạc và hạnh phúc.

– Làm bạn gái tớ, được chứ?

Đôi mắt Giải Nhi nheo lại, như đang ép cho nước mắt chảy ra. Cô gật đầu, gật đầu liên hồi. Cự Giải chợt nhoài người tới, choàng tay qua cổ Thiên Bình, đặt môi mình áp lên môi cậu.

Thiên Bình chưa từng nghĩ Cự Giải sẽ chủ động hôn cậu, nên hơi bất ngờ. Nhưng ngay sau đó, Thiên Bình cũng choàng tay ôm lấy cô, đáp lại nụ hôn ấy.

Nụ hôn đầu tiên của hai con người, của hai trái tim đã hoà chung nhịp đập...

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: CUỘC GỌI ĐẾN BẢO BÌNH

Một tuần sau, Cự Giải được cho xuất viện. Và thế là mọi thứ lại đầu vào đấy. Trừ cái việc mà mấy đứa nhí nhỏ tụi nó cứ trêu Thiên Bình với Giải Nhi mãi thôi. À mà thắc mắc tại sao hả, dễ lắm. Tại vì cái bữa đó á, bên ngoài cửa á, tụi nó định đến thăm Giải Nhi á, cái tình cờ bắt gặp thấy hai đứa nó đang nói chuyện cái rình ngoài cửa á, cái nghe hết câu chuyện luôn á. Trời ơi, Song Tử với Nhân Mã còn đe dọa Thiên Bình nếu dám làm Cự Giải buồn nữa kia á~

Sau khi lo nhoi một hồi lâu thiệt là lâu tại nhà chung, tụi nó mới lên được cái xe buýt. Sư Tử với Song Ngư ngủ nướng thì riết rồi tụi nó quen hà, nhưng mà chủ yếu là lúc ăn sáng á. Thiên Bình với Cự Giải cứ nói chuyện với nhau miết, mà không phải, phải nói là thân thiết quá mức luôn cơ. Thiên Bình thì ép Cự Giải ở nhà vì sợ mới xuất viện, còn Cự Giải thì lại không chịu. Tình ta tình tứ, chương cả mất! (Tại mấy người độc thân vui tánh thôi!~)

oOo

Hiện tại là giờ ra chơi, Nhân Mã với Kim Ngưu lằng tằng định đi xuống căng tin kiếm gì đó ăn, đương nhiên là rủ theo Cự Giải theo nữa. Xử Nữ với Ma Kết thì đã bị gọi lên phòng giáo vụ làm gì á. Chắc lại than phiền lớp ồn ào quậy phá quá đây mà. Còn Sư Tử vì hôm qua thức làm việc nên giờ đã gục đầu lên bàn ngủ mất tiêu rồi còn đâu. Còn cô nàng Song Tử thì cũng bị gọi lên phòng giám thị hỏi tội vì mấy bữa trước bày trò phá giáo viên.

– Cự Giải! Cự Giải! Đi mua đồ ăn với tụi này không?~

Kim Nguru lon ton chạy đến chỗ bàn Cụ Giải. Giải Nhi đang nói chuyện tíu ta tíu tít với Thiên Bình, nghe gọi nên dừng nói mà quay qua. Nhìn cái mặt nghịch ra kia là biết cô nàng có thêm nghe Kim Nguru nói gì đâu. Rồi tận một lúc sau, Cụ Giải mới gật đầu đồng ý. Nhưng mà cô nàng không có đi một mình, dắt bạn trai theo mới chịu. Thế là Thiên Bình lại rủ thêm tụi con trai đi cùng. Rót cuộc trong lớp, chỉ còn có mỗi Sư Tử, Thiên Yết với Song Ngư, đương nhiên là đều đang ngủ. À còn một người nữa, là Bảo Bình.

Thiên Bình đương nhiên là có mời Bảo Bảo, nhưng cậu vì muốn giải quyết cho xong đồng bài tập Hoá trong giờ ra chơi nên từ chối. Tụi loì nhoi đi rồi nên cái lớp im lặng hẳn luôn. Bảo Bình cũng ngoan ngoãn ngồi làm bài tập. Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại cậu vang lên. Bảo Bảo chán nản thò tay vào túi quần, mắt di từ tập sang màn hình điện thoại. Khuôn mặt bình thản có phần chán chường của cậu hơi bất ngờ. Bảo Ca theo phản xạ liếc nhìn ba con sâu ngủ kia một cái, rồi bấm chọn nhận cuộc gọi.

– A lô, mẹ ạ? Có chuyện gì không mẹ?

Bà Võ, mẹ của Bảo Bình chẳng biết đầu bên kia nói gì với cậu quý tử mà khuôn mặt chán chường của Bảo Bảo thay đổi liên tục. Từ chán nản, sang ngạc nhiên, rồi bất ngờ và cuối cùng là nghi hoặc. Cậu hoảng hốt đáp vội.

– A mẹ! Đợi! Con còn đi học mà, vả lại và lại...

– ...

– Dạ? – Bảo Bình nghịch mặt ra, đôi mắt đảo liên tục rồi nói đại – C-Có chứ mẹ. Con trai mẹ mà!

– ...

– Sao ạ? Dắt về? Sao lại...? Chủ nhật tuần này ạ?! T-T-Từ từ nào mẹ! Mẹ!!!

Bảo Bình hạ cái điện thoại xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình tắt đèn. Về mặt cậu lúc này nhăn nhúm lại khó coi, cứ như là sắp khóc ấy. Cơ mà cậu muốn khóc lắm rồi đấy!!!!

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng học mở ra. Tuy nhiên, trừ ba đứa đang ngủ kia, Bảo Bảo cũng chẳng có tâm trí đâu mà quay đầu lại. Cậu còn đang nghĩ cách đối phó với mẹ đại nhân. Chuyện này là cậu chết chắc rồi!!! Rõ là cái miệng hại cái thân mà!!!!!!

Song Tử chán nản vờn vai một cái, phồng má bất bình. Cô có làm gì quá đáng đâu, cũng có phải tại cô đâu chứ. Song Song chỉ “vô tình” đặt cái vô chúi ngay chỗ cửa lớp thôi. Chủ yếu người cô muốn phá là Nguru Nguru chứ có phải bà cô Văn vừa già vừa xấu vừa khó tính ấy đâu!!! Thật bất công quá mà!! Đến tận bây giờ, hai lỗ tai Song Nhi vẫn còn lùng búng đây này~~~

Song Song thờ dài một cái, rồi đảo mắt quanh lớp một vòng. Hình như tụi loì chơi lóc chóc kia ra căng tin hết rồi. Hên chi đi từ xa thấy im lặng kinh hồn luôn! Để xem, còn bốn người. Ngư lười với Sư Tử thì đang gục đầu xuống bàn mà ngủ chả biết trời trăng mây gió gì sất. Còn Thiên Yết thì đã dậy từ bao giờ, vừa dán mắt vào quyển sách chôm từ học bàn Ma Kết (!) vừa đeo tai phone nghe nhạc. Im lặng đến mức Song Tử muốn nghịch phá.

Cô chợt quay lên nhìn bàn đầu tiên cạnh cửa sổ, cũng là chỗ ngồi của Bảo Bình. Tay cầm điện thoại, Bảo Bảo hình như không hề để ý đến chuyện Song Tử đã vào lớp, cứ chán nản mà thờ dài liên tục. Tính tò mò nổi lên, thế là cô nàng lon ton chạy lại chỗ Bảo Bình. Đứng từ phía sau, Song Nhi đưa tay chọc chọc Bảo Bảo.

– Ui, Bảo Bảo! Sao sầu nào dạ?~

– Song Tử.

Bảo Bình quay qua một cái cứ như là cho có ấy, rồi lại chán nản quay lại, nhắm hờ mắt thờ dài ngao ngán. Song Tử nhướn mày. Trời ạ, cứ như ông cụ non ấy. Mới có mười mấy tuổi xuân mà đã thờ dài thờ ngắn rồi. Cô chạy lên trước bàn Bảo Bảo, quỳ xuống, hai tay khoanh lại đặt trên bàn, giương mắt nhìn Bảo Bình.

– Cậu cứ như ông già ấy! Vụ gì? Nói đây giải quyết cho!

Bảo Bình chọc nhìn Song Tử chăm chăm. Song Tử cũng nhìn lại Bảo Bình, chớp mắt liên hồi. Mãi cậu không chịu rời mắt khiến cô nàng bắt đầu thấy khó xử, hai má hơi đỏ. Đúng lúc đó, trong đôi mắt tinh anh kia của Bảo Bình như sáng lên, hiện rõ vẻ vui mừng. Cậu vỗ tay cái bốp một cái, cứ như là mới có ý tưởng nào đó hay lắm á!

Trong khi Song Tử còn chẳng biết gì, thì Bảo Bình lại lần nữa cúi xuống nhìn cô. Ánh mắt chứa đầy vẻ mong đợi.

– Chủ nhật tuần này, cậu rảnh không?

– R-Rảnh – Song Tử nhìn cái vẻ hớn ha hớn hở kia mà hơi sờ sợ – C-Chi vậy?

– Có thể đi với tớ tới một chỗ không? – Bảo Bình chớp mắt một cái – Tớ có chuyện nhờ cậu giúp!

– C-Cũng được! Cơ mà không gọi tụi nó theo hả?

Song Tử cứ tưởng là Bảo Bình tìm ra chỗ nào vui nên cứ tưởng sẽ rủ tụi nó nữa. Nhưng cậu lại lắc đầu rất dứt khoát. Song Nhi chẳng còn cách nào từ chối ánh mắt sáng rỡ kia của Bảo Ca. Trong lòng cứ thắc mắc là có chuyện gì mà anh chàng một sách này cư xử khác người như vậy!~

Vài giây sau đó, tụi nó bước vào lớp. Tiếng chuông hết giờ chơi cũng vang lên. Song Tử lật đật chạy về chỗ ngồi. Ma Kết vừa về thì thấy Thiên Yết đang đọc quyển sách của mình, không nói gì, chỉ lườm cậu một cái rồi sắc khiến Yết Ca không lạnh mà run.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: DARLING?

Hôm nay vì giáo viên phải họp đột xuất, nên toàn trường được nghỉ nguyên ngày. Thế là từ sáng sớm, đứa nào đứa nào đã ngủ đến mức quên luôn thế giới xảy ra chuyện gì rồi. Chỉ có Xứ Nữ với Cự Giải là dậy sớm để chuẩn bị bữa ăn cho nguyên đám. À, còn Thiên Bình nữa. Anh chàng ham hồ này cũng đòi dậy sớm bảo phụ bạn gái một tay, cơ mà bị Xứ Nhi đuổi không thương tiếc sau khi cho lộn nguyên hủ đường vào thay vì hai muỗng cà phê muối. Thế là Thiên Bình Ca Ca đành phải ngồi đó dòm hai cô gái vui vẻ nấu ăn.

Khoảng gần mười một giờ, tụi nó mới chịu ngủ dậy. Lồm cồm nói đuôi nhau xuống nhà mà dùng bữa. Quán quýt trong bàn ăn, tụi nó tỉnh hẳn, nói chuyện rôm rả trên trời dưới đất mà thật ra chẳng truyện nào dính truyện nào. Đứa bàn về sách thì đứa bàn về thời tiết, đứa bàn về game thì đứa bàn về phim Hàn Quốc. Cơ vậy mà vẫn nói chuyện được với nhau cơ đấy~

Ăn xong, như thường lệ, mặc xác cho hai chàng trai Bình đứng trong bếp cầm cùi rửa chén. Vậy thôi mà mặt tên nào tên nấy tập trung lắm nga~ Vậy mà vẫn vỡ một phần ba số chén đĩa. Mỗi cái rơi vỡ là hai anh chàng lại nhận được cái lườm cực sắc từ lớp trưởng dù Ma Kết ngồi tuốt ngoài phòng khách.

Lần này, tụi nó tập trung ngồi coi tivi. Mà nói vậy cũng không đúng lắm, đúng hơn là tụi nó kết nối mạng trong tivi để lên coi anime. Ủa~ lớp mấy rồi mấy người kia? Coi thì không nói, đăng này tụi nó còn gào rú theo mới ghê chứ (_ _)

Khoảng nửa tiếng sau, Thiên Yết chợt nhớ ra phải ra ngoài mua mấy quyển sách đã nhờ giữ lại ở hiệu sách nọ. Thế là cậu lật đật chạy lên phòng, thay đồ, mặc áo khoác, rồi mang giày này nọ chuẩn bị ra khỏi nhà. Tụi nó nhìn theo cậu, nhưng không có ý định hỏi. Trừ Kim Ngu, cô nàng hai tay đặt hẳn lên ghế sofa, tròn mắt nhìn Yết Ca.

– Thiên Yết, cậu đi đâu vậy?

– Tớ ghé hiệu sách gần trường một chút! – Vừa đi giày, Thiên Yết vừa trả lời mà chẳng hề nhìn Kim Ngu lấy một cái.

– Tớ đi với nhé! Ở nhà mãi chán quá!

Ngu Ngu nói giọng chán nản pha lẫn trẻ con, mặt xụ xuống, giương đôi mắt cún con nhìn Yết Ca.

Thiên Yết vẫn không nhìn Kim Ngu, tiếp tục buộc dây chiếc còn lại. Điều này khiến Kim Ngu hơi hụt hẫng. Sau khi nghe Thiên Yết nói cụt lùn “Sao cũng được,” Ngu Nhi mừng rơn mà chạy đến chỗ cái móc treo chỗ phòng khách, khoác áo khoác rồi lon ton chạy theo Thiên Yết vừa mở cửa đi ra.

– Chờ tớ với!~

Nhân Mã nhìn theo bóng Kim Ngu, bắt giắc thờ dài một cái.

oOo

Thiên Yết với Kim Ngu vừa ra khỏi nhà được chừng gần một giờ, thì điện thoại trong túi Sur Tử lại rung lên. Cô vẫn dán mắt vào màn hình tivi, tay thò vào túi vấy móc cái điện thoại, nhận cuộc gọi rồi lơ đãng áp vào tai. Sur Tử không chào hỏi cũng chẳng nói gì, bởi khi nhận cuộc gọi, Sur Tử luôn là người nghe gọi lên tiếng trước.

Song Ngu ngồi cạnh Sur Tử, tay ôm gối, đôi mắt ngáy ngủ vô thức nhìn qua cô.

Sur Tử hơi khó chịu khi đầu dây bên kia chẳng chịu mở lại trước. Về mặt bình thân hơi nhăn lại, mắt liếc nhìn cái điện thoại trong tay. Khi cô vừa định lên giọng bực bội, thì đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khúc khích. Lẽ ra Sur Tử phải tức giận, nhưng đó là nếu cô không cảm thấy giọng cười kia quen thuộc.

Đôi mắt khó chịu của Sur Tử thay bằng đôi mắt ngạc nhiên hơi nghi hoặc, chớp chớp mấy cái.

– Đừng có nói là...?

Tụi nó nghe giọng Sur Tử, cũng bắt giác theo phản xạ mà tò mò quay đầu sang. Sur Nhi thì ngược lại, không hề nhìn tụi nó lấy một cái, hệt như quên luôn tụi nó đang ở đây vậy. Đôi mắt màu xanh thăm thẳm kia thoáng dao động, về chờ đợi hiện rõ.

“Đừng nói là em quên anh rồi đấy!”

Đôi đồng tử tuyệt đẹp mở to hết cỡ, Sur Tử khẽ kêu lên một tiếng. Cô bắt giác cười tươi, giọng đầy vui vẻ vang lên.

– Nhật Nam! Đúng là anh rồi!

Tụi nó tiếp tục nhìn. Cái tên Nhật Nam này, thật sự vẫn còn để lại ấn tượng trong tụi nó. Dù sao đó cũng là người khiến nàng công chúa lạnh lùng của tụi nó cười tươi hơn hờ chỉ qua vài thông tin từ điện thoại thôi mà. Sur Tử lúc này chẳng hề để tâm đến tụi nó luôn, cứ mãi chăm chú vào cuộc gọi kia thôi.

– Ê? Không phải tuần sau sao?

– ...

– Thật á? – Lần này, Sur Nhi đứng bật dậy – Vậy chờ em! Em ra đón anh ngay! Đứng đợi em!

– ...

– I know~ Okay~ Good bye, Darling! See you later~

Sur Tử cúp máy, rồi vui vẻ chạy ra khỏi phòng khách, rồi chạy tốt lên lầu. Tụi nó nhìn theo Sur Tử không đũa nào chớp mắt dù chỉ một cái. Sao mà từ tiếng Việt nhảy một phát qua tiếng Anh nhanh thế? Còn cái Darling là thế nào. Rốt cuộc Sur Tử với cái người tên Nhật Nam kia có quan hệ thế nào. Aaaaaaa, ai đó giải thích cho tụi nó đi!!!!

Khoảng vài phút sau, Sur Tử lon ton chạy xuống. Đi đôi bốt màu trắng ưa thích vào, mặc áo khoác nữa, Sur Nhi nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài. Đến nỗi không thèm chào tụi nó một câu là đủ biết cô nàng xem trọng cuộc gặp sắp tới hơn rồi. Thậm chí tụi nó còn thắc mắc không biết, lúc này trong mắt Sur Nhi có còn nhìn thấy tụi nó hay không nữa. Vẫn là cái mớ câu hỏi đầy hỗn độn ấy! Rốt cuộc, tụi nó phải làm thế nào với mấy cái thắc mắc này đây!!!!!! Nhất định! Nhất định Sur Tử mà về là bọn nó xúm vào bắt lại hỏi tội ngay tức khắc cho coi!! Chờ đi, Vũ Sur Tử!!!!

Song Ngư ngồi ôm gối, mắt lén dõi theo từng bước của Sur Tử đến tận khi cô ra đến cổng ngoài. Đôi mày tuấn tú nhíu lại khó chịu, Ngư Ca phồng má, ụp mặt vào gối. Chẳng hiểu sao, tim cậu cứ như bị đè bởi vật gì nặng kinh khủng. Khó chịu lắm! Đau lắm! Rốt cuộc là tại sao chứ~ Cậu điên rồi! Điên thật rồi! Chắc chắn tim cậu bị vấn đề hay bị bệnh gì rồi! Vì cảm xúc này rõ ràng, chỉ tồn tại khi Song Ngư ở cạnh Từ Nhi thôi mà. Điên mất! Bữa nào cậu phải đi khám mới được!!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: LỄ NÀO...?

– Ch... Chờ tớ với... Thiên Yết...!

Kim Ngư đứng lại, tay chống lên gối thở hồng hộc. Cô rõ ràng đâu có lùn đâu, tận một mét sáu mươi đấy, vậy mà sao cô chạy luôn mà vẫn không đuổi Thiên Yết đang bước đi thong thả thế. Thật ra là tại Kim Ngư toàn đặt tâm trí lên chín tầng mây đến nỗi Yết Ca đi xa một quãng mới phát hiện mà đuổi tới thì có.

Nghe giọng Kim Ngư, Thiên Yết đứng lại, đôi mắt lơ đãng thả hồn theo âm nhạc trong tai phone của cậu cũng bình thường lại. Thiên Yết dừng chân, quay ra sau xem thử. Đoạn, cậu thò hai tay vào túi quần, bước đến chỗ Ngư Ngư.

– Điều hoà nhịp thở lại đi!

Ngư Nhi nghe theo, cô hít sâu vào rồi thở ra. Làm vậy mấy lần, Kim Ngư cũng không còn thở gấp nữa. Cô thở phào một cái, rồi đứng thẳng dậy. Vừa định lên tiếng cảm ơn Thiên Yết, thì cô nhìn thấy cậu đã bước đi từ lúc nào. Trong lòng Kim Ngư có chút hơi hụt hẫng. Chợt, Yết Ca dừng lại, ngoảnh đầu ra sau.

– Không đi à?

– Há? Đâu? C-Có chứ!

Cô đành đặt cái cảm giác nể nã kia sang một bên, lon ton chạy đến đi cạnh Thiên Yết với vẻ mặt vui tươi hơn hờ. Đi bên cạnh Thiên Yết, không biết

bao nhiêu lần, Kim Ngu nhìn cậu. Khuôn mặt nam tính lạnh lùng, thân hình cao to mạnh mẽ, đôi mắt sâu thẳm tựa như nhìn thấu được tất cả. Cứ mỗi lần như vậy, tim cô lại đập mạnh, mặt thì đỏ ửng lên. Nhưng Thiên Yết lại chỉ toàn đeo tai nghe mà nghe nhạc, nào có để ý.

Thật sự là khi xin Thiên Yết đi cùng, khi cậu thậm chí chẳng thèm nhìn mặt cô lấy một lần, Kim Ngu thất vọng vì tưởng cậu sẽ không chịu. Thế mà, dù chỉ là một câu nói ngắn cụt lùn, “Sao cũng được” của cậu, lại khiến cho Kim Ngu rất vui. Cô chẳng biết đã bao lần, mơ được đi bên cạnh cậu thế này.

Một cô gái ngốc nghếch vụng về như Kim Ngu hoàn toàn không biết được, thứ tình cảm mình dành cho người con trai đang đi bên cạnh là gì. Chỉ biết, mỗi lần đứng sát bên cậu, mỗi lần nói chuyện với cậu, mỗi lần thấy cậu cười tươi tim cô đều đập nhanh trong vô thức. Thậm chí khi vừa mới học chung với cậu hồi năm cấp hai, chỉ cần cậu nhìn cô thôi là đủ khiến Kim Ngu ngượng chín mặt, hồn bay lên tận chín tầng mây rồi.

Thiên Yết và Kim Ngu đi ngang qua một cái công viên. Ở đây có khá nhiều cặp đôi khoác tay nhau thân mật, nói chuyện vui vẻ với nhau. Những điều này khiến Kim Ngu thấy ngượng mồm. Cô nhìn qua cậu, tự hỏi, bên ngoài nhìn vào, Ngu Ngu với Thiên Yết có giống như đang hẹn hò, giống như một đôi không nhỉ. Nghĩ đến đây, Kim Ngu đỏ bừng mặt, cô lắc mạnh đầu cố xua đi cái ý nghĩ đầy xấu hổ kia.

Hành động kì lạ của Kim Ngu lọt vào mắt Thiên Yết khi cậu vô tình quay qua. Cậu hơi nghiêng đầu thắc mắc, nhưng vốn tính không thích xen vào chuyện người khác, nên Yết Ca cũng không nói gì, tiếp tục quay mặt sang hướng khác nghe nhạc.

Kim Ngu nhìn cậu, đôi mắt vui tươi hơi chùng xuống. Một cảm giác thất vọng, hụt hẫng dâng lên trong lòng cô. Kim Ngu tự nghĩ, nếu như tình cảm mà cô dành cho cậu là tình yêu, giống như sự gắn kết giữa Thiên Bình và Cự Giải, thì chắc Ngu Ngu đang đơn phương mất rồi.

Đi một lúc lâu, cả hai đi đến trung tâm thành phố. Thiên Yết dừng lại trước một hiệu sách nọ và đi vào. Thấy vậy, Kim Ngu cũng chạy theo cậu.

Nhưng vừa đi vào trong hiệu sách, có lẽ do mãi ngắm nhìn sự rộng lớn của chỗ này, Kim Ngu không thấy Thiên Yết đâu cả. Thật sự là hiệu sách này rất lớn. Đương nhiên là chưa bằng thư viện, nhưng không hề nhỏ chút nào, hết như một cái nhà sách thu nhỏ vậy.

Kim Ngu chợt nhìn thấy cậu sau một hồi quay qua quay lại. Cậu đang đứng chỗ quầy tính tiền, nói chuyện gì đó với bác chủ tiệm. Cô lon ton chạy lại chỗ cậu. Đó cũng là lúc, bác chủ tiệm kia vừa cười hiền vừa đưa cho Thiên Yết một cái túi bằng giấy, bên trong là vài quyển sách. Kim Ngu chạy đến đứng cạnh, nhưng không nói gì, cô chỉ nhìn hai người.

Thiên Yết nhận lấy cái túi từ tay bác chủ tiệm, gật đầu một cái.

– Cảm ơn đã giữ lại chúng hộ tôi.

– Ồ, không có gì.

Sau đoạn đối thoại ngắn, Thiên Yết đưa cho bác chủ tiệm một số tiền mà theo dự đoán của Kim Ngu sau khi nhìn chỗ sách kia là một nửa tổng giá tiền. Xong xuôi, Thiên Yết cầm cái túi, toan bước ra khỏi hiệu sách. Cậu không quên hát đầu ra hiệu Kim Ngu đi theo.

– Là sách gì vậy?

Đi sóng vai nhau trên đường, Kim Ngu nhìn sang chỗ sách trong túi của Thiên Yết, tò mò mà hỏi. Cậu hơi ngạc nhiên nhìn cô, rồi liếc mắt sang chỗ khác như đang tìm lời để nói.

– Chỉ là vài quyển sách văn học cổ điển thôi.

– Ê? – Kim Ngu tròn mắt – Tớ không ngờ là cậu cũng thích đọc mấy thể loại này!

– Không hẳn! Là tớ mua cho một người bạn thôi.

Khi nói ra câu nói ấy, Thiên Yết không hề nhìn vào mắt Kim Ngu. Tuy nhiên, trên môi cậu lại hình thành một nụ cười bán nguyệt rất đẹp. Ngu Ngu hơi phồng má. Nếu là con trai thì không sao, nhưng nếu là con gái, có khi nào đó là bạn gái của Yết không. Mà cũng có thể chỉ là bạn bè bình thường thôi. Bất giác, Kim Ngu chùng vai. Dù vậy thì cô có tư cách gì mà hỏi chứ.

Chợt, Kim Ngu quay sang, vui vẻ giật cái túi trong tay Thiên Yết. Thiên Yết hơi bất ngờ, nhưng không phản ứng lại. Cậu chỉ nhìn cô. Kim Ngu một tay cầm túi, một tay mò những quyển sách trong đó.

– Thất lạc cõi người của Dazai Osamu, Đồi gió hú của Emily Bronte, còn có Khung cửa hẹp của Gide nữa. Toàn là sách khó tìm. A! Có Đường sắt Ngân Hà của Miyazawa Kenji nữa này!~

Tuy không thích đọc sách, nhưng Kim Ngu cũng biết những quyển sách này thuộc vào dạng sách hiếm, vì xuất bản rất ít, giờ có tìm lời con mắt cũng chưa chắc tìm được. Mà sao cô lại biết chúng hiếm nhỉ.

“Thất lạc cõi người này, Đồi gió hú này, Khung cửa hẹp này, còn phải kể đến cả Đường sắt Ngân Hà nữa. Tớ đang tìm mấy quyển đó về~ đây. Toàn là sách hiếm, thật chẳng dễ chút nào.”

Chợt, một giọng nói hơi lạnh lùng nhưng vẫn rất đáng yêu vọt về phụng phịu hiện lên trong đầu Kim Ngu. Hai vai cô bất giác run lên. Lẽ nào...?

– Thật ra thì tớ đã tìm ba quyển này cũng hơn một tuần rồi. Vì tái bản rất ít, nên việc tìm cũng chẳng dễ dàng gì. Vì vậy nên tớ mới phải nhờ người ta giữ

lại giúp.

Kim Ngu quay sang Thiên Yết, đôi mắt cô hơi run run. Không lẽ người mà Thiên Yết phải khó khăn tìm sách cho là...?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: CÓ TRẺ LẠC KÌA!!! LẠI CÒN LÀ TRẺ QUEN NỮA!!!

– Oaaaa!! Chị ơi! Chị!! Anh!! Anh chị đâu rồi!! Oaaaa!!

Chợt, một tiếng khóc to lọt vào tai của Kim Ngu. Cô vội bỏ lại bốn quyển sách kia vào túi, hai mắt ngó quanh quẩn xung quanh rồi dừng lại tại một nơi trước một cửa hiệu bán thức ăn nhanh.

Đứng trước cửa hiệu bán thức ăn nhanh là một cô bé khoảng bốn, năm tuổi, mặc một chiếc đầm hồng đáng yêu, đang khóc thút thít. Dù có rất nhiều người đi đường, dù có rất nhiều người ngoảnh đầu lại nhìn cô bé nọ, nhưng không một ai trong số họ dừng lại giúp đỡ hay hỏi han cô bé. Có lẽ vì họ sợ rước phiền phức vào mình mà ai cũng chỉ nhìn cô bé tội nghiệp bằng đôi mắt thương hại rồi lại tiếp tục bước đi.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Kim Ngu nhăn mặt đầy khó chịu. Cô quăng cái túi qua cho Thiên Yết, rồi chạy đi mất. Trong khi cậu còn đang ngạc nhiên, thì Ngu Ngu đã đi đến chỗ đứa bé. Cậu xách túi, khuôn mặt bình thản bước lại theo.

Kim Ngu quỳ một chân xuống đất cho bằng với tầm mắt của cô bé. Cô đưa tay đặt lên vai cô bé, rồi xoa nhẹ đầu đứa trẻ. Cô bé nọ dường như cảm thấy sự xuất hiện của một người nào đó, rụt rè đưa cánh tay đang che mặt xuống. Kim Ngu nhìn đứa bé ấy, mỉm cười dịu dàng.

– Nín nào! Em lạc anh chị sao?

Cô bé không nói gì, chỉ vừa nấc vừa gật nhẹ đầu. Đôi mắt ngấn nước giương lên đầy sợ sệt nhìn Kim Ngu.

– Em tên gì?

– Thủy... Dương.

– Vậy bé Thủy Dương, chị sẽ tìm anh chị cho em, được chứ?

– T-Thật... Thật không... ạ?

– Thật!

Kim Ngu không ngần ngại mà gật đầu ngay. Có vẻ cái gật đầu dứt khoát và vẻ mặt đáng tin cậy của Kim Ngu khiến cho cô bé Thủy Dương bớt sợ hãi hơn. Cô bé hết nhìn Ngu Ngu, lại nhìn sang chàng trai đứng sau cô.

Thiên Yết hơi ngạc nhiên khi cô bé nhìn mình. Cậu lúc đầu hơi bối rối không biết làm gì. Tại đó giờ có bao giờ Thiên Yết tiếp xúc với trẻ con đâu. Cậu sợ nhất là trẻ con khóc với con gái đấy. Vậy mà cô nhóc này còn hội đủ hai điều kiện trên nữa chứ!

Chợt, Thủy Dương đưa hai tay ra trước mặt Thiên Yết, mắt vẫn nhìn cậu đầm nước.

– C-Công em... đi...!

Kim Ngu nuốt nửa thì bật cười. Cô ngoảnh mặt ra sau nhìn thử biểu hiện của Thiên Yết. Vẫn vậy, vẫn bình thản nhưng thực chất đang nuốt nước bọt liên tục.

Cậu thở dài một cái, rồi quỳ xuống, quay lưng lại phía Thủy Dương. Cô bé như bắt được vàng, lập tức chạy tới, nhảy bổ lên lưng Yết Ca.

Sau đó, Kim Ngu với Thiên Yết bắt đầu đi tìm chị hai của cô bé. Ngu Ngu thì không ngừng la lớn, cố gắng để cho cô chị cậu anh bỏ bê em gái của mình kia nghe được. Còn Thiên Yết, cậu vẫn im lặng. Cũng may là Thủy Dương không quậy phá gì, vẫn ngoan ngoãn bám trên lưng cậu mà không nói tiếng nào.

– Thủy Dương, em ở đâu?!

– Nhóc, nhóc đâu rồi???

Đúng lúc đó, hai giọng nói, một nam một nữ lọt vào tai Kim Ngu và Thiên Yết. Ngu Ngu lập tức quay lại, cố tìm nơi phát ra tiếng nói. Một cô gái và một chàng trai đứng cách đó một khoảng, dường như đã tìm thấy cô bé lập tức vui mừng chạy đến.

Thiên Yết biết điều ngồi xuống, để cho Thủy Dương rời khỏi lưng cậu. Lập tức, cô bé leo xuống, lon ton chạy đến chỗ cô gái và chàng trai mà sà vào lòng họ khóc nức nở.

– Chị Mã! Anh hai! Hai người xấu quá à!! Oaaa!

– Nín nào! Nín nào!

Thủy Dương đã tìm lại được người thân, Kim Ngu thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà khoan!! Mã?? Trong đầu Ngu Nhi với Yết Ca không hên mà cùng loé lên một ý nghĩ. Hình như hai cái người kia cũng đoán ra sự kì lạ. Cả bốn người cùng ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to, miệng cứ mấp máy không thốt lên được lời.

Đứng trước mặt Kim Ngu với Thiên Yết là Nhân Mã và Bạch Dương. Cả hai đứa nó cũng ngạc nhiên không kém.

– Mà làm gì ở đây?

– Câu đó tao hỏi mới đúng! Tao tưởng mày đi mua đồ gì mà!

Bạch Dương với Thiên Yết vẫn giương mắt to mắt bé mà nhìn nhau như sinh vật lạ. Bằng cách nào mà cả hai bên lại gặp nhau thế này.

Sau một hồi hết nhìn bên này lại nhìn bên nọ, giọng nói ngây thơ của Thủy Dương vang lên, phá đi bầu không khí kinh ngạc của hai bên. Cô bé giật giật áo của Bạch Dương, tay chỉ về phía Kim Ngu với Thiên Yết.

– Anh hai, hai anh chị này đã đưa em đi tìm anh hai với chị Mã ấy!

Bạch Dương nhìn xuống, rồi đưa tay xoa xoa đầu cô bé. Đoạn, cậu nhìn lên bọn nó, nhếch mép cười.

– Cảm ơn hai người, đã tìm thấy em gái tớ!

– Em gái?!

Kim Ngu nhướn mày, đôi mắt tròn xoe chớp liên tục.

– Thì Thủy Dương là em gái cưng của Bạch Dương mà!

Người duy nhất im lặng nãy giờ, lên tiếng. Nhân Mã quỳ xuống một chân, đưa tay nựng đôi má phúng phính của Thủy Dương.

Kim Ngu với Thiên Yết phải rất lâu sau đó mới thối lui hết.

Chợt, Bạch Dương nhìn vào cái túi trong tay bạn.

– Mày mua cái đồ hả? Cái quái gì vậy?

– Cái đầu mày á – Thiên Yết đáp lại – Chỉ là vài quyển sách thôi.

– Sách hả? Thôi tao kiêu!

– Ai đưa mày mà kiêu với chả kiêu?

Dứt lời, cậu đưa tay cốc mạnh vào đầu Bạch Dương một cái. Dương Ca hai tay ôm đầu, dù rất muốn nhảy vào đánh cho Thiên Yết một trận, nhưng nghĩ lại thôi. Cậu lườm nguýt cậu bạn.

Còn phía bên kia, Kim Ngu với Nhân Mã cũng đang nói chuyện với nhau. Ngu Nhi đưa tay bẹo yêu má của Thủy Dương, miệng không ngừng nhe lên cười tươi tắn. Ngồi cạnh, Nhân Mã nhìn theo, đôi mắt cô dán vào Kim Ngu có chút gì đó xót xa. Chợt, Kim Ngu lên tiếng hỏi.

– Ê, tớ tưởng cậu ở nhà mà?

– Ừ thì định vậy. Mà tự dưng Thủy Dương gọi là muốn tớ đến chơi. Tên Bạch Dương lấy cớ anh trai đòi đi theo cùng vì sợ bắt nạt cô em gái quý báu của hắn mới ghê chứ!

Kim Ngu nghe vậy, lại nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhúm như khi ăn ớt của Nhân Mã mà không nhịn nổi bật cười.

– Còn cậu, nãy giờ đi đâu rồi?

– Đi đâu là đi đâu? Tớ chỉ đi theo mua sách với Thiên Yết thôi mà.

Vừa dứt lời, Kim Ngu chợt thấy vẻ mặt Nhân Mã nhìn mình đã thay đổi. Không phải vẻ mặt đáng yêu tình nghịch nữa, mà là một vẻ mặt hơi khó chịu, với đôi mày nhíu chặt lại sát nhau. Ngu Nhi hơi ngạc nhiên lúc đầu, nhưng sau đó như hiểu ra, cô – dù hai tay vẫn bẹo má chơi với Thủy Dương – tránh đi ánh mắt của cô bạn nhìn mình.

– Cái con nhỏ này! Cậu còn định day dưa thế bao giờ hả?

Kim Ngu hoàn toàn im lặng trước câu nói của Mã Nhi. Đôi mắt cô sụp hẳn, đôi vai cũng chùng xuống trông như chán nản lắm. Chợt, Kim Ngu hơi ngẩng đầu, giương mắt lên nhìn Thiên Yết đang đứng cách đó không xa, nói chuyện với Bạch Dương.

– Tớ... không biết nữa...

Dù đã biết trước Kim Ngu sẽ nói vậy, nhưng Nhân Mã vẫn không nén nổi tiếng thở dài. Nghĩ lại, có bao giờ mà cái cô nàng tham ăn ngây ngô của cô phải rơi vào trầm mặc thế này. Ai mà ngờ được, người rơi vào lưới tình đơn phương lại là Kim Ngu cơ chứ!

Được một lúc, vì phải đưa Thủy Dương về, nên Bạch Ca với Nhân Mã cũng đành chào tạm biệt Ngu Ngu với Thiên Yết mà rời đi. Sau khi hẹn gặp nhau tại nhà chung và nhắc nhở hai người về sớm, Mã Nhi với Bạch Ca – đang bế Thủy Dương – đi khỏi. Trước khi đi mất, Nhân Mã không quên quay lại nhìn Kim Ngu một cái với ánh mắt hơi thương cảm và đầy lo lắng.

Tình cảm của Kim Ngu đối với Thiên Yết sâu sắc thế nào, Nhân Mã không thể không biết. Không chỉ cô, mà cả Song Tử. Có lẽ vì cả ba chơi thân từ tiểu học, nên Ngu Ngu không hề ngần ngại mà nói cho hai đứa nó biết. Chắc Kim Ngu cũng biết, Thiên Yết chẳng hề quan tâm cô hơn một người bạn bình thường. Nghĩ đến đây, Nhân Mã thật sự thấy lo lắng cho cô bạn của mình.

“Kim Ngu...”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: NẾU VẬY, CHÚNG TA ĐỒNG CẢNH NGỘ RỒI.

– Uầy~ Tớ đói chết mất!

– Đúng là đồ heo lai trâu mà!

– Không có nha! Sáng giờ tớ mới ăn có một bữa thôi chớ bộ!~

Sau một hồi tranh cãi quyết liệt, Thiên Yết đành chiều theo ý Kim Ngu. Thật ra thì cậu cũng chẳng dượng quan tâm gì đâu, chỉ đơn giản là không muốn Ngu Ngu cãi nhai mãi mà hành hạ lỗ tai cậu mà thôi.

Cả hai ghé vào tiệm ăn nhanh trên đường. Thiên Yết bỏ lại ghế ngồi trước, gán tai nghe vào hai bên tai nghe nhạc. Có lẽ vì nghe nhạc, nên Thiên Yết không hề nhận ra mấy cô gái trong tiệm đang chỉ chỉ trỏ trỏ, lén nhìn cậu mà cười tùm tùm.

Chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, Thiên Yết chợt nhớ ra gì đó. Cậu lấy cái túi sách đặt bên chiếc ghế bên kia, đặt lên bàn. Yết Ca thò tay vào bên trong, lấy ra một quyển sách. Là quyển Khung cửa hẹp của Gide. Trong số mấy cuốn mà cậu tìm, quyển này là khó tìm nhất.

Cậu cũng chẳng hứng đọc sách cho lắm. Nhưng để tìm mấy quyển này, Thiên Yết cũng có xem sơ qua về nội dung và cốt truyện. Khung cửa hẹp là một câu chuyện nói về ba nhân vật, Alissa, Jérôme và Juliette. Alissa và Juliette là hai chị em rất yêu thương nhau, và họ cùng yêu Jérôme. Jérôme là em họ của Alissa và đem lòng yêu cô. Dù rất yêu Jérôme, nhưng Juliette lại chọn kết hôn với một người đàn ông khác và thầm chúc phúc cho Jérôme và Alissa. Tuy nhiên, cuối cùng, Alissa và Jérôme vẫn chẳng đến được với nhau. Vì Alissa, đã chọn rồi bỏ tất cả, rồi bỏ tình yêu Jérôme để một mình bước qua khung cửa hẹp, đến bên Chúa trời.

Khi đọc sơ qua câu chuyện, thật sự là Thiên Yết không thích câu chuyện này chút nào. Cậu không hiểu được, tại sao Alissa lại chọn cách rời xa người mình yêu để một mình bước qua khung cửa hẹp. Đối với cậu, đây là một câu chuyện buồn và không có hậu chút nào. Vậy mà tại sao, cô lại thích quyển sách này đến thế chứ! Thật chẳng hiểu nổi!

Đúng lúc đó, Kim Ngu đi lại. Thiên Yết vội vàng cất quyển sách lại vào túi giấy, bỏ qua chiếc ghế bên cạnh.

Ngu Nhi không để ý lắm, vì điều khiến cô khó chịu bây giờ là mấy cái ánh mắt của mấy cô gái trong tiệm kia. Kim Ngu bức bối, cô vờ chạm tay lên vai Thiên Yết, để kêu cậu nhưng thực chất lại muốn chọc tức mấy cô gái nọ. Thiên Yết quay qua, cậu đứng dậy, bưng giúp cô cái khay đồ ăn kia rồi cẩn thận để xuống bàn. Thật sự là khi vừa đỡ lấy cái khay kia, Yết Ca đã xém xiu nữa mất đà. Cô nàng này ăn kiểu gì mà một khay đầy luôn thế này.

Kim Ngu chạy nhanh lại cái ghế đối diện Thiên Yết, ngồi xuống. Lập tức, cô nàng vươn tay lấy cái bánh kẹp với một cái đùi gà trong phần ăn, ăn ngon lành. Thiên Yết lúc đầu hơi ngạc nhiên, cứ nhìn Ngu Ngu mãi. Ngu Nhi được nhìn mà có biết đâu, trong mắt chỉ toàn là đồ ăn thôi. Được một lúc, cô nàng mới ngẩng đầu lên như sức nhớ gì đó, nhưng lúc này, Thiên Yết đã dán mắt vào quyển Khung cửa hẹp rồi còn đâu.

– Cậu không ăn à?

Thiên Yết hơi ngược mắt nhìn cô nàng vừa hỏi cậu bằng cái giọng ngông nghĩnh như trẻ con tập nói kia vì dồn quá nhiều thức ăn vào miệng. Cậu chậm rãi lắc đầu, miệng hơi cười rồi lại cúi xuống đọc sách tiếp.

Kim Ngu ngẩng người ra nhìn Thiên Yết, rồi lại cúi rồi nhìn xuống cái bánh kẹp trong tay. Cắn một miếng, Tiểu Ngu lại lên nhìn Yết Ca một lần nữa. Cậu vừa cười với cô sao. Biết là cậu không có ý gì hết, nhưng nó vẫn khiến cho cô cảm thấy như được sưởi ấm.

– Nè!

Thiên Yết nhìn Tiểu Ngu bằng đôi mắt khó hiểu, rồi cũng đưa tay ra nhận lấy cái bánh kẹp cô đưa. Cậu lại tiếp tục vừa đọc vừa ăn. Làm Kim Ngu thật sự thất vọng, quyển sách đó thật sự có gì hay khiến Yết Ca chăm chú đến thế, hay vì đó là quyển mà cô ấy thích đọc...

Suốt buổi, hai người không ai nói với ai câu nào. Một người thì chăm chú vào quyển sách trong tay, một người thì cứ ăn liên tục, thỉnh thoảng lại liếc nhìn người kia một cái rồi cúi xuống che đi khuôn mặt đỏ ửng. Dù vậy, bầu không khí không hề căng thẳng một chút nào.

Kim Ngu vừa ăn xong, định gọi Thiên Yết về vì cậu cứ chú tâm vào quyển sách mãi. Thì chợt, Thiên Yết lại ngẩng đầu lên nhìn Kim Ngu. Đôi mắt của cậu, vẫn là cái vẻ lạnh lùng bất cần ấy, nhưng vẫn có chút dịu dàng khiến tim Tiểu Ngu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Trong lúc cô còn đang lơ lửng trên mây thì Thiên Yết lên tiếng, đồng thời phá tan bầu không khí im lặng.

– Theo cậu, thích một người, là như thế nào?

Tiểu Ngu hơi giật thót khi nghe câu hỏi của cậu. Cô quay qua nhìn Yết Ca bằng cặp mắt khó hiểu. Trong khi đó, đôi mắt Thiên Yết lại di từ cô sang quyển sách. Trong đôi mắt ấy là một cảm xúc gì đó rất khó để diễn tả bằng lời nói. Không đợi Kim Ngu có thể lên tiếng hỏi lại, Thiên Yết nói tiếp.

– Trong Khung cửa hẹp của Gide, những nhân vật của ông đã không hoàn toàn được hạnh phúc. Họ đều tự chọn bước đi một mình thay vì ở bên người mình yêu. Tôi không thể hiểu được, cả Gide, cả Alissa, cả Jérôme và cả Juliette, họ đã nghĩ gì?

Kim Ngu có thể cảm nhận được, bên trong cái vẻ dịu dàng kia, là một thứ gì đó rất buồn bã. Đôi môi cứ mấp máy như muốn nói gì đó, rồi lại thôi. Từng cử chỉ ấy của Tiểu Ngu, đều lọt vào tầm mắt của Thiên Yết, cậu lặp lại câu hỏi trước đó.

– Theo cậu, thích một người, là như thế nào?

– Tôi... cũng... không biết nữa...

Kim Ngu chậm rãi lắc đầu. Cậu hỏi cô tình yêu là gì sao. Vậy thứ tình cảm mà cô dành cho cậu, liệu có đủ để gọi là tình yêu. Hay đó chỉ là, những rung động trẻ con của tuổi đầu đời. Tiểu Ngu, làm sao có thể biết được chứ! Thế mà chẳng biết suy nghĩ thế nào, Kim Ngu lại lắp bắp lên tiếng.

– Theo tôi nghĩ... thì việc thích một người... là muốn ở bên họ, quan tâm chăm sóc họ. Khi họ cười, cũng sẽ cảm thấy vui vẻ theo... Khi họ quan tâm cậu dù chỉ một chút thôi, cũng đủ là cậu sung sướng đến mức muốn hét lên... Tôi, nghĩ vậy...

– Cậu đã từng, thích ai chưa?

Ngu Nhi ngẩng đầu ngẩng ngơ nhìn Thiên Yết, nhìn cậu con trai đang ngồi đối diện và nhìn cô bằng đôi mắt bình thản. Nghĩ bâng quơ một lúc, cô mới gật đầu một cái. Thiên Yết hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của Kim Ngu, nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Trước khi cậu kịp hỏi thêm điều gì, Tiểu Ngu đã nói.

– Tôi...

– Cậu không nói cũng được, không sao cả.

– Tôi... có, hoặc chỉ ít là tôi ngộ nhận như vậy. Tôi quen cậu ấy năm còn học cấp hai. Cậu có tin vào tình yêu sét đánh không? Tôi thì có đấy. Vì tôi, đã bị sét của cậu ấy đánh trúng rồi. Khi lên cấp ba, biết rằng bọn tôi học chung với nhau, tôi đã rất vui.

– ...

– Nhưng mà theo tôi thấy, thì cậu ấy nào có để ý đến tình cảm của tôi. Tôi còn nghĩ rằng, cậu ấy đã có người trong lòng rồi kia...

Hai bàn tay Kim Ngu bấu chặt lấy mép váy, vừa cúi thấp đầu vừa nói bằng giọng hơi run rẩy. Cô đã thực sự rất cố gắng, để không rơi nước mắt trước mặt cậu.

Thiên Yết chỉ yên lặng, chống cằm ngồi nghe Kim Ngu nói. Cậu nào biết, cái cậu con trai trong lời kể của Kim Ngu chính là Trần Thiên Yết, là cậu

Cậu thật sự hơi kinh ngạc khi nhìn Kim Nguru kể câu chuyện về tình cảm đơn phương của mình với vẻ mặt như đang cố gượng không khóc kìa. Bởi vì trong mắt cậu, luôn luôn, Dương Kim Nguru luôn luôn chỉ là một cô gái bình thường lúc nào cũng nói cười. Thì ra, cô cũng biết yêu cơ đấy! Thiên Yết hơi cười, rồi ngẩng đầu nhìn Kim Nguru, nói bằng giọng bình thản.

– Nếu vậy, chúng ta đồng cảnh ngộ rồi.

– H-Hả??

Kim Nguru kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thiên Yết bằng đôi mắt không thể ngạc nhiên hơn. Rõ là cô đã đoán ra trước, vậy mà hà cớ gì vẫn không thể kiềm nén được sự kinh ngạc. Cô nén sự khó chịu và đau đớn trong lòng, Kim Nguru hỏi lại bằng giọng bình thường nhất có thể, thậm chí còn pha chút vui đùa.

– Ê~? Là ai thế hở~? Cô gái may mắn nào lọt vào mắt xanh của Trần Thiệu gia đây thế~? Không ngại nói tở chứ~~~?

Thiên Yết hơi cười trước vẻ của Kim Nguru, dù cho cậu biết rõ là cô đang giả vờ, chỉ là không biết tại sao phải giả vờ như vậy thôi. Thiên Yết đóng quyển sách trong tay lại, vẫn nhìn vào tựa sách, cậu nói bằng giọng dịu dàng.

– Những quyển sách này, là tở mua để cô ấy mượn. Cô ấy bảo mình suu tầm chúng, và khi cô ấy hỏi rằng tở có không, tở đã không thể không nói là không có.

– Đ-Đó là lí do cậu phải cật lực tìm chúng? Chỉ để, cho cô ấy... mượn...?

– Nghe hơi lố bịch nhỉ?

Yết Ca nhe răng cười như trẻ con, nhưng đôi mắt lại chứa nỗi buồn sâu thẳm. Kim Nguru không biết phải nói gì. Cô sợ, thật sự sợ rằng cái cô gái hiện lên trong tâm trí cô chính là cô gái mà Thiên Yết thích. Nếu vậy, cô phải làm gì, phải làm gì nếu đó là thật? Điều này khiến cô thấy sợ.

– Tại sao, cậu lại thích... cô ấy...?

Chính Kim Nguru cũng chẳng hiểu vì sao mình lại hỏi vậy. Cô thực sự muốn biết ư? Lỡ như, chỉ là lỡ như thôi, cô ấy thật sự chính là cô gái đó, và là người đã chiếm trọn trái tim của người con trai cô thầm yêu, vậy cô sẽ làm gì chứ! Trái tim mỏng manh của Kim Nguru, cứ đập thình thịch, nhưng lại đau như bị kim châm.

– Tở nghĩ, bọn tở đã từng rất thân nhau, trước đây. Tở không chắc lắm. Vì cô ấy, chẳng có vẻ gì là nhớ cả.

– Thân nhau? Trước đây...?

– Cô bé đó, là mối tình đầu tiên của tở. Nhưng mà, cô bé ấy, đã rời xa bọn tở rồi... Tở nghĩ, dù cho cô ấy không thực sự là cô bé năm xưa, tở nghĩ mình vẫn, sẽ thích cô ấy.

Yết Ca vừa nói, vừa nở nụ cười dịu dàng, lại ảm áp như ánh trăng vậy. Lạ thật! Rõ ràng rất nụ cười ấy rất đẹp, đẹp lắm! Vậy mà sao, đôi mắt của Kim Nguru lại đỏ hoe lên, còn trái tim như bị bóp nghẹn vậy. Cô cúi gằm mặt, cố không cho cậu nhìn thấy vẻ mặt nhem nhuốc của mình lúc này, lên tiếng.

– Tội mình về thôi. Cũng mượn rồi.

Thiên Yết nhìn vào đồng hồ đeo tay, ậm ừ một tiếng rồi đứng dậy. Kim Nguru cũng lật đật ngồi dậy khỏi ghế, mặt vẫn cúi gằm. Thiên Yết thật sự thấy lạ, nhưng cậu cũng chẳng để ý lắm. Nghĩ một lúc, chợt, Yết Ca vừa gãi đầu lúng túng vừa nói.

– Chuyện ngày hôm nay, xin cậu, hãy xem như không có gì hết, nhé?

Cố trung ra bộ mặt đáng yêu vui vẻ nhất có thể, Tiểu Nguru lảng xăng chạy theo sau Thiên Yết.

– Đương nhiên rồi~ Cậu cũng phải quên~ hết đi đấy~~~

– À, ừ.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: VŨ NHẬT NAM

Thiên Yết với Kim Nguru về đến nhà chung, cũng là lúc kim ngân vừa chỉ đến số mười. Dù đã mượn như vậy, nhưng không một ai trong số tụi nó đi ngủ

cả. Cả đám vẫn cứ đóng đô tại phòng khách để Thiên Yết với Tiểu Ngu vu vu. Nhưng trong số đó, không hề nhìn thấy bóng dáng của Sư Tử, dường như cô nàng vẫn chưa về.

Kim Ngu vu bảo hơi mệt nên lên phòng ngay, dù lời nói vẫn vậy, nhưng khuôn mặt cô nàng cứ cúi gầm. Tụi nó thấy lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều. Chờ một lúc, nhìn nhau một lúc, Nhân Mã với Song Tử kéo nhau lên phòng Ngu vu vu.

Vừa bước vào phòng, Tiểu Ngu vu đã đóng cửa lại, rồi đi vào trong. Thậm chí không tháo áo khoác, không thay đồ gì cả, Kim Ngu vu cứ thế ngồi phịch xuống giữa phòng. Hệt như một quả bóng bay bị chọc nổ tung, toàn bộ những cảm xúc mà cô giấu đi bấy giờ cứ bùng phát ra. Kim Ngu vu ngồi bó gối, nước mắt khoé mắt cứ rơi lã chã.

Đúng lúc đó, Song Tử đẩy cửa đi vào, theo sau cô là Nhân Mã. Hai đứa nhìn nhau, rồi nhìn sang cô bạn của mình đang oà khóc kia mà lòng đầy thương cảm. Không chút chần chờ, tụi nó đóng cửa lại, chạy ào đến bên Kim Ngu vu.

— Ngu vu à...

Nghe tiếng gọi mình, Kim Ngu vu ngẩng khuôn mặt tèm nhem vì nước mắt kia lên. Nhìn thấy Song Tử với Nhân Mã, Ngu vu lập tức nhảy bổ vào ôm chặt lấy hai nhóc bạn, vừa nức nức nói bằng chất giọng bị nhòe đi.

— C-Cậu ấy... có người... mình thích rồi... Tớ... tớ bị từ... bị từ chối rồi...

— Sao cậu biết?

Song Tử trân trân nhìn cô bạn thân mà mình đang ôm chặt lấy. Nước mắt của Tiểu Ngu vu thấm đẫm ngực áo Song Song. Không chỉ cô, mà cả Nhân Mã cũng ngạc nhiên. Cậu ta có người mình thích rồi ư?

— Tớ... Cậu ấy nói cho tớ biết... Qua lời kể ấy, tớ... đó không phải là tớ...

Nhân Mã cũng nhào tới, ôm chặt lấy Kim Ngu vu từ phía sau. Đôi mắt của hai cô nàng siêu quậy bắt đầu đỏ hoe lên. Cứ thế này, tụi nó sẽ khóc theo Ngu vu vu mất. Cố giữ chất giọng bình thường, Nhân Mã lên tiếng hỏi.

— Là ai vậy? Cậu biết... cô gái đó sao?

Kim Ngu vu gật gù đầu. Nhưng khi nghe hỏi là ai, cô lại lắc đầu nguây nguây. Song Tử với Nhân Mã cũng biết, trái tim cô nhóc này đang rất đau, nên cũng chẳng hỏi thêm gì nữa. Nhất thời, hai đứa nó chẳng biết phải an ủi Ngu vu vu thế nào, chỉ biết im lặng mà ôm chặt lấy Kim Ngu vu, vuốt ve trấn an cô nàng.

oOo

Ngày hôm sau, Kim Ngu vu dậy khá sớm. Cô lồm cồm bò dậy, mơ màng đi đến chỗ gương tủ. Nhìn mình trong gương thật sự khiến Ngu vu vu giật mình. Đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt nhem nhuốc hằn đi. Cô đưa tay ôm lấy hai bên má, cắn nhẹ môi dưới. Rồi như chợt nhớ ra gì đó, Tiểu Ngu vu quay ra sau. Sư Tử, ngày hôm qua không về nhà chung thì phải.

Sau khi thay đồng phục chỉnh tề và chải xong mái tóc mềm, Kim Ngu vu lấy hai bàn tay vỗ mạnh hai bên má một cái. Vừa xoa xoa hai má, cô vừa lè lưỡi đáng yêu, nhưng sau đó lại cười buồn. Ngu vu vu lại lắc đầu mạnh. Lấy lại vẻ vui tươi hằng ngày, cô lảng xảng chạy xuống nhà.

Ăn sáng xong, tụi nó lại đẩy nhau lên xe buýt đến trường. Trên xe, Song Tử với Nhân Mã không ngừng hỏi Kim Ngu vu này nọ, nhưng cô nàng chỉ toàn cười xoà. Thôi kệ, ít nhất cũng đỡ lo.

Lúc này, nguyên đám đã đóng đô an toàn tại lớp học. Tụi nó cứ xúm lại một góc, tám trời tán đất đủ thứ, chẳng đâu liên quan đến đâu. Chỉ có một cái giống nhau là tụi nó vẫn không chán việc trêu chọc cặp đôi trai tài gái sắc của lớp. Thiên Bình có sắc chứ tài thì còn lâu!~~

Tụi nó không ngừng thắc mắc việc Sư Tử không về nhà hôm qua. Tuy cô đã gọi điện báo rằng đêm qua về biệt thự riêng thay vì về nhà chung, nhưng vẫn không giải đáp được hàng đống câu hỏi trong đầu tụi nó. Ủa~~ dám chắc là thế nào cũng có liên quan đến cái người tên Nhật Nam kia.

Chợt, cánh cửa lớp bị mở toang ra. Tụi nó theo phản xạ dừng hết việc đang nói, ngược mắt ra thám thính tình hình. Cô nàng còn lại trong lớp tụi nó, cô nàng hôm qua không về nhà chung, Sư Tử nè.

Kim Ngu vu vừa thấy Sư Tử, đôi mắt hơi mở to. Chẳng biết tại sao, nhưng Ngu vu vu thấy hơi khó xử khi gặp mặt Sư Tử. Dù vậy, dẹp bỏ luôn cái đó sang một bên, cô nàng nhảy bổ khỏi chỗ ngồi mà chạy đến ôm chặt lấy Sư Tử.

— Tội ôi~ Hôm qua đi đâu mà bỏ tớ một mình~ Sợ mả lắm nha~ Sư Tử là đồ đáng ghét mò~~~~~

Sư Tử bật cười nhìn cô nàng đang mè nheo ôm chặt mình. Cô tình nghịch đưa tay bẹo đôi má phúng phính như con nít của Kim Ngu vu khiến cô nàng la oai oái. Tụi nó nhìn mà ôm bụng cười.

— Cậu thật là! Chỉ toàn là những nhéo thôi.

— Ê~ Người ta nhớ cậu muốn chết~~

Dù vậy, Kim Nguru vẫn “kiên trì” đeo bám Sur Từ mặc cho cô nàng giả vờ đuổi như đuổi tà. Sur Nhi mặc xác Kim Nguru, đi lại bàn ngồi. Tụi nó thấy vậy cũng chuyển “điểm tập kết” từ bàn Song Ngư (Sao lại là cái tên lúc nào cũng ngủ này?!) sang bàn Sur Từ.

Hôm nay Sur Nhi của tụi nó lạ lắm nha~ Nói gì cũng cười, còn cười rất tươi nữa. Coi kìa, còn đùa giỡn với tụi nó nữa. Mờ ám quá à~

– Khai mau! Hôm qua đi đâu~?

Xử Nữ vờ làm mặt hình sự, chỉ tay vào Sur Từ nói bằng giọng tra khảo. Tụi nó cùng lúc đi mắt từ Xử Nữ sang Sur Nhi, cười gian.

– Nói gì vậy? Đi đâu đâu?

– A còn dám nói! Rõ ràng hôm qua cậu có thềm về nhà chung đâu hở?~

Bạch Dương hòa theo, bắt đầu kể lại như đang kể tội của Sur Từ vậy. Về bình tĩnh vẫn còn đó, nhưng đôi mắt cô nàng cứ liếc ngang liếc dọc liên tục.

Đúng lúc đó, tiếng chuông vào tiết một vang lên. Tụi nó đành xụ mặt mà đi về chỗ ngồi, không quên lườm gian Sur Từ như muốn nói rằng, rồi cậu cũng phải khai thôi, vậy. Sur Nhi chẳng biết nói gì ngoài cười trừ.

Chợt, Thiên Yết ngồi bàn trên quay xuống Sur Từ. Cậu đưa cho Sur Nhi bốn quyền sách, khuôn mặt vẫn điềm tĩnh như không có gì.

– Của cậu đây!

Sur Từ nghiêng đầu, đưa tay lấy mấy quyển sách từ tay Thiên Yết. Ngắm nghía chúng một hồi, vẻ mặt bình thản hơi ngạc nhiên của Sur Nhi trở nên vui vẻ hẳn ra. Cô ôm chặt chúng vào lòng, rồi nói với Yết Ca bằng giọng hớn hờ.

– Cậu có chúng thật sao? Không ngờ nha! Tuyệt quá đi mất! Tớ phải tìm chúng rất lâu rồi đấy!!

– Chừng nào muốn trả cũng được.

Nói rồi, Thiên Yết quay lên, trong lòng có chút vui vẻ.

Sur Từ vừa cười tươi vừa bỏ bốn quyển sách kia vào cặp, kéo khoá lại. Xong, cô chống cằm nhìn ra cửa sổ với vẻ mặt vui cười.

Kim Nguru ngồi hàng đầu hơi nhìn xuống, chứng kiến tất cả. Cô cười nhẹ, nghĩ thầm.

– “Quả là như vậy rồi nhỉ, người mà cậu thích.”

Không chỉ Kim Nguru, Song Ngư cũng nhìn thấy. Đôi mắt dường như bị phần tóc mái che đi, vẫn nằm dài trên bàn. Nhưng vì nghĩ chẳng có gì, nên Ngư Ca cũng quay đi, nhắm mắt ngủ tiếp. Nhưng lại chẳng ngủ được mỗi khi nhớ lại nụ cười khi nãy của Sur Từ.

Một lúc sau thì thầy Xà Phu bước vào, theo sau anh còn có một cậu con trai trạc tuổi tụi nó, mặc đồng phục nam sinh của UTX. Lúc đầu, tụi nó còn hơi thắc mắc, vì hôm nay đâu có tiết Anh đâu, thì cũng hiểu ra ngay. Nhưng rồi lại thắc mắc lần nữa, lớp S mà cũng có học sinh mới sao?! Lập tức, tụi nó ngoảnh đầu ra sau nhìn cô nàng đang ngồi cuối lớp kia. Sur Từ dường như không hề để ý tụi nó nhìn mình, vì đôi mắt cứ dán vào nam sinh kia mà cười tươi tắn.

Cậu nam sinh nọ có vẻ ngoài khá điển trai. Nước da trắng mà mấy nam sinh nọ có được, nhưng lại không hề giống công tử bột chút nào. Cao ráo, mặt mày sáng sủa, khuôn mặt có nét đẹp cân đối như con gái. Tóc đen, cùng đôi mắt màu xanh thăm lạnh lùng như băng giá chỉ nhìn về một phía dưới lớp. Không hiểu sao, khi nhìn vào nam sinh nọ, tụi nó lại thấy có gì đó rất giống với cô nàng Sur Từ. Về lạnh lùng cao ngạo kia, cả vẻ ngoài nữa.

Đề phá vỡ bầu không khí quá đỗi yên lặng đến đáng sợ kia, thầy Xà Phu đành lên tiếng.

– Em tự giới thiệu được chứ?

– Phấn quá vậy! – Cậu nam sinh nọ nhú mồm, rồi cũng cúi đầu một cái – Tôi là Vũ Nhật Nam.

Nhật là mặt trời mà, sao mà lạnh lùng kinh dị thế, còn hơn Thiên Yết với Song Ngư nữa. Mà khoan! Nhật Nam?! Không phải chứ?! Đừng có nói là...?

Trong khi tụi nó còn chưa định hình được, thì cậu nam sinh tên Nhật Nam kia đã bước chân đi xuống lớp, đúng hơn là cuối lớp. Nhật Nam dừng lại ở một trong hai bàn ở cuối lớp cạnh cửa sổ, nơi mà Sur Từ đang ngồi.

Sur Từ hai tay vẫn chống cằm, bỏ xuống. Cô đứng dậy, chợt cười tươi rồi nhảy bổ ôm chầm lấy Nhật Nam.

– Nam Nam!

– Từ Nhi ngốc!

Nhật Nam hơi cười, đưa tay vuốt ve mái tóc mượt của Sur Từ. Rồi, cậu chợt hôn nhẹ lên trán Sur Từ một cái. Một lúc sau, cả hai mới bỏ nhau ra. Cả hai

đưa nó dường như hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của mấy đứa kia, cực kì tự nhiên luôn. Và Nhật Nam vừa nhận được hai ánh mắt lườm cực sắc. Cậu đủ tỉnh ý để biết, nhưng chỉ cười khẩy.

Xà Phu thở dài một cái, rồi nói.

– Em muốn ngồi đâu?

– Còn phải hỏi sao?

Nhật Nam trả lời Xà Phu bằng chất giọng hơi giễu cợt. Cậu đi lại cái bàn trống phía sau Sư Tử, đặt cặp lên bàn rồi ngồi xuống ghế.

– Em ngồi đây! Sau Từ Nhi! Anh hỏi câu ngược thật, Phu Ca.

– Em...

Xà Phu nén cực giận, chào tụi nó rồi đi ra khỏi lớp.

Suốt tiết đó, tụi nó hoàn toàn không thể tiếp thu hết được những chuyện vừa xảy ra. Chẳng một chữ bài giảng vào lọt vào tai của tụi nó cả. Vì bộ não đang cố phân tích mọi thứ. Trong khi đó, Sư Tử lại quay xuống bàn Nhật Nam, nói chuyện suốt.

Tuy nhiên, có lẽ Thiên Yết và Song Ngư lại đang có suy nghĩ khác tụi nó. Cả hai cậu hết nhìn nhau rồi lại nhìn Sư Tử bằng đôi mắt dường như không thể kinh ngạc hơn.

– “Từ Nhi?!!”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: VỐ VẮN THẬT!

Giờ ra chơi. Giáo viên vừa ra khỏi lớp, là tụi nó đã lập tức bu quanh chỗ ngồi của Sư Tử. Cơ mà chẳng đứa nào hẹn đứa nào cả, vậy mà tụi nó ai cũng bu lại, đương nhiên là trừ hai con sâu ngủ. Nhưng hôm nay sâu ngủ không ngủ chút nào, ngược lại thì có. Nhìn xem, Thiên Yết thì đang đọc sách nhưng thật ra vẫn để ý bên dưới, còn Song Ngư thì cứ nằm dài trên bàn mà nhìn sang cái hướng của cái đám nhí nhỏ kia.

Sư Tử với Nhật Nam đang nói chuyện, thì từ đâu tụi nó bay tới làm cô hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì. Còn Nhật Nam thì khác. Cậu vốn chẳng ưa nổi sự ồn ào, nên nhìn cái đám nhí nhỏ này, Nam hoàn toàn không có thiện cảm. Hai tay chống cằm, cậu hết nhìn tụi nó lại đi mất về phía Sư Tử đang cười với đám bạn.

Chợt, Bạch Dương từ đâu bay lại chỗ Nhật Nam, nhìn chăm chăm cậu. Nam ghét nhất là bị ai đó nhìn chăm chăm nên khó chịu mà nhăn mặt. Nhưng Bạch Dương dường như không hề quan tâm đến vẻ lạnh lùng của cậu bạn mới, cứ thế mà niềm nở bắt chuyện.

– Trời ạ! Đừng có lạnh lùng thế chứ!

Nam nhíu mày. Chỉ mới gặp, đừng có mà nói chuyện kiểu như thân thiết từ thuở nào. Cậu hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ chẳng thèm quan tâm. Nhưng ai thì bỏ đi, chứ riêng cái đám nhí nhỏ này là ngoại lệ. Đối với tụi nó, càng lạnh lùng tụi nó càng muốn làm bạn.

Chợt, một cô nàng từ đâu chạy đến nhảy lên túm cổ Bạch Dương khiến cậu chàng gần như mất đà mà ngã khụy. Nhân Mã nhìn Nhật Nam từ một lượt, rồi cười tươi.

– Ui ui! Cậu đẹp trai đó nga~ Ai như tên này~

Nhân Mã vừa nói vừa gõ gõ đầu Bạch Dương trên chọc. Mặt Dương Ca tối sầm lại, cậu gằn giọng.

– Bạch Dương này thuộc hàng đẹp trai đó nha!!!!

Tụi nó đơ một lúc, nhìn chăm chăm Bạch Dương như sinh vật lạ. Rồi đồng loạt, trừ Sư Tử với Nhật Nam, à cả Song Ngư nữa, đám còn lại giả vờ nôn oẹ. Dương Ca gượng cười, rống lên.

– Tụi bây dám!!!!

Xử Nữ dừng cười, cô đi lại chỗ Nhật Nam, đưa tay tỏ ý muốn bắt tay.

– Chào cậu, tớ là lớp phó của lớp S, Phạm Xứ Nữ.

Nhật Nam nhìn bàn tay đang giờ ra trước mặt chưa đến một giây rồi lại quay đi. Cậu hoàn toàn không có ý bắt bàn tay kia. Xứ Nữ nuốt cục giận xuống, vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh để không nhào vào xé xác cậu nam sinh mà cô cho là hổng hách kia.

Hệt như để phá bỏ bầu không khí căng thẳng ấy, Song Từ từ đầu nhào đến, cùng với Kim Nguru ngồi khuyu gối dưới sàn, hai tay chống lên bàn của Nhật Nam. Song Nhi vừa che miệng cười gian, vừa hỏi bằng giọng tinh nghịch.

– Này này! Khai mau lên! Cậu và Sur Nhi là thế nào?!

– Phải phải! – Kim Nguru hòa theo – Khai mau lên~~~

Dù vậy, Nam Nam không có vẻ gì là hòa theo trò đùa của Song Nhi với Tiểu Nguru cả. Đôi mắt màu xanh thăm hết như Sur Từ lộ rõ vẻ chán chường.

Sur Từ hơi cười trước biểu hiện của Nhật Nam. Nam luôn vậy. Lúc nào cũng lạnh lùng, làm như chán ghét nói chuyện vậy. Cô nhìn sang vẻ mặt của tụi bạn. Nhìn mấy cái khuôn mặt ức chế kia mà Sur Nhi phì cười. Sau một hồi im lặng quan sát, cô lên tiếng.

– Nam à, em nghĩ mình hơi đói.

Khác với cách cư xử với tụi nó, vừa nghe giọng Sur Từ là Nhật Nam quay qua ngay. Cậu nhìn cô nàng, chậm rãi gật đầu. Nghĩ một lúc, Nam nói.

– Vậy thì... đi ăn. Anh cũng thấy đói.

Vừa dứt lời, cậu đã thấy Sur Từ quay sang đám nhí nhỏ kia. Cô mời luôn tụi nó đi theo. Cái này là bị đồ ăn làm cho hoa mắt này. Vừa nghe đến ăn là đứa nào đứa nấy mắt sáng rỡ lên, quên luôn bức bối này giờ. Kim Nguru tham ăn thì khỏi bàn, nhưng kể cả Xứ Nữ với Ma Kết mà còn lộ rõ vẻ hạnh phúc thì thật sự không hiểu nổi.

Nam nhìn tụi nó một cái, rồi quay sang Sur Từ, đôi mày nhíu lại, cậu hỏi bằng chất giọng khó chịu nhưng không hiểu sao, khi vào tai tụi nó lại thấy giống giọng phụng phịu trẻ con hơn.

– Em rù làm gì?

Sur Từ không trả lời, chỉ cười. Nam này giờ thật sự ngạc nhiên nhiều hơn là bức bối. Cậu chưa từng nhìn thấy Sur Nhi cười nhiều thế này, lại còn là với người lạ nữa chứ.

Và trong lúc mãi nghĩ ngợi mông lung đó, cậu đã bị Bạch Dương kéo đi. Mặc cho Nam Nam la làng thế nào, Bạch Dương vẫn không buông tha. Cả Thiên Yết với Song Ngư vô tội cũng bị kéo đi bởi Ma Kết với Bảo Bình. Tụi con gái nhìn mấy chàng hoàng tử nghịch ngợm kéo nhau đi mà bỏ mình lại mà nhìn nhau tròn xoe mắt, rồi lại ôm bụng cười lớn. Vừa nói chuyện, sáu cô công chúa vừa đi ra khỏi lớp. Thế là chẳng mấy chốc, trong lớp chẳng còn con ma nào cả~

oOo

Tụi con gái vừa tới căng tin, nhưng nhìn quanh lại chẳng thấy mấy anh chàng đâu cả. Không một bóng dáng luôn. Cơ mà không đứa nào là có vẻ quan tâm cả. Cả sáu nàng cùng nhau chạy đến chỗ quầy bán. Sau khi mua đồ xong vừa chọn được một bàn trống, tụi nó ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ và không một đứa nào đoán hoài đến việc tụi con trai đâu cả. (Phũ thế???~)

Một lúc lâu sau, sáu anh chàng của chúng ta đã trở lại. Nhật Nam tặc lưỡi một tiếng, chán nản đi tới bàn tụi con gái đang ngồi. Sur Từ từ xa nhìn thấy Nam đi lại với vẻ mặt chán chường thì khẽ cười. Cô nhích qua nhường chỗ cho Nam. Cậu ngồi xuống cạnh Sur Nhi, thờ dãi ngao ngán rồi lờm sác tụi con trai còn đang đi lại, khiến tụi nó không lạnh mà run.

Nam nhìn tụi nó hồi lâu, rồi hừ lạnh một tiếng. Cậu lấy ly kem của Sur Từ đang đặt trên tay, tay còn lại lấy cái muỗng cô đang cầm, xức một muỗng đầy kem bỏ vào miệng. Rót cuộc lại vì lạnh quá mà run lên.

Tụi con trai vừa đặt mông ngồi ở cái bàn bên cạnh. Nguyên đám, luôn cả đám con gái thấy vậy mà bụm miệng cười. Sur Từ tay chống cằm nhìn Nam Nam, từ tốn hỏi.

– Chuyện gì mà làm Nam tức thế hở?

– Em hỏi tụi nó đi!

Nhật Nam tiếp tục ăn ly kem của Sur Từ, mặt quay hẳn sang hướng khác. Sur Từ di mắt sang nhìn tụi con trai, như đang đòi câu trả lời. Bạch Dương nhăn mặt, nói hệt như mình oan ức lắm.

– Bọn này không có làm gì hết nhá! Tại Nhật Nam không chịu đi theo nên trong lúc giằng co, tớ lỡ...

– Lỡ gì? – Nhân Mã nhiều chuyện.

– Lỡ ngã vào người ông giám thị

Thiên Bình vừa bỏ một miếng bánh của Cự Giải vào mồm, vừa lườm Bạch Dương mà nói.

– Rồi sao nữa? – Cự Giải tò mò theo.

– Có gì đâu, bọn này chỉ bị mời vào ăn bánh xoi nước thôi à.

Ma Kết nói bằng giọng vui vẻ, nhưng thật sự là đang muốn ăn tươi nuốt sống luôn Cừu Ca ngồi đối diện.

Tụi nó nhìn đám con trai mặt mày đen kịt như trời sắp đổ mưa mà không nhịn được cười. Mặc cho nhận được mấy ánh nhìn không mấy thiện cảm từ phía mấy anh hoàng tử, tụi nó vẫn cứ cười.

Được một lúc, tụi nó thôi cười nữa. Vừa ăn vừa tán dóc liên tục. Những con người đơn thân thì nhìn những người có đôi có cặp. Điển hình là tụi nó đang sẫm soi Thiên Bình với Cự Giải. Cự Giải dịu dàng dứt bánh cho Thiên Bình ăn, trong khi anh chàng thì vừa ăn vừa cười đầy hạnh phúc. Nói thật là tụi nó muốn đập lăm rồi nhé~

Có lẽ quá chú ý vào một chỗ, tụi nó hoàn toàn không để ý đến Sur Từ và Nhật Nam. Lúc này, Sur Nhi từ bao giờ đã leo lên đùi Nam Nam ngồi, cầm ly kem ăn, thỉnh thoảng lại dứt cho Nam. Còn Nam thì sao. Chẳng có gì ngoài ôm chặt lấy Sur Từ và tựa cằm lên đầu cô cả. Mà cũng chẳng có gì quái lạ, bởi Sur Từ là cô nàng lùn nhất lớp với chiều cao chưa đến mét rưỡi mà~~~

– Hai người tình ta tình tứ mãi!

Tụi nó đồng loạt di mắt từ cặp đôi Thiên-Giải sang nơi phát ra tiếng nói. Song Ngư nằm dài trên bàn, đôi mắt chán chường lộ rõ vẻ khó chịu. Lúc này tụi nó mới nhìn theo hướng mà Ngư Ca nhìn, đôi mắt đồng loạt mở to.

Nhật Nam đã tựa vào Sur Nhi ngủ tự bao giờ nên có biết gì đâu. Sur Từ hoàn toàn không hiểu tại sao họ nhìn mình, cô vẫn cứ tiếp tục ăn kem ngon lành trong khi đôi mắt ngây ngô nhìn lại tụi nó. Sur Nhi nghiêng đầu.

– Khai mau!! Hai người chắc chắn là người yêu phải không????

Tụi nó nháo nhào lên, chồm người hẳn lên bàn. Song Ngư với Thiên Yết dù không nhoi nhoi như tụi nó nhưng đôi mắt cũng hướng về như đợi câu trả lời.

Nhật Nam đang ngủ thì bị tiếng ồn của tụi nó làm thức giấc nên đâm ra bực bội, nhưng vẫn kiềm chế lại mà quay sang xem có chuyện gì. Hết nhìn tụi nó, cậu lại nhìn xuống Sur Từ đang ngồi trong lòng mình. Cô nhún vai tỏ vẻ vô tội. Thú thật là khi này do đang đeo tai nghe nghe nhạc cùng với Nam, nên cả hai có nghe tụi nó la hét gì đâu. Chỉ biết là tụi nó la làng la xóm lên, chứ la gì thì chẳng biết.

Sur Từ với Nhật Nam đồng loạt gỡ tai nghe ra, rồi nhìn tụi nó. Sur Nhi nghiêng đầu. Thấy vậy, Song Từ với Nhân Mã lập tức nhào tới, khuôn mặt lộ rõ vẻ gian tà.

– Khai mau để nhận sự khoan hồng của pháp luật lớp S!! Khai hết ra!!!

– Phải phải!! Hai người có quan hệ gì??? Khỏi nói, là người yêu đúng không????

Lần này thì đã nghe rõ câu hỏi của tụi nó, nhưng Sur Từ với Nhật Nam vẫn chưa nghe lọt lỗ tai. Tụi nó vừa nói cái gì, vừa hỏi cái gì cơ? Cô và cậu, là người yêu cơ á? Không hên mà gặp, Sur Nhi ngẩng đầu lên nhìn Nam Nam, bắt gặp ánh mắt cậu cũng đang nhìn mình. Chớp chớp mắt nhìn nhau mấy cái, rồi nhìn sang tụi nó chớp thêm mấy cái nữa, Sur Từ chợt ôm bụng cười đến chảy nước mắt, kể cả lạnh lùng như Nhật Nam mà cũng lại bụm miệng lại cố nhịn cười.

– Có vụ gì mà vui mà cười?

Bảo Bình với Thiên Bình đồng thanh, dùng đôi mắt hình sự nhìn chăm chăm vào hai “tội phạm” đang cười như điên. Tụi nó cũng chẳng khác gì, hoàn toàn thối mồm tại sao mà hai người lại có thể cười được.

Sur Từ cố dừng cười, đưa tay quệt đi giọt nước mắt trên khoé mắt vì cười quá nhiều đi. Cô chợt nhào người ôm lấy cổ Nhật Nam, áp má mình sát với má cậu. Ngón trỏ Sur Từ di chuyển từ mặt cô sang mặt Nam Nam liên tục.

– Này nhé! Tớ không hiểu sao các cậu có thể nói bọn tớ người yêu luôn đấy! Nhìn đi nhìn đi! Bọn này có màu tóc giống nhau, đôi mắt giống nhau, khuôn mặt giống hệt nhau này!

Nhật Nam nhìn tụi nó đang mở to mắt là đủ hiểu chưa hiểu ra gì cả rồi. Cậu vòng tay kéo Sur Từ xuống, ôm chặt lấy vào lòng, cầm tựa hẳn trên đỉnh đầu cô nàng.

– Tôi và Từ Nhi là anh em! Anh-em đấy! Và bọn tôi không có loạn luân đâu mà là người yêu! Vớ vẩn thật!

Tụi nó chớp chớp mắt liên hồi, hoàn toàn đang cố gắng tiếp thu những gì mình vừa nghe được. Sau khi bộ não đã lọc hết thông tin cần thiết, tụi nó đồng loạt nhìn nhau rồi hét to.

– Hà?????!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: CẬU CÓ TIN TƯỞNG BẠN NÀY KHÔNG?

– Tôi và Từ Nhi là anh em! Anh-em đấy! Và bọn tôi không có loạn luân đâu mà là người yêu! Vớ vẩn thật!

Tụi nó mắt tròn mắt dẹt hết quay sang nhìn nhau rồi lại nhìn hai cái người tự xưng là anh em kia. Thậm chí Song Từ với Kim Ngưu còn phải giữ giữ tai không biết mình có nghe nhầm gì hay không. Còn Bạch Dương thì bảo Nhân Mã néo má một cái xem có phải đang mơ không nữa kìa. Rốt cuộc Nhân Mã lại néo không thương tình khiến cậu chàng la oai oái lên.

Xử Nữ với Cự Giải cũng ngồi bẹo má nhau rồi nhìn nhau tròn mắt. Ma Kết vừa đẩy gọng kính vừa chăm chăm nhìn Nhật Nam với Sư Tử. Tụi nó cũng hùa tới mà nhìn theo. Tụi nó thật công nhận là khuôn mặt hai người này nhìn kĩ thật sự là giống y như hai giọt nước vậy. Màu mắt giống, màu tóc giống, khuôn mặt giống, thật sự rất giống anh em (Anh em mà!!!). Nhưng nhiều đó chưa đủ để giải đáp cho tụi nó. Thiên Yết sau một hồi im lặng liền lên tiếng.

– Nhưng, tớ nhớ Gia tộc Leo chỉ có cô con gái duy nhất là Sư Tử thôi mà.

Tụi nó lập tức ngoảnh đầu nhìn Thiên Yết, chớp mắt mấy cái rồi quay lại, gật đầu lia lịa tán thành. Tụi nó nhớ rất rõ, Gia tộc Leo mà chính gia đình của tụi nó còn chẳng dám động tới, chỉ có mỗi mình Sư Tử là người thừa kế, người được xem là đứa con duy nhất của gia tộc danh giá này. Tụi nó rõ ràng chưa từng nghe rằng, Gia tộc Leo còn có một đứa con trai lớn.

Sư Tử rời mắt khỏi tụi nó, ngẩng ngửa đầu nhìn Nhật Nam rồi lại di mắt nhìn lên trần nhà. Nhìn từ phía này, tụi nó không khỏi run lên bần bật. Khuôn mặt của Sư Tử, người tưởng chừng như đã hoà nhập thân thiết với tụi nó, người luôn cười chững chạc, lại mang khuôn mặt vô hồn tựa như búp bê, lạnh lùng chẳng khác nào băng giá. Trong đôi mắt kia, tụi nó không thể nhìn ra bất kì một cảm xúc, một ý nghĩ nào.

Trong lúc đó, di đôi mắt màu xanh thẫm tĩnh lặng không chút dao động trông chẳng khác Sư Tử dù chỉ một chút của mình qua, Nhật Nam nhìn tụi nó. Thanh âm trầm thấp chậm rãi vang lên, phá đi bầu không khí căng thẳng.

– Đó không phải, là chuyện mà mấy người, cần biết.

Kim Ngưu giật thót lên một cái như sực tỉnh khỏi mớ hỗn độn trong đầu. Cô nhìn Nhật Nam, nheo đôi mắt trong veo lại. Ngưu Ngưu lập tức phản bác lại.

– Tại sao lại không chứ?

– Phải đấy. Chúng ta là bạn, chẳng lẽ...

Bạch Dương thấy vậy cũng lên tiếng hùa theo Kim Ngưu. Nhưng chưa kịp nói hết câu, cậu đã bị giọng của Nam chặn lại. Vừa nói, Nam vừa siết chặt vòng tay đang ôm lấy Sư Tử, người này giờ hoàn toàn im lặng.

– Bạn? Bọn tôi, với các cậu, là bạn khi nào?

Tụi nó giật nảy lên một cái. Thiên Bình cắn mạnh môi dưới, cả Bảo Bảo cũng không thoát khỏi sự khó chịu. Cự Giải nhận thấy sự không ổn ấy, nhẹ nhàng đáp lại.

– Sư Tử là bạn của chúng tớ, cậu cũng vậy. Cho nên...

– Cho nên bất cứ chuyện gì, bọn tôi cũng phải nói với các cậu? Nếu đúng là vậy, các cậu thật tự mãn.

Vốn bản tính dịu dàng thủy mị, vừa bị Nhật Nam phản lại cũng đủ khiến Giải Nhi run lên một cái. Thiên Bình ngồi cạnh, đưa tay nắm chặt lấy tay cô bạn gái.

Song Ngư nhìn tụi bạn một vòng, rồi cuối cùng dừng lại chỗ Sư Tử. Cô vẫn ngồi trên đùi Nhật Nam, mắt vẫn cứ nhìn lên một điểm vô định nào đó trên trần nhà bằng ánh nhìn vô cảm xúc, như có như không suy nghĩ gì đó. Đúng lúc đó thì Xử Nữ lên tiếng, là một câu nói dành cho Sư Tử.

– Sư Nhi, cậu nói đi! Cậu có xem bọn này là bạn không? Cậu có tin tưởng bọn này không?

Tụi nó rời mắt khỏi Xử Nữ, rồi nhìn Sư Tử chờ đợi câu trả lời.

Nhật Nam cúi đầu xuống, thì thầm gì đó vào tai người có vẻ là em gái cậu, hết như để thông báo có người đang hỏi cô. Sur Từ rời mắt khỏi trần nhà, rồi nhìn thẳng về phía trước. Một lúc, cô mới quay sang bọn nó. Đôi mắt tưởng chừng như đã vui vẻ hơn khi ở cạnh tụi nó, lại trở nên băng lạnh còn hơn lúc cô mới vào lớp. Tụi nó thật sự, hơi sợ. Rồi từ đôi môi màu hồng nhạt như hoa anh đào ấy, vang lên giọng nói bình thản nhẹ như gió, nhưng là gió lạnh.

– Tớ không biết. Tớ không biết bản thân có xem các cậu là bạn hay không, vì tớ thậm chí còn chẳng biết nó có nghĩa là gì. Còn tin tưởng, tớ cũng không chắc. Các cậu chỉ cần biết, những gì tớ nói là thật. Rằng tớ và Nam, là hai anh em.

Dù cho căng tin rất ồn ào, dù cho mọi người xung quanh không ai nghe được bọn họ đang nói chuyện gì, thì tụi nó lại nghe rất rõ từng chữ được thốt ra từ Sur Từ. Đầu của tụi nó như những cái máy lọc, đang cố lọc rõ những gì được truyền đến từ tai. Câu trả lời của Sur Từ rất mơ hồ, ít nhất là với tụi nó.

Nhìn mấy con mắt đang nhìn mình không rời, Sur Từ hơi cười. Nụ cười nhẹ nhàng ấy, không rõ là buồn hay vui. Đúng lúc đó thì tiếng chuông báo hết giờ chơi vang lên.

Tụi nó còn chưa biết có nên về lớp hay không thì có tiếng chuông điện thoại vang lên. Quay sang nhìn nhau một hồi, dường như biết không phải của tụi nó, cả đám đồng loạt quay sang Nhật Nam. Cuộc gọi đúng là đến Nam.

Nam thò tay vào túi, lấy ra cái điện thoại. Nhưng thay vì nhận cuộc gọi ngay, cậu lại nhìn chằm chằm vào màn hình đang hiện số của người gọi. Sur Từ thấy vậy cũng nhìn vào. Đôi mắt của cô từ ngạc nhiên chuyển sang hết như đang nhìn một thứ gì đó không đáng nhìn vậy.

– Anh về đây, ông ta không biết sao?

– Ừ. Anh không nói, nhưng cuối cùng vẫn tới tai ông ấy.

Nhật Nam nhũn mày một cái, rồi cũng quyết định nhận cuộc gọi. Cậu áp điện thoại vào một bên tai. Sur Từ, vốn đang ngồi yên cũng chồm tới, ghé tai nghe cuộc gọi.

Được một lúc, dường như cuộc gọi kia đã kết thúc, Nam bỏ lại điện thoại vào túi, thờ dãi một cái. Sur Từ chậm rãi leo xuống người cậu, rồi đứng lên. Nhật Nam sau đó cũng đứng dậy theo cô. Sur Từ quay người lại, nhìn tụi nó, hơi cười.

– Chúng ta sẽ nói chuyện này sau khi về nhà chung, được chứ? Vì Nam Nam cũng ở chung, nên sẽ có thời gian để nói chuyện thôi. Còn bây giờ, bọn tớ phải đi ngay.

– Đi đâu chứ?

Ma Kết thấy Sur Từ với Nhật Nam vừa dứt lời đang khoác tay nhau mà bước đi, lập tức lên tiếng hỏi. Sur Nhi quay lại nhìn cậu, nhưng không trả lời.

Tụi nó nhìn nhau một lúc, rồi đồng loạt đứng dậy đi về lớp. Tách biệt với tụi nó, hoặc có lẽ là do suy nghĩ quá nhiều khiến tụi nó không quá để ý, nên chẳng đứa nào biết rằng Song Ngư với Thiên Yết vẫn còn ngồi yên tại chỗ. Nhưng đi một lúc, nhờ Tiểu Ngư mà tụi nó cũng quay đầu lại, dù vậy lại bị Song Ngư và Thiên Yết đuổi khéo đi.

Song Ngư vẫn nằm dài trên bàn với cái vẻ bất cần đó, trong khi Thiên Yết từ bao giờ đã ôm lấy cái máy tính bảng của mình mà làm gì đó. Vẫn dán mắt vào cái máy tính bảng, Yết Ca lên tiếng hỏi bằng giọng.

– Mày nghĩ thế nào?

– Thế nào là thế nào?

Nằm dài trên bàn, Song Ngư vừa tay cầm cái muỗng trong ly kem đã tan thành nước của mình mà khuấy liên tục, vừa hỏi lại với điệu bộ không mấy quan tâm. Dù vậy, dường như hiểu rõ, Thiên Yết không hề tức giận như bình thường. Cậu vẫn không thèm rời mắt khỏi cái màn hình máy tính bảng của mình, cứ im lặng như thách thức sự kiên nhẫn của Song Ngư.

– Tao không biết.

Song Ngư vừa nói vừa úp mặt xuống bàn, đập một cái lên mặt bàn. Vẫn áp mặt sát mặt bàn như vậy, Song Ngư mở đôi mắt màu cafe của mình ra, nhìn xuống mặt bàn nhưng thực chất lại nghĩ không đâu. Nhưng ngay sau đó lại nhắm mắt lại, hai tay vô thức ôm lấy đầu.

– Càng nghĩ đến, càng đau, khó chịu lắm.

Thiên Yết vẫn cứ nhìn vào màn hình không rời, vẻ mặt bình thản không chút lo lắng cho thằng bạn. Cậu lên tiếng.

– Nhưng không phải là không có chuyện đó? Rằng Sur Từ là cô bé năm xưa?

Lập tức Song Ngư ngồi bật dậy, hai tay đập mạnh xuống bàn. Đôi mắt lạnh lùng của Song Ngư pha lẫn tia khó chịu.

– Nhưng Từ Nhi chết rồi. Mày cũng nghe mà. Với lại...

– Với lại với lại cái đầu mày! Mày nghe, chứ có thấy tận mắt không? Mày có dự đám tang của Từ Nhi không? Há?

– Cái đó...

– Vậy làm sao mày biết cô ấy chết?

Song Ngự đành im lặng, tiếp tục nằm dài trên bàn.

Thiên Yết thờ dài một cái, đồng thời đưa tay tắt luôn cái máy tính bảng, vứt đại trên bàn. Ngồi dựa ra sau lưng ghế, cậu nói bằng giọng khó chịu.

– Ở đây không nói rõ xuất thân của tên đó. Chỉ nói Vũ Nhật Nam là Trưởng bộ phận do Sư Tử điều hành, là cấp dưới của cô ấy.

Dứt lời, cậu lại ngồi bật dậy, đưa tay lấy ly nước trên bàn uống một hơi. Song Ngự ngồi đối diện, ngược đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng bạn.

– Mày điều tra về cậu ta làm gì?

– Để xem Vũ Nhật Nam có nói dối hay không thôi.

Song Ngự cũng chẳng hỏi thêm. Cậu đưa mắt nhìn ra cửa sổ cách đó không xa. Cậu với Thiên Yết cũng chẳng có ý định tham gia mấy tiết học sắp tới, nói thẳng là cúp. Trong đầu Song Ngự cứ nghĩ mông lung mãi.

#Z

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: CÓ NÊN ĐÓN NHẬN, THỨ GỌI LÀ TÌNH BẠN?

Trong toà dinh thự lộng lẫy đến choáng ngợp là Nhà chính của Gia tộc Leo, Sư Tử đang ngồi trong phòng khách. Yên vị trên ghế sofa, cô chăm chú vào quyển sách đang đặt trên đùi, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên căn phòng hai cửa đóng kín trên tầng một.

Một cô hầu gái chậm rãi đi tới, cẩn trọng đặt tách trà trên khay xuống bàn, không quên cúi đầu một cái.

– Mời cô chủ ạ.

Sư Tử liếc mắt sang cô hầu gái, gật đầu một cái. Cô hầu gái như biết ý, cũng chậm rãi lùi về sau, cúi người một cái rồi bước đi.

Đến khi cô hầu gái kia rời đi được một lúc, Sư Tử mới bỏ quyển sách xuống, đưa tay cầm tách trà kia lên. Nhấm nháp hờ một cái tựa nhẹ cảm nhận mùi thơm của lá trà, cô mới đưa tách trà lên miệng. Nhưng vừa định uống một ngụm nhỏ, thì một âm thanh như quát nạt vang lên khiến hành động đó khựng lại. Sư Tử bỏ nhanh tách trà xuống bàn, cùng lúc đứng dậy khỏi sofa rồi chạy nhanh lên lầu.

Đứng trước một căn phòng hai cửa trông rất đặc biệt, không màng đến việc gõ cửa, Sư Tử đưa tay mở nhanh một bên cửa ra. Cánh cửa bật mở, và cảnh tượng đầu tiên thu vào tầm mắt cô, là ba của cô, ông Kỳ Sơn vừa đưa tay tát một cái thật mạnh vào mặt Nhật Nam. Chợt ngẩng đầu, cũng là lúc ông nhìn thấy cô. Trong đôi mắt nghiêm nghị hiện rõ vẻ kinh ngạc pha lẫn lo lắng.

Nhật Nam tay ôm bên má vừa chịu cái tát trời giáng, không chút phản kháng hay bác bỏ gì lại. Dường như nhìn thấy ánh mắt của Kỳ Sơn, cậu cũng ngoảnh đầu lại. Nhìn thấy Sư Tử, đôi mắt tĩnh lặng hơi dao động.

Sư Tử không chút chần chừ chạy ngay đến chỗ Nam, sà vào lòng cậu. Cô đưa tay đặt lên bàn tay đang ôm má của Nam, đôi mắt chứa đầy vẻ lo lắng. Đôi môi hồng nhạt cứ mấp máy gì đó, rồi lại thôi. Bất chợt, Sư Tử quay phắt ra sau, đối diện với ba. Một tay đặt trước ngực, Sư Tử nói bằng giọng khó chịu.

– Ba làm gì vậy?! Sao lại đánh Nam Nam?!

Đôi mắt đang phản chiếu hình ảnh cô con gái của Kỳ Sơn từ kinh ngạc chuyển sang bình thản. Ông không thèm nhìn Nam lấy một cái, cứ thế đáp lại câu hỏi của Sư Tử.

– Sư Nhi, ba chẳng làm gì cả.

– Chẳng làm gì? Ba vừa đánh Nam Nam đấy! Nam chỉ về nước với con thôi, hà có gì lại đánh anh ấy?! Chỉ vì anh ấy làm trái lời ba sao?

Lần này, ông không trả lời câu hỏi của con gái nữa. Kỳ Sơn cứ đứng đó, đôi mắt nhìn Sư Tử không rời.

Nam im lặng nãy giờ, tay vẫn ôm lấy má với đôi mắt tường chừng như vô hồn. Cậu ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt mà cậu gọi là ba, chẳng khác nào một con búp bê. Đường như cảm thấy được ánh mắt ấy, ông Kỳ Sơn cũng quay qua. Không giống với ánh mắt dịu dàng dành cho Sur Từ, nó lại rất nghiêm nghị. Rồi, Nhật Nam hỏi bằng giọng đều đều chậm rãi.

– Ba, chẳng lẽ, chỉ việc con sinh ra, đã là có tội sao?

Sur Nhi cắn mạnh môi đến bật máu. Cô không muốn cãi nhau với người đàn ông máu lạnh này chút nào, càng không muốn thấy người anh trai mà cô nhất mực yêu thương có bộ dạng như vậy. Cô quay ngược ra sau, nắm lấy tay Nhật Nam kéo đi. Hơi bất ngờ, nhưng Nam không phản kháng lại. Trước khi đi khỏi, hệt như một phản xạ, cậu ngoảnh đầu lại nhìn ông với đôi mắt phức tạp rồi lại thôi.

oOo

Rời khỏi Nhà chính của Gia tộc Leo, Sur Từ với Nhật Nam bắt taxi về nhà chung. Vì Xà Phu vừa phải sang Anh dự Hội nghị vào ngày hôm qua, nên anh không thể đưa cả hai về được. Giờ cũng đã chiều, chắc bọn họ tan học rồi.

Nhật Nam đưa mắt nhìn ra ngoài, không nói tiếng nào. Sur Từ ngồi cạnh, cũng không mở miệng. Chợt, cô quay qua bên cạnh, vô thức ôm chầm lấy Nhật Nam. Nam bất ngờ rời khỏi tầm kính xe, nhìn xuống Sur Từ. Cùng lúc đó, cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, đưa mấy ngón tay thon thả chạm vào bên má đỏ ửng của Nam, khuôn mặt hệt như sắp khóc.

– Đau lắm, phải không anh?

Nhật Nam cười dịu dàng, đưa tay nắm lấy bàn tay kia của Sur Từ. Đôi mắt nhắm hờ lại, cậu hôn nhẹ lên bàn tay ấy, khẽ lắc đầu.

Sur Từ cúi xuống, dụi đầu vào ngực Nam. Cậu có thể cảm thấy, ngực áo mình bắt đầu ướt ướt. Dù vậy, Nam không làm gì ngoài đưa tay vuốt mái tóc mượt của cô. Vừa lắc đầu chậm chậm, Sur Từ vừa nói.

– Anh chẳng có tội gì cả. Em mừng, vì anh được sinh ra, vì có anh, ở bên em.

Bàn tay đang vuốt tóc Sur Từ khựng lại. Nhật Nam đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ với đôi mắt phức tạp.

oOo

Tụi nó đang ngồi trong phòng khách, mặt đũa nào đũa này suy tư, khác hẳn về năng động thường ngày. Dán mắt vào màn hình tivi mà không cần biết đang xem gì, tụi nó không ai nói với ai câu nào, khiến cho bầu không khí im thinh thịch. Và chắc có lẽ do quá im ắng, tụi nó mới có thể nghe thấy âm thanh của tiếng mở cửa.

Theo phản xạ, đương nhiên tụi nó quay qua xem thử dù biết rõ là ai. Nhưng dù vậy, đôi mắt đũa nào cũng mở to hết cỡ. Rồi hệt như một chuyện gì đó hệ trọng lắm, tụi nó kéo nhau rời khỏi phòng khách. Trừ Thiên Yết với Song Ngự, nguyên đám còn lại bủa vây lối vào nhà.

Vừa bước vào đã bị tụi nó vây quanh khiến Sur Từ hơi ngạc nhiên. Đi từ ngoài vào, cô không hề nghe thấy tiếng động nào, nên tưởng là tụi nó đang rất gần. Mà cũng có thể lắm chứ.

Nhật Nam đứng cạnh Sur Từ, mặt cúi gằm xuống như che đi vết thương với mấy vết móng tay hoặc là do quá mạnh bên má, cậu không nói tiếng nào. Nhưng tụi nó ai mà không thấy, lập tức nhào tới hỏi han liên tục.

– Nhật Nam, cậu bị thương kìa! – Cự Giải hoảng hốt.

– Tôi không...

– Đừng nói là đi đánh nhau nha! – Bạch Dương tròn mắt.

– Cái đầu mày, ai như mày hả? – Ma Kết vừa nói vừa đưa tay nhéo tai Dương Ca.

Cứ như tụi nó quên hết mọi việc khiến cả đám trầm tư nãy giờ vậy, cứ nhìn Ma Kết với Bạch Dương mà ôm bụng cười lớn.

Đó giờ, chỉ có Sur Từ là quan tâm đến cậu thế nào, chứ nhiều người thế này thì chưa từng, thật sự khiến Nam hơi khó xử. Cậu đưa mắt nhìn sang Sur Nhi, cô cũng đang ngạc nhiên, nhưng nụ cười vẫn hiện hữu trên môi.

Như sự nhớ ra gì đó, Song Từ quay phắt sang Nhật Nam. Cô nhìn cậu với đôi mắt dò xét, đúng hơn là đang “phân tích” vết thương trên mặt của Nam. Rồi chợt, cô thốt lên.

– Cậu bị tát sao?

Đang gây gổ chợt nghe giọng Song Từ, tụi nó cũng quay qua theo. Rồi thì nháo nhào lên.

– Cái gì? Đũa nào đụng tới thành viên lớp S, nói cho tao xử? – Bạch Dương lại hùng hổ.

– Cậu xử hay bị xử? – Nhân Mã che miệng cười khinh bỉ.

- Cái con ngựa này, biết thì nói, không biết thì dựa cột mà nghe nghe chưa?
- Á rà ra~ Thế cơ à? – Vừa nói, Mã Nhi vừa đưa tay nhéo tai Dương Ca không chút thương tiếc.
- Trời ạ, im hết coi!Ồn ào!

Nãy giờ là đủ bực mình rồi, mà cái đám này cứ nhí nhố lên thế, thật sự chẳng ra phép tắc gì cả. Xử Nữ hai tay chống hông, vừa mắng mỏ vừa chỉ tay vào mặt từng đứa. Nhân Mã với Bạch Dương chẳng còn cách nào khác ngoài nghe giảng đạo cả.

Chợt, Bảo Bình từ đâu chạy tới, nắm cổ Nhật Nam còn đang ngơ ngác lại ghé sofa, ép cậu ngồi xuống. Rồi còn chưa kịp hiểu gì, thì Cự Giải từ đâu lại chạy lại, với hộp cứu thương trên tay. Tụi nó thấy thế cũng kéo nhau chạy lại ngồi xung quanh. Rốt cuộc làm thế nào mà Nam lại bất đắc dĩ trở thành bệnh nhân ngồi cho Cự Giải sơ cứu vết thương thế này? Chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà. Và ngay khi Nam vừa nói vậy xong, lập tức bị Kim Ngưu phản bác.

- Nhỏ lớn không quan tâm, bị thương là phải băng bó.
- Phải, ngoan ngoãn mà ngồi đó làm chuột bạch cho Cự Giải trở tài băng bó đi!

Vừa dứt lời, lập tức Thiên Bình chợt thấy lạnh sống lưng. Cảnh giác quay sang, cậu bắt gặp nụ cười thiên thần trên gương mặt ác quỷ của Cự Giải. Giải Nhi vừa cười cười vừa nói lại.

- Cậu nói gì cơ? Tổ nghe hồng có rõ.
- C-C-Có nói, có nói gì đâu!

Thiên Bình vừa lấp ba lấp bấp vừa xua xua hai tay trước mặt. Cự Giải phồng má một cái rồi hất mặt đi, tiếp tục dán băng vào vết thương trên mặt Nhật Nam. Trong khi đó Thiên Bình lại cứ tưởng cô bạn gái giận nên cứ cuống lên. Giải Nhi vừa dán băng cho Nam xong, gấp cái vè mặt như cún con đang vẫy đuôi của Bình Ca Ca là cố nhịn cười, làm bộ còn giận. Nhìn cảnh đó, tụi nó chỉ biết ôm bụng cười.

Nhật Nam nhìn tụi nó không rời. Cậu chưa từng thấy, ai đó có thể vui vẻ hồn nhiên không giả tạo thế này. Bất giác nghĩ đến bản thân, đôi mắt cậu thoáng chút dao động. Nam chưa từng, có bất kì một khoảng thời gian hạnh phúc nào trước đây, hoặc ít nhất là đã quá lâu. Khi còn là một đứa trẻ, Nam thật sự, đã cười đùa như họ, cho đến lúc đó. Dù cho Sư Tử có ở bên, cậu vẫn chỉ có thể dịu dàng với mình cô.

Đúng lúc đó, hệt như cảm thấy ai đó đang nhìn mình, Nhật Nam hơi quay đầu qua, vô tình bắt gặp ánh mắt Sư Tử nhìn mình. Đôi mắt màu xanh thăm trông giống hệt của cậu, luôn lạnh lùng nhưng lúc này lại rất dịu dàng và ấm áp, hệt như những tia nắng vậy. Cô hơi chồm đến, tình nghịch nói khề vào tai Nam gì đó.

Đôi mắt Nhật Nam mở to. Cậu lập tức quay sang, nhưng Sư Tử đã tham gia đùa giỡn với tụi nó từ bao giờ. Nghĩ về câu nói ấy, Nam bất giác mỉm cười. Có lẽ, cậu cũng cần suy nghĩ về điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: CHỦ NHẬT CỦA THIÊN TÀI VÀ SIÊU QUẬY (1)

Hôm nay là chủ nhật, và đương nhiên vì là chủ nhật nên cả đám được nghỉ ngơi ở nhà. Nhật Nam ở một trong hai căn phòng đơn còn lại trong nhà. Và chẳng biết có phải là tốt hay không, nhưng cậu đang dần hoà nhập với tụi nó.

Chủ nhật, tụi nó lại tiếp tục cái việc tụ tập trong phòng khách một cách nhàn rồi. Thiên Bình với Cự Giải thì rủ nhau đi hẹn hò từ thuở nào, và tụi nó cũng chẳng rảnh hơi mà quan tâm cái cặp đôi ngọt ngào hơn mặt đó.

Vẫn như mọi ngày, tụi nó ngồi chung, tưởng chừng như ai làm việc nấy chứ chẳng đứa nào thêm lếch xác lên phòng. Sư Tử với Nhật Nam thì ngồi một góc toàn bàn chuyện sổ sách hồ sơ gì gì đó mà tụi nó nghe chẳng vào được một chữ. Kim Ngưu thì cứ dán chặt vào Sư Tử thì đặt đầu lên vai cô nhòm nhòm ngó ngó đồng sổ sách kia, dù chẳng hiểu gì nhưng cứ vừa ăn vừa xem. Nhân Mã với Bạch Dương đang chơi điện tử. Xử Nữ với Ma Kết làm học sinh chăm ngoan ngồi làm bài tập về nhà. Song Ngư với Thiên Yết, chẳng còn gì khác ngoài chữ ngủ.

Sư Tử với Nhật Nam cứ dán mắt hết vào laptop, lại vào máy tính bảng, đương nhiên là cả mấy tập hồ sơ kia. Kim Ngưu nhìn hai người cứ chỉ chỉ trỏ trỏ bàn về chủ đề gì mà doanh thu, rồi cổ phiếu tập đoàn, rồi hàng hoá, rồi này nọ mà chẳng nuốt nổi một chữ. Sư Tử mặc kệ Kim Ngưu đang đu trên người mình, vẫn say sưa bàn công việc với Nhật Nam. Ngưu Ngưu phồng mang tròn má bắt mắt. Cô nàng quay đầu nhìn quanh quẩn, rồi chợt nhận ra gì đó mà thốt lên.

– Ủa, Song Nhi với Bảo Bảo đâu?

– Hai đứa đó ở trong phòng. A, đây nè! Chỗ này phải thế này chứ!

Ma Kết trả lời bằng quơ câu hỏi của Kim Nguru, rồi lại tiếp tục làm bài tập với Xử Nữ. Xử Nữ nhìn theo tay Kết Ca, gật gật ừ ừ theo. Kim Nguru trề môi.

oOo

Song Song đang đứng trước gương nhìn lại mình trong bộ trang phục phong cách đáng yêu, một chiếc đầm xếp tầng. Cũng đúng thôi, hôm nay là chủ nhật, cũng là cái ngày mà Song Từ đồng ý việc đi cùng với Bảo Bình đến đâu đó mà cậu chẳng thèm nói rõ cho cô. Mà kệ, lỡ nhận rồi nên đổi với Song Nhi, cũng chẳng có gì đáng quan ngại, và có lẽ cũng nên mặc gì đó ưa nhìn một chút.

Chợt, Song Từ nghe có tiếng gõ cửa. Thế là cô nàng tung tăng chạy ra mở cửa, với mái tóc còn chưa buộc xong. Người gõ cửa là Bảo Bình. Hơi ngạc nhiên một chút, còn thêm gì đó hình như là xấu hổ nữa, khiến Song Từ hơi ấp úng.

– Ủa, B-Bảo Bình hả? C-Cậu làm gì ở đây?

Bảo Bảo thật sự chẳng hiểu sao Song Từ lại lúng ta lúng túng như gà mắc tóc như thế, nhưng cậu cũng không mấy bận tâm. Không còn là vẻ như một con mọt sách dích dắc thực như mọi ngày, Bảo Bình hôm nay trông cũng đẹp trai lắm nga~ Áo thun, quần jeans, thêm cái áo khoác bên ngoài nữa. Cũng chỉ là trang phục bình thường, ấy thế mà sao vô mắt Song Từ lại hoàn toàn khác nhỉ? Đương nhiên là theo hướng tích cực.

– Làm gì mà đứng nghếch ra thế?

– À không có gì.

Song Từ vừa nói vừa cười tươi, đưa tay buộc mái tóc thành kiểu đuôi ngựa xéo sang phải. Tuy điều này cô đã hỏi cậu nhiều lần, nhưng Song Song vẫn muốn hỏi lại lần nữa.

– Nè, cậu định đưa tớ đến đâu thế?

Bảo Bình hơi giật nảy một cái, đôi đồng tử màu lam cứ liếc ngang liếc dọc hết như một điều gì đó khó nói lắm. Ngay lúc Song Từ vừa định không hỏi nữa, thì Bảo Bảo lên tiếng.

– Chỉ là, tớ muốn dẫn cậu đi chơi, sau đó... à... cậu biết đấy...

Song Từ chớp chớp hai mắt nhìn Bảo Bình. Đi chơi? Cậu vừa nói muốn dẫn cô đi chơi á? Chẳng hiểu vì sao nhưng Song Nhi chợt nghĩ đến Thiên Bình với Cự Giải, rồi lại lắc mạnh đầu. Không phải, cái này đâu phải hẹn hò mà~~

Được một hồi đứng im lặng mà nhìn nhau, cả hai mới chịu bước xuống nhà. Vừa chỉ bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng thôi, cô và cậu đã nhận ra mấy ánh mắt từ ngạc nhiên đến gian tà đang nhìn hai đứa. Tụi nó trừ mấy người thật sự chứng chạc từ trong máu như Sư Tử, Nhật Nam hay Ma Kết ra, đương nhiên là bỏ luôn hai thằng cứ ngủ và ngủ, còn lại đứa nào cũng nhìn Bảo Bình với Song Từ với cặp mắt dò xét gian tà, kể cả Xử Nữ.

Song Từ thật sự muốn móc mấy đôi mắt kia của tụi nó ra, nhìn gì mà nhìn! Lạ lắm chắc! Mang cái ý nghĩ chẳng biết là bực bội hay xấu hổ đó, cô nàng cứ thế bước xồng xộc ra cửa mang giày, mặc kệ tụi nó đang nhìn chằm chằm.

Bảo Bình khẽ nhún vai. Vừa định bước ra ngoài cửa đã bị tụi Kim Nguru, Nhân Mã với Bạch Dương kéo lại hỏi này hỏi nọ. Bảo Bình chỉ trả lời qua loa cho có rồi nhân cơ hội tụi nó thờ ơ mà chạy đi.

Tụi Kim Nguru chớp chớp mắt mấy cái như chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, đến khi nhìn lại, Bảo Bình với Song Từ đã đi mất rồi còn đâu. Tụi nó từ bực bội chuyển sang nụ cười gian tà. Mờ ám quá đi~ Rõ ràng là có chuyện gì đó ẩn sau đây mà~~

oOo

– Tụi nó thật là nhiều chuyện thấy ón luôn~

Song Từ bực bội đưa chân đá một hòn đá giữa đường, miệng thì than phiền. Chính cô cũng nhiều chuyện chứ bộ, nhưng mà tụi nó nhiều chuyện quá mức cho phép rồi.

Bảo Bình đi cạnh Song Song mà cứ thấp thỏm lo sợ bị mấy hòn đá mà cô nàng đá dội ngược lại mà văng ngay vào mình. Nhưng ngoại trừ điều đó, cậu thật sự không khỏi nhin cười trước sự trẻ con đáng yêu của Song Từ.

Chợt, như nghĩ ra điều gì đó, Song Từ dừng lại. Cô nàng quay ngoắt sang phía Bảo Bình, đôi mắt chớp chớp liên hồi như muốn hỏi gì đó. Không ngoài dự đoán, cô nàng vừa trề môi, vừa chống hông mà hỏi Bảo Bảo.

– Nói thật mau! Cậu muốn đưa tớ đi đâu hả?

Hết như tội phạm bị hỏi cung, Bảo Bình đảo mắt quanh quần như đang tìm câu trả lời. Cậu chàng vừa cười cười vừa xua hai tay trước mặt mà nói bằng giọng vô tội.

– Tớ nói rồi mà. Chỉ muốn đưa cậu đi chơi thôi.

Song Tử nhìn chăm chăm Bảo Bình. Cô nàng nhón chân đối mặt với cậu. Gần quá đấy! Bảo Bình vô thức đỏ mặt, chỉ còn vài centimet là cậu và cô sẽ môi chạm môi đấy. Làm ơn đi, tránh xa chút đi mà!

Chẳng biết Song Nhi có đọc được suy nghĩ trong mắt Bảo Bảo hay không, hay là có cảm thấy quá gần hay không, mà cô liền đứng xa ra một chút, môi vô thức bặm chặt lại. Thở ra một cái như lấy lại sự bình tĩnh, Song Song nhảy cẫng lên, bàn tay nắm chặt đưa cao lên trời.

– Yost! Vậy thì đi chơi cho thoả thích nào. Tớ sẽ chơi đến mệt nghỉ luôn.

Dứt lời, cô nàng tung tăng chạy đi, để lại Bảo Bình mắt tròn mắt dẹt còn chưa hiểu chuyện. Song Tử quay người lại, vẫy vẫy tay gọi Bảo Bảo. Cậu hơi cười rồi bước lại.

Đi một lúc, Song Tử đòi vào Khu giải trí. Cô nàng lon ton chạy đến chỗ trò Tàu lượn siêu tốc xếp hàng mà chẳng thèm hỏi ý kiến ai. Bảo Bình ngẩng đầu nhìn đường ray Tàu Siêu tốc đang chạy ngoằn ngoèo mà muốn ngất luôn. Cậu vốn sợ độ cao, có bao giờ mà cậu chơi mấy trò này chứ?!

Song Song dường như đọc được ý nghĩ ấy của Bảo Bảo, cô nàng che miệng cười gian tà rồi hỏi bằng giọng trêu chọc.

– Đừng có nói là Nhà khoa học Bảo Bình sợ độ cao nha~~~!

Bị đoán trúng tim đen, Bảo Bình giật thót lên một cái. Cậu là con trai mà, có lòng tự trọng đấy, không thể để cho Song Song trêu thế được. Quay sang lườm nguyệt Song Nhi, Bảo Bình nói bằng giọng hùng hổ.

– Ai nói hả? Chơi thì chơi! Sợ cậu à!

Nói xong, Bảo Bình mới nhận ra cái tự tôn ngu ngốc của mình. Đúng là cái miệng hại cái thân mà.

Sau vô số vòng trên cái tàu lượn chạy với tốc độ siêu âm kia, ít nhất là do Bảo Bình nghĩ vậy, đầu cậu hoàn toàn quay còn hơn cái chong chóng. Khó khăn lắm, cậu mới giữ được mình không nôn ọe. Dù vậy, chóng mặt, thật sự rất chóng mặt. Nhìn Song Tử ôm bụng cười sặc sụa thật sự có khiến cậu cảm thấy bức bối xen lẫn xấu hổ. Nhưng cậu thề, không bao giờ đem nỗi sợ của mình mà ra oai lần nào nữa. Không-bao-giờ.

Sau một hồi nghĩ kế phục thù Song Tử, Bảo Ca vô tình nhìn thấy trò chơi Ngôi nhà ma. Linh tính mách bảo cậu cách này có hiệu nghiệm. Thế là, Bảo Bình quay sang Song Tử với vẻ mặt ngây thơ nhất có thể.

– Tụi mình chơi trò này nhé.

Song Tử nhìn theo tay của Bảo Bảo. Một con lạch chạy dọc sống lưng cô. Làm sao mà cậu ta biết Song Song sợ ma chứ? Không, chắc chắn không biết. Đầu tranh tư tưởng một hồi, Song Tử đầu tiên nghĩ có lẽ nên bảo toàn “mạng sống” trước.

– Trò đó... Thôi! X-Xếp hàng lâu lắm~

Biết rõ Song Nhi đang lẩn tránh, Bảo Bình càng “tấn công.”

– Nhưng khi này, cũng đông mà~

Đầu miệng một hồi, rốt cuộc Song Nhi vẫn thua Bảo Bình. Ngồi trên chiếc xe đang chạy chậm chậm, Song Tử không ngừng run lên. Bất chợt, một bộ xương trắng xuất hiện thành linh ngay trước mặt cô. Dù biết rõ chỉ là đồ giả, Song Tử vẫn hét toáng lên, vô thức quay sang ôm chặt lấy người bên cạnh. Người bên cạnh ấy lại là Bảo Bình. Ngạc nhiên một chút, mặt cậu lại chuyển sang đỏ ửng lên.

Dù vậy, tiếng la hét liên tục của cô nàng lại khiến cậu cảm thấy điếc tai hơn là mấy khung cảnh lằng nhằng như trong tiểu thuyết phim tình cảm gì gì đó. Lại bị cô nàng ôm cứng ngắt, Bảo Bình chẳng thể đưa tay bịt tai lại được. Giờ thì hối hận rồi. Hà có gì đưa cô nàng siêu quậy này vào đây để rồi cho cái lỗ tai bị hành hạ thế này! Nhưng thú thật, mấy cái này có gì gọi là đáng sợ đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: CHỦ NHẬT CỦA THIÊN TÀI VÀ SIÊU QUẬY (2)

– A! Tìm được rồi!

Cự Giải reo lên một cách vui vẻ. Cô nàng ngẩng cao đầu nhìn quyển sách nằm tuốt trên kệ. Giải Nhi nhón chân, đồng thời cố gắng vươn tay càng xa càng tốt để lấy quyển sách kia. Không phải là cô nàng quá lùn, mà là quyển sách để ở nơi quá cao. Dù nhón bao nhiêu, dù vươn tay cỡ nào, Cự Giải cũng mới chạm được đầu ngón tay tới chân sách.

Chợt, một bàn tay từ đâu vươn ra, lấy đi quyển sách mà Cự Giải vốn định lấy xuống. Vừa định quay qua cảm ơn, thì cô nhận ra đó là Thiên Bình. Cậu chàng vừa một tay cầm que kem, tay còn lại ngấm ngấm nghĩa nghĩa quyển sách mà cô định lấy.

– Ủầy~ Chán ồm! Cậu mà cũng đọc Hạt giống tâm hồn cơ đấy~

Tiểu Giải phòng má bắt măn lờm nguyệt cậu bạn trai. Nhưng Thiên Bình lại chú ý vào quyển sách kia đâu thềm để ý đến. Bực bội, cô nàng đưa tay giật phắt quyển sách kia khỏi tay Bình Ca. Trong khi cậu chàng còn đang tròn mắt thì cô lè lưỡi một cái, đưa tay cướp que kem kia của cậu rồi bước đi một cách không nghĩ suy.

– Ê đợi tớ!~

Trong khi Thiên Bình thì lo sói vó vì tưởng cô bạn gái đang giận dữ mình, thì Cự Giải lại bình thản đi lại quẩy tính tiền. Tuy bề ngoài làm mặt giận chẳng thềm nhìn Bình Ca lấy một cái, nhưng thực chất Cự Giải chỉ muốn phì cười trước cái cách xin lỗi hết như chú cún con đáng yêu của Thiên Bình.

Thiên Bình sau một hồi xin lỗi Cự Giải đến tận khi cả hai đã ra đến đường phố, đâm ra giận ngược lại. Cậu thôi chuyện miệng xin lỗi liên hồi, bắt đầu nghĩ cách khiến cô nàng kia hết giận. Một bóng đèn loé sáng trong đầu cậu chàng. Thiên Bình đi tới ngang bằng Cự Giải, đưa tay khều khều vai cô nàng. Giải Nhi vờ làm mặt giận quay sang. Vừa định mở miệng nói gì đó, liền bị bờ môi của Thiên Bình chặn lại.

Hôn xong, Thiên Bình mặc cho mọi người xung quanh đang nhìn hai đứa với ánh mắt ngưỡng mộ, cậu chỉ chăm chăm nhìn Cự Giải. Cậu vừa cười vừa nói bằng giọng trẻ con.

– Ngọt quá~

Đôi mắt vẫn mở to, Giải Nhi chợt cắn môi, đưa tay đâm Thiên Bình một cái. Xấu hổ, cô nàng bỏ tọt que kem vào miệng, quay mặt sang hướng khác mặc cho Thiên Bình đang cười toe toét. Bởi vậy, tụi nó nói đây là cặp đôi ngọt ngào đầu có sai~

Thiên Bình vừa đi vừa ngậm nga một cách vui vẻ, thỉnh thoảng lại đi mắt sang nhìn cô bạn gái mà bật cười khanh khách. Chợt, một cặp trai gái lướt qua mặt cậu. Cảm giác hình như thấy người quen, cậu lập tức quay qua xác nhận lại. Đôi mắt Thiên Bình mở to, cậu đưa tay dụi dụi mắt để chắc mình không nhìn nhầm. Đôi mắt ngạc nhiên cứ dán chặt vào cặp nam nữ kia, Bình Ca đưa tay khều khều Cự Giải.

Tưởng mình bị lừa lần nữa, Giải Nhi quay qua một cách đề phòng, không quên trưng ra bộ mặt bất mãn. Nhưng không như cô dự đoán, Thiên Bình lại đang nhìn đầu đầu ấy. Vừa định lên tiếng hỏi, Bình Ca đã chỉ tay về phía trước, hỏi lại Tiểu Giải.

– Giải Giải! Cậu xem, đó có phải Song Từ với thằng Bảo Bình không?

Giải Nhi nghiêng đầu thắc mắc, rồi nhìn theo hướng tay của Thiên Bình.

Đúng như cậu nói, đứng bên đường là Bảo Bình với Song Từ. Song Từ ôm chặt con gấu bông to tướng trong tay, không ngừng quay sang Bảo Bình nói chuyện. Bảo Bình thì vừa nhìn vào màn hình điện thoại trong tay, vừa nói chuyện lại một cách vui vẻ với cô nàng.

Cự Giải với Thiên Bình không hện mà cùng quay sang nhìn nhau mắt tròn mắt dẹt, rồi lại che miệng cười. Thiên Bình thật sự không ngờ, thằng bạn một sách của cậu cũng có ngày ra khỏi nhà, lại còn đi chơi cùng một cô gái. Mà cô gái đó đâu phải ai xa lạ, là Song Từ đấy. Thật sự không ngờ được mà~

oOo

Song Từ tay ôm chặt con gấu bông mềm mịn, ụp mặt vào lớp lông nhung ấy, cô cười hạnh phúc. Vừa cười, Song Nhi vừa nói với Bảo Bình đang đứng cạnh.

– Bảo Bình, cảm ơn nha~ Tới con thú bông to thế này, mà cậu cũng gặp được~

Bảo Bình rời khỏi màn hình điện thoại, quay sang nhìn Song Từ đang mang về mặt hạnh phúc mà cười một cái. Tiếp tục nhìn vào điện thoại, Bảo Bình đáp lại.

– May mắn chẳng.

Tiểu Song không để ý lắm đến câu trả lời lơ đãng của Bảo Bình, cũng chẳng quan tâm tại sao cậu chàng cứ cúi mặt vào điện thoại. Cô thực sự rất thích con thú bông này nha~ Vừa mềm, vừa mịn, lại dễ thương nữa chứ~ Cái gì chứ riêng thú bông, Song Nhi cực thích nga~

Ngày hôm nay đi chơi với Bảo Bình thật sự rất vui. Không giống với con người trầm tính ham học mà Song Nhi biết trước giờ ở Bảo Bình, cậu hôm nay hoạt bát hẳn, năng động lại còn biết trêu chọc cô nữa. Đây là lần đầu tiên, cô ra ngoài với một cậu con trai thế này, đó giờ chỉ toàn đi cùng với tụi Kim Ngưu với Nhân Mã mà thôi. Dù vậy, cô nàng lại cảm thấy vui lắm cơ~

Chợt, Song Từ cảm thấy bầu không khí giữa cậu và cô trở nên thật yên lặng. Tiếng người, tiếng nói cười xung quanh cứ vang lên càng khiến Tiểu Song thấy căng thẳng. Cô nghĩ chắc phải kiếm chuyện gì đó để nói với Bảo Bình thôi. Và cứ mãi nghĩ như vậy, chân Song Nhi vô tình bước đi theo dòng người vừa qua đường kia mà không hề để ý là đèn vừa chuyển tín hiệu đỏ.

– Song Từ cẩn thận!

Bảo Bình thấy vậy, vội đưa tay nắm cánh tay Song Từ kéo về. Một chiếc xe ô tô ngay sau đó chạy với tốc độ nhanh qua cô. Đặt trường hợp nếu không có Bảo Bình, không biết cô sẽ ra sao nữa. Cô thật bất cẩn quá.

– C-Cảm ơn cậu.

– Cậu làm gì vậy? Tự đứng lại băng đường?

Bảo Bình vừa hỏi vừa lắc đầu ngoa ngoán. Song Từ ngoài việc cười hi hi cũng chẳng biết phải làm gì. Cái không khí im lặng này, Tiểu Song không thích chút nào. Cô ụp mặt vào con gấu, phồng má bắt mắt. Chợt, Bảo Bình lên tiếng hỏi.

– Cậu sao thế?

– Không có gì~~~

Cậu thật sự không hiểu cô nàng này bị làm sao nữa. Nghiêng đầu thắc mắc một hồi, Bảo Bình đành từ bỏ. Cậu thật sự không hiểu nổi tâm lý con gái. Đúng là sinh vật khó hiểu nhất trên đời mà.

– Cơ mà Bảo Bình này, nói đi cũng phải nói lại, cảm ơn cậu~ Hôm nay tớ thật~ sự rất~ là vui~~

Bảo Bảo hơi ngại người khi nhìn nụ cười của Song Từ. Cậu nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh hằng ngày, ậm ờ gật đầu cho qua chuyện.

Về phần Song Từ, cô lại tiếp tục ụp mặt vào con gấu bông trong tay.

– Bây giờ chúng ta về nhà chung hả?

Nói ra câu này, thiệt là Tiểu Song có hơi ngập ngừng. Thi đúng là đã chiều tà rồi đấy, nhưng Song Từ thật là chưa muốn về. Nói ra thì hơi xấu hổ, cô cũng chẳng biết tại sao lại vậy nữa, nhưng không phải Song Song không muốn về vì chơi chưa đã hay gì tương tự, mà là cô, muốn ở cạnh Bảo Bình.

Nghĩ đến đây, Song Từ ụp mặt vào con gấu bông, cô che đi khuôn mặt ửng đỏ. A~ Cô đang nghĩ gì thế này~~~

Về phần Bảo Bình, vừa nghe Song Từ hỏi, cậu lập tức giật nảy mình một cái. Rời mắt khỏi điện thoại, Bảo Bảo quay sang cô nàng. Miệng cậu chàng cứ mấp má mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói thế nào. Vừa gãi gãi đầu một cách đầy khó xử, cậu vừa nói bằng giọng cầu khẩn.

– Thật ra, tớ có chuyện muốn nhờ cậu.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: GIẢ VÀ THẬT.

Xuống taxi, Song Từ với Bảo Bình hiện đang đứng trước một ngôi biệt thự sang trọng. Dù nhà Song Nhi không phải loại thiếu thốn gì, còn rất giàu nữa kia, nhưng căn biệt thự hiện đại pha lẫn cổ điển này vẫn khiến Song Song không thốt nên lời. Đây là biệt trang nhà Aquarius sao?

Cánh cổng chính chậm chậm mở vào tự động. Bảo Bình quay đầu lại, như để ra hiệu cho cô nàng bước vào theo. Chạy lon ton theo Bảo Bảo, Tiểu Song vẫn không thể rời mắt khỏi ngoại thất của căn nhà, đặc biệt là khu sân vườn được chăm sóc kỹ lưỡng.

Đứng trước cửa chính dẫn vào trong nhà, Bảo Bình hít thở sâu, rồi chợt quay ra sau nhìn Song Từ với ánh mắt hơi có lỗi. Cậu đẩy cửa, bước vào. Thấy vậy, Song Song cũng chạy theo cậu.

Nội thất của căn nhà còn đẹp hơn cả tưởng tượng của Song Từ nữa. Cánh cửa vừa mở ra, ánh đèn từ đèn chùm pha lê treo trên trần nhà hắt vào mắt cô nàng. Nội thất bày trí hợp lý, tạo cho người nhìn sự ngưỡng mộ không thôi. Cầu thang giữa nhà được chia làm hai bên, ở giữa đặt một bộ bàn ghế bằng gỗ được chạm khắc tinh xảo. Và Song Từ nhận thấy, ngồi trên bộ bàn ghế cao sang ấy, là một người phụ nữ xinh đẹp một cách quý phái. Người phụ nữ đang uống trà ấy, có nét giống Bảo Bình. Bởi vì, đó là mẹ cậu, bà Võ.

Vừa nhìn thấy Bảo Bình, người phụ nữ kia lập tức cười thật tươi, ra hiệu bảo cả hai đi lại gần. Bảo Bình ngoảnh đầu ra sau, như ra hiệu cho Song Nhi đi

theo cậu.

Đứng trước người phụ nữ này, chẳng hiểu sao trống ngực Song Nhi cứ đập thình thịch như muốn văng ra ngoài. Ôm chặt con gấu bông trong tay, Song Từ cứ cúi gầm mặt xuống. Nhưng tại sao Bảo Bảo lại đưa cô đến gặp mẹ cậu chứ!!

Bà Võ nhìn con trai, đồng thời lia mắt nhìn sang cô gái đứng cạnh cậu quý tử. Đôi mắt bà nhìn Song Từ, miệng hơi cười. Quay trở lại nhìn con trai, bà lên tiếng khò bằng giọng dịu dàng.

– Bảo Bình, đây là...?

Trong khi Song Từ còn chẳng biết Bảo Bảo sẽ trả lời thế nào, thì cậu đã đưa tay nắm lấy bàn tay của cô, nắm chặt. Song Từ hoàn toàn chẳng hiểu gì, nhưng được cậu nắm tay làm cô thấy bối rối.

Bảo Bình quay sang nhìn cô nàng một cái, bặm môi lại. Hít thở sâu một cái, cậu vừa nhìn mẹ mình, vừa trả lời lại bằng giọng chắc nịch.

– Đây là, bạn gái con.

– Hà? Gì cơ?

Song Từ theo phản xạ thót lên, mắt tròn mắt dẹt hết nhìn Bảo Bình lại nhìn bà Võ. Vô tình bắt gặp ánh mắt nhờ vả của Bảo Bảo, cô nàng đưa tay còn lại, chỉ ngược vào mình. Trong lúc Song Song còn chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, thì bà Võ lại lên tiếng hỏi cô.

– Cháu là bạn gái Bảo Bình?

– Dạ cháu...

Cô thật sự rối bời. Phải trả lời thế nào đây? Thì ra nguyên ngày hôm nay, Bảo Bình dẫn cô đi chơi là để nhờ vả việc này ư? Ít nhất cũng phải báo cô một tiếng chứ! Nuốt ực một cái, hít thở sâu để lấy lại sự bình tĩnh, Song Từ tay ôm chặt con gấu bông, lắp bắp đáp lại, chẳng khác nào đang cố gặn ra từng chữ.

– V-Vâng, cháu là... bạn gái của, Bảo Bình.

Bà Võ nhìn chằm chằm Song Từ. Cô cứ tưởng bà sẽ nổi giận này nọ, ai dè tự dưng lại trở nên thân thiện. Bà niềm nở kéo Song Từ ngồi cạnh mình, vừa cười vừa nói với Song Nhi.

– Cháu là bạn gái của Tiểu Bảo sao? Dễ thương quá! Cháu học cùng lớp với thằng bé à?

– V-Vâng.

Song Từ vừa trò chuyện với bà vừa cảm thấy bất đầu quý bà. Không nghiêm nghị như vẻ bề ngoài, lại rất niềm nở vui vẻ, bà cho cô cảm giác ấm áp lắm. Chợt, bà Võ vừa vờ làm mặt nghiêm trọng, vừa nói lời bông đùa với Song Nhi.

– Bác chỉ có thằng con trai này thôi. Nhưng mà nếu nó bắt nạt cháu, cứ mách với bác.

– Mẹ à!!

Bảo Bình này giờ im lặng ngồi nhìn mẹ mình với Song Từ trò chuyện vui vẻ mà chợt có cảm giác bị cho ra rìa. Vừa nghe mẹ mình nói thế, cậu lập tức phản bác lại. Nhưng hình như cậu thật sự thành người dư thừa rồi, lời nói của cậu chẳng thấm vào đâu cả.

Song Từ chợt bật cười khảnh khảnh. Nhìn vẻ mặt bất mãn của Bảo Bảo, cô lại không nhịn được cười.

oOo

Sau khi dùng bữa tối tại nhà Bảo Bình, cậu và Song Nhi xin phép bà về nhà chung. Nhìn cái cách bà đối xử với mình hết như con cháu trong nhà, lại còn bảo cô có rảnh thì cứ đến, Song Từ thật sự chẳng biết phải nói thế nào ngoài đồng ý.

Trên đường về nhà chung, bầu không khí giữa Tiểu Song với Bảo Bảo im lặng đến căng thẳng. Cả hai đều chẳng biết phải nói gì với đối phương, mà có nói thì phải nói thế nào. Đến tận lúc về đến trước cổng chính nhà chung, Song Từ với Bảo Bình dừng chân. Ngập ngừng một hồi, cô và cậu quyết định mở lời để phá đi bầu không khí ngột ngạt này, nhưng vô tình lại đồng thanh với nhau.

– Tớ...

– Tớ...

Cả hai lại quay phắt mặt sang hướng khác một cách khó xử. Song Từ ôm chặt con thú bông, nói bằng giọng bối rối.

– C-Cậu nói trước đi~

Bảo Bình quay sang đối mặt với Song Tử, vừa gỡ đầu khó xử, cậu vừa nói với cô bằng giọng hối lỗi.

– Xin lỗi, vì tự dưng lại nói rằng cậu, là, bạn gái tớ. Cậu biết đấy, chỉ là tại, mẹ tớ cứ ép tớ có bạn gái, nên tớ mới... Xin lỗi cậu, Song Tử.

Nhìn vẻ mặt khó xử của Bảo Bình, Song Tử lại càng lúng túng hơn. Cô nàng vừa xua xua hai tay trước mặt, vừa đáp lại.

– Không cần. Đúng là tớ có hơi bất ngờ, nhưng thực là bác gái tốt lắm. Ngày hôm nay, tớ thật rất vui. Nên cậu không cần phải xin lỗi đâu.

Chợt, Song Tử nhón chân lên, phồng má bất mãn.

– Nhưng mà, cậu ít nhất cũng phải nói với tớ một tiếng chứ~~

Bảo Bình cười hì hì chẳng biết nói gì. Sự im lặng lại bao trùm. Cả cô và cậu cứ đứng đối diện nhau, chẳng đứa nào có ý định đi vào trong cả. Giây phút Song Tử vừa định đi vào nhà, bàn tay cô chợt bị bàn tay Bảo Ca nắm lại.

Song Tử quay về sau, đôi mắt mờ to nhìn Bảo Bình. Cậu bặm chặt môi, như muốn nói gì đó mà cứ ập a ập ứng mãi. Hít một hơi thật sâu, cậu chợt lên tiếng.

– Thật ra, cái lúc mà tớ, nói rằng cậu là bạn gái tớ, không chỉ là để lừa mẹ.

Tiểu Song mờ mờ mắt nhìn người con trai đang nắm chặt tay mình. Bất chợt, cậu kéo tay cô, kéo cô vào lòng mình rồi vòng tay ôm chặt. Song Tử hoàn toàn bất ngờ đến mức đỏ ửng đến tận mang tai, hai tay nắm chặt lại nhưng không hề có ý định đẩy cậu ra. Còn đang bối rối chẳng biết phải làm sao, Bảo Bình lại tiếp tục. Hơi thở từ câu nói ấy của cậu phả vào tai cô, khiến mặt Song Nhi càng đỏ hơn.

– Tớ, thích cậu. Thật sự rất thích cậu.

– Bảo Bình, cậu...

– Đã nhiều lần, tớ rất muốn nói với cậu, rằng tớ thích cậu đến nhường nào. Nhưng tớ lại không đủ can đảm để thổ lộ. Tớ...

Chợt, Song Tử đẩy Bảo Bình ra, vô tình ngắt lời cậu. Nhìn chăm chăm vào Song Tử với đôi mắt mờ to, cậu hoàn toàn nghĩ rằng cô đang có ý định từ chối mình. Đúng lúc đó, Song Tử lại đưa tay nắm lấy hai bàn tay cậu, áp vào má mình. Cô vừa cười tươi, vừa nói.

– Cậu thích tớ sao? Điều này tớ chưa bao giờ dám nghĩ đến.

– Há?

– Cậu biết đấy, bởi vì tớ, cũng đã thích cậu từ lâu rồi kia. Từ lúc, chúng ta còn học cấp hai. Thích cậu, tớ thích cậu nhiều lắm.

– Tại sao... cậu...?

– Giống cậu, tớ chẳng đủ can đảm để thổ lộ.

Nói đến đây, khuôn mặt cô nàng đỏ bừng lên, Tiểu Song phồng má vờ dỗi.

– Tất cả là tại cậu hết. Lúc nào cũng hết học rồi lại đọc sách, chúng ta cùng lớp mà ngoài cái tên thì chẳng biết gì về nhau cả. Tớ thật sự, không dám nói chuyện với cậu quá lâu, chứ đừng nói đến... nói thích cậu...

Ban đầu, Song Nhi chỉ hoàn toàn giả vờ. Vậy mà càng về sau, vờ lại thành thật, đôi mắt cô đỏ hoe lên, rồi khóc lúc nào chẳng hay. Những giọt nước mắt này, hoàn toàn là rơi vì hạnh phúc, hạnh phúc vì tình cảm của mình được đáp trả.

Bảo Bình nhìn người con gái mình yêu đang khóc nức lên mà lòng không khỏi đau thương. Cậu vòng tay ôm lấy cô vào lòng. Trong lòng cậu, Tiểu Song vẫn chưa ngừng khóc, đến nỗi nước mắt của cô đã thấm ướt một mảng áo của cậu. Chợt, Song Nhi cảm thấy môi mình như có thứ gì đó đặt lên, vừa mềm lại vừa ngọt. Tiểu Song nhắm hờ mắt, để cho nước mắt cứ chảy, cô cảm nhận nụ hôn đầu pha lẫn vị mặn ngọt của nước mắt. Những giọt nước mắt hạnh phúc.

oOo

– Trời ạ! Đừng có đẩy coi!

– Tụi mày im hết! Muốn bị phát hiện cả lũ à?

– A~ Hôn nhau kia~ Lãng mạn quá~~

Đầu đó bên trong ngôi nhà, có một nhóm mười một người đang lấp ló ló ló rình trộm. Tụi con trai nhiều chuyện hơn cả đám con gái, cứ xô xô đẩy đẩy đòi nhìn. Trong khi đó, Cụ Giải lại hai tay ôm mặt, vừa nói bằng giọng nhao nhao. Thiên Bình thấy thẳng bạn thân có bạn gái lại tỏ tình thành công mà vui lây theo, cứ tung tung chen với đám bạn lò đầu ra coi.

Nổi bật trong đám nhí nhỏ nhiều chuyện tui nó là Sur Từ với Nhật Nam. Không giống tui nó, hai anh em nhà Leo lại nhanh trí hơn, về một mặt nào đó. Trong khi Nam Nam lấy điện thoại chụp hình lại, thì Sur Từ thậm chí quay luôn cả video.

Kim Nguru tuy mừng cho cô bạn thân, nhưng không hiểu sao cũng cảm thấy nhói nhói trong lòng. Song Từ yêu Bảo Bình từ thuở còn cấp hai, làm thế nào mà cô không biết. Ấy vậy mà, cậu ấy lại có thể tìm được hạnh phúc của mình. Nghĩ đến bản thân, cô thì sao chứ... Biết rõ là không nên có ý nghĩ này, nhưng Kim Nguru thật sự, rất ghen tị...

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: EM GÁI THIÊN YẾT.

Chỉ trong vòng chưa tới một tháng, ấy vậy mà cái lớp S của tui nó lại có đến hai cặp đôi đáng yêu. Vui thì vui vậy, chứ đám nhí nhỏ thì mãi mãi cũng không thôi nhí nhỏ được. Tui nó, nhất là Bạch Dương Ca Ca với Nhân Mã Tí Tí, à cả Tiểu Nguru Nhi nữa, cứ trêu Song Từ với Bảo Bình mãi thôi. Cự Giải với Thiên Bình không còn là tâm điểm cho mấy trò trêu chọc trẻ con của tui nó nữa, nên vừa mừng, cũng vừa thấy tội tội. Nhân Mã với Kim Nguru thấy cô bạn thân có bạn trai, thậm chí còn giả vờ.

— Cậu bỏ bọn tớ. Tớ biết mà, có bạn trai rồi thì đâu còn xem hai đứa bạn thân này ra gì nữa~~

Rồi ôm nhau mà giả vờ những nhẽo.

Song Từ thật sự bó tay với hai đứa bạn thân dễ thương một cách phiền nhiễu. Trong khi đó, Thiên Bình lại chủ động kéo cậu bạn thân của mình lại mà chỉ cho Bảo Bảo mấy chiêu làm con gái vui. Có lẽ do bản thân là một tên con trai khô khan, đây lần đầu tiên Bảo Bình ngồi im nghe thẳng bạn thao thao bất tuyệt.

Hiện tại, mười ba thành viên lớp S đang đóng đô tại lớp như thường lệ. Bạch Dương vẫn cứ ôm khư khư cái máy bấm game của mình như ôm báu vật. Tui con gái, đương nhiên là trừ Xử Nữ với Sur Từ ra, thì cứ cắm đầu cắm cổ vào laptop mà xem phim Hàn Quốc. Nhất là Song Từ với Cự Giải, bỏ luôn bạn trai mà ngồi coi phim với tui nó một cách nhàn nhã.

Thiên Bình chán nản ra mặt, chứ Bảo Bình thì không, cậu vẫn chú tâm vào bài tập Hoá học của mình cùng với Ma Kết và Xử Nữ.

Thiên Yết đọc sách, còn Song Ngư thì... hơi lạ cái là cậu không hề ngủ, chỉ nằm dài ra bàn vừa nghe nhạc vừa suy nghĩ băng quơ, mắt thì cứ thỉnh thoảng lại liếc sang một chỗ nào đó.

Hai anh em Sur Từ với Nhật Nam vẫn nói chuyện với nhau không ngừng, cười cười nói nói liên tục. Thật sự người ngoài nhìn vào, ai lại bảo họ là anh em chứ. Thì cứ cho là ngoại hình giống nhau, nhưng mấy cử chỉ hành động kia thật chỉ giống cặp đôi yêu nhau mà thôi~

Tiếng chuông vừa vang lên, tui nó lật đật chạy về chỗ ngồi, nhưng không có nghĩa là dẹp luôn cái tính nhieu chuyện. Một lúc sau thì Xà Phu bước vào.

Vẫn là cái vẻ nghiêm túc nhưng dịu dàng đó, vẫn là phong thái chừng chặc đó, Xà Phu bước đến bàn giảng. Sau khi chào hỏi và sinh hoạt vài ba câu với cả lớp, anh vỗ tay vài cái như để thu hút sự chú ý của tui nó.

— Các em, lớp chúng ta có học sinh mới. Một bạn nữ vừa chuyển đến từ Mĩ.

Tui nó chớp mắt mấy cái rồi lại quay sang nhìn nhau. Rồi không hên mà cùng quay xuống bàn Sur Từ. Tuy nhiên, cô nàng lại đang bận nói gì đó với Nam, sau đó thì nhận được một cái nhún vai tỏ ý không biết từ anh trai.

Xà Phu nhìn biểu hiện của tui nó, hơi cười. Anh vỗ tay thêm một cái, đồng thời mời cái bạn học sinh mới gì gì đó có vẻ như đang đứng ngoài cửa vào.

Cánh cửa lớp bật mở. Từ cửa bước vào là một cô gái có vẻ ngoài xinh xắn, với nước da trắng ngần và đôi mắt to đen láy. Cô nữ sinh kia có vẻ gì đó giống với ai đó, nhưng tui nó lại chẳng thể nào nhớ ra.

Cô ấy đi đến chỗ bục giảng. Nhoén miệng cười tươi, cô nàng giơ cao tay phải như đang vẫy chào, rồi nói bằng chất giọng trong trẻo đáng yêu.

— Okay okay~ I'm Scorpius. Í, nhầm! À, tớ là Trần Thiên Hạt. Hi hi~~~

Lẻ lười tình nghịch, cười hi trông rất dễ thương.

— Tớ vừa kết thúc chương trình học tại Mĩ và hiện tại là học sinh mới của lớp các cậu, rất vui được gặp và, mong được giúp đỡ~~~~~ À mà, anh hai đâu rồi ta~~~?

Cô bạn mới đáng yêu tên Thiên Hạt để lại cho tụi nó một cái nhìn tốt. Hoà đồng, thân thiện và đáng yêu, cùng với cái sự tình nghịch hiện rõ kia nữa. Thiên Hạt vẫn không dứt cười, cô nàng đảo đôi mắt đen láy của mình khắp lớp và cuối cùng dừng lại ngay chỗ Thiên Yết đang chú tâm đọc sách, hoàn toàn không để ý đến mọi thứ xung quanh. Có vẻ bất mãn, Thiên Hạt chu mỏ đáng yêu, rồi ùng ùng chạy như bay xuống chỗ Yết Ca.

– Hai à~!!!

– Ồ.

– Ồ là thế nào? Hôm qua em có nhắn tin cho hai bảo là em về Việt Nam mà, vậy mà anh vẫn không ra đón em!!!!

– Mày than với hai làm gì, mày có chán đi mà, có đầu suy nghĩ mà, mày cũng lớn rồi, tự mò về nhà đi. Với chả, điện thoại anh mày hết pin từ ngày hôm qua.

– Hai ác lắm~!!!!

Tụi nó quay xuống nhìn Thiên Yết với Thiên Hạt không chớp mắt. Trong khi cô nàng kia bĩu môi giận dữ, thì Yết Ca ngược lại lại chẳng tỏ vẻ gì gọi là quan tâm cả. Hoàn toàn lạnh lùng đến kì lạ, cứ chú tâm vào quyển sách của mình mãi. Thiên Hạt phồng mang trợn má bất mãn, nhưng lại chẳng làm được gì.

– Cậu với Thiên Yết là gì của nhau vậy?

Kim Ngưu lên tiếng hỏi, đồng thời tìm cách giải đáp cho thắc mắc của mình. Thiên Hạt quay sang, nghiêng đầu nhìn Ngưu Nhi rồi cười toe.

– Anh em, tớ nhỏ hơn hai một tuổi, và tớ là em gái của Yết Yết á.

– Thứ nhất, đừng có tự tiện gọi tên thân mật của anh. Thứ hai, anh không nhớ là mình có đưa em ngỗ nghịch như mày.

– Ừ ừ~

Hai anh em nhà này trông đáng yêu thật đấy. Tính ra, nếu Thiên Yết với Thiên Hạt mà là hai anh em, thì chẳng phải bọn họ khác nhau một trời một vực rồi sao. Cậu anh Thiên Yết thì lạnh lùng với cả kiêu kì kinh khủng, trong khi cô em Thiên Hạt lại hoà đồng đến lóc chóc, tình nghịch chẳng khác nào Nhân Mã với Song Tử cả. Như băng với lửa ấy.

Có lẽ do trong lớp đã có một cặp anh em rồi, nên tụi nó dễ dàng nhận thấy tình cảm giữa hai anh em nhà họ Trần. Khác với sự dịu dàng thân thiết của Sur Từ và Nhật Nam, Thiên Yết lại dường như chẳng để tâm gì đến cô em gái cả. Dù vậy, trông họ thật đáng yêu.

Bất chợt, như vừa nhìn qua gì đó, Thiên Hạt vội quay phắt đầu lại. Cô nàng hai mắt chớp liên tục nhìn Sur Từ đang nhìn ra ngoài cửa sổ nghe nhạc, rồi lại nhìn xuống Nhật Nam đã ngủ từ lúc nào. Chợt, Hạt Nhi nhảy bổ đến ôm chầm lấy Tiểu Sur Nhi.

– Ara Ara~~ I miss you so much, Leoraaa~~~

Sur Từ đang lìm dìm thì bị Thiên Hạt làm cho tỉnh giấc nên dậm ra bực bội. Cô quay sang cái cô nàng đang dí má cọ lên má mình, không chút thương tiếc thẳng tay đẩy cô nàng ra.

– Bỏ cái vốn tiếng Anh của cậu đi và, tránh xa ra!!

– Leora của tớ lạnh lùng quá đi mất!

– Một là tránh ra, hai là đừng có trách!

Thiên Hạt vừa bĩu môi bất mãn vừa bỏ tay ra khỏi Sur Từ. Sur Nhi thò ra một cái, rồi nhìn Thiên Hạt bằng đôi mắt chán nản.

– Cậu về đây làm cái quái gì hả?

– Tớ nhớ hai, nhớ cậu, nhớ Leon nữa~~ Ồ đúng rồi, Leon à~~~

Thiên Hạt vừa định nhảy bổ vào Nhật Nam đang ngủ say bên dưới thì lập tức đã bị Sur Từ tóm cổ lại.

– Đừng có quấy rầy anh ấy! Nam đã phải thức nguyên đêm hôm qua đấy!

Tiểu Hạt hơi ngạc nhiên chút, rồi cũng thôi, cô nàng gật đầu một cái. Thiên Hạt quay sang Nhật Nam, đôi mắt đen láy tình nghịch chứa tia dịu dàng. Vừa quay sang, cô vô tình bắt gặp ánh mắt của tụi nó, kể cả của Thiên Yết. Nhìn vào mấy đôi mắt đó, cô nàng dường như đọc được ý nghĩ trong đầu tụi nó.

– Tớ quen Leora với Leon bên Mĩ, bạn thân bạn thân đấy!

– Không có đâu.

Vừa dứt lời, Thiên Hạt lập tức bị Sur Từ bác bỏ. Cô nàng rung rung mắt nhìn Sur Nhi, nhưng cô đã quay ra cửa sổ từ lúc nào. Tụi nó nhìn nhau, bắt gặp

cười lớn.

Sau một hồi ồn ào, Thiên Hạt được Xà Phu xếp vào chỗ ngồi bên dưới Song Ngư. Giờ ra chơi vừa đến là tụi nó lập tức chạy lại bàn Hạt Nhi ngay, khiến Ngư Ca dù có bịt chặt tai. Cô nàng Thiên Hạt này, thật sự thú vị nha~

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: AI HẠNH PHÚC? AI ĐAU KHỔ?

Thiên Hạt hoà nhập rất nhanh. Cô nhanh chóng chiếm được hầu hết cảm tình của tụi nó bằng nụ cười toả nắng và tính tình dễ gần đáng yêu. Dù chỉ mới gặp, nhưng cô dường như chẳng khác nào đã quen biết và thân thiết với tụi nó từ lâu.

Khoảng vài phút sau giờ ra chơi, cả đám bắt đầu kéo nhau ra căng tin trường. Xử Nữ với Ma Kết từ chối vì vừa được gọi lên phòng giáo vụ có việc gì đó. Nhật Nam chẳng biết trời xui đất khiến gì mà tự dưng lại thức giấc ngay lúc này, liền bị Hạt Nhi kéo đi mà chẳng hiểu mô tê gì. Sur Từ nói là còn vài việc cần phải giải quyết, Thiên Yết đang đọc dở quyển sách nên cũng chẳng đi, Song Ngư vì bị tụi nó quấy rầy mà đâm ra bực bội.

Không khí trong lớp học lúc này yên ắng một cách thoải mái. Song Ngư thì quay mặt sang một phía chợp mắt ngủ bù cho việc tụi nó inh ỏi như một cái chợ khiến cậu chẳng ngủ được dù chỉ một giây. Thiên Yết một phần không đi là vì còn đang đọc sách, nhưng phần lớn là cậu chẳng muốn dính với đứa em chẳng thể ngừng nói đó. Trong khi đó, Sur Từ lại đang kiểm tra sổ sách gì đó.

Sur Từ che miệng ngáp một cái, vô tình khiến Thiên Yết ngồi phía trên chú ý. Cậu dựa người vào bức tường cửa sổ, xoay đầu ra sau nhìn Sur Từ. Cô nàng dường như vẫn chưa ý thức được việc mình đang bị nhìn, cứ vô tư mà dụi dụi mắt. Về mặt ngái ngủ như mèo con khiến Thiên Yết phì cười.

Lúc này, cô mới nhận ra mình bị Thiên Yết nhìn, bặm chặt môi xấu hổ một cách bất mãn. Đoạn, Sur Từ lại quay về với đồng sổ sách gì đó đang bị bày bừa khắp bàn học. Thấy vậy, Thiên Yết hơi thắc mắc.

– Hò sơ gì vậy?

– Không phải hò sơ, là bản hợp đồng mà Nam soạn suốt đêm hôm qua. Tuần sau UTX sẽ kí một hợp đồng với tập đoàn khác. Tổ phải kiểm tra một lần nữa trước khi đưa nó cho Chủ tịch.

Sur Từ vừa nói vừa đưa tay che miệng ngáp ngắn ngáp dài. Thiên Yết khẽ lắc đầu.

– Dù vậy đi nữa, các cậu đừng có mà ngày nào cũng thức trắng thế.

– Cậu mà cũng lo cho người khác sao? Cơ mà, sao cậu biết?

– Ngày nào mà đèn phòng đọc sách không bật đến tận gần sáng.

Nghe đến đây, Sur Từ bặm môi, đôi đồng tử màu xanh thẫm đảo qua lại một cách lúng túng. Rồi như sực nhớ ra gì đó, cô lại hỏi, miệng hơi chu ra một cách bất mãn.

– Bộ giờ đó cậu cũng chưa ngủ hả?

Cậu không trả lời Sur Từ. Thay vào đó, Thiên Yết đưa tay búng nhẹ trán cô nàng một cái. Cô nàng nhướn mày, tay xoa xoa phần trán vừa bị Thiên Yết búng. Bực bội, Sur Từ hừ mũi một cái, không thèm hỏi nữa. Cô mặc kệ cậu, tiếp tục vào tập sổ sách kia.

Thiên Yết cười nhẹ một cái. Đoạn, cậu lấy cái cặp đặt cạnh bàn của mình lên, lấy ra trong đó một lon cà phê đưa cho Sur Từ. Cô hết nhìn lon cà phê đưa cho Sur Từ. Cô hết nhìn lon cà phê lại nhìn Yết Ca. Dường như đọc được sự thắc mắc trong đôi mắt xanh tuyệt đẹp ấy, Thiên Yết vừa cười vừa nói.

– Tổ hay mang theo cà phê lon. Cậu uống một chút, tỉnh táo được lúc nào thì hay lúc đó.

– Ờ, cảm ơn cậu.

Sur Từ vui vẻ cảm ơn Thiên Yết, đồng thời đưa tay nhận lon cà phê từ tay cậu. Cô bật nắp, đưa lên miệng uống một hớp. Như nhận ra điều gì đó, Sur Từ đưa lon cà phê xuống, mắt nhìn một lượt rồi lại vui vẻ uống tiếp. Thiên Yết nhìn cái vẻ trẻ con của cô nàng, khi mà khi này còn dỗi gì đó, bây giờ lại tỏ ra vui vẻ như vậy, mà bật cười một cái. Sau đó, Yết Ca lại tiếp tục đọc sách.

Uống được một nửa, cô đặt nó xuống bàn, tiếp tục chăm chú vào công việc. Dù vậy, lon cà phê kia hình như vẫn không giải toả được cơn buồn ngủ dày đặc trong Sur Từ. Đôi mắt xanh thẫm vẫn trong trạng thái mơ màng, hoàn toàn có thể ngủ bất kì lúc nào. Dù cho cô dụi mắt bất minh tỉnh táo bao lần,

con buồn ngủ vô tội vạ vẫn cứ xông đến. Nãy giờ, chẳng biết đây là lần bao nhiêu cô ngáp nữa.

Thiên Yết dù chú tâm vào quyển sách, không có nghĩa là cậu không để ý đến từng biểu hiện của cô. Cái vẻ buồn ngủ mà còn cố gắng kia thật khiến Thiên Yết bó tay. Mãi một lúc khi thấy cô nàng dường như không còn gượng nổi nữa, cậu đành lên tiếng.

– Tranh thủ trước khi vào học, cậu nên chớp mắt một chút.

– Nhưng...

– Không nhưng nhị gì cả. Tớ sẽ xếp gọn gàng sổ sách của cậu và bỏ vào cặp, được chứ?

Hoàn toàn không để cho Sur Từ có thể phản bác gì cả, Thiên Yết chỉ toàn ngắt lời cô thôi. Nghĩ một lúc, Sur Từ vẫn bị con buồn ngủ xâm chiếm. Cô đành làm theo lời Thiên Yết, nằm xuống bàn mà chớp mắt một chút. Chỉ một chút thôi, cho đến khi có chuông reo...

Thiên Yết bỏ quyển sách của mình xuống. Cậu cẩn thận sắp xếp hết mấy cái sổ sách đặt khắp nơi trên bàn học của Sur Từ mà không đụng đến cô nàng. Thiên Yết lấy cái cặp dưới bàn của Sur Nhi, rồi bỏ chúng vào. Cậu hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy cái túi giấy đựng bốn quyển sách mà cô hỏi mượn cậu vẫn còn đó. Đặt cái cặp xuống đất, Thiên Yết quay sang Sur Từ, trong lòng cậu dâng lên sự thương cảm, cô đã làm việc quá sức rồi.

– Cậu ít nhất, cũng nên để ý đến sức khoẻ của mình chứ.

Thiên Yết bất giác đưa tay vén mấy sợi tóc mái loà xoà trước mặt Sur Từ. Cô nàng này, thật sự, với Từ Nhi chẳng khác nào bản sao của nhau. Giống nhau đến lạ. Dù cho Từ Nhi là mối tình đầu tiên của Thiên Yết đi nữa, cậu đã từ bỏ rồi, từ khi Từ Nhi và Song Ngư hứa hôn với nhau. Dù vậy, mỗi lần nhớ đến vẫn khiến Thiên Yết đau đớn không thôi. Liệu cậu có thể, bắt đầu một chuyện tình mới, lại mở cửa trái tim đóng băng của mình một lần nữa, với cô gái tên Sur Từ, cô gái có vẻ ngoài giống hệt Từ Nhi không? Nhưng cậu làm sao có sự lựa chọn, khi nụ cười của hai cô gái quá giống nhau, khi sự âm ập của họ dường như là một. Và làm sao có thể, khi cậu, đã trót yêu cô gái tên Vũ Sur Từ này rồi...

Song song với điều đó, đây là lần đầu tiên, cậu sợ, sợ rằng Từ Nhi... cô bé ấy còn sống. Nói đúng hơn, cậu không thể tưởng tượng nếu Sur Từ và Từ Nhi là một, chẳng phải cậu lại một lần nữa, rơi vào bẫy tặc sao...

Trong vô thức, Thiên Yết hơi nhoài người về phía trước. Nhẹ như gió thoảng, cậu đặt lên trán Sur Từ một nụ hôn. Chính Thiên Yết cũng chẳng hiểu tại sao mình lại làm vậy, chỉ biết một điều, về mặt Sur Từ khi ngủ, thánh thiện đến mức, cậu không kiểm soát bản thân. Một phần cũng là vì, cậu không muốn tiếp tục nhìn cô chăm chăm, để rồi hình ảnh của cả hai cô gái, chồng vào nhau...

– Tớ thích cậu...

oOo

Song Ngư khẽ mở mắt. Cậu không hề ngủ, từ lúc cái lớp này chẳng còn âm thanh ồn ào nào, cậu chẳng hề ngủ dù chỉ một giây. Cậu chỉ nhắm mắt để đó, rồi ép mình ngủ. Điều đó khiến Song Ngư vô tình nghe được, thậm chí thấy được mọi thứ.

Dù cho Thiên Yết chưa từng nói, cậu vẫn đủ tinh ý để nhận ra tình cảm mà Thiên Yết dành cho cô nàng Sur Từ không phải chỉ là tình bạn đơn thuần, mà là tình yêu nam nữ. Thiên Yết thích Sur Từ, cậu đương nhiên biết. Đây là lần đầu tiên suốt mười năm qua, Thiên Yết mở lòng và thích một người ngoài Từ Nhi từ khi cậu ta từ bỏ tình cảm của mình dành cho cô. Vậy mà hà cớ gì, tim Song Ngư chẳng khác nào như bị một thứ gì đó đè nặng, nặng trĩu và đau đớn. Rõ ràng dù cho có bao nhiêu lâu trôi qua, trong tim Song Ngư vẫn chỉ có mỗi hình bóng của Từ Nhi ngự trị, dù cho cô bé ấy đã không còn đi chẳng nữa. Nếu là vì Sur Từ có vẻ ngoài giống Từ Nhi, có phải cậu đã bị ảo tưởng và thần thánh hoá cô không, hay vì cậu, quá ích kỉ...

oOo

Bên ngoài phòng học, một cô gái đang đứng, dựa hân lưng vào tường như chẳng còn sức lực nào. Hai bàn tay ôm chặt miệng, răng cắn chặt môi dưới đến bật máu, chỉ cô để không phát ra những tiếng nấc liên hồi. Dù vậy, đôi má đã bị thấm đẫm bởi nước mắt từ bao giờ. Hai vai cô cứ run lên bần bật.

Lẽ ra cô không nên quên đồ, lẽ ra cô không nên chạy về lớp học để tìm nó, để rồi thấy được cảnh tượng khiến trái tim cô như nát vụn. Tất cả đều là lỗi của cô. Chạy về lớp cũng là lỗi của cô, nhìn thấy hành động dịu dàng mà cô không bao giờ có được từ cậu cũng là lỗi của cô, nghe được lời tỏ tình thầm lặng ấy của người con trai mà cô yêu hơn cả bản thân, nhưng sẽ không bao giờ dành cho cô, để rồi khóc vì quá đau cũng là lỗi của cô. Lỗi của cô, tất cả đều là lỗi của cô. Nhưng mà, làm sao được chứ, khi cô đã yêu cậu mất rồi...

Cô quá ích kỉ, hay quá nhu nhược đến mức không thể nào từ bỏ cái thứ tình cảm này. Vì cô quá yêu cậu, nên dù cho cậu hạnh phúc với một người nào khác không phải cô, cô vẫn sẽ yêu, vẫn sẽ hướng về cậu. Cô không phải quá cao thượng, mà là không đủ can đảm để ngừng yêu cậu.

Dù biết rõ là vậy, cô vẫn không thể ngừng khóc. Trái tim bé nhỏ mong manh của cô đang rên rỉ từng hồi vì đau đớn. Đau, đau lắm. Nếu biết trước đau đớn thế này, thà rằng cô không yêu. Cô thật sự ganh tỵ, ganh tỵ với cô gái kia, khi cô nhận tình yêu từ mọi người xung quanh. Xuất thân danh giá, cuộc sống hạnh phúc, lại được biết bao người yêu thương. Cô biết mình không nên có cái thứ suy nghĩ này, nhưng đau lắm. Cô đau lắm...

“Kim Ngư, mày đúng là đồ tệt hại...”

Chương 41: HIẾU LÂM (1)

Thiên Hạt cũng ở lại nhà chung với tụi nó, trong căn phòng đơn cuối cùng trong nhà.

Giờ ra chơi buổi chiều, trong khi tụi nó đang trò chuyện vui vẻ thì chợt, tiếng gõ cửa vang lên.

– Mã Nhi.

Nghe tiếng gọi, Nhân Mã dừng nói chuyện với tụi nó, cô quay phắt ra phía cửa lớp. Đôi mắt tinh anh thu vào hình ảnh một cậu con trai có vẻ ngoài điển trai, với cặp kính trên mắt nhìn khá tri thức và hiền lành. Từ ngạc nhiên, Tiểu Mã cười tươi một cái. Cô quay sang tụi nó, chấp tay xin lỗi rồi lon ton chạy ra cửa.

– Anh Kiệt, cậu tới đây làm gì thế?

Anh chàng tên Anh Kiệt cười hiền một cái. Nhìn Nhân Mã, cậu trả lời.

– Tớ muốn đãi cậu một bữa. Hôm bữa cậu giúp tớ, tớ còn chưa trả ơn cậu.

– Uầy~ Ôn nghĩa~ gì, cơ mà cậu đã mời thì tớ không từ chối~~~

Sau đó, Nhân Mã và Anh Kiệt đi ra khỏi lớp.

Tụi nó cũng không bận tâm gì lắm. Anh Kiệt là con trai đối tác nhà Nhân Mã, vừa trở về sau chuyến đi du học tại Úc. Trước đây, hai người khá thân nhau, nên cậu chàng vừa về nước thì đã dính với nhau như sam vậy. Trông cũng đẹp đôi, thật sự dễ bị hiểu nhầm là người yêu lắm chứ.

– Kiệt với Mã Mã cũng đẹp đôi ha?

Xử Nữ vì lấy miếng bánh của Kim Ngưu cho vào mồm, vừa hỏi một cách băng quơ nhìn tụi nó.

– Đẹp cái khi mốc!

Tự dưng lại bị phản bác một cách kịch liệt, Xử Nữ đâm ra bực bội, bắt đầu quay tới quay lui tìm người nào dám cả gan bác bỏ ý kiến của cô. Tiểu Xử hơi ngạc nhiên khi nhận ra người đó là Bạch Dương. Dù cho vẫn đắm chìm với cái máy game yêu quý của mình, trông Bạch Dương vẫn lộ rõ sự khó chịu. Hai ngón tay bấm game dùng lực mạnh đến mức tưởng chừng như sắp phá hỏng luôn cái máy trong tay, toàn thân thì toát ra ám khí. Xử Nữ nhìn anh chàng đến không chớp mắt, khoé mắt giật giật liên hồi.

Chẳng khác gì Xử Nữ, tụi nó cũng cảm nhận được sự khác thường từ anh chàng Bạch Dương, theo phản xạ tụt lại một chỗ cách xa Dương Ca mà xì xạo. Hình như là chơi thua thì phải, Bạch Dương đâm ra bực bội, thẳng tay ném mạnh cái máy game xuống đất.

– Mày ghen hả con~

Bạch Dương giật thót một cái, đồng thời lườm sắc cái người vừa phát ngôn khiến cậu lạnh sống lưng. Không chỉ Bạch Dương, mà cả tụi nó cũng nhìn cậu bằng ánh mắt trách tội. Nhất là Ma Kết, trong ánh mắt của cậu lớp trường ác bá như muốn nói, mày im có ai nói mày cảm không, áy.

– T-Tao nói thiệt chứ bộ.

Thiên Bình phản bác lại ánh mắt của tụi nó, cũng như cái lườm thấu xương từ Bạch Dương. Tụi nó cũng thôi nhìn Thiên Bình, rồi lại chuyển ánh mắt sang Bạch Dương. Bảo Bình lên tiếng đầu tiên.

– Mày khó chịu vì Nhân Mã đi với Anh Kiệt hả?

– T-Tao không có!! Mắc gì tao phải khó chịu chứ? Còn mừng khi thoát khỏi con ngra háu đá đó nữa!

Tụi nó thực không biết nói gì. Biết là Bạch Dương chỉ giận quá mà lỡ lời thôi, nhưng đâu cần phải nói quá đáng vậy đâu. Kiểu này là anh chàng thật sự tức giận rồi đây!

Chợt, cánh cửa lớp bật mở, hoàn toàn thu hút ánh mắt của tụi nó. Bạch Dương kinh ngạc nhìn cô gái vừa bước vào lớp kia. Trong lòng len lỏi giữa sự khó chịu và sự có lỗi.

Nhân Mã vừa vào đã thấy tụi nó nhìn mình chằm chằm. Nụ cười trên môi cô cứng ngắc nhìn theo mấy ánh mắt kinh ngạc pha lẫn dò xét của tụi nó. Sau một hồi cứ như vậy, Tiểu Mã chẳng còn cách nào ngoài việc lên tiếng để phá tan cái bầu không khí căng thẳng kia.

– Này này! Mấy người làm sao vậy hả? Tôi chỉ là bước vào lớp thôi mà, có phải mới từ Sao Hoả bước xuống đây mà nhìn chăm chăm thấy ghê thế!!!

Nói rồi, cô nàng ùng ùng bước về chỗ ngồi. Tụi nó nhìn nhau rồi lập tức chạy lại.

Bạch Dương ngồi tại chỗ, lấy điện thoại ra nghịch, dù vậy mắt vẫn cứ liên tục liếc nhìn Nhân Mã đang nói chuyện với tụi nó. Cậu không biết, cô có nghe thấy lời cậu nói hay không, nhưng chẳng hiểu sao, Dương Ca nhận thấy hình như cô đang cố tránh ánh mắt của cậu.

oOo

Chiều, tự dưng Bạch Dương lại bị gọi về ăn cơm, đúng hơn là vì bị phụ thân mẫu thân gọi về chơi với cô em gái bảo bối cứ khóc đòi anh, nên cậu không về cùng tụi nó. Vừa tan học là Dương Ca bắt taxi về nhà ngay.

Hiện tại, Bạch Dương đang trên đường về nhà chung. Thủy Dương thật nhõng nhẽo nha. Đến tận lúc Bạch Dương chuẩn bị về, cô bé cứ khăng khăng giữ anh lại. Mẹ cậu cũng bảo ngủ nhà một hôm, nhưng đáng đo một hồi, Bạch Dương vẫn từ chối.

Không giống như lúc đi mà đi bằng taxi, lần này Bạch Dương đi bộ. Cậu bỏ hai tay vào túi quần, chân bước đều đều trên vỉa hè tấp nập người qua lại. Có lẽ do ngoại hình ưa nhìn, thêm cả bộ đồng phục thuộc học viện danh giá, muốn hay không, Bạch Dương vẫn không thoát khỏi mấy cặp mắt hiếu kì của người đi đường.

Dù vậy, trong đầu Bạch Dương lại cứ nghĩ mãi về một chuyện. Gần đây, Nhân Mã cứ đi chơi với Anh Kiệt suốt, không ăn cùng thì cũng lấy cớ học tập, hoàn toàn chẳng còn dính với cậu như trước nữa. Điều này khiến cậu thấy khó chịu. Một phần là vì cậu không thích cái tên Anh Kiệt đó, càng không thích Nhân Mã suốt ngày đi với cậu ta.

Cứ nghĩ mông lung mãi, Bạch Dương bực bội đưa chân đá phăng hòn đá nằm trên đường. Đôi mắt chán nản nhìn theo đường lăn của viên đá, hình ảnh một đôi nam nữ lọt vào mắt cậu. Từ ngạc nhiên chuyển sang khó chịu, nghĩ một lúc, Bạch Dương bám theo họ.

oOo

Chiều, đang định về với tụi nó thì Nhân Mã nhận được lời mời đi ăn từ Anh Kiệt. Suy nghĩ đơn giản, cô nàng chẳng chút đắn đo mà đồng ý ngay.

Kiệt dẫn cô vào một quán kem hiện đang rất nổi tiếng trong giới trẻ. Nhân Mã lại rất thích kem nên cũng chẳng từ chối, ngược lại còn ăn một bữa no nê khiến anh chàng đi cùng một phen tròn xoe mắt.

Ăn no nê, Kiệt đưa Tiểu Mã về học viện. Nhưng vừa bước qua một công viên gần đó, Anh Kiệt chợt nắm tay Nhân Mã kéo vào trong khiến cô nàng chẳng hiểu mô tê gì.

Đứng đối diện Kiệt, Tiểu Mã không khỏi ngạc nhiên trước sự nghiêm túc có phần hơi lúng túng của cậu chàng. Cô nghiêng đầu tỏ vẻ thắc mắc.

Chợt, Kiệt dùng hai tay đặt lên vai Nhân Mã, như một cách để ép cô nhìn vào mình. Điều này khiến Mã Nhi bắt đầu thấy lạ.

– K-Kiệt à! Cậu thấy không khoẻ sao...?

Đôi mắt đáng sau tròng kính của Kiệt vẫn nhìn Nhân Mã chăm chăm, cậu lắc đầu như để trả lời câu hỏi vừa rồi. Cứ thế một lúc, Anh Kiệt mới lên tiếng.

– Mã Nhi, tớ... thích cậu. Không phải như một người bạn, mà là như một người con gái.

– Kiệt à, tớ...

– Cậu làm bạn gái tớ, được không?

Nhân Mã hoàn toàn im lặng. Thú thật là cô rất rối, rối lắm. Đây không phải lần đầu tiên, có người tỏ tình với cô, nhưng người mà cô hoàn toàn xem là bạn, chỉ đơn thuần như vậy, người ít khả năng nhất lại là Kiệt. Đối với cô, Kiệt chỉ là một người bạn không hơn. Từ bé đã như vậy, đến giờ vẫn như vậy. Nhưng cái cách mà cậu đang nghiêm túc nói chuyện tình cảm với Tiểu Mã, điều đó làm cô sợ.

– Tớ...

oOo

Bạch Dương núp trong một bụi cây gần đó. Dù vậy, có nghe trộm bao nhiêu lần đi chăng nữa, Dương Ca vẫn chẳng thể nghe thấy gì cả. Nhưng cái cách mà Anh Kiệt đặt tay mình lên vai Nhân Mã như để giữ cô lại, thật khiến Bạch Dương thấy khó chịu.

oOo

Anh Kiệt và Nhân Mã đã chơi với nhau từ hồi cấp một, tình cảm giữa hai người rất thân thiết, và cậu cũng đã thích cô từ rất lâu. Vậy mà ùng ùng một cái, cậu lại phải đi du học. Điều này thật sự khiến Anh Kiệt cảm thấy sợ, sợ phải xa cô, phải mất cô. Vừa về là cậu đã nhập học vào trường mà cô đang học ngay, hằng ngày cố gắng bù đắp tình cảm giữa hai đứa. Những tưởng Nhân Mã cũng thích cậu, chỉ chờ dịp để nói ra thôi, nhưng lúc này cô đang trốn tránh và im lặng, điều này khiến Anh Kiệt bắt đầu thấy sợ.

– Tớ... xin lỗi... Cậu rất tốt, nhưng tớ không thể, đáp lại tình cảm của cậu được...

Nhân Mã vừa nói vừa cố tránh ánh mắt của Anh Kiệt. Cậu không thể ngạc nhiên hơn, nhưng vẫn lại sự bình tĩnh vốn có. Vậy những gì suốt những năm qua cậu làm cho cô, vẫn là chưa đủ sao?

– Tại sao...?

– Tớ chỉ... đơn thuần xem cậu... là một người bạn, không hơn...

Anh Kiệt nhìn người con gái mà cậu yêu hết mực đang cố lảng tránh và từ chối tình cảm của cậu. Cấn mạnh môi dưới, Kiệt hỏi lại.

– Là vì Bạch Dương sao?

Nhân Mã giật nảy mình, cô giương mắt nhìn Anh Kiệt.

Nhận thấy điều đó khiến Anh Kiệt cảm thấy khó chịu. Cậu có gì thua hấn ta chứ?! Cứ cho là hấn ta làm bạn với Nhân Mã trước cậu, nhưng tình cảm giữa họ chẳng tốt chút nào. Cứ gặp mặt là lại gây gổ, cãi nhau. Cậu cứ tưởng mình đã vượt mặt Bạch Dương, để chiếm chỗ đứng lớn nhất trong lòng Nhân Mã, là cậu sai sao...

Chợt, Anh Kiệt bỏ hai bàn tay đang đặt trên vai Mã Mã xuống. Thay vào đó, cậu lấy hai bàn tay đang nắm chặt của Tiểu Mã. Trong khi cô còn chưa hiểu gì, thì Anh Kiệt đã đặt môi mình lên môi cô.

Nhân Mã từ bất ngờ chuyển sang khó chịu. Cô cố đẩy cậu ra nhưng lại không đủ sức. Kiệt siết chặt vòng tay quanh eo Mã Nhi khiến cô như bị trói chặt, không tài nào thoát ra được.

– Ừ... m... Kiệt... Đủ rồi!!!

Nhân Mã dùng hết sức đẩy Anh Kiệt ra. Cậu hơi bất ngờ, nhưng đôi mắt nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, và sự bình tĩnh đó, khiến Mã Nhi thấy sợ hãi. Bàn tay bị chặt miệng, cô giương mắt nhìn người con trai vừa cướp mất nụ hôn đầu của cô.

Đúng lúc đó...

Nhân Mã chợt nhìn thấy, hình bóng người con trai quen thuộc đang đứng phía sau bụi cây, đôi mắt mở tròn tròn nhìn về phía này, đầu chậm rãi lắc qua lại.

– B... Bạch Dương... Tại sao...?

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: HIẾU LÂM (2)

– B-Bạch Dương... Tại sao...?

Nhân Mã lấp bắp nhìn cậu con trai đang trở mặt nhìn về hướng này một cách hoảng sợ.

Bạch Dương thật không thể tin vào mắt mình. Khi phản chiếu trong đôi mắt ngỡ ngàng tốt độ của cậu, lại là hình ảnh Nhân Mã và Anh Kiệt đang hôn nhau. Nụ hôn đầu mà đáng lẽ phải thuộc về cậu, lại bị cái tên đó cướp mất. Ngựa con, thích cậu ta sao...

Cậu chợt bất gặp ánh mắt Nhân Mã đang kinh ngạc nhìn mình. Đầu lắc chậm rãi, đôi mắt mở to như không thể tin. Quay người, Bạch Dương vùng chạy. Vùng chạy khỏi hiện thực đau đớn mà cậu vừa nhìn thấy, hiện thực mà cậu chỉ cầu mong là một con ác mộng.

Nhân Mã vùng ra khỏi Anh Kiệt, vội vàng chạy theo Bạch Dương. Thể lực quá yếu, cộng thêm chân không dài bằng cậu, dù cố gắng bao nhiêu, Nhân Mã vẫn không đuổi kịp được Bạch Dương.

Mặc cho tiếng Nhân Mã gọi với theo phía sau, Bạch Dương vẫn cứ chạy, mỗi bước lại càng nhanh hơn. Được một lúc, cho đến khi nghe rõ mồn một tiếng thở gấp của Nhân Mã, cậu lại sức nhớ ra cô bị quyến. Dù bức bối, Bạch Dương bất buộc vẫn phải dừng lại. Hai bàn tay nắm chặt, cậu không quay ra sau nhìn Nhân Mã, răng cắn chặt môi.

– Cậu muốn chết hả?

– L... Là tại tớ gọi mãi... mà cậu không chịu... dừng lại... cho nên tớ mới...

– Đuổi theo tôi làm gì?

Nhân Mã trong một giây thần người ra. Cậu vừa xưng “tôi” ư? Tại sao Bạch Dương lại tỏ ra xa cách với cô như thế. Cô thấy khó chịu lắm, nhưng bản thân cũng biết sự khó chịu lên lời trong cậu còn gấp nhiều lần. Hít sâu một cái, Nhân Mã tìm cách giải thích cho Bạch Dương mọi chuyện.

– Không phải như cậu nghĩ đâu mà. Là Kiệt kéo tớ vào công viên, sau đó thì cậu ấy... chủ động hôn... tớ. Tớ không... Tớ không muốn chuyện này xảy ra một chút nào. Bạch Dương, cậu làm ơn... tin...

– Ý cậu là cậu không có lỗi gì trong chuyện này?

Không để Nhân Mã nói hết câu, sự tức giận trong lòng đã khiến cậu ngắt lời cô bằng chất giọng khó chịu.

Bất chợt bị ngắt lời, Nhân Mã từ lúng túng đâm ra sợ sệt.

– Tớ...

Bất chợt, Bạch Dương quay phắt người ra sau, dừng dừng đi về hướng Nhân Mã. Về mặt cô ngạc nhiên khi nhìn thấy đôi mắt chứa đầy tia giận dữ của cậu. Trong khi Tiểu Mã còn cảm thấy có lỗi, thì Bạch Dương vẫn cứ tiếp tục bước về phía cô. Về mặt và hành động của cậu khiến cô bất giác sợ hãi. Cứ mỗi bước tiến của Bạch Dương, Nhân Mã lại lùi về sau một bước. Cho đến khi, cô bắt buộc phải dừng lại khi phía sau là một thân cây đại thụ.

Bạch Dương chống một tay bên thân cây phía sau lưng Nhân Mã như để khoá chặt cô lại. Nhân Mã hoàn toàn rơi vào thế bị động. Đây là lần đầu tiên, Nhân Mã cảm thấy sát khí tỏa ra từ Bạch Dương. Cậu lớn tiếng, như để trút hết sự khó chịu trong lòng.

– Chẳng phải cậu đang định chọc tức tôi sao? Cậu đi chơi với hắn, đi ăn với hắn, thân mật với hắn ngay trước mặt tôi. Tự dưng bị nắm tay kéo vào một công viên không còn bóng người vào giờ này, cậu không thấy lạ sao mà đi theo hắn?! Bao lần tôi bảo cậu tránh xa hắn rồi?!

Chưa bao giờ, Bạch Dương lớn tiếng mắng mỏ cô như thế. Có thể hai đứa cãi nhau chỉ vì mấy chuyện lật vặt, nhưng chưa từng cãi nhau thế này. Chẳng hiểu sao, trong lòng Nhân Mã cảm thấy oan ức, cô cũng bắt đầu hơi to tiếng.

– Còn cậu thì sao? Chẳng phải cậu bảo tớ phiền phức sao? Rằng tớ là một con ngựa non háu đá luôn quấy nhiễu cậu?!

Bạch Dương không sai mà, lúc đó cô đã nghe thấy lời cậu nói. Trong khi cậu còn ngờ ngàng chưa kịp lên tiếng, Nhân Mã lại nói tiếp.

– Cậu lấy tư cách gì mà cấm tớ không được đi cùng Anh Kiệt? Bảo tớ nghe lời cậu, cậu lấy quyền gì? Cậu đâu phải anh trai tớ, càng không phải ba tớ, sao lại bắt tớ phải nghe lời cậu?!!

Từng chữ thốt ra từ miệng Nhân Mã chẳng khác nào gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Bạch Dương, chẳng khác nào những mũi dao nhọn đâm vào cậu không thương tiếc. Hai mắt Bạch Dương đang nhìn Nhân Mã run run lên. Cô nói phải, cậu lấy tư cách gì, lấy quyền gì mà cấm đoán cô đi với Anh Kiệt. Cậu và cô chỉ đơn thuần là bạn, quá lắm là bạn thân thanh mai trúc mã. dù không muốn nghĩ vậy chút nào, nhưng Bạch Dương làm gì có quyền xen vào chuyện tình yêu của Nhân Mã? Cô yêu ai, đi với ai, làm gì, ở bên ai, cậu có đủ tư cách để phán xét? Bạch Dương cắn mạnh môi dưới đến bật máu.

Đôi mắt tinh anh của Nhân Mã lúc này đã ngấn nước từ bao giờ, cứ mở to nhưng lại cố trốn tránh ánh mắt Bạch Dương. Đến tận khi thốt ra rồi, Tiểu Mã mới nhận ra mình vừa nói gì. Tại sao cô lại nói như vậy với cậu chứ. Cô đang làm mọi chuyện tệ hơn.

– Tôi không là gì của cậu sao?

Bạch Dương vừa nói vừa cười khẩy một tiếng. Một tay vẫn chống trên thân cây phía sau Nhân Mã, cậu chợt dùng tay còn lại, nâng cằm Nhân Mã lên, ép cô nhìn vào mắt mình. Hai mắt Nhân Mã mở to, nhìn vào đôi mắt đẹp nhưng đầy phần nộ của Bạch Dương. Nhân Mã hoàn toàn không biết phải nói gì.

Đúng lúc đó, cậu chợt áp môi mình lên môi Nhân Mã. Cô vừa định mở miệng bảo cậu dừng lại, Bạch Dương lại càng xấn đến, dùng lưỡi khám phá mọi ngóc ngách trong miệng cô, đùa nghịch với lưỡi cô.

Nhân Mã từ bất ngờ chuyển sang sợ hãi. Cậu hét như đang cố ăn luôn đôi môi của cô vậy. Cách cậu hôn hết như để trút giận, thật thô bạo. Đến tận lúc Nhân Mã dường như sắp hết không khí, Bạch Dương vẫn không có ý định rời bỏ khỏi đôi môi căng mọng kia của Nhân Mã. Cô dùng hết sức, đẩy mạnh cậu ra. Trong sự giận dữ, Nhân Mã đưa tay tát mạnh vào mặt Bạch Dương, khiến cậu nghiêng hẳn sang một bên.

Bạch Dương đưa mấy ngón tay chạm vào chỗ vừa bị đánh, rồi quay sang Nhân Mã. Nhìn cái vẻ sợ sệt với đôi mắt ngấn nước của Tiểu Mã khiến cậu có chút nuối lòng. Dù vậy, sự khó chịu khi nụ hôn đầu của cô lại không phải của cậu lại dâng lên, xâm chiếm ý thức của Bạch Dương. Nhếch môi cười khẩy một cái, Bạch Dương lên tiếng hỏi bằng giọng lạnh băng.

– Thế nào? Giữa tôi và hắn, ai mang cho cậu cảm giác thích thú hơn?

Nhân Mã cứ trân trân nhìn Bạch Dương mà không biết phải nói gì. Cô nắc nheo lên từng hồi. Người con trai đứng trước mặt Nhân Mã là ai, không phải Bạch Dương mà cô quen biết. Cô thấy sợ Bạch Dương này, sợ hãi những gì cậu vừa làm, sợ hãi cả cậu. Nhân Mã không thể ngừng nắc nheo, lại càng không thể

lên tiếng nói bất kì điều gì. Lần này là cô sai, là cô khiến cậu cảm thấy tổn thương, là do cô, nhưng đây không phải là điều này Nhân Mã muốn.

Bạch Dương nhìn người con gái đang run rẩy liên hồi trước mặt mình. Cậu thật sự muốn choàng tay ôm chặt cô vào lòng, muốn xin lỗi vì việc làm không suy nghĩ của cậu, cậu càng không muốn cô phải khóc. Nhưng mỗi lần định đưa tay ra, thì hình ảnh cô đang hôn người con trai khác không phải cậu lại hiện lên, khiến máu nóng cậu cứ dồn lên đến tận não.

Đôi mắt Bạch Dương lia sang Nhân Mã một cái nhìn đầy lạnh lẽo. Cậu nói bằng giọng trầm thấp.

– Cậu nói đúng. Tôi không có tư cách để cảm đoán cậu đi với bất kì ai. Cứ làm những điều cậu muốn, từ nay tôi sẽ không quan tâm quá mức hay xen vào cuộc sống của cậu nữa.

Đoạn, cậu quay người, thò hai tay vào túi mà bước đi.

Nhân Mã không giữ cậu lại. Dù cô rất muốn chạy đến ôm lấy cậu từ phía sau, giữ cậu lại và bảo cậu đừng đi, nhưng bản thân lại không hề có đủ can đảm để làm việc đó. Việc cô gây nên cho cậu là không thể tha thứ, cô dù trực tiếp hay gián tiếp vẫn đã làm cậu tổn thương, khiến cậu đau khổ. Cô đâu còn đủ tư cách để giữ cậu lại.

Nhìn theo bóng Bạch Dương dần biến mất vào dòng người đằng xa kia, cả người Nhân Mã dường như bị rút hết sức lực, cô dựa hẳn người vào thân cây đại thụ phía sau. Hai hàng nước mắt Nhân Mã bắt đầu rơi. Một giọt, hai giọt, dần dần trở nên nhiều hơn. Cậu vừa nói sẽ không quan tâm đến cô nữa, cậu không còn cần cô nữa. Rốt cuộc, cô phải làm thế nào đây... Tại sao mọi chuyện lại trở nên như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: ĐƠN GIẢN CHỈ LÀ YÊU.

Đêm hôm qua, vừa về đến nhà chung, Nhân Mã đã ôm chầm lấy Song Tử mà khóc nức nở. Cô vừa nghẹn ngào vừa kể lại cho tụi nó mọi chuyện. Tụi nó thật không biết phải an ủi Nhân Mã ra sao, nên chỉ biết nhìn cô nàng khóc. Vì chuyện đó mà Nhân Mã sưng cả hai mắt. Đến mức, cô phải đeo một cặp kính mắt mới có thể đến trường. Tụi nó ai cũng lo lắng cho Nhân Mã, nhưng dù khuyên thế nào, cô nàng cũng bảo không sao và đi học.

Suốt ngày ở trường, Nhân Mã vẫn nói chuyện bình thường với tụi nó. Nhưng cứ mỗi khi nhìn thấy Anh Kiệt đi qua gần đó, Tiểu Mã lại chui ra núp sau lưng tụi nó. Cô không muốn đụng mặt Anh Kiệt. Cứ mỗi lần nhìn thấy cậu ta, cô lại nhớ lại chuyện đó. Anh Kiệt thường ngày rất hiền hoà và được lòng người khác. Nhưng Anh Kiệt của ngày hôm qua khiến cô thấy sợ.

Anh Kiệt cảm thấy rất khó chịu. Mỗi lần đến lớp tìm gặp Nhân Mã, bạn cô ấy lại bảo Nhân Mã không có trong lớp. Khi thoáng thấy cô ở hành lang lớp học, Anh Kiệt lập tức đuổi theo. Nhưng khi đi qua khỏi đám đông đã không còn thấy cô nữa.

Nhân Mã đang có tránh mặt cậu? Vì lí do gì chứ?

Từ nhỏ đến lớn, Anh Kiệt chưa từng đòi hỏi gì đó quá đáng. Nhưng khi đã muốn thì sẽ có cho bằng được, bất kì ai cũng sẽ chiều theo ý muốn của cậu. Vậy mà Nhân Mã, cô gái duy nhất cậu yêu và là mối tình đầu của cậu, lại không chấp nhận cậu. Con gái theo đuổi cậu xếp hàng dài, nhưng trong đó không có Nhân Mã. Vậy kiên trì bù đắp tình cảm giữa hai đứa suốt bấy lâu là cậu làm chưa đủ, hay thật sự trong mắt Mã Nhi, cậu chỉ đơn thuần là một người bạn? Chẳng lẽ dù có làm gì, cậu cũng sẽ bao giờ bằng được cái tên kia?

oOo

Suốt đêm qua, Bạch Dương không về nhà. Sau khi rời khỏi đó, cậu bước vào một quán bar, một mình uống rượu đến gần sáng. Sau đó thì lại lang thang khắp các con đường. Cuối cùng là rẽ vào một tiệm game online. Bạch Dương cứ liên tục nã súng một cách điên cuồng vào mấy con zombie ảo.

Trong điện thoại của Dương Ca chẳng biết có bao nhiêu là cuộc gọi nhờ. Cậu thật không muốn về nhà, cả nhà mình lẫn nhà chung. Càng không muốn để bản thân rảnh rỗi. Vì cứ mỗi lần như vậy, cậu lại nghĩ đến Nhân Mã, đặc biệt là cảnh cô và Anh Kiệt hôn nhau.

Từ nhỏ, Bạch Dương và Nhân Mã đã rất thân nhau. Người ngoài nhìn vào, sẽ nói cả hai đứa chẳng khác nào như hình với bóng, lúc nào cũng chơi cùng nhau. Mẹ Bạch Dương và mẹ Nhân Mã thân nhau từ hồi còn nẫu giáo, nên chuyện hai đứa thân nhau chỉ là sớm muộn.

Lên cấp một thì Nhân Mã quen biết với con trai của một đối tác nhà cô, chính là Anh Kiệt. Nhân Mã và Bạch Dương dần ít chơi cùng hơn, một phần là vì cả hai khác lớp. Cứ mỗi lần gặp mặt thì bốc đồng quan điểm chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt không đáng. Bạch Dương bắt đầu không thích Anh Kiệt từ đó, nói đúng hơn là từ khi cậu ta tuyên bố thích Nhân Mã, đồng thời khiêu chiến với Bạch Dương. Từ lúc đó Bạch Dương mới nhận ra, Anh Kiệt lúc nào cũng hiền lành thực chất là một con cáo già gian manh. Cậu ta có thể thích Nhân Mã, nhưng tính chiếm hữu của Anh Kiệt lại rất cao.

Lên cấp hai thì Anh Kiệt đi du học. Những tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc, Bạch Dương sẽ không còn phải đau đầu vì chuyện này nữa, vậy mà cậu ta đã

trở lại. Nhưng lần này, Anh Kiệt lại muốn giành Nhân Mã khỏi tay Bạch Dương hơn.

Bất giác, Bạch Dương đưa tay chạm nhẹ môi. Vị ngọt pha lẫn vị mặn chát của nước mắt của Nhân Mã vẫn còn đọng lại. Cậu thật sự không biết tại sao, mình lại làm như vậy. Chính bản thân Bạch Dương biết rất rõ, Nhân Mã không có lỗi lầm gì trong chuyện này cả. Nhưng sự tức giận có lẽ đã làm Bạch Dương mờ mắt. Cậu thật sự, không thể chịu được khi nhìn người con gái ấy hôn một người không phải cậu. Là cậu ích kỉ, là cậu muốn chiếm hữu. . . Bạch Dương thật sự không biết phải làm gì. . .

oOo

Nhân Mã đang trên đường về lớp học sau khi trả sổ đầu bài cho phòng giáo vụ thì bị Anh Kiệt chặn đường. Cô còn chưa biết phải xử sự thế nào thì đã bị Kiệt nắm tay kéo một mạch lên sân thượng.

Gió trên sân thượng thổi mạnh đến mức khiến Nhân Mã khẽ run lên. Cô giấu đôi mắt bối rối sau cái mắt kính mát, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt Anh Kiệt.

– Cậu tránh tớ?

Tiểu Mã thoáng ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Kiệt, nhưng rồi lại cúi gầm mặt xuống im lặng.

– Ngày hôm qua là tớ lỗi mắ. Nhưng, cậu thật sự thích tên đó ư?

Nhân Mã lại im lặng. Cô đang nghĩ về câu hỏi của Anh Kiệt. Là cô, thích Bạch Dương sao. Bạch Dương từ nhỏ đã là một người bạn tri kỉ, là thanh mai trúc mã quý giá của Nhân Mã. Đối với Bạch Dương, cô dành cho cậu tình cảm rất đặc biệt, một thứ tình cảm không giống với bất kì ai. Nhớ lại khoảng thời gian hồi tiểu học, Nhân Mã lại nhớ đến việc cô và Bạch Dương trở nên xa cách. Cô hoàn toàn không hiểu lí do. Nhưng lúc này, Tiểu Mã nghĩ mình đã hiểu. Dù là ngộ nhận cũng không quan trọng.

Hít một hơi thật sâu, Nhân Mã chậm rãi trả lời câu hỏi của Anh Kiệt. Cô đưa mắt nhìn Kiệt, đôi mắt tinh anh chứa đầy sự dịu dàng.

– ... Phải. Tớ thích cậu ấy, cũng yêu rất nhiều..

– Tại sao...?

– Chỉ đơn giản là yêu. Vậy thôi. . .

oOo

Bạch Dương vẫn đang ngồi trong tiệm game online. Được một lúc thì có một tên con trai đi đến, lấy cây súng còn lại rồi tự ý nhập chung team với Bạch Dương. Cậu không để ý lắm, cứ tiếp tục nã súng. Bạch Dương bỏ cây súng xuống sau khi đã chiến thắng, cậu quay sang cậu ta.

– Mà làm gì ở đây?

Thiên Bình ngồi phịch xuống cái ghế gần đó, không nhìn Bạch Dương mà trả lời.

– Tao hỏi mà cậu đó mới đúng.

Bạch Dương không để tâm lắm đến Thiên Bình, lại cầm cây súng mà tiếp tục nã điên cuồng vào bọn zombie ảo.

– Mà về đi.

– Ú! Về cho Giải Nhi đập tao một trận à? Với chả, Lớp trưởng Bệ hạ bảo phải lời cổ mà về.

– Tao không mượn mà quan tâm. Cút về nhà chung giùm tao!

Thiên Bình làm mặt cau có, nhưng rồi lại thôi. Cậu ngả lưng ra sau ghế, ngửa mặt lên nhìn trần nhà. Nhìn thẳng bạn chẳng có ý gì gọi là muốn rời đi, Bạch Dương tặc lưỡi một cái. Quăng cây súng kia về chỗ của nó, cậu đi lại ngồi cạnh Thiên Bình. Hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, Bạch Dương chột lên tiếng.

– Lúc mà tỏ tình với Cự Giải, mà có sợ không?

Thiên Bình không có vẻ gì gọi là quá bất ngờ trước câu hỏi của Bạch Dương. Vẫn ngửa mặt nhìn trần một cách lười biếng, cậu trả lời bằng giọng nhão nhão.

– Có chứ sao không. Run hơn cây sậy nữa~

– Đặt trường hợp, Cự Giải lừa dối mà, mà sẽ thế nào?

– Cự Giải sẽ không bao giờ lừa dối tao. Với chả, mà cũng biết Nhân Mã không có lỗi trong chuyện này mà.

Vừa trả lời câu hỏi của Bạch Dương, Thiên Bình lại vừa đá xoáy vào tâm trí cậu bạn.

Bạch Dương hơi ngạc nhiên nhìn Thiên Bình, nhưng lại tiếp tục dời mắt nhìn băng quơ. Thiên Bình nói không sai, Nhân Mã hoàn toàn vô tội trong chuyện này. Thậm chí có khi, cô còn là người đau khổ nhất. Dù biết bản thân không nên làm vậy, nhưng Bạch Dương hoàn toàn không nghĩ mình có đủ dũng cảm để đối diện với Nhân Mã lúc này.

– Mà có thích Nhân Mã không?

Thiên Bình chợt hỏi. Bạch Dương không tỏ ra kinh ngạc lắm. Nghĩ đắn đo một lúc, cậu gật đầu. Thiên Bình lại hỏi tiếp.

– Tại sao?

– Chỉ đơn giản là yêu. Vậy thôi...

oOo

Anh Kiệt kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt mình. Người con gái mà cậu yêu, lúc nào cũng chạy nhảy lung tung và bày trò quậy phá, lúc này lại dịu dàng và đẹp đến lạ. Một cô gái chỉ có thể đẹp nhất, khi họ nói về người mình yêu, quả không sai chút nào. Kiệt nhếch môi cười khổ. Lần đầu tiên nếm mùi vị thất bại, lại là trong tình yêu, thật sự chẳng thoải mái chút nào. Thờ ắt ra một cái, Anh Kiệt nhún vai rồi nói bằng giọng chán chường.

– Được rồi, tớ nghĩ mình thua rồi. Nhưng nếu cậu ta dám làm cậu buồn, cứ nói với tớ. Và lúc đó, tớ nhất định làm cho cậu thích tớ.

Nhân Mã chợt ôm chầm lấy Anh Kiệt.

– Chúng ta hãy là bạn tốt. Cho tớ xin lỗi, nếu khiến cậu tổn thương.

Kiệt thật không biết phải nói gì với cô gái ngây thơ này. Cậu đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm của Nhân Mã. Đây sẽ lần cuối cùng, cậu ôm chặt người con gái này trong tay,

– “Tạm biệt, mối tình đầu của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: LỜI CỦA TRÁI TIM.

Giờ về, thay vì về nhà chung cùng tụi nó, Nhân Mã lại muốn đi dạo một chút cho khuây khoả, đồng thời, cô cũng muốn suy nghĩ lại một lần nữa về những chuyện đã xảy ra trong suốt mấy ngày nay. Thật sự, Nhân Mã cũng không biết phải làm gì nữa.

Đi trên những con đường tấp nập người qua lại, mỗi lần nhìn những cặp đôi nam nữ đang tình tứ khoác tay nhau, Nhân Mã lại cảm thấy cô đơn. Tuy cô và Bạch Dương chưa phải là một cặp, chưa từng thi đúng hơn, nhưng đã từ rất lâu, cô luôn muốn điều này thành sự thật.

Còn nhớ năm lớp hai, trong bài tập về, Nhân Mã đã vẽ một cặp cô dâu và chú rể. Dù cho lúc đó còn rất nhỏ, nhưng cô còn nhớ như in, cô dâu được vẽ trên hình tượng của chính cô, trong khi chú rể lại là Bạch Dương. Giờ nghĩ lại, thật khiến Nhân Mã thấy xấu hổ. Cô cũng chẳng còn giữ bức vẽ đó nữa. Sau khi được cô giáo chấm cho một bông hoa thay điểm mười, Nhân Mã đã lập tức chạy đi khoe với Bạch Dương ngay. Vậy mà rốt cuộc cô lại ngã xuống hồ, khiến bức tranh ướt nhẹp. Tất cả công sức đổ sông đổ bể, lúc đó Nhân Mã cũng chẳng màng đến việc khoe với Bạch Dương nữa.

Nghĩ lại, lúc đó cô thật ngốc và cũng thật ngây thơ.

Dù còn nhỏ, nhưng Nhân Mã thừa nhận việc, rằng mình đã thích cái cậu con trai thô lỗ cộc cằn luôn giận dỗi vì những chuyện không đâu, nhưng đôi lúc lại rất đáng yêu tên Bạch Dương rồi. Cậu luôn bốc đồng, lại khó tính và rất ham chơi, nhưng trong mắt Nhân Mã chẳng hiểu sao, đều trở thành những ưu điểm.

Trong vô thức, những dòng kí ức về cậu và cô từ trước đến nay cứ ùa về trong tâm trí.

Còn nhớ năm lớp bảy, có một bạn nữ cùng lớp tỏ tình với Bạch Dương. Sau đó, cậu cũng có kể cô nghe, thậm chí còn hỏi Nhân Mã phải làm thế nào. Dù buồn, Tiểu Mã vẫn bảo Bạch Dương đồng ý, vì cô gái đó rất tốt. Kết quả là họ quen nhau được vài tuần thì chia tay, lí do thì cô hoàn toàn không biết. Ngày hôm sau thì cô gái đó đến gặp cô nói chuyện, cuối cùng lại đưa tay tát Mã Mã một cái rồi ôm mặt chạy đi. Cô còn nhớ lúc đó, Nhân Mã đã cảm thấy bản thân thật ích kỉ, khi vui mừng vì cả hai chia tay.

Từng kí ức, từng hành động của Bạch Dương lũ lượt ùa về như một đoạn phim. Thói quen, tật xấu, mọi thứ về cậu. Nhân Mã đưa tay quệt đi giọt nước

làm mờ ánh nhìn. Cô đã khiến cậu tổn thương, cậu cũng đã nói sẽ không quan tâm đến cô nữa...

Chợt, Nhân Mã dừng lại trước một cửa hiệu bán thú bông. Cô đưa mắt nhìn vào con gấu to là hàng trưng bày sau tấm kính.

– Làm gì mà đứng ngăn người ra thế? Bị ma nhập hả?

Nhân Mã thoáng giật mình khi nghe thấy giọng nam trầm quen thuộc có phần ngỗ nghịch. Cô cứ ngỡ là mình tưởng tượng, nhưng Nhân Mã vẫn quay sang một cách lo sợ.

Là cậu. Trước mắt cô là Bạch Dương, cái cậu con trai có vẻ ngoài nghịch ngợm và cái tính ngang tàng có chút ngốc nghếch đó.

Bạch Dương khó khăn nhìn Nhân Mã đang nhìn ngược lại cậu bằng đôi mắt kính ngạc mà không nói không rằng. Cậu đi đến, nắm lấy bàn tay đang run lên của Tiểu Mã mà kéo đi.

Cô hoàn toàn không giật tay ra, trong đầu cứ quanh quẩn những câu hỏi như tại sao cậu lại ở đây, cậu có còn giận cô không... Nhân Mã không nói không rằng, dường như không còn bất kì âm thanh nào có thể lọt vào tai cô nữa, Nhân Mã cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay Bạch Dương đang nắm chặt tay cô. Nếu đây là mơ, cô thực không muốn tỉnh giấc.

Giữa dòng người tấp nập qua lại, nổi bật một đôi nam nữ. Người con trai nắm chặt tay cô gái như sợ, chỉ cần nói lòng một chút, cô sẽ biến mất.

Bạch Dương kéo tay Nhân Mã vào một công viên gần đó. Bỏ tay cô ra, dù có chút hụt hẫng, Bạch Dương vẫn chưa thể quay lại đối diện với Nhân Mã. Dẫn đường một lúc, Bạch Dương quay người ra sau.

Thật lạ, những câu nói, những hành động cậu suy nghĩ từ trước cứ nhìn vào đôi mắt to tròn kia thì lại quên hết. Vô dụng thật! Nghĩ một lúc, Bạch Dương chợt hỏi.

– Cậu có nhớ, Sơn Ca không?

Sơn Ca, làm sao Nhân Mã quên được. Chính là cô gái nổi tiếng nhất nhì cả khối, quan trọng hơn, Sơn Ca chính là người đã là bạn gái của Bạch Dương trong suốt một thời gian, cũng chính là người đã cho Mã Nhi một cái tát mà chính cô cũng chẳng hiểu lí do.

Tại sao Bạch Dương lại nhắc lại chứ? Cúi gầm mặt, Nhân Mã khẽ gật đầu.

– Cậu biết vì sao Sơn Ca lại gây sự và khó chịu với cậu không?

– ... – Lắc đầu.

– Bởi vì tớ và Sơn Ca chia tay, là vì cô ấy nói xấu cậu...

Chợt, Bạch Dương thở dài một cái. Cậu ngả đầu vào vai Nhân Mã.

Nhân Mã hoàn toàn lực im lặng, cô không biết phải nói gì hay làm gì. Nhìn người con trai đang tựa hẳn đầu vào vai cô từ phía trước, Nhân Mã thấy có lỗi với cậu. Vậy cậu chia tay với Sơn Ca, là vì cô ư... Nhân Mã còn chưa kịp lên tiếng, Bạch Dương chợt nói.

– Xin lỗi, Nhân Mã. Là tớ không tốt, là tớ khiến cậu phải khóc. Đó cũng chỉ là vì, tớ quá... yêu... cậu...

Nhân Mã từ khó sở chuyển sang kinh ngạc tột độ. Cậu vừa nói gì, Bạch Dương vừa nói gì cơ. Cô không nghe nhầm, có phải không...

– Khi thấy cậu hôn người khác không phải tớ, tớ thật sự tức giận và đau khổ. Dù cho biết rất rõ cậu không có lỗi, tớ vẫn không thể đối mặt với Nhân Mã... Tớ thấy sợ...

– Tớ cũng vậy...

Sau một hồi im lặng, Nhân Mã chợt lên tiếng.

– Tớ yêu Bạch Dương rất nhiều. Cũng vì yêu cậu, tớ đã rất khổ sở khi bị cậu gạt bỏ. Tớ...

Nhân Mã còn chưa kịp nói hết câu, cô đã bị Bạch Dương chặn lại. Bờ môi ươn ướt hơi khô của cậu áp lên môi Nhân Mã. Không thô bạo, không mang sự chiếm hữu cao như lần trước, Bạch Dương khiến toàn thân Nhân Mã như tê như dại, như đang rút hết sức lực của cô bởi sự ngọt ngào. Dù vậy, những giọt nước mắt của Nhân Mã vẫn cứ rơi.

Đến khi nhận thấy Nhân Mã sắp cạn không khí, Bạch Dương mới rời khỏi đôi môi căng mọng một cách luyến tiếc. Cậu ngẩng đầu, hôn nhẹ vào khoé mắt Nhân Mã.

– Mã Nhi, tớ xin lỗi. Sẽ không bao giờ, tớ khiến cậu phải khóc, chỉ vì một thằng nhóc ngốc nghếch như tớ nữa.

“Này~ Gọi tớ là Mã Nhi thay vì Nhân Mã đi~ Tớ cũng sẽ gọi cậu là Tiểu Bạch~~~~”

“Để làm gì chứ? Với chả tố từ chối, chúng ta có còn là trẻ con nữa đâu mà xưng hô vậy. Xấu hổ chết!”

Đôi mắt Nhân Mã vẫn mở to kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên, Bạch Dương gọi cô bằng một cái tên thân mật như vậy, bằng cái tên mà cậu đã quyết từ chối không gọi trước đây. Nheo đôi mắt lại hết như để những giọt nước cứ chảy, Nhân Mã thật sự hạnh phúc. Bao nhiêu khổ sở ảm ức cứ theo hai từ “Mã Nhĩ” mà bay đi hết.

– Ừm... Ừm!...

oOo

Đầu đó ngoài bụi cây có một cái đầu đang lấp ló. Thiên Bình cầm cái điện thoại đang gọi video cho tụi nó trong tay, màn hình hướng thẳng về phía Bạch Dương với Nhân Mã đang đứng đằng xa.

– “Thành công mỹ mãn.”

– Nhờ tao hết ~

– “Ồ...”

Thiên Bình nhướn mày nhìn tụi bạn đang chen chúc trong cái màn hình mà chán nản. Tụi nó chẳng coi cậu ra gì hết! Dù sao trong chuyện này Thiên Bình cũng đóng góp một phần đầu nhỏ đầu nha~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: PHẠM XỬ NỮ.

Thứ bảy, căn nhà chung ít nhộn nhịp hơn mọi ngày.

Bạch Dương với Nhân Mã đã rời khỏi nhà từ sớm. Vài hôm trước, vì có hứa sẽ đưa Thủy Dương đi chơi, nên hai đứa nó đành bỏ luôn cái ngày đáng ra là ngày hẹn hò đầu tiên cho cô em gái đáng yêu của Bạch Dương.

Thiên Bình và Cự Giải, cùng với Bảo Bình và Song Tử cũng chẳng thấy bóng dáng. Sau khi bàn kế hoạch vào ngày hôm qua, bốn đứa nó đã đến công viên giải trí để trải nghiệm cảm giác hẹn hò kếp rồi. Cơ mà ý tưởng này là của ai nhỉ? Uầy, còn ai ngoài Song Tử với Thiên Bình~~

Thiên Yết cũng đi sau khi vừa ăn sáng xong. Chẳng biết có việc gì, mà ba cậu lại gọi cậu về để nói chuyện. Đương nhiên là Thiên Hại vì tò mò cũng đi theo anh hai mặc cho Thiên Yết toàn bắt cô bé ở nhà.

Kim Ngưu hình như có hẹn với bạn cũ đi ăn nên cũng không ở nhà. Về phần Nhật Nam, cậu đã sang Úc dự Hội nghị gì đó cùng với Xà Phu từ hôm qua.

Nói tới nói lui, trong căn nhà chung này chỉ còn có bốn người. Đã vậy chỉ toàn là thành phần trầm lặng nên so với việc có người ở nhà hay không hoàn toàn, chẳng khác nhau gì cả.

Xử Nữ với Ma Kết ngồi giải bài tập Toán trong phòng khách một cách say sưa. Trong khi đó, Sư Tử và Song Ngư có vẻ đang ở trên lầu.

Cô bạn lớp phó đang chăm chú nhìn vào bài giải của Ma Kết thì chuông điện thoại reo lên. Nhìn vào dãy số gọi đến, thật khiến Xử Nữ không muốn bắt máy một chút nào. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ Xử Nữ vẫn nhận cuộc gọi.

– Xử Anh, có chuyện gì?

Vừa nghe đến cái tên Xử Anh, Ma Kết đã ngẩng đầu lên ngay. Cậu khẽ nhủ mầy. Ấn tượng của cậu về cô nàng mang tên Xử Anh này hoàn toàn không tốt chút nào. Một lần thì hắt cả phê nóng vào Xử Nữ giữa nơi công cộng, một lần thì xô Xử Nữ đến bị thương, chưa kể còn dám thẳng tay tát Sư Tử một cái. Bỏ luôn cây bút trong y xuống, Ma Kết nhìn vào Xử Nữ đang áp điện thoại vào bên tai.

– “Chị về ngay đi! Ba muốn gặp chị, ông đang nổi trận lôi đình đây này! Tôi không cản ông ấy được!!”

Xử Nữ hơi ngạc nhiên khi nghe giọng hốt hải của Xử Anh. Đắn đo một lúc, cô trả lời.

– Tôi về ngay.

Cúp máy, Xử Nữ bắt gác thờ dài một tiếng. Cô chợt nhìn thấy Ma Kết đang nhìn mình. Đôi mắt đằng sau lớp kính cận nghiêm trọng và đầy thắc mắc.

Cười nhẹ một cái, Xứ Nữ vừa thu dọn đồ dùng và tập sách, vừa nói.

– Tớ nghĩ tớ phải về nhà một chuyến.

Ma Kết không phải thể loại người nhiều chuyện như tụi nó nên cũng chẳng hỏi nhiều. Cậu cũng dọn dẹp đồ dùng của mình cho vào cặp, đồng thời lên tiếng dù không nhìn Xứ Nhi.

– Tớ đi với cậu.

Xứ Nữ hơi ngạc nhiên trước lời đề nghị của Ma Kết. Cô từ chối khéo.

– Không cần đâu mà. Tớ chỉ về nhà một lát thôi, nên...

– Cậu đâu thích gì việc về đó.

Ma Kết ngắt lời Xứ Nữ trước khi cô kịp nói hết câu. Cậu nói không sai, Tiểu Xứ thực sự không thích trở về căn nhà đó một chút nào, càng không muốn gặp mặt những người mà cô gọi là gia đình. Nghĩ một lúc, Xứ Nữ nhìn Ma Kết, cười hiền.

– Vậy, phải phiền cậu rồi.

– Rất sẵn lòng.

oOo

Biệt trang nhà Virgo nằm trong một khu an ninh cao cấp gần trung tâm thành phố, nổi bật hơn hẳn những căn biệt thự mini tầm thường với lối kiến trúc hiện đại và sang trọng.

Bước theo sau một cô hầu gái, Xứ Nữ và Ma Kết bước vào trong ngôi nhà. Giống với những toà biệt thự của những nhà tài phiệt nổi tiếng, nội thất bên trong thậm chí còn choáng ngợp hơn so với bên ngoài.

Có lẽ do từ nhỏ đã tiếp xúc với những nơi lộng lẫy thế này, Xứ Nữ và Ma Kết không mấy quan tâm. Ngược lại, cô còn mang vẻ mặt rất khó chịu. Nếu không có Ma Kết đi cùng, cô sẽ không bước vào cái nơi ngọt ngào này dù chỉ một bước.

Phòng khách của ngôi nhà nằm trên tầng một thay vì dưới trệt như bao kiểu kiến trúc khác. Vừa bước hết các bậc cầu thang, Xứ Nữ đã có thể nhìn thấy những người mà cô không hề muốn gặp.

Ông Phạm vừa nhìn thấy con gái đã sáng mắt lên, nhưng lại dè chừng khi thấy Ma Kết đi cùng cô. Ngồi cạnh ông Phạm là một người phụ nữ ngoài bốn mươi, phong thái kiêu sang lờm nguyêt cô con gái riêng của chồng với vợ trước, rồi lại liếc đôi mắt sắc nhọn sang cô gái ngồi cạnh. Xứ Anh bất giác run lên vì sợ mẹ.

Trong khi Xứ Nữ đi lại đứng đối diện họ, Ma Kết vẫn đứng yên chỗ cầu thang, tay chống cằm, mắt nhìn về hướng này. Bất gặp ánh mắt kèm theo cái mím môi của Xứ Nữ, cậu nhún vai một cái. Sau khi đưa ngón tay lên thay cho câu trả lời, Ma Kết quay người đi xuống dưới nhà đợi Xứ Nữ. Nhìn cái vẻ ầy của cậu bạn lớp trưởng, Xứ Nhi không khỏi phì cười.

– Con và cậu ta có quan hệ gì thế? Sao lại dẫn cậu ta đến đây?

Thanh âm trầm thấp của ông Phạm làm nụ cười trên môi Xứ Nữ tắt ngấm. Khác với vẻ mặt thoải mái khi nãy, cô lại dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn ông, lên tiếng.

– Ba quan tâm sao? Hay ba quan tâm chỉ là vì Ma Kết là thiếu gia nhà họ Lưu, tập đoàn hơn chúng ta một bậc?

Ông Phạm không ngạc nhiên trước thái độ khó gần của cô con gái, thứ khiến ông ngạc nhiên là câu nói của Xứ Nữ. Cô không sai, ông thật sự đã dè chừng khi nhìn thấy Ma Kết.

Xứ Nữ vẫn dùng đôi mắt không cảm xúc nhìn người đàn ông trước mặt. Cô liếc sang người phụ nữ ngồi cạnh ông, đôi mắt lộ rõ sự khó chịu khi nhìn thấy nụ cười giả tạo của bà ta. Xứ Nữ không bận tâm đến cô em gái cùng cha khác mẹ đang ngồi co rúm không dám nhìn thẳng vào mắt cô cjo lắm.

– Ba có chuyện gì thì nói nhanh được không? Ở nhà chung còn rất nhiều công việc chưa hoàn thành.

Tiểu Xứ không muốn ở đây chút nào, nên đành nói đại một lí do gì đó như một cái cớ.

– Ta chỉ muốn biết lúc rày con sống ra sao? Có tốt hay không mà thôi.

– Vẫn tốt và nhiều tình thương hơn nơi này.

– Xin con, Xứ Nhi. Đừng lạnh lùng với ta như vậy. Chỉ cần con muốn, ta sẽ cho con bất kì thứ gì.

Xứ Nữ nhìn ba, cười khẩy một cái. Cô còn chưa kịp trả lời, người phụ nữ kia đã lên tiếng.

– Xứ Nhi à, mẹ biết trước đây đã đối xử không tốt với con. Nhưng xin con, hãy tha lỗi cho mẹ. Làm ơn!

Con giận của Xứ Nữ như bùng phát, khác hẳn về lạnh lùng này giờ, cô lớn tiếng.

– Bà im ngay cho tôi! Dám xưng mẹ con với tôi, bà đang chọc giận tôi sao?! Tôi chỉ có một người mẹ duy nhất, chính là người phụ nữ tội nghiệp bị mấy người lừa dối rồi xoay đi xoay lại như một con rối!!!!

– Xứ Nữ!

– Ba không xứng gọi tên tôi! Bù đắp cho tôi sao? Tức cười!! Ba làm sao hiểu được một đứa bé mất mẹ khi chỉ mới lên sáu, để rồi vài hôm sau thì ba nó đưa về một người phụ nữ lạ mặt bảo nó gọi bà ta là mẹ?! Thậm chí hai người họ còn có một đứa con gái bằng tuổi nó? Tôi hỏi mấy người, tôi hỏi ba, làm sao mấy người có thể hiểu được?! Lại còn bảo muốn bù đắp cho tôi?? Đừng có diễn vở kịch gia đình trước mặt tôi!!!

Xứ Anh run run đôi mắt nhìn Xứ Nữ đang tức giận. Chẳng hiểu sao, trong lòng cô dâng lên sự thương cảm cho người chị gái chung nửa dòng máu này. Trước đây cô rất ghét Xứ Nữ, khi lúc nào cũng bị đem ra so sánh với cô chị ấy cả. Cô chưa từng một lần biết đến quá khứ đau buồn ấy của Tiểu Xứ. Xứ Anh chợt đứng dậy, không suy nghĩ chạy đến chỗ Xứ Nữ.

– Chị bình tĩnh lại đi! Là chúng tôi sai! Là chúng tôi không hiểu cảm giác của chị! Chị làm ơn...

– Cô tránh ra ngay cho tôi!

Xứ Nữ trong cơn giận không thèm nghe Xứ Anh, giờ tay hất mạnh khiến cô em gái kia mất đà ngã xuống, khuỷu tay đập mạnh vào cạnh bàn.

Xứ Anh nhìn vết thương đang rỉ máu, lại đưa mắt nhìn mẹ. Nhưng người phụ nữ kia không hề để tâm dù chỉ một chút đến cô con gái là cô, hoàn toàn đưa đôi mắt ngán nước đầy giả tạo kia nhìn Xứ Nữ, lên nhếch môi cười đắc ý. Rồi chợt, bà ta bắt đầu quay sang Xứ Anh, rồi vội vội vàng vàng chạy đến. Bà ta quay phắt sang Xứ Nữ.

– Dù sao Xứ Anh cũng là em gái của con mà! Sao con nỡ đối xử với con bé như vậy??

Nói đoạn, bà ta đứng dậy đi về phía Xứ Nữ, trung bộ mặt đau khổ giả tạo ra, rồi bất chợt ngã ra sau trong khi Xứ Nữ chỉ mới giật tay mình khỏi bà ta nhẹ một cái.

– Con hãy thôi làm loạn đi, Phạm Xứ Nữ!!

Ông Phạm đứng dậy hần khỏi ghế, đi nhanh về phía cô con gái đang nổi giận. Trong cơn bực bội, ông đưa tay tát một cái thật mạnh vào mặt Xứ Nữ.

Hai mắt Xứ Nữ mở tròn tròn. Bà cô vừa tát cô sao? Xứ Nữ đưa tay chạm nhẹ chỗ bị tát. Đau, nhưng tim đau hơn. Bà cô, từ khi cô có mặt trên cõi đời này chưa từng lớn tiếng với cô lấy một lần, càng chưa từng đánh cô. Ấy vậy mà ngày hôm nay, ông lại vừa đưa tay tát cô không thương tiếc chỉ vì việc cô không hề làm, chỉ vì ông không hề tin đứa con gái này.

Xứ Nữ giương đôi mắt đã đầm nước từ bao giờ nhìn ông Phạm. Nhếch môi, cô cười khinh bỉ. Trong khi tay vẫn ôm chặt bên má bị tát bởi chính người mà cô gọi là ba, Xứ Nữ nói bằng giọng nghẹn ngào đầy dai dẳng.

– Ra là vậy sao? Trước đây, ba thậm chí chưa từng lớn tiếng với tôi, nay lại vì người đàn bà giả tạo này mà tát tôi. Tôi trong mắt ba là gì chứ hả?

– Xứ Nữ... ba...

– Ông im đi! Tôi không có người cha như ông!! Tôi hận ông, tôi hận mấy người!! Đủ rồi!! Sẽ không bao giờ tôi quay về căn nhà này nữa!!!!

Xứ Nữ hét lên đau đớn, rồi xoay người vùng chạy.

Ông Phạm đứng ngây như phỗng. Xứ Nữ, đứa con gái mà ông yêu quý hơn cả vợ vừa cự tuyệt, vừa cắt đứt mối quan hệ với ông ư? Rốt cuộc, ông đã gây ra chuyện gì thế này?

Xứ Anh ngồi bệt hẳn dưới đất. Chẳng biết vì lý do gì, hay tại sao, chính cô cũng không biết. Chỉ biết hiện tại, ngoài những giọt nước mắt không ngừng rơi, lồng ngực Xứ Anh đau như cắt.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: NGỌT NGÀO VÀ ĐẰNG CHÁT.

Xử Nữ vùng chạy khỏi nhà. Ma Kết thấy thế cũng vội chạy theo sau. Đến một con ngõ vắng, cậu giơ tay nắm lấy bàn tay đang run rẩy của cô mà giữ lại.

Xử Nữ dùng chân không chạy nữa, nhưng lại không chịu quay mặt lại nhìn Ma Kết. Chưa lúc nào cô đau khổ thế này.

Ma Kết nhìn cô bạn lớp phó hăng ngày dữ dằn chừng chặc, vậy mà lúc này lại yếu đuối như vậy. Có lẽ Xử Nữ vẫn còn đang cố mạnh mẽ, khi cố giấu những giọt nước mắt đau khổ của mình bằng cách quay mặt đi, trong khi lại bả vai lại cứ run lên liên hồi.

Cậu thật chẳng biết phải an ủi cô thế nào. Cuộc đối thoại đó, cậu không phải không nghe thấy.

Xử Nữ chợt quay phắt ra sau, phút chốc đã sà vào lòng Ma Kết. Cậu hoàn toàn không hiểu chuyện gì, hai bàn tay cứ ngáp ngừng đưa lên rồi lại thả xuống, mà không biết có nên ôm chầm lấy cô hay không. Rốt cuộc, Ma Kết vẫn thả lỏng hai tay, mặc cho Xử Nữ rúc trong lòng mình.

– Có chuyện gì sao?

Vẫn là cái chất giọng bình thản ấy. Thay vì hỏi có sao không, có ổn không như những gì mà bao người hay hỏi, Ma Kết thì không, vì vậy biết rõ, hỏi vậy vô dụng và chẳng có ý nghĩa gì cả.

Xử Nữ hai tay nắm chặt áo Ma Kết, úp mặt vào ngực cậu. Dù cho cố giữ cho mình trong trạng thái bình thường nhất, cô vẫn không thể ngăn được sự run rẩy, và cả những giọt nước mắt đã bắt đầu thấm ướt ngực áo của Ma Kết. Hít một hơi sâu, Xử Nữ nói bằng giọng khàn đặc.

– Xin cậu, chỉ lúc này thôi, một lúc thôi... xin hãy cho tớ... dựa vào cậu, một lúc thôi...

Ma Kết chẳng biết tại sao, nhưng cậu thật muốn ôm chầm cô gái này, và cậu đã làm như vậy. Xử Nữ hơi ngạc nhiên khi nhận thấy người con trai ấy ôm mình, nhưng cô không phản kháng, ngược lại trong lòng ngực còn len lỏi một cảm xúc gì đó rất lạ.

– Không phải chỉ một lúc, tớ, có thể làm chỗ dựa cho cậu, cả đời...

Xử Nữ chậm chậm ngẩng khuôn mặt tèm nhem vì nước mắt lên nhìn Ma Kết đầy kinh ngạc. Cậu không hề có ý định tránh ánh mắt của cô, ngược lại còn nhìn thẳng vào nó. Ma Kết cười dịu dàng như để dẹp đi sự nghi hoặc trong suy nghĩ của Xử Nữ. Những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi, nhưng Xử Nữ lại dường như được sưởi ấm. Cô cười một cái.

– Thật là! Cậu hết chuyện... để nói... rồi sao? Lại chọn lúc này mà... tỏ tình...?

Xử Nữ vừa nói vừa cố nén những giọt nước mắt cứ chảy ra mãi. Ma Kết đưa một tay lau đi giọt nước mắt lăn dài trên má Xử Nữ. Nụ cười dịu dàng vẫn chưa biến mất khỏi khuôn mặt bình tĩnh, Kết Ca tiến đến, hôn nhẹ lên trán Tiểu Xử trấn an. Ma Kết lại vòng tay ôm lấy Xử Nữ, vuốt nhẹ mái tóc mềm ấy.

– Khóc đi, khóc nhiều vào, khóc cho đến khi toàn bộ sự đau khổ trong cậu được lắng xuống...

Câu nói của Ma Kết hết như một cái kim nhọn chọc vào quả bóng bay cảm xúc của Xử Nữ, khiến nó vỡ oà. Bao nhiêu sự kiềm nén, cố để bản thân mạnh mẽ của Xử Nữ hoàn toàn biến mất. Cô cứ thế ôm chầm lấy Ma Kết, khóc oà lên như một đứa trẻ. Đây không phải lần đầu tiên, nhưng sẽ là lần cuối, cô phải khóc vì những con người mà cô phải gọi là gia đình...

oOo

Đạo bước trên con đường phố nhộn nhịp người qua lại, Thiên Yết dường như không hề quan tâm đến mọi thứ xung quanh, cứ chú tâm vào quyển sách trong tay. Cậu hoàn toàn không biết đến những ánh mắt cứ nhìn mình không rời rồi từng tí từng tí cười với đôi mắt triu mến.

Thiên Yết trước giờ chẳng thèm đụng vào dù chỉ là một quyển sách học, đặc biệt là Văn. Không phải là ghét, Thiên Yết chỉ đơn giản là không thích đọc sách cho lắm. Vậy mà hiện tại, ngày nào cậu cũng đọc ít nhất là một quyển, lại còn là những quyển dày cộm, đến mức Song Ngư còn phải nhìn cậu bằng ánh mắt nghi hoặc. Chính cậu cũng chẳng biết nữa.

Vô tình đưa đầu quay sang bên, chân Thiên Yết dừng lại trước một hiệu sách. Đứng như vậy một lúc, cậu gập quyển sách trong tay lại, rồi xoay người bước vào trong hiệu sách nọ.

Trượt đều đều ngón tay trên gáy sách, Thiên Yết đang ở trong khu vực văn học cổ điển. Dừng lại tại một quyển sách có gáy màu nâu nhạt có tên là Đồi gió hú, cậu rút nó khỏi kệ. Ngắm nghía bìa ngoài một lúc, Thiên Yết bắt đầu lật từng trang của quyển sách. Hơi cười một cái, cậu gập quyển sách lại, đồng thời quay người về hướng quầy bán hàng để tính tiền quyển sách ưng ý. Chợt, một cô gái đang chui rúc trong khu vực truyện tranh thiếu nhi, không rời quyển Doraemon trong tay dù chỉ một giây đập vào mắt Thiên Yết.

– Kim Ngưu?

Vừa nghe gọi tên, Kim Ngưu chán nản rời khỏi quyển truyện mà ngẩng đầu lên nhìn người vừa gọi mình. Đôi mắt trẻ con lập tức chuyển sang vẻ ngạc nhiên tột độ.

– T-T-T-T-Thiên Yết!!!!??

Tiếng của Kim Ngu vang vọng khắp hiệu sách, đến mức những người xung quanh phải nhìn cô nàng bằng ánh mắt như nhìn sinh vật lạ, còn người khổ nhất là Thiên Yết cũng phải bịt chặt tai lại. Nhận ra sự quá lớn của mình, Tiểu Ngu đành dùng quyển truyện tranh che đi nửa khuôn mặt cho đỡ xấu hổ, đồng thời cũng là để che đi hai cái má đã đỏ ửng. Nhục~! Nhục quá đi!! Lại để cho Thiên Yết thấy cô đang cắm đầu cắm cổ vào quyển truyện Doraemon cho trẻ con, thật Kim Ngu chẳng biết phải chui vào đâu nữa~~

– C-Cậu làm gì... ở đây...?

Thiên Yết tưởng rằng Kim Ngu đang xấu hổ vì vô tình hét to giữa hiệu sách yên tĩnh, hoàn toàn không biết rằng cô đang khó xử vì cậu lại có mặt ở đây một cách bất ngờ như vậy, nên cũng chẳng để ý lắm. Thiên Yết giờ cao quyển văn học đang cầm lên cho Kim Ngu xem như một cách để trả lời câu hỏi của cô nàng.

– Còn cậu thì sao?

Cậu nhớ hình như hôm nay, Kim Ngu bảo ra ngoài đi ăn với bạn cũ mà, hoàn toàn không hiểu tại sao cô nàng lại ở đây mà đọc truyện tranh. Chắc cô nàng lại nói dối đây mà, Thiên Yết thở dài ngán ngấm.

Sau khi tính tiền quyển sách vừa chọn, Thiên Yết rời khỏi hiệu sách cùng với cô nàng Kim Ngu lon ton chạy theo sau. Cậu cũng không để ý hay lấy làm phiền hà cho lắm.

Đi sóng vai với nhau trên đường về nhà chung, nhưng cả hai không nói chuyện với nhau là mấy. Thiên Yết hoàn toàn chú tâm vào quyển sách mới mua, đến mức Kim Ngu thắc mắc, cậu có để ý là cô đi cạnh hay không nữa kia.

Kim Ngu rất nhiều lần lên tiếng mở chuyện trước, nói đủ thứ trên trời dưới đất, nhưng đáp lại, Thiên Yết chỉ toàn trả lời ậm ừ, thậm chí im lặng gật đầu.

Mãi một hồi, Kim Ngu mới biết Thiên Yết ban nãy tách ra đi chơi với đám bạn nên không về cùng anh trai. Nhưng hình như đối với Thiên Yết, chuyện đó lại khá thoải mái, khi không phải đi kè kè với đứa em gái lăm lăm mồm. Nghe vậy, Tiểu Ngu chỉ biết cười khi.

Không khí lại trở nên im lặng. Lại bước đi trên con đường dẫn đến nhà chung thuộc khuôn viên học viện, nên cũng chẳng có ai qua lại như ngoài phố mà nhộn nhịp đông đúc.

Có một chuyện Kim Ngu nửa muốn hỏi, nửa lại không.

– Nè. Gần đây, cậu với cô gái cậu thích, tiến triển thế nào rồi?

Kim Ngu cũng chẳng hiểu tại sao bản thân lại hỏi điều này. Chỉ là, cô muốn hỏi mà thôi.

– Chẳng gì cả, không lùi mà cũng chẳng tiến.

Thiên Yết vẫn không chịu rời mắt.

– Người cậu thích, có phải là... Sư Từ...?

Đến lúc này, Thiên Yết hoàn toàn ngẩng đầu nhìn Kim Ngu với ánh mắt ngạc nhiên, nhưng rồi lại trở lại vẻ bình thản vốn có. Cả hai dừng bước.

– ... Ừm...

Cái gật đầu khẳng định của Thiên Yết khiến trái tim Kim Ngu đau như đang rỉ máu. Dù vậy, cô vẫn nói bằng giọng lạnh lót trẻ con quen thuộc, đa phần là giả vờ:

– Vậy là tớ đoán đúng á?! Không tin được nha~~ Cậu thích công chúa băng giá của chúng ta sao?~~ Không thể nào!!

– Be bé cái mồm cậu lại.

Kim Ngu bịt chặt miệng, cười khi.

– Vậy khi nào tỏ tình nói nghe coi~~

– N-Nhiều chuyện!!

Sau khi nói bằng chất giọng lấp bắp đó, Thiên Yết dừng dừng bước đi.

Kim Ngu vẫn đứng yên, nhìn cậu con trai đang bước nhanh như đang xấu hổ đỏ mà phì cười. Nhưng nụ cười đó nhanh chóng bị thay thành vẻ mặt bi thương. Kim Ngu bậm chặt môi một cách khổ sở. Dù cho đã biết rất rõ, nhưng khi nghe câu trả lời mà Thiên Yết chính miệng nói, cô vẫn không nén nổi cái cảm giác đau đốn nơi lồng ngực.

“Người ta đã có người mình thích rồi, lại còn là cô bạn mà mày quý đấy, mày còn định phá hoại đến bao giờ? Mày sẽ không bao giờ là quan trọng nhất

với cậu ấy, sẽ mãi mãi là một nữ phụ si tình trong cuộc đời cậu ấy mà thôi, cái vai mà mày ghét nhất đấy! Vậy mà, mày vẫn chưa chịu từ bỏ? Kim Ngu, mày là đồ đại ngu ngốc!!!”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: ÍCH KỈ..?

Song Ngu mở mắt một cách lười biếng. Đưa tay gác trán, cậu suy nghĩ về giấc mơ vừa nãy. Chớp mắt một cái, Song Ngu chống tay ngồi dậy. Đưa đôi mắt màu cafe quét quanh căn phòng một lượt, cậu thả đôi chân xuống sàn rồi đứng dậy.

Đóng cửa phòng lại, cậu theo phản xạ đưa mắt nhìn về phía căn phòng đối diện. Bước thêm vài bước, Song Ngu đưa tay đẩy nhẹ cửa. Nhận ra cánh cửa không khoá, cậu hơi thò đầu vào xem thử rồi bước luôn vào trong lúc nào không hay.

Bước đến chỗ chiếc giường màu xanh thẫm bày bừa đầy sách nấu ăn, cụ thể hơn là sách làm bánh, Song Ngu nghiêng đầu thắc mắc. Nếu cậu nhớ không nhầm thì đồng sách này là của Cụ Giải mà, sao lại ở đây được nhỉ...

Dừng lại chỗ chiếu nghỉ, Song Ngu hơi thắc mắc khi thấy không có ai trong phòng khách. Dù nhớ hình như Xứ Nữ với Ma Kết ngồi đó giải bài tập từ sớm, Song Ngu cũng không mấy quan tâm hai đứa nó đi đâu hay làm gì cho lắm.

Chợt, cậu nghe tiếng vọng ra từ sau bếp.

– Ủa? Mình làm đúng công thức mà~ Kì quá đi~~

Tính hiếu kì nổi dậy. Bước xuống thêm vài bậc nữa, Song Ngu thò đầu ra, đưa đôi mắt màu cafe sẫm lạnh lùng nhìn vào trong căn bếp. Mà, cậu cũng đoán ra được phần nào~

Một cô nàng với mái tóc đen mượt đang ở trong bếp, loay hoay gì đó. Sư Tử dường như không biết đến việc mình đang bị nhìn chằm chằm, vẫn cứ ngó nghiêng ngó dọc từ quyển sách đặt gần đó.

– Cậu làm gì đấy?

Sư Tử hơi giật mình quay qua. Đôi đồng tử màu xanh thẫm thoáng tia kinh ngạc. Đảo mắt vài vòng, Sư Tử bối rối quay ra hướng khác. Nhưng chưa kịp làm gì thì quyển sách nọ đã bị Song Ngu giật mất.

Mặc cho cô nàng đang mang về mặt bất mãn nhất có thể, Song Ngu đưa mắt nhìn vào từng dòng chữ trong sách, rồi lại ngẩng đầu nhìn Sư Tử với vẻ thắc mắc.

– Cậu đang làm cái quái gì thế?

– Không, cậu nhầm rồi, thật ra tớ...

Sư Tử cuống quýt xua xua hai tay trước mắt, hai má thoáng đỏ ửng vì xấu hổ trông rất dễ thương. Giấu nụ cười thoáng của mình đằng sau quyển sách, Song Ngu vẫn im lặng chờ câu trả lời của cô nàng.

– Chỉ là lúc vào phòng Cụ Giải lấy lại quyển sách cậu ấy mượn của tớ, tớ vô tình thấy đồng sách nấu ăn này nên...

– Tò mò? Rồi làm thử?

Song Ngu nhướn mày tỏ vẻ không tin. Cô nàng này sao lại nghĩ những chuyện rất dễ dàng thế này một cách đơn giản quá mức, nếu không muốn gọi là ngớ ngẩn thế này.

Như sự nhớ ra gì đó, lúc này Song Ngu mới quay đầu qua lại quan sát. Từ lúc bước vào, có lẽ quá chú tâm vào Sư Tử mà Song Ngu chẳng để ý đến căn bếp. Bọt thì vurun vãi khắp nơi, vô trùng bị vứt lung tung đầy sàn nhà. Cậu thực sự thắc mắc, cô nàng đã làm gì đến mức căn bếp trở thành một mớ hỗn độn như thế này. Kiểu này, Xứ Nữ và Ma Kết mà nhìn thấy, thì sẽ thế nào nhỉ?

– Cậu có mà phá hoại thì có!

– Đ-Đâu có! Tớ đã làm đúng công thức chứ bộ!!

Nhìn cái vẻ cuồng cuồng đáng yêu kia, Song Ngu hơi cười. Cậu đưa mắt nhìn vào quyển sách trong tay. Đôi đồng tử màu cafe thoáng vẻ ngạc nhiên.

Món bánh này...?

– Cậu làm cái này?

Sur Từ nghiêng đầu, chớp mắt vài cái rồi lại gật đầu.

– Bánh kem Chocolate ngon mà~

Cái vẻ mặt sáng rỡ kia khiến Song Ngư phì cười. Cậu thắc mắc không biết, có phải do chơi với Kim Ngư nên Sur Từ bị lây nhiễm cái tính ham ăn của cô nàng không nữa.

Song Ngư hơi để ý tới món bánh mà Sur Từ định làm. Lia mắt sang quyển sách nấu ăn gần đó, Song Ngư mới nhận ra mình không đoán sai.

Cậu còn nhớ rất rõ, rằng Từ Nhi rất thích bánh kem Chocolate, đến mức cô bé có thể ăn liên tục mấy cái mà không ngán. Mà nói đi cũng phải nói lại, dù sao đó cũng là món bánh kem duy nhất Từ Nhi có thể ăn.

Bởi không thể ăn những món trên hai nguyên liệu, nên bánh kem cũng chẳng ngoại lệ. Vậy mà chẳng hiểu sao, khi ăn một miếng bánh kem Chocolate mà Song Ngư lúc đó làm trong giờ thực hành trong trường, Từ Nhi lại không bị gì cả, ngược lại còn khen ngon. Cậu đã khổ sở bao nhiêu chỉ để học cách làm cái món bánh đó cho cô bé.

Quay về hiện tại. Song Ngư đưa mắt nhìn Sur Từ. Giờ cậu mới nhận ra, khuôn mặt cô nàng dính toàn bột với bột, trông cực ngố. Song Ngư chậm rãi lắc đầu.

– Để tớ chỉ cậu.

– Cậu biết làm???

– Một chút.

Sur Từ vui vẻ chạy lại gian bếp đứng cạnh Song Ngư. Lúc đầu, Sur Từ chỉ toàn làm theo hướng dẫn của Song Ngư, cho đến phần đập trứng...

– Rõ ràng trong sách đề ba quả mà!

– Hai! Ba thì béo chết đi được!

– Ba cơ!

– Hai!

– Ba!

– Tớ bảo hai!

Sur Từ với Song Ngư cứ cãi nhau mãi về số lượng trứng. Cuối cùng thì đành giải quyết bằng cách... oẳn tù tì. Rốt cuộc, Sur Từ thắng. Cô nàng vui vẻ đập ba quả trứng bỏ vào hỗn hợp trong khi Song Ngư mặt cứ hầm hầm tỏ vẻ không phục.

Khó chịu là vậy, nhưng cả hai vẫn tiếp tục làm bánh. Chợt, Song Ngư lên tiếng hỏi.

– Cái hôm Thiên Hạt đến, giờ ra chơi lúc cậu ngủ, có nghe Thiên Yết, nói gì không?

Sur Từ hoàn toàn không hiểu.

– Nghe gì cơ? Lúc đó, tớ đã ngủ mà. Bộ Thiên Yết có nói gì quan trọng lắm sao?

– À, không.

Sur Từ nhận thấy sự kì lạ trong lời nói và hành động của Song Ngư, nhưng cũng không để ý lắm.

Song Ngư cẩn thận đổ hỗn hợp bột vào một cái khuôn tròn mà Sur Từ tìm được bên cái kệ dưới bếp trong khi cô nàng kia loay hoay với việc nấu chảy chocolate. Sau đó, cậu lại bỏ cái khuôn đây hỗn hợp bột kia vào trong lò nướng bánh.

Sau khi giao nhiệm vụ canh chừng lò nướng cho Sur Từ, Song Ngư đi ra ngoài nghe điện thoại. Đến khi vào trong, cậu hoàn toàn đứng ngây như tượng khi thấy cô nàng nằm ngủ dưới sàn cạnh lò nướng.

Tắt lò xong, Song Ngư quay ra sau nhìn Sur Từ. Cô nàng này thật sự chẳng quan tâm đến sức khỏe của mình một chút nào. Ngày nào cũng thức đến tận hai ba giờ sáng, để giờ ngủ gục như thế này.

Song Ngư đưa tay quạt giọt hỗn hợp dính trên mũi Sur Từ lúc cô nàng khuấy, cho vào miệng. Cậu hơi cười.

– Đã bảo ba quả là béo mà. Thật là!

Song Ngư nhìn Sur Từ thêm lần nữa, rồi đi lại chỗ lò nướng, lấy cái bánh bông lan đã chín vàng ra khỏi đó. Sau khi hoàn thành cái bánh, cậu cẩn thận bỏ nó vào tủ lạnh. Toan đóng cửa tủ lại, chợt một ý nghĩ hiện lên trong đầu Song Ngư. Dán một mảnh giấy bên cạnh, Ngư Ca mới đóng cửa tủ.

Đặt Sur Từ xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho cô nàng, chẳng hiểu sao, thay vì đi ra, Song Ngư lại ngồi xuống cạnh Sur Nhi. Đôi mắt màu cafe sẫm nhìn cô không rời. Bất giác, Song Ngư đưa tay chạm vào bên má của Sur Từ.

– Sẽ tốt biết bao, nếu cậu là Từ Nhi. Hay, tớ đã quá ích kỉ rồi... Biết rõ Thiên Yết thích cậu, tớ cảm thấy lồng ngực khó chịu. Rốt cuộc, những cảm xúc là gì...

Dù biết rõ rằng Thiên Yết rất thích Sur Từ, càng biết rất khó khăn để cậu ta có thể thích một người nào khác ngoài cô bé năm xưa, ấy vậy mà Song Ngư vẫn không ngăn được những thử cảm xúc vớ vẩn trong tim mình, đến mức đôi lúc thấy Thiên Yết và Sur Từ thân thiết mà lồng ngực đau nhói. Cậu rõ ràng đã hứa sẽ chỉ có mỗi cô trong tim thôi mà! Điều này khiến Song Ngư cảm thấy thật tội lỗi.

Song Ngư vô thức hôn nhẹ lên trán cô nhóc. Cậu dịu dàng.

– Ngủ ngon nhé, “Hoàng tử” Tiểu thư.

oOo

Thiên Yết đứng dựa vào tường, tai nghe rõ từng câu từng chữ mà Song Ngư thốt ra. Đôi mắt cậu lạnh lùng đến run người, đến mức chẳng thể đọc được bất kì một tia cảm xúc nào. Nhưng chính cậu cũng không hề biết rằng, đứng cách đó không xa, là Kim Ngư, với đôi mắt chùng xuống...

oOo

Tụi nó về nhà chung là khoảng sáu giờ. Chẳng hiểu sao lại về cùng lúc với nhau.

Thiên Bình với Song Từ thấy đói, nên mò xuống tủ lạnh kiếm gì đó ăn đại cho có. Vừa mở cửa tủ, một cái bánh kem Chocolate thơm ngon đã đập vào mắt hai đứa nó. Tụi nó sẽ xoi ngay, nhưng đó là trong trường hợp nếu Thiên Bình với Song Từ không nhìn thấy mảnh giấy ghi chú dán bên cạnh, cái thứ khiến tụi nó sợ run người.

– “Đứa nào động vào cái bánh dù chỉ một ngón tay, tao giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: NGƯỜI PHỤ NỮ KÌ LẠ.

Sáng chủ nhật, Thiên Bình và Song Từ tự dưng trở thành ôsin không công cho tụi nó, nói đúng hơn là cho Song Ngư. Nghe đồn ngày hôm qua, dù đã có “cảnh báo” của Ngư Ca, hai đứa nó vẫn cứ nhào tới mà chia mỗi đứa một miếng để lấp đầy cái bụng rỗng của mình. Kết quả là bị anh chàng mắng xối xả cho một trận, đã vậy còn bị bắt lau nhà, quét nhà, giặt giũ, vân vân và vân vân. Cự Giải với Bảo Bình chỉ ngồi coi chứ chẳng can dự gì. Thương thì có thương đó, nhưng là Song Ngư đã nổi giận thì trời cũng chưa chắc ngăn được. Tụi nó đâu có dại.

Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, tụi nó hoàn toàn không hiểu sao, Song Ngư lại nổi giận chỉ vì một cái bánh nhí...

Khoảng gần trưa, tụi nó kéo nhau đến khu thương mại gần trường đi chơi. Vào ngày này, lẽ ra là ngày mà thành viên lớp S được trở về thăm nhà. Nhưng mỗi đứa một lí do, chẳng ai buồn về thăm gia đình cả, ngược lại lại kéo nhau đi chơi tự tung tự tác. Thiên Bình với Song Từ vừa ban nãy than một than đuối, giờ cũng quậy tung lên. Song Ngư thấy thật chướng mắt! Về nhà cậu nhất định phạt tiếp!!!

Cả đám kéo nhau vào khu vực mua sắm. Tụi con gái được thể nên thoải mái lựa một đồng đồ mà đem đi thử, thử xong thì tính tiền cả đồng, cuối cùng thì quảng cho mấy cậu bạn trai tội nghiệp xách hộ, còn mình thì tiếp tục lựa đồ khắp các quầy đến mức nhân viên bán hàng phải chống mặt chỉ vì phải đi theo giới thiệu mẫu hàng cho tụi nó.

Song Từ với Nhân Mã lằng xằng chạy lại chỗ bán áo khoác. Tiểu Song vui vẻ lấy cái áo khoác mũ tai gấu đáng yêu ra khỏi sào, ướm lên người mình rồi lại lon ton chạy lại chỗ Bảo Bình.

– Bảo Bảo, sao hả? Sao hả?~

– Hỏi cậu ta làm gì, tớ thách Bảo Bình dám chê xấu~ á~

Bảo Bình còn chưa kịp lên tiếng, đã bị Kim Nguu thập thò đằng sau Song Tử nói chen vào, tay hơi che miệng cười gian thách thức. Cậu không chấp thôi à nha!

Trong khi đó, Thiên Bình với Cự Giải lại đang đứng ở quầy áo thun. Tiểu Giải cứ đi vòng vòng quanh mấy cái sào đồ mài, còn Bình Ca thì theo sau với đồng đồ xách đầy trên tay. Được một lúc, cô nàng dừng lại, lục lục gì đó một hồi mới lấy ra hai cái áo thun, một cho nam và một cho nữ, có vẻ là áo đôi.

Cự Giải quay sang Thiên Bình vừa định khoe với cậu chàng, thì Thiên Bình lại đang ngó tới ngó lui vì sợ bị fan hâm mộ phát hiện, nên chẳng để ý Cự Giải nhìn mình. Cô nàng phồng má bực bội, đi nhanh tới trước mặt Thiên Bình. Cậu còn chưa hiểu gì thì đã bị cô bạn gái giẫm một cái vào chân không thương tiếc. Thiên Bình ôm chân nhảy lên vì đau, trong khi Cự Giải thì mặt hầm hầm bỏ đi.

– Khổ công tớ tìm áo đôi, ai kia lại chẳng thèm để ý. Được!!

– A~ Giải Nhi~ à~ Đừng giận mà~~~~~

Tụi nó đứng ở quầy gần đó, nhướn mày nhìn cái cặp đôi ngọt ngào của tụi nó đằng kia. Thì cứ cho là đa số đã có đôi có cặp đi, nhưng đừng có mà làm mấy việc khiến người ta cảm thấy ghen tị chứ~

Thiên Hạt như sực nhớ ra gì đó, vội nhìn xung quanh.

– Ủa~? Leora với Leon yêu quý của tớ đâu~~~

– Hai anh em bọn họ chui rúc vào nhà sách rồi còn đâu.

Xử Nữ vừa lựa đồ cùng với Cự Giải, vừa lên tiếng. Thiên Hạt nghe vậy ậm ừ vài cái, rồi lại nhanh chóng nhào đến chỗ Kim Nguu, Song Tử với Nhân Mã mà chọn đồ cùng. Song Ngư với Thiên Yết đang ở quầy giày thể thao, có chút chú ý rồi lại thôi.

oOo

Sư Tử đi tới lui ở khu vực văn học cổ điển, mắt cứ nhìn qua nhìn lại khắp mấy quyển sách đặt trên kệ mà vẫn chẳng tìm được quyển nào ưng ý. Nhật Nam đi phía sau cô em gái, cậu dừng lại. Sau khi rút một quyển sách từ kệ, Nam đi lại chỗ Sư Tử.

– Quyển này thế nào? Em chưa đọc đúng không?

Đón lấy quyển sách từ tay anh trai, Sư Tử nhìn vào bìa sách. Quyển này đúng là cô chưa đọc, nhưng có biết đến. Trong lúc cô nàng còn đang đắm chìm trong mơ suy nghĩ về quyển sách, Nam chợt lên tiếng hỏi.

– Hình như, em ngày càng thân thiện thì phải?

Sư Tử không trả lời Nhật Nam, vẫn cứ chậm rãi lật từng trang sách. Đôi mắt màu xanh thẳm tuyệt đẹp chợt trở nên vô cảm. Vẫn cứ chú tâm vào những trang sách trước mặt, cô nói một cách lơ đãng.

– Ai mà biết được...

oOo

Hai anh em Sư Tử với Nhật Nam vừa ra khỏi nhà sách thuộc khu thương mại cũng là lúc tụi nó vừa mua đồ xong.

Nam chưng hửng thì đám con trai mỗi thằng xách một đồng hồ túi xách đựng mấy thứ mà các cô nàng kia mua. Còn chưa kịp hết ngạc nhiên, Bạch Dương đã thấy ngay cả chục túi cho Nam cầm, bảo là đồ của Thiên Hạt. Cậu cũng chẳng nói gì, cũng chẳng từ chối.

Kim Nguu chẳng biết từ đâu, chạy lại khoác tay Sư Tử, dụi mặt vào cô nàng như chú cún con đáng yêu. Sư Tử nhìn cô bạn mà mỉm cười.

Mua sắm xong, tụi nó dẫn nhau vào rạp mua vé coi phim. Sau một hồi chọn lựa, đứa này đưa ý đứa kia phản bác, tụi nó cũng chọn được bộ phim ưng ý. Nhưng vì chưa đến giờ chiếu, nên cả đám lảng xảng chạy ra quán ăn gần đó.

Ra khỏi rạp là khoảng gần bốn giờ chiều. Tụi nó rẽ vào khu vực siêu thị mua vài thứ rồi đi về.

Tụi con trai đi lấy xe, tụi con gái đứng bên ngoài cũng lon ton chạy vào trong một hiệu thời trang gần đó, đứa thì chạy vào chỗ bán thú bông. Chi còn mỗi Sư Tử đứng yên một chỗ đọc sách. Thình thoảng ngang đầu nhìn tụi bạn, cô lại phì cười.

Trong một lần vô tình ngẩng đầu lên, Sư Tử vô tình bắt gặp ánh mắt của một người phụ nữ cũng đang nhìn mình. Người phụ nữ nọ nhìn cô từ ngạc nhiên chuyển sang kì lạ, với nụ cười có chút gì đó đáng sợ. Chẳng hiểu tại sao, Sư Tử bất giác run lên.

Người phụ nữ kia đi về phía Sư Tử. Bà ta có vẻ ngoài bốn mươi, với phong cách quý phái, toát lên vẻ sang trọng. Bà ta dừng lại trước mặt Sư Tử, cười một cái.

– Sư Tử đúng chứ? Lâu quá không gặp con.

– B-Bà là ai? Chúng ta... có quen nhau sao??

Chính Sur Từ cũng không hiểu, tại sao mình lại lắp bắp đến thế. Chỉ biết, người phụ nữ lạ mặt này một cách nào đó khiến Sur Từ thấy sợ đến run lên.

– Con sao vậy? Con quên ta rồi sao?

Từng câu nói mà người phụ nữ kia thốt ra đều khiến cho Sur Từ không thoải mái. Trong đầu cô chợt hiện lên hàng loạt hình ảnh kì lạ không nối tiếp nhau. Hơi thở Sur Từ ngày một gấp gáp. Nhìn người phụ nữ trước mặt, cô cố nói thành tiếng.

– T... Tôi không quen bà. Tôi không nghĩ... chúng ta từng gặp nhau...

Người phụ nữ nhếch môi cười nửa miệng.

oOo

Nhật Nam ngồi trên xe, vừa chạy ra đã nhìn thấy đám con gái đang chạy đến từ bên đường. Cậu khẽ lắc đầu.

Đám con trai mở cửa xe bước xuống, giúp mấy cô nàng chất đồ vừa mua được vài phút trước vào trong.

Đến lúc này, Nam mới để ý, không hề thấy Sur Từ. Đôi đồng tử màu xanh thăm lướt qua lại tìm cô em gái. Cậu dừng lại tại chỗ trước cửa khu thương mại, nơi Sur Từ đang đứng nói chuyện với ai đó. Khi nhận ra người kia là ai, đôi mắt Nam mở to kinh hãi.

Từ kinh ngạc chuyển sang khó chịu, Nam bước nhanh về phía cô em gái. Tụi nó dần nhận ra sự kì lạ nên cũng chạy theo.

Song Ngư nhìn người phụ nữ có vẻ quyền quý trước mặt mình, lại nhìn Sur Từ vốn ngày thường rất bình tĩnh lại đang run lên từng hồi. Sự khó chịu trong lòng dâng lên, Song Ngư bước đến bên Sur Từ, đưa tay kéo cô về phía mình.

Nhật Nam ngạc nhiên nhìn biểu hiện của Song Ngư. Không chỉ cậu, mà cả tụi nó cũng vậy, đặc biệt là Thiên Yết. Nhưng bản thân tự biết chuyện nào quan trọng hơn, Nam quay phắt sang người phụ nữ kia. Đôi mắt trở nên sắc lẹm, cậu gằn giọng.

– Tại sao bà lại ở đây?

Tụi nó nhìn Nhật Nam đầy thắc mắc. Nhưng dường như không quan tâm đến điều đó, cậu vẫn chú ý vào người phụ nữ nọ.

Khác với sự khó chịu lộ rõ của Nam, bà ta trông rất bình thản.

– Sao con có thể lạnh lùng như vậy với mẹ của mình chứ, Tiểu Nam?

– Bà im ngay cho tôi!! Tên của tôi không để cho bà gọi!!

Nam lớn tiếng. Lần đầu tiên, cậu tức giận như vậy. Ngạc nhiên, nhưng hầu hết tụi nó đều đổ dồn vào lời nói của người phụ nữ vừa tự xưng là mẹ của Nhật Nam kia.

– Con thật khiến ta buồn đấy, Nam à.

– Bà đến đây làm gì? Bà hủy hoại cuộc sống của chúng tôi chưa đủ sao?

Bà ta khẽ cười. Rồi mắt khỏi Nam, bà ta nhìn sang cô gái bé nhỏ đang run lên không ngừng. Trong vòng tay Song Ngư, Sur Từ dường như cảm nhận được ánh mắt kia, khẽ run lên.

– Con bé đó, hình như đã quên ta rồi thì phải?

– Là do ai mà Từ Nhi mới như vậy hả?! Tôi nói cho bà biết, nếu còn dám đụng đến cuộc sống của chúng tôi và đụng đến em gái tôi một lần nào nữa, tôi nhất định mãi mãi, sẽ không bao giờ tha thứ cho bà!

Nhật Nam rít lên từng chữ như đang kiềm nén sự tức giận trong lòng.

Bà ta cười khẩy một cái, rồi rời đi.

Người phụ nữ kia vừa đi khỏi, Sur Từ đã khụy xuống nền đất như chẳng còn một chút sức lực nào. Cô thở gấp.

Tụi nó còn chưa kịp chạy lại thì Nhật Nam đã quay người ra sau, khụy gối cho ngang bằng với tầm nhìn của cô em gái. Lập tức, Sur Từ nhào người tới, hai bàn tay run rẩy bám vào Nam.

– Người đó... là ai vậy...?

– Từ Nhi à...

– Đáng sợ... Bà ta rất đáng sợ... Em không biết, nhưng bà ta, em... đau... em không...

Sur Từ lấp bắp không nên câu. Nhật Nam hai tay nắm lấy đôi bàn tay đang run lên từng hồi của cô em gái tội nghiệp. Cậu chạm trán mình vào trán Sur Từ, nói bằng giọng dịu dàng trầm thấp.

– Anh xin lỗi, Sur Từ. Tất cả lỗi của anh...

– Người đó... là ai chứ...? Đáng sợ lắm...! Em không muốn gặp bà ta một lần nào nữa...! Không muốn, Nam à không muốn đâu...!

Nam không nói gì, cậu chỉ choàng tay ôm chặt cơ thể bé nhỏ không ngừng run rẩy của Sur Từ vào lòng. Lia mắt sang và vô tình bắt gặp ánh mắt chực chờ câu trả lời của tụi nó, đôi đồng tử màu xanh thăm chùng xuống.

Tụi nó thật không biết, là Nam không biết hay là không muốn nói. Chưa bao giờ tụi nó nhìn thấy một Sur Từ lạnh lùng bình tĩnh lại run sợ chỉ vì gặp một người phụ nữ như lúc này. Điều duy nhất tụi nó biết, là bà ta, có lẽ là mẹ của Nhật Nam và có một mối quan hệ phức tạp với Sur Từ, và Nhật Nam, hoàn toàn không có vẻ gì là ưa mẹ mình...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: THẬT XẤU XA, PHẢI KHÔNG...

Ngồi trên xe trở về nhà chung, Nam để Sur Từ đã thiếp đi dựa vào người mình, tay choàng qua ôm lấy cô em gái. Thiên Hạt ngồi cạnh Sur Từ, nắm chặt lấy bàn tay của cô bạn thân. Về nghịch ngợm được cô nàng thay bằng sự lo lắng. Kim Ngưu, Nhân Mã và Song Từ đằng sau chồm hẳn lên, nhưng cũng chẳng biết nói gì ngoài nhìn Sur Từ. Thiên Yết đang lái xe, đôi mắt nhìn vào kính chiếu hậu đầy lo lắng thỉnh thoảng lại nhìn sang ghế phụ.

Ngồi ở ghế phụ cạnh Thiên Yết, Song Ngưu chưa một giây ngừng suy nghĩ về Sur Từ. Đôi bàn tay này của cậu, vẫn còn nhớ rõ sự run rẩy của cô lúc đó, nhưng lại chẳng làm được gì. Cảm xúc này khiến Song Ngưu cảm thấy tội lỗi, với cả Thiên Yết và nhất là... với Từ Nhi. Nhưng bất lực không làm được gì khi cô đang sợ hãi lại càng tội lỗi hơn. Cậu thật chẳng biết, sắp tới cậu phải như thế nào...?

oOo

Vừa về đến nhà, Sur Từ đã đi lên phòng ngay. Tụi nó cũng chẳng ý kiến gì.

Nam ngồi đối diện với tụi nó. Vẫn cái vẻ mặt lạnh tanh chẳng một tia cảm xúc đó, vẫn cái phong thái ít nói khó gần.

Xử Nữ chau mày nhìn Nam, đồng thời cắn nhẹ môi một cái. Không chỉ mỗi Xử Nữ, mà tất cả tụi nó đều biết rằng, chuyện xảy ra ở khu thương mại, Nhật Nam chắc chắn có biết ít nhiều.

Khi này tụi nó có hỏi Thiên Hạt. Tuy nhiên, Tiểu Hạt lại trả lời rằng, khi ở Mỹ, dù thường xuyên đi chơi chung, nhưng cả Sur Từ lẫn Nhật Nam đều chẳng xem cô là thân thiết gì, chỉ là một người bạn đơn thuần có quen biết, nên Thiên Hạt cũng chẳng biết gì về gia đình của Nhật Nam và Sur Từ.

Đáp lại ánh nhìn dò xét của thành viên lớp S, Nam vẫn lãnh đạm nhìn mông lung ra bên ngoài qua lớp cửa kính, dường như không chú tâm đến tụi nó là mấy.

Khó chịu bởi cái bầu không khí ngột ngạt này, Nhân Mã và Song Từ toan lên tiếng. Tuy nhiên, hệt như đoán ra được điều đó, Nam lại lên tiếng trước.

– Tôi biết các cậu đang thắc mắc và định hỏi điều gì. Nhưng đừng mong tôi sẽ nói.

Dừng lại một chút, đồng thời chuyển ánh nhìn của đôi đồng tử xanh thăm sang tụi nó, cậu nói tiếp.

– Tôi không thể hoàn toàn tin tưởng các cậu. Tôi cũng đã từng nói rồi, có những chuyện, không phải cứ vì hai chữ “bạn bè” mà có thể nói ra.

Tụi nó hoàn toàn lực im lặng. Chuyện Vũ Nhật Nam đến tận bây giờ, vẫn không thể tin tưởng tụi nó một cách hoàn toàn, tụi nó đương nhiên biết. Mà có lẽ, Vũ Sur Từ cũng chưa chắc đã tin tưởng tụi nó như những người bạn.

Nhật Nam thở ra một cái, rồi chống tay lên đùi mà đứng dậy. Trước khi bước lên cầu thang, cậu nói.

– Tôi lên xem Từ Nhi thế nào.

oOo

Ngồi trên nệm, dựa hẳn lưng vào bức tường cạnh giường, Sur Từ ngồi ôm chặt hai chân. Tựa cằm vào đầu gối, đôi đồng tử xanh thẳm lạnh lùng nhìn vào một điểm vô hình nào đó giữa không trung. Cô khẽ thở dài.

Sur Từ chẳng hiểu tại sao, bản thân lại hoảng sợ đến mức đó chỉ vì gặp mặt và tiếp xúc đơn thuần với một người phụ nữ lạ mặt. Chỉ biết, lúc đó hơi thở của cô chợt trở nên gấp gáp, trong đầu thì không ngừng hiện lên những chuỗi hình ảnh chẳng nối tiếp, điều đó khiến đầu cô đau nhức. Lúc đó, Sur Từ chẳng thể nghĩ được bất kì điều gì, điều duy nhất cô muốn là tránh xa bà ta, càng xa càng tốt.

Hai bàn tay chạm nhẹ vào hai bên vai, Sur Từ chợt nhớ lại khoảnh khắc đó. Cái lúc mà Song Ngư chạy đến nắm lấy tay cô, rồi kéo cô vào lòng mà ôm chặt như thể muốn bảo vệ. Cơ thể này, bàn tay này của Sur Từ vẫn còn cảm nhận được hơi ấm từ cậu. Chẳng hiểu sao, Sur Từ cảm thấy sự ấm áp được bảo vệ này, quen thuộc đến lạ.

Cánh cửa phòng mở ra. Dù vậy, Sur Từ cũng không màng đến việc quay qua xem thử, cứ như thể cô đã biết là ai rồi.

Nhật Nam đi đến, ngồi xuống giường cô em gái. Với đôi mắt trù mến dường như chỉ dành cho Sur Nhi, cậu hỏi.

– Em ổn rồi chứ?

Di đôi đồng tử sang nhìn người con trai có vẻ khuôn mặt giống mình y hệt, Sur Từ khẽ mỉm cười như để trấn an.

– Em không sao. Em cũng chẳng biết sao lúc đó lại kích động như vậy nữa.

Có lẽ do lúc đó, đã bị sự sợ hãi xâm chiếm, Sur Từ chẳng hề nghe được cuộc đối thoại ngắn giữa người phụ nữ đó và anh mình lấy một câu.

– Anh hai, anh không báo chuyện này cho ông ta biết chứ? Em không muốn làm rùm beng lên một chút nào đâu.

Nam khẽ gật đầu.

– Anh chưa nói. Và lại, anh cũng không có ý định nói gì cho ba biết cả.

Đúng lúc đó, cánh cửa lại mở ra một lần nữa sau khi vừa đóng lại vài phút trước.

Kim Ngư hơi ngỡ ngàng vài giây khi nhìn thấy Nhật Nam trong phòng. Cô vốn định lên thăm cô bạn, cô cũng nghĩ Nam đã về phòng rồi chứ. Tiểu Ngư khẽ bặm môi.

– Anh về phòng đây. Nghỉ ngơi nhé, có gì thì gọi anh.

Nam vừa nói vừa đứng dậy. Sur Từ mỉm cười nhìn anh mình, khẽ gật đầu.

Lúc này, trong phòng chỉ còn mỗi Sur Từ với Kim Ngư vẫn đang đứng chỗ cửa ra vào. Ngư Nhi bước vào trong, không quên đóng cửa lại. Bò lên giường Sur Từ, cô nàng hỏi bằng giọng tò mò.

– Hai anh em hai người mờ ám cái gì vậy?~~

– Nhiều chuyện.

Sur Từ vừa nói vừa búng nhẹ trán Kim Ngư khiến cô nàng vừa ôm trán vừa chu môi bất mãn.

– Lên đây làm gì đó?

– Are~ Đây cũng là phòng tớ chứ bộ~~~

– Lí sự.

Kim Ngư lè lưỡi cười khì. Cô nàng ngả người ra sau, nằm hẳn xuống giường Sur Từ. Đôi mắt tinh nghịch nhìn cô bạn, Tiểu Ngư nói bằng giọng nhão nhão.

– Sur Nhi sướng ghê luôn! Vừa dễ thương, vừa quyền lực, lại có anh trai thương mình như thế, không chỉ vậy còn có...

Nói đến đây, chợt Kim Ngư khựng lại. Trong đôi mắt của cô nàng, Sur Từ nhận ra một tia gì đó buồn bã, dù cho đã được chủ nhân của nó che giấu bởi những tươi vui kia.

– Còn có gì cơ?

– Không có gì~~~

Cái vẻ kì lạ của Kim Ngu khiến Sur Từ thấy lạ. Nhưng vì Tiểu Ngu có vẻ không muốn nói, nên Sur Từ cũng không hỏi thêm hay thắc mắc gì nữa.

– Cậu nói cứ như cậu bất hạnh lắm ấy. Kim Ngu cũng dễ thương mà.

– Thật á?!~

Kim Ngu giương đôi mắt chờ đợi nhìn Sur Từ khiến cô phì cười. Gật gật đầu, Sur Nhi nói bằng giọng pha lẫn trêu chọc.

– Đương nhiên rồi.

Nhận thấy cái sự trêu chọc kia, Kim Ngu phồng má bất mãn.

– Xiiii~ Sur Từ xấu quá đi~

Kim Ngu làm bộ mặt giận dữ. Cô nàng lén nhìn Sur Từ. Dù luôn tỏ ra lạnh lùng và dường như vô cảm trong hầu hết các trường hợp, bản thân của Sur Từ lại là một cô gái dịu dàng đáng yêu. Kim Ngu nhận thấy điều đó ở Sur Từ. Một cô gái gần như hoàn hảo và có được mọi thứ, lại được biết bao nhiêu người yêu thương, thật khiến Kim Ngu thấy ghen tị. Đôi lúc, cuộc đời thật bất công nhỉ..

– Sur Từ nè, cậu có thích ai không?

– Sao lại hỏi vậy?

Sur Từ nhìn Kim Ngu bằng đôi mắt thấp thoáng sự ngạc nhiên. Đáp lại, Tiểu Ngu chỉ cười toe. Nghĩ ngợi một lúc, Sur Từ trả lời bằng chất giọng bình thản quen thuộc.

– Tớ thích anh hai.

Kim Ngu thật muốn ngã đập đầu với cô nàng này. Cô ngồi bật dậy.

– Không phải thích kiểu đó, là thích kiểu kia cơ~~~!!!!

– Hở?! Kiểu nào cơ?

– Cậu ngốc thật hay giả ngốc thế hử?~

– Đây.

Kim Ngu thật bó tay với cô bạn.

– Thích theo kiểu tình yêu ấy!!

Sur Từ nhìn Ngu Nhi bằng đôi mắt kinh ngạc. Tình yêu á? Kim Ngu vừa hỏi cô có yêu ai hay không sao. Sur Từ chưa từng nghĩ đến hai chữ này. Đối với cô mà nói, tình yêu chỉ là một công cụ kết nối hai gia đình lại, giúp cho kinh tế cùng phát triển, một hình thức hôn ước. Nhưng khi ở đây, cô nhận thấy một thứ tình yêu rất khác với nhận định trước giờ ở tụi nó, thứ mà người ta gọi là tình yêu không toan tính.

Nghĩ một lúc, Sur Từ khẽ lắc đầu. Cái lắc đầu ấy, thật sự Kim Ngu chẳng biết là nên vui hay buồn nữa. Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu cô. Sẽ thế nào, nếu sau này Sur Từ bắt đầu thích Thiên Yết, nếu vậy còn cô thì sao. Dù cho luôn cố nghĩ rằng sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy cả, Kim Ngu vẫn thấy sợ.

Cố làm vẻ đáng yêu, Kim Ngu nói bằng giọng trẻ con.

– Vậy sao. Vậy là chưa ai lọt vào mắt xanh của Vũ Tiểu thư đây sao~~?

– Trời ạ. Cậu làm cái trò gì đấy?

Sur Từ vừa nói vừa cầm gối dí thẳng vào mặt cô nàng đang xấn tới kia mà đẩy ra một cách không thương tiếc. Đoạn, Sur Từ nằm xuống giường, trùm chăn qua đầu.

Kim Ngu chớp chớp mắt liên hồi, rồi hừ mũi. Như nghĩ ra gì đó, cô nàng đưa tay gạt cái chăn kia lên. Trước khi Sur Từ kịp phản ứng gì, Kim Ngu đã nằm xuống bên cạnh Sur Từ, cười toe.

– Oi! Muốn ngủ thì về giường của cậu mà ngủ!

– Không~ Ngủ cạnh Sur Nhi à!

Kim Ngu trừng đôi mắt cún con nhìn Sur Từ. Hừ mũi một cái, cô để cho Kim Ngu muốn làm gì thì làm. Nhưng thử quấy rầy cô lúc ngủ đi, cô nhất định không tha.

Nhìn Sur Tử đã ngủ say, Kim Ngu đưa tay chạm vào bàn tay mở hờ của Sur Tử, nắm lại. Cô vừa ích kỉ, vừa xấu xa. Làm sao mà cô lại có cái ý nghĩ, phản bội lại người bạn này chứ. Nhưng tại sao Thiên Yết, người con trai mà cô giành tình cảm hơn thầy, người con gái mà cậu thích không phải ai khác mà lại là Sur Tử chứ! Không phải ông trời đã quá bất công với cô rồi sao...

Kim Ngu đưa tay quệt đi những giọt nước mắt đang chậm chậm rơi.

– Sur Nhi à, tớ thật xấu xa, phải không...?

Kento: Cái con bé này, tự đăng chap đi =.= lười biếng chảy thủy~

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: DƯƠNG KIM NGU.

Tập đoàn Taurus, từ rất lâu về trước đã nổi danh trong giới ẩm thực. Họ sở hữu những nhà hàng chuẩn năm sao, những đầu bếp nổi tiếng trên khắp thế giới, những món ăn đắt tiền và không chê vào đâu được. Gia tộc đứng đầu của Tập đoàn là Taurus, hoặc được biết với cái tên Dương Gia. Dương Gia là một gia đình tài phiệt rất nổi tiếng trong giới thượng lưu mà không ai là không biết đến, cũng chính là gia tộc đứng ở bậc mười một cái bậc thang kinh tế.

Sinh ra trong một gia đình như vậy, lại với thân phận quyền quý là người thừa kế độc nhất của Dương Gia, ắt hẳn Dương Kim Ngu phải tự hào lắm. Người bên ngoài nhìn vào, luôn nghĩ cô là một đứa con gái may mắn, khi ngay từ khi sinh ra đã là một quý tộc. Không chỉ mỗi cô tiểu thư của Dương Gia, mà người ta luôn nhìn cả gia tộc nhà họ Dương với ánh mắt ngưỡng mộ. Gia đình giàu có, người chồng tài giỏi nắm vững cả tập đoàn, người vợ hiền luôn đảm đang và giúp đỡ chồng, và cuối cùng là cô con gái vừa xinh đẹp vừa thông minh. Chỉ bấy nhiêu thôi, đủ để người ngoài nhận xét rằng, nhà họ Dương là gia đình hạnh phúc nhất quả đất.

Nhưng miệng đời mà, chỉ nói những điều mà mình thấy, tin những điều mà mình nghe thôi, rồi cứ thế mà đồn thổi lên mà đâu quan tâm đến việc sự thật có phải như vậy hay không.

Sống với tư cách là người thừa kế của Dương Gia, Dương Kim Ngu đã khổ sở và buồn tủi biết bao nhiêu. Bởi vì, mấy cụm từ con ngoan, vợ hiền, chồng tài giỏi gì đó, chỉ là một vở kịch mà chính cái gia đình này dựng nên để che mặt người đời mà thôi. Bởi vì bọn họ còn phải điều hành một tập đoàn lớn và những mối quan hệ rộng rãi, làm sao có thể để người đời biết được chuyện này. Đó cũng chính là lí do mà vở kịch gia đình nhà họ Dương ra đời.

Biết bao lần khi những vị khách đến thăm nhà, ông Dương luôn tỏ ra rất thương con gái, yêu vợ bằng những cử chỉ hành động khiến người ta phải ghen tị. Thế rồi chỉ cần người khách kia ra khỏi nhà, họ sẽ lại tháo mặt nạ của mình xuống. Những lúc ông Dương phải bế Dương Kim Ngu lên mà cung nựng trước mặt người ngoài, ông sẽ bỏ xuống một cách nhanh chóng, rồi phui tay như vừa cầm một vật gì đó dơ bẩn lắm. Hành động đó, dù đã nhìn thấy rất nhiều lần, thì trái tim của một cô bé mới sáu tuổi như Dương Kim Ngu vẫn không thể không tủi thân.

Còn bà Dương thì sao. Chẳng khác gì cả. Khi chẳng có người ngoài, bà Dương không một lần đếm xỉa đến đứa con gái là Dương Kim Ngu, thậm chí một cái liếc mắt cũng không có. Cô tiểu thư của nhà họ Dương luôn chỉ có một mình. Cô không có mẹ kể cho nghe những câu chuyện cổ tích trước lúc ngủ, hay được ba hôn chúc ngủ ngon, hay được cả ba và mẹ chờ đi chơi với những nụ cười trên môi như bao đứa trẻ đồng trang lứa khác. Không có!

Ông bà Dương chưa từng một lần nào thực sự quan tâm Dương Kim Ngu từ khi cô bé có mặt trên cõi đời này. Tại sao ư? Là vì hai người bọn họ, đến với nhau không phải vì tình yêu, mà là vì sự sắp xếp của gia đình.

Họ đều đã có một mối tình đẹp trước khi bị gia đình hai bên bắt phải đến với nhau. Người yêu của ông Dương đã tự sát sau khi biết người đàn ông mình yêu lấy người đàn bà khác làm vợ. Bà Dương cũng vậy, người yêu của bà không tự sát, mà là lấy một người phụ nữ khác. Không chỉ vậy, hiện tại họ còn là đối thủ trên thương trường.

Hận. Có lẽ vì điều đó, ông bà Dương rất hận nhau. Dù cho đã sống cùng nhau gần ấy năm, không có bất kì một tình yêu nào nảy sinh giữa họ, chỉ có ghen ghét và căm thù.

Về phần Dương Kim Ngu, cô bé được sinh ra với tư cách người thừa kế cho Tập đoàn Taurus, chứ không phải kết tinh giữa tình yêu của ba và mẹ. Cô bé có mặt trên đời giữa lòng hận thù, sự căm ghét của đáng sinh thành.

Từ khi còn nhỏ xíu, cô bé đã phải học với gia sư từ sáng sớm đến tối mịt không ngừng nghỉ, bị bắt nhét vào đầu những mớ kiến thức dành cho người trưởng thành. Nhưng Dương Kim Ngu luôn cố gắng hết mình, chỉ vì cô bé muốn ba mẹ được vui, khi họ luôn trao cho cô bé những nụ cười động viên, những hành động chứa đầy tình yêu thương.

Cho đến khi Dương Kim Ngu vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa ông bà Dương và biết được sự thật, cũng là lúc mọi thứ kết thúc và quay về với

lẽ vốn có của nó. Bởi vì ông bà Dương, cũng đã rất mệt mỏi khi phải đóng vai người cha, người mẹ tốt rồi.

Biết được điều đó, những người hầu, gia nhân trong nhà rất thương cô chủ nhỏ. Bọn họ luôn cố gắng đáp ứng những gì cô bé yêu cầu, những điều cô bé muốn và cho cô bé biết thế nào là tình yêu thương. Nhưng dù cho sự yêu thương đó có nhiều cấp mấy, làm sao có thể thay thế được tình phụ mẫu. . .

Đã bao lần, cô con gái bé nhỏ của họ khao khát rằng, họ sẽ thật sự yêu thương nhau, yêu thương đứa con gái là cô dù chỉ một lần, và rồi nhà họ Dương sẽ thật sự là một gia đình hạnh phúc nhất quả đất, có một kết thúc có hậu như những câu chuyện mà cô bé được nghe từ người hầu. Nhưng chính cô bé cũng biết, điều đó là không thể xảy ra, mãi mãi cũng không thể. Hận. Cô không đủ can đảm để hận những người sinh ra mình. Điều duy nhất cô có thể làm, là chờ đợi một ngày nào đó, họ sẽ thật sự yêu thương đứa con gái như cô.

Cuộc sống lạnh lẽo và đầy buồn tẻ của Dương Kim Ngu cứ kéo dài dường như là vô tận. Chưa một ngày nào, cô được cười một cách thoải mái và vui vẻ cả.

Dương Kim Ngu hiện tại là học sinh lớp bảy trường cấp hai UTA. Ở trường, cô đã bị bắt nạt. Dù luôn cố tỏ ra thân thiện và hoà đồng, nhưng cô trong mắt bạn bè cùng lớp lại là một cái gai, lại còn bị gán cái mác “giả tạo.” Có lẽ chính cô đã sống và lớn lên trong một gia đình giả tạo rồi, nên cũng không tức giận về điều đó dù chỉ một chút, cũng chẳng chống trả những trò bắt nạt của bạn cùng lớp.

Những trò bắt nạt thường gặp của bọn nhà giàu thích ganh đua. Giấu giày, quăng cặp sách ra hồ, vứt bàn vào kho trường, viết những câu chửi bới xua đuổi lên bảng đen, . . . Dương Kim Ngu chỉ chịu đựng và chịu đựng, mãi mãi không bao giờ chống trả. Vì cô biết, có chống trả hay không, người thiệt vẫn mãi mãi là cô. Với những thương tích do những trò bắt nạt của bạn cùng lớp, nhưng ba mẹ cô vẫn chẳng quan tâm đến điều đó một chút khi họ chẳng thèm đoái hoài đến đứa con gái như cô. Đối với họ, cô chưa chết là được. . .

Trong một lần, khi Dương Kim Ngu vừa bước vào cửa lớp và ngay lập tức bị một xô nước lau nhà bắn up xuống đầu, vài giọt nước đó đã bắn vào một người vô tình đi ngang qua. Tự dưng bị nước bắn dấy vào khiến người đó tức giận. Giây phút đó, đôi mắt của người kia và cô, đã chạm nhau. Người đó, chính là Trần Thiên Yết.

Những lần đầu, Trần Thiên Yết chẳng hề đoái hoài đến Dương Kim Ngu dù chỉ một chút. Nhưng những lần cô bị bạn cùng lớp bắt nạt, cậu đều nhìn thấy. Vào cái hôm khi cô đang tay chân dính đầy cát bẩn, một cách khổ sở cố tìm đôi giày bị giấu đi. Chợt, một chiếc trong đôi giày ấy rơi xuống trước mặt cô. Ngẩng đầu, cô nhìn thấy cậu. Là cậu tìm giày giúp cô.

Sau lần đó, Trần Thiên Yết và Dương Kim Ngu không gặp nhau một lần nào nữa. Dần sau đó, cô cũng không còn bị bắt nạt nữa. Thì ra là Thiên Yết đã làm điều đó. Cậu cảnh cáo những đứa cầm đầu bắt nạt cô trong lớp. Với địa vị của cậu, Thiếu gia của Trần Gia nằm ở bậc kinh tế thứ ba, dễ dàng khiến bọn chúng nghe theo. Mà suy cho cùng, cậu cũng chỉ vì bản thân, chứ cũng chẳng quan tâm Kim Ngu sống chết ra sao.

Dương Kim Ngu không biết lớp của cậu, nên dù cho đi tìm bao nhiêu lần, cô cũng không gặp cậu. Thậm chí có lần đã tìm đến tận lớp của Trần Thiên Yết, cô vẫn không gặp được cậu. Một câu cảm ơn hình như quá khó. . .

Lên lớp tám, khi nhìn thấy vào bảng danh sách lớp có tên mình và Trần Thiên Yết, chẳng biết Dương Kim Ngu đã nhảy cẫng lên vì vui sướng biết bao nhiêu lần. Không chỉ vậy, Nguyễn Song Tử và Đặng Nhân Mã, hai đứa bạn thân của cô từ hồi tiểu học vừa trở về sau chuyến du học tại Ý, cũng có trong lớp đó. Lần đầu tiên, Kim Ngu thấy vui như vậy.

Dương Kim Ngu một lần tìm gặp Trần Thiên Yết để nói lời cảm ơn. Nhưng cậu lại không nhận ra cô, không nhận ra đứa con gái mà mình vô tình cứu khỏi sự bắt nạt tàn nhẫn của bạn cùng lớp năm trước. Từ lần đó, Kim Ngu bắt đầu dõi theo Thiên Yết. Chính cô lúc đó cũng bắt đầu nhận ra rằng, cô bắt đầu thích cậu. . .

Dù học chung với nhau hết năm lớp tám, nhưng đến tận năm lớp chín, Kim Ngu mới quen biết những người bạn là thành viên lớp S hiện tại và dần dần thân thiết với họ. Rút ngắn dần khoảng cách với Thiên Yết, Kim Ngu thấy rất vui. Đến mức khi cô xin dọn ra ở nhà trong một căn hộ với Song Tử, dù cho ba mẹ không đếm xỉa đến, cô cũng không còn thấy tủi thân nữa.

Đầu năm lớp mười tại ngôi trường cấp ba UTX, Dương Kim Ngu gặp Vũ Sư Tử, một cô gái lạnh lùng như băng giá, lại thông minh hơn người và nắm trong tay quyền lực đến mức ba mẹ cô còn phải dè chừng. Dương Kim Ngu thấy ngưỡng mộ Vũ Sư Tử. Qua bao lần cố gắng, khi được làm bạn với Sư Tử, Kim Ngu đã mừng khôn xiết.

Cứ tưởng từ đây, những điều hạnh phúc sẽ đến là bù đắp phần nào cho chuỗi ngày khổ sở trước đây của Dương Kim Ngu. Nhưng đó là cho đến khi, Kim Ngu phát hiện ra người con trai mình một mực chờ đợi và yêu thương, lại thích một cô gái không phải cô. Thiên Yết thích Sư Tử, thích cô bạn thân mà Kim Ngu hết mực ngưỡng mộ.

Vì yêu cậu, Kim Ngu tôn trọng tình cảm của cậu, dù không dành cho cô đi nữa. Cô không cao thượng, mà là yếu đuối. Dù vậy đi chăng nữa, những khi thấy Thiên Yết cư xử thân mật với Sư Tử, trái tim cô vẫn đau ngắt.

Nhiều lần Kim Ngu tự hỏi, cô sẽ phải đau khổ như thế này đến bao giờ. . . ? Đến bao giờ, thì cô mới có được hạnh phúc của riêng mình. . . ? Phải chăng, cô nên từ bỏ thứ tình cảm đơn phương này. . .

(Còn tiếp)

Chương 51: HÔN ƯỚC.

Tiết học cuối cùng vừa kết thúc. Hôm nay vì giáo viên phải họp hành gì đó, nên toàn bộ học sinh được về sớm một tiết.

Tụi nó đang dọn dẹp đồ vào cặp chuẩn bị ra về thì chợt, tiếng chuông điện thoại vang lên. Cả đám đồng loạt đổ mắt về phía cuối lớp.

Song Ngư thở ra một cách chán nản. Thò tay vào trong cặp, cậu lấy ra cái điện thoại của mình. Không thèm nhìn vào số gọi đến, Song Ngư ngồi phịch xuống ghế một cách lười biếng, đồng thời áp điện thoại vào một bên tai.

– Bây giờ? Chi vậy? Vâng, con về ngay.

Cúp máy, Song Ngư thẳng tay vứt cái điện thoại vào trong cặp.

Thắc mắc, Kim Nguu với Nhân Mã lon ton chạy lại.

– Vụ gì vui vậy?~

– Vui cái đầu! Tự dưng bị gọi về nhà có việc gì đó ai mà biết. Thật là!

Song Ngư vừa nói bằng giọng chán nản, vừa đưa tay vò vò mớ tóc một cách lười nhác. Thờ dài một cái, cậu ngả người ra sau ghế, đung đưa chiếc ghế ra sau theo nhịp.

– Té bây giờ, cái thằng này!

Bảo Bình đứng sau gờ cao chân đạp lên lưng ghế Song Ngư, giữ lại. Ngư Ca ngả đầu ra sau nhìn Bảo Bảo bằng đôi mắt lạnh tanh chán chường.

– Cậu không định về hả?

Thiên Hạt tinh nghịch chạy đến ngồi khụy gối, hai tay chống lên bàn Song Ngư, giương đôi mắt sáng rỡ nhìn cậu.

– Về thì đương nhiên về rồi. Nhưng chán chết đi được, chẳng biết vụ gì nữa!

– Cho bọn tao đi chung với!!

Song Ngư ban đầu tưởng mình nghe nhầm, nhướn mày nhìn cái tên vừa phát ngôn một cách không suy nghĩ kia.

– Mày chậm mạch hả Bạch Dương? Theo tao về làm quái gì?!

– Chơi.

Không chỉ Song Ngư, mà cả tụi nó lúc này cũng đã quay sang nhìn chăm chăm anh chàng Bạch Dương kia. Còn Bạch Dương thì hoàn toàn nổi da gà vì cái nhìn dò xét của tụi nó. Rõ ràng cậu có nói sai điều gì đâu!

Nghĩ ngợi một hồi, tụi nó đồng loạt quay sang nhìn nhau. Bản tính tò mò nổi lên khiến suy nghĩ làm theo lời Bạch Dương trong tụi nó càng sinh sôi. Thậm chí cả Ma Kết với Xử Nữ cũng đang suy nghĩ không biết có nên theo tụi nó hay không. Nhưng theo một phương diện nào đó, cặp đôi nghiêm túc nhà ta lại mang ý nghĩ đồng tình với tụi nó nhiều hơn.

Còn đang đơng đưa ghế một cách chán nản, Song Ngư chợt bị tụi nó kéo đi mà chẳng hiểu gì. Đến mức định thần lại, cậu hoàn toàn bị đám đó “vứt” vào xe một cách không thương tiếc.

Song Ngư ngơ ngác nhìn xung quanh, rồi nhìn sang chiếc xe đậu ngay bên cạnh. Tụi nó đang định làm cái quái quỷ gì vậy!?

– Biệt trang nhà Pisces, thẳng tiến!!!!

Cậu mở to mắt nhìn Song Tử với Nhân Mã cùng đồng thanh la lên. Cái gì mà biệt trang nhà Pisces thẳng tiến chứ hả. Tụi nó định về nhà cùng cậu thật sao! Đây là chuyện riêng của gia đình cậu đấy!!!

Hai chiếc ô tô thuộc quyền sở hữu của lớp S dừng lại trước một toà dinh thự lộng lẫy cách trung tâm thành phố khoảng chục cây số. Thiết kế và ngoại thất thuộc hàng sang trọng, chỉ mỗi khu vườn thôi đã hàng trăm mét rồi.

Trừ Thiên Yết và Thiên Hạt ra, đây là lần đầu tiên tụi nó được chiêm ngưỡng biệt trang dòng họ Hoàng. Thật sự sang trọng chẳng khác nào một lâu đài,

rất xứng đáng là gia tộc đồng đứng đầu với Vũ Gia trong giới thượng lưu nhà.

Cả hai chiếc xe chạy vào bên trong khi cánh cổng khổng lồ kia mở tự động. Chạy chậm chậm trên con đường rộng dẫn vào nhà chính, tụi nó không khỏi trầm trồ. Thì cứ cho là tiếp xúc với những nơi sang trọng từ khi còn bé tí đi, nhưng nơi rộng cứ như mệnh mông thế này, đây là lần đầu tụi nó tận mắt chiêm ngưỡng.

Bước đi theo sự hướng dẫn của một người quản gia, lớp S hiện đang ở trong nhà chính của toà dinh thự. Kiến trúc nội thất lộng lẫy, nổi bật nhất là cái đèn chùm pha lê treo trên trần nhà.

Ngồi trong phòng khách là hai người quyền lực nhất dòng họ Hoàng, chính là ba mẹ của Hoàng Song Nư. Người đàn ông trên dưới năm mươi, vận trên người bộ vest đen lịch lãm, với khuôn mặt nghiêm nghị và phong thái lãnh đạm, là ông Hoàng, ba Song Nư. Còn người phụ nữ ngoài bốn mươi, trên người toát lên sự kiêu sang lộng lẫy, không ai khác chính là Hoàng Phu nhân.

Ngoài ra, ngồi đối diện với Hoàng Chủ tịch còn có một người đàn ông nữa. Dù không thấy rõ mặt ông ta, nhưng chỉ đứng xa thế này, cái phong thái cao ngạo quyền lực kia vẫn hiện rõ. Bằng cách nào đó, tụi nó cảm thấy cái phong thái ấy giống ai đó.

Song Nư chậm chậm tiến lại chỗ mà ba mẹ và vị khách của họ đang ngồi. Tụi nó giờ mới cảm thấy hối hận vì đòi theo Song Nư, chỉ biết lẻo đẻo bám theo sau cậu.

Bà Hoàng vừa nhìn thấy con trai, đôi mắt lập tức trở nên dịu dàng. Đặt nhanh tách trà trên tay xuống bàn, bà chậm rãi lên tiếng.

– Mừng con về nhà, Song Nư.

Hoàng Chủ tịch vừa nghe thấy vợ, cũng quay đầu sang nhìn cậu con trai. Ông hơi cười.

– Con chào ba, chào mẹ.

– Song Nư, con dẫn theo ai vậy?

Song Nư thật chẳng biết trả lời ba mình thế nào. Chẳng lẽ lại nói, là đám bạn nhiều chuyện thích xỏ mũi vào chuyện gia đình chúng ta à, sao? Đúng là cậu có nghĩ vậy, nhưng nói ra thì chẳng có tốt chút nào đâu nha.

– Là bạn cùng lớp của con ạ.

– Ra vậy. À! Đó có phải Thiên Yết với Thiên Hạt không?

Hoàng Phu nhân thốt lên bằng giọng mừng rỡ. Hai anh em họ Trần nhìn nhau, rồi cùng bước lên một bước. Thiên Yết nói bằng giọng lễ phép, dù cho sự lạnh lẽo vẫn còn đó.

– Con chào ba nuôi, mẹ nuôi. Hai người vẫn khoẻ chứ ạ?

– Ồ chắc rồi! Lâu quá không gặp, hai con lớn quá rồi nhì?

– Con cảm ơn hai bác!

Thiên Hạt nhanh nhẩu lên tiếng bằng cái sự nghịch ngợm in trong máu của mình. Ông bà Hoàng khẽ cười. Thiên Yết vì chơi với Song Nư từ nhỏ, nên ba mẹ Song Nư cũng là ba mẹ nuôi của cậu. Còn Thiên Hạt thì đi du học từ hồi bé tí nên ngoại lệ.

Lúc này, Song Nư mới để ý đến người đàn ông ngồi đối diện ba mình. Không chần chừ, cậu lên tiếng hỏi.

– Đây là khách của ba mẹ sao?

Ông Hoàng nhìn sang người đàn ông kia. Trong khi đó, bà Hoàng trả lời cậu con trai.

– Con còn nhớ ba Sơn không?

– Ba Sơn?

Song Nư và Thiên Yết không hên mà cùng quay sang nhìn nhau, rồi lại nhìn ông bà Hoàng. Nghĩ ngợi một lúc, cả hai cùng thốt lên.

– Là bác Sơn sao?

Song Nư và Thiên Yết còn nhớ, trước đây, ba Nư Ca có một đối tác làm ăn rất thân thiết. Cả trên thương trường lẫn ngoài đời, hai người bọn họ đều là những người bạn thân của nhau. Nhưng đó không phải ấn tượng của hai cậu về ông, mà là vì, ba Sơn có một cô con gái. Cô con gái ấy nhỏ hơn Song Nư và Thiên Yết một tuổi, cả ba rất hay chơi chung. Phải, con gái của ba Sơn chính là Từ Nhi. Vì điều đó khi còn nhỏ, hai cậu thường gọi ông ấy bằng ba.

– Tại sao, ba lại ở đây?

– Phải rồi, ba mẹ gọi con về có chuyện gì vậy?

Ông bà Hoàng nhìn nhau rồi đồng loạt quay về phía hai cậu con trai. Song Ngư và Thiên Yết đọc được trong mắt họ sự khó xử. Đúng lúc đó, người đàn ông im lặng nãy giờ, lên tiếng.

– Thật ra, ta ở đây là vì muốn nói với Song Ngư một chuyện.

– Chuyện gì vậy ạ...?

– ... Là chuyện hôn ước của con, với con gái của ta.

Song Ngư mở to hai mắt đầy kinh ngạc. Ba nuôi cậu vừa nói gì, hôn ước, hôn ước nào cơ.

– Ba nói gì vậy? Con gái nào? Con làm gì có hôn ước với ai ngoại trừ Từ Nhi?!

Song Ngư thật sự không hiểu dù chỉ một chút về chuyện đang diễn ra. A nuôi cậu đang nói gì vậy? Rõ ràng ba Son của cậu chỉ có mỗi một đứa con gái là Từ Nhi thôi mà!

– Thật ra... trước đây ta đã nói dối...

– Ý ba là sao?

Ngay cả Thiên Yết cũng không thể tiếp thu được những gì mình nghe thấy từ nãy đến giờ. Một ý nghĩ điên rồ hiện lên trong đầu của cả Thiên Yết lẫn Song Ngư.

– Từ Nhi chưa chết. Con bé vẫn còn sống. Vẫn còn sống rất khỏe mạnh.

– L-L-Làm sao có thể...?

Đúng lúc đó, một âm thanh thu hút toàn bộ sự chú ý trong căn phòng khách đang dần trở nên căng thẳng. Tiếng xe hơi đỗ lại.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: CÔ BÉ NĂM XU'A.

Chiếc ô tô màu trắng đỗ lại trước cổng một toà dinh thự lộng lẫy rồi chậm rãi chạy vào bên trong khi cánh cổng ấy mở ra.

Mở cửa bước ra khỏi xe, Sur Từ đưa tay che miệng ngáp một cái, rồi giương đôi mắt chán nản ngược nhìn khu nhà chính của toà dinh thự. Đầu cô chẳng hiểu sao lại hiện lên vài hình ảnh, nhưng rồi lại biến mất một cách nhanh chóng. Điều này cũng không khiến Sur Từ bận tâm cho lắm.

Bên phía ghé lái, Nhật Nam cũng ra mở cửa bước ra ngoài. Hai tay khoanh lại đặt trên mui xe, đôi mắt lạnh băng thoáng tia dịu dàng theo dõi cô em gái.

– Từ Nhi, em rốt cuộc có muốn vào không đây?

– Chán chết đi được.

Sur Từ khẽ nói rồi bắt đầu bước theo người quản gia vừa bước đến. Nhật Nam nhìn, mỉm cười một cái rồi chạy theo cô.

Bước lên những bậc thang bằng đá hoa cương sang trọng, người quản gia cẩn trọng đưa tay mở cánh cửa hai cánh khổng lồ kia, rồi đứng sang một bên, nhường đường cho Sur Từ và Nhật Nam.

Vừa bước đi song song với nhau, cả hai anh em vừa nói chuyện. Tiến sâu thêm một chút, họ nhìn thấy nơi phòng khách. Ở đó có vẻ có khá nhiều người.

Sur Từ quét mắt một lượt sang tất cả những người ở đây, rồi dừng lại ở đám người có vẻ trạc hoặc lớn hơn cô một hai tuổi gì đó. Đặc biệt là cậu con trai với đôi mắt màu cafe sẫm kia.

Tất cả tụi nó, bao gồm luôn Song Ngư và Thiên Yết, không thể hiểu được tại sao cô lại ở đây. Đôi mắt đứa nào cũng chứa đầy tia kinh ngạc.

Sur Từ thật sự thất vọng khi nhìn thấy thái độ kì lạ đó của tụi nó. Nhưng vì cô đến đây là có chuyện, lại đang bận tối đầu mà bị gọi đến nên dậm ra khó

chịu, cũng chẳng có thì giờ mà quan tâm đến cái thái độ kì lạ kia.

Bước lên một bước, Sur Từ đưa mắt nhìn sang Hoàng Chủ tịch và Hoàng Phu nhân. Cô khẽ cúi người chào. Đoạn, cô quay sang người đàn ông ngồi đối diện họ, đôi mắt và giọng nói trở nên lạnh lùng xa cách.

– Không biết có chuyện gì mà Ngài Chủ tịch lại gọi tôi đến đây? À không, là ba chứ. Thưa ba, con và Nam vẫn còn nhiều việc chưa giải quyết, mong ba có gì thì nói nhanh, có được không ạ?

Kỷ Sơn uống một ngụm nhỏ, rồi chậm rãi đặt tách trà xuống bàn. Quay sang nhìn Sur Từ, ông từ tốn.

– Ba muốn nói về hôn ước của con.

Đôi mắt Sur Từ thoáng tia ngạc nhiên, nhưng rồi cũng trở lại bình thường. Đây chỉ là sớm muộn thôi nhĩ, càng giàu có và quyền lực thì càng bị gả đi một cách nhanh chóng thôi. Cơ mà, Sur Từ cũng chẳng mấy quan tâm đến điều đó.

Chợt, Song Ngu lên tiếng hỏi bằng giọng chất chứa đầy nghi hoặc.

– Cậu là Từ Nhi sao... Là cô bé năm xưa hay chơi cùng tớ và Thiên Yết..?

Song Ngu hoàn toàn không tin được vào tai mình, vào những gì cậu vừa nghe, cả tụi nó cũng vậy. Dù không hiểu chuyện, nhưng tụi nó vẫn theo kịp những gì nghe được nãy giờ một chút. Song Ngu mở to đôi mắt của mình, vẻ lạnh lùng vẫn còn đó, nhưng đầu đó đã có sự kinh ngạc tột độ.

Ngược lại với sự ngạc nhiên ấy, Sur Từ lại nghiêng đầu thắc mắc. Đôi đồng tử màu xanh thăm cứ giãn ra thu lại liên tục. Song Ngu đang nói gì vậy, cậu đang nói về điều gì. Sur Từ không hiểu ý của cậu dù chỉ một chút.

– Chúng ta... trước đây có quen biết nhau sao? Tớ không nhớ, hay cậu nhận nhầm người vậy...?

Song Ngu chợt bước tới, nắm chặt lấy bàn tay Sur Từ kéo lại. Cổ tay bị nắm chặt khiến mặt cô hơi nhẩn lại.

– Song Ngu cậu làm gì...? Đau đấy!

Song Ngu dường như không nghe thấy. Cậu choàng một tay ra sau đầu Sur Từ, cùng với tay còn lại vén phần tóc bên mang tai trái lên. Đôi đồng tử màu sẫm cafe mở to. Ở sau mang tai trái của Sur Từ, có một vết bớt hình sao biển.

– Sau tai cậu có gì này Từ Nhi? Ủầy, hình dạng sao biển á? Kì lạ quá đi~

– Kệ! Cũng dễ thương chứ bộ!

Sur Từ khó chịu giật mạnh tay mình khỏi Song Ngu, đồng thời lùi lại vài bước. Hết nắm lấy cái cổ tay bị nắm chặt, Sur Từ lại sửa lại phần tóc bị Song Ngu vén lên ban nãy. Trước khi cô kịp nói điều gì, Song Ngu đứng cách đó khoảng chục bước chân đã lên tiếng trước.

– Cậu... thực sự là Từ Nhi.

– Rốt cuộc cậu đang nói về điều gì vậy Song Ngu? Cậu nói cứ như thể chúng ta đã quen nhau từ trước vậy.

Nói đến đây, đầu Sur Từ chợt đau nhức. Nhận thấy điều đó, sự lo lắng dấy lên trong lòng Song Ngu, không chỉ vì, cô có lẽ là Từ Nhi mà thôi. Nhưng trước khi cậu kịp chạy lại, Sur Từ đã vừa hít thở vừa nói.

– Xin lỗi, tớ, không thể nhớ được, trước đây, đã từng gặp cậu, hay không! Hoàn toàn không nhớ ra...

Trong lòng dâng lên một sự thất vọng nặng nề. Giờ thì dù thế nào, cậu cũng có thể chắc chắn, Sur Từ chính là Từ Nhi. Cậu mừng, rất mừng và hạnh phúc vì cô vẫn còn sống, một cách khoẻ mạnh. Nhưng lại thất vọng khi cô chẳng có vẻ gì là nhớ ra cậu.

Sur Từ chẳng hiểu sao, khi nhìn vào đôi mắt màu cafe kia, cô lại đọc được một nỗi buồn vô hình nào đó, và điều đó khiến Sur Từ thấy không thoải mái chút nào. Lấy lại sự bình thản vốn có, cô lên tiếng hỏi Kỷ Sơn.

– Ba à, hôn phu của con, là Song Ngu sao?

Kỷ Sơn không trả lời câu hỏi của con gái. Đối với Sur Từ, và cả bản thân ông cũng biết rằng, im lặng đồng nghĩa với chính xác.

Theo phản xạ thường tình, khi biết mình bị bắt hứa hôn với một người mà họ không yêu, người ta sẽ nổi giận hoặc kịch liệt phản đối. Nhưng trong số đó không có Sur Từ, cô là ngoại lệ. Sur Từ chưa từng quan tâm mình sẽ lấy ai, vì bản thân cô chưa từng quan tâm đến cái thứ mơ hồ mang tên tình yêu.

Đưa mắt nhìn Song Ngu, người con trai mà Kỷ Sơn bảo sẽ là chồng tương lai của cô, Sur Từ hoàn toàn bình thản, bình thản đến lạ. Đeo mắt một vòng, Sur Từ chợt vừa quay người vừa nói.

– Tùy ba, ba muốn sao cũng được. Con không quan tâm. Xin thất lễ, con có việc bận, con xin phép đi trước.

Sư Tử bước ngang qua Nhật Nam. Hai anh em họ nói với nhau gì đó một lúc. Sư Tử khẽ gật đầu rồi bước đi.

Song Ngư theo phản xạ lập tức chạy đến toan giữ cô lại. Nếu Sư Tử thật sự là Tử Nhi, cậu hoàn toàn không muốn cô rời đi như thế một lần nào nữa, như trước đây khi cô rời bỏ cậu. Nhưng còn chưa kịp nắm lấy bàn tay kia, Song Ngư đã bị Nhật Nam giữ lại. Cậu quay phắt ra sau nhìn bằng đôi mắt khó hiểu, nhưng Nam chỉ khẽ lắc đầu.

– Nhật Nam. Cậu biết gì đó, đúng không?

Làm nhiệm vụ của một người im lặng quan sát từ này đến giờ, lúc này Thiên Yết chợt lên tiếng.

Kim Ngưu lén nhìn sang Thiên Yết. Vẻ mặt lạnh lùng hơn mọi khi, đôi mắt cứ như sâu thăm thẳm. Cô có lẽ không hoàn toàn hiểu cậu, đó là lẽ đương nhiên. Nhưng, ít nhất lúc này, cô biết, cậu đang rất đau khổ.

Nam xoay nửa người, đối diện với Thiên Yết, đồng thời bỏ tay khỏi Song Ngư. Lướt mắt nhìn Thiên Yết và tụi nó một lượt, cậu biết rõ có giấu cũng chẳng được gì nữa. Nghĩ vậy, Nam chậm rãi gật đầu. Nhìn Song Ngư, lại lia mắt sang nhìn Thiên Yết, giọng của Nam đều đều vang lên.

– Con bé, thật sự chính là Tử Nhi. Là cô bé năm xưa hay chơi cùng các cậu, đồng thời là vị hôn thê từ thuở nhỏ của Song Ngư.

Dù đã nghe Kỳ Sơn nói ban nãy, và bây giờ còn nghe cả Nhật Nam nói, nhưng Thiên Yết vẫn không thể tin được. Hai lỗ tay cậu lúng búng, lồng ngực thất chặt một cách đau đớn.

– Tôi không hiểu chuyện gì hết, nhưng, làm ơn hãy kể đi được không, Nhật Nam?

Giọng Xứ Nữ vang lên một cách kiêu dè. Tụi nó trừ Song Ngư và Thiên Yết quay sang nhìn cô bạn lớp phó, rồi lại nhìn sang Nam.

Thiên Hạt nhìn Nhật Nam chằm chằm. Trong tim cô len lỏi cảm giác rất khó chịu nhưng lại không hiểu tại sao.

Nhận thấy bầu không khí căng thẳng đến ngột ngạt, ông bà Hoàng đứng dậy rời đi. Bản thân họ cũng đã biết lí do khi Kỳ Sơn ban nãy đã kể cho họ nghe.

Tụi nó hoàn toàn không để ý đến Hoàng Chủ tịch và Chủ tịch Phụ nhân vừa rời đi. Vì lúc này, toàn bộ sự chú ý của tụi nó đều dồn hết vào Nhật Nam.

Nam còn chưa biết phải mở lời thế nào, thì giọng nói trầm đã vang lên một cách nghiêm nghị của Ngài Chủ tịch đáng kính của Vũ Gia đã vang lên.

– Ta sẽ kể tất cả. Dù sao, cũng chẳng giấu được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: QUÁ KHỨ – KHỞI ĐẦU.

Cô tiểu thư độc nhất của tập đoàn nhà họ Vũ là một thiên tài. Dù chỉ mới bốn tuổi, cô bé đã thông thạo tiếng Anh và có khả năng học một ngôn ngữ chỉ vồn vẹn trong mười lăm phút. Lại rất thông minh. Cô tiểu thư thiên tài của Gia tộc Leo nổi bật với đôi mắt màu xanh thăm kị lạ, con gái của Kỳ Sơn và Cát Linh, Vũ Sư Tử.

Con trai duy nhất của Gia tộc Pisces, là một thần đồng lập dị. Có khả năng ghi nhớ mọi thứ dù chỉ nhìn sơ qua chưa đến một giây và sẽ không bao giờ quên, cậu ấm nhà họ Hoàng chỉ là một cậu bé mới lên năm để nhận ra với đôi mắt màu cafe sẫm, Hoàng Song Ngư, con trai của Hàn Vinh và Quế Trâm.

Đại thiếu gia của Dòng tộc Trần Gia mang bộ não vượt trội hơn người thường. Cậu bé vừa lên năm đã có khả năng tính toán siêu nhanh, tiếp thu được những bài toán khó nhất.

Là niềm tự hào của Gia tộc Scorpio, cậu bé mang đôi mắt màu khói lạnh lùng, quý tử của Tuấn Minh và Hà San, Trần Thiên Yết.

Ba tập đoàn nằm ở top đầu của Thập Nhị Gia tộc với những người thừa kế là những thần đồng, những thiên tài.

Cả ba đứa trẻ thần đồng ấy gặp nhau trong một buổi tiệc gặp mặt của các gia tộc lớn bé khi được ba mẹ dẫn theo với tư cách người kế thừa toàn bộ khối gia sản kếch xù. Ba đôi mắt với ba màu sắc chẳng giống bất kì ai tính cờ giao nhau.

Ba mẹ là những đối tác làm ăn quan trọng, là những người bạn thân thiết, cả ba đứa trẻ cũng nhanh chóng thân với nhau. Bọn chúng thường chơi cùng nhau tại biệt trang rộng lớn của Vũ Gia khi ba mẹ bàn công việc.

Không gọi nhau bằng tên thật, không biết và cũng chẳng màng đến việc biết, chúng chỉ gọi nhau bằng những tên gọi dạng biệt danh, Từ Nhi, Tiểu Ngư và Tiểu Yết.

Nhưng không phải chạy nhảy đùa giỡn như bao đứa trẻ đồng trang lứa khác, bọn chúng lại chui rúc vào cái thư viện rộng lớn trong dinh thự, cùng nhau dịch những quyển sách nước ngoài hay giải những bài tập nâng cao cực khó. Có lẽ đó là thú vui lập dị của những thiên tài chẳng?

Về tính cách, cả ba đứa đều mang ba tính cách riêng biệt, không giống nhau. Tiểu Yết rất điềm đạm và lạnh lùng, Tiểu Ngư thì ít nói và bất cần. Còn Từ Nhi lại khó đoán và thất thường, lúc vui vẻ đáng yêu, lúc lại vô cảm lạnh lẽo.

Tiểu Ngư và Tiểu Yết lớn hơn Từ Nhi một tuổi. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô bé dựa dẫm vào hai người bạn trúc mã, cả hai cậu bé cũng không có gì gọi là quan tâm cô bạn thanh mai một cách thái quá. Phải chăng các thiên tài đều lớn trước tuổi?

oOo

Từ Nhi năm tuổi. Tiểu Ngư và Tiểu Yết sáu tuổi.

Có lẽ thấy bọn trẻ chơi thân và lúc nào cũng ở cạnh nhau, bậc cha mẹ bắt đầu nghĩ đến chuyện hứa hôn cho chúng. Sau khi cân nhắc đủ điều, Tiểu Ngư và Từ Nhi được lập hôn ước với nhau.

Tiểu Yết không thắc mắc lắm về việc tại sao hôn phu của Từ Nhi là Tiểu Ngư chứ không phải mình cho lắm, nhưng đầu đó trong con tim còn chưa phát triển toàn diện về tình cảm và suy nghĩ, vẫn len lỏi sự khó chịu.

Khác với Tiểu Yết, Từ Nhi và Tiểu Ngư không bận tâm quá nhiều về chuyện này. Đơn giản, hai đứa nó còn chẳng biết hôn ước là cái quái gì nữa kia.

oOo

– Tiểu Ngư này, hôn ước là gì nhỉ?

Từ Nhi hỏi một cách ngây thơ.

– Chắc là sau này lấy nhau.

Tiểu Ngư trả lời bằng giọng bất cần.

– Giống ba với mẹ tụi mình ớ hở?~

Từ Nhi quay hẳn qua Tiểu Ngư, chớp chớp mắt. Nhìn cô bé, cậu nghiêng đầu, hướng mắt nhìn tứ phía một lúc.

– Chắc vậy.

Chẳng biết Từ Nhi đang nghĩ gì, nhưng khuôn mặt cô bé cứ thay đổi liên tục. Từ ngạc nhiên, đến đắn đo, cuối cùng là nhăn mặt lại.

– Eo~ Vậy là sau này tớ phải lấy Tiểu Ngư làm chồng á?~

– Thái độ gì đấy?

– Cậu thì có mà quan tâm tới ai chứ. Ừ chịu đâu!~~

Tiểu Ngư nhướn đôi mắt lười nhác nhìn cô bạn thanh mai, hừ mũi một cái. Quay sang, cậu bé đưa tay bẹo đôi má phúng phính đáng yêu của Từ Nhi. Trong khi cô nàng la oai oái lên, Tiểu Ngư nói.

– Khôn hồn thì giữ mồm giữ miệng nghe chưa hả? Từ Nhi yêu quý, sau này lớn lên cậu sẽ biết tay tớ.

Cái lời hứa hẹn kèm theo nụ cười nhếch môi có phần đều đặn không phù hợp chút nào với một tên nhóc sáu tuổi hoàn toàn khiến Từ Nhi thoáng sợ hãi.

– T-Thách cậu ấy!!

– Thế cơ đấy~

– V-Với chả, lấy thì lấy, tớ ừ sợ!!~

Lời hứa, không hẳn. Lời ước hẹn, không giống cho lắm. Dù cho cuộc nói chuyện không lãng mạn như mấy cái tiểu thuyết ngôn tình gì đó đi chăng nữa, nhưng nó vẫn là một lời hứa quan trọng đối với Tiểu Ngư, và có lẽ, với cả Từ Nhi.

oOo

Tiểu Ngư, Từ Nhi và Tiểu Yết quyết định sang Mỹ du học. Một trường liên cấp nổi tiếng ở New York đã gửi thư đến tận nhà và mời chúng trở thành học sinh chính thức. Dĩ nhiên, chúng nó chẳng có lí do gì để từ chối. Với cả, với mớ ngoại ngữ mà chúng tự học được bằng thứ gọi là năng lực thiên bẩm,

chúng nó cũng chẳng gặp khó khăn gì về giao tiếp.

Không như bao đứa trẻ chỉ cần nghe đi là háo hức đến nỗi chuẩn bị đồ đạc từ hơn cả tuần, rồi trước ngày đi thi thao thức mãi chẳng thể chợp mắt, riêng chúng nó thì không. Nước tới chân mới nhảy, đến tận tối hôm trước, chúng mới bắt đầu soạn mấy món đồ cần thiết, sau đó thì lăn ra giường mà ngủ ngon lành đến tận sáng.

Ngày cất cánh, Tiểu Yết chọt bận chuyện gia đình, không thể đi chung với hai người bạn ra sân bay. Tiểu Ngư và Từ Nhi đành đi trước rồi đến đó đợi Tiểu Yết.

Đi cùng với hai đứa trẻ là mẹ của Từ Nhi, Cát Linh. Chỉ có mỗi một cô con gái, lại khó khăn lắm mới sinh ra được, Cát Linh hết thấy yêu thương và cho Từ Nhi những điều tốt đẹp nhất. Người chủ động cho con gái hứa hôn cùng Tiểu Ngư cũng là chủ ý của Cát Linh. Không phải cô thiên vị cho con trai của bạn thân, bởi mẹ Tiểu Yết cũng là bạn thân cô thôi. Chỉ là chẳng hiểu sao, Cát Linh cảm thấy Tiểu Ngư có gì đó có thể cảm hoá được con gái cô. Bởi vì, Từ Nhi dù cười bao nhiêu, nhưng chưa bao giờ thực sự vui vẻ.

Lúc này, nhìn con gái vừa nói chuyện một cách vui vẻ vừa giải toán nâng cao gì đó với Tiểu Ngư, Cát Linh khẽ mỉm cười.

Đôi đồng tử màu xanh thẫm của Từ Nhi chỉ toàn phản chiếu hình ảnh của mấy bài toán nâng cao trong quyển sách, hoàn toàn không để ý đến việc, Tiểu Ngư thỉnh thoảng lại liếc nhìn mình.

Cái điện thoại bỏ trong túi của Tiểu Ngư reo lên, cậu bé nhận cuộc gọi rồi áp vào tai. Nhận thấy người gọi là thằng bạn, Tiểu Ngư rời mắt luôn khỏi quyển sách. Từ Nhi tò mò cũng nhào người áp tai vào điện thoại mà nghe trộm.

Nghe một lúc mới biết chuyện bạn của Tiểu Yết là phải vào thăm một người bà con vừa nhập viện, nên cậu sẽ đến trễ một chút. Chỉ là đến trễ, không phải không đi, Tiểu Yết chắc nịch như vậy.

Đúng lúc đó, chọt một chấn động khiến bàn tay của Tiểu Ngư buông ra, đánh rơi luôn cái điện thoại đang cầm xuống. Chấn động đó cũng khiến cho Từ Nhi mất thăng bằng, ngã nhào vào người Tiểu Ngư.

Cát Linh hoảng hốt bỏ quyển sách xuống, vừa tiến đến bên hai đứa trẻ, cô vừa hỏi lớn với người tài xế.

– Có chuyện gì vậy?!

– Bà chủ, không hay rồi! Phan xe gặp trục trặc gì đó, không thể dừng xe lại được!!

Qua cái giọng kinh hãi kia của người tài xế, Cát Linh càng thêm hoảng sợ. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, đôi mắt đen láy của cô lộ rõ tia kinh sợ. Trước mặt họ, từ ngã tư kia, một chiếc xe tải đang chạy qua. Cứ thế này sẽ đụng phải mất. Nghĩ vậy, Cát Linh vội vàng quay sang hai đứa trẻ. Từ Nhi đang được Tiểu Ngư ôm chặt, dường như cậu bé cũng nhận ra sự nguy hiểm. Cô nhào đến, choàng tay ôm lấy hai đứa trẻ.

Người tài xế nọ vội vàng bẻ lái để tránh mấy chiếc xe đang vội nhường đường và bóp kèn inh ỏi, nhưng trên hết là chiếc xe tải trước mặt kia. Có lẽ do bẻ lái quá đột ngột, khiến người trong xe ngã hẳn về một phía theo lực.

Tiểu Ngư vẫn ôm chặt Từ Nhi trong tay, răng cắn chặt môi đến bật máu. Ban nãy vì va chạm mạnh vào cửa xe, tay cậu bé có suýt qua một thứ gì đó khiến nó rí máu. Dù vậy, Tiểu Ngư nhất quyết không buông cô bé ra. Cát Linh cũng không ngoại lệ, cô cũng ôm chặt hai đứa trẻ trong vòng tay.

Chiếc xe suýt qua bờ ngoài của chiếc xe tải tạo ra một chấn động mạnh, sau đó mất đà mà chệch hướng, sau đó tông vào một gốc cây đại thụ bên đường mà mất thăng bằng khiến chiếc xe bị lật ngược.

Người đi đường bắt đầu nhận thấy sự bất ổn, ủa ủa chạy đến bao quanh mà bàn tán xì xào. Xen lẫn giữa rừng ánh mắt hiếu kì là những ánh mắt lo lắng tội độ. Một số người vội vàng chạy đến chỗ chiếc ô tô bị lật kia một cách hoảng hốt.

oOo

Tiểu Yết đang ngồi trong xe trên đường đến sân bay, đôi mắt kính hải nhìn trân trân vào màn hình điện thoại. Rõ ràng là đang nói chuyện với Tiểu Ngư, chọt một loạt những âm thanh chấn động như tiếng sục đồ vang lên không ngừng. Dù cho cậu bé có gọi tên hai người bạn bao nhiêu lần, đáp lại vẫn chỉ là những âm thanh đáng sợ ấy. Không lâu sau đó thì cuộc gọi bị ngắt từ đầu dây bên kia. Trong lòng Tiểu Yết dâng lên sự lo lắng kèm sự hoảng sợ tội độ mà trước giờ, cậu bé chưa từng có...

oOo

– Đ-Đau quá, Tiểu Ngư...

– T-Tớ nhất định... nhất định tớ sẽ đưa cậu ra khỏi đây!!!!

– Tiểu Ngư... Cát Linh... mẹ... mẹ Linh...

– Tớ nhất định đưa cậu ra mà!!!!!!

Ở một đồng đồ nát của một tai nạn lật xe vừa xảy ra, một cậu bé với cơ thể dính đầy máu, có cả máu cậu và không phải của cậu, đang quỳ sụp bên

ngoài, đôi tay trẻ con có hết sức kéo cái cửa xe móp méo vì vụ tai nạn kia ra. Bên trong chiếc xe, là một cô bé khác, bị mắc kẹt nửa thân người bên trong. Những giọt máu tươi từ đầu, từ trán, từ tay chân không ngừng chảy và thấm đỏ cả cơ thể nhỏ nhắn của cô bé.

Tiểu Nương vừa có hết sức để lôi cái cửa xe không tòn vẹn bị dính chặt kia ra để cứu Từ Nhi còn đang mắc kẹt, vừa không ngừng hét lên cầu xin. Cậu thực sự hối hận rồi, lẽ ra thay vì đọc mấy quyển sách kia, hay giải mấy bài toán ngu ngốc, cậu phải tập thể lực chứ. Bản thân Tiểu Nương cũng biết, tập cấp mấy, thì sức lực của một thằng nhóc sáu tuổi không tài nào có thể lôi cái cửa xe dính chặt bởi mấy chỗ móp méo kia ra được. Nhưng, cậu phải làm. Cậu phải cứu Từ Nhi ra khỏi đó!!!!

Những người hiếu kì bu đầy xung quanh bắt đầu cảm thấy thương cảm. Họ chạy tới, cố sức kéo Tiểu Nương khỏi đó.

– Cậu bé, rời khỏi đó đi! Chỗ đó rất nguy hiểm!!

– Thả tôi ra!! Thả ra mau!!!

Cậu bé có hết sức vùng vẫy khỏi đám người lạ mặt. Vấp té, Tiểu Nương vẫn cố hết sức bò lại chỗ chiếc xe lật ngược. Bàn tay với ra, nắm lấy bàn tay dính đầy máu của cô bé còn đang kẹt bên trong chiếc xe thông qua lớp cửa kính đã vỡ vụn vì vụ tai nạn. Nước mắt của Tiểu Nương không ngừng rơi, cậu bé lắc đầu nguầy nguậy một cách hoảng loạn.

Từ Nhi giương đôi mắt màu xanh thăm nhìn cậu bé lúc nào cũng bất cần chẳng quan tâm gì về mọi thứ xung quanh, vậy mà hôm nay lại vì cô mà khóc nức lên, đôi mắt màu cafe sẫm chứa đầy sự sợ hãi. Đau, rất đau! Những vết thương lớn nhỏ trên cơ thể của một đứa nhóc như cô không ngừng đau đớn. Chưa bao giờ, Từ Nhi đau đớn về mặt thể xác như thế này. Những vết thương như đang xé toạc sức chịu đựng của cô. Dù vậy, cô bé lại bất giác mỉm cười. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, trái tim bé nhỏ của một cô nhóc năm tuổi của Từ Nhi cảm nhận được sự ấm áp, sự ấm áp của một người vì cô mà khóc, mà đau khổ. Bàn tay vươn ra nắm lấy tay Tiểu Nương siết chặt.

Đúng lúc đó, một mùi tanh nồng xộc vào mũi hai đứa trẻ, khiến hai đôi mắt màu mỡ to kinh hãi. Không chỉ mỗi hai đứa, mà cả những người xung quanh cũng bắt đầu nhận thấy sự khác lạ. Theo phản xạ, dù cảm thương đến đâu, bọn họ vẫn sợ hãi mà lùi lại. Từ phần thân của chiếc xe, những giọt chất lỏng bắt đầu chảy liên tục. Mùi này, là xăng!

Một người đàn ông đang được bao quanh bởi những người đi đường. Họ không ngừng hỏi thăm về sức khỏe của anh ta. Đó chính là người tài xế vừa được cứu ra khỏi chiếc xe kia. Nhận thấy sự kì lạ, người tài xế nọ hốt hoảng hét lên.

– Cô chủ, cậu Song Nương!! Không được!!!

Người tài xế vừa dứt lời, cũng là lúc những giọt xăng bắt đầu chảy lênh láng đến những bộ phận dễ cháy của xe. Dù vậy, Tiểu Nương không hề chạy. Ngược lại, cậu đứng bật dậy. Mặc cho cơ thể đầy những vết thương lớn nhỏ, đau đến r rỉ máu, cậu bé vẫn cố gắng chạy đến chỗ Từ Nhi. Một tay nắm chặt bàn tay đầy máu của cô bé, tay còn lại cố gắng lôi cái cửa xe lì lợm kia ra, Tiểu Nương không ngừng cầu nguyện.

– Không... cần...! Chạy đi mà, Tiểu... Nương... Làm ơn...!

Cô bé không muốn, không muốn nhìn Tiểu Nương thế này một chút nào. Bàn tay nắm chặt lấy tay cậu của Từ Nhi run rẩy từng hồi. Đôi môi tái nhợt vì đau đớn.

– Cảm ơn cậu, đã cho tớ biết thế nào là hạnh phúc. Sống tốt nhé, cho cả phần của tớ... Tạm biệt cậu, Tiểu Nương...

Cười một cái, cô bé dùng hết sức lực còn lại của mình, đẩy mạnh Tiểu Nương ra.

Quá bất ngờ khiến Tiểu Nương theo lực đẩy của cô bé mà ngã ngửa ra sau. Khuỷu tay đập mạnh xuống mặt đất bằng xi măng đau nhói. Cố gượng dậy, Tiểu Nương toan chạy đến chỗ của Từ Nhi. Tuy nhiên...

“Bùm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên. Dư chấn từ vụ nổ khiến cậu bé bị hất mạnh khỏi đó. Lửa bắn ra khiến Tiểu Nương bị bỏng đôi chỗ. Đau đớn, đôi mắt của cậu dường như sắp nhắm lại. Bàn tay cậu bé vô thức giơ lên cao, đưa về phía chiếc xe đang bốc cháy vì vụ nổ ban nãy. Những tiếng la hét ồn ào xung quanh dường như không còn lọt vào tai cậu bé nữa.

– “Từ Nhi... không được...”

Đôi mắt màu cafe sẫm nhắm lại, Tiểu Nương ngất đi ngay sau đó.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: QUÁ KHỨ – MẤT MÁC.

– Cảm ơn cậu, đã cho tớ biết thế nào là hạnh phúc. Sống tốt nhé, cho cả phần của tớ... Tạm biệt cậu, Tiểu Ngu...

– Không được!!!!!!

Bình tỉnh khỏi giấc mộng, Song Ngu mở mắt nhìn xung quanh. Đập vào mắt cậu bé là một mảng màu trắng nhẹ. Chớp mắt một cái, Song Ngu dường như cảm nhận được sự ẩm ướt nơi khoé mắt.

Lúc này cậu bé mới để ý, ghim lên cơ thể đầy thương tích của cậu là rất nhiều những dây chuyền nối với những cái máy y tế. Cơ thể Song Ngu đau nhức, ê ẩm khắp người. Cậu thậm chí không thể nhúc nhích nổi.

Có tiếng mở cửa. Song Ngu theo phản xạ lập tức quay đầu sang xem thử. Đôi mắt bình thần đến lạ.

Thiên Yết không ngạc nhiên cho lắm khi thấy cậu bạn thân đã tỉnh lại. Đứng ngay ở cửa vào một lúc, cậu bé bước vào trong. Kéo ghế ngồi cạnh giường Song Ngu, Thiên Yết khẽ hỏi.

– Sao rồi?

– Tao... chưa chết sao...?

– Mày đã hôn mê gần một tuần rồi đấy. Dư chấn từ vụ nổ ảnh hưởng đến mày rất nhiều. Không chỉ rất nhiều vết thương ngoài da, cả bên trong cũng bị tổn thương. Vụ tai nạn cộng thêm vụ nổ khiến tay phải và chân trái của mày bị gãy. Sẽ mất một thời gian để hồi phục hoàn toàn.

Đôi mắt màu cafe mở to đầy kinh hãi. Vậy là, chuyện đó không phải mơ? Cậu bé đã hi vọng, tất cả chỉ là một cơn ác mộng. Khoan! Nếu vậy, Từ Nhi và mẹ Linh...

Dường như đoán được ý nghĩ đó, Thiên Yết toan lên tiếng. Nhưng đôi môi cứ mấp máy mãi không biết phải mở lời thế nào. Cắn chặt môi đến bật máu, Thiên Yết thật sự, không muốn nhắc đến chuyện này một chút nào.

– Mẹ Linh đã chết từ lúc vụ tai nạn xảy ra, là do chấn thương sọ não. Thêm vụ nổ, nên không cứu được...

Song Ngu cố chống tay trái đỡ cái cơ thể nặng nề này ngồi dậy. Bấu lại cánh tay của Thiên Yết, cậu bé mở to mắt. Trong đôi mắt kia là sự chờ đợi xen lẫn sợ hãi.

– Còn... Từ Nhi... cô ấy... thế nào...?

Một sự im lặng bao trùm khắp phòng bệnh của Song Ngu. Thiên Yết im lặng, vừa không muốn nhắc đến, cũng vừa không biết phải nói thế nào với Song Ngu. Cậu chỉ đành cúi gầm mặt, răng cắn chặt môi dưới.

Nhìn biểu hiện ấy, Song Ngu dường như mất kiên nhẫn. Cậu bé dậm ra tức giận, dùng bàn tay trái một cách yếu ớt lay mạnh cậu bạn thân.

– Này! Mày không nghe tao hỏi hả?! Từ Nhi thế nào rồi?!!

Đúng lúc đó, cánh cửa lại mở ra lần nữa. Lần này, người bước vào là Hàn Vinh và Quế Trâm. Dù vậy, Song Ngu vẫn chẳng có vẻ gì là bình tĩnh lại cả. Cậu bé vẫn một cách kích động, lay mạnh Thiên Yết. Về phần Thiên Yết, cậu vẫn im lặng.

Nhìn con trai, Quế Trâm không khỏi thương xót. Cô chạy nhanh đến, hai tay giữ Song Ngu lại. Còn Hàn Vinh thì kéo Thiên Yết ra.

– Con bình tĩnh lại đi, Ngu Ngu!

Song Ngu không để tâm đến lời của mẹ, cậu bé quay phắt sang Quế Trâm.

– Mẹ!! Nói con biết!! Từ Nhi thế nào rồi? Cô ấy chỉ bị thương nhẹ thôi, phải không??

Chính Song Ngu cũng biết, điều này thật ngớ ngẩn. Bởi vì người nhìn thấy mọi chuyện từ đầu đến cuối chính là cậu, cậu đương nhiên biết rõ hơn ai hết chuyện gì đã xảy ra lúc đó. Nhưng dù vậy, cậu bé muốn tin, muốn tin rằng cô không sao cả, chỉ bị thương, đơn giản chỉ là bị thương mà thôi.

Hàn Vinh vẫn giữ chặt Thiên Yết, mắt lo âu nhìn con trai. Đứng đó một lúc, anh lên tiếng.

– Ngu Ngu, Từ Nhi con bé... con bé không qua khỏi... Vụ nổ quá lớn... cho nên...

Đã đoán được, nhưng bảo cậu tin, làm sao có thể chứ?! Chết, Từ Nhi đã chết sao?! Không muốn tin dù chỉ một chút.

– Kh... Không thể...!!! Là nói dối, nói dối!!!!!!

– Song Ngu, bình tĩnh lại đi con!

– Con không tin! Đây không phải sự thật!!

Cự tuyệt vòng tay của Quế Trâm một cách yếu ớt, Song Ngu không ngừng run rẩy. Nhìn con trai, trái tim của Quế Trâm cứ đau đốn liên hồi. Mất đi người bạn thân và đứa con gái nuôi đáng yêu cùng một lúc, cô đã rất đau khổ rồi...

– Mấy người ra ngoài hết cho tôi!!! Làm ơn, tôi muốn ở một mình... Ra ngoài!!!

Song Ngu hét lên một cách điên cuồng. Vợ đại một cái gối gần đó, cậu thẳng tay ném về phía trước.

– Mày điên đủ chưa?!!!

Vùng ra khỏi Hàn Vinh một cách giận dữ, Thiên Yết bước nhanh về phía Song Ngu. Cậu nắm chặt tay, nắm một nắm thật mạnh vào Song Ngu khiến cậu bé ngã nhào ra. Quế Trâm hốt hoảng quay phắt sang cậu con trai nuôi, nhưng cô lại mở to mắt ngạc nhiên. Thiên Yết từ lúc nào, đã khóc. Những giọt nước chảy ra không ngừng từ đôi mắt tưởng chừng như lúc nào cũng lạnh lùng. Khác với vợ, Hàn Vinh chỉ đứng từ xa để dõi theo.

– Mày tưởng chỉ mình mày đau lòng sao? Hả?! Không muốn tin? Chẳng ai muốn tin đây là sự thực cả! Nhưng là vậy đấy, Từ Nhi không còn nữa!!! Vì ai?!! Là vì ai mà cô ấy mới mắc kẹt trong chiếc xe đó?! Đừng có mà cư xử hồ đồ nữa!! Hiểu chưa hả?!

Cứ mỗi lần hét lên một cách tức giận, Thiên Yết lại càng khóc nhiều hơn. Cậu thở gấp, răng cắn chặt môi kiềm tiếng nấc của mình lại. Cậu gần như chẳng đứng vững nữa. Hàn Vinh nhận thấy điều đó, nên đi lại đỡ lấy Thiên Yết. Đây là lần đầu tiên, anh nhìn thấy đứa con trai nuôi lúc nào cũng lạnh lùng lại không ngừng run rẩy thế này. Thiên Yết chắc hẳn phải, đau khổ lắm...

Về phần Song Ngu, bàn tay trái ôm chặt bên mặt vừa bị đánh, đôi mắt màu cafe sẫm lơ đãng. Cậu biết chứ, biết rất rõ Thiên Yết đang đau khổ thế nào. Người yêu Từ Nhi không chỉ có mỗi mình cậu, người muốn tin cô vẫn còn sống không phải chỉ mình cậu, người đau đốn về cái chết ấy không chỉ có mình cậu. Thiên Yết phải đau khổ lắm, mới có thể tức giận với Song Ngu như vậy. Cậu càng biết rõ, người khiến Từ Nhi bị kẹt trong đó là ai.

Khoảnh khắc trước khi chiếc xe đâm sầm vào cái cây đại thụ kia, Từ Nhi đã đưa tay mở cửa xe. Trong khi Song Ngu còn đang thắc mắc cô bé định làm gì, Từ Nhi đã đưa tay đẩy mạnh cậu ra khỏi chiếc xe qua cánh cửa vừa mở kia. Với tốc độ của một chiếc xe đang chạy, ngã xuống khiến cậu bé bị thương rất nhiều chỗ. Chưa kể, đầu còn đập mạnh vào một lang cang gần cách đường đi bộ và đường xe chạy. Khi Song Ngu sức tỉnh và lồm cồm bò dậy với cái đầu không ngừng chảy máu, cũng là lúc chiếc xe ban nãy cậu còn ngồi lật ngược.

Là do cậu, do cậu hết...

Nhưng...

– Tao biết chứ...

Thiên Yết giương đôi mắt nhìn Song Ngu. Không để ý đến điều đó, càng không để ý đến khuôn mặt đã đầm nước từ bao giờ, Song Ngu vẫn cứ dùng đôi mắt thần thờ nhìn một điểm vô hình nào đó giữa không trung.

– Tao biết rõ, tin hay không thì đây vẫn là sự thực... nhưng mà, tàn nhẫn lắm... Tại sao, người mắc kẹt ở đó lại là Từ Nhi chứ... Nếu lúc đó nhanh tay hơn cô bé, tao đã đẩy Từ Nhi ra... Tao thật vô dụng...

Tiếng gào thét của Song Ngu vang vọng cả căn phòng tĩnh lặng. Cậu không chịu được. Đau, nơi ngực trái của cậu đau lắm, đau đến mức cậu bé muốn ngất đi. Ngất đi để rồi tỉnh dậy, cô bé ấy vẫn sẽ cười với cậu, rồi nói bằng giọng trong trẻo rằng tất cả chỉ là ác mộng, một giấc mơ tệ hại. Nhưng, không còn nữa rồi...

Hàn Vinh và Quế Trâm cũng không biết phải nói gì, ngoài việc nhìn con trai đau khổ. Đúng một lúc, ông bà Hoàng đành rời khỏi phòng bệnh và để lại Thiên Yết cùng với Song Ngu.

Thiên Yết nhìn Song Ngu, cúi gầm mặt. Ban nãy cậu không hề có ý kết tội cậu bạn, chỉ là quá đau khổ và tức giận mà thôi. Đầu phải chỉ mỗi Song Ngu, chính bản thân cậu bé còn không muốn tin cơ mà... Nhưng, làm sao có thể nữa chứ...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: QUÁ KHỨ – ANH TRAI.

Trong phòng làm việc, một người đàn ông ngoài ba mươi đang làm việc với đồng hồ sơ trên bàn. Chợt, Kỳ Sơn ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ. Đoạn, anh bắt đầu dọn dẹp những tập hồ sơ bày bừa khắp nơi, xếp gọn vào một chỗ rồi đứng dậy khỏi ghế xoay. Cánh cửa phòng làm việc đóng lại.

Kỳ Sơn bước đến một căn phòng nằm cuối dãy hành lang. Anh đứng lại khi nhìn thấy người hầu gái đang đứng trước cửa phòng, một tay bưng cái khay đặt tô cháo và một ly sữa, thỉnh thoảng lại gõ cửa.

– Cô chủ à...

– Biến ngay!!!

Từ bên trong căn phòng vang lên một âm thanh giận dữ. Cô hầu gái sợ hãi lùi lại một bước. Chợt nhận thấy người đàn ông đang đi đến, cô gái kính cẩn cúi đầu rồi rời đi ngay.

Kỳ Sơn nhìn vào căn phòng kia, đôi mắt đượm buồn. Đưa tay mở cánh cửa, anh bước vào, không quên đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng nhất.

Căn phòng với tông màu xanh nhạt, bừa bãi đến đáng thương. Những món đồ chơi bị hỏng, những con thú bông chẳng còn nguyên vẹn, những quyển sách rách trang, rất nhiều thứ bày bừa khắp sàn nhà. Ngồi trên chiếc giường đặt chính giữa phòng, là một cô bé. Mái tóc đen xoã thông bù xù, mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, đôi mắt màu xanh thâm ẩn dưới phần tóc mái dài qua mắt thần thờ. Cơ thể ốm yếu nhỏ nhắn, hai tay cô bé cầm một con thú bông màu xanh nhạt.

Nhìn cô con gái của mình như vậy, Kỳ Sơn không khỏi khổ sở. Mỗi lần nhìn Sur Từ, anh không khỏi nhớ về khoảng thời gian một năm trước.

Một năm trước, vụ tai nạn xảy ra đã cướp mất của Kỳ Sơn người vợ yêu quý nhất. Không chỉ vậy, anh còn mất đi luôn cô con gái mà anh nhất mực yêu thương.

Sur Từ được đưa vào bệnh viện trong tình trạng rất nguy kịch. Chấn thương nặng ở đầu, cơ thể vô số những vết thương lớn nhỏ, tay và chân gãy, ngoài ra còn bị bong gân như khắp cơ thể. Phẫu thuật, đứa con gái này của anh đã phải phẫu thuật liên tục suốt hai mươi tiếng đồng hồ. Kỳ Sơn lúc đó đã tự nhủ, dù tốn bao nhiêu tiền bạc, anh nhất định cũng phải cứu sống được cô bé.

Ca phẫu thuật đã thành công. Tuy nhiên, dù cứu được mạng sống, tâm hồn của cô bé đã hoàn toàn chết đi. Lúc Sur Từ tỉnh lại sau ca phẫu thuật của chính mình, cô bé hoàn toàn không nhận ra anh là ai, hay nói đúng hơn là ở trong tình trạng mất đi ý thức. Bác sĩ nói rằng, là do cô bé đã phải chịu quá nhiều cú sốc về cả thể chất lẫn tinh thần, khiến tâm hồn bị tổn thương nặng nề, dẫn đến trầm cảm nặng.

Sur Từ không nói chuyện với bất kì ai, không cho bất kì ai chạm vào mình. Mỗi ngày của cô bé trôi qua bằng việc nhìn ra ngoài cửa sổ phòng bệnh bằng đôi mắt vô hồn như búp bê.

Kỳ Sơn đã rất đau khổ. Anh dự định sẽ đưa con gái sang Mỹ để dễ dàng điều trị, vì bên đó, y học tiến bộ hơn nhiều, khả năng Sur Từ được chữa khỏi sẽ có hi vọng hơn. Anh đã nhờ bác sĩ nói với những người khác rằng, cô con gái của anh đã chết vì ca phẫu thuật thất bại. Dù khó xử, nhưng vị bác sĩ vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Đứng ngoài phòng bệnh, chứng kiến hai đứa con trai nuôi đau khổ vì “cái chết” của Sur Từ, Kỳ Sơn không khỏi thương cảm. Nhưng, điều anh muốn là con gái sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Tuy nhiên, dù đã đưa Sur Từ sang Mỹ, cô bé vẫn cứ như vậy, không có bất kì dấu hiệu phục hồi nào. Hằng ngày, cô bé chỉ giam mình trong phòng, cự tuyệt tất cả mọi người đến gần mình. Cô bé sống bằng việc ăn những chiếc bánh mà những người hầu trong nhà lên mang vào lúc đêm, khi cô chủ nhỏ đã ngủ. Những đồ đặc, những vật dụng trong phòng Sur Từ bị cô bé đập đến hỏng hết. Chỉ duy nhất một thứ, cô bé không bao giờ phá hỏng, chính là con thú bông màu xanh nhạt – món quà sinh nhật mà Song Ngư và Thiên Yết đã tặng năm cô bé được năm tuổi. Dù không rõ con thú bông ấy từ đâu ra, cô bé vẫn rất quý nó và hằng ngày chỉ luôn ôm khư khư nó không rời.

Lúc này, Kỳ Sơn mới bắt đầu nghĩ, có phải anh đã sai trong việc tách con gái khỏi cuộc sống trước đây và mang cô bé sang Mỹ không. Hay lẽ ra, anh nên để cô con gái ở lại Việt Nam, nơi mà Song Ngư và Thiên Yết có thể giúp chữa lành vết thương tâm hồn quá lớn này. Kỳ Sơn thật sự không biết, anh chỉ muốn tốt cho Sur Từ mà thôi...

Nhận thấy có người bước vào phòng mình, Sur Từ ngẩng đầu lên nhìn. Đoạn, cô bé túm lấy một chiếc gối ở gần đó, thẳng tay quăng mạnh. Chiếc gối đập vào cánh cửa phía sau Kỳ Sơn, rơi xuống.

– Đi ra ngoài, mau!! Đừng có mà đến gần tôi!!! Biến hết đi!!!!!!

Kỳ Sơn thực muốn chạy đến ôm chầm lấy cô con gái của mình, nhưng lại sợ cô bé sẽ cự tuyệt. Nghĩ một lúc, anh mở cửa đi ra ngoài. Đã một năm trôi qua, vết thương tâm hồn của Sur Từ chỉ càng lớn hơn...

Nghĩ một lúc, Kỳ Sơn lấy điện thoại, bấm số gọi cho ai đó.

– Ngày mai anh sẽ về Việt Nam, chúng ta có thể nói chuyện không?

oOo

Minh Uyên tắt điện thoại, khẽ nhếch môi tạo thành nụ cười nửa miệng. Cô quay sang cậu bé khoảng năm, sáu tuổi đang ngồi trên ghế sofa, mắt không rời một giây khỏi quyển sách đang cầm. Đường như nhận thấy ánh mắt nhìn mình, cậu ngẩng đầu. Bình thần đến lạnh lùng, cậu bé nhìn người phụ nữ đứng trước mắt bằng đôi mắt màu xanh thăm kì lạ, khẽ nghiêng đầu.

Minh Uyên nhìn con trai, hơi cười. Cô bước tới, từ tốn ngồi xuống cạnh cậu bé với đôi mắt xanh thăm. Cậu bé nhìn mẹ, một cách lãnh đạm chờ mẹ lên tiếng.

Đưa tay vuốt mái tóc màu đen tuyền của cậu bé, Minh Uyên cười tươi.

– Mai mẹ sẽ đi gặp một người quan trọng!

Cậu bé thắc mắc, nhưng thay vì hỏi, cậu lại nghiêng đầu lần nữa. Cái vẻ điềm đạm ít nói đến lạnh lùng này của con trai luôn khiến Minh Uyên cảm thấy khó chịu. Dù vậy, cô vẫn nở nụ cười mà nói tiếp.

– Là ba của con đấy!

Cậu bé nhìn mẹ bằng đôi mắt thoáng sự ngạc nhiên. Cậu nhìn Minh Uyên, dò xét lại lần nữa. Nhận thấy điều đó, cô gật đầu một cách vui vẻ. Nhưng sự vui vẻ ấy lại rất giả tạo.

Ba sao, cậu từ trước đến giờ chưa từng nghe đến chuyện này. Cậu bé thậm chí còn không biết, mình có ba. Đó giờ, cậu luôn chỉ sống với người phụ nữ này. Minh Uyên chưa từng đề cập đến, với bản tính lãnh đạm của mình, cậu bé cũng chẳng có ý muốn hỏi.

Thú thật một điều, có lẽ hơi kì lạ nhưng đối với cậu bé, chưa một lần quan tâm đến người phụ nữ mà cậu gọi là mẹ. Minh Uyên chưa từng một lần thực sự đối đãi với cậu như con trai ruột thịt. Tình cảm mà cô ta luôn dành cho cậu, không phải tình mẫu tử, đó chỉ đơn giản như một cách xả bực tức cho Minh Uyên. Thậm chí, cô còn không cho con trai gọi mình bằng mẹ. Trên người cậu bé, chẳng biết có bao nhiêu vết sẹo nữa.

Có thể cậu chỉ là một thằng nhóc mới sáu tuổi, nhưng cậu bé suy nghĩ chín chắn hơn tuổi của mình rất nhiều. Từ nhỏ, cậu nhóc đã rất thông minh, nhưng người làm mẹ có bao giờ quan tâm đến điều đó. Cậu bé thậm chí còn biết, Minh Uyên là một người như thế nào.

Minh Uyên đứng dậy, toan đi lên lầu. Cậu bé nhìn theo mẹ, rồi lại nhìn vào quyển sách, tiếp tục đọc. Vừa chăm chăm vào mấy dòng chữ trên trang sách, cậu vừa hỏi một cách băng quơ.

– Tối nay có ra ngoài không vậy, Minh Uyên?

Bước chân Minh Uyên dừng lại. Ngoảnh mặt ra sau, cô nhếch môi.

– Không đâu, mẹ còn phải chuẩn bị cho ngày mai nữa chứ~ Con nên vui lên, vì sắp gặp được ba chứ, Nhật Nam à~

Nói rồi, Minh Uyên đi lên lầu. Chẳng thèm nhìn theo, trong đầu Nhật Nam có một suy nghĩ. Cậu thật sự thắc mắc, ai lại đi yêu một người đàn bà như Minh Uyên chứ. Chỉ mỗi sự dịu dàng giả tạo kia, rồi cái lúc xưng mẹ như đó là điều hiển nhiên đó, đã khiến Nam thấy khinh bỉ rồi. Sống với một người như vậy, chỉ toàn tự dạy dỗ bản thân, chẳng trách Nhật Nam lại biến thành một cậu bé lạnh lùng không quan tâm mọi thứ xung quanh như vậy.

oOo

Bước xuống chiếc taxi cùng Minh Uyên, Nhật Nam thoáng choáng ngợp trước nơi mà mình đi đến. Cậu bé đang đứng trước một toà dinh thự sang trọng và rộng lớn. Chỉ mỗi cái cổng chính thôi cũng đã cao ít nhất là gần mười mét.

Điều chỉnh lại phản ứng của mình, Nam quay sang, ngẩng đầu nhìn Minh Uyên. Không cầu kì như mọi ngày, chỉ đơn giản, lại toát ra cái vẻ thủy mị, Minh Uyên hẳn đã đầu tư rất kĩ về ngoại hình. Nhưng cái vẻ giả tạo dù thế nào cũng không thể che lấp được, nhất là nụ cười nửa miệng đầy gian xảo kia.

Theo chân một gia nhân trong nhà, Minh Uyên và Nhật Nam bước vào bên trong toà dinh thự. Kiến trúc bên trong thật lộng lẫy và tràn ngập ánh sáng. Đây là lần đầu tiên, Nam nhìn thấy một nơi sang trọng với những món đồ đắt tiền ở khắp nơi như thế này.

Một người đàn ông trung niên bước xuống từ cái cầu thang được trải thảm đỏ ở đại sảnh. Trông người đó còn khá trẻ, có lẽ chỉ mới ngoài ba mươi.

Người đó bước về phía hai mẹ con Nhật Nam. Đứng đối diện với Minh Uyên, người đó nói bằng giọng trầm

– Xin lỗi, anh biết mình thật ích kỉ, nhưng mà...

Người đó còn chưa nói hết câu, Minh Uyên đã nắm lấy đôi tay của anh. Với đôi mắt ngấn nước và sự dịu dàng lộ rõ, cô khẽ lắc đầu rồi nói.

– Anh đừng lo về việc đó. Em yêu anh, chỉ cần được ở bên anh, em đã hạnh phúc lắm rồi. Cho nên Kỳ Sơn à, anh không cần phải cảm thấy có lỗi.

Người đàn ông mang tên Kỳ Sơn có vẻ hoàn toàn bị thuyết phục bởi sự giả tạo của Minh Uyên, khẽ gật đầu. Đoạn, anh chợt quay sang Nhật Nam, người này giờ đóng vai trò chứng kiến. Ngồi khuyu gối cho bằng với tầm nhìn của cậu bé, Kỳ Sơn dịu dàng.

– Chào con, chắc hẳn con là Nhật Nam nhỉ?

Nam gật đầu.

– Ta là Kỷ Sơn, là ba của con. Từ giờ, tên của con sẽ là Vũ Nhật Nam. Nam à, hãy là một gia đình hoà thuận nhé.

Nam không nói không rằng, chỉ chớp mắt một cái rồi gật đầu. Gia đình sao, cậu không quan tâm đến điều đó cho lắm.

Sau đó, Kỷ Sơn dẫn Minh Uyên và Nhật Nam đến một căn phòng nằm ở cuối dãy hành lang tầng một. Anh đưa tay gõ cửa đôi ba cái. Không thấy có tiếng động, Kỷ Sơn hơi chần chừ rồi đưa tay mở cửa.

Đập vào mắt Nhật Nam là một căn phòng bừa bộn đến khó tin. Đồ chơi, thú bông, sách vở, vật dụng... nằm lung tung trên sàn nhà. Tất cả, đều không còn nguyên vẹn.

Đôi mắt Nhật Nam chuyển sang cái giường đặt giữa phòng. Từ đây, cậu có thể nhìn thấy, có ai đó đang nằm trên giường.

Chẳng hiểu tại sao, chân Nam lại tự động muốn bước tới. Kỷ Sơn và Minh Uyên nhận thấy, hơi ngạc nhiên nhưng không có ý ngăn lại. Nam cẩn thận bước vào những chỗ sàn không có đồ đạc bừa ra, từ từ tiến đến bên chiếc giường.

Đôi mắt cậu bé nhìn chằm chằm vào cái người đang nằm trên giường. Đó là một cô bé xinh xắn với mái tóc đen tuyền hơi bù xù, mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, hai mắt nhắm nghiền đang ngủ. Cô bé này, chẳng hiểu sao có vẻ ngoài y hệt cậu!

– Cô bé này, là ai vậy...?

– Đó là... con gái ta... con bé tên Sur Từ...

Minh Uyên nhìn sang Kỷ Sơn, đôi mắt ngấn nước.

– Cô bé, thật đáng thương...!

Nhật Nam không thắc mắc cho lắm, càng không để tâm đến chuyện Minh Uyên đang khóc.

Cậu đã nghe từ Minh Uyên ngày hôm qua. Rằng cô ta là người tình của Kỷ Sơn trước đây, vì chủ nhân nhà họ Vũ muốn cho con, nhưng vợ anh ta lại mắc chứng hiếm muộn. Vào cái lúc mà Minh Uyên sinh Nhật Nam, cũng là lúc người vợ chính thức của Kỷ Sơn, sinh con gái đầu lòng của họ. Cậu và cô bé ấy, sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, cùng cả giờ giấc, không những vậy, còn có khuôn mặt giống nhau đến lạ dù được sinh ra từ hai người mẹ khác nhau.

Dù đã nghe kể từ Minh Uyên, Nhật Nam vẫn không khỏi bất ngờ. Họ thật sự qua giống nhau!

Cậu còn nghe, một năm trước, chiếc xe chở cô bé và mẹ gặp tai nạn. Vụ tai nạn khiến người mẹ chết, còn bản thân thì bị thương nặng đến mức tưởng chừng như không qua khỏi. Dù cho đã cứu được mạng sống, cô bé lại bị trầm cảm nặng vì đón nhận cú sốc quá lớn. Đó cũng là lí do, Kỷ Sơn tìm đến Minh Uyên, với hi vọng cô có thể chữa lành vết thương lòng quá lớn của cô bé...

Vô thức, Nhật Nam đưa tay vén mấy sợi tóc loà xoà trước trán của Sur Từ ra. Đúng lúc đó, cô bé mở mắt tỉnh dậy. Sur Từ lồm cồm bò dậy nhìn cậu bé trước mặt mình. Phản chiếu trong hai đôi đồng tử có cùng màu xanh thẳm là hai khuôn mặt giống nhau như hai giọt nước.

Đây là lần đầu tiên, Sur Từ không hét lên hay hoảng loạn vì nhìn thấy người lạ. Cô bé cứ nhìn Nam bằng đôi mắt bị che bởi phần tóc mái dài. Bất giác, Sur Từ bỏ một tay khỏi con thú bông, dùng bàn tay đó áp vào một bên má của Nhật Nam. Cô bé chớp mắt một cái.

Nhật Nam dùng một tay nắm lấy bàn tay đặt trên má mình. Vẫn nhìn Sur Từ, cậu chột nói.

– Cô bé này, là em gái của con, nhỉ?

Kỷ Sơn và Minh Uyên vẫn còn kinh ngạc trước biểu hiện gần gũi đến lạ dù chỉ mới gặp nhau lần đầu của hai đứa trẻ. Nam hoàn toàn không quan tâm đến điều đó, kể cả việc cậu bé vẫn chưa nhận được câu trả lời nào.

Sur Từ vẫn nhìn Nam bằng đôi mắt lạnh lùng, cô bé nói bằng giọng ngắt quãng.

– Cậu... là... ai...?

Nam cười. Lần đầu tiên trong đời, cậu cười nụ cười chân thật xuất phát từ trái tim. Cậu bé dịu dàng.

– Anh là anh trai của em, và là người bạn của em. Rất vui được gặp em, Từ Nhi, anh là Nhật Nam.

(Còn tiếp)

Chương 56: QUÁ KHỨ – ÁC MỘNG HIỆN THỰC.

Sau ngày hôm đó, Minh Uyên và Nhật Nam cũng dọn đến biệt trang Vũ Gia ở luôn. Minh Uyên luôn cư xử hiền thực trước mặt Kỳ Sơn. Có vẻ điều này khiến anh ta khá hài lòng. Cô ta cũng thỉnh thoảng ghé vào phòng Sur Từ nhưng đều bị đuổi ra.

Về phần Nam, từ sau cái lần gặp mặt đặc biệt đó, cậu bé ngày nào cũng ghé sang phòng Sur Từ và chơi cùng cô bé. Nhật Nam là người duy nhất từ trước đến giờ có thể nói chuyện và được Sur Từ chấp nhận. Dù vẫn mang khuôn mặt vô hồn không cảm xúc, cô bé có vẻ vẫn rất quý Nhật Nam.

Có lẽ vì điều đó, Nam thường xuyên bị Minh Uyên mắng nhiếc. Cô ta bảo cậu không được gần gũi với Sur Từ quá mức, rằng cô ta muốn cô bé mãi trong tình trạng như vậy. Nam nghe sao, nực cười! Nam quý Sur Từ, như một người anh trai yêu quý em gái của mình, cô bé cũng là người bạn duy nhất của cậu và ngược lại, Sur Từ cũng chỉ có Nam là bạn. Cậu bé không ưa gì mẹ, nên mặc cho Minh Uyên muốn nói gì thì nói, muốn mắng chửi sao thì tùy.

Ngồi trên giường, Nam cầm quyển sách, vẽ mặt thoải mái. Trong khi đó, Sur Từ ngồi cạnh, vẫn là một con búp bê vô hồn, cô bé dựa vào anh trai, ngược đời mắt không cảm xúc vào những dòng chữ trong quyển sách của cậu.

– Nam... gì...?

Cô bé hỏi bằng giọng ngắt quãng. Nam quay sang Sur Từ, khẽ cười.

– Là sách đây.

Cô bé nghiêng đầu.

– Hay lắm, Từ Nhi muốn đọc không?

Gật đầu. Đoạn, Sur Từ chồm tới, tay vẫn ôm chặt con thỏ bông trong khi mắt dò theo từng dòng chữ. Nam phì cười.

Một lần khác, Nam nhìn Sur Từ với mái tóc bù xù, định chải lại cho cô bé. Cậu lấy lược, dùng nó gỡ từng lọn tóc rối. Sur Từ có ngoảnh đầu nhìn cậu anh, nhưng không nói gì, cũng chẳng cự tuyệt.

oOo

Gần đây, có Nhật Nam bên cạnh khiến Sur Từ phần nào đỡ hơn. Cô bé không còn hoảng loạn khi nhìn thấy người lạ nữa, cũng không la hét hay đập phá đồ đạc. Trong cuộc sống không màu của cô tiểu thư nhà Leo bắt đầu có thêm sự xuất hiện của người anh trai Nhật Nam.

Ngày Nam không đến trường dù đã đến tuổi đi học. Bản thân cậu bé rất ghét trường học. Ở trường cũ khi còn ở với Minh Uyên, cậu đã bị bắt nạt tàn vì nghề nghiệp của mẹ. Bạn cùng lớp nói Minh Uyên, là một con đàn bà hư hỏng xấu xa. Nam không phủ nhận điều đó, chính cậu còn không quan tâm nữa kia. Vì vậy, việc đến trường hoàn toàn chẳng cho Nam bất kì sự vui vẻ nào. Hiện tại, mỗi ngày của cậu bé trôi qua bằng việc học với gia sư riêng và chơi cùng cô em gái.

Về phần Sur Từ, dạo gần đây, cô bé không còn cự tuyệt người hầu nữa, nhưng vì vẫn chưa lấy lại ý thức một cách hoàn toàn, nên hằng ngày họ đều vào để thay đồ tắm rửa cho cô chủ nhỏ. Riêng mái tóc, Sur Từ chỉ cho mình Nhật Nam động vào.

Sur Từ ngồi trong phòng, hai tay choàng qua đầu gối, ôm chặt con thỏ bông. Mái tóc buộc hai chùm mà Nam buộc cho càng khiến cô bé trông chẳng khác nào một con búp bê sứ đẹp nhưng vô hồn. Đôi đồng tử dán chặt vào con thỏ bông trong tay không rời. Hôm nay, Nam đến muộn.

Chợt, tiếng mở cửa vang lên. Vì nghĩ là anh trai nên cô bé ngẩng đầu xem thử. Nhưng Sur Từ lại nhanh chóng thất vọng. Hoàn toàn không để tâm đến cái người vừa bước vào, cô bé tiếp tục chơi với con thỏ bông của mình.

Minh Uyên từ ngạc nhiên sang khó chịu, dù vậy, cô ta vẫn trưng ra bộ mặt dịu dàng. Hai bàn tay bụng khay thức ăn túm chặt lại. Vừa định bước đến, chất giọng băng lãnh vô hồn của Sur Từ đã khiến bước chân của Minh Uyên khựng lại.

– Bà... đang định... làm gì vậy? Mau... ra khỏi... đây...!

Minh Uyên cố kiềm nén không tức giận.

– Sur Nhi, con nên ăn một chút.

Sur Từ vẫn không thèm ngược nhìn mẹ kế, cứ chăm chăm vào con thỏ bông của mình. Cô bé hỏi lại một câu không mấy liên quan.

– Nam Nam... đâu rồi...?

Cần môi một cái, Minh Uyên cố nặn ra nụ cười hiền.

– Tiểu Nam, thằng bé đang học với gia sư mà, Sư Nhi.

Đôi mắt màu xanh thắm vẫn vậy, tĩnh lặng đầy lạnh lùng như băng giá. Cô bé chợt quay qua Minh Uyên, dùng con thỏ bông che trước mặt. Một giọng nói giọng the thé cao vút vang lên.

– Aha~ bà định lừa Tiểu Sư và tôi à? Rõ ràng anh hai Nhật Nam của chúng tôi giờ này đâu còn học nữa! Há há, con đàn bà ngu ngốc!~~

Sư Từ quay con thỏ bông của mình xuống trước mặt, khẽ nghiêng đầu.

– Pyon-Kyu, Nam... đã học xong... rồi sao...?

– Anh hai đã học xong từ thuở nào rồi, công chúa của tôi ơi!~

Lại là cái giọng the thé đó.

Minh Uyên vẫn đứng chỗ cửa phòng, hai bàn tay cầm khay run lên vì giận. Đôi mắt cô ta mở to đến mức hằn cả gân máu. Chiếc khay nọ rơi khỏi tay Minh Uyên, rơi xuống tạo ra âm thanh lạnh lẽo, kèm theo tiếng vỡ của ly sữa thủy tinh.

Giật mình, Sư Từ vội ngẩng đầu lên. Còn chưa kịp phản ứng gì, cô bé đã bị xóc ngược lên, một cách không thương tiếc bị quăng mạnh xuống sàn. Cả Pyon-Kyu cũng rơi khỏi tay.

Cô bé nhỏ hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết cú ngã vừa nãy khiến đầu Sư Từ đập mạnh vào cạnh tủ, đau điếng.

Minh Uyên đứng trước mặt Sư Từ, nhìn cô bé đang lồm cồm bò dậy. Cô ta nheo mắt, thẳng tay giáng một cái tát thật mạnh khiến cô bé còn chưa kịp ngồi vững đã té thêm lần nữa.

– Mày vừa nói gì, con nhóc kia?! Cái cách vô cảm lạnh lùng của mày khiến tao điên lên. Trước đây chỉ mỗi cái của nọ kia đã quá đủ, giờ còn thêm mày!!

Minh Uyên gơ chân đập mạnh lên bàn tay phải của Sư Từ không thương tiếc khiến cô bé la toáng vì đau.

– La đi, la lớn vào! Dù sao, tao cũng đã cho gia nhân nghi hết vào hôm nay rồi!!

Gót giày cao gót của Minh Uyên xoáy liên tục một cách mạnh bạo xuống bàn tay nhỏ nhắn của Sư Từ. Đoạn, cô ta hơi cúi người, nắm lấy mái tóc của cô bé một cách thô bạo, bắt Sư Từ phải nhìn vào mình.

– Nói cho mày biết, tao chúa ghét thể loại giàu có lạnh lùng như mày. Dù sao, mày cũng chỉ là đứa con của người đàn bà bị ba mày rũ bỏ mà thôi!

Đôi mắt Sư Từ ngấn nước, mở to đầy kinh hãi. Cả cơ thể nhỏ nhắn bắt đầu run rẩy liên hồi. Một mớ những hỗn độn kí ức trong đầu cô bé ủa về không ngừng. Cô bé dần rơi vào trạng thái hoảng loạn. Trong vô thức, Sư Từ quờ quạng tay chân liên tục, miệng không ngừng.

– K-Không phải mà!!! Nói dối!!! Không được!! Mau biến đi! Biến hết đi!!!!

Sư Từ trong cơn hoảng sợ đẩy mạnh Minh Uyên khiến cô ta ngã ngược ra sau. Bật dậy một cách giận dữ, Minh Uyên toan đưa tay tát Sư Từ một cái. Nhưng khi nhìn cô bé đang ôm đầu hoảng sợ, nước mắt không ngừng rơi, cô ta nhếch môi cười khẩy.

– Sư Nhi yêu quý à, con lẽ ra không nên làm đi giận.

oOo

– Mở cửa ra! Người đâu, mau mở cho tôi!! Chết tiệt, Minh Uyên, mau mở cửa ra ngay!!!!

Trong phòng mình, Nhật Nam điên cuồng đập liên tục vào cánh cửa phòng đến mức bàn tay sưng rộp. Nhưng điều đó không khiến cậu bé quan tâm. Đập một lúc, Nam bắt đầu thấm mệt. Cậu trượt dài nơi cánh cửa, chẳng mấy chốc đã ngồi sụp dưới sàn.

– Mở cửa... ra...!

Nhật Nam thở gấp, hai bàn tay nắm chặt dưới sàn nhà.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng cậu bé được mở ra. Chạm rảnh ngẩng đầu lên, đôi mắt Nam trở nên sắc nhọn.

Nhìn con trai đang quỳ sụp dưới sàn một cách khổ sở, hai bàn tay sưng đỏ lên vì đập mạnh vào cửa quá lâu, Minh Uyên nhếch môi cười. Ngồi xuống cho bằng với tầm nhìn của cậu bé, cô ta toan đưa tay xoa đầu con trai. Lập tức, Nam không thương tình hất mạnh bàn tay giả tạo ấy ra. Cậu trừng mắt nhìn người phụ nữ nhốt cậu, cũng là người mà cậu không hề muốn chấp nhận là mẹ.

Minh Uyên không ngạc nhiên trước phản xạ của con trai cho lắm.

– Tiểu Nam yêu quý, con...

– Bà đã làm gì Từ Nhi rồi? Hà?!

Nam to tiếng một cách đầy giận dữ. Minh Uyên không trả lời, chỉ đứng thẳng dậy. Trước đó, cô ta thò thè vào tai con trai.

– Là do con nhóc đó chọc giận mẹ đấy chứ.

Nam khó chịu, cậu vùng ra khỏi Minh Uyên. Mặc kệ mẹ mình, cậu bé chạy ngay ra khỏi phòng.

Nhìn cánh cửa phòng quen thuộc mở hé, Nam vội chạy vào. Nhìn Sur Từ đang ngồi co rúm dưới sàn run rẩy đầy hoảng sợ, cả Pyon-Kyu cũng không thêm để ý đến, Nam vội chạy lại, hai bàn tay đặt lên vai cô em gái.

– Bà ta đã nói gì với em, Từ Nhi? Nè, nói cho anh biết đi!

Sur Từ vẫn lắc đầu nguây nguây. Cô bé sà vào lòng anh trai, ôm chặt hoảng loạn.

– Không phải... vậy mà... Nam... sợ...

Cậu bé không biết nói gì nữa, điều duy nhất Nam có thể làm là ôm lấy Sur Từ mà vỗ về, hi vọng phần nào có thể trấn an cô bé

oOo

Sau ngày hôm đó, Nam chẳng màng đến việc học với gia sư nữa. Dù cho những người hầu cố thuyết phục cậu chủ nhỏ thế nào, cũng đều bị tổng cổ khỏi phòng.

Sur Từ mấy hôm nay đã bình tĩnh lại phần nào, nhưng trong đôi mắt vẫn lấp lánh sự sợ hãi vô hình. Đặc biệt, cô bé bắt đầu sợ Minh Uyên. Chỉ cần nhìn thấy cô ta, Sur Từ sẽ bắt đầu co rúm lại và nấp sau lưng một ai đó đứng ngay bên cạnh.

Gia nhân và cả Kỳ Sơn không ai hiểu chuyện gì xảy ra với cô bé cả. Đúng thôi, vì trong mắt họ, bà chủ mới – Minh Uyên – là một thiên thần.

Thời gian Nam ở lại phòng của em gái nhiều hơn, gần như là cả ngày. Cậu bé đã rất nhiều lần định nói cho Kỳ Sơn bộ mặt thật của Minh Uyên, nhưng đều bị Sur Từ ngăn lại.

Nhưng, không phải bao giờ, Nam cũng có thể ở bên cạnh cô em gái bảo bối mà không rời một bước. Diễn hình như tuần này, Nam chợt bị Kỳ Sơn bảo cùng anh đến Sings dự một buổi lễ giao lưu trong vòng một tuần.

Cậu bé rất lo, sợ rằng không có mình, chẳng biết Minh Uyên sẽ làm gì nữa. Nghĩ vậy, Nam từ chối. Tuy nhiên, đây lại là một việc không thể cứ nói không đi là không đi.

Chẳng thể thay đổi được ý của ba, Nam cũng chẳng thể từ chối nữa. Dù vậy, trong lòng cậu bé không thể không lo lắng.

oOo

Minh Uyên cho toàn bộ người hầu trong nhà tạm nghỉ trong vòng một tuần. Với cái lí do là cho phép họ về thăm gia đình, chẳng ai nghi ngờ gì người mà họ cứ ngỡ là một thiên thần cả, còn cảm ơn riu rít.

Đứng trước cửa phòng Sur Từ, Minh Uyên đưa tay gõ lên cánh cửa kia. Rồi không chờ có sự đồng ý của ai, cô ta cứ thế mà đẩy cửa đi vào.

– Tiểu Sur, dì mang com lên cho con này!

Ban này, vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, Sur Từ đã sợ hãi buông luôn Pyon-Kyu mà nhảy lên giường, trùm chăn kín mít. Bên trong tấm chăn đó, cô bé không ngừng run lên.

Biểu hiện của cô bé khiến Minh Uyên nhếch môi cười thú vị. Đặt tô com xuống sàn, cô ta chậm rãi bước đến. Ghé miệng nơi tai của Sur Từ, Minh Uyên khẽ thì thầm.

– Biết sợ là tốt.

Dù cách một lớp chăn, Sur Từ vẫn nghe rõ từ con chữ.

Đúng lúc đó, Minh Uyên bất ngờ giật mạnh tấm chăn khiến cô bé không tài nào phản ứng kịp. Cô ta khẽ cười, rồi xoay người lấy tô com kia, đưa cho Sur Từ.

– Con ăn đi. Dì nghĩ chắc con đói lắm.

Sur Từ hết ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, lại nhìn xuống tô com kia. Một mùi thoí tanh xồng xộc bay vào mũi khiến cô bé gần như không thở được. Đây mà là com, chỉ là một thứ hỗn hợp được trộn lại từ hàng tá những món thừa, đã bị còn bị ôi thiu mà thôi. Một thứ mà cả súc vật còn không dám đụng đến.

Theo phản xạ, cô bé đưa tay bịt miệng. Cổ họng cô bé gần như muốn nôn dù trong bụng không có thứ gì. Đưa mắt nhìn sang cái tô kia, nhưng chưa được một giây cô bé đã quay đi chỉ vì tưởng tượng cái mùi vị kinh khủng của nó.

Minh Uyên nhìn đứa con gái trước mắt bằng ánh mắt như đang nhìn thứ gì đó thú vị lắm. Đưa tay một cách thô bạo bóp chặt hai bên miệng của Sur Từ, tay còn lại xúc những miếng com liên tục bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn kia. Sau đó lại bịt chặt miệng để cô bé không nôn ra. Nhìn cái điệu bộ khổ sở của cô tiểu thư dòng họ Vũ, Minh Uyên nhếch miệng cười.

Cổ nuốt hết cái thứ kinh khủng kia xuống, Sur Từ vùng khỏi tay Minh Uyên. Cô bé mắt đã ngả xuống khỏi giường, đầu đập mạnh vào sàn. Dù vậy, Sur từ vẫn cố lồm cồm bò dậy, đưa mấy ngón tay vào cổ họng mà cố móc những thứ vừa nuốt ra.

Sur Từ đưa mắt nhìn người phụ nữ kia. Cô thật không hiểu được, tại sao Minh Uyên lại đối xử tàn nhẫn với cô bé đến mức đó. Đến cả Nhật Nam do cô ta đứt ruột sinh ra, Minh Uyên cũng chẳng có vẻ gì là yêu quý đứa con trai. Cô bé thực không hiểu được.

Dường như đọc được ý nghĩ đó trong đôi mắt màu xanh thẳm vô hồn, vẻ mặt Minh Uyên chợt trở nên băng lạnh. Lườm nguýt Sur Từ, Minh Uyên nói bằng giọng căm hận.

– Tao hận ba mày, hận mẹ mày. Ba mày tìm đến tao như một món đồ chơi rồi vứt bỏ khi anh ta biết mình có một đứa con gái, bỏ luôn tao, bỏ luôn đứa con trai mà anh ta muốn tao sinh ra. Tao đã yêu hắn, rất yêu. Khi ba mày xuất hiện, tao đã tưởng hắn yêu tao, tao đã rất hạnh phúc!! Thậm chí còn đi ngược với ước muốn của gia đình để theo hắn, để rồi bị cả nhà từ mặt. Nhưng rốt cuộc chỉ là chơi qua đường!!! Tao hận cả nhà mày, hận luôn cả cốt nhục của tao và hắn!!!

Sur Từ vẫn dùng đôi mắt lạnh đậm nhìn Minh Uyên. Câu chuyện của người mẹ kể thật đau buồn, nhưng trong cô bé vẫn không có bất kì sự cảm thông nào. Chính cô bé cũng không hiểu.

Minh Uyên xấn tới, nắm lấy mái tóc của Sur Từ mà quăng cả người cô bé vào tường. Cô ta lại nắm cổ áo của Sur Từ mà giật ngược lên, bắt cô bé nhìn mình. Nói bằng giọng thù hận, Minh tiếp tục kể.

– Rồi hắn chợt tìm đến tao. Tao đã tưởng, hắn vẫn còn tình cảm. Nhưng thì ra, là vì hắn muốn chữa cho đứa con gái của hắn, là mày!! Tao hận, tao thù hắn!! Mày có biết tao sống qua ngày bằng cách nào không hả?! Còn phải nuôi đứa con của tao và hắn!!! Tao hận hắn, tao muốn bỏ mặc thẳng nhóc đó, nhưng không được... Tao đã phải bán thân, chỉ để sống qua ngày... Một đứa con gái sinh ra đã sung sướng như mày sẽ không bao giờ hiểu được! Tao sẽ bắt mày đau đớn, để hắn hiểu tao đã khổ sở thế nào!!!!

– Thật đáng thương...

Vẫn dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn Minh Uyên, Sur Từ thốt lên. Điều đó khiến Minh Uyên đang tức giận càng điên cuồng hơn. Cô ta đưa tay giáng một cái tát thật mạnh vào người Sur Từ, khiến cô bé ngã nhào xuống sàn. Trong cơn giận dữ, Minh Uyên không thương tiếc dùng chân liên tục đá mạnh vào cơ thể nhỏ bé đang nằm run rẩy trên sàn. Mỗi cái đá, cô ta lại hét lên một cách điên cuồng.

– Tao không cần mày thương hại!!! Mày chính là thứ cướp đi hạnh phúc của tao!! Nếu mày chưa từng được sinh ra, tao đã không phải đau khổ!!! Ngay cả thẳng nhóc đó, cũng vì mày mà càng không ưa tao!!!

Sur Từ nằm co rúm trên sàn, nhận những cú đá một cách bất lực mà không phản kháng. Cô bé quá mệt mỏi. Cả cơ thể cô bé đau nhức đến chẳng thể cử động nữa. Trong cơn đau đớn, Sur Từ ngất đi.

oOo

Những ngày sau đó cũng không khác gì. Sur Từ liên tục phải ăn những thứ đồ ăn không dành cho con người, chịu những trận đòn xà hận từ Minh Uyên. Qua từng ngày, sự bình tĩnh của Sur Từ càng giảm đi. Cô bé dần rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Mấy ngày gần đây, Minh Uyên nhận thấy sự khác lạ ở Sur Từ. Cô bé bắt đầu cự tuyệt tất cả mọi thứ, bắt đầu ném những thứ trong tầm với khi nhìn thấy Minh Uyên bước vào, miệng thì không ngừng rên rỉ van xin. Trạng thái gần đây của Sur Từ, chẳng khác nào lúc đầu, khi chưa gặp Nhật Nam.

Minh Uyên đẩy thổ com trộn lại cho Sur Từ. Lập tức, cô bé hất mạnh khiến cái thổ văng đi, vô tình văng vào người Minh Uyên. Điều này khiến cô ta tức giận. Vơ đại một cây gậy bóng chày gần đó, Minh Uyên không chút thương tiếc đánh mạnh vào cô bé nhỏ, miệng không ngừng chửi rủa.

Sur Từ nằm co rúm trên sàn, hai tay choàng qua ôm lấy cơ thể đang không ngừng run rẩy. Cô bé bắt đầu van xin thảm thiết một cách đáng thương. Nhưng sự hận thù khiến Minh Uyên hoàn toàn mờ mắt, tay liên tục vung gậy. Trong vô thức, Sur Từ bỗng nhớ đến một cậu bé.

– Tiểu Ngr... cứu... với...

Trong cơn đau đớn và hoảng sợ, Sur Từ cố hết sức bắt ngờ đứng dậy. Cô bé dùng hai tay xô ngã người phụ nữ kia rồi vùng chạy về phía cửa phòng. Máu từ những vết thương trên cơ thể theo từng bước chạy mà dính đầy sàn nhà. Ban này, khi vào Minh Uyên đã khóa cửa khiến Sur Từ dù vận thể nào, cánh cửa cũng không mở ra.

Minh Uyên lồm cồm bò dậy. Nhìn đứa con gái đang hoảng sợ mà cố chạy trốn kia, cô ta nhếch môi cười một cách ma quái. Tay cầm cây gậy bóng chày, Minh Uyên đứng dậy, bắt đầu đi về phía cô bé

Sur Từ vừa vặn chốt cửa vừa quay ngược ra sau, cô bé không ngừng cầu nguyện. Một âm thanh vang lên khiến hi vọng trong Sur Từ hiện lên. Nhưng chỉ vừa mở cửa chưa kịp chạy ra, từ phía sau, Minh Uyên đã nắm tóc cô bé giật ngược ra sau. Hai tay Minh Uyên đè Sur Từ xuống sàn mặc cho cô bé vùng vẫy.

– Con thật là một đứa con gái hư đấy, Tiểu Sur!

Minh Uyên vừa nói bằng giọng ngọt ngào, vừa đưa tay vuốt má Sur Từ, đồng thời lau đi những giọt nước mắt thấm đầy khuôn mặt trắng nõn của cô bé. Mỗi nơi mà những ngón tay của Minh Uyên chạm đến, sự sợ hãi trong lòng cô bé lại dâng cao gấp bội.

Bất ngờ, Minh Uyên nắm tóc giật ngược đầu Sur Từ dậy, rồi quăng mạnh cô bé xuống sàn. Ngồi phía trên Sur Từ, trong khi cô bé còn đang đau đớn vì bị quăng mạnh, Minh Uyên đưa tay nắm lấy cái cổ nhỏ nhắn kia, bóp mạnh.

Sur Từ không ngừng rên rỉ. Cô bé không thờ được, cổ bị bóp chặt đến mức cứ như sắp lìa ra. Cái người nàu, hận Sur Từ đến thế ư? Cô bé cầu xin trong tuyệt vọng. Vùng vẫy, vùng vẫy và vùng vẫy, cô bé muốn thoát khỏi người phụ nữ này bằng mọi giá. Trong lúc hoảng loạn, sự vùng vẫy cố thoát của Sur Từ khiến Minh Uyên mất đà mà ngã sõng soài.

Thừa cơ hội đó, Sur Từ cố gắng đứng dậy, rồi dùng toàn bộ sức lực còn lại, cô bé vùng chạy ra khỏi phòng. Minh Uyên lập tức đuổi theo.

Với cổ chân phải hoàn toàn gãy do những cú đánh của Minh Uyên, đã vậy còn là một đứa bé cạn sức lực, Sur Từ không tài nào chạy nhanh được. Cô bé lê từng bước chạy một cách nặng nề. Nhưng vừa định chạy xuống cầu thang tìm người giúp đỡ, Sur Từ đã bị Minh Uyên tóm lại.

Trong lúc giằng co, Minh Uyên vô tình đẩy Sur Từ. Sẽ không có chuyện gì xảy ra, trong trường hợp phía sau cô bé không phải là những bậc thang...

oOo

Chiếc xe vừa đỗ tại khuôn viên dinh thự, cậu chủ nhỏ đã mở cửa xe chạy ra ngoài. Kỷ Sơn nhìn con trai, rồi cũng chạy theo sau.

Lẽ ra hai ba ngày nữa mới về, nhưng vì lo lắng đến mức đứng ngồi không yên, Kỷ Sơn cũng đành chiều theo con mà về sớm.

Vừa chạy, Nhật Nam không ngừng quan sát xung quanh. Lạ thay, không có bất kì người hầu nào trong nhà, và có lẽ, sự bất thường này cũng được Kỷ Sơn phát hiện ra. Trong lòng Nam dấy lên sự bất an.

Chạy ào vào bên trong căn nhà, Nam hoàn toàn bàng hoàng trước những gì đập vào mắt cậu bé.

Từ trên cầu thang, Sur Từ bị Minh Uyên xô xuống. Lăn theo từng bậc cầu thang, đập mạnh đầu vào thanh tay cầm mấy lần, cuối cùng, cô bé ngã chạm đất. Sur Từ nằm bất động trên vũng máu của chính mình chảy ra từ khắp nơi trên cơ thể.

– Từ Nhi!!!!

Nhật Nam chạy như bay lại chỗ cô em gái. Cậu đỡ lấy Sur Từ, không ngừng đánh nhẹ vào má cô bé, không ngừng lay lay cô bé, nhưng tất cả đều vô vọng. Sur Từ vẫn bất động với hai mắt nhắm chặt lại và làn da bắt đầu tái đi.

– Từ Nhi! Làm ơn trả lời anh đi! Xin em đấy, mở mắt ra nhìn anh đi!!!! Từ Nhi à!!

Lần đầu tiên, những giọt nước chảy ra từ đôi mắt lạnh lùng của Vũ Nhật Nam. Cậu cắn mạnh môi dưới đến bật máu. Nam lờ mờ người phụ nữ trên kia bằng đôi mắt hận thù, trong khi vẫn ôm chặt lấy cô em gái. Cậu sẽ không tha thứ, không bao giờ!!

Kỷ Sơn rơi vào trạng thái bàng hoàng. Anh hoàn toàn không hiểu chuyện gì cả, nhưng có phải đứa con gái mà anh nhất mực yêu quý, đang nằm bất động? Không... thể...!

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: TỐ SẼ BẢO VỆ CẬU!

Song Ngr hoàn toàn chẳng nói được bất kì điều gì, cậu chỉ biết im lặng trước câu chuyện mà Vũ Kỷ Sơn vừa kể.

Tụi nó dù không hiểu cho lắm, nhưng câu chuyện kia vẫn khiến đôi mắt của mấy cô nàng mít ướt như Cự Giải và Thiên Hạt đỏ hoe.

– Chuyện gì... đã xảy ra sau đó...?

Khó khăn lắm mới mở miệng được, sự căng thẳng khiến Thiên Yết chỉ có thể hỏi bằng giọng ngập ngừng. Đôi mắt của bọn nó theo đó cũng di từ cậu sang Kỳ Sơn.

Nhưng ông im lặng. Người trả lời câu hỏi của Thiên Yết, chính là cái cậu bé xuất hiện trong câu chuyện kia. Vẫn bằng chất giọng lãnh đạm, Nhật Nam lên tiếng.

– Từ Nhi được đưa vào viện ngay sau đó. Do trước đó đã bị đánh đập thường xuyên, lại ngã từ cầu thang xuống, khiến đầu bị chấn thương rất nặng. Phải mất đến một thời gian dài, con bé mới tỉnh lại. Nhưng...

Cái sự ngắt câu đột ngột của Nam khiến cho Song Ngư thấy bất an. Cậu lúc này mới nhìn Nam, đôi mắt lộ rõ vẻ thắc mắc. Cậu muốn biết, chuyện gì đã xảy ra.

Dừng lại một lúc, Nam đảo mắt một vòng nhìn biểu hiện của tụi nó. Không ngoài dự đoán của cậu, thật bi thương. Tất cả những gì tụi nó làm được chỉ là im lặng mà nghe. Nhưng những khuôn mặt thương cảm ấy, Nam không thể hiểu vì sao. Phân vân một hồi, cậu tiếp.

– Nhưng con bé đã mất toàn kí ức của khoảng thời gian trước đó, về tất cả mọi người, kể cả ba, kể cả Song Ngư. Nhưng, bằng cách nào đó, tôi là người duy nhất Từ Nhi nhớ.

Song Ngư chớp mắt một cái. Nam vừa nói cô quên mất mọi kí ức về cậu, điều đó lí giải tại sao Sư Từ – Từ Nhi hiện tại – không nhận ra cậu. Nhưng theo lời kể này giờ, Song Ngư cứ ngỡ, cô đã quên mất mình từ trước rồi.

Dường như đọc được ý nghĩ đó, Nam bước tới vài bước, thu ngắn khoảng cách với tụi nó, đặc biệt là Song Ngư. Không chút biểu cảm nào, vừa đảo mắt xung quanh, Nam vừa nói bằng chất giọng bình thản vốn có.

– Trước đó, dù đã gặp một vụ tai nạn kinh hoàng, để lại cho con bé một chuỗi kí ức đầy khủng khiếp, nhưng Từ Nhi chưa bao giờ quên bất kì thứ gì. Kí ức của con bé chỉ không ổn định và bị xáo trộn lung tung bởi căn bệnh trầm cảm. Đã kể đúng không? Từ Nhi chưa bao giờ rời khỏi con thỏ bông mà cậu và Trần Thiên Yết tặng con bé, thậm chí còn đặt tên cho nó là Pyon-Kyu.

Thiên Yết dõi theo từng lời kể của Nhật Nam, và cả biểu hiện của Song Ngư. Từ đầu đến giờ, Song Ngư chưa một lần lên tiếng hỏi bất kì điều gì. Cậu chỉ đứng yên một chỗ.

– Tôi và Từ Nhi sau đó đã sang Mỹ du học. Với cái đầu thông minh vượt trội, con bé vượt qua gần như là tất cả những bài thi chuyển cấp tại một ngôi trường liên cấp bên đó, và cuối cùng được nhận vào đại học từ khi chỉ mới mười tuổi. Sau bốn năm theo khoá học thì tốt nghiệp.

Nam lại tiến tới vài bước, chẳng mấy chốc đã đứng ngay trước mặt Song Ngư. Đôi mắt cậu chợt trở nên sắc nhọn một cách kì lạ. Bất chợt, Nam giơ cao tay phải đã nắm lại, nắm một cái thật mạnh vào mặt Song Ngư.

Song Ngư mở to mắt, cậu không hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. Trong khi đó, Nam bắt đầu nói. Nhưng lần này, chất giọng mang đầy sự trách móc.

– Tôi đã điều tra về các cậu. Khi ở đây, tôi hoàn toàn chỉ gọi con bé là “Từ Nhi,” vậy mà cậu vẫn chẳng nhận ra, hay đúng hơn là chẳng thèm nhận ra!

Song Ngư không phản ứng lại. Đúng như Nam nói, dù cho nghe rất rõ khi Nam gọi Sư Từ bằng cái tên của cô bé ấy, rồi cả ngoại hình của Sư Từ, Song Ngư vẫn không thể nhận ra. Trong mắt cậu chỉ có mỗi hình ảnh của cô bé ấy ngự trị, để rồi cô ở ngay trước mắt mà không nhận ra. Chỉ vì cái bản tính ấy, Song Ngư đã khiến cho bao người khổ sở, kể cả cậu...

Nam tức giận, cậu toan nắm Song Ngư thêm một cái nữa, nhưng nghĩ rồi lại thôi.

Đúng lúc đó...

– AAAAA!!!!

Một tiếng hét thất thanh chẳng biết từ đâu vang lên. Tụi nó lập tức quay sang nhìn nhau. Cái giọng này không phải là của... Nhưng làm sao có thể...

Không hẹn mà gặp, bọn nó quay người ra phía cửa mà chạy một cách hoảng hốt, cứ như thể chỉ cần chậm một chút, sẽ vụt mất vậy. Đến khi đã chạy ra bên ngoài, tụi nó mới biết, suy đoán của mình là đúng...

Sư Từ chính là người đã hét lên. Cô vốn chỉ định quay lại xem Nam làm gì mà lâu quá, nhưng vừa định bước vào, cô đã nghe những giọng nói, trong đó có ba cô. Tò mò, Sư Từ đành đứng lại nghe thử một lúc. Từng con chữ khơi dậy từng dòng kí ức trong cô. Những chuỗi kí ức ngắt quãng không liên tục cứ thế hiện lên không ngừng, khiến đầu Sư Từ đau nhức. Sự sợ hãi chợt lan toả khắp cơ thể, Sư Từ run lên. Cô bắt đầu rơi vào trạng thái hoảng loạn. Trong vô thức, cô hét lên một cách hoảng sợ.

Lúc tụi nó vừa chạy ra, Sư Từ lập tức ngừng đầu nhìn tụi nó. Giây phút chạm phải ánh mắt lo lắng của Song Ngư, đầu cô lại càng đau hơn. Lùi về sau theo phản xạ khiến Sư Từ ngã hẫng xuống đất. Những bữa ăn không dành cho con người, những trận đánh đập chứa đầy căm hận, những lời mắng nhiếc, rủa xả. Mọi thứ, tất cả mọi thứ bắt đầu khơi dậy nỗi sợ vô hình cứ ngỡ đã biến mất trong Sư Từ. Sự hoảng loạn khiến cô bắt đầu không kiểm soát được

bản thân. Sur Từ thu hai chân lại, hai tay ôm lấy đầu lắc nguầy nguậy, nước mắt không ngừng chảy ra, miệng lại không ngừng cầu xin.

Tại nó hoàn toàn chỉ biết đứng ngây ra. Kim Ngu nhìn Sur Từ, đôi mắt mờ to kinh ngạc. Cái cô gái trước mặt Kim Ngu, có phải Sur Từ, là người mà cô vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ? Sur Từ lúc nào cũng lạnh lùng bình tĩnh, trước mặt Kim Ngu hiện giờ lại hoảng loạn đến mức đáng thương. Cô không muốn như vậy, không muốn một chút nào.

Mang ý nghĩ đó, Kim Ngu bỏ mặc tại nó, tức tốc chạy lại bên Sur Từ. Cô muốn mình phần nào có thể trấn an được nỗi sợ hãi trong cô bạn. Tuy nhiên, chỉ vừa chạm vào tay Sur Từ, Kim Ngu đã bị đẩy mạnh ra không thương tiếc.

– Đừng chạm vào tôi!! Biến đi!!

Bị đẩy ngã ra phía sau, khuỷu tay Kim Ngu đập mạnh xuống nền đất, rí máu. Thấy vậy, tại nó cũng lập tức chạy đến đỡ lấy Tiểu Ngu.

Sur Từ vẫn nhận ra mình vừa làm gì. Nhưng trong mắt của cô lúc này, hình ảnh của Kim Ngu cứ chồng lên hình ảnh của người phụ nữ tên Minh Uyên kia. Và điều này khiến Sur Từ càng thêm hoảng loạn. Cô bắt đầu mất kiểm soát.

– C-Con xin lỗi! Di ơi, đừng đánh con nữa mà!! Con sẽ ăn, sẽ không cãi lời di nữa!!! Đừng đánh nữa mà...! Làm ơn...!!

Tại nó nhìn Sur Từ bằng đôi mắt kinh ngạc pha lẫn xót xa. Đứa nào cũng muốn chạy lại mà dỗ dành, mà an ủi cô bạn, nhưng lại sợ sẽ khiến Sur Từ càng thêm hoảng loạn. Và nỗi sợ ấy vô tình khiến tại nó chỉ biết đứng nhìn một cách bất lực.

Song Ngu thật không biết làm gì cho phải. Đến tận lúc này, cậu vẫn không thể tin chuyện này là sự thật. Trước giờ trong mắt Song Ngu, luôn luôn chỉ tồn tại mỗi hình ảnh của Từ Nhi, đến mức cậu mù quáng đến mức, Từ Nhi ở trước mặt, luôn ở cạnh mà không hề hay biết. Nam nói không sai chút nào. Tất cả chỉ là do, Song Ngu vẫn còn vương vấn về quá khứ một cách ngu ngốc. Và chính cái sự ngu ngốc đó, Song Ngu đã vô tình làm tổn thương nhiều người, trong đó có cả chính bản thân cậu... Nhưng mà...

Thiên Yết thật chỉ muốn chạy đến mà ôm lấy người con gái đang hoảng loạn kia, mà trấn an, mà dỗ dành, nhưng đôi chân cậu cứ như chôn chặt dưới lòng đất, không tài nào di chuyển được. Cũng có thể, là do Thiên Yết đang sợ hãi. Lỗi tại cậu bây giờ vẫn còn lúng búng, tâm trí vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật rằng Sur Từ và Từ Nhi là một – điều luôn khiến cậu sợ hãi. Thiên Yết thật không biết, liệu thứ tình cảm của cậu, có đúng hay không...?

Chợt, một bóng người chạy vụt qua tại nó, qua Thiên Yết. Trước khi bọn nó kịp nhận ra đó là ai, thì bóng người kia đã chạy tới và ôm chầm lấy cô gái đang hoảng loạn kia.

Song Ngu hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của tại nó đang nhìn mình. Dù cho cậu cố suy nghĩ bao nhiêu, Song Ngu vẫn chẳng nghĩ ra giải pháp nào cả. Nhưng cứ để Sur Từ thế này, Song Ngu không chịu nổi. Trong vô thức, cậu chạy đến mà ôm chầm lấy cô vào lòng.

Bị con hoảng sợ xâm chiếm, Sur Từ hoàn toàn không nhận ra được ai đang ôm mình, nhưng vẫn cảm nhận được rằng, mình đang được ôm. Tuy nhiên, sự hoảng loạn khiến sợ hãi trong cô càng tăng lên, che lấp đi cái cảm giác ấm áp kia. Sur Từ điên cuồng dùng tay nắm mạnh vào Song Ngu, đồng thời cũng cố vùng vẫy khỏi cậu.

– Thả tôi ra!! Không được chạm vào tôi!! Biến hết đi!!

Song Ngu không bỏ ra, ngược lại còn siết chặt vòng tay của mình hơn. Những cú nắm kèm theo sự vùng vẫy kịch liệt của Sur Từ khiến Song Ngu thấy đau, nhưng nào sánh được với nỗi đau mà cô phải chịu suốt bấy lâu. Cậu quyết không buông. Nhắm chặt hai mắt, Song Ngu ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé đang run lên từng hồi kia, cậu gần như hét lên.

– Dừng lại đi mà! Làm ơn! Tôi xin lỗi, vì không thể bảo vệ được cậu! Nhưng lần này, tôi sẽ không buông cậu ra nữa đâu!!! Tôi đã hứa rồi còn gì, tôi sẽ là người bảo vệ cậu, không bao giờ để cậu phải tổn thương nữa!! Tôi thề!!! Cho nên làm ơn, hãy bình tĩnh lại đi mà!! Làm ơn, Từ Nhi!!!

Phải, lần này, dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, Song Ngu nhất định cũng sẽ không bao giờ buông người con gái này ra lần nào nữa. Lần này, cậu sẽ là người bảo vệ cho cô!

Chẳng biết, những lời của Song Ngu có truyền đến Sur Từ hay không. Nhưng bằng một sức mạnh nào đó, những cú nắm của Sur Từ yếu dần rồi dừng hẳn. Cô cũng không còn vùng vẫy điên cuồng nữa. Trong vô thức, hai bàn tay của Sur Từ yếu ớt níu chặt áo của Song Ngu.

– “Tôi sẽ bảo vệ cậu! Bây giờ và cả mãi mãi trong tương lai nữa! Bởi vì, cậu là cô dâu bé nhỏ của tôi!”

Những giọt nước mắt lăn dài trên má Sur Từ. Cô gọi thì thầm trong vô thức.

– T... Tiểu... Ngu...

Rồi ngất đi trong vòng tay của Song Ngu.

(Còn tiếp)

Chương 58: CAO THUỢNG HAY NGU NGỐC...?

Xử Nữ vừa mời bác sĩ đến khám cho Sur Từ. Khi vị bác sĩ bảo cô do vừa phải nhớ lại những chuyện kinh khủng trong quá khứ nên mới ngất đi, có lẽ vài ngày sau sẽ tỉnh, tụi nó mới cảm ơn ông rồi tiễn ông về.

Khi Sur Từ vừa ngất đi, thay vì đưa đến bệnh viện, tụi nó lại để cô ở lại nhà Song Ngu. Hàn Vinh và Quế Trâm cũng phải đi công tác nên cũng chẳng ở nhà. Đương nhiên, đã có sự đồng ý của Nhật Nam, dù hơi miễn cưỡng một chút. Còn Kỷ Sơn, ông không nói gì mà cứ ra về, không quên nhờ tụi nó chăm sóc cho cô con gái.

Sur Từ hiện đang nằm trong một căn phòng thuộc dinh thự nhà Pisces. Cô nằm yên trên giường, hai mắt nhắm nghiền và làn da hơi xanh xao.

Song Ngu ngồi ghé cạnh giường nơi Sur Từ nằm. Cậu từ đầu chưa hề rời khỏi cô lấy một giây. Song Ngu nắm chặt tay Sur Từ, áp vào má mình.

– Làm ơn, hãy tỉnh lại đi mà.

Lúc này, Song Ngu chợt nghĩ đến một chuyện. Hành động của cậu khi ôm lấy Sur Từ hoàn toàn là bất ngờ. Và vì cái sự ích kỉ của bản thân, Song Ngu đã quên đi mất một người. Là Thiên Yết.

Cậu cần mạnh mẽ dưới. Cậu, phải chăng đã quá tàn nhẫn với tình cảm mà Thiên Yết dành cho Sur Từ. Khi một lần nữa, Song Ngu lại cướp đi người mà bạn thân của cậu yêu, dù cho họ là cùng một người đi nữa. Nếu bây giờ mà gặp Thiên Yết, cậu thật không biết phải đối diện thế nào.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng được mở ra từ bên ngoài. Là người mà Song Ngu không muốn gặp vào lúc này nhất.

Thiên Yết nhìn Song Ngu, rồi lại hướng mắt sang Sur Từ đang nằm trên giường. Cậu biết chắc Song Ngu đã nhận thấy người vào là cậu, nhưng Song Ngu chỉ không muốn quay lại.

Vẫn đứng chỗ cửa phòng, tay vẫn cầm chốt cửa, Thiên Yết chợt lên tiếng.

– Sur Từ sao rồi?

– Về mặt đã thoải mái hơn, có lẽ cần một thời gian để tỉnh lại.

Đoạn đối thoại ngắn kết thúc. Bầu không khí lại trở nên im lặng. Thiên Yết cứ mấp máy không biết nên hỏi hay không, điều đang khiến cậu khó chịu. Nhưng vừa định lên tiếng, cậu đã bị Song Ngu chặn lại.

– Tao xin lỗi.

Thiên Yết hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Dù đã biết lí do, cậu vẫn hỏi.

– Về chuyện gì?

– Mà biết mà.

Im lặng. Thiên Yết đảo đôi mắt màu khói của mình, một cách bình thản đến lạnh lùng khắp căn phòng, cuối cùng dừng lại ở Sur Từ. Thờ dãi một cái, Thiên Yết chợt nói.

– Bỏ đi. Tao chỉ muốn hỏi mày một câu thôi.

Theo phản xạ, Song Ngu ngoảnh lại. Nhưng chỉ quay nửa khuôn mặt như để nghe rõ hơn lời của Thiên Yết. Mặc kệ điều đó, Thiên Yết hỏi một câu không liên quan.

– Mày có yêu Sur Từ thật lòng không? Hay mà yêu chỉ vì cô ấy là Từ Nhi?

Giọng nói lãnh đạm của Thiên Yết khiến Song Ngu ngoảnh hẳn người lại, nhìn cậu bạn thân. Song Ngu chợt tránh ánh mắt của Thiên Yết, mím chặt môi. Câu hỏi của Thiên Yết, cậu đương nhiên hiểu được.

– Để làm gì?

– Tao muốn biết. Bởi vì tao, yêu Sur Từ vì Sur Từ là Sur Từ, chứ không phải vì Sur Từ là Từ Nhi. Tao muốn biết, mày có thật lòng với cô ấy hay không. Có đáng để tao giao Sur Từ cho mày.

Song Ngu không nhìn thẳng vào mắt Thiên Yết, nhưng cậu lại gật đầu ngay một cách dứt khoát.

– Bởi vì yêu, nên tao đã rất khó xử vì tội lỗi với mày và cả Từ Nhi.

Thiên Yết nhìn Song Ngu bằng đôi mắt hơi ngạc nhiên. Chợt, Thiên Yết phì cười.

– Nếu vậy, tao yên tâm rồi.

Nói đoạn, Thiên Yết xoay người bước ra khỏi phòng. Song Ngu còn chưa kịp nói gì, cánh cửa đã đóng lại.

Song Ngu đi mất từ cánh cửa về lại Sur Từ. Cậu gồng đầu lên hai tay khoanh trên giường, đôi mắt màu cafe sẫm ngược nhìn khuôn mặt của Sur Từ, bắt giác thờ dài một cái.

oOo

Dù đã tối, dù tội nó hầu như đã đi ngủ hết thấy, Kim Nguo vẫn còn ngồi trong phòng khách, mắt cứ đăm đăm nhìn ra phía cửa mà dường như đứng ngồi không yên.

Ban này, Thiên Yết không hề về cùng với tội nó, cậu bảo muốn đi đâu đó một chút. Thấy tâm trạng Thiên Yết có vẻ không tốt, nên tội nó cũng chẳng hỏi nhiều, chỉ bảo cậu nhớ về sớm. Dù vậy, lúc này đã là mười giờ tối, Thiên Yết vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Tội nó chỉ vừa đi ngủ vài phút trước. Nếu không phải vì mai có bài kiểm tra, tội nó sẽ đợi đến khi anh chàng kia chịu lết xác về rồi nhảy vào mà mắng cho một trận vì cái tội làm cho người khác lo lắng. Nhưng Kim Nguo lại không ngủ được, cô không thể ngừng nghĩ đến và lo lắng cho Thiên Yết.

Tay Kim Nguo cầm chặt cái điện thoại. Cô không có số của Thiên Yết, nói đúng hơn là có mà đã làm mất. Cũng tại cái tính đàng trí nên khi đổi điện thoại, Kim Nguo quên mất việc lưu mấy số vào điện thoại mới. Thế là mất toi một đồng số, trong đó có số của Thiên Yết. Nghĩ đến lại khiến Kim Nguo thấy bức mình. Cô chẳng còn cách nào khác ngoài đợi điện thoại của Thiên Yết hết, mà càng nghĩ lại càng vớ vẩn, cậu việc gì phải gọi cho cô chứ!

Đúng lúc đó, điện thoại trong tay Kim Nguo đổ chuông khiến cô nàng giật mình mà mém làm rơi nó xuống đất. Số lạ. Cô cũng không để ý lắm.

– A lô.

Không có tiếng trả lời. Thay vào đó, một loạt những thanh âm ồn ào của những bài nhạc sôi động đến chói tai. Chẳng biết nghĩ thế nào, Kim Nguo chợt hỏi.

– Thiên Yết? Nè, là cậu phải không, Thiên Yết? Cậu đang ở đâu đấy? Này!

Vẫn chỉ có tiếng nhạc ồn ào. Chợt, cuộc gọi bị ngắt. Có vẻ như đầu dây bên kia là người cúp máy.

Kim Nguo nhìn điện thoại, trong đầu không khỏi lo lắng. Không nghĩ nhiều, cô lên lầu thay đồ rồi lập tức ra khỏi nhà chung.

Ồn ào như vậy, chỉ có thể là bar. Bắt một chiếc taxi, Kim Nguo bảo bác tài chạy theo vị trí mà điện thoại cô định vị được thông qua cái số gọi đến.

Chiếc taxi dừng lại trước một bar trong thành phố. Cô đoán quả không sai mà.

Trước giờ Kim Nguo chưa từng lui tới những nơi nhộn nhịp thế này, nên có hơi lo sợ. Nhưng nếu cô nhớ không nhầm, hình như bar này cũng thuộc quyền quản lý của nhà Song Từ.

Bước vào trong, Kim Nguo không khỏi choáng ngợp trước sự nhộn nhịp nơi đây. Âm nhạc ồn ào đến lưng búng cả tai, ánh đèn chớp tắt chớp tắt như mất.

Không quá khó để Tiểu Nguo tìm thấy dáng người cao lớn và khuôn mặt điển trai của Thiên Yết, kèm theo cái bộ dạng mượn rượu giải sầu kia, cả mấy cô gái ông ẹo ăn mặc hở hang cứ ép sát vào cậu. Nhưng hình như có gì đó không đúng. Thiên Yết đang, vừa cười vừa hát linh tinh sao???

Lắc mạnh đầu một cái, Kim Nguo hùng hồn bước tới chỗ Thiên Yết. Nhìn cái bộ dạng thảm hại của cậu, quần áo xộc xệch, người đầy hơi men, đầu tóc bù xù, cô thực không biết nên buồn hay nên thương. Giật ly rượu khỏi tay Thiên Yết, cô lớn tiếng để không bị tiếng nhạc át lấy.

– Cậu đùa tớ đấy hả? Giờ này còn lang thang ở bar, biết mọi người lo lắng cho cậu thế nào không?!

Thiên Yết dường như không nghe thấy. Cậu dùng hai tay quơ quơ nhằm lấy lại ly rượu khỏi tay Kim Nguo nhưng không được, đâm ra bức bối. Nhưng không phải kiểu bức bối lạnh lùng, mà có gì đó... phụng phịu (?)

– Tôi không nghe cô nói gì hết á! Trà rượu cho tôi, bà cô già!~

– B-Bà cô già á?! Cậu rốt cuộc đã uống bao nhiêu rồi đấy hả?! Về! Về ngay!!!

– Không chịu! Buông ra coi! Tôi chưa muốn về mà!!!

oOo

Khó khăn lắm, Kim Ngu mới kéo được Thiên Yết ra khỏi bar sau sự chống cự quyết liệt của cậu và đẩy Thiên Yết vào một chiếc taxi. Giờ thì anh chàng đã ngủ say đi rồi.

Kim Ngu thật chẳng biết nên khóc hay cười. Biết là không nên, nhưng có đánh chết cô cũng không ngờ rằng, Thiên Yết khi say lại như vậy. Bình thường lạnh lùng điềm đạm bao nhiêu, lúc say khướt lại nghịch ngợm bốc đồng chẳng khác nào một đứa trẻ con.

Kim Ngu nhìn qua Thiên Yết. Ý nghĩ tích cực ban nãy biến đâu mất, cô không nén được tiếng thở dài.

– Đồ ngốc!! Rõ ràng là rất ngốc!!! Dù cô thế nào, cậu cũng chỉ là vai phụ mà thôi!... Giống như tớ...

Thực ra, Kim Ngu đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Song Ngư và Thiên Yết. Cô đương nhiên cũng hiểu được, lí do cậu lại lang thang ở bar mà mơn rượi giải sầu như thế này. Cô thực không muốn lo lắng chi Thiên Yết chút nào, thậm chí cô còn muốn hận cậu vì đã làm tổn thương mình quá nhiều, nhưng mà, cô không làm được.

Thiên Yết và Kim Ngu chỉ là vai phụ, đơn giản chỉ là một vai phụ trong hai câu chuyện tưởng chừng riêng biệt nhưng lại rất tương đồng. Vai phụ sẽ không bao giờ có được tình cảm của vai chính, chỉ mãi mãi mà một con người si tình trong cuộc đời của vai chính mà thôi.

Kim Ngu quay sang Thiên Yết. Đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc mềm của cậu, cô khẽ cười buồn.

– Nếu đã yêu đến mức như vậy, một lời tỏ tình cậu còn tiếc gì cơ chứ? Biết đâu, cậu sẽ từ vai phụ trở thành vai chính thì sao...? Ngốc, ngốc lắm...!

Mùi rượu luôn khiến Kim Ngu ghét đến mức buồn nôn nay chẳng hiểu sao, hoà với mùi hương bạc hà từ Thiên Yết lại khiến cô thích đến vậy. Đây không phải lần đầu, Kim Ngu nhìn thấy Thiên Yết lúc ngủ, nhưng dù là lần thứ mấy đi chăng nữa, cô cũng rất thích khuôn mặt lạnh lùng thoáng nét trẻ con của Thiên Yết.

– Tớ nghĩ, chắc có lẽ... mãi mãi tớ chỉ là, một vai phụ mà thôi...

Nói ra câu này, cô ghét đến hận. Kim Ngu thừa biết sẽ không bao giờ, cô thay thế được hình bóng của Sur Từ sâu đậm trong trái tim Thiên Yết, càng không bao giờ là quan trọng nhất đối với cậu. Vậy mà, cô không tài nào từ bỏ được. Cô muốn ở cạnh Thiên Yết những lúc cậu đau khổ suy sụp thế này. Không phải động viên, chỉ là muốn ở cạnh. Không phải cao thượng, chỉ là ích kỷ và ngu ngốc...

– Đến bao giờ... cậu mới nhận ra rằng... còn có một đứa con gái ngu ngốc luôn thích cậu, dõi theo cậu... là tớ cơ chứ...?

Một môi, Kim Ngu đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe. Cô đưa tay gạt đi giọt nước mắt nóng hổi trên khoé mi.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: THÊM ĐAU ĐỚN.

Kim Ngu ngồi bó gối trên giường, đầu đặt trên gối mà chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ. Quyền Doraemon đặt ngay bên cạnh mới mở vài trang đã đóng lại. Kim Ngu đang mang một tâm trạng dù thế nào cũng chẳng thể gọi là thoải mái được.

Sur Từ, người con gái ấy, cô thực không biết nên ganh tỵ hay ngưỡng mộ. Hoàn cảnh xuất thân của Sur Từ, hoàn toàn chẳng có chút gì gọi là hạnh phúc hơn cô cả. Thậm chí còn bất hạnh hơn, khi Sur Từ đã quên gần như toàn bộ kí ức. Dù vậy khi chẳng nữa, Kim Ngu vẫn không tài nào bắt bản thân mình không ganh tỵ với cô được...

Kim Ngu chợt lật ngửa khuỷu tay lên, nhìn vết thương đã được Cự Giải băng bó lúc bị Sur Từ đẩy ra. Nó vẫn còn, rất đau.

Chợt, có tiếng âm báo điện thoại vang lên. Hơi giật mình khi đột ngột thoát khỏi dòng suy nghĩ của chính mình, cô vói tay lên đầu giường. Nhìn vào màn hình chính, nơi hiện thông báo có tin nhắn mới, Kim Ngu thoáng run lên khi nhìn thấy tên người gửi. Đó chính là cái tên mà cô đặt trong danh bạ, là mẹ.

Mở tin nhắn, Kim Ngu không ngạc nhiên lắm khi nhìn thấy nội dung tin. Tin nhắn chỉ vồn vện mấy chữ.

“Về nhà ngay.”

oOo

Đứng trước cánh cửa đóng lại, một cô gái với đôi mắt đen láy cứ đưa tay toan mở cửa rồi lại thôi. Trong đôi mắt lúc nào cũng phản chiếu sự tình nghịch

vui vẻ, lúc này lại sợ hãi một cách đáng thương. Sợ hãi chính cái nơi gọi là nhà.

Kim Ngu chỉ vừa định chạm tay vào tay nắm, cánh cửa đã mở bật ra bằng một lực xuất phát từ phía trong.

Cô hầu gái nhận thấy có người đứng trước cửa, tò mò mà ngẩng đầu xem thử. Cô thoáng ngạc nhiên, bàn tay che hờ trước miệng.

– C-Cô chủ?! Là cô chủ sao??

Sau khi thốt lên bằng giọng kinh ngạc đầy vui mừng như vậy, cô hầu gái lập tức chạy lại nắm lấy tay Kim Ngu, sụt sùi. Tiểu Ngu nhìn người luôn chơi cùng cô khi còn nhỏ, người cô luôn xem là chị, khẽ mỉm cười đầy dịu dàng.

– Em xin lỗi thì không về thăm nhà. Chị vẫn khỏe chứ?

Cô hầu gái gật gù đầu. Tay quệt đi mấy giọt nước mắt, cô nhìn Kim Ngu mà cười. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, cô chợt hỏi.

– Sao cô chủ lại về đây vậy? Không lẽ em cần gì sao?

Kim Ngu chậm rãi lắc đầu.

– Là mẹ bảo em về có chuyện. Chị có biết gì không vậy?

Vừa nghe nhắc đến mẹ Kim Ngu, vẻ mặt cô hầu gái thoáng đanh lại. Nhíu mày, cô lắc đầu.

– Bà chủ không nói gì với bọn chị cả.

Kim Ngu cười khổ.

– Để chị dẫn em vào trong.

– Vâng.

Bước theo sau cô hầu gái, Kim Ngu gặp được thêm vài gia nhân trong nhà. Gặp ai, họ cũng đều rất vui mừng đến phát khóc khi thấy cô chủ nhỏ. Điều này khiến Ngu Nhi cảm thấy ấm lòng hơn rất nhiều. Có người là quản gia, có người là hầu, có cả vú nuôi... đến tận bây giờ, họ vẫn rất thương Kim Ngu.

Được một lúc, Kim Ngu được dẫn đến phòng khách, nơi một người phụ nữ quyền quý đang ngồi. Cô đưa mắt nhìn một lượt khắp nhà theo phản xạ. Nơi này vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi cả, kể cả cái sự lạnh lẽo của khái niệm gọi là gia đình.

Cô hầu gái nọ nhìn Kim Ngu một cách khó xử rồi cũng rời đi, không quên đưa đôi mắt lo lắng nhìn cô chủ nhỏ. Tiểu Ngu nhìn theo, cười trừ.

Một cách khó khăn, Kim Ngu chậm rãi bước đến nơi mà bà Dương đang ngồi. Đứng trước mặt mẹ, hai bàn tay cô gái nhỏ đan chặt vào nhau, mặt cứ cúi gằm.

Cái phong thái lạnh lùng ấy dù bao nhiêu năm vẫn khiến Kim Ngu sợ đến tủy xương. Cô rụt rè hơi ngẩng đầu, thử nhìn vào đôi mắt kia nhưng lại nhanh chóng tránh đi. Khó khăn lắm, Kim Ngu mới có thể mở miệng.

– Con chào mẹ. Mẹ vẫn khỏe phải không ạ?

Không có tiếng trả lời. Bặm chặt môi, cô lại nói tiếp, cứ như đang độc thoại.

– Không biết, hôm nay, mẹ gọi con về, là có chuyện gì, vậy ạ...?

Tiếng sừ chạm vào mặt bàn vang lên. Đặt tách trà xuống, bà Dương không nói không rằng, với tay lấy một tờ phiếu gì đó, đẩy về phía Kim Ngu mà không nhìn cô con gái lấy một lần.

Kim Ngu liếc mắt sang tờ phiếu, rồi lại rụt rè nhìn mẹ. Cẩn nhẹ môi, cô hơi chồm người, cầm tờ phiếu đó lên. Đôi mắt đen láy lướt trên đó chợt mở to.

– Mẹ... du học... là sao vậy... ạ...?

Vẫn cầm tách trà, vẫn không nhìn cô con gái, bà Dương lên tiếng bằng chất giọng lạnh lùng.

– Đọc mà không hiểu sao?

– Ý con không phải vậy! Con chỉ là không hiểu, con đang học ở đây rất tốt, kết quả học tập cũng không hề sa sút, vậy tại sao lại bắt con phải đi du học?!

Cái liếc mắt của người làm mẹ khiến Kim Ngu lạnh sống lưng.

– Không hề sa sút? Từ hạng nhất xuống hạng tám, là không hề sa sút? Chỉ biết chơi đùa. Việc chính là học, có biết không hả? Thật phiền phức!

Đầu đó trong Kim Ngu như vừa vỡ vụn. Cô thừa nhận thứ hạng trong lớp của cô không giống như trước. Nhưng trong cái lớp mười bốn học sinh, lại đều là những thần đồng, cô làm sao có thể duy trì hạng nhất khi chỉ mỗi hạng đầu đã đồng hạng cả lớp. Nhưng đó không phải tất cả. . .

– Mẹ tổng con ra nước ngoài, là vì thấy con phiền phức sao?

Không có tiếng trả lời. Rốt cuộc cô phải làm gì, mới có thể làm hài lòng người phụ nữ này. Dù cho ba và mẹ ghét Kim Ngu bao nhiêu, hận cô bao nhiêu, đứa con gái như cô vẫn nhất mực yêu thương họ. Nhưng lần này, mẹ cô thực rất quá đáng!

– Ba mẹ chỉ toàn áp đặt con theo ý hai người! Con luôn cố gắng, luôn làm mọi thứ để hai người được vui, nhưng tất cả những gì con nhận được chỉ là sự thờ ơ, sự giả tạo!! Khó khăn lắm, con mới kết được bạn, mới có nhiều bạn bè như lúc này!! Vậy mà... vậy mà...!! Mẹ lại muốn cướp đi niềm hạnh phúc nhỏ nhoi đó!! Mẹ thật quá đáng, thực quá tàn nhẫn!!! Nếu vậy, thà rằng con đừng được sinh ra sẽ tốt hơn!!!!

Kim Ngu dường như đang nói ra hết những suy nghĩ thầm kín mà cô luôn che giấu bấy lâu nay. Rồi không thèm nhìn vào người phụ nữ kia, Kim Ngu xoay người vùng chạy, với những giọt nước mắt lẫn dài. . .

oOo

Trên con phố tấp nập người qua lại, dưới cơn mưa, những cây dù đầy màu sắc dường như nổi bật. Nhưng nổi bật hơn hẳn, là một cô gái với thân ảnh nhỏ nhắn đang vùng chạy trong cơn mưa, không chút quan tâm đến mình đang bị nước mưa làm ướt đầm. Dù cho trời đang mưa, những giọt nước mát nóng hổi vẫn hiện hữu rõ, như càng hiện rõ sự đau khổ.

Kim Ngu cứ chạy, chạy một cách điên cuồng mà không quan tâm đến việc đi đến đâu. Trong đầu cô lúc này trống rỗng, chỉ có nỗi đau đớn xâm chiếm. Và vì chạy như thế, Kim Ngu đã vô tình tông vào một ai đó đang đi trên đường.

Ngã ra sau, hai tay chống xuống nền đất. Đau, nhưng Kim Ngu không hề màng đến việc đứng dậy. Cái đau vì cú ngã, thêm cả nỗi đau này giờ như hoà làm một. Kim Ngu bất giác khóc oà lên như một đứa trẻ.

Người ban nãy bị Kim Ngu tông phải, đang bực bội định mắng cho cô gái kia một trận, rốt cuộc lại bị tiếng khóc kia làm cho bối rối. Mấy người đi đường hiếu kì có người dừng lại, có kẻ vừa đi vừa bàn tán. Toàn là nhìn cậu mà nói, mà xì xào. Gì mà làm gì cho cô bé khóc, đụng trúng không biết xin lỗi, rồi cả nói cậu là đồ con trai tồi tệ. Khó chịu pha lẫn lúng túng, cậu đâm ra tức giận.

Một tay cầm dù che cho cả mình và cô gái kia, tay còn lại toan lay nhẹ cô ta để đính chính lại là mình vô tội, cậu thoáng ngạc nhiên. Khuôn mặt đầm nước với đôi mắt đen láy này chẳng phải là...?

– Kim Ngu?!

Nghe gọi tên, Kim Ngu theo phản xạ ngẩng đầu xem thử. Nắc không ngừng, nhưng đôi mắt đen láy vẫn chứa sự kinh ngạc, dù chỉ là thoáng qua.

– T... Thiên... Yết... t...?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: BUÔNG TAY.

– Cậu uống đi. Cần thận, kéo nóng đấy!

Thiên Yết đi đến, nhẹ nhàng đặt cốc cao nóng xuống bàn, đẩy đến trước mặt Kim Ngu.

Kim Ngu khẽ gạt đầu một cái thay cho lời cảm ơn. Dù đã không còn khóc nữa, nhưng cô vẫn không ngăn được tiếng nấc của mình. Rồi tay khỏi cái khăn dùng để lau người, cô áp hai bàn tay vào chiếc cốc ấm nóng, đôi mắt đỏ hoe của Kim Ngu nhìn chằm chằm vào cao trong cốc.

Kim Ngu thực cảm thấy rất khó xử. Ban nãy, khi nhận ra người mình đụng phải là Thiên Yết, cô đã nửa mừng nửa sợ. Mừng khi trong hoàn cảnh đau khổ, cậu lại là người xuất hiện, dùng dù che những giọt nước mưa cho cô. Nhưng lại sợ, sợ khi để cậu nhìn thấy mình trong tình trạng lấm lem nhơ nhuốc thế này. Khó xử, Kim Ngu chẳng dám nhìn vào mắt Thiên Yết. Cô nâng cốc cao nóng, uống một hơi.

Thiên Yết một tay chống lên bàn, đỡ cằm, đôi mắt màu khói hướng về phía Kim Ngu. Thiên Yết vốn chỉ định rời khỏi nhà chung một lúc để lấy quần

sách đặt trước, không ngờ trên đường đi lại đụng phải một người, và người đó lại là Kim Ngu. Cô lúc đó đã dọa cậu một phen chết khiếp, khi tự đứng lại sà vào ôm lấy cậu, vui mặt khóc nức nở. Thiên Yết dù hỏi gì, cô cũng không trả lời, chỉ khóc. Nghĩ một lúc, cậu đưa Kim Ngu về một căn hộ của mình ở gần đấy.

Thiên Yết hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra với Kim Ngu. Nhưng để một Kim Ngu lúc nào cũng mang khuôn mặt vui vẻ và cười nói thân thiện thậm chí với những người lạ mặt phải khóc tức tưởi đến đỏ hoe cả hai mắt như vậy, đó không thể là những chuyện đơn giản như té ngã hay điểm kém. Chẳng hiểu sao, cảm giác khó chịu đè nặng lồng ngực Thiên Yết. Cảm giác ấy, hết như lúc nhìn Sư Tử khóc mà bản thân chẳng làm được gì...

– Ban này... thực sự xin lỗi... phải làm phiền... cậu...

Cứ nói được một lúc, Kim Ngu lại nấc một cái. Khuôn mặt cúi gằm xuống, hai bàn tay cô cứ bấu chặt mép váy mà không ngừng run rẩy. Kim Ngu thấy sợ, khi phải đối diện ánh mắt của Thiên Yết.

– À... ừ... Không sao...

Im lặng. Cả hai dù ngồi đối diện nhau, nhưng chẳng ai nhìn vào mắt người kia. Kim Ngu thì cúi gằm mặt, trong khi Thiên Yết lại vờ quay đi chỗ khác.

Hai bàn tay Kim Ngu vẫn còn run rẩy không ngừng. Một phần có lẽ vì cái lạnh của mưa vẫn còn đọng lại, nhưng dường như chủ yếu, đều vì cái người ngồi đối diện cô kia.

Thiên Yết vô thức quay đầu, đưa đôi mắt màu khói của mình nhìn Kim Ngu. Cô chỉ toàn cúi gằm mặt nên chẳng thể phát hiện ra ánh mắt của Thiên Yết, có gì đó rất khác. Không đơn thuần là lạnh lùng băng giá như thường ngày, đầu đó trong đôi mắt sâu thẳm thẳm của cậu là sự cảm thương và, một cảm giác gì đó rất lạ. Cảm giác đó khiến cậu thấy khó chịu, nhưng lại chẳng hiểu vì sao. Nghĩ một lúc, Thiên Yết quơ vội quyển sách trên bàn, mở ra đọc dù thực chất chẳng mấy chú tâm vào mấy con chữ kia.

Kim Ngu ngẩng đầu, lên nhìn Thiên Yết. Sự hụt hẫng dâng lên khi nhìn thấy cậu đang đọc sách, cái điệu bộ chẳng quan tâm đến mọi thứ xung quanh ấy. Cô nào biết, chính cậu cũng đang khó xử, rằng việc đọc sách chỉ là một cách đối phó.

– Hôm trước, cái hôm mà cậu đến bar đưa tớ về ấy... Dù sao, cảm ơn cậu...

Kim Ngu đưa đôi mắt đen láy nhìn Thiên Yết. Về phần Thiên Yết, cậu cứ lấy quyển sách mà che mặt lại, chẳng biết vô tình hay cố ý. Cô khẽ cười nhẹ, lắc đầu ý bảo không có gì.

Nếu Thiên Yết che mặt vì thấy xấu hổ, Kim Ngu có lẽ biết tại sao. Điều đó phần nào khiến cô thấy ấm lòng.

Trong đầu Kim Ngu chợt nhớ lại cái lúc nói chuyện với mẹ mình. Đến tận lúc này, cô vẫn còn rất kích động. Bà Dương chưa từng thực sự quan tâm đến con gái mình, ấy vậy mà bây giờ lại nhẫn tâm tước đoạt niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của cô. Kim Ngu có thể nhờ ông Hoàng nói lại với vợ, nhưng được gì. Người đàn ông mà cô gọi là ba ấy, liệu có một giây nào yêu thương đứa con gái mang trong mình dòng máu của ông không, vậy thì làm sao, ông lại quan tâm đến việc Kim Ngu muốn hay không muốn đi du học...!

Kim Ngu mím chặt môi. Cô không muốn đi! Thật sự không muốn rời khỏi Việt Nam dù chỉ một chút. Ở đây có thể, Kim Ngu phải chịu rất nhiều đau khổ đến mức cô gần như gục ngã không biết bao nhiêu lần. Dù cho gia đình hoàn toàn không quan tâm tới. Dù cho cô cố gắng bồi đắp cho mối quan hệ bao nhiêu, mãi mãi Kim Ngu vẫn chẳng có được tình cảm của Thiên Yết đi chăng nữa. Dù vậy, đây là nơi duy nhất cho Kim Ngu niềm vui, niềm vui khi ở cạnh bạn bè. Cô không muốn đi...!

Nhưng, ý kiến của cô trong căn nhà ấy liệu có giá trị? Hoàn toàn không. Bọn họ luôn luôn quyết định mọi chuyện mà không hỏi cô lấy một tiếng, từ trước đến giờ luôn luôn là như vậy. Vậy nên dù cho, cô từ chối, cô phản ứng kịch liệt bao nhiêu, đều không có kết quả.

– Thiên Yết... này...

Thiên Yết ngạc nhiên rời mắt khỏi quyển sách mà nhìn Kim Ngu, vô tình bắt gặp ánh mắt cô cũng đang nhìn thẳng mình. Ánh mắt ấy dù vẫn yếu ớt, nhưng lại kiên cường đến lạ.

Kim Ngu hoàn toàn không biết, điều mà cô đang định làm, đang định nói liệu có đúng đắn hay không, hoàn toàn không biết. Nhưng mà, nếu thật sự chẳng thể thay đổi bất kì điều gì nữa, Kim Ngu ít nhất, cũng muốn một lần, chỉ một lần thôi, được sống thật với bản thân mình.

Cắn mạnh môi dưới đến bật máu, Kim Ngu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt màu khói kia. Hít một hơi thật sâu, Kim Ngu nói bằng giọng thì thào.

– Tớ... thích cậu...!

Thiên Yết chớp mắt một cái. Lỗ tai cậu cảm thấy lúng búng, não bộ vẫn chưa tiếp thu được những gì vừa phát ra từ miệng Kim Ngu. Là cậu nghe nhầm, hay thật sự, cô gái này, vừa nói, thích... cậu...?

Đoán được ý nghĩ trong đôi mắt đầy kinh ngạc của Thiên Yết, dù đã đoán được từ trước, cô vẫn không khỏi thấy tủi thân. Gượng cười, Kim Ngu nói tiếp.

– Là thật đấy. Cậu không nghe nhầm đâu. Tớ... thật sự... rất thích cậu...!

Thiên Yết chậm rãi lắc đầu tỏ vẻ không tin. Dù đã được tỏ tình không biết bao nhiêu lần, nhưng Kim Ngu, cô gái này thì cậu chưa một lần dám nghĩ đến. Kim Ngu là người duy nhất, ở bên và chịu lắng nghe tình cảm của Thiên Yết, mọi tâm sự của cậu cô đều là người ở cạnh để sẻ chia. Cậu chưa từng một lần dám nghĩ đến.

– T-Tại... sao...?

Cảm giác hụt hẫng dâng lên trong trái tim bé nhỏ. Khẽ run lên một cái, hai bàn tay Kim Ngu nắm chặt mép váy. Lần này, cô không tài nào nhìn cậu được nữa. Cái vẻ mặt kinh ngạc tột độ ấy, làm Kim Ngu thấy đau.

– Cậu còn nhớ... năm lớp bảy... lớp chọn của trường... đã có một cô gái bị bắt nạt bởi bạn cùng lớp... không...?

Nghe Kim Ngu nói, Thiên Yết mới mừng rỡ lại. Năm lớp bảy, đúng là có một cô gái bị bạn cùng lớp xa lánh và bắt nạt một cách tàn nhẫn. Cô gái ấy, chưa một lần nào đứng lên chống lại, hoàn toàn chỉ biết chịu đựng.

– Lẽ nào...?

– Là tớ đây. Cô gái ấy, là tớ.

Kim Ngu khẽ cười, cô nói tiếp.

– Lúc đó, tớ đã nghĩ, thà mình chết đi cho rồi, thà rằng chưa từng được sinh ra. Từ trường học đến gia đình, không một ai ở bên cạnh tớ cả. Nhưng nhờ cậu. Nhờ có Thiên Yết, tớ đã được cứu rồi...

Đôi mắt màu khói mờ to. Đúng là cậu có biết cô gái bị bắt nạt ấy, nhưng bản thân Thiên Yết chưa từng có ý định cứu cô ta. Đơn giản, cậu không nhân từ đến thế. Tất cả chỉ là vô tình. Vì bọn chúng nghĩ Thiên Yết bên vực cho cô gái ấy, nên đã gây sự với cậu. Bản thân Thiên Yết không hề nhận ra, điều đó vô tình khiến cậu trở thành vị cứu tinh trong mắt cô gái kia. Càng không biết rằng, cô gái ấy lại chính là Kim Ngu.

– Tớ rất biết ơn cậu. Nhưng, dù cho chúng ta cùng trường, thật khó để gặp Thiên Yết. Tớ đã nghĩ, một lời cảm ơn sao lại khó đến thế!

– ...

– Năm lớp tám, khi biết hai đứa chung lớp, tớ đã vui sướng đến mức nhảy cẫng lên như một đứa trẻ không biết bao nhiêu lần. Đến mức, tớ thậm chí còn không để ý là Nhân Mã với Song Tử học chung nữa kìa!

Kim Ngu cười khúc khích, nhưng chất giọng lại cứ như nghẹn lại ở cổ.

– Nhưng cậu không hề nhớ tớ, nhớ cô gái mà cậu vô tình cứu. Tớ đã không thể cảm ơn được.

– ...

– Năm lớp chín, chúng ta mới bắt đầu quen biết nhau và trở thành bạn. Điều đó khiến tớ thấy hạnh phúc, rất hạnh phúc! Chẳng biết từ bao giờ, tớ đã bắt đầu... thích cậu...!

Thiên Yết chỉ biết im lặng mà nghe câu chuyện của Kim Ngu. Cậu chưa từng nghĩ, những việc mà đối với cậu chẳng đáng để bận tâm, lại có ấn tượng sâu sắc với Kim Ngu đến thế. Nhưng, tại sao lại đi thích một thằng như cậu cơ chứ...?

– Nhưng, dù vậy đi chăng nữa, tớ—

– Tớ biết chứ!!

Đoán được Thiên Yết muốn nói gì, Kim Ngu gần như hét lên. Cô vô thức đứng bật dậy, hai bàn tay nắm chặt lại. Đôi mắt Kim Ngu bắt đầu đỏ.

– Tớ đương nhiên biết, biết rất rõ là đằng khác!! Rằng người cậu thích, là Sur Từ... là Sur Nhi chứ không phải tớ!!!

– Kim Ngu...

– Tớ thực đã rất ghen tỵ với Sur Từ. Cậu ấy có mọi thứ, có địa vị, quyền lực, có gia thế, có hàng tá người yêu thương, kính trọng. Sur Từ còn rất xinh nữa!! Ngay cả cậu, cũng dành cho Sur Từ một thứ tình cảm rất đặc biệt!! Đó là thứ mà tớ luôn mơ ước...!!

Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên đôi má của Kim Ngu. Cô nói tiếp.

– Tớ đã nghĩ, tớ mới là người đến trước, trong khi Sur Từ chỉ là người đến sau, hà cớ gì lại nhận được tình cảm của Thiên Yết! Nhưng mà, tớ thật ngu ngốc!! Rốt cuộc, tớ mới chính là kẻ đến sau, là kẻ xen vào chuyện tình của người khác!!

– ...

– Nhưng mà... tớ vẫn không thể... ngăn mình thích cậu...! Tớ thậm chí còn ích kỉ, dù chỉ một lúc thôi, nhưng tớ thật sự đã nghĩ, hai người không thành sẽ tốt hơn... Tớ... chỉ là... một con ác quỷ xấu xa...!

Nói đến đây, cả người Kim Ngu dường như bị hút cạn sức lực. Cô ngồi phịch xuống ghế một cách bất lực.

– Xin lỗi...

Kim Ngu mở to đôi mắt đen láy của mình mà nhìn Thiên Yết. Sự né tránh của cậu khiến trái tim bé nhỏ gần như vỡ vụn. Kim Ngu cắn chặt môi, cúi gằm mặt mà đứng dậy. Cô khẽ cúi người chào.

– Hôm nay... xin lỗi... vì đã làm phiền... đến cậu... Tớ về trước... đây...!

Nói rồi, Kim Ngu cứ thế mà xoay người chạy ra cửa trước. Mang nhanh đôi giày, cô mở cửa chạy nhanh ra ngoài.

Tiếng đóng cửa có phần thô bạo không làm Thiên Yết chú ý. Đôi mắt lạnh lùng rũ xuống, hai bàn tay cậu nắm chặt, đặt trên trán một cách bất lực. Cậu phải làm gì đây? Dù cho đầu đó trong cậu muốn đứng dậy mà đuổi theo Kim Ngu, nhưng cậu hoàn toàn chẳng còn một chút sức lực nào. Và, Thiên Yết lấy quyền gì mà đuổi theo, khi cậu đã vô tình làm tổn thương trái tim mỏng manh ấy không biết bao nhiêu lần. Đây không phải điều mà Thiên Yết mong muốn, không phải...!

Bên ngoài căn hộ của Thiên Yết, Kim Ngu đứng dựa vào tường, bàn tay bịt chặt miệng mà ngăn tiếng nấc. Dùng cả hai tay bịt miệng, Kim Ngu hét lên một cách đau đớn rồi oà khóc như một đứa trẻ. Cô... sẽ buông tay...! Có lẽ... đây là cách tốt nhất... cho Thiên Yết, và cả chính bản thân cô...! Nhưng mà... đau... đau lắm...!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: CẢM XÚC THẬT...

Song Ngu rời khỏi căn phòng nơi Sư Tử vẫn còn chìm trong giấc ngủ. Đã năm ngày trôi qua, và cô vẫn chưa chịu tỉnh dậy, mở mắt mà nhìn cậu. Và cũng trong năm ngày đó, Song Ngu chỉ chợp mắt có lẽ vài giờ, chỉ là do ngủ quên. Mắt cô một lần khiến cậu chẳng còn dám rời khỏi cô lần nào nữa.

Bước vào phòng đọc sách, Song Ngu trả lại quyển sách lại chỗ cũ, đồng thời rút một quyển khác khỏi kệ. Năm ngày, chả biết cậu đã đọc cho cô nghe bao nhiêu câu chuyện rồi nữa. Nhìn quyển sách đề tên Bạch tuyết, cậu bất giác bật cười.

Trên đường trở về phòng Sư Tử, Song Ngu vô tình bắt gặp một người con trai đứng ngay trước cửa. Bàn tay cứ toan đưa lên vặn cửa rồi lại thả xuống, mặt cúi gằm. Song Ngu nghiêng đầu.

– Mày làm trò gì vậy, Thiên Yết?

oOo

Đứng ngoài ban công nơi phòng Sư Tử đang nằm, cậu khoanh hai tay trên lan can, nhìn lên bầu trời bằng đôi mắt nâu cafe hờ hững. Cái màu sắc u ám như sắp mưa kia không khiến cho Song Ngu bận tâm.

– Vậy, mày có chuyện gì đây?

Thiên Yết đứng cạnh Song Ngu, dựa lưng vào lan can, hai bàn tay đan chặt trong khi đôi mắt màu khói cứ nhìn mông lung một điểm vô hình nào đó.

Trong đầu Thiên Yết lúc này là một mớ hỗn độn không sao giải quyết được. Cả đêm qua, cậu không tài nào chợp mắt được dù chỉ một chút. Cảm giác khó chịu và tội lỗi đè nặng nơi con tim, khiến lồng ngực Thiên Yết đau không thôi. Bao nhiêu lần cậu cố nhắm mắt mà chìm vào giấc ngủ, là bấy nhiêu lần khuôn mặt đau khổ đầm nước của Kim Ngu lại hiện lên. Cậu đau, nhưng chẳng biết đau vì điều gì. Là vì cậu thấy có lỗi khi gieo rắc hi vọng nhỏ nhoi cho cô quá lâu rồi phút chốc đập đổ nó, hay vì một lý do nào khác. Dù có nghĩ bao nhiêu lần, đầu Thiên Yết hoàn toàn hỗn độn và trống rỗng.

– Ngày hôm qua... tao gặp Kim Ngu. Cậu ấy chạy dưới trời mưa với khuôn mặt đau khổ, nên tao đã đưa cậu ấy về căn hộ và giúp Kim Ngu bình tĩnh lại...

– Kim Ngu á? Sau đó thì sao...?

Thái độ ngập ngừng khó nói của Thiên Yết khiến Song Ngu thấy lạ. Thằng bạn thân này của cậu chưa từng mang vẻ mặt khổ ải này, trừ khi có chuyện gì đó rất lớn. Trong đôi mắt màu cafe sẫm thoáng tia tò mò. Chợt, trong đầu Song Ngu hiện lên một ý nghĩ. Lại đưa mắt nhìn lên bầu trời, cậu hỏi bằng giọng lo lắng.

– Kim Ngu, tỏ tình với mày sao...?

Thiên Yết theo phản xạ lập tức quay sang, nhìn Song Ngu bằng đôi mắt ngạc nhiên tột độ. Nhưng đáp lại với điều đó, Song Ngu chỉ nói với giọng bình thản.

– Chuyện Kim Ngu có tình cảm với mày, không cần ai nói tao cũng biết. Không chỉ tao, mà tụi nó cũng biết, biết hết. Quá dễ để có thể nhận ra.

Chớp mắt một cái, đôi mắt Thiên Yết lại rũ xuống. Rồi mắt khỏi Song Ngu, cậu cười khò.

– Vậy chỉ có tao, là không nhận ra...?

Tự hỏi bản thân mình như thế, Thiên Yết cắn mạnh môi. Làm sao cậu có thể không nhận ra tình cảm của Kim Ngu, làm sao cậu có thể cứ làm tổn thương cô như thế! Tụi nó đều nhận ra, Song Ngu, kể cả thằng ngốc nghếch như Thiên Bình, vậy mà chỉ có mỗi cậu. Trong mắt Thiên Yết, thực chi biết quan tâm đến mỗi Sư Tử sao!

– Vậy, tao phải làm gì...?

Chính bản thân Thiên Yết cũng không hiểu nổi sao mình có thể hỏi ra một câu ngu ngốc và vô trách nhiệm đến thế. Chi biết, mọi thứ trong cậu lúc này, từ suy nghĩ đến tình cảm, đều không còn sáng suốt nữa, cậu chẳng thể nghĩ được bất kì điều gì.

– Mày đối với Kim Ngu... là gì...?

Thiên Yết thoáng giật mình trước câu hỏi của Song Ngu. Cậu vẫn chưa hiểu lắm câu hỏi ấy.

Dường như hiểu được ý nghĩ đó trong đôi mắt màu khói kia, Song Ngu nói tiếp.

– Là bạn đơn thuần... hay một thứ tình cảm gì đó khác...?

Điều này, dù chỉ một lần, Thiên Yết cũng chưa nghĩ đến. Đối với cậu mà nói, thì không có mấy người có thể gọi là bạn. Cậu không đơn giản để tin tưởng một người, và thật đã rất khó khăn, Thiên Yết mới có thể làm bạn với tụi nó. Tuy nhiên, nếu nói về tin tưởng, cậu không chắc chắn. Vậy mà, cậu lại có thể nói ra mọi tình cảm chôn giấu của mình cho Kim Ngu mà không chút nghi ngờ. Bản thân cậu thực cũng không hiểu, tại sao.

Kim Ngu từ lúc quen biết và thân nhau năm lớp chín, đã luôn luôn đối xử thân thiện và tốt với cậu. Dù cho Thiên Yết lạnh lùng bao nhiêu, không thích tiếp xúc và kết bạn bao nhiêu, Kim Ngu chưa từng màng đến điều đó. Cô luôn dành cho cậu sự quan tâm đặc biệt và đến lúc này Thiên Yết mới có thể nhận ra. Trong số tụi nó, người đầu tiên chủ động bắt chuyện với cậu, không ai khác chính là Kim Ngu.

Kim Ngu là người mà Thiên Yết có thể tin tưởng nhất trong số tụi nó. Cô luôn ở bên cậu. Những lúc suy sụp, dù cho bị cậu xua đuổi thế nào, cô cũng quyết ở cạnh. Không nói bất kì điều gì, chỉ lặng lẽ ở bên.

Càng nghĩ, Thiên Yết càng không hiểu, làm sao Kim Ngu có đủ mạnh mẽ để thích một người mà chính cô biết rõ chỉ xem mình là bạn. Luôn âm thầm chịu đựng mọi thứ mà không một lời than trách, luôn trung ra bộ mặt vui tươi để rồi tự bản thân chịu đựng đau khổ. Một kẻ như Thiên Yết, liệu có đáng để Kim Ngu phải hi sinh như vậy...? Bản thân Thiên Yết cũng là một kẻ đơn phương, nhưng hi sinh như Kim Ngu lại là chuyện hoàn toàn khác...

Chẳng hiểu sao, Thiên Yết cảm thấy rất lạ. Cậu không muốn, thật sự không muốn những chuyện thế này xảy ra! Tại sao, mọi chuyện không thể như trước giờ... Thiên Yết không muốn, làm tổn thương Kim Ngu...

– Tao, thực không biết. Chi biết, lồng ngực cứ bị đè nặng, đau nhói không thôi...

Bất chợt, tiếng sấm vang lên. Song Ngu ngẩng đầu nhìn những giọt nước mưa rơi chậm chậm, rồi ào xuống như trút nước. Đôi mắt màu cafe sẫm lạnh đậm đến lạ.

– Nó có giống cảm giác, lúc mày từ bỏ Sư Tử không...? Sự đau đớn ấy...?

Thiên Yết bất giác đặt tay lên trước ngực. Cảm giác lúc phải từ bỏ tình cảm của mình, và lúc này, chẳng hiểu sao Thiên Yết không tài nào phân biệt được.

– Giữa yêu và thích, mày nghĩ chúng giống hay khác nhau?

– Sao lại hỏi như vậy?

Song Ngu quay sang, nhìn thẳng vào mắt Thiên Yết bằng sự điềm tĩnh. Thấy lạ, nhưng Thiên Yết cũng không hỏi. Hai tay đặt trên lan can, Song Ngu đỡ cằm, lại tiếp tục nhìn bầu trời mưa một cách băng quơ.

– Vì tao nghĩ, giữa thích và yêu, mày và Kim Ngu đều đã nhận định sai về chúng.

Thiên Yết hoàn toàn không hiểu, Song Ngu có ý gì khi nói như vậy. Cậu im lặng lắng nghe, dù đôi mày hơi nhíu lại thay cho câu hỏi.

– Kim Nguu đối với mày, rất sâu đậm. Đó không phải chỉ là cảm xúc thoáng qua của sự thích một người. Không đơn thuần như vậy, bởi vì đó... chính là tình yêu.

– Yêu...?

– Tình yêu mãnh liệt hơn sự thích nhiều. Chỉ có thể là vì yêu, Kim Nguu mới có thể để cho bản thân chịu đau khổ mà không một lời than trách như vậy. Hoặc có lẽ, không phải không nhận ra, mà là Kim Nguu không muốn chấp nhận điều đó.

Yêu và thích... thật sự khác biệt đến vậy... sao...?

– Cả mày cũng vậy.

– Tao sao?

Đáp lại sự kinh ngạc của Thiên Yết, Song Ngu chỉ khẽ gật đầu. Cậu lại nói tiếp, hệt như để giải thích cho Thiên Yết hiểu rõ.

– Mày đã nhầm, giữa yêu và thích, với Sư Tử, kể cả Từ Nhi.

Cậu... nhầm...?!

– Từ nhỏ, Tiểu Yết lạnh lùng trầm lặng đã luôn ở cạnh và chăm sóc tận tình cho Từ Nhi nghịch ngợm và chẳng bao giờ biết quan tâm đến bản thân mình. Và điều đó khiến Tiểu Yết đã vô tình dành cho Từ Nhi một thứ tình cảm đặc biệt.

Cái cách gọi biệt danh kia khiến Thiên Yết thấy lạ. Nhưng không khiến cậu bận tâm cho lắm. Song Ngu dường như không để ý, tiếp tục nói bằng giọng lơ đãng.

– Đến tận lúc lớn, Tiểu Yết vẫn không thể quên được Từ Nhi, người được biết là đã chết trong một vụ tai nạn. Năm lớp mười, một cô gái có ngoại hình hệt như Từ Nhi chuyển đến, là Sư Tử. Tiểu Yết đã nhận ra được hình ảnh của Từ Nhi bên trong Sư Tử, và một lần nữa, Tiểu Yết dành cho cô bạn kia một thứ tình cảm không hề giống tình bạn bè.

– Rốt cuộc mày đang nói cái quái gì vậy?

Thiên Yết bắt đầu mất kiên nhẫn. Cậu thực không hiểu Song Ngu đang diễn vở kịch gì nữa! Nhưng ngược lại với cậu, Song Ngu hoàn toàn bình thản. Quay sang nhìn Thiên Yết bằng đôi mắt màu cà phê sẫm có gì đó lạnh, Song Ngu hơi cười.

– Mày còn nhớ năm chúng ta học lớp chín, trong Lễ hội Văn hoá của trường năm đó, đã có tổ chức buổi lễ khiêu vũ không?

– Thì sao?

– Kim Nguu đã được rất nhiều người mời nhảy cùng. Và trong lúc cậu ấy đang bối rối không biết làm gì, chính mày là người đã đến đuổi đám đông ấy đi, với một bản mặt khó chịu và cực kì tức giận không?

Thiên Yết thoáng giật mình. Đúng là chuyện đó có xảy ra, nhưng thì sao chứ! Vô thức, Thiên Yết bặm chặt môi.

– Chưa hết, mày khó chịu với tất cả những người con trai tỏ tình với Kim Nguu.

Mặt Thiên Yết chẳng hiểu sao thoáng đỏ. Mấy chuyện đó mà Song Ngu cũng biết sao.

– Tại sao mày lại hành xử như vậy? Lễ nào... là ghen...?

– Làm sao có thể...?

Song Ngu không chút ngại ngùng mà nhìn thẳng vào mắt Thiên Yết.

– Mày hiểu ý tao rồi đúng chứ?

– Dù vậy đi chăng nữa, không thể nào tao lại... với Kim Nguu... không thể...!

Song Ngu quay ra ngoài, hai tay chống trên lan can mà đỡ lấy cằm. Cậu nói bằng giọng hờ hững.

– Mày ngộ nhận tình cảm của mày dành cho Sư Tử, trong khi đó chỉ là tình cảm như của một người anh dành cho em gái, đơn thuần là vậy. Mày quan tâm chăm sóc Sư Tử vì cô ấy giống Từ Nhi, cần được bảo vệ. Nó thậm chí còn chưa thể gọi là thích. Nhưng, với Kim Nguu lại khác.

– Không thể...

– Mày chỉ không muốn chấp nhận điều đó! Ích kỉ không muốn từ bỏ tình cảm đó giờ mà mày ngộ nhận là thích, là yêu! Trong khi người mày thực sự có tình cảm, lại là Kim Nguu! Mày sợ, sợ nếu sống thật với tình cảm của mình, cứ như mày đang biến Kim Nguu thành người thay thế cho Sư Tử!

Cái giọng điệu bình thản nhưng chẳng khác nào đang kết tội của Song Ngư như dồn Thiên Yết. Cậu không thể phản bác lại Song Ngư dù chỉ một chút. Chính bản thân Thiên Yết còn không hiểu nổi mình, và điều đó khiến cậu không thể phản bác lại Song Ngư.

– “Là mình... có tình cảm với Kim Ngư...? Làm sao... có thể...!”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: KHỞI ĐẦU CỦA HẠNH PHÚC.

Hai tay chống cằm, Thiên Yết hoàn toàn không chú tâm vào tiết học, chỉ toàn nhìn ra ngoài bằng đôi mắt màu khói lơ đãng như đang ở trên mây.

Một đêm nữa, Thiên Yết không tài nào ngủ nổi. Dù chỉ chợp mắt một lúc, cậu cũng không làm được. Trong đầu Thiên Yết không thể ngừng nghĩ về những chuyện gần đây. Cả về Kim Ngư lẫn về những lời nói của Song Ngư. Thiên Yết ôm đầu, thật khó chịu.

Ngồi trong giờ học, chẳng biết bao nhiêu lần Kim Ngư quay sang nhìn Thiên Yết. Dù cho cô đã bảo muốn từ bỏ, nhưng lại không thể ngăn bản thân lên nhìn cậu. Những lần ánh mắt cả hai vô tình chạm nhau, Kim Ngư chưa kịp nở nụ cười, cậu đã quay đi. Đặt bàn tay trước ngực, Kim Ngư khẽ nhắm mắt, đôi môi bặm chặt như để ngăn bản thân mè nheo.

Nói ra tình cảm của mình cho Thiên Yết biết, đồng nghĩa với việc Kim Ngư quyết định từ bỏ mọi thứ, nhưng dù đã quyết như vậy, cô lại chẳng đủ can đảm mà thực hiện. Ngày mà Kim Ngư phải ra nước ngoài du học không còn xa nữa, và trong khoảng thời gian cho tới lúc đó, cô ích kỉ thật không muốn Thiên Yết tránh mặt mình!

Tụi nó là người ngoài cuộc, cũng là người đứng giữa giữa câu chuyện bị ai này. Trong số tụi nó, có ai là không nhận ra tình cảm của Kim Ngư dành cho Thiên Yết sâu đậm nhường nào. Nhưng tụi nó ngoài quan sát, chẳng thể làm gì cả.

Thiên Yết cứ nghĩ mãi về những điều mà Song Ngư nói. Cậu thực là không biết phân biệt giữa thích và yêu, giữa có và không có tình cảm đến mức nhận định sai về chúng sao? Hay cậu chỉ không muốn nhận ra! Và chính cái sự thiếu quyết đoán ấy đã khiến cho cậu, cho Song Ngư, cho Sư Tử và cả Kim Ngư, cả bốn người đều rơi vào vòng xoáy của tình cảm!

“Mày chỉ không muốn chấp nhận điều đó! Ích kỉ không muốn từ bỏ tình cảm đó giờ mà mày ngộ nhận là thích, là yêu! Trong khi người mày thực sự có tình cảm, lại là Kim Ngư! Mày sợ, sợ nếu sống thật với tình cảm của mình, cứ như mày đang biến Kim Ngư thành người thay thế cho Sư Tử!”

Càng nghĩ, Thiên Yết lại càng bế tắc. Cậu thực là có tình cảm với Kim Ngư sao! Chỉ là cậu không muốn thừa nhận điều đó?! Nếu vậy, Thiên Yết thật ngu ngốc! Cứ nghĩ đến việc chính cái sự ngu ngốc ấy đã làm tổn thương Kim Ngư rất nhiều, cậu lại không chịu được!

Hôm nay, cặp đôi phải ở lại lớp trực nhật là Thiên Yết và Kim Ngư. Bọn nó dù không muốn, cũng phải đành ra về mà để hai người lại.

Trong căn phòng học nhuộm sắc hoàng hôn, Thiên Yết đang đứng trên bục giảng, tay lướt trên Bảng điện tử mà xóa mấy dữ liệu bài học không cần thiết trong ngày hôm nay. Tuy ngón tay vẫn làm việc, đôi mắt màu khói lại lạnh lùng đến đờ đẫn.

Kim Ngư đứng ở phía cửa lớp, hai tay nắm chặt cây chổi, cô cắn môi. Thiên Yết này giờ không quay lại nhìn cô lấy một lần, cả hai đứa cũng không ai nói với ai câu nào. Sự ngột ngạt khó chịu này, Kim Ngư không thích một chút nào!

– Nè, Thiên... Yết!

Ngón tay của Thiên Yết dừng lại khi nghe gọi, nhưng cậu vẫn không chịu quay mặt sang nhìn Kim Ngư.

Hai bàn tay càng siết chặt cán chổi hơn, Kim Ngư cúi gằm mặt.

– Tớ xin lỗi.

– Vì điều gì?

– Tớ đã khiến cho cậu phải khó xử.

Ngập ngừng một lúc, Thiên Yết quay sang nhìn Kim Ngư. Nhưng cô lại cúi gằm mặt và không hề nhìn thấy điều đó. Thiên Yết thật không hiểu, sao cô lại xin lỗi cậu khi bản thân chẳng làm điều gì sai. Đôi mắt hơi rử xuông, cậu lại nhanh chóng quay đi.

– Nhưng mà...

Kim Ngu lại nói, nhưng lần này, chất giọng cứ nghẹn ở cổ họng như sắp khóc.

– Xin cậu đấy! Đừng lạnh nhạt với tớ! Đừng tránh mặt tớ! Xin cậu, đừng ghét tớ...!

Thiên Yết quay sang nhìn Kim Ngu, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc. Đúng là cậu có tránh mặt Kim Ngu, nhưng cậu làm sao có thể ghét cô được! Hai bàn tay siết chặt lại, cậu thực không biết bây giờ phải làm gì. Nhưng khi nhìn đôi vai cứ run bần bật như cố nhịn khóc, cậu lại không chịu được mà muốn chạy đến vỗ về cô, bảo cô là không sao cả. Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên Thiên Yết thấy sợ, cậu không đủ can đảm để làm điều đó, khi cậu hỏi “Vội tư cách gì?” cứ như một dây xích trời chặt lấy Thiên Yết.

Thiên Yết bước xuống khỏi bậc giảng, bước xuống bàn mình. Cậu bỏ hết đồ vào cặp, rồi đeo bên vai. Ngập ngừng một lúc, Thiên Yết xoay bước bước về phía cửa lớp, vừa đi vừa nói.

– Về thôi.

oOo

Trên hành lang dãy phòng học bị bao phủ bởi màu sắc nhu mì có phần buồn bã của ánh hoàng hôn, Thiên Yết và Kim Ngu bước đi đều đều.

Chẳng biết có phải Kim Ngu tưởng tượng ra hay không, nhưng Thiên Yết hệt như muốn tách khỏi cô. Những bước chân của cậu nhanh và dài hơn, dần dần tách khỏi Kim Ngu. Khó khăn lắm, ít nhất là cô nghĩ, mới có thể đi song song bên cạnh cậu.

Dãy hành lang hôm nay không biết sao lại dài đến thế, vô tình khiến mớ cảm xúc hỗn độn đè nặng hai con tim rét buốt.

Kim Ngu bắt gặp nghĩ về nhiều thứ. Bình thường, nếu được đi bên cạnh Thiên Yết thế này, cô có lẽ sẽ nhảy cẫng vì vui sướng, để rồi tới đêm không tài nào chợp mắt được mà lặn lội suốt đêm. Nhưng đó là trước đây, bây giờ thì sao? Bây giờ, ngay lúc này đây, trong trái tim bé nhỏ của Kim Ngu vẫn là sự vui sướng, nhưng hình như, sự đau khổ đã dường như che lấp nó mất rồi.

Bước tới cầu thang, Kim Ngu bước chân xuống bậc đầu tiên. Nhưng cứ mãi nghĩ ngợi khiến cô bị trượt chân.

Kim Ngu lúc này mới nhận ra mình đang ở trong trạng thái nguy hiểm, chỉ cần vài giây tiếp theo, cô sẽ rơi xuống những bậc cầu thang kia. Kim Ngu nhắm tịt mắt hoảng sợ.

Thiên Yết vốn cũng đang chìm vào suy nghĩ của chính mình, nhận ra Kim Ngu sắp ngã xuống cầu thang liền vội đưa tay nắm lấy tay cô, kéo ngược lại.

– Cẩn thận!

Bàn tay được Thiên Yết nắm lấy của Kim Ngu nóng ran, vừa mừng vừa khó xử. Cô được cậu kéo ngược về sau, cũng theo đó mà không còn trong tình trạng rơi cầu thang nữa. Còn đang tự rửa thẳm cái tính hậu đậu của mình, Kim Ngu lại trượt chân lần nữa. Nhưng lần này không phải ngã xuống cầu thang, mà là ngã vào người vừa cứu cô thoát chết kia.

Kim Ngu mở mắt một cách đau đớn, trong khi Thiên Yết cũng vừa mở mắt, tay cứ ôm cái đầu vừa đập mạnh xuống đất vì cú ngã. Cả hai đôi mắt chạm nhau, khiến thời gian cứ như dừng lại.

Nhận ra mình đang đè lên người Thiên Yết, Kim Ngu đỏ bừng mặt. Cô vội ngồi bật dậy. Hai bàn tay nắm chặt mép váy, Kim Ngu ngập ngừng.

– X-X-Xin lỗi! Tớ hậu đậu quá!

Thiên Yết chống tay xuống đất, gượng người ngồi dậy.

Kim Ngu chợt bật cười khúc khích.

– Lại gây phiền phức cho cậu mất rồi. Thật xin lỗi... cậu...

Thiên Yết thật không biết phải nói gì, nên chỉ biết im lặng. Trong đầu cậu lúc đó hoàn toàn trống rỗng vì sợ hãi, nên chỉ theo phản xạ mà nắm lấy bàn tay đang chơi với kia, kéo lại. Cậu thấy sợ, sợ Kim Ngu xảy ra chuyện gì!

– Tớ... sẽ đi du học!

Chẳng hiểu sao, Thiên Yết không thể nghe rõ những gì vừa phát ra từ miệng Kim Ngu. Cậu theo phản xạ lập tức ngẩng đầu nhìn cô bằng đôi mắt không giấu được sự kinh ngạc.

Kim Ngu không nhìn cậu, cứ nhìn vào đôi bàn tay đan chặt vào nhau của mình. Cô cười khổ.

– Là mẹ bắt tớ đi.

– Khi nào?

Câu hỏi mang giọng lạnh lùng khàn khàn khó khăn lắm mới có thể phát ra từ miệng Thiên Yết.

Kim Ngu bặm chặt môi, nói tiếp.

– Cuối tuần này. Vì vậy, tớ mới có đủ can đảm mà tỏ tình với cậu... để... từ bỏ nó...!

Chẳng hiểu sao, Thiên Yết lại cảm thấy sợ vụn vỡ ở đâu đó, cậu lần đầu tiên cảm nhận được sự hụt hẫng kì lạ từ chính con tim mình.

Kim Ngu đứng bất động. Hai bàn tay nắm chặt, cô cảm cặp toan bước đi.

Đột nhiên, bàn tay của Kim Ngu lại bị Thiên Yết nắm lại từ phía sau. Bản thân Thiên Yết cũng không biết tại sao mình lại làm vậy. Chỉ biết một điều, lúc này đây, khi nhìn thấy Kim Ngu bước đi, khi cô nói ra câu nói đó, cậu thấy đau.

– Tớ không cho phép cậu từ bỏ nó!

Sự tức giận dâng lên trong Kim Ngu. Cô quay ngược ra sau, gạt phăng tay mình khỏi tay Thiên Yết. Đôi mắt đỏ hoe nhìn thẳng mắt cậu, cô nói bằng giọng giận dữ.

– Cậu vừa nói gì? Ích kỉ vừa thôi!! Tớ đã theo đuổi bao nhiêu năm, nhưng chẳng có lấy một cơ hội nào!! Người cậu thích là Sur Từ cơ mà, tại sao còn không cho phép tớ từ bỏ tình cảm dành cho cậu? Nó khiến tớ đau lắm cậu nào biết được!! Cậu lấy quyền gì mà ra lệnh cho tớ?! Cậu là đồ ích kỉ, xấu xa, tệ hại, tàn nhẫn!!!!

Kim Ngu gần như hét lên. Đôi mắt đỏ hoe của cô bắt đầu ngấn nước. Hít một hơi thật sâu, Kim Ngu cố ngăn mình khóc. Cô thực không tài nào hiểu được Thiên Yết. Dù nói là nói vậy, nhưng lòng ngực cô bắt đầu đau nhói.

Thiên Yết biết điều mình vừa nói là rất tàn nhẫn, ích kỉ và cũng rất xấu xa. Chính bản thân cũng không hiểu tại sao, mình lại có thể nói ra điều đó. Chỉ biết, khi nhận thấy Kim Ngu sắp rời khỏi, sự hụt hẫng trong cậu dường như lớn hơn gấp bội, cậu thấy đau và cậu không muốn điều đó xảy ra. Hai bàn tay buông thõng, Thiên Yết cúi gằm mặt, cậu không muốn đối diện với Kim Ngu lúc này. Cậu thấy sợ, sợ cô nhìn cậu bằng ánh mắt khinh bỉ chán ghét, sợ cậu không đủ tư cách...

– Có chuyện gì với cậu vậy, Thiên Yết?

Tức giận là vậy, nhưng Kim Ngu không thể nào ngăn mình lo lắng cho cậu được. Đưa tay quạt vội mấy giọt nước sắp rơi khỏi khoé mắt, Kim Ngu khẽ nghiêng.

– Tại sao... có thể lo lắng như vậy? Cậu thật quá cao thượng!

Kim Ngu thoáng ngạc nhiên. Cô cười nhẹ, khẽ lắc đầu.

– Là ngu ngốc, là nhu nhược thì có.

Thiên Yết dường như không quan tâm đến cách trả lời bi quan của Kim Ngu. Một cách khó khăn, cậu nói bằng giọng khàn khàn như bị nghẹn ở cổ họng.

– Tớ xin lỗi... Tớ biết tớ xấu xa, tớ ích kỉ, không hề quan tâm đến cảm xúc của cậu... nhưng mà, tớ thực không muốn cậu đi...!

– ... Tại sao?

– Tớ không biết, không hiểu tại sao nhưng mà, chỉ biết một điều, lòng ngực tớ cảm thấy đau nhói...

Kim Ngu quay lưng về phía Thiên Yết. Đây là lần đầu tiên, cô nhìn thấy vẻ mặt đau khổ này ở cậu – một người rất ít khi bộc lộ cảm xúc. Nhưng có lẽ cũng là vì, Kim Ngu muốn giấu đi đôi mắt đỏ hoe của mình.

– Song Ngư đã nói với tớ rằng, tình cảm mà tớ dành cho Sur Từ chỉ đơn thuần là ước muốn được bảo bọc che chở như một người anh dành cho em gái mình...

– Nói với tớ điều đó... để làm gì...?

– Tớ đã khiến cậu tổn thương chỉ vì sự ngộ nhận ngu ngốc của bản thân... Đó chính là điều mà tớ không mong muốn dù chỉ một chút...

Kim Ngu im lặng. Cô không biết phải nói gì với Thiên Yết lúc này khi chính cô, hiện tại cũng không ngừng kiềm nén cảm xúc để không bật khóc như một đứa trẻ. Hai bàn tay Kim Ngu nắm chặt để mức máu chẳng lưu thông được.

– Tớ... cái ngày mà tớ tỏ tình với cậu... tớ đã nghĩ... có lẽ... mình nên từ bỏ... Tớ thật không muốn cậu phải thấy khó xử chỉ vì thứ tình cảm này của tớ...

– ...

– Những lúc cậu lạnh nhạt với tớ... những lúc cậu quan tâm Sư Tử, trái tim của tớ, nó đau đến mức tớ cứ ngỡ mình sẽ không sống nổi... Tớ không thể ngăn bản thân ganh tỵ với cậu ấy... Nhưng dù vậy, tớ không thể nào từ bỏ nó được... càng không thể hận cậu...!

Hai bả vai Kim Ngu run bần bật theo từng câu nói. Cô gần như không đứng vững nổi.

Bất chợt, từ phía sau, một vòng tay choàng qua ôm lấy cơ thể nhỏ bé không ngừng run rẩy của Kim Ngu, khiến cô thoáng ngạc nhiên.

Thiên Yết vẫn ôm lấy Kim Ngu. Chính cậu cũng chẳng hiểu sao mình lại ôm lấy cô, chỉ biết, cậu thấy sợ, thậm chí hận bản thân nếu để cho người con gái này phải tiếp tục rơi nước mắt chỉ vì sự thiếu quyết đoán của cậu.

– Tớ xin lỗi, vì đã khiến cậu tổn thương nhiều như vậy mà bản thân không hề để ý đến... Chỉ là, tớ thấy sợ...

– ... Sợ... điều gì...?

– Không thể xác định nổi tình cảm của mình, tớ không dám thừa nhận rằng tình cảm của tớ là dành cho cậu... Tớ thấy sợ... Sợ bản thân xem cậu như một người thay thế... Tớ không muốn như vậy!...

Đôi mắt đen láy mở to, hệt như để những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài. Những lời nói ấy, khiến trái tim đau đớn của Kim Ngu như được sưởi ấm. Khẽ lắc đầu, rồi nhanh dần, cô quay phắt ra phía sau, chủ động ôm chầm lấy Thiên Yết.

– Không cần nói nữa...! Không cần...!

Thiên Yết từ ngạc nhiên chuyển sang có chút thất vọng. Cậu hoàn toàn nghĩ rằng, Kim Ngu không muốn nghe những lời của cậu, rằng cô đã đau khổ lắm rồi.

Trong lòng Thiên Yết, Kim Ngu vẫn liên tục lắc đầu một cách chậm chậm. Những giọt nước mắt bắt đầu thấm ướt ngực áo đồng phục của Thiên Yết, những tiếng nấc cũng ngày một rõ hơn.

– Vui lắm...! Hạnh phúc lắm...! Vì Thiên Yết đã bảo tình cảm của cậu là dành cho Kim Ngu... Tớ mừng lắm...! Rất hạnh phúc...!

Thiên Yết ban đầu hơi ngạc nhiên. Cậu ngập ngừng không biết có nên ôm lấy cô hay không. Hơi cúi gầm mặt, Thiên Yết nói bằng thều thào.

– Tình cảm này, tớ không chắc là dành hoàn toàn cho cậu...! Dù cho bản thân biết rõ, nhưng tớ không rõ, đó là thích, hay yêu, hay một thứ gì đó khác...!

Nói rồi, Thiên Yết đặt tay lên vai Kim Ngu, kéo ra, ép cô nhìn vào mình. Dù vậy, cậu lại không dám nhìn thẳng vào mắt Kim Ngu mà cứ lảng tránh.

– Có lẽ... sẽ cần một thời gian... để tớ có thể nhận ra tình cảm này, có thực sự dành hết cho cậu hay không... Cậu... sẽ đợi tớ chứ...?

Kim Ngu khẽ mỉm cười đầy dịu dàng. Hai tay áp vào hai bên má Thiên Yết, lần này, cô ép cậu nhìn vào mình. Dù cho khuôn mặt lấm lem nước mắt, Kim Ngu dường như không còn thấy khó xử nữa.

– Điều đó, còn cần phải hỏi sao? Tớ đương nhiên sẽ đợi cậu! Không chỉ đợi, tớ sẽ còn khiến cậu phải thích, thậm chí là phải yêu tớ!!

Đôi mắt màu khói nhìn Kim Ngu đầy kinh ngạc. Thiên Yết bật cười. Bàn tay nắm lấy đôi tay đang đặt trên má mình, Thiên Yết nhắm hờ mắt.

– Ừm Nhất định!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: TỈNH LẠI.

– Con sẽ không đi du học!!

Một cách chắc nịch, Kim Ngu thu hết can đảm mà nói. Ngồi trên ghế, bà Dương mở to mắt nhìn con gái đầy kinh ngạc.

Không giống với mọi lần, thay vì chỉ toàn cúi gầm mặt, Kim Ngu giờ đây lại dám nhìn thẳng vào mắt bà. Trong đôi mắt đen láy tinh anh kia, là sự kiên

quyết chứa từng có ở Kim Ngu. Vẫn giữ nguyên sự lạnh lùng của mình, bà đưa tách trà lên miệng, uống một ngụm, đồng thời nhìn đứa con gái bằng đôi mắt dò xét.

Đọc được điều đó trong mắt người mẹ, đứa con gái khẽ rùng mình một cái. Cô tự trấn an mình phải bình tĩnh. Lại nhìn thẳng vào mắt bà Dương, Kim Ngu khẽ cười rồi nói.

– Con không thể đi, không thể rời khỏi đất nước mà những người con yêu thương ở đó! Con yêu họ, bằng cả trái tim!! Con không muốn xa họ, dù chỉ một chút!!

Nói đến đây, Kim Ngu khẽ cúi đầu.

– Cho nên, ít nhất một lần, hãy để con tự quyết định theo ý của mình!! Con xin phép.

Dứt lời, Kim Ngu quay người toan bước đi. Cô chợt khựng lại, nhìn về bà Dương. Đôi mắt đen láy hơi chùn xuống khi nhận thấy phản ứng của mẹ không thay đổi dù chỉ một chút. Cúi chào lần nữa, lần này, cô thực sự bước đi.

Đặt tách trà xuống bàn một cách tao nhã, bà Dương khẽ mở đôi mắt nhắm hờ này giờ. Nhìn vào phần trà còn lại trong tách, bà cười nhẹ. Nụ cười ấy, ấm áp đến độ, dường như tắt cả sự lạnh lẽo và cao sang quanh bà biến mất hết thảy.

– Kim Ngu, con đã trưởng thành rồi, con gái.

Đứng gần đó, cô hầu gái thân thiết với Kim Ngu, cũng nghiêng đầu cười.

oOo

Rảo bước ra khỏi cánh cổng to, Kim Ngu chợt dừng lại. Cô ngoảnh đầu, nhìn nơi đã nuôi nấng cô lớn lên một lượt, đôi mắt khẽ nhắm lại, cô cười nhẹ. Đoạn, Kim Ngu bước đến nơi một chiếc ô tô đang đậu. Mở cửa xe, cô ngồi vào ghế phụ.

– Ôn chứ?

Vẫn chất giọng lạnh lùng ấy, nhưng đầu đó, Kim Ngu vẫn cảm nhận rõ sự ấm áp trong lời nói của Thiên Yết. Khẽ nhìn sang anh chàng điển trai ngồi bên ghế lái, Kim Ngu nghiêng đầu cười.

– Dương nhiên.

Đôi mắt màu khói nhìn Kim Ngu chứa nét cười. Vẻ mặt thoải mái nhẹ nhõm kia, phần nào khiến Thiên Yết thấy an lòng.

– Đến giờ tớ vẫn chưa tin được, Thiên Yết là bạn trai tớ đấy.

Cái tiếng cười khúc khích kia khiến Thiên Yết nhăn mặt vì xấu hổ. Bằng chất giọng trong trẻo không như đang giận lẫy, cậu nói.

– Không tin kệ cậu!!

Kim Ngu quay sang nhìn cái anh chàng mà cô đã phải theo đuổi trong tuyệt vọng, hiện đang là bạn trai cô mà cười dịu dàng. Bất chợt, Kim Ngu nhào đến, ôm chầm lấy Thiên Yết.

– Nếu đây là mơ, tớ thực không muốn thức dậy. Còn nếu đây là thực, tớ không hy vọng nó sẽ chỉ kéo dài một thời gian ngắn. Tớ yêu cậu, rất nhiều luôn!!!

Thiên Yết nhìn cô bạn gái đang sà vào lòng như chú mèo con mà khẽ cười. Cậu đưa tay vuốt mấy sợi tóc con trước trán Kim Ngu một cách đầy dịu dàng.

Bầu không khí hạnh phúc chợt bị phá hỏng bởi tiếng chuông báo. Thò tay vào trong túi, Thiên Yết mở điện thoại xem tin nhắn. Đôi mắt cậu mở to.

– Gì vậy Thiên Yết?

Nhận thấy sự kì lạ, Kim Ngu đâm ra tò mò. Cô nàng hơi nhòm người, nhưng chỉ vừa liếc mắt nhìn vào điện thoại, Thiên Yết đã quay phắt qua mà nói bằng giọng vui vẻ, đôi mắt màu khói sáng lên.

– Sur Từ dậy rồi!!

oOo

Ngồi trên giường, Sur Từ đưa mắt nhìn một lượt tụi nó. Đôi mắt do ngủ trong một khoảng thời gian chẳng thể nào gọi là ngắn của cô cứ như bị một lớp sương che kín vậy, vẫn chưa thể nhìn rõ ràng được. Dù vậy đi chăng nữa, Sur Từ vẫn có thể nhận thấy rõ mấy ánh mắt của tụi nó nhìn chằm chằm vào mình. Cô có cảm giác bản thân cứ như vật trưng bày ấy. Cảm giác cực kì khó chịu nha! Nhưng khó chịu là vậy, Sur Từ cũng chẳng thể nào mở miệng phản nản.

– Vậy là Sư Tử bị căng thẳng đến độ tạm thời không thể nói luôn á?

Bằng cái giọng dò hỏi, vừa xoa xoa cằm, Xứ Nữ nhìn chòng chọc Sư Tử không rời, mắt hơi nheo lại. Đứng ngay cạnh Xứ Nữ là Song Tử với Nhân Mã. Nhưng không giống cô bạn lớp phó dù chỉ một chút, hai đứa nó lại bò lên giường Sư Tử mà kẻ sát mặt mình gần mặt cô.

– Khó tin thật nha~! Đó giờ có nghe chứ chưa gặp bao giờ luôn!~

Nhân Mã gật gù theo lời của Song Tử. Ngay lập tức, tụi nó bị một bàn tay can thiệp mà đẩy ra ngay. Nhật Nam hơi lờm tụi nó, rồi thẳng tay cốc vào đầu mỗi đứa một cái vì cái tội quấy rầy cô em gái bảo bối chỉ vừa mới tỉnh của cậu. Bạch Dương với Bảo Bình đứng bên ngoài bụm miệng cười.

Cự Giải mặc kệ bọn nó cứ đùa giỡn, cô quay sang Song Ngư đang bận rót nước ở đằng kia. Bằng sự điềm tĩnh vốn có, cô hỏi cậu.

– Vậy, có chữa được không?

Song Ngư còn chưa kịp mở miệng trả lời, cánh cửa phòng đã bị mở bật ra. Còn đang ngạc nhiên, thì từ đâu, Kim Ngưu đã chạy xồng xộc vào, nhảy thẳng lên giường trong sự kinh ngạc của Nam mà ôm chầm lấy Sư Tử mà nheo.

Sư Tử thật chẳng biết nói gì, mà, cô cũng có nói được nữa đâu. Khẽ mỉm cười, Sư Tử đưa tay xoa đầu Kim Ngưu.

Sau một lúc, Kim Ngưu với Thiên Yết mới biết được tình trạng hiện tại của Sư Tử. Theo lời Song Ngư, từ lúc vừa mở mắt, cô đã không thể nói được bất kì điều gì, không những vậy, những kí ức cũng chưa lấy lại được hoàn toàn. Khi gọi bác sĩ đến khám, ông ta bảo Sư Tử do bị căng thẳng lại gặp chấn động mạnh nên mới dẫn đến tình trạng không thể nói. Ông ta còn nói, đây có thể chỉ là tạm thời, hoặc sẽ không bao giờ chữa trị được.

– Nè nè, Sư Tử cậu biết không? Những chuyện đã xảy ra trong lúc cậu ngủ ấy~~~?

Bằng cái giọng đầy sự ranh mãnh, Song Tử ngồi sát bên Sư Tử, tay che đi nụ cười nửa miệng trong khi đôi mắt tinh nghịch nhìn cô nàng còn đang nói chuyện vui vẻ với bạn trai kia một cách đầy gian tà. Sư Tử chớp mắt một cái, nhìn về phía cô nàng kia mà khẽ nghiêng đầu thắc mắc. Nãy giờ cô cũng có chút thắc mắc, nhưng do không nói được nên cũng chẳng có hứng hỏi nữa, từ bao giờ mà hai người kia thân thiết đến vậy.

– Này nhé!

Nhân Mã ngồi cạnh Song Tử, một cách nghịch ngợm nhòm người lên, thì thầm gì đó vào tai Sư Tử. Đôi mắt màu xanh thẳm chớp khẽ một cái, từ bình thần chuyển sang một chút ngạc nhiên.

Đang nói chuyện với Thiên Yết, Kim Ngưu chợt có cảm giác có ai đó đang nhìn mình chằm chằm mà lạnh cả sống lưng. Cô chậm rãi nhìn đảo dác tìm, cuối cùng dừng lại chỗ giường Sư Tử. Ở đó, ngồi ngay phía sau cô, là Song Tử với Nhân Mã đang che miệng cười gian xảo. Khỏi cần nói cũng biết hai đứa đó vừa gây chuyện gì đó. Nghĩ là làm, Kim Ngưu đứng bật dậy, đứng đứng đi lại chỗ hai đứa bạn thân một cách dò hỏi.

– Nói! Hai cậu vừa thì tha thì thầm cái quái gì đấy hả?!!

– Có gì đâu nè! Cậu nghĩ nhiều quá đó!!

– Phải phải!! Bọn tớ đâu có nói chuyện cậu với Thiên Yết đang hẹn hò cho Sư Tử biết đâu!!

Nói dứt lời, hai cô nàng nhe răng cười.

Kim Ngưu từ bình thần tự nhiên mặt đỏ bừng. Một cách khó khăn, cô nhìn sang Sư Tử. Nhận thấy ánh mắt có phần nghiêm trọng kia, Sư Tử chẳng biết làm gì ngoài cười trừ. Và việc đó càng khiến Kim Ngưu nổi điên hơn. Tức giận, cô bắt đầu đuổi đánh hai đứa leo mép kia.

– Đứng lại ngay!!

– Ngu sao đứng!~

Căn phòng không nhỏ nhưng cũng chẳng to lớn gì, vậy mà ba cô nàng cứ đuổi nhau chạy khắp phòng. Chẳng biết vô tình hay cố ý, trong lúc chạy, Song Tử đưa tay gạt phăng đi cái cuốn sách mà Xứ Nữ đang cầm, mà rơi vào đầu chẳng rơi, lại rơi vào đồng trà mà Cự Giải đang cố đổ ra từ bình đựng. Vừa ướt sách vừa đổ trà. Biết đụng vào ổ kiến lửa, cô nàng càng chạy nhanh hơn.

– Nguyễn Song Tử!! Cậu khôn hồn thì mau đứng lại!!

Sư tức giận của Xứ Nữ nổi lên, cô bắt đầu đuổi theo Song Tử. Gì chứ động vào sách của cô, cô nàng này chán sống rồi! Vừa chạy thực mạng, Song Tử vừa cầu cứu Ma Kết nhưng hoàn toàn vô vọng, cậu chỉ toàn chú tâm vào sách hơn là vào cô bạn đang bị người yêu mình đuổi đánh.

Cự Giải đó giờ là loại con gái dịu dàng nhu mì nên cũng chẳng đuổi đánh Song Tử làm gì cho mất hình tượng. Cố kiềm chế sự giận dữ, Cự Giải nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể.

– Song Tử, hôm nay cậu nhịn bữa đi nhé!

Song Tử hoàn toàn đứng hình, nhưng chân vẫn tiếp tục chạy để “bảo toàn tính mạng” trước sự “truy đuổi” của Xứ Nữ và Kim Ngưu. Nhân Mã đứng

một góc, ôm bụng cười lớn.

– Cả cậu nữa Nhân Mã. Vừa khơi mào vừa bỏ mặc bạn bè, phạt cậu nhện đói cùng Song Từ!!

Bảo Bình ngẩng đầu khỏi quyển sách đang đọc, nói bằng giọng nửa đùa nửa thật khiến Nhân Mã không lạnh mà run.

Nghe Bảo Bình nói mà Song Từ chẳng biết nên vui hay buồn. Nói đi nói lại, chẳng phải cô vẫn nhện đói sao, cậu cũng chỉ “tặng” cho Song Từ người bạn đồng cảnh ngộ thôi! Bạn trai gì mà kì cục!!

Trong khi tụi nó còn đang làm rùm beng, chuyện bé xé ra to, thì Thiên Yết, người vốn này giờ vẫn theo dõi, chột nhìn sang Sur Từ. Cô nhìn theo tụi nó, bật cười vui vẻ, tay cầm ly nước mà Song Ngư vừa rót cho. Cậu khẽ cười.

Sur Từ không hề nhận ra ánh mắt đang nhìn mình, cô đang bận giao tiếp với Nhật Nam bằng ngôn ngữ hình thể. Để tiện cho việc hợp tác kinh doanh và giao tiếp, cả hai đều học thứ ngôn ngữ này, nhưng chưa từng nghĩ nó sẽ hữu dụng.

– Anh không chắc. Dù sao, chúng ta cũng phải chờ kết quả thôi.

Giọng nói của Nhật Nam lọt vào tai Song Ngư, khiến cậu tò mò mà quay lại nhìn thử. Ngồi trên giường, Sur Từ khẽ gật đầu. Không biết họ nói chuyện gì, nhưng điều đó cũng không khiến Song Ngư bận tâm cho lắm.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: NHỮNG MÂU THUẤN.

– Cậu có chắc là đi học được không đấy?

Ngồi trên giường mà nhâm nhi gói bánh một cách ngon lành, Kim Ngư cất tiếng hỏi trong khi đôi mắt đen láy nhìn cái cô nàng đang soạn sách vở cho vào cặp.

Sur Từ gật đầu. Cô nhú mồm, quay sang nhìn Kim Ngư. Kim Ngư chẳng biết đã hỏi câu này bao nhiêu lần rồi, và cả Sur Từ cũng chẳng biết mình đã gật đầu bao nhiêu lần rồi. Thì biết là Kim Ngư chỉ lo lắng cho cô thôi, nhưng cô chỉ ngủ thôi mà, có phải gì đó lớn lao như chết đi sống lại đâu!

Dù hỏi bao nhiêu lần đi nữa, Kim Ngư vẫn chưa thoả mãn. Cô thực là rất lo cho Sur Từ, với cái tình trạng đó, cô chẳng biết Sur Từ sẽ giao tiếp thế nào nữa. Cứ cho là Sur Từ là một người bản chất ít nói đi chăng nữa, cô vẫn chẳng tài nào yên tâm nha!

Rời khỏi phòng, Sur Từ và Kim Ngư bước xuống nhà, lập tức bắt gặp tụi nó đang ngồi chễm chệ trong bếp, vừa nói chuyện rôm rả vừa đùa giỡn.

Sau khi ăn bữa sáng do Nhân Mã với Song Từ chuẩn bị, tụi nó lên xe buýt để đến trường. Chỉ vừa bước vào khuôn viên chính của trường thôi, cả đám đã bị nhìn chăm chăm như sinh vật lạ rồi. Cốt yếu có lẽ là nhìn Song Ngư và Sur Từ. Không trách được, trong suốt hơn cả tuần qua, cả hai có đến trường buổi nào đâu. Mà kể cũng lạ, chuyện đó thì bọn họ quan tâm làm gì thể nhỉ.

Như mọi ngày, mấy cô gái mà thường bám dính lấy Thiên Bình toàn dành cho bạn gái cậu là Cự Giải những ánh mắt hình viên đạn mà thôi. Cơ mà, hai người đó nào có quan tâm, khi cả hai đang nói chuyện khá vui vẻ về chủ đề bánh ngọt.

Song Ngư với Sur Từ gần đây thân thiết đến lạ. Lúc nào cũng đi chung như hình với bóng, lúc nào cũng kè kè nhau, không thư viện cũng trong lớp hoặc ngoài vườn. Song Ngư thậm chí còn học ngôn ngữ cử chỉ để dễ giao tiếp hơn với Sur Từ trong tình trạng lúc này. Với cái kí ức mấy ảnh đó, chuyện này không quá khó với Song Ngư. Nhưng bị cái, thay vì chỉ học để hiểu, Song Ngư thậm chí còn giao tiếp bằng thứ ngôn ngữ đó. Cái cách vụng về của cậu không ít lần khiến Sur Từ bật cười, và Song Ngư thì chỉ biết đỏ mặt vì xấu hổ mà thôi, thỉnh thoảng thì la oai oái lên.

Hiện tại đang là giờ ra chơi. Song Ngư đang trên đường về từ phòng giáo vụ thì chợt bị một cô gái chặn đường. Qua phải không được, qua trái không xong, thực sự khiến cậu thấy khó chịu. Song Ngư lúc này mới để ý, cô ta là học sinh lớp 12A.

Song Ngư còn chưa kịp nói gì, cô gái nọ đã nhảy bổ ra trước mặt cậu mà tuyên bố.

– Hoàng Song Ngư, tôi thích cậu! Tôi cho phép cậu làm bạn trai tôi!

Thụy An nói bằng giọng tự tin. Trái ngược với điều đó, Song Ngư đang cực kì khó chịu. Cô ta thật chảnh chọe và chẳng xem ai ra gì, hoang tưởng thì đúng hơn.

– Chị thôi nói nhảm đi, bà cô già ạ! Và, tránh ra mau trước khi tôi nổi giận!!

Một cách thô bạo, cậu đưa tay gạt Thụy An ra, rồi tiếp tục bước đi mà không hề để ý hoa khôi khối 12 đang chìm trong sự xấu hổ và cực kì giận dữ.

Thụy An là con gái một tập đoàn lớn, được cưng chiều từ nhỏ, lại là hoa khôi của trường, lần này An thực sự nhục nhã. Lườm sắc mấy học sinh đang nhìn mình bàn tán, Thụy An dừng dừng bước đi.

oOo

Như mọi hôm, Sur Từ và Song Ngư định là vào thư viện, nhưng vì lí do gì đó, hôm nay thư viện không mở cửa. Chần chừ một hồi, Song Ngư dẫn Sur Từ ra khu vườn sau trường.

Ngồi tựa người vào thân cây phía sau, Sur Từ mắt dán chặt vào quyển sách đặt trên đùi. Quyển Gia tộc đối trá thực sự rất hay, khiến cô đọc mãi mà chẳng thấy chán. Sur Từ hoàn toàn đắm chìm vào thế giới của những con chữ, đến mức dường như chẳng còn để ý gì đến xung quanh nữa.

Một cảm giác mát lạnh xuất phát từ má phải khiến Sur Từ vô thức giật nảy mình. Cô ngẩng đầu nhìn thử. Thu vào tầm mắt Sur Từ là hình ảnh Song Ngư nghiêng đầu cười một cách trẻ con, tay dúi lon nước ngọt vào má cô.

Gật đầu một cái thay cho lời cảm ơn, Sur Từ đưa tay nhận lấy lon nước từ tay Song Ngư. Mở nắp, cô uống một ngụm nhỏ.

– Trà chanh đấy, cậu thấy sao?

Song Ngư vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Sur Từ. Cô lại gật đầu. Đôi mắt nhắm lại quay về phía cậu, Sur Từ cười thật tươi. Nụ cười đó vô tình khiến Song Ngư thoáng đỏ mặt. Cậu mở lon nước của mình, nốc một hơi.

– Cậu... có nhớ ra được gì không?

Rời mắt khỏi trang sách, Sur Từ ngẩng đầu, nhưng không nhìn Song Ngư. Thay vào đó, đôi mắt màu xanh thăm tuyệt đẹp nhưng bí ẩn kia dường như đang nhìn vào một điểm vô hình nào đó. Cô chậm rãi lắc đầu.

Cười buồn, Song Ngư ngẩng cao đầu, đưa đôi mắt màu cafe sẫm mà nhìn bầu trời xanh trên kia. Từng dải mây trắng trôi chậm chậm khiến cậu nhớ lại khoảng thời gian lúc tất cả vẫn còn nhỏ xíu, nằm trên bãi cỏ mà chỉ tay lên trời, tự đặt tên cho từng đám mây. Nghĩ đến lại khiến Song Ngư không khỏi bật cười. Không hiểu sao, cậu thấy nhớ lúc đó quá đi mất.

Những ngón tay thon mảnh nhẹ nhàng lật từng trang sách. Luôn là như vậy. Những lần cô và Song Ngư ra đây, dù chưa được lâu nhưng cả hai chẳng nói chuyện với nhau là bao. Là do tình trạng hiện giờ của Sur Từ, hay do cả hai đều thuộc tuýp người ít nói, hay một lí do nào khác, cô hoàn toàn không biết được. Chỉ biết, cứ mỗi lần ngồi cạnh nhau thế này, họ cứ như chìm vào thế giới của riêng mình vậy. Dù không muốn quan tâm tới, chẳng hiểu sao Sur Từ vẫn không thể ngừng nghĩ về điều đó và cảm thấy khó chịu.

Song Ngư bất giác nhìn sang Sur Từ, lúc này lại đang cầm cúi đọc sách. Trong lòng Song Ngư dâng lên sự hụt hẫng. Dù cho Từ Nhi lúc này đang ở cạnh cậu, cô lại chẳng còn bất kì một kí ức nào mà cậu tồn tại trong đó với cái tên Tiểu Ngư cả. Cậu muốn lại được gọi cô là Từ Nhi thay vì cái tên Sur Từ quá xa cách, lại muốn được gọi là Tiểu Ngư thay vì cái tên Song Ngư quá đối bình thường.

Có một điều luôn khiến Song Ngư thấy bận tâm. Cậu không thể ngừng nghĩ đến và cảm thấy thắc mắc. Hiện tại đối với cô, cậu có tồn tại hơn vị trí bạn bè hay không. Lần đầu tiên, cậu thấy ganh tỵ với Thiên Yết. Bởi vì Thiên Yết, khác với cậu, dám nhìn về phía trước và thể hiện tình cảm của mình cho cô gái mà cậu yêu.

Chợt, một cái gì đó tựa vào vai Song Ngư. Khẽ quay qua, cậu bắt gặp gương mặt đang ngủ của Sur Từ. Đôi mắt nhắm lại, đôi vai khẽ di chuyển lên xuống theo từng nhịp thở.

Song Ngư khẽ cười. Cậu đưa tay vén những sợi tóc mái loà xoà trước trán Sur Từ ra sau mang tai, một cách ân cần và đầy dịu dàng. Nhìn vào gương mặt thiên thần đang ngủ kia, Song Ngư không kiềm được mà cúi xuống hôn nhẹ vào bên má Sur Từ.

– Tôi sẽ bảo vệ cậu! Nhất định!!

Một cách đầy ảm áp, Song Ngư nói. Có lẽ, cậu không cần phải lo nghĩ quá nhiều nữa, chuyện gì tới sẽ tới thôi. Ngẩng đầu, nhắm hờ đôi mắt, Song Ngư cảm nhận làn gió thoáng mát lạnh thổi nhẹ. Thật yên bình!

oOo

Đầu đó tại một góc khuất gần nơi mà Song Ngư và Sur Từ đang ngồi, một cô gái nhìn họ bằng ánh mắt lạnh lùng đầy khó chịu. Bàn tay đang chăm sóc kĩ càng của một tiểu thư kiểu kì bầu chặt vào mép tường một cách tức giận.

– Chị gọi tôi ra đây làm gì, Thụy An?

Không ngạc nhiên, không giật mình, cô gái tên Thụy An chậm rãi quay người ra sau. Nhìn cô gái năm nhất đang đứng trước mặt và nhìn mình không chút tôn trọng, An nhếch môi cười.

– Phạm Xử Anh, không ngờ cô ra đây thật!

– Tôi đâu dám cãi lệnh của Tiểu thư Thụy An quyền quý của khối năm cuối đây.

Xử Anh không vừa, cô đáp lại bằng giọng mỉa mai, nhưng có vẻ Thụy An vẫn giữ được bình tĩnh.

– Không những vậy, chị còn sai Kim Hoa đưa tôi ra đây cơ mà. Tôi làm sao còn lựa chọn khác!

Thụy An nhếch môi cười nửa miệng.

Lúc này, cô gái đứng phía sau Xử Anh này giờ mới bước đến. Mái tóc uốn lọn nhuộm màu vàng chói càng tôn thêm vẻ kiêu kì của cô ta. Nhìn sang An, Kim Hoa cười, hoàn toàn lơ đi Xử Anh.

– Chị này, không biết có chuyện gì mà gọi bọn em vậy? Còn gọi cả ai kia!

Xử Anh cười khẩy một cái. Kim Hoa không ưa cô, cô đương nhiên biết rõ. Nhưng làm như Xử Anh quan tâm ấy, cô cũng có thích thú vì cô ta đầu.

Thụy An nhìn hai cô gái nhỏ tuổi hơn mình mà cười. Vẫn nhìn cả hai, An chỉ tay ra sau.

– Thấy khó chịu với con nhóc đó không?

Xử Anh và Kim Hoa đồng loạt ghé đầu nhìn thử. Hoa chớp mắt một cái, cười khẩy.

– Em ghét con nhóc Nguyễn Song Tử cơ! Nhưng nhóc này thì cũng chẳng ưa gì cả!!

Khác với thái độ của Kim Hoa, Xử Anh cố giữ mình trong trạng thái bình tĩnh nhất. Nhìn sang An đang khoanh hai tay trước ngực, Xử Anh hỏi bằng giọng dò xét.

– Chị muốn làm gì?

– Còn phải hỏi sao! Tôi nghĩ cô biết rồi mới phải!!

Đôi mắt nhìn An của Xử Anh đã lạnh càng thêm lạnh. Cô quay lưng về phía An và Hoa, trước khi bước đi bỏ lại một câu.

– Tôi khuyên hai người, đừng đại dốt mà động vào Vũ Sư Tử!

– Cảnh cáo chúng tôi? Chẳng phải cô cũng không ưa gì cô chị gái Xử Nữ của cô sao? Hợp tác vụ này, cả ba đều có lợi!!

Câu nói của Kim Hoa khiến Xử Anh khựng lại một lúc. Nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm, cô bước đi một cách khó chịu.

Đến tận khi Xử Anh đã rời khỏi, Kim Hoa mới thôi giả vờ cười. Một cách giận dữ, cô nàng nói bằng giọng chanh chua.

– Con nhóc đó nghĩ mình là ai mà dám ra lệnh cho bọn mình?? Công chúa chắc!! Cái gì mà đại dốt chứ!! Còn làm điệu bộ như mình lương thiện lắm!!!

Thụy An dù bên ngoài rất bình tĩnh nhưng thực chất rất tức giận vì bị xem thường. Lờ mờ sắc Sư Tử đang tựa đầu vào vai Song Ngư mà ngủ đàng xa kia, An không khỏi khó chịu, cô nàng đánh đá cấn mạnh môi.

– Đợi đấy! Thụy An này đã muốn, đừng hòng ai cướp được!!

oOo

Một cách vùng vằng, Xử Anh vừa đi vừa giảm mạnh xuống đất một cách tức giận mà chính bản thân cũng chẳng biết tức giận vì điều gì. Cô vô tình đụng phải một ai đi chiều ngược lại.

– Xin lỗi!

Xin lỗi qua loa như vậy xong, Xử Anh lại tiếp tục bước đi mà không thèm nhìn mặt người kia. Chợt, cánh tay cô bị nắm lấy và kéo ngược lại. Tức giận, Xử Anh dậm ra bực bội.

– Đây, sao cậu—

– Đụng người khác như vậy, xin lỗi là xong chuyện sao?

Xử Anh toan mắng cho cậu ta một trận vì cái sự ngạo mạn kia, nhưng chỉ vừa nhìn lên, cô đã tròn mắt ngạc nhiên.

Đôi mắt lạnh lùng mang màu xanh thẳm kì lạ đến đặc biệt, sự lãnh đạm vốn có và khuôn mặt hao hao giống con gái.

– Nhật N-Nam?!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: RẮC RỐI ĐẦU TIÊN (1)

– N-Này!! Thả ra coi, cậu có cần thô bạo thế không hả?! Tôi dù sao vẫn lớn hơn cậu một tuổi đấy!! Tôn trọng nhau chút đi! Này, cậu có nghe tôi nói không hả??!

Nhật Nam khẽ nhủ này vì ồn ào. Xử Anh thật lắm mồm, lại còn dám đem chuyện tuổi tác ra nói, cô ta tới số rồi!

Khuôn mặt Xử Anh đan lại một cách đầy tức giận. Bị nhìn chăm chăm soi mói thế này là điều mà cô ghét nhất. Nam rõ ràng nhỏ tuổi hơn cô, lý nào lại mạnh đến thế, này giờ Xử Anh không thể giật tay mình ra dù cố gắng thế nào. Chỉ vì cậu ta là con trai, thật chẳng công bằng gì cả!!

– Chết tiệt!! Tôi bảo cậu buông ra!!!

Xử Anh gần như hét lên. Đúng như ý muốn của cô, ừ thì Nam buông ra, nhưng là buông lúc cô đang dùng sức giật tay ra, khiến Xử Anh mất đà mà ngã sõng soài.

Nhật Nam vẫn đứng đó, một cách lãnh đạm nhìn Xử Anh gần như nằm dưới đất như không có chuyện gì xảy ra.

– Đứng dậy! Tôi có chuyện cần hỏi!

Xử Anh thật không ưa nổi giọng điệu ra lệnh bề trên của Nam. Một cách khó khăn đẩy âm ức, cô vừa liếc xéo cậu, vừa lồm cồm bò dậy.

– Cậu là cha tôi chắc! Muốn hỏi gì hỏi lẹ đi!

Đáp lại sự tức giận của Xử Anh vẫn là khuôn mặt bình tĩnh lạnh tanh của Nhật Nam. Nhưng bằng cách nào đó, Xử Anh nhận thấy, cậu thật sự đang tức giận.

– Các người định làm gì Từ Nhi?

Quả không ngoài dự đoán của Xử Anh, Nhật Nam không phải tình cờ đi ngang mà bị đụng trúng, mà là ở đó từ trước. Vào thẳng vấn đề, rất giống phong cách của Nam, không vòng vo. Nhưng hình như, cậu vẫn chưa nghe được gì cả.

Xử Anh cười khẩy một cái. Đầu đó trong lòng cô là sự hụt hẫng kì lạ. Cái cười kia, thật chẳng biết có phải đang cười chính bản thân hay không. Ngẩng cao đầu, đôi mắt nheo lại một cách kiêu kì, Xử Anh nhếch môi.

– Thì ra, cậu vẫn chỉ lo lắng cho cô em gái nhỏ mà thôi. Đó giờ vẫn vậy nhỉ?

Thái độ của Nam vẫn vậy, bình thản đến kì lạ, không chút tức giận hay dao động trước lời nói có phần mỉa mai kia. Khoé môi cậu hơi nhếch lên một cách lạnh lùng.

– Vậy thì đã sao? Ít nhất, tôi còn có cái để bảo vệ, để lo lắng, còn chị thì sao, hời cô gái bị ruồng bỏ bởi chính gia đình mình?

Xử Anh đỏ mặt vì giận, răng cắn chặt môi dưới đến bật máu. Bàn tay phải đưa tay, một cách như để trút giận, cô tát mạnh vào mặt Nhật Nam.

– Cậu không có quyền nói tôi như thế!! Chính cậu cũng bị người cha yêu quý ruồng bỏ chỉ vì bà mẹ thói tha đấy thôi!! Chẳng phải ông ta thậm chí không quan tâm đến cậu sống chết thế nào nên mới tống cổ cậu ra nước ngoài đấy sao!! Nam à, chúng ta như nhau cả thôi!!!

Bàn tay Nam đưa lên, chạm nhẹ vào bên má bị tát mạnh đến mức hằn rõ dấu năm ngón tay. Cậu cười khẩy.

Xử Anh nheo mắt vì giận. Cô toan bước đi, nhưng chỉ vì đi ngang qua Nam, một cách thô bạo, Xử Anh lại bị kéo lại.

– Tôi hỏi lại lần nữa, các người định làm gì Từ Nhi?

Bằng cái chất giọng bình thản đến lạnh băng, Nam đưa đôi mắt màu xanh thăm thẳm lạnh của mình nhìn thẳng vào mắt Xử Anh.

– Tôi có thể làm gì? À mà, con nhóc đó cũng chẳng còn nhớ tôi là ai cả!

Xử Anh nhếch môi cười. Không sợ hãi, cô nhìn thẳng vào mắt Nam.

– Nếu tôi bảo, muốn xử con nhóc đó thì sao?

– Chị dám?!

– Để rồi xem! Dù tôi không làm, ai mà biết được trong trường này có bao nhiêu người muốn xử con nhóc đó?

Dứt lời, Xử Anh dùng hết sức giật mạnh tay mình khỏi Nhật Nam. Khoé môi nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng, cô bước đi khỏi đó.

oOo

Bước đi đều đều trên hành lang lớp học, Sur Từ đưa đôi mắt xanh thăm của mình nhìn ra ngoài bầu trời. Màu cam có chút buồn của ánh hoàng hôn ôm trọn lấy dãy hành lang.

Tay cầm quyển Gia tộc dối trá, Sur Từ chậm rãi bước đi. Cô thật đáng trí khi để quên đồ ở lớp.

Sur Từ không thể ngừng nghĩ về chuyện gần đây. Trong đầu cô vẫn nhớ những gì trong câu chuyện được kể ba và anh hai. Dù vậy, những mảnh kí ức đó lại bị xáo trộn đến mức chẳng thể nào ghép thành chuỗi được. Sur Từ muốn nhớ lại, nhưng mỗi lần như vậy, đầu cô lại đau nhức. Dù vậy, cô thực lòng muốn nhớ!

Có một chuyện Sur Từ không thể nào hiểu được. Gần đây, cô và Song Ngư khá thân thiết, lúc nào cũng dính chặt lấy nhau như hình với bóng. Cô thích như vậy, và đó chính là điều cô không hiểu. Vì cậu là hôn phu của cô, hay vì điều gì đó khác.

Sur Từ đi ngang qua một căn phòng đựng dụng cụ thể dục. Đúng lúc đó, một vật cứng nào đó đập mạnh vào phía sau gáy Sur Từ. Đôi mắt cứ mở ra rồi nhắm lại, cô ngã xuống nền đất và ngất đi.

Từ trong khoảng tối, Thụy An bước ra, theo sau nhỏ là Kim Hoa. Trên tay An là một cây gậy đánh bóng chày. Nhìn cô gái nằm gục dưới sàn, bọn họ cười khẩy. An phẩy tay, ra hiệu cho Hoa.

Kim Hoa nhếch môi, cô nàng chạy đến chỗ Sur Từ và ngồi xuống. Một lát sau, Hoa đứng dậy, đưa cho An cái điện thoại màu xanh thuộc về Sur Từ.

Nhận lấy nó từ tay Hoa, Thụy An bắt đầu bấm gì đó. Xong việc, nhỏ thả tay để cái điện thoại rơi tự do, rồi dùng chân dẫm nát.

oOo

Tay cầm cặp, Xử Anh cùng bạn bè rời khỏi trường. Khác với hai cô bạn miệng riu ra riu rít, cô dường như không mấy chú tâm.

– Cậu nghĩ sao, Xử Anh?

Một cách ngo ngoác, Xử Anh quay qua, nhìn dáo dác. Hai cô bạn kia khẽ bĩu môi. Cười trừ rồi thôi, cô lại nhìn ra sau một cách lơ đãng.

oOo

Bên ngoài cổng trường, tụi nó đứng chờ Sur Từ. Dù bảo là lấy đồ để quên, cô đi đã hơn nửa giờ đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy trở ra. Tụi nó đưa ngó ì dưới đất vì mỗi chân, đưa lấy tay phe phẩy trước mặt như cái quạt, bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Chợt, điện thoại trong túi Song Ngư rung lên. Cậu mở màn hình, đôi mắt thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy tin nhắn từ Sur Từ. Tụi nó cũng vội vàng mà chạy lại xem.

– “Tớ có chút chuyện phải đi gấp. Các cậu cứ về nhà trước đi!”

Thiên Hật khẽ nghiêng đầu trước nội dung tin nhắn. Cô ngẩng lên nhìn tụi nó như hỏi ý kiến.

Song Ngư tắt giao diện tin nhắn, mở sang phần gọi. Chọn số của Sur Từ, cậu gọi thử. Nhưng, hoàn toàn bị chuyển vào thuê bao.

– Chắc cậu ấy bận việc thật chăng?

Thiên Bình xoa xoa cằm. Nam hôm nay cũng xin về sớm, nên tụi nó cũng nghĩ như Thiên Bình. Đắn đo một lúc, tụi nó quyết định về trước.

– Song Ngư, đi thôi!! Mà rề rà làm cái gì thế hả?!

Bạch Dương ló đầu ra từ cửa sổ xe buýt, gọi với Song Ngư – lúc này vẫn còn đứng trước cổng trường.

Chẳng hiểu sao, cậu chẳng thấy chút gì gọi là an tâm cả. Dù cái tin nhắn kia thật sự từ số Sur Từ, cậu vẫn cảm thấy có gì đó rất bất an. Nghĩ một lúc, Song Ngư bước lên xe dù lòng nặng trĩu vì lo lắng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: RẮC RỐI ĐẦU TIÊN (2)

Đôi mắt màu xanh thẳm tuyệt đẹp mở ra một cách chậm rãi đến khó khăn. Chớp mắt vài cái, cảnh tượng đầu tiên trước mắt Sur Từ là một nơi bị bao phủ trong bóng tối.

Sur Từ khẽ cựa người, rồi nhăn mặt vì đau. Cả cơ thể cô đau nhức ê ẩm, nhất là ở phần sau gáy, khiến cho Sur Từ không thể ở trong trạng thái tỉnh táo nhất được.

Một tay ôm lấy đầu, tay còn lại chống xuống đất mà cố gượng dậy. Sur Từ đảo mắt một lượt để xác định nơi mình đang ở. Bàn đạp, bóng rổ, thanh nhảy cao,... Hình như đây là phòng đựng dụng cụ thể dục.

Sur Từ hoàn toàn không nhớ được lí do tại sao mình lại ở đây. Thò tay vào túi váy, cô cố tìm điện thoại nhưng vô vọng, hoàn toàn không thấy đâu cả. Cô khẽ thở dài.

Cố đứng dậy dù đầu đau nhức, Sur Từ bước về phía cánh cửa phòng đựng dụng cụ đằng kia. Nắm tay nắm cửa, cô toan kéo ra nhưng có vẻ đã bị khoá lại, thậm chí khoá rất chắc chắn.

Bàn tay Sur Từ một cách yếu ớt đập lên cánh cửa kia. Cô không thể nói, không thể la lên, đây là cách duy nhất cô có thể báo cho người bên ngoài nghe được. Nhưng nhỏ vậy, nghe được là rất khó. Không những vậy, tối thế này, có lẽ đã muộn rồi, làm gì còn ai ở trường nữa.

Sur Từ bỏ tay khỏi tay nắm, cứ thế mà đi vào trong rồi nằm hăn xuống sàn. Cô thấy đói, đói đến khó chịu, lại khát nữa, cổ họng cô khô khốc. Người dầm gầy chuyện này, gan cũng to lắm!

Nhưng mà cứ như vậy, sẽ tận sáng hôm sau, mới có người phát hiện ra cô ở đây mất. Chẳng hiểu sao, đầu đó trong Sur Từ là sự sợ hãi muốn có người ở bên. Một môi, cô lại ngủ thiếp đi, miệng khẽ nấp máy gì đó.

oOo

Lúc này đã là mười giờ kém. Bình thường tụi nó đã ngủ mất rồi, không thì cũng ai về phòng nấy. Nhưng hôm nay, tụi nó vẫn ở trong phòng khách, với vẻ mặt lo lắng.

Nhật Nam xin về sớm hai tiết cuối vì có công việc, còn Sur Từ thì đi đâu chẳng biết, đến giờ này, hai anh em họ vẫn chưa chịu về.

Tụi nó thậm chí đã ăn cơm, đã làm xong bài tập, nhưng hai người bọn họ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, điện thoại cũng không liên lạc được. Trong số tụi nó, người lo lắng có lẽ là Song Ngư và Thiên Hạt.

Âm thanh mở cửa thu hút toàn bộ sự chú ý của tụi nó. Vừa nhìn thấy dáng người dong dong cao với khuôn mặt nổi bật màu xanh thẳm lạnh lùng của đôi mắt, Thiên Hạt đã lập tức nhảy bỏ khỏi ghế sofa mà chạy đến.

Nhật Nam đóng cửa, cậu khẽ vron vai. Hồ sơ công việc chất đống thật khiến bộ não cậu mệt mỏi. Thường thì không sao, nhưng vì phải làm luôn cho phần của Sur Từ nên Nam hiện giờ có thể ngủ ngay tức khắc. Nhưng mấy bước chạy hồi hả từ Thiên Hạt khiến cậu có chút chú ý mà nhìn sang.

Thiên Hạt không giấu được vẻ mặt lo lắng, bằng giọng gấp gáp, cô hỏi Nam.

– Sao bọn tớ gọi mãi cho cậu mà không được vậy Leon?

Nhật Nam khẽ nghiêng đầu. Điện thoại cậu chiều giờ làm gì có đồ chuông. Rồi như nghĩ ra gì đó, Nam thò tay vào túi, lấy điện thoại ra mà xem thử. Chớp mắt một cái, cậu giờ cái điện thoại tắt màn hình cho Thiên Hạt xem.

– Hết pin. Mà, có chuyện gì sao?

Lúc này, Song Từ với Kim Ngư mới chạy ra. Dựa lên vai Thiên Hạt, Kim Ngư nhìn dáo dác rồi lên tiếng.

– Sur Từ không đi với cậu à?

Nam nghiêng đầu sang bên. Đôi mắt hơi nheo lại, cậu hỏi ngược lại Kim Ngu.

– Tại sao Từ Nhi lại đi với tôi? Con bé ở cùng các cậu mà.

Lúc này, cả ba mới quay ngược lại nhìn tụi nó, đôi mắt đứa nào cũng lộ rõ sự khó hiểu đến kì lạ. Sự kì lạ ấy không tránh khỏi mắt Nhật Nam. Nhíu mày, cậu lại hỏi.

– Rốt cuộc là có chuyện gì?

Cự Giải hai tay ôm lấy tách trà của mình, ngồi trong lòng Thiên Bình mà không khỏi lo lắng. Cô ngẩng đầu khi nghe câu hỏi của Nhật Nam. Rồi chưa kịp nói gì, Thiên Bình đã lên tiếng.

– Lúc chiều khi ra về, Sư Từ bảo để quên đồ trên chạy lên lấy, bảo tụi này ở dưới chờ. Nhưng hơn nửa tiếng vẫn chưa thấy ra. Ngay sau đó thì nhận được tin nhắn của cậu ấy bảo có chuyện gấp phải đi, bảo bọn này về trước.

– Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy đâu cả.

Bảo Bình vừa lắc đầu vừa nói, đồng thời nhìn sang tụi nó một cái mới nhìn sang Nam.

– Vì vậy bọn này mới gọi cho cậu, không chỉ cậu mà cả Sư Từ nữa. Nhưng hai cậu chẳng ai bắt máy cả.

Ma Kết đóng quyển vở bài tập Toán nâng cao của mình, khẽ đẩy gọng kính mà nói. Xứ Nữ quay sang nhìn cậu, khẽ bặm môi. Trong hai đôi mắt chứng thực của cặp đôi bạn thân, vẫn thấp thoáng sự lo lắng khó tả.

Song Ngư nãy giờ chỉ nghe, hoàn toàn không nói gì, thậm chí đôi mắt màu cafe sẫm kia cũng chẳng dời theo cuộc trò chuyện của tụi nó. Cậu chỉ toàn dán chặt đôi mắt của mình vào dòng tin nhắn của Sư Từ lúc chiều. Dù đúng là từ số của Sư Từ, nhưng Song Ngư lại cảm thấy có gì đó không đúng. Nhưng trên hết, lòng ngực cậu đang nặng trĩu vì lo lắng.

Thiên Yết thử nhìn sang xem thử biểu hiện của Song Ngư. Đôi mắt màu khói kia dường như vẫn chỉ là sự lãnh đạm.

– Vậy rốt cuộc cậu ấy ở đâu chứ?

Nhân Mã chợt nói bằng giọng gắt gỏng bất mãn. Cô không tài nào chịu được sự lo lắng này, thật khó chịu. Đứng phía sau, Bạch Dương choàng tay ôm lấy cô bạn gái mà trấn an, dù chính bản thân cậu cũng rất lo cho cô bạn cùng lớp.

Đúng lúc đó, có tiếng âm báo điện thoại vang lên. Tụi nó quay sang nhìn nhau rồi cuối cùng dừng lại ở Xứ Nữ.

Xứ Nữ lấy cái điện thoại trên bàn. Một cách khó chịu, cô nhấn vào tin nhắn mới nhất. Số lạ, nội dung tin nhắn chỉ vồn vện.

“Hãy đến trường học, ở đó có người mà các cậu đang tìm.”

oOo

Ngồi trên giường, ôm lấy cái gối ôm hình bánh kẹp, tay cầm điện thoại mà Xứ Anh khẽ thở dài. Thả luôn cái gối ôm kia, cô ngả người ra sau, nằm hẳn xuống nệm giường. Tay gác trên trán, Xứ Anh dường như che đi đôi mắt của mình lại, dù tay vẫn cầm cái điện thoại đang sáng đèn.

– Yêu đuối quá, ngốc ạ!

oOo

– Sư Từ!! Cậu ở đâu???

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: NHỮNG BÍ MẬT (1)

Lúc này đang là giờ ra chơi, Xứ Anh đứng trước phòng học mang bảng tên lớp 12A. Mở cửa, cô bước vào một cách điềm nhiên. Xứ Anh đưa mắt nhìn bao quát khắp phòng, cuối cùng dừng lại ở nơi có một nhóm người đang tụ tập lại ở cuối lớp. Dường như bắt đầu nhận ra sự xuất hiện của một người lạ,

bọn họ quay qua. Một đàn anh trong nhóm người kia nhìn Xứ Anh, nhếch môi.

– Cô bé năm nhất này là ai đây?

Ngồi giữa đám người là Thụy An. An ngồi trên ghế, dựa người ra bức tường phía sau, hai chân bắt chéo như một tiểu thư kiêu kì. Cô ngẩng cao đầu, khoe môi nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng. Đứng ngay bên cạnh của An là Kim Hoa. Khác hoàn toàn với thái độ dửng dưng của đám bạn, Hoa trông có vẻ khá khó chịu. Cô ta nhíu mày.

– Cô muốn gì?

Xứ Anh gần như không quan tâm đến sự khó chịu kia của Hoa. Cô chớp mắt một cái, rồi cất bước bước đến trước mặt Thụy An. An vẫn vậy, dửng dưng kiêu ngạo nhìn Xứ Anh như cô không phải một mối nguy hiểm mà cô ta cần tránh né.

– Là chị đứng sau, đúng không hả?

An khẽ nghiêng đầu, đôi mắt liếc sang bên trong khi ngón trỏ đặt khẽ môi làm vẻ như đang nhớ lại. Cô ta ồ một tiếng, rồi lại nhìn Xứ Anh mà cười khẩy. Trong đôi mắt đen kia thoáng sự khó chịu.

– Là vụ nhót con nhóc kia đó hả? Nếu tôi nói là đúng, cô sẽ làm gì?

– Chị?!

Nhận thấy sự kiềm nén tức giận của Xứ Anh, đám bạn của Thụy An toan xông lên mà giữ cô lại, nhưng lại thôi khi An đưa tay ý bảo đừng mạnh động. Dù vậy, đôi mắt họ trở nên sắc hơn khi nhìn chòng chọc vào Xứ Anh. Nhưng Kim Hoa lại khác, cô ta hoàn toàn không ngăn được sự bức bối của mình mà hùng hống.

– Cô làm sao vậy hả? Tôi nhớ cô đã từng tát vào mặt con nhóc đó mà!! Rõ ràng rất ghét cô ta, vậy còn tức giận cái quái gì hả?

Đôi mày của An thoáng nhíu lại trước biểu hiện của Hoa, rồi lại thôi. Cô ta ngẩng đầu, nhìn sang Xứ Anh lúc này hết như đang hoang mang trong chính suy nghĩ của mình, dù vậy vẫn giữ được sự khó chịu lộ rõ, An cười khẩy. Nghiêng đầu sang bên kiêu ngạo, cô ta chống tay xuống ghế mà đứng dậy. Trước khi Xứ Anh kịp nhận ra điều gì, Thụy An đã giơ tay giáng một cái tát thật mạnh vào mặt cô.

Sự kinh ngạc trong đôi mắt Xứ Anh khiến Thụy An thấy tức cười, cô ta bật cười lớn. Đưa tay hất mái tóc nhuộm vàng hoe kiêu kì, An đưa tay đẩy mạnh Xứ Anh. Một phần do bất ngờ khiến cô ngã ra sau, ngã đổ mấy cái bàn học gần đó.

– Định làm người tốt đó hả?! Đừng có khiến người khác tức cười!!

Xứ Anh khẽ nhăn mặt vì vết thương do va chạm với cạnh bàn ở khuỷu tay. Trước khi cô kịp phản ứng, Thụy An đã ra lệnh cho đám bạn của mình giữ lấy Xứ Anh từ hai phía, thúc ép cô đứng dậy. Khẽ nhếch môi, An đi tới, một cách mạnh bạo dùng tay bóp mạnh mặt của Xứ Anh mà bất cô phải nhìn vào mình.

– Đừng làm vẻ cao thượng gì cái!! Dù sao, cô cũng còn giúp đỡ được tôi khá nhiều đấy. Và đừng đại dốt mà tiết lộ chuyện này ra nhé!!

Thụy An hơi cúi đầu, ghé miệng sát tai Xứ Anh mà nói khẽ gì đó.

Đôi môi Xứ Anh mở to đầy kinh hãi. Hai người bạn của Thụy An biết mà cũng buông cô ra. Hết như mất hết sức lực và cả sự tức giận vốn có, Xứ Anh khụy hẳn xuống đất. Vẫn đứng chễm chệ như một bà hoàng, Thụy An khoanh hai tay, nhếch môi cười mỉa mai.

oOo

Tất cả bọn họ đều không hề nhận ra, có một cô gái đang đứng bên ngoài phòng học của lớp 12A. Quan sát những chuyện vừa xảy ra, cô cười khẩy. Móc ra chiếc điện thoại từ trong túi váy đồng phục, cô dường như đang bấm gì đó. Cô gái nọ áp điện thoại vào một bên tai, khoe môi nhếch lên một nụ cười mỉa mỉ.

– Chị An đã thất bại, thưa ba! Ồ không, con nghĩ chị hai đã cố gắng hết sức đấy chứ!

– ...

– Vâng, con hiểu ý ba! Chào ba, gặp ba sau!

Cô gái nọ bỏ lại chiếc điện thoại vào túi. Nhìn lại vào trong một lần cuối, cô nhếch môi tạo thành nụ cười nửa miệng gian xảo.

– Cốt lỗi thì chị vẫn là thứ vô dụng bỏ đi thôi, chị hai thân yêu của tôi ạ!~

Rời khỏi khoảng tối, ánh sáng chiếu lên người cô gái, rọi lên khuôn mặt trẻ con quen thuộc và cái bảng tên “lớp 10S”...

oOo

Vết thương sau đầu của Sur Tử cũng không quá nặng, nên chỉ vài ngày là có thể tháo băng, thậm chí xuất viện. Sức khỏe cũng không có gì gọi là chuyển biến xấu đi, dù vẫn chưa thể nói được, nên tạm thời cô phải ở lại bệnh viện để theo dõi.

Còn Song Ngư, đến tận lúc đưa Sur Tử vào bệnh viện rồi vẫn nhất quyết không chịu đi băng bó vết thương ở tay. Đến tận khi chắc chắn cô đã không sao, cậu mới chịu đi với y tá một cách đầy miễn cưỡng.

Trong mấy ngày phải nằm viện để theo dõi chắc chắn không có di chứng gì, Sur Tử và Song Ngư gắn với nhau như hình với bóng. Tan học, thoáng cái đã chẳng thấy cậu chàng đâu, chỉ cần tới thăm là y như rằng sẽ thấy hai cô cậu nói chuyện rôm rả. Bị bỏ rơi, tội nó có chút tủi thân nha!

Nhật Nam và Thiên Yết quyết điều tra tới cùng ai đứng sau chuyện này. Không chỉ hai cậu mà cả tội nó. Nhưng Sur Tử lại bảo thôi. Cô nhất định sẽ cho ai dám động đến mình sống không bằng chết, nhưng đó là trước đây. Còn bây giờ, cô chỉ muốn sống yên bình mà thôi. Song Ngư và Nhật Nam, cả Thiên Yết đều hiểu ý Sur Tử, dù giận vậy, nhưng vẫn chiều theo ý cô.

— Sau khi cậu khỏe hẳn, tớ dẫn cậu đến chỗ này! Nhất định cậu sẽ thích!!

Nghe Song Ngư nói vậy, Sur Tử chỉ biết tròn mắt nhìn rồi gật đầu mà cười toe. Đạo gần đây, Song Ngư thân thiện và dễ gần hẳn, ít nhất là Sur Tử thấy vậy. Cậu rất hay cười, hay đùa giỡn và trêu chọc cô, lại rất ân cần và quan tâm tới Sur Tử. Mỗi khi nghĩ về lý do của việc đó, cái ý nghĩ đơn giản vì hai đứa có hôn ước hiện lên trong đầu cô, Sur Tử rất không thích.

Vết thương ở đầu của Sur Tử đã khỏi, không còn phải băng lại nữa, ấy vậy mà bàn tay của Song Ngư vẫn chưa lành lại. Trong suốt mấy ngày, bàn tay cậu bị băng kín, đến mức cảm nắm thôi cũng là một việc chẳng dễ dàng gì. Khi Sur Tử hỏi lý do bị thương, cậu chỉ cười trừ bảo không có gì, cốt là vì không muốn cô phải lo lắng.

oOo

Bên ngoài phòng bệnh của Sur Tử lúc này là chín cái bóng đang rình rập như ăn trộm. Tội nó chen chúc nhau mà hé mắt vào mà nhìn lên. Trừ Ma Kết, Thiên Yết với Nhật Nam ra, tội còn lại chẳng khác nào một đám nhí nhỏ. Thật mất hình tượng và khó coi!

— Tình cảm ghê chưa?~ Bạch Dương, cậu mà được một góc nhỏ của Song Ngư thôi tớ cũng mừng!!

Cái điệu bộ đem bạn trai ra so sánh, lại còn bụm miệng mà tủm tủm cười của Nhân Mã khiến Bạch Dương đen mặt. Cậu lườm nguýt cô bạn gái.

— Nhưng mà, cái tên đó nhát bà cổ!!

— Phải đó! Tớ thắc mắc đến bao giờ Song Ngư nhà ta mới chịu tỏ tình nha!!

Song Tử với Kim Ngư vừa bám vào gờ tường nhòm vào trong vừa nói, sau đó lại nhìn nhau mà gật gù cảm thán.

— Cậu ta mà không nói, Sur Tử nhà mình còn lâu mới biết được!!

— Công chúa nhỏ là một cô ngốc trong tình yêu mà!!

Xử Nữ quay sang nhìn Thiên Bình, hết thấy tội nó cũng quay sang nhìn Thiên Bình, thật khiến cậu cảm thấy lạnh sống lưng nha!

Nhật Nam nhìn tội nó, trong đôi mắt kia vẫn là sự lãnh đạm như không quan tâm. Vừa định đẩy tội nó ra mà đi vào trong, Nam khựng lại khi cảm thấy túi quần rung lên. Nhìn tin nhắn vừa được gửi đến, cậu khẽ nhủ mày rồi quay gót bước đi. Tội nó hoàn toàn không để ý lắm, trừ một người.

oOo

Ngồi ở một góc của quán nước là một cô gái. Đôi mắt dán chặt vào nước cam trong ly, trong khi tay không ngừng khuấy qua lại, cô dường như đang suy nghĩ gì đó.

Tiếng chuông vang lên lúc cửa mở lọt vào tai Xử Anh. Linh tính, cô ngẩng đầu, vô tình chạm phải đôi mắt màu xanh thăm băng lạnh kia.

Nhật Nam không mấy ngạc nhiên khi nhìn thấy Xử Anh. Dù là số lạ, cậu vẫn có thể đoán ra được. Không chút ngập ngừng, Nam bước đến, ngồi xuống đối diện Xử Anh, sau đó gọi đại một ly cà phê khi người bồi bàn hỏi.

Cho đến tận khi ly cà phê được mang ra, cả Nam và Xử Anh đều không ai lên tiếng. Nhận lấy ly cà phê của mình, Nam khuấy đều rồi uống một hơi. Cậu dường như đang đợi Xử Anh.

— Con nhóc đó... sao rồi...?

Xử Anh bấm chặt hai môi. Khó khăn lắm, cô mới có thể nói thành tiếng. Dù vậy, đáp lại Xử Anh vẫn là sự im lặng từ Nam. Mất một lúc, cậu mới trả lời. Nhưng nói vậy, chứ đó có lẽ là hỏi ngược lại thì đúng hơn.

— Sao lại hỏi tôi? Chị là kẻ đã gửi tin nhắn cho Xử Nữ thông báo nơi Tử Nhi bị nhốt còn gì.

Nhìn cái bộ dạng co rúm lại của Xử Anh, Nam nhếch môi. Đặt ly cà phê xuống bàn, cậu tiếp.

– Mà chị việc gì, phải lo lắng cho em gái tôi nhỉ? Hay, lại có kẻ sách gì nữa đây?

Mặt Xứ Anh tối lại. Đó là tất cả những gì cậu ta có thể nghĩ về cô sao? Nụ cười thật đấy! Cái giọng điệu thể hiện rõ sự tự tin và xem thường người khác kia của Nam thật khiến Xứ Anh thấy khó chịu.

Ngược lại với điều đó, Nam lại rất bình thản. Cậu vẫn biểu lộ khuôn mặt không chút cảm xúc, dường như không quan tâm đến cô gái ngồi trước mặt. Khuấy cả phê trong ly một cách bất cần, đôi mắt màu xanh thăm nhìn xa xăm, Nam nhếch môi.

– Mà tôi hơi thắc mắc. Tôi tưởng chị ghét cô chị gái của mình lắm chứ? Lẽ ra, mục tiêu của chị phải là Phạm Xứ Nữ mới đúng.

Xứ Anh hơi giật nảy trước câu nói của Nam. Cô mím chặt môi, khẽ lườm cậu.

– Cậu có ý gì?

– Tôi chỉ đang thắc mắc, vậy thôi.

Chợt, Nam đứng dậy. Cậu chồm qua bên chỗ ngồi của Xứ Anh, tiến sát lại gần cô. Trong khi cô còn tròn mắt kinh ngạc, Nam đã dùng tay nâng cằm Xứ Anh, buộc cô phải nhìn vào mình.

Trong vài giây, sự sợ hãi lan khắp cơ thể Xứ Anh. Không còn là sự đùa cợt như nãy giờ, Vũ Nhật Nam trước mặt cô lúc này chỉ là một con người lạnh lùng với khuôn mặt bình thản đến lạ, đôi mắt màu xanh thăm thẳm lạnh như mặt biển sâu thẳm kia khiến cô không lạnh mà run.

– Tôi cảnh cáo chị! Trừ Từ Nhi, tôi không cần biết mục tiêu của chị là ai. Thậm chí là Xứ Nữ, tôi cũng không quan tâm. Nhưng nếu dám làm tổn thương đến Từ Nhi, đừng trách tôi độc ác!

Chớp mắt một cái, Xứ Anh chợt bật cười. Cô dùng tay mạnh bạo gạt tay Nam ra. Liếc nhìn cậu bằng ánh mắt chán ghét, Xứ Anh nói bằng giọng pha lẫn tức giận.

– Từ Nhi! Từ Nhi! Lúc nào cũng là Từ Nhi!! Kể ra con nhóc đó cũng may mắn lắm!! Sinh ra đã là con nhà giàu, lại có người anh trai yêu thương mình đến thế này, thật khiến tôi cảm thấy ghen tỵ với nó đấy!!! Cậu đe dọa tôi?! Nụ cười!!

Nam nhún mảy lộ rõ sự khó chịu. Cậu dường như không để ý đến sự tức giận của Xứ Anh.

– Tôi chỉ đang đền bù cho con bé. Còn chị thật vô dụng khi cả bản thân mình muốn làm gì cũng không biết. Gọi tôi ra đây, là muốn nói bấy nhiêu thôi? Nếu vậy, tôi không thừa thời gian mà ở đây ngồi nghe chị nói nhảm.

Nói rồi, Nam đứng dậy. Sau khi bỏ lại một tờ tiền đủ để trả châu nước, cậu nhanh chóng rời khỏi chỗ mà bước ra khỏi quán, không một lần nhìn lại cô gái kia.

Hai bàn tay Xứ Anh nắm chặt lấy mép váy, khuôn mặt nhăn lại khó coi. Cô còn chưa kịp nói gì cả, Nam đã bỏ về. Trong mắt cậu ta, có lẽ cô chỉ là một bà chị phiền phức, vướng víu. Chỉ việc nói chuyện thôi cũng trở thành mâu thuẫn rồi cãi nhau. Tất cả những gì Nam nghĩ về cô, thật khiến Xứ Anh thấy nụ cười.

Cách đó không xa, một cô gái ngồi trên ghế, đầu hơi cúi xuống như để giấu đi khuôn mặt. Ngậm lấy cái ống hút, cô dường như đang suy nghĩ gì đó. Khóe môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười đầy ẩn ý, trong đôi mắt đen láy dâng lên sự thú vị. Cô chợt móc ra từ trong túi cái điện thoại, vừa ngậm nga giai điệu vừa bấm gì đó, rồi đưa lên áp vào bên tai.

– Đúng như những gì anh nói, Leon và Phạm Xứ Anh có mối quan hệ khá rắc rối đấy! Em chẳng biết gì đâu~ Nhưng hình như, bọn họ đang nói về Leora! Vâng, em hiểu~

Tắt điện thoại, cô gái lại tiếp tục ngậm lấy chiếc ống hút một cách vui vẻ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: LỘ TÂY.

Giữa đường phố nhộn nhịp, có hai cô gái đang bước đi chậm chậm. Đi cạnh bên nhau, nhưng cô gái trông có vẻ chừng chặc hơn dường như đang mãi

suy nghĩ điều gì đó, khi đôi mắt cứ nhìn băng quơ đầu đó một cách lơ đãng, trong khi cô nàng còn lại thì vui vẻ ăn kem.

Đạo gần đây, Xử Nữ không thể ngừng suy nghĩ về nhiều thứ, đặc biệt là về Xử Anh. Đạo gần đây, cô nghe nói Xử Anh không về nhà, mà thường ở lại nhà bạn hoặc khách sạn. Thậm chí, Xử Anh cũng chẳng còn gây sự với cô nữa. Điều này thật khiến Xử Nữ không khỏi thắc mắc.

– Xử Nữ? Xử Nữ!? Này, cậu có nghe không đấy?!

Xử Nữ khẽ giật mình, ngo ngắc quay sang.

– Cậu rốt cuộc đang mơ màng gì đấy, Xử Nữ?

Song Tử nói bằng giọng phụng phịu. Cô biết chắc là nãy giờ những gì cô nói là công cốc mà. Song Tử cười gian manh. Bỏ tọt cây kem vào mồm, cô nhào đến bẹo má cô bạn lớp phó.

– Này, cậu làm gì—?

– Nhấn nhúm xấu chết đi được!! Cậu còn định bơ tó đến bao giờ hả? Nói mau!!

Xử Nữ ngẩn tò te, rồi đưa tay bẹo lại má Song Tử. Hai cô nàng nhìn nhau, bật cười.

– Cậu đang suy nghĩ gì sao?

Xử Nữ trong một giây khựng lại. Cô chậm rãi lắc đầu.

– Không hẳn. Chỉ là, có một số chuyện...

Nhìn cái sự ngập ngừng của Xử Nữ, Song Tử cũng chẳng hỏi nữa. Nếu cô muốn nói, Song Tử sẽ nghe, nhưng nếu không, cô cũng sẽ không hỏi. Không thể nói Song Tử không tò mò, phải là cực tò mò mới đúng, nhưng cô tôn trọng Xử Nữ hơn cái sự tò mò của mình.

Xử Nữ đang bước chân chợt dừng lại, kéo theo Song Tử dừng theo. Cô quay sang, vừa định hỏi thì bất gặp đôi mắt nheo lại một cách khó tin của Xử Nữ. Xử Nữ đưa ngón tay chỉ về một chỗ trước mắt.

– Đó, không phải là Nhật Nam sao?

Song Tử ngo ngắc nhìn theo ngón tay của Xử Nữ, gật gù. Trong đôi mắt cô sự ngạc nhiên dần dâng lên khi nhìn thấy một cô gái đang chạy theo Nam Là Xử Anh.

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đứng bên cạnh, Song Tử đã bắt đầu chạy đi, bám theo hai người bọn họ. Vốn định kéo Song Tử lại, nhưng rốt cuộc, Xử Nữ vẫn không thắng được cái sự tò mò của mình.

oOo

– Này!! Đứng lại coi, tôi còn chưa nói chuyện xong!!

Nhật Nam khẽ nhíu mày. Cậu thực sự đang rất bức bối và tức giận, và cô nàng kia thì cứ vừa đuổi theo vừa í ới gọi. Thứ mà cậu cực ghét, tiếng ồn. Những bước chân của Nam dừng lại, cậu quay ra sau, lườm sắc Xử Anh.

Xử Anh thoáng giật mình khi cậu đột nhiên quay lại và lườm mình. Lấy lại thái độ kênh kiệu kia, cô hất mặt một cách đanh đá.

– Tôi còn chưa nói chuyện xong!!

– Ra lệnh cho ai đó hả? Tôi thì nghĩ giữa tôi và chị làm gì còn chuyện để nói!

Xử Anh hừ mũi. Không còn chuyện để nói? Rõ ràng từ đầu đến cuối chỉ có mỗi mình Nam nói, nói một lèo rồi đứng dậy bỏ đi, cậu ta hoàn toàn chỉ gieo rắc cho cô sự tức giận. Bức bối, Xử Anh quay lưng về phía cậu, trước khi bỏ đi nói một câu.

– Được thôi! Tôi chỉ muốn cảnh báo, Vũ Sư Tử sẽ gặp nguy hiểm!! Nếu cậu không thích thì tôi đi!

Không ngoài dự đoán của Xử Anh, vừa nghe thấy tên của cô em gái quý hoá, Nam đã lập tức chạy đến. Cậu nắm cánh tay của cô lại một cách có đôi chút mạnh bạo, rồi lại nhanh chóng thả ra.

– Nói mau!!

– Cậu định leo lên đầu tôi ngồi luôn đấy hả?! Đúng là tên nhóc khó ưa!!

Xử Anh vùng vằng quay người lại, đối diện với Nam. Nhưng cô hoàn toàn tránh nhìn vào mắt cậu.

– Sau cái lần đó, chuyện đã đến tai gia đình bọn họ, đặc biệt là Thụy An, điều đó khiến bọn chúng rất tức giận. Ngoài việc đó ra, tôi không chắc cho

lắm, nhưng tôi có nghe Kim Hoa nói qua một lần, rằng gia đình Thụy An là mafia. Nếu điều đó là thật, tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu!!

– Từ Nhi, con bé làm gì có thù oán với bọn chúng?

– Tình yêu mà, cay độc lắm! Với lại, gia đình mafia đó, hình như rất ghét gia đình họ Vũ của cậu, có vẻ là có thù oán gì đó. Họ có thể sẽ tiếp tay cho con cái trong việc này đấy!! Đó là lí do tôi báo nguy hiểm. Đương nhiên, thông tin tôi nói cho cậu, không chắc chắn đâu.

Đôi đồng tử của Nam đảo mấy vòng. Trong lúc đó, Xử Anh bỏ đi, cậu cũng chẳng quan tâm lắm.

oOo

Đứng gần đó, Xử Nữ và Song Tử nghe thấy dường như là tất cả, họ quay sang nhìn nhau bằng đôi mắt khó hiểu có đôi chút bàng hoàng, nhất là Xử Nữ. Xử Anh và Nhật Nam có quen biết, hơn thấy điều đó, giữa họ còn có một bí mật nào đó mà Sư Tử có liên quan.

oOo

Nhật Nam về nhà chung là lúc tối muộn, khi tụi nó đã đi ngủ gần hết, chỉ còn mỗi Bảo Bình với Ma Kết thức xem bóng đá, Song Ngư thì chắc còn ở lại bệnh viện với Sư Tử. Nam dường như không quan tâm lắm, cậu cứ thế đi lên phòng. Cậu mệt mỏi và chỉ muốn nằm xuống!

Vừa mở cửa bước vào phòng, Nam chẳng thèm mở đèn mà cứ thế đi vào rồi nằm phịch xuống giường. Cậu mệt, hai đôi mắt cứ muốn cụp xuống.

Không ngoài dự đoán của cậu, gia đình mafia mà Xử Anh nhắc đến chính là Gia tộc mafia gần như đã tụt dốc sau lần dính vào cảnh sát, và kẻ đã báo cảnh sát, chính là Vũ Gia, Gia tộc từng đã nằm trong số những gia tộc mafia lẫy lừng của thế giới ngầm. Dù cho hiện tại, Gia tộc ấy đã phục hồi hoàn toàn nhưng mối thù ấy vẫn chưa nguôi ngoai, khi Vũ Gia quyết định rút khỏi mafia. Và hơn hết thảy, con gái cả của chúng học tại UTX, lớp 12A, Thụy An. Và hình như, cả cô con gái út, cũng học tại học viện. Nhưng Nam không dám chắc, vì cái họ đó khá là phổ biến, chỉ đơn giản, là suy đoán mà thôi.

Nam dám chắc, vụ tai nạn của mẹ Cát Linh cũng do bọn họ đứng sau. Và lần này, chính cô con gái đó, chính Thụy An là người đã nhốt Sư Tử vào phòng dụng cụ thể dục. Đúng là cha nào con nấy, đều ác độc như nhau! Nhưng, cô con gái út mới là điều khiến cậu quan tâm.

Trong thương trường, ít có tập đoàn nào là không có thù oán, nhưng Vũ Gia lại khác. Thù oán đâu không thù, lại thù ngay bọn mafia. Và Sư Tử hiện tại chính là người thừa kế của gia tộc, chắc chắn sẽ bị nhắm đến. Cậu thực tức điên mất!!

Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa phòng, Nam ngồi dậy, nhưng không có ý định mở cửa.

– Xử Nữ đây! Tớ có chuyện muốn hỏi cậu!

Đôi mày Nam hơi nhíu lại, nhưng rồi lại giãn ra. Giờ này cứ tưởng cô nàng ngủ rồi chứ. Cậu suy nghĩ một lúc.

– Cửa không khoá.

Xử Nữ đẩy cửa, một cách điềm nhiên bước vào trong. Nhìn Nam đang ngồi trên giường, mắt nhìn lơ đãng đâu đâu, cô vào ngay chủ đề chính.

– Ban chiều tớ thấy cậu và Xử Anh, hai người quen nhau sao?

Đôi chân đang đong đưa của Nam khựng lại, cậu đưa đôi mắt xanh thăm lạnh lên nhìn Xử Nữ, khẽ nghiêng đầu. Xử Nữ đọc được, bên trong đôi mắt ấy là sự dò hỏi. Cô bắt đầu cảm thấy nặng nề. Giống hệt Sư Tử, đôi mắt của Nam cũng có áp lực tinh thần rất lớn.

– Tớ chỉ tình cờ thấy thôi, khi đi chung với Song Tử mua đồ. Nhưng mà, Xử Anh bảo Sư Tử sẽ gặp nguy hiểm, rồi mafia gì đó, là sao vậy?

Đúng như cậu nghĩ, cô nàng này đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cậu và cô nàng đánh đá kia. Và nếu vậy, cả Song Tử cũng nghe. Xử Nữ thì không có gì, nhưng Song Tử thì lại là một chuyện khác.

Xử Nữ không chịu được sự im lặng lạnh tanh của Nam, cô nhíu mày, giọng nói đanh hơn.

– Nay, tớ đang hỏi cậu đấy!!

– Đừng có mà ra lệnh cho tôi! Và tôi việc gì phải trả lời những câu hỏi của cậu nhỉ?

Dùng cái câu nói có phần bốn cọt của mình lại một lúc, Nam quan sát biểu hiện của Xử Nữ. Vẫn lãnh đạm dù đang khó chịu, đúng là cách nuôi dạy người thừa kế của Thập Nhị Gia tộc!

– Hai người giống nhau thật! Chẳng trách, cậu và Xử Anh là chị em.

Xử Nữ thoáng giật nảy, trong cô dâng lên sự nghi hoặc.

– Cậu, đã biết những gì?

– Tất cả. Bí mật mà cậu luôn che giấu!

Cô cần nhẹ môi dưới, đôi mắt nhìn Nam sắc lẹm trong giây lát.

– Tôi không quan tâm tại sao cậu lại biết, nhưng nếu cậu nói với bất kì ai, tôi sẽ không tha cho cậu!!

Nam cười khẩy.

– Không tha cho tôi, cậu sẽ làm gì? Mà, tôi cũng không phải loại người nhiều chuyện, nên chuyện đó cậu không cần lo.

Muốn tra hỏi Nam, rốt cuộc lại bị cậu ta tra hỏi lại, thậm chí bị đặt vào trạng thái bị động. Vũ Nhật Nam không phải tầm thường, cô lúc này mới nhận ra điều đó. Thật quá ngu ngốc!

Xử Nữ rời khỏi phòng Nam, lòng nặng trĩu. Điều đó rõ ràng cô chưa nói với bất kì ai, thậm chí cả ba cô và bà mẹ kế cũng không hay biết, thì làm sao mà Nhật Nam lại có được thông tin đó?

Ngồi trên giường, Nam liếc nhìn cái cánh cửa vừa được Xử Nữ đóng lại kia, rồi lại nhanh chóng quay đi. Cậu nhếch mép.

– Cậu còn định nghe lén đến bao giờ đây?

Cánh cửa phòng mở ra, lần này, bước vào là một cô gái khác. Không phải khuôn mặt tinh nghịch hằng ngày, mà là sự lãnh đạm chưa hề có ở cô. Cô bước vào phòng, tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế nơi bàn học.

– Cậu hình như cũng nghe thấy?

– Có lẽ. Nhưng bí mật của Xử Nữ, có gì hay ho không vậy?~

Nam không trả lời, điều này khiến cô có chút khó chịu.

Nhật Nam nhếch môi, tạo thành nụ cười có đôi phần khó hiểu. Cậu chống hai tay ra sau, ngả ngửa người.

– Giờ thì tôi biết, lí do cậu vào lớp S rồi.

Đôi mắt cô gái nọ liếc sang nhìn Nam, khẽ mỉm cười, nụ cười vừa ma mị, vừa có chút buồn.

– Cậu biết rồi sao?

Nhật Nam nhắm hờ mắt một cái.

– Chắc vậy. Chỉ cần điều tra là ra ngay thôi.

– Nhưng các thông tin đều đã bị chặn lại.

– Vậy thì đã sao?

Lời phản bác của cô gái lập tức bị Nam chặn lại. Lộ rồi sao, cô thâm nghĩ. Cũng buồn cười đấy chứ! Coi bộ, cô không có khiếu làm diễn viên rồi. Cô cười khẩy.

– Vậy, cậu nói thử xem!

Cô gái quay sang nhìn Nam, mỉm cười. Đáp lại điều đó vẫn là sự lạnh lùng với nụ cười có phần gian xảo của cậu.

– Cậu chính là con gái út của Gia tộc mafia, em gái của Thụy An, đúng chứ, Nguyễn Song Từ?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: GIA ĐÌNH LẠNH LẼO.

Song Từ thức dậy đã là chiều rồi. Dựa nửa người trên vào thành giường, cô day day hai bên thái dương. Nhìn sang giường bên cạnh, có lẽ Nhân Mã giờ

này đã đi hẹn hò với anh chàng Bạch Dương rồi cũng nên.

Thay bộ đồ ngủ xộc xệch bằng một bộ thường phục với áo thun và quần sọc, Song Tử với tay lấy cái điện thoại đặt trên đầu giường. Cô không quá bất ngờ với cái tin nhắn từ một số được đánh dấu quan trọng trong danh bạ điện thoại của Song Tử. Cô nhếch môi. Bỏ cái điện thoại vào túi, Song Tử nhanh chóng rời khỏi phòng.

Bước cầu thang xuống dưới nhà, Song Tử có đôi chút ngạc nhiên khi căn nhà hoàn toàn chẳng còn một bóng người. Chẳng lẽ cái nhà này hôm nay rủ nhau đi hẹn hò hết cả? Mà thôi kệ, Song Tử cũng chẳng quan tâm mấy, vậy thậm chí còn khoẻ hơn khi không phải đóng kịch. Cô mở cửa rồi khỏi nhà chung.

Ngồi trên taxi, Song Tử đưa mắt nhìn ra bên ngoài, nhìn dãy nhà đang chạy tụt về phía sau mà cười. Cô bất giác nhớ lại cuộc trò chuyện ngày hôm qua.

oOo

– Cậu chính là con gái út của Gia tộc mafia, em gái của Thụy An, đúng chứ, Nguyễn Song Tử?

Hai tay Song Tử ôm lấy lưng ghế, đôi mắt nhìn Nam ánh lên rõ sự thú vị. Cô khẽ nghiêng đầu. Không còn là nụ cười tinh nghịch nữa, thay vào đó là sự mỉa mai có phần gian tà.

– Làm sao cậu nhận ra?

Không ngoài dự đoán của Song Tử, Nam không trả lời. Cậu gần như hoàn toàn tảng lờ đi câu hỏi đó của cô. Cậu ta thật thú vị!

– Phải, tôi chính là con gái út của Gia tộc mafia nhà họ Nguyễn với vô bọc là cô chiêu của một tập đoàn giải trí, em gái cùng cha khác mẹ của Thụy An. Bất ngờ chưa?~

Nhật Nam dường như không quan tâm tới cái điệu bộ đùa giỡn của Song Tử, đôi mắt màu xanh thăm lạnh lùng đến lạ. Song Tử lại cười. Cô đúng mà, cậu ta rất thú vị~

– Vậy, ngay từ đầu là cậu tiếp cận bọn họ?

Song Tử khẽ nghiêng đầu, làm bộ mặt đăm chiêu cứ như đang suy nghĩ về điều mà Nam nói. Đôi mắt hơi híp lại, Nhật Nam dùng từ “bọn họ,” quả nhiên vẫn chưa thể tin tưởng. Song Tử cười híp mắt, đưa ngón trỏ nơi khoe môi.

– Không hẳn đâu~

– Vì lúc đó Tử Nhi chưa chuyển đến?

– Phải. Mọi thứ chỉ bắt đầu khi cậu ta đến, nhưng cũng phải cảm ơn Sư Tử, nhờ cậu ta mà tôi đỡ phải buồn chán!~

Nhật Nam không hề để ý đến điệu bộ có phần mỉa mai của Song Tử, cậu hết như đang suy nghĩ về điều gì đó. Cậu cảm thấy có chút hứng thú. Ngay từ lần đầu gặp nhau, cô gái này đã cho cậu thứ cảm nhận rất kì lạ về cô ta, một thứ gì đó, vừa thật mà cũng vừa giả tạo. Và cậu chưa bao giờ nhìn nhận sai về bất kì ai, lần này có vẻ cũng không phải ngoại lệ. Song Tử là một cô gái như vậy, nghĩ đến mà chẳng hiểu sao, cậu thấy hơi cảm thương cho cậu chàng Bảo Bình. Ai mà biết được, Song Tử có thật sự dành tình cảm của mình cho cậu ta?

– Vậy, chuyện đó là do Thụy An? Và cậu?

Song Tử khẽ nhún vai.

– Không hẳn. Bởi vì tôi chỉ đơn giản là người nghĩ ra kế hoạch, chứ thực hiện là do chị hai.

Nam im lặng, lần này cậu không trả lời hay nói gì nữa. Song Tử chớp mắt một cái.

– Cậu không hỏi tôi lí do sao?~

– Ai lại hỏi khi đã biết rồi.

Song Tử lại cười. Hai tay chống cằm, đôi mắt cô dán chặt vào Nhật Nam. Miệng Song Tử khẽ ngâm nga một giai điệu nào đó, đầu lắc lư sang trái sang phải theo từng nhịp.

– Nhân Mã thì sao?

Ban đầu, Song Tử hơi ngớ người, nhưng lập tức hiểu ra ngay. Đôi mắt đảo một vòng một cách đắn đo, hai tay cô khoanh lên chiếc ghế, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

– Nhân Mã không biết gì cả, hoàn toàn không biết.

– Còn cậu bạn trai kia?

Đôi mắt Song Tử bắt giác mở to, rồi lại nheo lại mà mím chặt môi. Biểu hiện kì lạ ấy lập tức lọt vào mắt Nam, nhưng cậu không phản ứng, cũng chẳng nói gì. Song Tử cười nhếch môi, chống tay mà đứng dậy. Cô đi đến trước mặt Nhật Nam, gần như kề sát mặt mình vào Nam, cười ma mị.

– Thay cho điều đó, cậu nên lo cho cô em gái quý hoá của cậu đi~! Thụy An có lẽ sẽ không chấp nhận thất bại này đâu, và cả tôi có lẽ cũng sẽ hành động đấy, ai mà biết được!!~

Nói rồi, Song Tử đứng thẳng dậy, ngẩng cao đầu một cách tự mãn. Cô cười nửa miệng, rồi quay người bước ra khỏi phòng.

Song Tử lúc đó đã không hề nhận ra, nụ cười của Nhật Nam sau khi cô đi khỏi, có gì đó khinh bỉ.

– Chẳng phải cậu mới là kẻ đang sợ hãi sao, Nguyễn Song Tử?

oOo

Song Tử cũng phần nào đoán ra, tại sao Nhật Nam có thể biết được bí mật của cô. Dù bị ghét bỏ hay không, bản thân Nam vẫn là con trai của Chủ tịch, và cậu ta hoàn toàn có quyền xem sổ sách học viên, rất dễ để nhận ra một cô gái với lý lịch không rõ ràng như Song Tử. Và có lẽ một phần, cô phải thừa nhận là Nam rất tinh ý, tinh ý đến mức đáng sợ.

Như cô đã nói, phải, Nhân Mã hoàn toàn không biết gì về chuyện cô bạn thân của mình là con gái của một gia đình mafia. Dù cho chơi với nhau từ lúc tiểu học, Song Tử lại rất cẩn thận trong những việc liên quan đến thân phận của mình, đến tận lúc gặp tụi nó cũng vậy. Vì vậy, trong mắt tụi nó, cô chỉ là cô tiểu thư tính nghịch của một tập đoàn giải trí, chứ không phải thiên kim mafia.

Song Tử chợt nghĩ đến Bảo Bình.

– “Còn cậu bạn trai kia?”

Song Tử lắc mạnh đầu, nhưng ý nghĩ đó và câu hỏi Nam vẫn cứ hiện hữu trong đầu. Cô đưa tay, vuốt ngược phần tóc mái ra sau, thở mạnh một cách khó khăn. Song Tử cắn chặt môi.

oOo

Đẩy nhẹ cánh cửa, Song Tử điềm nhiên bước vào. Nội thất lộng lẫy và các hoạ tiết sang trọng, dù vậy, sự lạnh lẽo dường như bao phủ hoàn toàn. Song Tử ngẩng đầu nhìn cái cầu thang được trải thảm đỏ trước mặt, khuôn mặt nhanh chóng trở nên lạnh lùng.

Song Tử gõ nhẹ lên cánh cửa đôi của một căn phòng uy nghiêm. Vặn nhẹ tay nắm cửa, Song Tử chậm rãi bước vào.

Không để ý mấy đến căn phòng dường như đã quá quen thuộc, cô lập tức nhìn thấy Thụy An đang ngồi trên bộ ghế sofa to tướng đặt trong phòng, khuôn mặt hơi cúi gằm ngang đầu, nhàu nhĩ khó chịu nhìn Song Tử. Hoàn toàn không để ý đến thái độ đó, cô đi đến, từ tốn ngồi xuống cạnh An.

Ngồi đối diện Song Tử là một chàng trai cỡ tuổi Thụy An, mái tóc đen tuyền và đôi mắt màu xanh thẳm đẹp đến lạ giống hệt ai đó mà cô quen biết, với một cặp kính toát ra phong thái lạnh lùng mà đầy tự cao. Cậu dường như chẳng quan tâm đến chuyện gì xảy ra, chỉ cứ tập trung vào quyển sách đang cầm. Đây là người mà Song Tử phải gọi là “anh”. Phải, là anh trai của cô, anh trai cùng cha khác mẹ, lớn hơn cô một tuổi, Khánh Đăng, cũng là người vừa trở về nước mới ngày hôm qua. Mà tính ra, cả ba anh em nhà này, đều là cùng cha khác mẹ cả. Trong số đó, thì mẹ của Thụy An là vợ chính thức, mẹ Đăng là một người phụ nữ khác và Song Tử là con của tình nhân, tất cả bọn họ đều chẳng còn trên đời này nữa.

Lúc này, Song Tử mới nhìn sang người đàn ông đang ngồi ở chiếc ghế riêng biệt, khẽ nghiêng đầu.

– Nhà chúng ta hôm nay đông đủ quá nhỉ? Thật đáng để ăn mừng!~

Thụy An lườm nguyệt Song Tử. Trong khi đó, Khánh Đăng vẫn cứ chăm chú đọc sách.

Ông Nguyễn lạnh lùng nhìn ba đứa con, đôi mắt hơi nheo lại. Ông nhìn sang An, khiến cô thụt đầu lại một cách run rẩy. Dù vậy, như mọi khi, điều này không ảnh hưởng đến Song Tử và Khánh Đăng.

– Thụy An, lần này có vẻ kế hoạch của con không được suôn sẻ nhỉ?

Cái chất giọng trầm thấp lạnh lẽo như đang hỏi tội kia càng khiến An sợ hơn, hai bàn tay run rẩy nắm lấy mép váy toát đầy mồ hôi. Thụy An mím chặt môi, cúi thấp đầu.

– Con xin lỗi. Nhưng lần sau, nhất định con sẽ—

– Còn lần sau sao? Em nghĩ bọn họ đã bắt đầu cảnh giác với chị rồi, chị hai à!

– Tôi không cần cô dạy đời!! Và đừng có trưng ra cái bộ mặt ngây thơ giả tạo đó của cô trước mặt tôi!!!

– An!!

Thuy An giật nảy mình, ngo ngác nhìn Ông Nguyễn rồi lại cúi thấp đầu, cắn mạnh môi dưới. Nhìn bộ dạng của An, Song Từ nhếch môi cười.

Khánh Đăng gấp quyển sách lại, đôi mắt đen thăm thẳm sau cái kính đường như đang cực kì khó chịu.

– Đáng thương!!

Nói rồi, Đăng rời khỏi chỗ ngồi, không thèm chào người đàn ông là ba mình lấy một cái mà toan bước ra khỏi phòng. Dù vậy, bước chân cậu lại khựng lại bởi câu nói của ông Nguyễn.

– Khánh Đăng, đừng tưởng tất cả ta đều bỏ qua cho con, chỉ vì con là đứa con ta yêu thương nhất!

Đôi mày Đăng nhíu lại đầy khó chịu, giọng nam trầm lạnh lùng vang lên.

– Tôi không cần cái tình thương rẻ tiền đó của ông, khi ông thậm chí đang cố làm hại người mà tôi yêu thương.

Nói rồi, Đăng mở cửa, bước ra ngoài.

Nhìn cậu rời khỏi, chân mày Thuy An nhíu chặt lại. Cô hứ một tiếng. Từ xưa đến giờ An đã chẳng tra gì cậu em trai khác mẹ nhỏ hơn mình một tuổi. Lúc nào cũng kiêu căng ngạo mạn không xem ai ra gì, Đăng thậm chí không công nhận đây là nhà chứ huống chi gọi An là chị, nội cái cách nói chuyện ban nãy là hiểu rồi.

Ông Nguyễn vẫn lạnh lùng nhìn ra phía cánh cửa. Chợt nhìn sang Song Từ, ông nói.

– Song Từ! Ta nghe An nói, con và thằng nhóc Bảo Bình đang là một cặp nhĩ?

Dù vẫn giữ được sự bình tĩnh, Song Từ thực chất đang rất cố để không bộc lộ ra bên ngoài. Cô không quá ngạc nhiên, nhưng có chút sợ. Chuyện của cô và Bảo Bình, sớm muộn gì cũng bị ông phát hiện. Cô thật quá ngây thơ!

– Con biết phải làm gì rồi chứ?

Lần này, biểu cảm dường như biểu lộ rõ khuôn mặt của Song Từ, cô khẽ run lên, hơi thở bắt đầu gấp gáp. Mặc kệ Thuy An đang nhìn mình đầy bồn chồn, cố giữ bản thân bình tĩnh, Song Từ nói một cách khó khăn.

– Vâng, thưa ba.

oOo

Rời khỏi căn phòng chứa đầy áp lực kia, Song Từ dựa hân người vào tường, cố điều hoà nhịp thở lại. Đưa tay lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán, Song Từ khẽ thở dài.

– Nếu không muốn thì đừng có làm.

Song Từ ngẩng đầu, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Khánh Đăng đang đứng nơi cầu thang, đôi mắt cứ dán chặt vào quyển sách đang cầm. Song Từ khẽ mỉm cười, một nụ cười phức tạp.

– Em không mạnh mẽ và quyết đoán như anh, Khánh Đăng. Điều đó ở anh thật sự khiến em ganh tỵ, vì anh dám theo đuổi điều mà anh muốn.

Nói rồi, Song Từ bước xuống cầu thang, bước ngang qua Khánh Đăng một cách điềm nhiên. Cô chợt dừng lại. Vẫn không nhìn anh trai, cô chợt nói, như có như không.

– Em đã sa ngã rồi, sa vào một vũng lầy không tài nào thoát ra được, cũng không một ai, có thể cứu vớt nữa... Và, em thật sự, rất hận anh...!

Đăng không nói gì, cũng không nhìn cô em gái cùng cha khác mẹ lấy một cái. Song Từ hơi cười, lại tiếp tục bước đi. Cái giây phút vừa bước qua, một vài từ từ miệng của Đăng lọt vào tai Song Từ, khiến cô đứng ngậy ra trong giây lát. Song Từ cười khẩy, bước đi.

Đăng khẽ gấp quyển sách lại, đưa tay đẩy gọng kính. Suy nghĩ đằng sau đôi mắt màu xanh thăm thẳm dường như bị che giấu kĩ càng, vừa lặng yên vừa dao động, Đăng cười nhẹ, một nụ cười vô hồn không cảm xúc.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: CUỘC GẶP MẶT KÌ LẠ.

– Tôi là Nguyễn Khánh Đăng, rất hân hạnh được làm quen.

Đứng trên bục giảng, một chàng trai khê cúi người. Mái tóc màu đen tuyền và đôi mắt xanh thăm lạ kì đăng sau cái kính, phong thái tự tin lạnh lùng toát lên một cách đầy ngạo mạn. Đăng dường như không hề quan tâm đến sự náo loạn mà mình vô tình gieo rắc vào cái lớp 11A vốn đang yên ổn.

Giờ ra chơi, Khánh Đăng nhanh chóng lảng đi mọi câu hỏi của mọi người mà đi ra khỏi lớp. Đi trên hành lang, dù đã cố để khiến người khác không chú ý, mọi ánh mắt vẫn dồn vào cậu như một gì đó mới lạ, điều này đương nhiên khiến Đăng không hề thấy thoải mái chút nào.

Bàn tay nắm lấy tay nắm cửa, Đăng đẩy nhẹ. Lập tức, gió từ bên ngoài sân thượng như bị hút vào, thổi mạnh. Đang vào mùa đông nên gió lạnh hắt, khiến Đăng phải đưa tay chắn hờ phía trước. Cậu hơi ngẩng đầu, đôi mắt chợt trở nên dịu dàng, không còn là sự lạnh giá ban nãy. Mái tóc màu đen tuyền bay theo từng đợt gió.

Sư Từ một tay đặt trên lan can, tay còn lại đưa lên giữ lại phần tóc đang bay tự do. Chợt cảm thấy có người đang nhìn mình, cô hơi quay lại. Đôi mắt bình thản của Sư Từ thoáng sự ngạc nhiên, khi chạm phải đôi mắt có màu hệt như mắt mình. Người con trai kia, chẳng hiểu sao lại thấy thật quen thuộc.

Sự bình tĩnh nhanh chóng trở lại, Đăng ngập ngừng một lúc, rồi bước tới. Cánh cửa sân thượng rời khỏi tay cậu, đóng lại, tạo ra một âm thanh có chút lạnh lẽo.

Sư Từ không mấy để ý, cô lại quay đi như chưa có gì. Dù vậy, khuôn mặt và đôi mắt kia, lại quen đến lạ. Ban nãy cô có nhìn liếc qua cái bảng tên, nhưng chỉ thấy mỗi lớp 11A.

Đôi mắt Khánh Đăng rời khỏi cô gái nhỏ, cậu đi đến, ngồi xuống một băng ghế gần đó. Đăng hơi liếc nhìn Sư Từ, rồi lại thôi. Nghĩ một lúc, cậu chợt hỏi.

– Ổn chứ?

Sư Từ thoáng giật mình, quay ngược lại nhìn Đăng bằng đôi mắt có chút khó hiểu, nhưng rồi lại hiểu ra một chút. Dù không chắc chắn, cô vẫn khê gật đầu, nhưng đôi mắt lại không hề nhìn cậu nữa.

– Chị ta ích kỉ, cả cô gái đó cũng vậy. Mọi người đều ích kỉ. Họ chỉ biết nghĩ và thỏa mãn chính bản thân mình.

Một đợt gió thổi nhẹ qua Sư Từ và Khánh Đăng. Trong vài giây, cô chợt nhận ra người con trai có gì đó quen thuộc, rất quen, còn hơn cả quen, dù cho đây là lần đầu gặp mặt. Đôi mắt giống hệt màu mắt của cô phía sau cái kính kia, Sư Từ thắc mắc nó đang nghĩ gì. Cậu nói kia, chứa đựng rất nhiều tâm sự, như thể cậu ta đã phải trải qua những chuyện rất đau khổ. Sư Từ đã hoàn toàn không còn để ý đến chuyện, làm sao cậu ta biết chuyện vừa xảy đến với cô nữa.

Đăng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời. Dù là buổi sáng, nhưng thời tiết vào đông lại khiến bầu trời nhuộm một màu đặc xám xịt. Vậy mà, Đăng lại thích thời tiết này hơn so với cái ánh nắng gay gắt khiến cậu cảm thấy chói chang.

Chống hai tay xuống ghế, Khánh Đăng chợt đứng dậy. Cậu nhìn sang cô gái vẫn đang nhìn mình, nụ cười hiếm hoi hiện lên một cách nhẹ nhàng. Đăng xoay người, đi về phía Sư Từ. Trước khi cô kịp phản ứng, cậu đã nắm lấy tay Sư Từ, dúi vào tay cô một thứ gì đó rồi nắm lại. Sự chú ý đổ dồn vào đó khiến cô không để ý lắm. Đến khi nhận ra, người con trai lạ mặt kia đã đặt một nụ hôn thật nhẹ lên trán Sư Từ.

Cô khê gật mình, đồng thời lùi ra sau vài bước. Đôi mắt vừa hoảng hốt vừa tức giận của Sư Từ khiến Khánh Đăng bật cười một cái. Nụ cười kia, chẳng hiểu sao khiến sự giận dữ vừa mới ban nãy biến đâu mất, cô phòng mả bất mãn.

– Chúng ta sẽ còn gặp lại. Tôi là Khánh Đăng, xin hãy nhớ lấy.

Sau khi nói vậy, Khánh Đăng khê mỉm cười thật dịu dàng, rồi xoay người rời khỏi sân thượng.

Vài ngón tay của Sư Từ chạm nhẹ phần trán, môi mím chặt có chút bất mãn. Người con trai hoàn toàn lạ mặt, vừa hôn lên trán cô, dịu dàng như một người anh trai. Dù chỉ mới gặp lần đầu, cậu ta lại cho cô cảm giác ấm áp như khi ở cạnh người anh duy nhất mà cô xem là người thân. Đó không phải những xúc cảm rung động gì cả, nó ở một phạm trù khác. Nghĩ đến đây, Sư Từ mỉm cười.

Chợt nhớ ra gì đó, cô nâng bàn tay vừa nãy mà cậu ta nắm lên, chậm rãi mở ra. Thứ mà Đăng đưa cho cô, là một sợi dây chuyền. Cái mặt dây là hình mặt trăng khuyết màu bạc. Đẹp, nhưng...

“Ấm áp như mặt trời, dịu dàng như ánh trăng. Dù chia cắt nhưng luôn hướng về nhau, các con cũng vậy, hãy luôn bảo vệ nhau, được chứ?”

Sư Từ đưa tay ôm lấy đầu, khuôn mặt hơi nhăn lại. Đó là gì?

oOo

Đi trên hành lang dẫn về lớp học, Sư Từ cứ nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền hình mặt trăng suốt. Đến tận lúc chuông reo vào học vang lên, cô mới nhận ra mình đứng thờ thẩn trước phòng học nãy giờ. Cát sợi dây chuyền vào túi, Sư Từ thở ra một cái.

– Nè, cậu đi đâu này giờ thế hả?

Chỉ vừa bước vào thôi, Sur Từ đã bị cô nàng lớp phó vừa chống hông vừa tra khảo. Nhân Mã với Kim Ngưu nghe thấy cũng lót tót chạy ra khỏi chỗ ngồi. Kim Ngưu phồng má phụng phịu.

– Đã bảo là cùng ăn ở căng tin rồi cơ mà!!

Sur Từ thật chẳng biết phải trả lời thế nào nữa. Chẳng nhẽ lại nói đi lên sân thượng, nói chuyện với một người lạ mặt chưa gặp lần nào mà quên bém tụi nó. Nói thế có nước mà nghe bài giảng dài thòng của Xử Nữ vì tội vô trách nhiệm. Không sợ nhưng cô chẳng muốn vớ cả lỗi tai đâu. Sur Từ khẽ rùng mình khi nghĩ đến đó, cô cười trừ.

– Cậu đi mà xin lỗi ai kia kia đi!

– Phải đó! Ai đó tưởng cậu có chuyện mà chạy đi tìm đấy!~~

Nghe Cự Giải với Thiên Bình nói, lại thêm cả mấy cái mặt gian gian của tụi nó khiến Sur Từ cảm thấy như mình vừa làm điều gì đó sai trái lắm. Như nghĩ ra gì đó, cô chợt nhìn sang người con trai ngồi cạnh bàn cô, đang chống cằm mà lơ đãng nhìn ra bầu trời ngoài kia. Sur Từ thoáng giật mình, cô quên mất!

Sur Từ bối rối đi lại chỗ cậu ngồi, đưa ngón tay khều khều cậu. Song Ngư dường như không để ý, cậu thậm chí còn chẳng thèm quay sang nhìn cô lấy một cái. Kiểu này thì cô gây chuyện lớn thật rồi!

Sur Từ nắm lấy tay Song Ngư, giật giật. Cái sự đáng yêu đó khiến người ngoài là tụi nó nhìn mà cũng phải bùm miệng cười. Thử hỏi có ai tin cô tiểu thư nhà họ Vũ lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng lại đang xin lỗi một cách dễ thương thế này không, không nhìn thấy thì có đánh chết cũng chẳng ai tin đâu.

Song Ngư đang rất giận, cực kì giận. Cậu rõ ràng đã bảo cô rằng mình chờ, vì Sur Từ nói rằng có việc cần sang phòng giáo vụ một lúc. Vậy mà bắt cậu chờ đến nửa tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy đâu. Thử hỏi có bực không chứ! Lỡ cô xảy ra chuyện giống lần trước, cậu phải làm thế nào đây hả?

Hết khều rồi giật tay, giờ Sur Từ thậm chí lắc lư Song Ngư, mạnh đến nỗi cậu chắc chắn sẽ té khỏi ghế nếu không dùng chân mà bám vào cạnh bàn. Cậu nhìn sang tụi nó, cái đám nhí nhỏ đang bùm miệng cười sặc sụa như đám dờ mà hơi nhíu mày. Song Ngư hơi liếc nhìn Sur Từ. Mặt hơi đỏ, môi mím chặt lại, thật sự rất đáng yêu nha!

– Thôi nào, Song Ngư!! Mày còn giận lấy làm gì nữa?

– Phải đó, phải đó! Làm sao mà chút nữa Sur Từ giận ngược lại thì đừng có mà than!!

Cái điệu bộ đầy vẻ trêu chọc của Thiên Yết với Kim Ngưu thật khiến Song Ngư chỉ muốn cầm cả bộ bàn ghế này mà phang hai đũa nó. Hát mặt, quay sang hướng khác, Song Ngư nói bằng giọng có chút tự cao.

– Một thật, tha cho cậu lần này thôi đấy!!

Sur Từ thật chẳng biết nên buồn hay nên vui nữa, nhưng cô tự dưng cảm thấy buồn cười. Điều này khiến mặt Song Ngư đã đỏ càng đỏ hơn. Bí thế, cậu đưa tay bẹo đôi má phụng phính như trẻ con kia của Sur Từ, cốt là để không cho cô nàng nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này của mình.

Tụi nó nhìn cái bầu không khí màu hồng kia mà hơi khó chịu. Tình ta tình tứ, thích nhau mà chẳng dám tỏ tình lấy một tiếng, giờ lại thân mật như thế. Thật khiến người ta điên tiết vì ganh tỵ nha!!

oOo

Ngồi trong căn phòng tối om không có lấy một ánh đèn, Sur Từ ngồi bó gối trên giường, mắt dán chặt vào sợi dây chuyền hình mặt trăng mà Khánh Đăng đưa cô. Kim Ngưu đi chơi với Thiên Yết rồi, chắc tối muộn mới về, Sur Từ lại không thích ánh sáng mấy, nên cứ để thế này có lẽ tốt hơn. Giữa căn phòng tối tăm, sợi dây chuyền dường như nổi bật.

Nghĩ một lúc, Sur Từ chợt chồm người lên đầu giường, mở tủ mà lấy ra một sợi dây chuyền khác. Dù kí ức chưa hoàn thiện, nhưng cô nhớ rất rõ, đây là sợi dây mà mẹ cô – Cát Linh – đã tặng cho cô. Sợi dây với mặt hình mặt trời màu vàng kim rực rỡ nhưng cũng rất nhẹ nhàng. Thứ ánh sáng mà cô luôn tôn sùng, chẳng biết từ bao giờ, Sur Từ đã không còn tin vào nó nữa. Bởi, thứ ánh sáng ấy đã cướp đi người mẹ mà cô yêu thương, thứ ánh sáng nóng bỏng của lửa.

Một tay nắm lấy sợi dây mặt trăng, một tay nắm lấy sợi dây mặt trời, dù có cách mấy, Sur Từ không tài nào nhớ ra được bất kì điều gì.

Có tiếng gõ cửa, nhưng dường như nó không gây cho Sur Từ sự chú ý, khi cô vẫn còn lơ đãng nhìn vào cả hai sợi dây chuyền.

Nhật Nam mở cửa bước vào. Cậu không hề bất ngờ với một căn phòng tối tăm thế này. Sur Từ thích bóng tối, cậu đương nhiên biết. Chỉ khi có Kim Ngưu ở đây, Sur Từ mới để đèn sáng. Nhưng điều khiến cậu thấy ngạc nhiên chính là cô em gái ấy, đang ngồi bó gối trên giường mà nhìn chăm chăm vào hai lòng bàn tay. Cậu vốn là lên gọi Sur Từ xuống ăn cơm, nhưng rốt cuộc, Nam chớp mắt một cái, rồi đi đến, ngồi xuống giường cô.

Sur Từ biết Nhật Nam đang ở đây, nhưng vẫn giữ nguyên trạng thái có chút lơ đãng của mình. Cô chợt ngẩng đầu, đưa tay khều khều Nam. Khi cậu quay lại, Sur Từ cử động tay như để nói với cậu gì đó.

– “Hôm nay em gặp một người khi ở trên sân thượng, anh ta đưa cho em cái này.”

Đoạn, cô giơ ra trước mặt, đưa cho Nam xem sợi dây chuyền hình mặt trăng. Đôi mắt lạnh lùng của cậu thoáng dao động, chân mày hơi nhíu lại.

– “Em cảm thấy thứ này rất quen thuộc, nhưng không tài nào nhớ ra được. Cả sợi dây này, cả người con trai đó.”

– Đó là ai?

Giọng Nam có chút run rẩy, và điều này khiến Sur Từ thấy là lạ.

– “Em không biết, nhưng anh ấy học ở lớp 11A, tên là Khánh Đăng. Em chưa từng nhìn thấy anh ta, có lẽ là học sinh mới.”

Lúc này, đôi mắt màu xanh thẫm của Nam mở to hết cỡ như vừa nghe chuyện gì đó kinh ngạc lắm. Đôi đồng tử đảo mấy vòng một cách ngạc nhiên tột độ. Dù vẫn là vẻ mặt lạnh tanh ấy, nhưng đây bắt ngờ xen lẫn khó tin. Khánh Đăng, tại sao anh ta lại xuất hiện cơ chứ! Lại ngay vào lúc này!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: NHỮNG BÍ MẬT (2)

Ở trung tâm thành phố vừa khai trương một quán cà phê sách không lồ. Lượng sách và diện tích gần bằng cả một cái thư viện trung ương, lại có thể vừa ăn uống vừa đọc. Dù cho mới mở được vài tháng, nhưng đây được xem là điểm đến thu hút mọi lứa tuổi, đặc biệt là giới trẻ.

Trong lúc chờ thức uống đã gọi, Song Ngư lấy điện thoại ra nghịch, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu mà nhìn cái cô gái nhỏ nhắn đang đứng ở kệ sách đằng kia. Vẻ mặt hớn hờ của cô khiến cậu bật cười. Song Ngư hoàn toàn không để ý dù chỉ một chút, rằng cậu đang trở thành tâm điểm của sự chú ý ở đây với vẻ ngoài nổi bật của mình.

Nhận lấy hai ly cà phê sữa đá xay đã gọi, Song Ngư gạt đầu một cái. Cậu mặc kệ bọn họ nhìn mình như thế nào, cứ thế mà đi đến chỗ kệ sách đằng kia.

Khó khăn lắm Sur Từ mới tìm thấy một quyển ưng ý trong đồng sách ở đây, nhưng tại cái chiều cao khiêm tốn mà dù nhón chân thế nào, cô cũng không tài nào với tới được.

Một bàn tay đưa ra, lấy quyển sách mà Sur Từ chọn ra khỏi chỗ một cách đơn giản, rồi đưa cho cô. Sur Từ nhìn Song Ngư, mím chặt môi có đôi phần xấu hổ, cô giật quyển sách từ tay cậu. Bộ dạng này thật sự đáng yêu nha!

Song Ngư đưa ra trước mặt Sur Từ ly đá xay vừa mua, mỉm cười. Cô khẽ nghiêng đầu, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy. Một tay cầm ly cà phê, tay còn lại lật thử vài trang sách xem thử, trong khi miệng ngậm chiếc ống hút kia.

Tò mò, Song Ngư ghé đầu nhìn vào quyển sách mà Sur Từ chọn, chớp mắt vài cái. Nhận thấy có người kè sát, cô theo phản xạ quay sang nhìn thử. Điều này vô tình khiến mắt chạm mắt, và hai khuôn mặt gần sát nhau đến mức chỉ còn cách khoảng vài centimet.

Song Ngư vội quay đi, cậu chạy tót ra một góc khác mà kiểm lấy kiểm để một quyển, cốt là để giấu đi khuôn mặt đỏ bừng đến tận mang tai.

Sur Từ vẫn đứng đó, chớp mắt nhìn Song Ngư mà khẽ nghiêng đầu. Đôi đồng tử màu xanh thẫm đảo vài vòng, Sur Từ mím hờ môi, rồi khẽ cười. Quay lại với quyển sách, chẳng hiểu sao, cô cảm thấy có chút vui vui.

Được một lúc, Sur Từ với Song Ngư rời khỏi quán cà phê sách. Đi đến công viên thì thấy môi chân, nên cả hai đành ngồi xuống một băng ghế gần đó.

Trong lúc chờ Song Ngư mua thức ăn về để lấp đầy cái bụng rỗng, Sur Từ tranh thủ lấy sách ra đọc. Đó là quyển sách tiếng nước ngoài ban nãy cô mua ở quán cà phê sách đó luôn. Dù đã đọc bản dịch trước đó, Sur Từ vẫn thích đọc bản gốc hơn, đó dường như là một thói quen.

Sur Từ chợt cảm thấy ánh sáng bị che đi, nên ngẩng đầu nhìn thử. Đứng bao quanh cô lúc này, là một nhóm người lạ mặt.

– Này, cô bé, em đi một mình à?

– Cô bé dễ thương quá! Đi chơi với bọn anh không?

Còn chưa kịp phản ứng gì, cổ tay phải của Sur Từ đã bị một trong số bọn họ nắm chặt một cách thô bạo, khiến cô đánh rơi quyển sách xuống đất. Sur

Từ khẽ nhăn mặt vì đau, nhưng vẫn cố sức giật tay mình ra khỏi.

Bọn người này Sur Từ chưa tiếp xúc bao giờ. Thật bí ối và đều cáng, điều đó hiện rõ qua khuôn mặt và ngoại hình của bọn chúng. Nhưng hẳn mạnh, và Sur Từ không có đủ sức để giật tay ra, và không thể hét lên khi cô không thể nói.

Bọn người đó càng nắm lấy tay Sur Từ chặt hơn, cố kéo cô đi. Nhìn thấy sự cự tuyệt, một tên khác đi lại, nắm lấy cổ tay còn lại của Sur Từ, khiến cô gần như không còn chỗ bám. Cô giật tay mình ra, khiến cô mất đà mà ngã xuống đất. Sur Từ chạm nhẹ cổ chân phải, khẽ nhăn mặt vì đau. Chợt, một tên đi tới, thô bạo nắm lấy cánh tay của cô.

– Này, làm gì đấy hả?!

Sau một loạt những tiếng bước chạy, Song Ngu chẳng biết từ đâu xông vào. Cậu giật mạnh tay bọn chúng khỏi Sur Từ, đồng thời kéo cô ra sau lưng mình. Lập tức, cậu đâm một đâm thật mạnh vào cái tên ban nãy nắm lấy cổ tay Sur Từ, khiến hắn ta mất đà mà ngã xuống đất.

– Thằng này to gan! Oắt con, mày từ đâu xông vào đấy hả?! Định làm anh hùng cứu mỹ nhân chác?!!

Vừa nói xong, hắn đã chạy đến, giơ cao tay ra sau toan đánh Song Ngu. Nhưng cậu lại nhanh hơn bọn chúng một bước. Nắm lấy bàn tay đó của hắn, cậu bẻ ngược, rồi quật hắn ta xuống đất. Hai tên còn lại nhìn thấy cũng lập tức xông lên, nhưng đều bị cậu cho ăn đập. Sợ hãi, bọn chúng nhanh chóng co giò mà chạy đi.

Sur Từ hai tay bám chặt vào lưng áo Song Ngu, cố giấu đi sự run rẩy vì sợ. Dù bình tĩnh thế nào, những trường hợp như thế này, cô chưa từng gặp. Sur Từ vẫn là con gái, mà cô thực sự đã rất sợ.

Bàn tay Song Ngu nắm lấy bàn tay còn lại, khuôn mặt hơi nhăn lại vì vết thương cũ. Dù vẫn giữ nguyên sự điềm tĩnh, Song Ngu dường như rất tức giận, cậu cắn chặt môi đến bật máu.

Lúc này, Song Ngu mới nhận ra Sur Từ đang bám chặt vào áo mình, thỉnh thoảng lại run lên. Cậu quay lại, đỡ cô ngồi xuống băng ghế. Song Ngu ngồi khụy một gối dưới đất, hai tay nắm lấy đôi tay của Sur Từ.

– Cậu không sao chứ? Bọn chúng có làm gì cậu không vậy?

Sur Từ không nhìn Song Ngu, cô khẽ lắc đầu. Cậu thờ phào, hơi mỉm cười.

– Tốt quá!

Cô vẫn không nhìn cậu, đôi mắt hình như đang nhìn đâu đó một cách lơ đãng.

– Cậu đã rất sợ, đúng không?

Không gật, cũng không lắc. Điều này càng khiến Song Ngu cảm thấy có lỗi.

– Là lỗi của tớ, tớ không nên rời khỏi cậu. Nếu cậu có chuyện gì, tớ...

Sur Từ lắc đầu nguây nguẩy, lần này, cô mới nhìn thẳng vào mắt cậu. Song Ngu không việc gì phải xin lỗi cả, người xin lỗi là cô mới đúng. Lúc nào cũng tỏ ra mình mạnh mẽ, mình biết rõ mọi thứ, nhưng khi đụng chuyện lại chẳng làm được gì ngoài phụ thuộc vào người khác. Thực sự là lúc đó, Sur Từ đã cầu nguyện Song Ngu đến cứu cô, cô mới là người phải xin lỗi vì quá phụ thuộc vào cậu và khiến cậu phải lo lắng.

Song Ngu mỉm cười. Cậu đứng dậy, rồi ngồi xuống cạnh Sur Từ. Cầm lấy chiếc túi nilong đặt bên cạnh, cậu lấy trong đó ra một cái bánh kẹp rồi đưa nó cho Sur Từ, còn mình thì ăn bánh mì thịt.

Sur Từ cắn một miếng bánh kẹp, vừa nhai vừa thỉnh thoảng nhìn sang Song Ngu. Cô ước gì mình có thể nói được ngay bây giờ, cô muốn cảm ơn Song Ngu. Cả cái lần cậu tìm thấy cô ở phòng dụng cụ thể dục, Sur Từ vẫn chưa cảm ơn cậu. Ngôn ngữ cử chỉ phần nào đó khiến cô cảm thấy có chút xấu hổ.

Đôi mắt Sur Từ chợt dừng lại ở vết thương ở bàn tay của Song Ngu. Có lẽ ban nãy đánh nhau khiến vết thương bị động, khiến máu thấm cả băng. Bỏ vội cái bánh kẹp sang bên, Sur Từ cầm bàn tay kia của Song Ngu lên.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Sur Từ khiến Song Ngu thấy vui, nhưng đồng thời thấy có chút tội lỗi.

– Không sao đâu. Chút về thay băng là được ấy mà!!

Sur Từ phồng má nhìn Song Ngu. Lại nói dối, làm như ban nãy cô không nhìn thấy cậu nắm chặt lấy nó với khuôn mặt nhăn nhúm không bằng. Bực bội, Sur Từ chạm vào vết thương kia một cái.

– Đau!

Song Ngu chỉ biết cười khì. Bất chợt, Sur Từ hơi cúi mặt xuống. Trước khi cậu kịp nhận ra, cô đã nhẹ nhàng hôn lên vết thương kia của cậu.

Ngoài im lặng, Song Ngư cũng chẳng biết phải phản ứng thế nào. Chợt, Sur Từ ngã đầu vào vai cậu. Bàn tay vòng ra sau định ôm lấy cô gái nhỏ, nhưng lại ngập ngừng rồi thôi. Cậu chợt thò tay vào túi áo khoác, nắm chặt vật tròn nhỏ trong đó, cậu mỉm cười. Một lúc nào đó, nhất định!

Vì cú ngã ban nãy, chân Sur Từ bị trật, nên Song Ngư chẳng còn cách nào khác ngoài cõng cô trên lưng. Bám vào áo cậu, Sur Từ lại thảnh thơi nhìn Song Ngư, mỉm cười nhẹ. Choàng hai tay qua cậu, cô dựa đầu vào lưng Song Ngư, nhắm hờ mắt. Song Ngư hơi liếc mắt ra sau, bàn tay chạm vào bàn tay Sur Từ, cười dịu dàng. Đi được một lúc, Sur Từ chợt kêu khều khều Song Ngư, tay chỉ về phía trước.

Đứng cách họ không xa, là một đám đông vây lại, trung tâm của đám đông ấy là một cặp nam nữ đang đứng đối diện nhau. Người con trai với đôi mắt màu lam như con lai có đôi phần khô sò xen lẫn tức giận, trong khi cô gái lại có vẻ hoàn toàn bình thường, nếu không muốn nói là đây sự đùa giỡn.

– Bảo Bình? Song Từ?

oOo

– Cậu nói cho rõ đi!! Chuyện này rốt cuộc là thế nào?!

Mặc kệ cả hai đã trở thành tâm điểm của sự chú ý khi mọi người xung quanh bu lại xem như đang xem kịch, Bảo Bình có đôi chút gất gỏng.

Song Từ đứng đối diện, đôi mắt chứa tia bồn chồn không nhìn thẳng vào Bảo Bình, cô cười khẩy.

– Đã nói rồi đấy thôi, cậu không nghe sao?!

– Tôi chẳng hiểu gì cả!!!

Bảo Bình gần như hét lên. Cả Song Từ, dù đang đóng vai người vô tình nhưng khoe mắt lại có cảm giác cay cay.

– Là cậu không muốn hiểu thì có!! Bộ cậu không nghe sao? Tôi chán rồi, làm bạn gái cậu chẳng vui gì cả!!

– Là vì cậu đã có thằng khác sao?

Song Từ có chút bất ngờ trước câu nói mang đầy hàm ý mỉa mai của Bảo Bình, cộng với nụ cười khẩy có chút đáng ghét. Cô nhếch môi, ngẩng cao đầu một cách cao ngạo, nhưng thực chất là muốn giấu đi đôi mắt dần đỏ hoe.

– Phái, vậy thì đã sao?!!

– Vậy thì ra, ngay từ đầu, cậu chỉ đùa cợt với tôi ?

– Là vậy đấy!! Giờ cậu mới biết sao? Thật ngậy tho!!

Bảo Bình chợt cúi gầm mặt. Hít một hơi thật sâu, cậu lại ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng mắt Song Từ mà cười khẩy một cái, dù lồng ngực đau đớn không thôi.

– Được! Cậu muốn tự do, tôi cho cậu toại nguyện mà đến với anh chàng của cậu!! Chúng ta chia tay!! Từ nay chẳng còn là gì của nhau nữa, như ý cậu rồi chứ gì??

Nói rồi, Bảo Bình quay lưng bỏ đi, không một cái nhìn lại Song Từ.

Song Từ đứng đó, mặc kệ người ta bàn tán tốt xấu về mình, cô cứ đứng như vậy, mặt cúi gầm xuống. Dù cố gắng bao nhiêu, giờ những giọt nước mắt cứ rơi xuống, chảy xuống đôi gò má của Song Từ.

“Xin lỗi cậu, Bảo Bình! Nhưng mà, đây là cách duy nhất! Xin cậu, hãy tha thứ cho tôi!”

oOo

Một chiếc ô tô sang trọng dừng lại gần đó. Từ trong xe, một chàng trai đưa mắt nhìn ra ngoài qua cửa kính. Đôi mắt màu xanh thăm đẹp đến lạ dán vào cô gái đang cố nín khóc vẫn giữ nguyên sự bình thản đến lạnh lùng.

– Hi sinh hạnh phúc của bản thân, cô ta thật ngốc nghếch!

– Song Từ là em gái anh mà, Khánh Đăng!

Đăng vẫn chống cằm lên bệ cửa, dường như không quan tâm đến giọng nói trong trẻo kia.

– Cô ta không phải em gái tôi, và chuyện của cô ta không liên quan gì đến tôi.

Cô gái cười ma mị, nói như có như không.

– Phải nhĩ, anh chỉ có mỗi một cô em gái mà thôi.

Đôi mắt Đăng rời khỏi Song Từ, trong lúc nhìn mông lung, hình ảnh một cô gái với đôi mắt giống hệt màu mắt của cậu lọt vào tầm mắt Khánh Đăng.

– “Từ Nhi.”

– Khánh Đăng, mà sao anh lại giúp Song Từ vậy?~

– Tôi không rảnh đến thế. Chỉ là tình cờ đi ngang qua nên cô ta bảo giả làm bạn trai một lúc.

– Đăng chỉ lo những việc có liên quan đến Leora thôi mà ha~!! Vậy, anh định sẽ làm gì?

Khánh Đăng lúc này mới rời khỏi cánh cửa xe, nhưng vẫn không nhìn người con gái ngồi cạnh mình. Cậu đẩy gọng kính, như để che đi những xúc cảm đang sau lớp kính kia.

– Hối tòi, còn cô thì sao, Thiên Hạt ?

Trong bóng tối của chiếc ô tô, Thiên Hạt mỉm cười bí ẩn. Không còn là vẻ tinh nghịch đáng yêu đến phiền phức như thường ngày, cô quay sang, nhìn vào đôi mắt kì lạ của Khánh Đăng, cười híp mắt, đồng thời gấp quyển sách đang đọc lại.

– Em theo phe anh, luôn luôn là như vậy.

Đăng lại quay đi, dường như không hề để tâm đến. Điều này khiến cậu không nhìn thấy đôi mắt hơi cụp xuống của Thiên Hạt. Cô cười khổ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: NHỮNG BÍ MẬT (3)

Khác hẳn với những ngôi trường tư thục không mấy xem trọng những ngày lễ quốc tế, Học viện UTX luôn tổ chức những buổi tiệc cho những ngày lễ này, hoặc những hoạt động ngoại khoá. Ví dụ như ngày hôm nay, học viện đã tổ chức một chuyến đi chơi nhân dịp Giáng sinh. Hình như không thích hợp cho lắm thì phải, khi mùa đông mà lại đi đến một vùng núi. Mà, thôi kệ!

Điểm đến của chuyến đi là vùng biển tích hợp leo núi và các hoạt động ngoài trời khác, nằm ở ngoại ô thành phố phồn hoa. Nhưng có vẻ, những cậu ấm cô chiêu của cái học viện này không mấy thích thú, đơn giản đối với họ – những con người được nuông chiều và sống trong nhung lụa từ thuở nhỏ – chẳng bao giờ lại thích đi đến cái nơi mà họ cho là “khi họ cò gáy.”

Luôn là ngoại lệ của mọi trường hợp, lớp S duy nhất của học viện thuộc khối 10, dù xuất thân cực kì danh giá nhưng lại cực hứng thú với chuyến đi này. Mà nói đi cũng phải nói lại, cũng là tại nó nài nỉ Nhật Nam đổi từ tiệc sang dã ngoại còn gì.

Nói là nói như vậy, chứ cái tật ngủ nướng vẫn chẳng thể nào bỏ được. Mà nói đúng hơn, thì cái người ngủ nướng còn ai khác ngoài hai cô cậu mèo lười và cá lười nữa nhì!

Tại nó đã ăn sáng xong, đồ cũng đã chuẩn bị kĩ lưỡng, và vẫn chưa thấy mặt Sur Từ với Song Ngư đâu cả. Chưa kể, cả Nhật Nam tại nó cũng chẳng thấy mặt mũi. Máu nóng của anh chàng lớp trưởng bắt đầu dồn lên đến não.

– Mấy cái đứa này muốn chống đối chứ gì?! Được lắm!!! Bạch Dương, mày lên gọi ba đứa nó xuống!!!

– Tuân lệnh, Lớp trưởng Bệ hạ!!

Bạch Dương lập tức co giò lên cổ mà chạy nhanh lên lầu, cái điệu bộ như gà mắc tóc khiến tại nó ôm bụng mà cười. Nhưng đầu đó vẫn tồn tại bầu không khí căng thẳng. Tại nó lên nhìn ra sau.

Bảo Bình ngồi trên ghế sofa, hoàn toàn chỉ chú tâm vào mỗi quyển sách giáo khoa nâng cao của mình, đôi mắt màu lam lạnh đến mức khiến tại nó thấy sợ. Bảo Bình của tại nó, chưa từng mang phong thái đó, cái phong thái lạnh lùng và dường như không quan tâm đến gì cả.

Tại nó lại quay vào trong bếp. Song Từ và Cự Giải đang nói chuyện rất vui vẻ. Khác hoàn toàn với thái độ của Bảo Bình, Song Từ làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tại nó cũng chẳng biết gì nhiều, ngoài chuyện tự đứng ngày hôm qua, Bảo Bình – người vốn đang đi hẹn hò cùng Song Từ – chợt dừng dừng bước vào

nhà, rồi không nói không rằng mà lạnh lùng bước lên lầu không thèm nhìn tụi nó lấy một cái. Sau đó thì khoảng tối, Song Tử về. Tụi nó có hỏi, nhưng tất cả những gì mà cô trả lời cho thắc mắc to tướng của tụi nó, chỉ đơn giản là câu.

– “Tụi này chia tay rồi. Không hợp, vậy thôi.”

Đó cũng là lần đầu tiên, tụi nó nhận ra một Bảo Bình lạnh lùng đáng sợ đến mức nào. Lúc nào cũng lạnh lùng ẩn ẩn hiện, lại chẳng thèm trò chuyện với ai mà cứ chui rúc vào đóng sách của mình, hết như Thiên Yết với Song Ngư vậy. Thậm chí cả Thiên Bình cũng không dám nói nhảm trước mặt cậu bạn thân của mình nữa.

Song Tử vẫn cười nói bình thường, đùa giỡn như chẳng có chuyện gì xảy ra. Dù cho bọn con gái có xúm lại hỏi tội cô nàng, Song Tử chỉ cười khì như đó hoàn toàn là chuyện bình thường, chẳng đáng nói. Cái cách giấu giếm giếm của hai người họ như thể tụi nó không đáng tin, khiến tụi nó rất không thích! Dù vậy, thiết nghĩ, có lẽ tụi nó không nên quá xen vào.

Còn đang ngập trong ý nghĩ của mình, thì tụi nó nghe thấy tiếng bước chân hối hả của Bạch Dương. Vẫn còn đứng trên bậc cầu thang, cậu nghiêng đầu, nói một cách bình thường.

– Bọn họ không có trên phòng.

Kim Ngưu chớp mắt mấy cái, rồi nhìn qua Thiên Yết. Rồi chợt, hai người cùng thốt lên.

– Quên mất! Hình như ban nãy bọn họ không có trong phòng!!

Tụi nó quay ngược lại nhìn hai người, từ ngạc nhiên sang khó chịu. Cái nhìn đó thật khiến cả hai bị lạnh sống lưng nha!! Quên thôi mà, có cái chi lớn lao đâu!!!

– Nam bảo phải đi đâu đó một chút, chắc chút nữa sẽ đến đó sau.

Xử Nữ vừa nói, vừa bỏ lại điện thoại vào chiếc balo.

– Các cậu, ra đây! Ra đây!! Có cái này hay lắm!!!

Cái giọng nhoi nhoi của Thiên Bình vang lên từ phía nào đó. Tìm kiếm một hồi, tụi nó nhìn thấy cậu chàng đang đứng ở phía cửa phụ đằng kia, vừa ngo đầu ra sau vừa đưa tay vẫy vẫy tụi nó.

– Mày bị cái giống gì thế hử?

– Mày lắm mồm quá lớp trưởng ạ!! Cứ lại đây đi!!

Ma Kết nhưn mảy, nhìn Thiên Bình vẻ khó tin, rồi sự tức giận lập tức trào đến. Cái thằng kia vừa nói cái quái gì? Bảo cậu lắm mồm?! Tụi nó vừa đi lại, Ma Kết đã “tặng” cho Thiên Bình một cục u trên đầu.

– Vậy vụ gì đây hả?

Cố nín cười, Cự Giải nói bằng giọng ngây thơ, hai tay đặt trên vai Thiên Bình mà đu lên, nhòm ra ngoài xem thử. Tụi nó thấy vậy, cũng lộ cái đầu ra mà tò mò.

Ngồi trên chiếc xích đu đặt trong sân sau nhà là một cặp trai tài gái sắc ngồi cạnh nhau. Song Ngư ngồi đọc sách, đôi mắt màu khói dán vào từng con chữ lạnh lùng mà dịu dàng theo cachcha nào đó. Cậu thỉnh thoảng lại nhìn sang cô gái ngồi cạnh, đưa tay vén vài sợi tóc loà xoà trước trán cô, mỉm cười nhẹ nhàng. Trong khi đó, Sư Tử ngồi cạnh dường như đang chìm vào giấc ngủ, dựa hẳn vào vai Song Ngư. Đôi mắt nhắm hờ, từng nhịp thở đều đặn. Gió thổi nhẹ mái tóc màu đen tuyền. Khuôn mặt vô cảm hình như đang cười. Cả hai bọn họ, tạo nên một khung cảnh thật đẹp, không quá lạnh nhạt mà rất nhẹ nhàng.

Cự Giải chồm trên người Thiên Bình, đôi mắt sáng rỡ. Một người cực ghiền phim Hàn với sự lãng mạn như cô cực kì thích khung cảnh này nha!!

Nhân Mã nhìn sang cô bạn, lại nhìn cái cặp đôi chẳng ra cặp đôi kia.

– Thích nhau thì tỏ tình đi! Cứ ập ập mở mở rồi tình ta tình tứ!!

– Cậu thì biết cái gì mà nói!! Vậy mới lãng mạn chứ!!

Tụi nó hầu như đều quay sang nhìn cô gái vừa thốt ra câu đó với ánh mắt kinh ngạc nhất có thể, kể cả Ma Kết.

– Bạn thân có khác!!

– Thế là cô nàng lớp phó của chúng ta đã bị nhiễm phim tình cảm ưt á!!

Bạch Dương chép miệng, trong khi Nhân Mã vờ lau nước mắt mà phụ họa theo. Ấy vậy mà nhân vật chính là Xử Nữ lại hoàn toàn chẳng hiểu chút gì, mặt cứ ngêch ra một cách ngây ngô. Cô thích lãng mạn, thích phim Hàn, bình thường mà, bộ có gì lạ lắm sao!!

– Ai đó gọi họ đi!! Sắp muộn giờ xuất phát rồi đây!

Cái giọng lạnh lùng phát ra từ trong nhà này thuộc về Bảo Bình. Từ một anh chàng ầm ập, dễ gần và có đôi chút lập dị, Bảo Bình lúc này vô cảm đến đáng buồn.

Song Tử lên nhìn cậu, đôi mắt hơi sụp xuống với lồng ngực nặng trĩu.

– Song Ngư!! Sư Tử!! Chúng ta sẽ muộn mất!!!

Song Ngư hơi ngẩng đầu khi nghe thấy tiếng gọi của Kim Ngưu, cậu gật đầu thể hiện rằng đã nghe rõ. Song Ngư quay sang, lay nhẹ Sư Tử. Cô khẽ cựa người, đôi mắt dần mở ra, Sư Tử dụi dụi mắt chẳng khác nào một con mèo con đáng yêu.

oOo

Trong khi chiếc xe riêng chở lớp S và những lớp khác bắt đầu khởi hành, thì ở trường, vẫn còn vài người ở lại.

Đứng trên sân thượng, hai tay đặt trên lan can mà nhìn mông lung đầu đó, đôi mắt xanh thẫm của Khánh Đăng lơ đãng phản chiếu hình ảnh bầu trời màu xám đặc.

Có tiếng động vang lên, dù vậy, Đăng vẫn không quay lại, dường như cậu thích ngắm bầu trời này hơn.

Cánh cửa sắt của sân thượng mở ra rồi đóng lại, Nhật Nam điềm nhiên bước đến. Cậu dựa người vào bức tường, đôi mắt màu xanh thẫm lạnh lùng nhìn đầu đó. Nam chột lên tiếng, như có như không.

– Quà nhiên, anh đã về, Khánh Đăng!

Đăng lúc này mới quay lại, cả hai đôi mắt đồng màu chạm nhau, cậu hơi cười. Sự lạnh lùng đằng sau cái mắt kính càng khiến nụ cười thêm bí ẩn.

– Lâu rồi nhỉ? Từ ngày hôm đó.

– Anh đã thay đổi rất nhiều! Không còn ầm ập và dịu dàng, thật lạnh lùng và vô cảm đến sợ.

Khánh Đăng lại cười, đôi mắt nhìn Nam đầy ẩn ý.

– Còn em thì chẳng thay đổi gì cả, ngoại trừ việc càng lạnh lùng hơn gấp bội.

Nam nhắm hờ mắt.

– Vòng vo này giờ đủ rồi. Nói em biết, anh về đây để làm gì?

Một tay vẫn đặt trên lan can, trong khi tay kia buông thõng, Đăng nhìn mông lung, cậu hỏi ngược lại.

– Tại sao lại hỏi khi đã biết rõ lí do?

Khoé môi Nam nhếch lên một cách thú vị. Nhưng ngay sau đó, nụ cười nửa miệng ấy lại thay bằng vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc.

– Song Tử và Bảo Bình đã chia tay, em nghĩ anh đã biết?

– Đương nhiên. Dù sao, hai đứa đó cũng chẳng hợp với nhau.

– Ý anh là tình cảm của cậu ta không đủ để cảm hoá trái tim sa ngã của Sog Tử?

Lần này, Đăng không trả lời. Nhận thấy điều đó, Nam cũng chẳng hỏi nữa. Chuyện của hai người họ, ra sao cậu cũng chẳng thêm quan tâm, chỉ là có một vài chuyện liên quan đến họ làm cậu thắc mắc và có chút tò mò. Nhưng cốt lõi, đây không phải chuyện cậu muốn hỏi.

– Anh nhập học vào đây để làm gì?

– Em đang nghi ngờ anh sao?

Câu hỏi mà Đăng thốt ra, cậu đã biết rõ nó hoàn toàn chẳng có câu trả lời. Khánh Đăng hơi cười. Cậu chẳng đứng đắn kia, dù là một đứa nhóc hay một chàng trai, quá khứ hay hiện tại, chuyện tin tưởng một người quá khó đối với Nhật Nam. Cậu cũng chẳng trách Nam được, khi bản thân Đăng dù sao, vẫn là đứa con của nhà họ Nguyễn.

– Anh, tại sao lại đưa cho Tử Nhi sợi dây chuyền đó?

Đăng không quá bất ngờ trước cái chất giọng có đôi chút nặng của Nam. Cậu không biểu lộ bất kì biểu cảm nào, cũng không nhìn Nam. Đăng đẩy gọng kính.

– Con bé không thể quên mãi được! Nếu không, Từ Nhi sẽ gặp nguy hiểm.

– Anh đang ích kỉ thì có! Anh chỉ không chịu được khi con bé quên anh!!

Đặng nhắm hờ đôi mắt, cười ma mị.

– Anh không phủ nhận điều đó, nhưng em biết mà phải không, rằng anh sẽ không bao giờ làm chuyện gì hại đến Từ Nhi?

Đôi mắt Nam hơi nheo lại. Đoạn, cậu quay người ra sau, toan bước ra khỏi sân thượng. Đôi chân Nam chợt khựng lại, cậu quay nửa đầu ra sau, nhưng vẫn không nhìn Đặng.

– Em không khẳng định, cũng không phủ nhận, vì xét cho cùng, anh vẫn mang trong mình dòng máu họ Nguyễn. Nhưng hơn cả thầy, em lại muốn tin. Bởi vì dù sao, anh vẫn là anh trai của Từ Nhi, và theo luật pháp là anh trai em, chỉ vậy thôi.

Nói rồi, Nam rời khỏi sân thượng.

Nhìn Nam dần biến mất đằng sau cánh cửa sắt đang đóng lại, Khánh Đăng ngả người ra sau, dựa hẳn vào lan can, cậu thở dài một cái. Đặng chợt cười nhếch môi.

– Phải nhĩ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: KHÓ XỬ.

Sau một ngày mệt mỏi trên chiếc xe buýt chạy đến điểm dã ngoại, đa số mọi người đều mệt lả, bao gồm cả tụi nó. Không trách được, khi đường vừa xóc lại hết tấc đường đến hồng động cơ! Nói chung ngày hôm nay, vừa mới đến khách sạn, bọn họ đã chui ngay vào phòng mà nghỉ ngơi rồi.

Lúc Nhân Mã thức dậy là đã tối rồi. Cô dụi dụi mắt, theo phản xạ nhìn thử bên ngoài, rồi lại nhìn giường kế bên. Nhân Mã khẽ nghiêng đầu khi thấy cái giường trống. Cô bước xuống, vớ đại cái áo khoác mặc hờ vào rồi đi ra ngoài.

Đi trên hành lang khách sạn, dù vẫn sáng rực đèn nhưng không khí lạnh vẫn phả vào khiến Nhân Mã vừa đi vừa dùng hai tay ôm lấy hai bên người, xoa xoa nhằm tạo chút hơi ấm.

– Tôi... không làm được...!

Một giọng nói lọt vào tai Nhân Mã. Cảm giác quen thuộc khơi dậy sự hiếu kì của cô. Ngập ngừng một lúc, Nhân Mã đứng nép vào góc tường, lén ló đầu ra hành lang bên kia mà xem thử. Cô thoáng bất ngờ.

Đứng ở phía bên kia, là Song Từ và một cô gái nào đó mà Nhân Mã không quen. Bọn họ dường như đang bất đồng và tranh cãi. Trong khi cô gái nọ cực kì tức giận, Song Từ lại hoàn toàn bình tĩnh.

Thuy An nhìn cô gái đứng trước mặt mình, đôi mắt nheo lại như thể đang nhìn thứ gì đó ghê tởm lắm. An tặc lưỡi, thò ra một cách đầy khó chịu. Bất chợt, Thuy An dùng tay bóp mạnh lấy mặt Song Từ, ép cô nhìn mình.

– Cô bảo cô không thể? Quả nhiên là bị thuần hoá rồi nhĩ, đồ hai mặt giả tạo!?

– Tôi không—

Song Từ còn chưa kịp nói hết, Thuy An đã chặn mồm cô lại.

– Tôi nói cho cô biết, hoặc là bây giờ, hoặc sẽ không bao giờ!

– Ý chị là gì?

– Khánh Đăng nhập học vào UTX rồi đấy! Cô nghĩ thằng nhóc đó sẽ dễ yên cho chúng ta muốn làm gì thì làm sao?!

Đôi mắt bình thản này giờ của Song Từ thoáng dao động. Đăng nhập học?! Chỉ mỗi việc về nước thôi vẫn chưa đủ sao? Song Từ thực không biết, anh ta muốn làm gì nữa!! Chống đối, anh ta luôn chống đối mọi thứ!!!

Nhìn điệu bộ của Song Từ, Thụy An nhếch mép. Bỏ tay khỏi cô, An hơi ngẩng cao đầu, đôi mắt nhìn xuống Song Từ đầy sự khinh bỉ.

– Được thôi, tôi cũng chẳng cần thứ vô dụng như cô nữa! Dù sao trong tay tôi, vẫn có hàng tá con tốt hữu dụng!!

– Phải, bởi vì chị chính là loại người đó còn gì! Dùng nỗi đau của một người để thao túng chính họ.

– Vậy cô thì sao, cô cũng đã chia tay cậu bạn trai của mình đấy thôi!! Có lý do của nó cả mà nhỉ?

Vừa dứt lời, bàn tay Song Từ bất giác đưa lên, toan đánh Thụy An, nhưng cô ta nhanh hơn một bước. Thụy An nắm được bàn tay sắp đánh mình của Song Từ, giật mạnh. Rồi ngay sau đó, An đã giáng vào mặt Song Từ một cái tát mạnh đến mức phát thành âm thanh. Cái âm thanh đặng chát mang theo sự đau buốt xông đến não bộ Song Từ, cô khẽ nhắm mắt vì đau. Khuôn mặt vẫn quay sang bên, Song Từ liếc mắt lườm nguyệt Thụy An. Đáp lại, An chỉ cười nửa miệng.

– Cô có quyền phán xét tôi sao, đưa con gái của con đàn bà lăng loạn? Mà nói cho cùng, cũng do bọn chúng ngu, nên mới bị thao túng! Vậy thôi!! Còn chuyện của cô, là cô quyết định đấy chứ!! Chia tay thằng nhóc Bảo Bình đó là do cô mà!!

Ánh mắt nhìn An của Song Từ sắc đến hãi, nhưng An hoàn toàn chẳng có chút gì gọi là sợ cả. Cô ta chọt cúi đầu xuống, ghé sát tai Song Từ mà thì thầm.

– Tôi nghĩ cô sẽ tìm được cơ hội nhỉ?

– Đừng có sai khiến tôi, Thụy An!!

Thay vì trả lời, Thụy An lại nói như có như không, một cách bất cần, cô ta cười ma mị.

– Tôi biết cô sẽ làm. Mà dù có hay không đi chăng nữa, kế hoạch của tôi vẫn không bị ảnh hưởng gì cả!!

– Chị!!

– Cứ từ từ mà tận hưởng đi, đứa em gái giả tạo ngu ngốc của tôi ơi!

Nói rồi, Thụy An bước đi, vừa đi, cô ta vừa cười một cách đắc chí.

Nhân Mã đứng một góc, nghe được từ đầu đến cuối, có chút ngỡ ngàng. Đứa con gái đó, dù không quen biết, nhưng qua hành động lời nói của cô ta, đủ để Nhân Mã biết đó là người tốt hay xấu. Cô thực đã định xông ra lúc Song Từ bị tát, nhưng lại thôi. Bộ não của Nhân Mã, đang cố tiếp thu hoàn toàn những gì vừa nghe. Nhưng cái từ làm cô sững người nhất, chính là hai chữ giả tạo.

Song Từ về phòng ngay sau đó, thấy Nhân Mã đã ngủ từ bao giờ. Cô đứng dậy, đi sang giường Nhân Mã, dịu dàng sửa chăn cho cô. Song Từ mỉm cười nhẹ. Rồi chẳng hiểu sao, cô lại cảm thấy khoe mắt ươn ướt, mắt nó cứ cay cay sao ấy! Đến lúc nhận ra, cô đã khóc rồi.

Song Từ thật không biết lý do tại sao mình lại khóc, nhưng cô không tài nào ngăn được những giọt nước mắt này. Nó cứ chảy ra, rồi khỏi mắt Song Từ mà rơi xuống má, xuống đất. Cô lấy tay bụm chặt miệng, cố không phát ra tiếng động, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Nhân Mã.

Ở đâu đó trong lồng ngực Song Từ, nó đau lắm! Đau đến kinh khủng!! Thụy An nói đúng, chính cô là người đã đề nghị chia tay với Bảo Bình, chính cô là người khiến cậu thay đổi từ một con người dịu dàng, là do cô hết cả!! Cô cũng chỉ là một đứa con gái giả tạo hai mặt, vì bản thân mà cố thể hy sinh mọi thứ!! Nhưng Song Từ chỉ đơn giản là muốn được yêu thương mà thôi. Một đứa con gái được sinh ra từ một người đàn bà lăng loạn và không bao giờ được gia đình đếm xỉa đến như cô, chỉ muốn ít nhất một lần được cảm nhận tình yêu thương. Chẳng lẽ, ngay từ đầu là cô sai sao...?

Song Từ nào biết, Nhân Mã có ngủ đâu! Cô chỉ giả vờ chợp mắt khi nhận ra Song Từ bước vào phòng, giả vờ mình đã ngủ. Nằm co ro trên giường, Nhân Mã kéo tấm chăn, đôi mắt cụp xuống một cách buồn bã. Người bạn mà cô luôn nghĩ là thân thiết, liệu cô hiểu được Song Từ bao nhiêu? Rằng đằng sau nụ cười và sự hồn nhiên ấy là những giọt nước mắt đau khổ chỉ có thể rơi khi một mình?

oOo

– Được rồi!! Cùng đi nào!!!

Nói rồi, Kim Ngưu và Thiên Hạt lon ton chạy trước. Nhân Mã này giờ vẫn còn phiền muộn chuyện hôm qua, cũng bỏ luôn bộ mặt ủ rũ mà chạy theo hai cô bạn. Bạch Dương nhìn cô, mỉm cười.

Chà là ngày hôm nay, tụi nó quyết định đi tham quan nơi này một chút. Những con đường với mấy cửa hàng bán đồ địa phương thật sự khiến tụi nó thấy thích thú.

Song Từ nhìn bọn họ, rồi lại vô tình nhìn Bảo Bình như một thói quen khó bỏ. Cậu đeo tai nghe, đôi mắt màu lam nhìn mông lung một cách lơ đãng, dường như không còn chú ý đến điều gì xung quanh nữa. Trong lúc vẫn còn suy nghĩ như vậy, Song Từ chột bị Thiên Hạt kéo đi. Nhìn Thiên Hạt, cô chớp mắt vài cái, rồi nhập bọn với Kim Ngưu và Nhân Mã luôn.

Cự Giải và Thiên Bình đi cạnh nhau, tay trong tay không rời lấy một giây, lại còn nói chuyện riu ra riu rít.

Xử Nữ đi cùng Ma Kết, vẻ mặt hơi đăm chiêu. Nhật Nam hôm nay vì lười nên cũng chẳng thèm đi cùng, nhưng dù vậy, cô vẫn không tài nào quên được cuộc nói chuyện đó, và cả cách mà cậu ta uy hiếp cô bằng cái giọng tự mãn của mình.

– Không sao chứ? Một hả?

Quay đầu sang, Xử Nữ thấy Ma Kết đang nhìn mình, đôi mắt có chút bận tâm. Cô cười, khẽ lắc đầu. Để cậu không nghi ngờ, Xử Nữ chạy lại, hai tay khoác vào cánh tay cậu một cách thân mật.

Đi cuối cùng là Song Ngư và Sư Tử. Biết rõ cái tính mù đường từ nhỏ xíu của cô, cậu nắm chặt lấy tay Sư Tử không buông, cô cũng chẳng cự tuyệt. Vẫn như mọi khi, họ chẳng khác nào được bao quanh bởi một bầu không khí ngọt ngào. Nhưng hôm nay, có gì đó căng thẳng, và nó xuất phát từ Sư Tử.

Dù vẫn trò chuyện vui vẻ với Song Ngư, nhưng Sư Tử lại mãi chỉ nghĩ về giấc mơ ngày hôm qua. Trong giấc mơ ấy, cô nhìn thấy bản thân khi còn là một đứa nhóc, mẹ cô – Cát Linh, và một ai đó mà cô không thể thấy được mặt.

Song Ngư đủ tinh ý để nhận ra nỗi phiền muộn trong đôi mắt màu xanh thẫm kia, cậu hơi cúi người, cho bằng với tầm mắt Sư Tử. Song Ngư đưa tay, gạt nhẹ mấy sợi tóc loà xoà trước trán của cô. Trong khi Sư Tử còn ngạc nhiên, cậu mỉm cười.

– Đừng có suy tư như thế! Thoải mái đi, tớ ở cạnh cậu mà!

Sư Tử thật chẳng biết nên cười hay khóc đây nữa, thật bó tay với Song Ngư, nhưng mà, nhờ cậu, cô cảm thấy thoải mái hơn một chút. Song Ngư nhìn khuôn mặt đã giãn ra của Sư Tử, cười híp mắt.

oOo

Cả ngày hôm nay của lớp S là lang thang ngoài đường từ sáng đến chiều. Tụi nó hết đi chỗ này lại đi chỗ khác, hết ăn cái này lại ăn đến cái kia. Đến lúc vừa về đến khách sạn, cả đám lập tức bị Xà Phu mắng té tát vì cái tội đi mà chẳng thèm xin phép ai.

Mắng một lúc, Xà Phu thở dài ngao ngán. Có mắng hay không, cũng chưa chắc gì đã vô đầu được mấy cái đứa nhí nhỏ này. Nghĩ một lúc, anh đành để tụi nó về phòng, chắc cả đám cũng mệt là rồi.

Song Tử đang đi thì có người gọi đến. Có chút hoảng hốt, cô vội tìm một góc khuất nào đó, cô cho tụi nó không để ý.

– Chị muốn gì nữa đây hả?!

– À rá, tôi chỉ đơn giản là muốn nhắc cô đừng quên nhiệm vụ của mình mà thôi.

– Đương nhiên tôi không quên, và tôi càng không cần chị nhắc!!

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khúc khích lộ rõ sự khinh bỉ. Song Tử dập máy ngay lập tức. Tay nắm chặt cái điện thoại như sắp vỡ ra, tay còn lại cô dấm mạnh vào tường đến chảy máu. Song Tử cứ thế trượt dài xuống, rồi ngồi hằn dưới nền đất lạnh lúc nào không hay.

Cô hoàn toàn không hiểu được, chỉ mới hôm qua, thậm chí là mới sáng nay thôi, Song Tử vẫn còn có ý định trả thù Sư Tử. Hôn thầy bất kì ai, thậm chí cả ba mình, cô hận Sư Tử đến tận xương tuỷ, chỉ muốn Sư Tử biến mất. Vậy mà lí do tại sao, ngay lúc này đây, nghĩ đến việc phải hãm hại cô gái đó, cô lại đau đốn khôn nguôi?!

– Minh... phải làm gì đây...? – “Làm ơn, chỉ cho tớ với, Bảo Bình...”

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: SỰ TỨC GIẬN ẤY, NỖI ĐAU ẤY.

Tụi nó hầu như đã kéo nhau ra ngoài gần hết vừa để mua vài thứ cần thiết, vừa để tham quan khu trung tâm thị trấn ở đây. Chỉ còn mỗi Sư Tử ở lại khách sạn, cô hơi lười khi nghĩ đến việc đi bộ hết quãng đường này đến quãng đường khác.

Song Ngư đương nhiên đã định ở lại cùng với Sư Tử, nhưng lại bị cô đẩy đi cùng tụi nó, bảo là có vài thứ nhờ cậu mua hộ. Song Ngư hơi ngập ngừng, rồi cũng đồng ý.

Người duy nhất lời được Nhật Nam đi chỉ có mỗi mình Thiên Hật. Độ dai dẳng và sự lý lợm của cô nàng khiến người ghét phiền phức như cậu cũng phải bỏ cuộc mà miễn cưỡng nghe lời. Dù vậy trước khi đi, Nam có thì thảo dặn dò Sur Tù, cậu bảo cô phải hết sức cẩn thận. Sur Tù một chút cũng không hiểu ý cậu, nhưng chưa kịp hỏi lại thì Nam đã bị tụi nó lôi đi rồi còn đâu!

Lúc này, Sur Tù đang ở trong phòng, ngồi trên giường mà chăm chú đọc sách, không rời mắt lấy một giây. Chợt như nhớ ra gì đó, cô bỏ quyển sách xuống nệm, thò tay vào túi lấy ra hai sợi dây chuyền.

Sur Tù nhìn chúng một hồi lâu, đôi mắt hơi sụp xuống. Cô bất giác mân mê chiếc mặt hình mặt trăng của sợi mà Khánh Đăng đưa cho cô, thỉnh thoảng lại nhìn sang sợi dây mặt trời của mình.

Đúng lúc đó, vang lên tiếng gõ cửa khiến Sur Tù khẽ giật nảy. Cô vội cất lại hai sợi dây chuyền vào túi, bước xuống giường mà đi ra mở cửa.

Cánh cửa mở ra, Sur Tù có chút ngạc nhiên khi người đứng trước mặt cô lúc này, không ai khác chính là Song Tù. Sur Tù hơi nghiêng đầu.

– Cậu biết đấy! Hi hi! Tớ quên đồ nên chạy về lấy, rốt cuộc lười quá mà ở phòng luôn! Tại buồn quá nên qua đây nói chuyện với Sur Tù đấy mà!!

Sur Tù ngẩn người một lúc, rồi gật gù như đã hiểu.

Song Tù lon ton bước vào căn phòng là nơi nghỉ ngơi của Sur Tù và Kim Ngưu, ngồi phịch xuống giường. Sur Tù thấy vậy, cũng ngồi xuống cạnh cô. Với tay lấy quyển sổ đặt trên đầu tủ cạnh giường, Sur Tù viết gì đó.

– “Các cậu đi đâu chơi thế?”

– Chả biết! Tớ bỏ về giữa chừng mà!~

Song Tù cười tươi nhìn cô gái ngồi cạnh. Cô lẽ ra không nên về khách sạn mới phải, khi Thụy An đã bảo cô kéo dài thời gian với tụi nó, để cô ta dễ bề hành động. Vậy mà chẳng hiểu tại sao, Song Tù lại chạy về nữa. Cô điên rồi!! Mà cũng có lẽ, là do Song Tù không muốn khiến Bảo Bình và cả bản thân phải cảm thấy khó xử.

Nhận thấy sự lơ đãng và vẻ mặt nghiêm trọng của Song Tù, Sur Tù dùng tay phẩy trước mặt cô. Song Tù khẽ giật mình, chớp mắt nhìn cô, rồi lại mỉm cười.

– Giống, thật sự hai người rất giống nhau.

Câu nói của Song Tù khiến Sur Tù thoáng ngạc nhiên.

– Cậu, và anh ấy. Sur Tù này?

– ?

– Tớ có chuyện này, muốn kể cho cậu.

Sur Tù hơi nghiêng đầu nhìn Song Tù. Đáp lại sự thắc mắc đó là cái gì đó nghiêm túc đến lạ từ cô nàng siêu quậy. Chống hai tay ra sau, Song Tù ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

– Nó là một câu chuyện kể về một cô bé. Cậu biết không, cô bé đó, là con gái của một người đàn bà trong hộp đêm, lăng loạn và mê tiền bạc. Nó thường xuyên là bao cát để bà mẹ tệ bạc trút giận khi say xỉn, bị bắt nghỉ học để làm việc nặng nhọc để mang tiền về cho bà ta.

– ...

– Bà ta thường xuyên dẫn đàn ông về nhà, thậm chí đã mấy lần bà ta xem bán đứa con gái để kiếm tiền đốt vào ma túy và ăn chơi.

Sur Tù hơi ngờ ngợ, cái giọng kể và khuôn mặt có chút buồn kìa, Song Tù hệt như đang kể về chính bản thân mình. Nhưng cô rõ ràng, là con gái của một trong Thập Nhị Gia tộc cơ mà!

– Cho đến khi, một người đàn ông xuất hiện, tự xưng là ba và đưa cô bé thoát khỏi bà mẹ tàn bạo. Có năm mơ nó cũng không ngờ, ba nó là một người giàu có bậc nhất, và hơn cả thầy, là nó có cả gia đình. Nó có một người chị và một người anh, dù chỉ cùng nửa dòng máu của ba đi chăng nữa!!

Song Tù hoàn toàn không hiểu, tại sao mình lại có thể kể câu chuyện này ra, nhưng...

– Nhưng dù cho cô bé có cố gắng làm thân với anh chị bao nhiêu, họ đều xa cách, thậm chí ghét đáng cô bé. Có lẽ người anh trai có chút tình thương với nó, anh lạnh lùng nhưng không ghét nó như người chị gái. Đối với nó như vậy là quá đủ!

– ...

– Nó luôn làm mọi thứ cho ba và anh vui lòng, họ thường xuyên khen cô bé. Nhưng...

Sur Từ khẽ nghiêng đầu, cô hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy nét mặt gần như đanh lại của Song Từ.

– Và rồi cô bé nhận ra, tình yêu mà ba nó dành cho nó đó giờ chỉ là giả tạo. Ông phải làm vậy để che mắt nó, rằng ông ta là xã hội đen. Từ ngày mọi chuyện đến tai nó, ông bắt đầu trở nên lạnh nhạt với cô bé.

– “Còn anh trai thì sao?”

– Cô bé đã nghĩ vậy đấy, rằng nó còn có người anh nhất mực yêu thương nó. Nhưng đó là cho đến khi, cô ta xuất hiện!!

Cô ta?

– Đứa con gái của gia tộc giàu có bậc nhất có thù oán sâu đậm với gia đình nó. Cô ta sung sướng và cao quý hơn nó gấp bội. Nhỏ tuổi hơn cô bé, nhưng cô ta lại thông minh siêu việt, lại xinh xắn và có thân phận mà tỷ người mơ ước, trong đó có nó!!

Chẳng hiểu sao, một cảm giác kì lạ không tên xông đến Sur Từ.

– Hơn cả như thế, cô ta còn là em gái của anh trai nó!! Phải, người phụ nữ duy nhất mà ba nó yêu, cũng chính là mẹ của anh và cô ta, họ là anh em cùng mẹ khác cha!!

Lúc này thì Sur Từ có thể cảm nhận rất rõ, sự tức giận đang toát ra từ Song Từ.

– Người anh duy nhất thực sự yêu thương nó, dần trở nên lạnh nhạt và xa cách nó, không lâu sau thì đi du học, bỏ lại nó bơ vơ một mình giữa căn nhà lạnh giá, hằng ngày chịu sự vô cảm của người cha, chịu đựng những lời lăng mạ của người chị!!

Có gì đó... lạ lắm...!!

– Cô ta được mọi người yêu quý, chớ che!! Cô ta hạnh phúc và được tôn vinh như một vị thánh sống!!! Anh của nó muốn bảo vệ cô ta bằng mọi giá!! Ba của nó yêu thương cô ta vì cô ta là đứa con gái của người phụ nữ duy nhất ông yêu!! Ngay cả bạn thân của nó cũng phải đau khổ biết bao lần khi người mà nó thích cũng thích cô ta!!

Sur Từ khẽ nhủ mày. Cô đi đến, chạm nhẹ vào Song Từ, toan khuyên cô bình tĩnh lại nhưng lập tức, bị đẩy ra một cách thô bạo, khiến Sur Từ mất thăng bằng mà ngã khỏi giường.

Song Từ lạnh lùng nhìn cô gái đang ngã dưới sàn, đứng dậy.

– Cô ta lẽ ra không nên tồn tại!! Sur Từ thông minh mà phải không? Có lẽ đã đoán được rồi!!

Sur Từ trần trụi mắt nhìn cô gái đứng trước mặt mình. Cô gái dễ thương hiểu động giờ lạnh lùng đến sợ. Cố giữ bình tĩnh, cô cứ bán tin bán nghi. Đúng lúc đó thì Song Từ lên tiếng.

– Còn nghi ngờ? Không sai đâu, cô ta chính là mày đấy, Sur Từ!!

Song Từ đang nói gì vậy? Cô á!? Sur Từ một chút cũng không tài nào hiểu được!! Giả như cô có thể nói, cô muốn hỏi cho rõ ràng!!!

– Chính mày là kẻ đã cướp đi mọi thứ của tao ! Cần tao nói rõ cho mày không?!! Phải, cô bé đó là tao, là tao!! Chị tao chính là Thụy An, chính là đứa đã nhốt mày vào phòng thê dục đó, kế hoạch đó cũng là ý của tao!! Sao hả?!

Đôi mắt kinh ngạc Sur Từ phản chiếu hình ảnh đầy giận dữ của Song Từ, với hai mắt đỏ hoe từ bao giờ.

– Mày đang thắc mắc anh tao là ai chứ gì?! Chính là cái người mày gặp trên sân thượng đấy!! Là Khánh Đăng đấy!! Anh ta là con của mẹ mày với ba tao đấy!! Là anh mày đấy!! Mà chắc mày cũng chẳng nhớ ra!!!

Khánh Đăng? Người con trai hôm đó, người đã đưa cho Sur Từ sợi dây chuyền mặt trăng, chính là anh trai của cô, người anh cùng mẹ khác cha của cô sao?! Chuyện này làm sao có thể xảy ra được!!

...

“Ấm áp như mặt trời, dịu dàng như ánh trăng. Dù chia cắt nhưng luôn hướng về nhau, các con cũng vậy, hãy luôn bảo vệ nhau, được chứ?”

“Mẹ, con là con trai mà!! Của con phải là mặt trời chứ!!”

“Bởi vì Khánh Đăng của mẹ dịu dàng và tự tin như ánh trăng, còn Sur Từ thì sôi nổi và luôn tỏa sáng như mặt trời!!”

“Hai người nói gì con chẳng hiểu gì hết!! Trời với chả trăng! Dù sao, con và anh Đăng sẽ không~bao giờ chia cắt như mặt trời và mặt trăng đâu!!”

...

N-Nhớ rồi!! Những kí ức ngày thuở nhỏ đó, Sur Từ nhớ ra rồi!! Khánh Đăng, anh trai của cô và cả của Nam, kí ức về hai sợi dây chuyền mà mẹ dành

cho anh em cô, Sur Từ làm sao có thể quên được cơ chứ!! Nhưng, hai từ “anh trai” ấy, Sur Từ biết đến chỉ là một người bạn mà cô vô tình gặp, rồi tiếng gọi mẹ kia cũng chỉ là mẹ nuôi, làm sao lại trở thành là Khánh Đăng là con ruột của mẹ Linh, cô thực không hiểu.

Song Từ nhìn khuôn mặt đầm chiêu và đôi mắt rung rung kia, lạnh lùng.

– Mày nhớ được gì rồi sao?! Vậy càng tốt!!

Dứt lời, Song Từ đi đến, bất ngờ tát một cái thật mạnh vào mặt Sur Từ, khiến cô vì không phản ứng kịp mà nằm xuống sàn.

Cổ họng đau rát, bản thân làm gì có tư cách khuyên răn Song Từ, nhưng cô vẫn muốn nói!!

– D... Dừng... lại đi...!

Song Từ thoáng ngạc nhiên, rồi lại nhếch môi cười.

– Nói lại được rồi sao?! Chọn lúc thích hợp thật!!

Bản thân Sur Từ cũng hơi bất ngờ khi mình vừa có thể nói lại, nhưng cổ họng vẫn đau rát khiến cô chỉ có thể nói những câu ngắt quãng.

– Giờ thì sao nào?! Dừng lại?! Mày muốn ra lệnh cho tao sao?! Mày biết mà đúng không, rằng tao hận mày đến tận xương tủy!!! Vào lớp S cũng chỉ là tao tiếp cận mày mà thôi biết không hả?!

– Cậu... hận bao nhiêu... cũng được...! Nhưng làm ơn... bình tĩnh lại!!

Song Từ cười nửa miệng.

– Mày dịu dàng đột xuất à? Chẳng phải lạnh lùng vô cảm lắm sao?! Định diễn kịch hả?!

– Tôi...

– Mày ngon thì trả lại gia đình cho tao đi!! Từ khi biết nhận thức đến nay, tao còn hiểu được yêu thương là như thế nào nữa kia!! Thứ sinh ra đã hạnh phúc như mày, không có quyền phán xét tao!!!

– Làm ơn... hãy bình tĩnh lại đi!! Mọi người luôn yêu quý cậu, cả tôi... cũng vậy...!!

– Im đi!!!

Bị con giận dữ làm mờ mắt, Song Từ với tay gần đó, lấy đại cái kính viễn vọng của Kim Ngưu đặt bên giường, giơ cao lên mà đập mạnh xuống. Đôi mắt tím anh ngày nào bị che lấp bởi thù hận, cô chỉ có thể nhìn thấy những giọt máu bắn ra và đôi mắt màu xanh thăm thẳm tuyệt đẹp mờ to kính hải trước khi gục xuống.

Song Từ thờ hồng hộc, vút đại cái kính viễn vọng sang bên mà khuỵu sụp xuống, khóc nức lên.

Một lúc sau, Song Từ mới nhận ra, Sur Từ đã bất tỉnh từ lúc nào. Sự giận dữ biến đâu mất, cô vội vàng bò lại bên Sur Từ, lay nhẹ.

– S-S-Sur Từ à!! C-Cậu nghe không vậy??

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng một lần nữa mở ra. Thụy An bước vào, theo sau cô ta là vài ba người mặc vest đen. An hơi ngạc nhiên khi Song Từ ở đây, lại càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy tình hình hiện tại, rằng Sur Từ đã nằm gục trên sàn từ lúc nào. Cô ta cười nửa miệng, vỗ tay chậm chậm một cách chế giễu.

– Dù không theo kế hoạch, nhưng giỏi, giỏi lắm, em gái yêu quý!!

Song Từ hoàn toàn không để tâm đến Thụy An. Cô đã làm gì thế này??!

– Mang nó đi!!

Thụy An vừa phẩy tay, một tên mặc vest đi lại, thô bạo đẩy Song Từ ra mà bế thốc Sur Từ lên.

– Này!! Máy người làm gì thế hả!?!?

– Cậu đó dành cho cô mới đúng!! Định làm gì đấy??

Song Từ vừa định chạy theo đám người kia đã lập tức bị Thụy An chặn lại. Cô cúi gầm mặt, không dám đối diện với An.

Thụy An nhếch môi cười, rồi quay người về phía cửa.

– Đi thôi!!

Song Tử nhìn theo bóng An rời khỏi phòng. Cô khựng lại, nhìn một lượt khắp căn phòng, cuối cùng một cách nặng nề bước theo An, không quên khoá cửa lại.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: LO SỢ – MỐI NGHI NGỜ.

– Sao rồi?!

– Không ai nhìn thấy cậu ấy cả!!

Khuôn mặt Thiên Yết đánh lại, trong khi đó, Kim Nguu cắn chặt môi, cô lo đến muốn khóc. Trái tim Kim Nguu như bị bóp nghẹt, rốt cuộc Sur Tử đang ở đâu? Đây không phải lần đầu cô đột nhiên biến mất, và vì vậy, Kim Nguu không thể ngăn bản thân lo lắng cho cô. Ngay lúc này, nếu Thiên Yết không cản lại, cô đã chạy đi tìm Sur Tử. Nếu lại như lần trước...

Tại nó, tất cả hiện đang tập trung trong phòng của Sur Tử và Kim Nguu. Nếu Kim Nguu không thấy lạ và báo, tại nó có lẽ sẽ không biết Sur Tử không có ở khách sạn.

Cô để điện thoại trong phòng, chuyện đó hoàn toàn bình thường, nếu tại nó không nhìn thấy cái kính viễn vọng của Kim Nguu nằm lẫn lóc trên sàn, trên nó và xung quanh là những vết máu còn mới. Hệt như linh tính mách bảo, tại nó chợt nghĩ đến việc Sur Tử gặp chuyện không hay.

Cánh cửa bật mở một cách gấp gáp, Bạch Dương và Nhân Mã chạy vào, thở hồng hộc mà nói.

– K-Không hay rồi!! S-Song Tử cũng... không có trong phòng!!!

– Không thể nào!! Cậu ấy bảo về trước rồi mà!!!

– Hai người họ đi đâu vậy chứ?! Hay là có chuyện gì rồi??

Ma Kết gần như phát điên. Một hôm trước Sur Tử bị nhốt, giờ thì cô và cả Song Tử đều biến mất không dấu vết. Hết chuyện này đến chuyện khác, tại sao cứ ập đến cái lớp này!!

– Đây! Làm sao Song Ngu và Nhật Nam có thể bình tĩnh như vậy? Họ không lo sao?

Dù biết điều mình hỏi có chút ngốc nghếch, nhưng Kim Nguu không tài nào ngăn được sự hiếu kỳ của bản thân mà hỏi nhỏ Thiên Yết. Cậu không nhìn cô, nói một cách bình thản.

– Nhật Nam thì tớ không biết, nhưng nếu cậu nghĩ tên nhóc kia bình tĩnh được thì sai lầm to đấy!

Kim Nguu không giấu được vẻ mặt ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Thiên Yết. Cậu quay đi chỗ khác, dù vậy cô vẫn nhìn thấy đôi mắt màu khói hơi cụp xuống, Kim Nguu có chút hụt hẫng. Cô biết, cậu cũng đang rất lo lắng.

Ngặt Nam ngồi trên giường, hai tay chống cằm đặt trên đùi, đôi mắt xanh thẫm kia vẫn lạnh lùng. Chợt, một thứ gì đó lấp lánh chiếu vào mắt cậu. Nam hơi cúi người, nhặt nó từ dưới đất lên. Là sợi dây chuyền mặt trời của Sur Tử, và trên đó cũng có vết máu. Cậu khẽ nhún mày, bàn tay cầm sợi dây chuyền nắm chặt.

Song Ngu ngồi trên ghế sofa, yên tĩnh đọc sách. Dù vậy, không có bất kỳ con chữ nào lọt vào đầu cậu, khi tâm trí Song Ngu lúc này chỉ có mỗi hai chữ “Sur Tử,” đến mức, cậu thậm chí còn không nghe thấy tại nó đang nói về điều gì.

Bảo Bình đứng dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, mặt đánh lại một cách dăm chiêu. Dù đã chia tay, dù đã ép bản thân không được phép nghĩ về cô ta, nhưng cậu không tài nào ngăn bản thân lo lắng cho Song Tử. Cô và Sur Tử, hai người bọn họ tại sao lại biến mất chứ!!

– Có nên báo với Xà Phu không?

Thiên Hạo hỏi một cách khó khăn. Cự Giải dịu dàng nhìn cô, chậm chậm lắc đầu.

– Tạm thời chưa nên. Thầy ấy sẽ lo lắng lắm đấy!

– Nhưng chẳng lẽ cứ thế này!! Ai mà biết được bọn họ có xảy ra chuyện gì hay không?? Hay lại như lần trước, nếu thế thì chẳng phải rất nguy hiểm sao?!

Thiên Bình tức giận nắm mạnh vào tường. Biết mình hơi lớn tiếng, cậu có chút khó xử với Cự Giải.

– Tớ xin lỗi...

Cự Giải nhìn cậu, biết rõ Thiên Bình vì tức giận mới lớn tiếng vậy, nên cũng chẳng buồn giận dữ gì. Cô đi đến bên cậu, nhìn Thiên Bình mà cười nhẹ trấn an.

Xử Nữ im lặng nhìn tụi nó, chẳng hiểu sao cô có cảm giác rất lạ. Chỉ là cảm giác, nhưng cô nghĩ cô ta biết chuyện gì đó, vì cô ta là người đã cho Nhật Nam thông tin còn gì. Nghĩ vậy, Xử Nữ vội vàng chạy ra phía cửa. Bàn tay vừa định chạm vào tay nắm, thì cửa đã được mở từ bên ngoài.

Xử Nữ thoáng ngạc nhiên, không chỉ cô mà cả tụi nó cũng vậy, trừ Nam và Thiên Hạt ra. Trước mặt tụi nó lúc này, là một chàng trai, cũng chính là người đã mở cửa. Mái tóc đen tuyền và đôi mắt xanh thăm thẳm hiếm gặp, dù mới gặp nhưng lại có cảm giác quen thuộc, cùng với chiếc mắt kính tạo nên vẻ ngoài cao cao tại thượng.

– Anh Đăng!!~

Vừa nhìn thấy Đăng, Thiên Hạt đã chạy lại bên cạnh, mỉm cười vui vẻ. Đáp lại vẫn là sự lạnh nhạt từ cậu. Điều này càng khiến tụi nó ngạc nhiên hơn.

– Nhóc con, mày quen anh ta?

Thiên Yết thắc mắc hỏi. Cô em gái của cậu cười híp mắt, gật đầu.

– Đương nhiên! Đăng là ân nhân và là người quan trọng nhất với em đấy anh hai!!

Cậu khẽ nghiêng đầu, đôi mắt màu khói lộ rõ sự ngạc nhiên, rồi lại thôi. Chỉ cần người này chẳng liên quan gì đến sự mất tích của họ là được, còn lại cậu không quan tâm.

– Đăng, anh đến đây làm gì?

Giọng nói xuất phát từ chiếc giường góc phòng, nơi Nhật Nam đang ngồi. Hai đôi mắt đồng màu giao nhau. Khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, nhưng ẩn sâu chính là sự khó chịu, tức giận và lo lắng. Đăng hỏi.

– Từ Nhi có chuyện rồi có đúng không?

Cách xưng hô kia khiến tụi nó lại bị dẫn đến sự ngạc nhiên khác. Người con trai lạ mặt kia không chỉ quen với Thiên Hạt, còn quen với cả Nhật Nam, thậm chí còn gọi Sur Từ bằng cái tên thân mật như vậy. Chẳng lẽ còn bí mật mà tụi nó chưa biết sao? Nhất là, người con trai này, ngoài việc có vẻ cậu ta là học sinh năm hai hay năm ba gì đó, tụi nó hoàn toàn không biết cái người tên Đăng này là ai.

Nhật Nam không nhìn thẳng vào mắt Khánh Đăng, cậu dường như đang suy nghĩ gì đó.

– Sur Từ và Song Từ mất tích rồi! Chẳng thấy đâu cả!!

Xử Nữ cũng chẳng biết, tự dưng không đánh mà khai như thế, nhưng có gì đó ở người con trai này khiến cô thấy rất lạ, nhưng đủ để cô chắc cậu ta không phải người xấu.

Khánh Đăng hơi nhíu mày, nhưng lại cười lạnh một cái. Cậu tựa nửa người vào tường, một chân gác hờ.

– Chỉ có Từ Nhi gặp chuyện mà thôi.

Tụi nó lập tức quay sang nhìn nhau. Kim Ngưu hỏi nghi hoặc.

– Ý anh là sao?

– Mấy người đứng là đồ đầu đất!

Một cách lạnh lùng, Nam lên tiếng mà không nhìn tụi nó lấy một cái. Tụi nó có chút khó chịu, nhưng vẫn im lặng chờ xem cậu định nói gì.

– Đúng là Song Từ có mất tích, nhưng là mất tích với tư cách là kẻ đứng sau hãm hại em gái chúng tôi.

Câu nói của Nam như một tiếng sấm đánh ầm vào tai tụi nó. Cậu vừa nói gì, tụi nó nghe chẳng rõ gì cả. Mà, chúng tôi là sao?

Cách nói kia của Nhật Nam khiến Kim Ngưu tức giận. Cậu ta nghĩ mình là ai mà dám nói bạn thân của cô như thế!!

– Sao cậu dám nói vậy?!

– Vì đó là sự thật mà! Cốt thì cô ta trở thành thành viên lớp S cũng là có chủ đích cả thôi.

– Cậu có bằng chứng gì chứ hả?? Đừng có nguy biện, Song Từ không phải loại người như cậu nói!! Đúng không, Nhân Mã??

Kim Nguu vội quay sang Nhân Mã tìm sự đồng tình, nhưng hoàn toàn khác với suy nghĩ của cô, Nhân Mã lại cúi gầm mặt xuống, đôi mắt cụp lại.

– Cậu sao vậy Nhân Mã? Nói đi!! Đừng nói là cậu tin lời Nhật Nam nhé?!

Dù bị lay mạnh bởi Kim Nguu, Nhân Mã vẫn vậy. Biểu hiện đó khiến tụi nó bắt đầu thấy lạ. Bạch Dương nhận thấy mức độ quan trọng của tình hình, vội xông vào, nắm lấy tay Nhân Mã kéo sang một bên. Cậu quay sang Kim Nguu.

– Cậu bình tĩnh lại đã, Kim Nguu!

– Bình tĩnh cái gì?! Bạn tớ bị cậu ta vu oan kiêu đó, Nhân Mã lại tin cậu ta, cậu bảo tớ bình tĩnh thế nào đây hả Bạch Dương!! Các cậu không lẽ không thấy tức giận gì sao?! Thiên Yết cậu bỏ tớ ra!!

Nắm lấy tay Kim Nguu, Thiên Yết siết nhẹ. Cô quay sang nhìn cậu, thẳng thắn dùng đôi mắt kiên định giận dữ đối diện với đôi mắt màu khói lạnh lùng kia.

– Tớ thực sự cũng không muốn tin chút nào. Nhưng mà...

Giọng nói có phần run rẩy của Nhân Mã khiến ánh mắt tụi nó đồng loạt dồn về phía cô. Cô bất giác nắm chặt lấy tay Bạch Dương. Cậu nhìn Nhân Mã, trừ khi chuyện gì đó khó nói lắm, nếu không Bạch Dương chưa từng nhìn thấy một Nhân Mã cúi gầm mặt như thế nào, cô hẳn đang rất khó xử.

– Thực ra, hôm qua, tớ nhìn thấy Song Từ nói chuyện với ai đó, trông có vẻ giận dữ lắm! Họ nói về kế hoạch gì đó... có liên quan đến... Sur Từ...

– Người đó là ai?

– Một người tên Thụy An, hình như là chị cậu ấy, nhưng họ cãi nhau to lắm!! Và cách xưng hô của họ, rất lạ!!!

– Cậu nói dối!!

Kim Nguu gần như hét lên, rồi lại lắc đầu liên tục rồi khụy hẳn xuống đất. Toàn bộ sức lực của cô, bị rút cạn bởi câu nói ấy cả. Người bạn mà cô ngưỡng mộ và yêu quý hơn thầy mất tích không rõ dấu vết, người bạn thân lâu năm lại là kẻ đứng sau vụ mất tích đó. Bảo Kim Nguu chấp nhận, chấp nhận thế nào được!!

Thiên Yết nhìn Kim Nguu, dù hơi ngập ngừng, cậu vẫn quỳ xuống, hai tay đặt trên vai ôm lấy cô.

Cái tên Thụy An này cho Song Nguu cảm giác khá quen, hình như nghe ở đâu rồi. Là bà chị tỏ tình với cậu ngày hôm đó!! Song Nguu khẽ nhún mày, là do chị ta sao?! Nhưng quan trọng hơn, Sur Từ đang ở đâu cơ chứ!! Cậu tự trách bản thân vô dụng, đã hứa rồi nhưng cậu chẳng bảo vệ gì được cho cô cả! Nếu cậu ở lại với Sur Từ, chuyện này đã không xảy ra.

Bảo Bình vẫn đứng đấy, dù bình tĩnh nhưng sâu thẳm trong đôi mắt màu lam sáng là sự dao động không hề nhẹ. Lồng ngực cậu lúc này đau đến khủng khiếp! Bọn họ đang nói Song Từ là gián điệp, là người xấu sao? Nếu vậy, cậu càng không được phép nhớ tới, vậy mà... Cậu, chẳng lẽ đã yêu cô đến mức đó?! Không thể!!

Nhìn biểu hiện của Bảo Bình, Khánh Đăng nhếch mép. Dù đã che giấu bằng sự bình tĩnh, cậu đủ tinh ý để thấy sự hoang mang lo lắng trong đôi mắt màu lam.

– Cậu không có gì muốn hỏi tôi sao, Bảo Bình?

Lúc này, Bảo Bình mới nhìn sang Khánh Đăng. Cậu nheo mắt đầy khó chịu.

– Có đó. Chẳng phải anh là bạn trai của Song Từ sao? Tôi nghĩ anh biết gì đó.

Tụi nó lập tức quay sang nhìn Đăng. Người này là lí do cho sự chia tay của Song Từ và Bảo Bình?!

– Có gì đáng cười chứ hả?! Anh nói mau!!

Nhìn cái điệu bộ bồn chồn của anh ta, Kim Nguu không ngăn được mà lớn tiếng.

– Thì tại mấy người quá ngu ngốc!!

– Cái gì?!

Thiên Hạc nhìn một lượt tụi nó, cuối cùng dừng lại ở Bảo Bình.

– Anh Đăng không phải bạn trai Song Tử, mối quan hệ giữa họ chẳng thể đến mức đó đâu!!

– Vậy thì là gì hả?!

– Cô ta làm vậy là để lấy lý do chia tay với cậu. Dù sao ông ta cũng không thích, và cô ta là con rỗi của ông ta, sẽ nghe lời một cách vô điều kiện.

Bảo Bình mở to mắt. Không chỉ cậu mà cả tụi nó cũng vậy. Rốt cuộc là chuyện quái gì đang diễn ra vậy chứ?! Hết chuyện này đến chuyện khác, đầu tụi nó muốn nổ tung rồi!! Ông ta, là ai cơ?!! Vậy thì rốt cuộc, Khánh Đăng là ai cơ chứ?!

– Xử Anh!! Cô làm gì ở đây?!

Tiếng của Thiên Bình khiến Xử Nữ giật mình quay đầu lại. Đúng như cậu nói, lấp ló bên ngoài, là cô gái có vẻ ngoài hao hao giống cô, là Xử Anh.

Một cách ngập ngừng, Xử Anh đứng trước mặt tụi nó, khẽ chào. Cái không khí trong phòng này căng thẳng, căng thẳng đến ngột ngạt. Khi nhìn thấy Khánh Đăng, cô thoáng ngạc nhiên.

Xử Anh lẽ ra không được sang đây. Nếu Thụy An biết cô phản bội và bán đứng cô ta, chắc chắn An sẽ lại khiến những ngày khốn khổ kinh hoàng ấy quay lại. Xử Anh sợ, rất sợ là đằng khác, nhưng vì lý do nào đó, cô vẫn muốn nói. Quá đủ rồi!! Cô không thể vì sự ngu ngốc và lòng tự tôn của bản thân mà khiến hết người này đến người khác phải đau khổ nữa! Đặc biệt là cậu!! Bất giác nhìn sang cậu, vẫn là đôi mắt tuyệt đẹp đầy lạnh lùng tự mãn.

– Mọi người, có thể dành cho tôi chút thời gian không?

oOo

Trong khu rừng nằm gần chân núi, Song Tử đứng đó, tựa nửa người vào thân cây phía sau, mắt nhìn lơ đãng một điểm vô hình nào đó giữa không trung. Cô chợt nâng hai bàn tay lên. Nhìn vào đó, cô cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình.

Dù đã rửa sạch không biết bao nhiêu lần, dù đã chà xát đến đau rát, sự thật rằng Song Tử đã đánh cô gái ấy đến bị thương sẽ không bao giờ thay đổi. Lúc đó cô quá giận dữ, giận đến không thể kiểm soát bản thân. Cũng may Sur Tử chỉ bị thương nhẹ, nếu không, ba và anh sẽ không tha thứ cho cô, chính bản thân cô cũng không thể tha thứ cho mình.

Nhưng dù vậy, cô vẫn chính là kẻ tham gia vào kế hoạch bắt cóc Sur Tử.

Song Tử thở dài một cái, cô đứng thẳng dậy, quay người bước đi. Dừng lại trước căn nhà hoang nằm giữa khi rừng, Song Tử điềm nhiên bước vào.

Trong căn phòng của ngôi nhà hoang, Sur Tử ngồi dưới sàn, hai tay hai chân bị trói chặt. Cô vẫn còn bất tỉnh vì cú đánh của Song Tử.

Song Tử vô thức bước lại gần cô. Khuyu một gối trước mặt Sur Tử, cô toan chạm vào thì đúng lúc đó, một tiếng nói vang lên đầy đanh đá.

– Cô đang định làm cái quái gì thế hả?!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: HẬN THÙ VÀ LÒNG ĐÓ KÝ.

– Cô đang định làm cái quái gì thế hả?!

Song Tử hơi quay người lại, không có chút giật mình hay bất ngờ nào. Cô gái đứng đó, hai tay khoanh lại trước ngực, đôi mắt nhú lại vừa khó chịu vừa đanh đá.

– Thụy An.

– Cô không định thả cô ta đấy chứ!!

Vừa dứt lời, Thụy An bật cười một cái như thể đó là điều vui nhộn lắm. Lãnh đạm nhìn An, Song Tử hoàn toàn bình thản.

– Tôi sẽ không làm thế.

– Nhưng tôi mà không đến lúc đó, cô có lẽ đã giết chết con nhóc đó rồi nhỉ?

Đôi mắt nhìn Sur Từ của cô mở to, rồi lại nheo lại một cách khó sở. Riêng điều này thì An nói đúng, nếu cô ta không vào, Song Từ đã bị sự tức giận điều khiển, ai biết được cô sẽ gây ra chuyện gì. Dòng máu mafia chảy trong cô, cô hoàn toàn có thể xuống tay.

– Lúc đó tôi đã mất bình tĩnh. Ba đã bảo, không được phép làm hại Sur Từ.

Trong đôi mắt đanh đá kia của Thụy An dâng lên sự khinh bỉ đầy tức giận. Cô đưa chân đá mạnh chiếc ghế gần đó.

– Cả ba cũng bị mù rồi!! Đứa như nó thì có chết cũng chưa hết tội!!!

Song Từ thật muốn nói, Sur Từ có tội tình gì chứ, chẳng phải tất cả đều do người khác gán ghép, đều do người khác vì một chuyện nào đó xảy đến với mình mà cảm hận sao, nhưng cô không tài nào nói được. Đến lúc nghĩ lại, cô đang lo, đang đứng về phía Sur Từ sao!! Bực bội, cô bỏ ra khỏi phòng.

oOo

Lúc này, bọn nó đang ở trong khu rừng gần chân núi. Theo lời Xử Anh, thì Sur Từ bị bắt đến một ngôi nhà hoang gần đây.

...

– Cô bảo Sur Từ bị Song Từ và Thụy An bắt sao?!

Xử Anh nhìn tụi nó, gật đầu.

– Các cậu có thể không tin tôi cũng được!! Tôi chỉ muốn nói vậy.

– Tại sao lại giúp chúng tôi? Cô theo Thụy An còn gì?!

Ma Kết hoàn toàn không thích Xử Anh, cái người đã bao lần làm hại bạn gái cậu. Xử Anh hơi cúi mặt.

– Là tôi bị cô ta uy hiếp. Nhưng điều đó không quan trọng nữa, là do tôi ích kỉ cả!! Tôi chỉ biết nghĩ cho bản thân mình.

Tụi nó nửa tin nửa ngờ, không rõ có nên tin tưởng cô gái này thì đúng lúc đó, Song Ngư lên tiếng.

– Vậy, Sur Từ hiện giờ ở đâu?

...

Không phải Song Ngư tin tưởng gì cô ta, cậu chỉ lo lắng cho Sur Từ. Bằng mọi giá, cậu muốn tìm thấy cô.

Khu rừng quá rộng lớn để tụi nó có thể tìm kiếm. Hết cách, tụi nó đành chia ra, đi theo từng cặp.

oOo

Sur Từ mở mắt tỉnh lại một cách khó khăn. Trước mặt cô, là một không gian u tối, nhưng dù tối thế nào, cô cũng nhìn thấy được khuôn mặt của cô gái trước mình.

Nhận thấy Sur Từ tỉnh, Song Từ vội vàng lùi lại, vấp phải một thứ gì đó trên sàn mà ngã xuống đất. Thụy An khinh bỉ nhìn cô, rồi tiến lại chỗ Sur Từ, quỳ một chân xuống cho bằng với tầm mắt cô lúc này.

– Tỉnh rồi hả?

– Đây... là đâu...?

Sur Từ khẽ nhăn mặt vì đau. Máu từ vết thương ở đầu loan ra, chảy xuống bên mắt khiến cô không thể nhìn một cách bình thường khi nó cay cay mùi máu. Đó cũng là lúc cô nhận ra, mình đang bị trói.

Thụy An nhìn bộ dạng kia của cô gái trước mặt mình, bật cười.

– Thật đáng thương!! Nhỉ?

Sau chữ “nhỉ” của mình, An giơ cao tay, tát thật mạnh vào mặt Sur Từ. Đứng đằng kia, Song Từ hoảng hốt.

– Chị làm gì đấy??

– Xót hả?!

– K-Không phải, chỉ là, ba bảo không được làm tổn thương cô ta cơ mà!!

Thụy An thở hắt khó chịu.

– Chỉ tát thôi. Mà cô có tư cách nói câu đó không nhẽ?~

Song Tử mím chặt môi. Cô vùng vằng bỏ ra ngoài, nếu cứ ở đây, cô sẽ điên mất.

Trong căn phòng lúc này chỉ còn mỗi mình Thụy An với Sur Tử. An quay lại, nhìn Sur Tử mà mỉm cười.

– Tao nghe con nhỏ nói mày vừa nhớ ra quá khứ nhỉ? Kể tao nghe với!!

Đối với Thụy An hết như một trò hài, cô ta ôm bụng cười. Sur Tử trừng mắt nhìn An, khó chịu quay mặt sang hướng khác.

Cảm thấy mình bị xem thường khiến An tức giận. Cô ta dừng cười, xắn tới nắm lấy cổ áo Sur Tử xốc ngược. Đôi mắt khinh bỉ mà Sur Tử dành cho cô ta khiến Thụy An điên tiết. Nắm chặt nắm đấm, cô ta đấm mạnh vào mặt Sur Tử, mắt nhắm tịt khiến cô ngã hất xuống sàn.

– Ánh mắt đó hết như ông bà già tao!! Trong khi tao lúc nào cũng khiến họ hài lòng với vai con trưởng, thì bọn họ chỉ biết nhìn tao bằng ánh mắt khinh bỉ đó!!!

Nói rồi, Thụy An lại ngồi xuống, thô bạo nắm tóc Sur Tử kéo cô dậy, khuôn mặt Sur Tử nhăn lại vì đau. Thụy An ghé sát mặt cô, thì thào.

– Mày biết không? Tao đã ~ giết ~ mẹ mình!!~

Đôi mắt Sur Tử mở to một cách kinh hãi nhìn Thụy An. Đáp lại vẫn là sự hồ hững như chẳng phải chuyện gì lớn lao.

– Bà ta lúc nào cũng thúc ép tao trở thành người giỏi nhất, bà ta muốn tao là người thừa kế, muốn tao phải giỏi hơn Khánh Đăng, giỏi nhất!! Bà ta là mẹ, nhưng chưa lần nào dành cho tao tình thương!!!

– Chỉ vì điều đó... mà cô giết mẹ mình...?

– Phải!! Tao đã dùng dao đâm bà ta rất nhiều lần, không thể đếm được! Gia đình tao là mafia, và ba tao cũng chẳng thương yêu gì mẹ ta, nên vụ việc này sẽ mãi chìm trong bóng tối!! Đã mười hai năm rồi còn gì!!

Cái cách nói như đang nói về một câu chuyện hài thú vị của Thụy An không khiến Sur Tử sợ hãi, đó chỉ là sự khinh bỉ không hơn không kém. Dù vậy, cô có chút đồng cảm. Cô, người đã bị hành hạ sống dở chết dở. Nhưng, giết người là chuyện không thể tha thứ!!

– Lại dùng ánh mắt đó nhìn tao?!! Tao cấm mày khinh bỉ tao!! Tao không cần đứa như mày thương hại!! Tao chả làm gì sai cả!!!

Cứ mỗi câu, Thụy An lại tát Sur Tử một cái. Mớ móng tay và lực mà cô ta dồn vào khiến Sur Tử đau rát, cô thờ hòng học. Thụy An bóp mạnh cằm Sur Tử, ép cô nhìn vào mình.

– Thứ như mày, không đáng tồn tại!! Ông trời đã quá bất công!! Tại sao chỉ mình mày được ưu ái như thế!!!

Một cái tát khác lại giáng thẳng vào mặt Sur Tử. Nhưng lần này, chẳng hiểu sao lại đau đớn gấp bội, đến mức ngã xuống sàn. Thở gấp, Sur Tử cố nói thành tiếng.

– Tôi không phải... đùa hoàn hảo như vậy...!!

Phải, cô không hoàn hảo, cô không phải lúc nào cũng hạnh phúc. Dù chỉ mới lấy lại được một phần kí ức, nhưng tất cả đều chỉ là những kí ức đau khổ. Vô số lần bị bắt cóc khi còn bé tí chỉ vì cô là người thừa kế, vụ tai nạn khiến cô mất người mẹ cô nhất mực yêu thương, khiến cô trầm cảm, việc cô bị hành hạ tàn nhẫn bởi Minh Uyên, rồi... Mọi thứ cứ ủa về. Nhưng lúc này, Sur Tử mới nhận ra, có một người trong kí ức của cô, cô không thể nhớ ra tên, không thể nhớ ra khuôn mặt.

Thụy An nhìn đứa con gái trước mặt mình đang nằm dưới sàn, sự tức giận lại dâng lên. An giơ cao chân, dùng đế đôi giày cao gót của cô ta đập mạnh lên bàn tay Sur Tử. Sur Tử cắn chặt đến mức bật máu, cổ không kêu thành tiếng.

– Mày bảo mày không hoàn hảo?? Thử hỏi xung quanh đi, có ai bảo mày khổ sở không hả?!! Mày và thằng Đăng, tao căm ghét, tao hận đến tận xương tủy!!!

Vừa định lên tiếng nói, Thụy An đã cúi người xuống. Chân vẫn đạp trên bàn tay trắng nõn lúc này đã chảy nhiều máu của Sur Tử, An dùng tay bóp mạnh khuôn mặt của cô. Dù là con gái, nhưng sức của cô khiến Sur Tử cảm thấy xương hàm mình sắp vỡ vụn.

– Để tao nói cho mày một bí mật.

Thụy An chột cúi người xuống, ghé vào Sur Tử mà thì thầm.

– Vụ tai nạn của mẹ mày... là do tao gây ra...!!

– !!!

Dùng hết sức mình, Sur Từ đẩy mạnh Thụy An ra, khiến cô ta ngã sòng soài trên sàn. Gương người đứng dậy, An dùng chân đá mạnh vào Sur Từ, miệng nhõn nụ cười ma quái.

– Dù sao đó cũng chỉ là trò chơi trẻ con!! Tao chỉ nhét cái lon rỗng dưới thắng xe nhà mày thôi!! Có trách thì trách sao lại tinh cò để tao bắt gặp kìa!!!

Sur Từ cố ép mình không khóc, nhưng cơ thể lại đau dữ dội, khi cứ mỗi câu, cô lại nhận một cú đá từ Thụy An. Nhưng hơn cả thể, lồng ngực cô đau đốn gấp bội. Mẹ của cô, chỉ vì lòng hận thù quái gở của cô ta, mà nỡ giết mẹ cô sao?

– Cô... chỉ mới mười tám tuổi thôi mà!! Sao có thể... độc ác... đến thế!!?

Thụy An bật cười. Cô ta đi lại, nắm tóc Sur Từ mà xóc ngược lên.

– Là tại mày đấy chứ!! Tao ghét nụ cười hạnh phúc của mày, tao muốn phá hủy nó!!! Và lại, nếu mày đau khổ, thằng nhóc kia cũng sẽ đau khổ!!!

– Người cô hận, là tôi, hay anh Đăng...?

– Cả hai!! Mày trong tay tao, thì thằng nhóc đó sẽ không thể kên kiệu nữa!!

– Anh Đăng chẳng có lỗi gì cả, và cô cũng chỉ đang mù quáng vì lòng hận thù ngu ngốc vô thực của mình mà thôi!!

Vừa nói dứt câu, Sur Từ đã bị Thụy An đá mạnh vào mặt, khiến cô ngã ra sau, đầu đập mạnh vào tường đau điếng đến rướm nước mắt. Thụy An đi tới, nắm lấy tóc Sur Từ mà giật ngược cô dậy.

– Ai cho mày lên tiếng? Hà???

Sur Từ chợt cảm thấy thứ gì đó lạnh lạnh cọ sát mặt mình. Một thứ kim loại sắc nhọn khiến cô mở to mắt kinh hãi.

– Nhìn mặt mày kìa!! Buồn cười quá đi mất!!!

Thụy An vừa dí sát lưỡi dao vào mặt Sur Từ, vừa cười phá lên như gì đó thú vị lắm. Cô ta chợt đưa mặt mình gần với Sur Từ, con dao nắm chặt trong tay trong khi đôi mắt nhìn vào mắt cô.

– Đôi mắt này đẹp thật!! Tao chưa nhìn thấy bao giờ!! Nhưng mà...

Trong khi Sur Từ còn đang thắc mắc tại sao lại dừng lại, thì một cảm giác đau đốn lan đến tận xương tủy kéo đến.

– Đôi mắt của mày, của thằng Đăng và cả Nam, tao ghét nó!!

Trước khi cô kịp nhận ra, Thụy An đã dùng con dao trong tay mình, đâm phập vào con mắt trái của Sur Từ. Dù vậy, nét mặt của cô ta lại bình thản đến sợ hãi.

– Aaaaaa!!!

Tiếng hét của Sur Từ vang vọng khiến Thụy An càng thêm thú vị. Cô ta nhìn cô đang cố không rên rỉ, những giọt nước mắt tuôn ra như suối, mang theo những giọt máu từ con mắt trái hoà thành thứ dung dịch màu đỏ loãng mà phá lên cười.

– Dừng lo!! Tao sẽ không đâm quá sâu, chỉ đủ để lấy đi con mắt này của mày thôi!!!

Sur Từ đau đến phát điên, cô đau, rất đau!! Dù vậy, Thụy An vẫn chưa có ý định rút con dao của mình ra. Cứ thế, cứ thế, vừa cười lớn, cô ta vừa giữ nguyên lưỡi dao trong hốc mắt trái Sur Từ. Máu từ vết thương bắt đầu chảy xuống bên má, nhỏ xuống sàn. Từng giọt, từng giọt màu đỏ tươi, kèm theo những giọt nước mắt đau đốn của Sur Từ.

– Chị làm cái gì đấy hả???

Chẳng biết từ đâu, Song Từ xuất hiện, xô mạnh Thụy An khiến cô ta ngã vào tường, còn mình thì nhanh chóng chạy lại bên Sur Từ. Cởi trói cho cô, Song Từ lo lắng.

– Sur Từ, cậu...!!

Cái cách Sur Từ ôm chặt mắt trái mà rên rỉ vì đau đốn khiến tim Song Từ như bị bóp nghẹt. Cô lẽ ra không được quan tâm đến, vậy mà...

– Đi!! Phải rời khỏi đây, nhanh lên!!

Nói rồi, Song Từ vội nắm lấy tay Sur Từ, kéo cô chạy đi. Một tay ôm chặt mắt trái, cô chạy theo Song Từ.

Thụy An nhìn hai người chạy ra khỏi căn phòng mà điên tiết.

– Người đâu!! Bắt chúng lại, mau lên!!!

oOo

Song Tử và Sur Tử chạy trong khu rừng. Nếu đôi chân trần của Sur Tử đau rát vì thỉnh thoảng lại đạp phải vật nhọn, thì Song Tử lại không ngừng ngoái lại đằng sau. Mỗi lần nhận thấy đám người áo đen kia, cô lại dắt Sur Tử chạy nhanh hơn.

Cô không có thời gian để nghỉ tại sao cứu Sur Tử, chỉ biết, đây là điều cô muốn làm!! Song Tử muốn lương thiện, cô muốn là người tốt! Ít nhất, cô không muốn bị ghét nữa. Là vai phản diện chẳng vui gì cả, và cô có lẽ, cũng không thích hợp chút nào!!

“Mọi người luôn yêu quý cậu, cả tôi... cũng vậy...!!”

– Sur Tử cẩn thận!!!

Một người đàn ông từ phía xa, chĩa súng về phía họ. Song Tử hoảng hốt, lập tức đẩy Sur Tử ra. Trước mắt cô, Song Tử bị bắn, máu bắn tung toé từ phía hông.

– Song Tử!!!

Sur Tử vội chạy lại, đỡ lấy Song Tử. Cô ôm chặt vết thương của mình, cắn chặt môi vì đau. Máu ở vết thương loan ngày càng nhiều.

– Chạy đi... Sur Tử...!!

– Cứu tớ làm cái quái gì chứ?! Cậu... bị ngốc hả?

Dứt lời, Sur Tử choàng tay cô qua vai mình, cố gượng mà bước đi. Cơ thể nhỏ nhắn của cô đang mệt và đau đớn không thôi, từ ngày hôm qua đến giờ, vết thương trên người Sur Tử nhiều vô kể. Nhưng, bỏ cô gái này lại, cô không làm được!!

oOo

Hiện tại, Song Ngư và Xử Anh đi cùng nhau. Như mọi khi, cậu hoàn toàn chỉ chú tâm vào việc tìm kiếm Sur Tử. Mặc cho đã mấy lần bị cành gai đâm vào người, Song Ngư không hề bộc lộ chút cảm xúc nào. Xử Anh đi theo sau, cũng không ngừng tìm kiếm.

– Cô có quen với Nhật Nam và Sur Tử sao?

Xử Anh khẽ giật mình, cô gật đầu, rồi lại lắc đầu, cuối cùng lại gật đầu.

– Tôi có quen bọn họ, lúc còn ở Mi. Chúng tôi là bạn cho đến khi...

Song Ngư có chút thắc mắc về sự ngập ngừng kia, nhưng không hỏi lại. Xử Anh mím chặt môi, nói tiếp.

– Cho đến khi tôi bị cả trường bắt nạt và tẩy chay vì lỡ gây sự với hoa khôi của trường. Lần đó, trường tôi và trường đại học của Sur Tử và Nhật Nam có giao lưu, nhưng bọn họ đã lừa tôi đi, như một người xa lạ, mặc cho tôi bị bắt nạt.

– Tôi nghĩ họ có lí do của mình nên mới làm vậy. Mà vậy thì liên quan gì đến Thụy An?

Xử Anh chợt im lặng, bước chân cũng dừng lại. Một cách khó khăn, cô nói tiếp.

– Người cầm đầu bắt nạt tôi chính là Nguyễn Thụy An!

Song Ngư gật gù tỏ ý đã hiểu. Nhưng thực là có thể nào, cậu cũng không ngờ bọn họ lại có mối quan hệ kiểu đó. Nhưng bằng cái cách giao tiếp giữa Xử Anh và Nhật Nam, cũng dễ hiểu. Và cậu phần nào đã đoán ra được, lí do tại sao hai người họ lại bỏ rơi Xử Anh.

Đúng lúc đó, có một âm thanh hệt như tiếng súng vang lên ở đâu đó. Linh cảm xấu dâng lên trong cậu, Song Ngư vội vàng chạy theo tiếng súng đó, Xử Anh thấy vậy, cũng vội theo cậu.

Song Ngư chợt nghe có âm thanh xào xạc từ bụi cây phía sau, lập tức quay lại.

– Là ai?!

– G-Giọng nói... đó...? Song Ngư...??

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: TRÒ ĐUA CỦA SỐ PHẬN.

– Lũ các người là một đám ăn hại!! Có mỗi hai con nhóc cũng tìm không xong!!!

Thuy An tức giận đá phăng cái ghế gần đó, tạo ra một tiếng động lớn lạnh lẽo. Đôi mắt kia, không còn là của một cô gái chỉ mới mười tám tuổi, đó là đôi mắt của ác quỷ, đôi mắt chứa đầy dã tâm.

– Bọn nó chẳng đi đâu xa được đâu, với cái thể trạng đó!!! Tìm tiếp cho tôi!!! Bất sống con nhóc đó về hỏi tội, tôi nhất định sẽ trừng phạt cái tội phản bội của nó!! Còn con bé kia, nếu dám chống cự, giết không tha !!

– Nhưng cô hai, chẳng phải ông chủ bảo không được làm cô ta tổn thương sao?

Một tên chợt hỏi, lập tức bị một chiếc ghế từ đâu bay đến, bay sượt qua hất ta. Thuy An quát lớn.

– Dám cãi lời tôi?! Anh muốn chết hả?! Tìm!! Các người biến đi tìm cho tôi!! Ngay!!!

oOo

– G-Giọng nói... đó...? Song Ngư...??

Một cô gái bước ra từ phía sau bụi cây, đỡ lấy một cô gái khác. Cơ thể nhỏ nhắn với bộ quần áo dính đầy máu, đôi chân trần với nhiều vết thương lớn nhỏ. Là khuôn mặt đó, nhưng tại sao máu không ngừng chảy ra từ mắt trái?

– Sur Từ!!!

Song Ngư vội vàng chạy lại. Xử Anh biết, cũng chạy đến, đỡ lấy cô gái kia khỏi Sur Từ. Khi nhận ra là Song Từ, cô có chút hoảng hốt. Xử Anh chạm vào khuôn mặt Song Từ, vô nhẹ, sự lạnh lẽo khiến cô bất giác run lên một cái.

Sur Từ nhìn khuôn mặt lo lắng của Song Ngư, hơi cười. Khuôn mặt của cậu, bị nước mắt của cô làm nhoè đi. Sur Từ ho vài cái, thờ gấp.

– Mắt cậu làm sao vậy?! Chuyện gì đã xảy ra?! Nói cho tớ biết đi!!

Chỉ việc Sur Từ có thể nói lại đã khiến cậu bất ngờ rồi, đến khi nhìn thấy con mắt trái khép chặt với máu chảy liên tục kia, Song Ngư càng kinh ngạc hơn. Đáp lại điều đó, Sur Từ chậm rãi lắc đầu.

– Song Từ... cứu cậu ấy...!!

Đến lúc này, Song Ngư mới để ý đến Song Từ. Máu không ngừng loang ra ở phần bụng, khuôn mặt Song Từ lại tái nhợt. Lẽ nào tiếng súng ban nãy...?!

– Chuyện gì đã xảy ra với cô và Song Từ vậy hả?

Sur Từ không còn thời gian bận tâm tại sao Xử Anh lại ở đây nữa. Cố đứng dậy khỏi vòng tay Song Ngư, nhìn Xử Anh cô nói một cách khó khăn.

– Song Từ vì đỡ đạn cho tôi mới thành ra như thế!!

– Cả cậu cũng bị thương kìa, Sur Từ!!

– Tớ không sao.

Sur Từ chậm rãi lắc đầu. Vịn vào một thân cây gần đó để đứng cho vững, cô nói.

– Song Ngư làm ơn, hãy cứu Song Từ...! Chúng ta không thể... ở lại đây lâu hơn!!

Đúng lúc đó, lại có tiếng súng vang lên. Song Ngư gật đầu, Xử Anh cũng giúp đỡ Song Từ lên lưng cậu. Khuôn mặt Song Từ nhăn nhúm lại vì đau, và vết thương kia không ngừng rỉ máu. Có lẽ vì quá đau đớn và mệt mỏi, cô đã thiếp đi từ bao giờ.

Chạy được một lúc, Sur Từ đi chậm dần rồi dừng hẳn, chống tay vào một thân cây gần đó làm chỗ vịn, cô thở gấp. Bàn tay Sur Từ ôm chặt bên mắt trái này giờ cứ chảy máu không ngừng. Đau quá! Cứ mỗi lần gió thổi, dù chỉ nhẹ thôi, cũng khiến cô đau đớn không thôi. Rồi cả cái cơ thể này nữa. Lúc này, chỉ mỗi việc bước đi thôi, cũng rút của cô bao nhiêu là sức lực.

– Cô không sao chứ?!

Xử Anh vội vã chạy lại, hai tay đỡ lấy Sur Từ. Sur Từ mở con mắt còn lại, nhìn cô, khẽ lắc đầu. Dù vậy, cô lại thở gấp như thể xung quanh không có

không khí.

– Tìm mau!! Bọn chúng chỉ ở quanh đây thôi!!!

Thanh âm kia truyền vào tai khiến Sur Từ khẽ giật nảy mình. Cô muốn chạy tiếp, nhưng cơ thể lại mệt mỏi như muốn khụy hẳn, đến cả thở thôi cũng quá sức với cô lúc này. Nếu cứ thế này, Sur Từ sẽ chỉ cản đường bọn họ. Một cách khó khăn, cô lên tiếng.

– Người bọn chúng cần là tớ, tớ sẽ đánh lạc hướng chúng và—

– Không có chuyện đó đâu!!

Sur Từ còn chưa kịp nói dứt câu đã bị Song Ngư chặn lại. Cậu thừa biết, cô gái này định đánh lạc hướng cho bọn cậu chạy chứ gì. Dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng có chết cậu cũng không bỏ mặc Sur Từ!! Thả Song Từ xuống cho Xử Anh, cậu nói.

– Chúng ta chia ra! Song Từ cần chữa trị, cô nhớ đường đúng chứ? Đưa cậu ấy về trước!!

– Còn hai người thì sao?? Không được đâu!!

Song Ngư đang nói gì vậy chứ?! Nếu cậu ta nghĩ cô là người có thể bỏ mặc người khác chết không lo thì còn lâu!! Làm sao Xử Anh có thể bỏ hai người họ lại, nhất là khi một trong số đó là Sur Từ?!

Nhìn cái vẻ mặt khó xử và cái sự từ chối kia của Xử Anh, Song Ngư hơi cười.

– Cô lạnh lùng lắm mà! Ghét chúng tôi lắm không phải sao? Giờ là cơ hội tốt đấy chứ!

– Im ngay! Chẳng liên quan!!

– Đi đi!! Tập hợp với mọi người, rồi tìm chúng tôi vẫn chưa muộn!!

Lúc này, Xử Anh thực sự rơi vào trạng thái khó xử mà trước giờ dù một lần, cô cũng chưa từng trải qua. Điều đó khiến Xử Anh không biết phải làm thế nào!! Nhìn xuống Song Từ đang bất tỉnh, cô lại nhìn Song Ngư, gật đầu một cách khó khăn.

Đoạn, Xử Anh lấy tay Song Từ khoác vào vai mình, đỡ cô đứng dậy. Nhìn hai người một lần cuối, cô chạy đi về hướng ngược lại.

Sur Từ vẫn ngồi dựa vào thân cây, dùng con mắt phải còn lại nhìn Song Ngư, cô hỏi bằng giọng thì thào.

– Cậu nên đi... cùng bọn họ...! Tại sao... lại ở lại...?

Vẫn ngồi ở tư thế khụy một gối, Song Ngư quay người ra sau nhìn Sur Từ. Cậu chợt đứng dậy, đi về phía cô. Nhìn Sur Từ, Song Ngư mỉm cười.

– Tớ đã hứa rồi, tớ sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu một mình!

Sur Từ thoáng ngạc nhiên. Sự dịu dàng kia và ầm áp trong đôi mắt màu nâu sẫm kia, thật khiến cô ích kỉ chỉ muốn giữ lại cho riêng mình. Và hơn thảy, nó lại quen thuộc đến lạ... Giọng nói này, lời hứa ấy, sự dịu dàng ấy, hình như cô đã thấy ở đâu đó...

– Với lại, hôm nay là Giáng sinh! Sau chuyện này, hãy cùng nhau đi đến quán cà phê sách nhé?

Về mặt dịu dàng kia và lời mời trẻ con chẳng ăn nhập ấy của Song Ngư khiến Sur Từ bật cười. Nhìn khuôn mặt đó, Song Ngư cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Nhất định, sau khi chuyện này, bọn họ sẽ lại đến quán cà phê sách ấy. Nhất định!!

– Cẩn thận!!

Song Ngư bất ngờ xông đến, che chắn cho Sur Từ bằng chính thân mình. Cô nghe thấy tiếng súng, sau đó là tiếng rên nhẹ của Song Ngư. Khi chắc chắn đã an toàn, cậu mới buông cô. Sur Từ vội nhìn lên cậu. Có vẻ như viên đạn đã bắn sượt qua má Song Ngư, để lại một vết thương nhỏ rỉ máu.

– Tớ không sao, chỉ trầy ngoài da thôi.

Nhìn cái bộ mặt cười hi hi của Song Ngư, chẳng hiểu sao, cô thấy có chút giận dữ. Nhưng nếu lúc đó, Song Ngư không đỡ cho cô, ai mà biết được hậu quả có phải chỉ đơn thuần là một vết thương sượt má!

– Đi thôi!! Ở đây lâu bọn chúng sẽ tìm thấy cậu mất!!

Nói rồi, Song Ngư đứng dậy, kéo theo Sur Từ mà chạy thật nhanh về phía trước. Chỉ có thể nhìn bằng một con mắt, con mắt kia lại bị nhoè đi vì mệt, Sur Từ không thể thấy rõ cậu, và cả đường đi. Có lẽ vì điều đó, Song Ngư nắm chặt tay cô không buông. Dù vậy đi nữa, Sur Từ thấy vui, một chút thôi!

Chạy một lúc, cuối cùng cả hai cũng tìm được đường ra khỏi khu rừng. Nhưng chẳng may mất chút nào, khi trước mắt họ lúc này là vực sâu, mà chỉ nhìn thôi cũng đã sợ run rồi, thật chẳng biết rơi xuống sẽ thế nào nữa!! Thật không dám nghĩ đến!!

Song Ngư vội kéo Sư Tử chạy ngược lại, nhưng từ bao giờ, bọn chúng đã tìm ra hai người. Đằng sau là vách núi, xung quanh lại bị bao vây bởi một đám người hung tợn cầm súng. Lần này thì nguy thật rồi!!

Song Ngư kéo Sư Tử ra sau mình, một tay dang ngang chắn cho cô. Đôi mắt nâu dịu dàng biến đầu mắt, thay vào đó là sự lạnh lùng không hơn không kém.

– Mau tránh ra!! Bọn tôi chỉ muốn cô gái đó, hoàn toàn không muốn làm hại người vô tội!!

Khoé môi Song Ngư nhếch lên, tạo thành một nụ cười khinh bỉ.

– Thử xem! Muốn bắt cô ấy, bước qua xác tôi đã!!

Ánh mắt đằng sau lớp kính đen của bọn người kia hình như đã quá sức chịu đựng, chỉ cần lệnh là có thể xông đến ngay tức khắc. Song Ngư vẫn giữ nguyên vị trí. Cậu đương nhiên có biết võ, thậm chí là rất giỏi, nhưng để chống lại một đám người hung tợn khoẻ khoắn cả chục tên, cậu thực sự không tin chắc mình sẽ chiến thắng. Dù vậy, hơn cả thầy, cậu nhất định phải bảo vệ Sư Tử, dù có ra sao đi nữa!!

Tên có vẻ là cấp trên trong bọn chúng phẩy nhẹ tay. Lập tức, bọn họ xông đến. Về mặt Song Ngư trở nên căng thẳng, cậu thủ thế, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Một tên đưa tay ra sau, dùng lực thật mạnh tạo thành một nắm đấm. Song Ngư vội dùng tay ngăn lại, đồng thời bẻ ngược tay hắn ra sau, cuối cùng đập một phát thật mạnh vào lưng khiến hắn nằm hằn dưới đất.

Hai tên khác tung chân đá vào cậu. Song Ngư lách người tránh, đồng thời đập lên đùi một tên làm điểm bật, bật lên cao rồi đá xoáy vào mặt hắn. Điều này khiến Song Ngư mất cảnh giác trong phút chốc, khiến cậu bị tên còn lại đá mạnh vào lưng.

– Song Ngư!!

Sư Tử hoảng hốt nhìn cậu nằm dưới đất, khuôn mặt nhăn lại vì đau. Đúng lúc đó, một tên khác đi lại, định bắt Sư Tử trong lúc Song Ngư đang giao chiến. Cô hoàn toàn không có chút võ nào, nhưng nhớ lại một chiêu mà Nhân Mã dạy cho cô, Sư Tử đưa chân đá thẳng vào hạ bộ của hắn.

Song Ngư nhìn cảnh đó, bật cười một cái. Cậu chống tay xuống đất, đứng dậy. Chỉ trong một thoáng, một nửa trong số chúng đã bị Song Ngư “xử đẹp.”

Tên thủ lĩnh vỗ tay, đôi mắt nhìn Song Ngư đầy thú vị. Bất ngờ, hắn xông đến. Lợi dụng lúc cậu còn đang có thờ ơ lấy không khí vì mệt, hắn đâm thật mạnh vào mặt Song Ngư, khiến cậu ngã ra đất.

– Thú vị lắm!! Cậu khá mạnh và dũng cảm đấy, tên nhóc cứng đầu!!

Song Ngư trừng mắt nhìn hắn. Cổ gọng người ngồi dậy, cậu chọt quét chân nơi phần đất hắn đang đứng, khiến hắn ta mất thăng bằng mà ngã xuống. Song Ngư đứng dậy, lạnh lùng nhìn hắn.

– Để bảo vệ người quan trọng nhất, có chết tôi cũng chẳng sợ!!

Hắn bật cười, ngồi dậy. Hắn ta chọt lộn người một cái, tung một cú đá đá vào bụng Song Ngư.

Ôm lấy bụng, Song Ngư nhăn mặt. Cậu lập tức xông đến, tung chân đá một cái. Nhưng thật không may, hắn không chỉ tránh được, mà còn nắm được cái chân đó của cậu. Cái chân vì chạy quá lâu lại liên tục nên đau nhức, bị nắm chặt càng khiến cậu đau hơn, Song Ngư hơi nhíu mày. Hắn nhếch môi cười, dùng một tay quật ngã cậu xuống đất.

– Cậu khá thích dùng những cú đá trong chiến đấu nhỉ? Nhưng không phải lúc nào cũng tốt đâu, dù đó là thể mạnh của cậu đi nữa!!

Gượng người đứng dậy, Song Ngư thờ hồng hộc. Cậu đưa tay quệt đi vết máu nơi khoe miệng, hơi cười.

– Nhưng sẽ tốt, nếu biết phát huy cái thể mạnh đó!

Dứt lời, Song Ngư đá thẳng vào mặt hắn. Lần này, do bất ngờ nên hắn lãnh trọn cú đá đó, bị hất mạnh ra sau. Ngồi dưới đất, hắn nhếch mép cười. Thú vị thật!! Đây là lần đầu tiên, có người đánh ngang sức hắn, còn là một tên nhóc nữa!

Dù đã đứng đó, dù vẫn nắm thể thượng phong, Song Ngư lại đang dần kiệt sức. Cậu thở không ngừng mà vẫn không đủ không khí, mấy vết thương lớn nhỏ khắp người bắt đầu rỉ máu, và chân của cậu, bắt đầu đau.

– Phải... hoàn thành... nhiệm vụ...!!!

Tiếng nói ngắt quãng như một cái máy bị hỏng thu hút sự chú ý của cả cậu và tên thủ lĩnh. Một thứ gì đó, loé sáng trong mắt cậu.

Một tên trong số bọn chúng, lúc này nằm dưới đất, chọt móc cây súng từ trong túi ra. Đôi mắt hắn hằn rõ từng tia máu, hắn chìa đầu súng về phía Sư Tử.

Con mắt phải còn lại của Sư Tử mở to một cách kinh hãi. Dù biết rõ bản thân đang lâm vào tình trạng nguy hiểm đến vậy, đôi chân cô lại như bị chôn

dưới đất, không tài nào cử động được. Sur Từ cứ đứng đó, như một pho tượng.

– Sur Từ!! Không được!!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: BI KỊCH NGÀY GIÁNG SINH.

– Sao rồi?

– Tao cũng đang muốn biết câu trả lời đây!!

Nhóm Thiên Yết và Thiên Bình trở về điểm hẹn đầu tiên. Vừa nói với nhau như vậy, họ vừa thờ lầy thờ ờ.

– Nè, có thật... Sur Từ ở khu rừng này... không?

– Cậu đang nghi ngờ Xử Anh sao?

Giọng nói chững chạc kia khiến Kim Ngưu vô thức giật mình. Cô nhìn Xử Nữ, đôi mắt lại lia đi chỗ khác. Kim Ngưu không phải nghi ngờ Xử Anh, nhưng bảo cô tin tưởng là chuyện rất khó. Cô ta đã bao lần gây sự với cái lớp này rồi!!

– Còn cậu thì sao, Xử Nữ? Cậu tin lời cô ta?

Câu hỏi xuất phát từ Nhân Mã, người đang cùng Bạch Dương vừa trở về điểm hẹn. Coi bộ họ cũng chẳng thu được kết quả gì.

Đôi mắt Xử Nữ vẫn vậy, vẫn lãnh đạm và đầy chững chạc. Cô khẽ nhắm mắt một cái, rồi nói.

– Dù sao con bé cũng là em tớ, và tớ nghĩ, có lẽ Xử Anh không nói dối.

Tụi nó tròn mắt nhìn Xử Nữ, kể cả Ma Kết. Cô lớp phó của tụi nó đang nói đỡ cho Xử Anh, đang tin tưởng đưa con gái như cô ta, và trên hết, chấp nhận Xử Anh là em gái. Chuyện này thật quá khó tin!

– Chẳng phải từ đó đến giờ cậu luôn ruồng bỏ chị ta sao? Vậy mà giờ lại...?

Cái chất giọng lạnh lùng tự mãn có đôi chút bồn chồn nói tụi nó cũng biết là ai. Nhưng một phần nào đó, sự tức giận vẫn len lỏi trong giọng nói kia, có lẽ cậu vẫn chưa tìm được.

– Cậu đang trêu đùa tớ sao? Người biết rõ chẳng phải là cậu à, Nhật Nam?

Nam cười, một nụ cười không cảm xúc. Bảo Bình đi cùng với Nam, dường như không quan tâm đến khi cậu quá lo cho Song Từ, dù chính bản thân phải nhận điều đó đi chăng nữa!

– Vậy, cậu muốn gì đây?

Bầu không khí giữa hai người họ dần trở nên căng thẳng. Xử Nữ và Nhật Nam, họ đều nghiêm túc và chững chạc, cũng rất lạnh lùng và điềm tĩnh, điều đó khiến cho sự im lặng của họ trở nên đáng sợ. Và hơn thây, tụi nó hoàn toàn không hiểu chuyện gì cả.

Bất chợt, Nam bật cười. Tiếng cười hồn nhiên trẻ con nhưng băng lãnh và vô cảm phá vỡ bầu không khí im lặng. Đôi mắt màu xanh thăm mớ ra, nhìn thẳng Xử Nữ một cách cao ngạo.

– Tội hiểu rồi! Vậy chuyện đó, chuyện cậu và Xử Anh là chị em song sinh không cần thiết phải giấu nữa nhỉ?

– C-Chị em song... sinh?!

Tụi nó đồng loạt nhìn Xử Nữ, ánh mắt dường như đang chờ đợi câu trả lời. Cô vẫn vậy, vẫn giữ nguyên trạng thái bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại có chút dao động, nó trở nên sắc bén hơn khi nhìn Nam.

Rằng Xử Nữ và Xử Anh là sinh đôi, điều đó liệu có đúng? Hai người họ trước giờ là chị em, nhưng là chị em cùng cha khác mẹ, làm sao lại có chuyện

hoang đường như vậy?! Nhưng, Nhật Nam là loại người sẽ không bao giờ nói điều mà mình không chắc là đúng! Vài tháng sống cùng cậu khiến tụi nó nhận ra điều đó, rằng cậu anh trai của Sur Tử là một con cáo già nguy hiểm.

– Đ-Điều đó... là thật... sao...?

Cái giọng nói ập úng hao hao giống Xử Nữ xuất phát từ một bụi cây gần đó. Tụi nó quay lại. Đôi mắt Xử Nữ mở to như không thể tin. Đó là Xử Anh. Cô quay phắt sang Nam, gắt gỏng.

– Cậu đã biết Xử Anh ở gần đây, nên mới khai chuyện chứ gì?!

Đáp lại, luôn là sự im lặng. Đối với Xử Nữ bây giờ, sự im lặng đó chẳng khác sự khinh bỉ và đùa cợt.

Lúc này, Kim Ngưu và Nhân Mã mới để ý đến người mà Xử Anh dùng hết sức công trên lưng. Sự lo lắng dần xâm chiếm hai đôi mắt tình anh ấy.

– Song Tử!!

Giây phút tụi nó biết mà chạy lại, cũng là lúc Xử Anh hết sức mà ngã đổ xuống đất. Tụi nó vội kéo Song Tử ra, đồng thời đỡ cô nàng kia dậy. Trên người Xử Anh dính đầy máu, đều là của Song Tử.

Bảo Bình đỡ Song Tử, đưa tay lau nhẹ mồ hôi trên trán cô. Đôi mắt màu lam trở nên dịu dàng và lo lắng, không còn là sự lạnh lùng hiện hữu nữa. Giờ thì cậu nhận ra, dù cô thế nào, dù cô phản bội cậu, dù cô phản bội tụi nó, dù cô là gián điệp, sao cũng được, người cậu yêu vẫn là cô.

Song Tử nằm trong vòng tay Bảo Bình, sự ảm áp quen thuộc khiến cho cảm thấy hạnh phúc. Dù vậy, vết thương ngày càng loan rộng khiến Song Tử thấy mệt và thở gấp.

– Chuyện quái gì đã xảy ra vậy?!

Xử Anh đang được đỡ bởi Nhật Nam, dù hơi ngượng nghịu nhưng cô quá mệt để từ chối. Đáp lại Bảo Bình, đôi môi Xử Anh mím chặt.

– Tôi không rõ lắm, chỉ biết đang đi thi tôi và Song Ngư gặp Sur Tử và Song Tử. Song Tử hình như bị bắn, khi đỡ đạn cho Sur Tử.

– Đỡ đạn sao?!

– Còn Sur Tử có sao không?! Nói mau!! Cậu ấy đâu rồi?!

Xử Anh có chút giật mình trước mấy câu hỏi liên tục của Thiên Yết. Cô hơi ngập ngừng, không biết có nên nói ra tình trạng của Sur Tử khi bản thân cô cũng chẳng biết rõ.

– Chúng tôi tách nhau ra, vì Song Tử bị thương nặng cho nên...

Dù biết rõ là lo lắng, nhưng Kim Ngưu không ngăn được sự khó chịu và lòng ganh tỵ đáng ghét của mình.

– Đừng nói là hai người họ tách ra đánh lạc hướng cho hai người chạy thoát đấy?!

– T-Tôi thật sự... xin lỗi...!!

Giận là vậy, nhưng tụi nó không tài nào trách Xử Anh được. Tụi nó đã hiểu lầm cô, tụi nó không hề nhận ra, nếu không có Xử Anh, lần đó tụi nó đã không tìm thấy Sur Tử. Và lần này cũng vậy, không có cô, tụi nó đã không ở đây.

– Vậy, cô có biết Sur Tử và Song Ngư chạy hướng nào không?

– Tôi đi trước bọn họ, cho nên...

Tình hình ngày một trở nên căng thẳng. Giữa khu rừng rộng lớn này, Sur Tử và Song Ngư vẫn bị lạc, với tình trạng chẳng biết thế nào, nhưng tụi nó cũng không thể nán lại đây quá lâu khi Song Tử đang bị thương nặng.

– Không còn cách nào khác, chúng ta phải chia nhau ra thôi!!

– Ý cậu là sao, Ma Kết?!

– Bảo Bình, Nhật Nam và bọn con gái đưa Song Tử và Xử Anh về trước, còn lại bọn tớ sẽ tiếp tục tìm Sur Tử và Song Ngư. Thế nào?

Tụi nó nhìn nhau, miễn cưỡng gật đầu. Chỉ có điều, sao Nam lại ở trong nhóm quay về cơ chứ!!

– Cơ mà nãy giờ chẳng thấy Khánh Đăng và Thiên Hạc đâu cả!

– Chắc bọn họ vẫn còn tìm.

Cự Giải giúp đỡ Song Tử lên lưng Bảo Bình, còn Xử Anh thì được đỡ bởi Xử Nữ. Cô có chút khó xử bởi chuyện ban nãy, nhưng không nói gì. Nhìn qua Nam, khuôn mặt lạnh lùng bất mãn như trẻ con khiến Xử Anh mỉm cười.

– Về chuyện đó, chúng ta sẽ nói sau, được chứ?

Xử Anh ngạc nhiên nhìn sang Xử Nữ. Đôi đồng tử đảo mấy vòng, cô chậm rãi gật đầu.

Nhân Mã dù lo lắng cho Song Tử thế nào, mỗi lần nhìn cô, Nhân Mã lại nhớ đến cuộc nói chuyện kia của Song Tử với Thụy An, và điều đó khiến cô khó xử, một chút.

Kim Ngưu vẫn chưa nguôi ngoai, nhưng trên hết, cô tin tưởng Song Tử, dù thế nào đi chăng nữa. Ôm lấy Nhân Mã từ phía sau, Kim Ngưu trêu chọc động viên cô. Rồi như chợt nhớ ra gì đó, Kim Ngưu quay đầu lại, đôi mắt hơi cụp xuống.

Sau khi nhóm quay về đã đi khuất, bọn con trai mới bắt đầu đi tìm. Đương nhiên là không chia ra, nhờ lạc nữa thì khổ. Mà nói là nói thế, chứ chữ “lạc” hình như chỉ ám chỉ có mình Thiên Bình.

oOo

– Sư Tử!! Không được!!!

Trước khi tiếng súng vang lên, có một bóng người chạy đến, hai tay ôm chầm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô. Sư Tử còn chưa kịp nhận ra, thì tiếng súng đã vang lên, không chỉ một, mà một loạt.

Dùng thân mình che chắn cho Sư Tử, toàn bộ số đạn kia gần như bắn vào Song Ngư. Vào tay, vào chân, vào vai, rất nhiều. Máu tươi bắt đầu thấm ướt chiếc áo trắng của cậu. Dù vậy, Song Ngư vẫn quyết không buông Sư Tử ra cho đến khi hồi súng dừng hẳn. Đến lúc này, dường như không thể gắng gượng được nữa, vòng tay Song Ngư quanh Sư Tử nói lòng dần, cậu từ từ ngã xuống.

Những giọt máu của Song Ngư, bắn vào người Sư Tử. Cậu trượt dài xuống, rồi nằm hẳn dưới đất. Cô thậm chí còn chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhưng lồng ngực Sư Tử rất đau, như thể cô vừa mất đi thứ gì đó rất quan trọng.

Đôi mắt kinh ngạc của Sư Tử dờ xuống, nó mở to. Đập vào mắt cô lúc này, là hình ảnh Song Ngư nằm dưới đất, máu không ngừng chảy ra khắp nơi, thấm ướt cả áo, cả phần đất bên dưới. Cậu thở gấp, mắt nhắm chặt một cách đau đớn.

– Song Ngư!!!

Sư Tử lập tức ngồi xuống, dùng hết sức đỡ Song Ngư dậy. Cô lay cậu, dù biết cậu bị thương nặng thế nào, cô vẫn lay. Nước mắt từ con mắt phải, bắt đầu rơi là chẳng ngừng. Những âm thanh tán loạn của bọn người kia không còn truyền được vào tai Sư Tử nữa.

Song Ngư mệt mỏi mở mắt. Cơ thể cậu lúc này đau đớn không thôi. Lần đầu tiên trong đời, cậu cảm nhận nỗi đau xác thịt này, nó đau đến mức tứ chi cậu gần như vỡ vụn. Hơi thở của Song Ngư trở nên gấp gáp theo từng giây một, máu chảy nhiều đến nỗi cậu có cảm giác như đang bị hút sạch. Dù vậy, tiếng khóc kia, tiếng gọi kia không cho phép cậu nhắm mắt.

Sư Tử đang khóc. Đây là lần đầu tiên, ít nhất là từ lúc gặp lại cô, cậu nhìn thấy cô khóc. Một Sư Tử luôn lạnh lùng, một Sư Tử lúc nào cũng kênh kiệu thích ra lệnh cho người khác, lại đang rơi nước mắt vì cậu. Điều này, làm trái tim Song Ngư đau thắt lại. Một cách khó khăn, cậu vươn tay lên, chạm nhẹ bên gò má Sư Tử, hơi mỉm cười.

– Đừng... khóc mà...!

Bàn tay Song Ngư nhanh chóng bị Sư Tử nắm chặt lại. Dù cậu đã nói vậy, nhưng nước mắt Sư Tử lại càng rơi nhiều hơn. Chẳng hiểu sao, cứ nghĩ đến Song Ngư sắp rời khỏi mình, cô lại đau đớn không thôi, thậm chí nỗi đau từ con mắt trái, Sư Tử không còn cảm thấy nữa, thay vào đó, lồng ngực cô đau, rất rất đau!

– C... Chạy đi...!

– K-Không!! Không mà....!!

Hết Song Tử giờ là Song Ngư, họ vì cô mà khiến bản thân bị thương nặng, cả hai đều đỡ đạn cho cô. Một đứa con gái lúc nào cũng chỉ biết nghĩ đến chính mình mà chưa một lần biết nghĩ cho người khác như Sư Tử, liệu có đáng nhận sự quan tâm đó? Không, không mà, vậy thì tại sao cơ chứ?!

Song Ngư chợt thò tay vào túi áo khoác lúc này đã thấm đẫm máu tươi, lấy ra trong đó một thứ. Dùng hết sức lực hiện tại, cậu đưa nó cho Sư Tử.

– Tớ... đã định đưa nó... cho cậu vào tối nay... ngày Giáng sinh... khi mà tớ có thể... nói cho cậu... rằng tớ... yêu... cậu...

Khi bàn tay Sư Tử vừa nhận vật đó từ Song Ngư, cô chợt cảm thấy có gì đó chạm vào môi mình. Trước khi Sư Tử kịp nhận ra, Song Ngư đã hôn cô. Môi cậu, một cách dịu dàng chạm vào môi cô. Không phải một nụ hôn nồng nhiệt, nó ấm áp và nhẹ nhàng. Đến tận khi rời khỏi bờ môi ấy, Song Ngư vẫn còn luyến tiếc. Cậu mỉm cười, bàn tay được Sư Tử nắm lấy ôm lấy má cô.

– Tớ... yêu cậu... nhiều lắm... Từ Nhi của tớ...

Bàn tay Song Ngư rời khỏi Sur Từ, dường như không còn sức lực, rũ xuống đất. Đôi mắt màu sẫm cafe khép lại dần rồi nhắm hẳn. Ít nhất, cậu đã nói ra được, tình cảm của mình. Bấy nhiêu, có lẽ đã quá đủ rồi...

Có tiếng sấm sét, kèm theo đó là những giọt nước, ngày càng nhiều. Mưa rồi...

Con mắt phải của Sur Từ mở to, hết như để cho nước mắt chảy ra. Mặc kệ cho nước mưa bắt đầu làm ướt người, Sur Từ vẫn ngồi đó. Trong đôi mắt ấy, hiện lên những dòng kí ức, những dòng kí ức mà cô đã quên lãng.

...

“Từ Nhi yêu quý, sau này lớn lên cậu sẽ biết tay tớ.”

...

“Tớ yêu cậu, nhóc con ạ.”

...

“Tớ nhất định đưa cậu ra mà!!!”

...

“Thả tôi ra!! Thả ra mau!!!”

...

“Từ Nhi!!”

...

Sur Từ đã làm gì thế này? Tại sao... làm sao cô có thể, quên được người con trai ấy, người mà cùng với cô hứa rằng sẽ ở bên nhau mãi mãi, người mà cô hết mực yêu thương từ khi còn bé xíu, người mà cô... Làm sao Sur Từ có thể...?

Đến tận lúc này, Sur Từ mới nhận ra, trong vòng tay mình, Song Ngư đã bất tỉnh từ bao giờ. Mặc cho bàn tay dính đầy máu của cậu, Sur Từ lay nhẹ Song Ngư, rồi mạnh dần. Là nói dối phải không? Không phải mà, Song Ngư không thể cứ thế mà bỏ cô đi được!!!

– S-Song Ngư!! Đừng đùa nữa, chẳng vui gì cả!! Đừng ngủ mà, tớ không cho phép cậu ngủ!! Tớ thậm chí còn chưa trả lời cậu mà!!!

Nước mắt Sur Từ cứ thế rơi lã chã không ngừng. Cô áp mặt vào ngực cậu, mặc cho những giọt nước mắt thấm ướt cái áo bị nhuộm đỏ kia, Sur Từ nắm chặt chiếc nhẫn có khắc chữ NS mà Song Ngư đưa, nói bằng giọng thều thào.

– Tỉnh dậy... làm ơn đi mà...!! Tớ còn chưa kịp nói... tớ cũng yêu cậu... mà... Tiểu Ngư...

Nhưng những lời đó, Song Ngư đã không còn nghe thấy nữa rồi...

Tên thủ lĩnh đứng từ xa, nhìn Song Ngư nằm bất động dưới đất bằng đôi mắt thương cảm. Người hấn chỉ vừa công nhận là đối thủ xứng tầm, lại đang nằm đó. Nếu không phải cậu ta cản trở công việc của hấn, có lẽ đã không thành ra thế này. Hấn đi tới. Bất chợt, cánh tay Sur Từ bị nắm chặt, xóc lên một cách thô bạo.

– Mau đi với chúng tôi!!

Ánh mắt đờ đẫn của Sur Từ bỗng trở nên sắc nhọn. Chính những kẻ này là kẻ gây nên mọi chuyện. Nếu không có chúng, hai người họ sẽ không bị dồn đến mức đường cùng như thế này. Chính bọn chúng!!

Sur Từ dùng hết sức giật mạnh tay mình khỏi tay tên thủ lĩnh, đồng thời lùi ra sau vài bước. Lúc này, chỉ cần bước một bước nữa thôi, cô sẽ rơi xuống dưới kia. Chẳng hiểu sao, Sur Từ chẳng thấy sợ hãi gì nữa.

Bọn chúng bắt đầu hoảng loạn. Đúng như cô nghĩ, bọn chúng được lệnh bắt sống cô.

– Nếu các người dám bước tới, tôi sẽ nhảy xuống!!

Tên thủ lĩnh nhú mày. Dù cho cô chủ của hấn – Thụy An – bảo nếu chống cự giết không tha đi chăng nữa, thì lời ông chủ vẫn là bắt sống Sur Từ. Hấn đương nhiên nghe theo lời ông chủ, có chút căng thẳng.

– Cô bình tĩnh lại đã!!

– Bình tĩnh?! Bảo tôi bình tĩnh khi các người vừa xuống tay với Song Ngư?! Cậu ấy làm gì hà?? Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này chứ?! Chúng

tôi... chỉ đang đi dã ngoại... Tại sao cơ chứ???

Sự tức giận và căm thù khiến Sur Từ mất tự chủ, bất giác lùi về sau theo phản xạ. Không may, giẫm phải vũng nước từ cơn mưa, Sur Từ bị trượt chân, ngã về sau trong vô thức.

Roi tự do, Sur Từ nhìn thấy bọn chúng hoảng loạn hết cả lên, còn nhìn thấy từ phía xa, hình như Thiên Yết mà Ma Kết đang hoảng hốt chạy lại. Ánh mắt cô chuyển sang Song Ngư, mỉm cười buồn. Nếu họ có thể cứu được Song Ngư, thì tốt quá!

Sur Từ nhắm hờ mắt, cứ thế mà rơi xuống. Những giọt nước mắt hệt như những viên pha lê lấp lánh. Cô sắp chết sao? Có lẽ, cứ thế này, sẽ tốt hơn...

Cảm ơn cậu, vì đã cho tớ biết thế nào là hạnh phúc. Cảm ơn cậu đã dạy tớ cách nở nụ cười. Cảm ơn cậu đã luôn trêu chọc lúc tớ buồn. Cảm ơn vì cậu luôn thấu hiểu tớ. Cảm ơn vì đã chấp nhận tớ. Cảm ơn vì cậu luôn âm thầm quan tâm lo lắng cho tớ dù tớ làm cậu tổn thương quá nhiều. Cảm ơn, vì đã luôn chờ đợi tớ. Và cảm ơn, vì đã luôn ở bên tớ... Cảm ơn cậu...

Xin lỗi vì lúc nào cũng làm cậu bức bối. Xin lỗi vì luôn khiến cậu thấy khó chịu, vì tớ quá bướng bỉnh. Xin lỗi vì tớ đã khiến cậu tổn thương quá nhiều. Xin lỗi, vì tớ không thể nhớ ra cậu sớm hơn. Xin lỗi vì không nhận ra tình cảm của cậu sớm hơn. Xin lỗi vì tớ luôn ích kỉ. Xin lỗi vì tớ khiến cậu gặp rắc rối. Xin lỗi, vì không thể cùng cậu thực hiện lời hứa đó... cùng nhau đến quán cà phê sách vào ngày hôm nay, ngày kết thúc chuyến dã ngoại, ngày Giáng sinh... Và xin lỗi, vì không thể ở bên cậu... Tớ xin lỗi...

Tạm biệt, người con trai tớ thật sự yêu, yêu nhiều lắm! Tạm biệt cậu, Tiểu Ngư...!

Hình như cơn mưa... lại to hơn rồi...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: LIỆU ĐÓ CÓ PHẢI LÀ KẾT THÚC...?

Trong căn phòng là nơi nghỉ ngơi của Xử Nữ và Cự Giải, Xử Anh đang ở đó, cùng với cô chị gái kia. Cự Giải đã đi ra ngoài, cô đủ từ tế để để họ một mình với câu chuyện của họ. Cốt lõi, Cự Giải không phải người nhiều chuyện, mà dù sao họ cũng đã tách nhau ra để đưa Song Từ đến bệnh viện.

Ngồi trong căn phòng khách sạn, Xử Anh ngồi trên giường, hai bàn tay nắm chặt mép váy, đôi mắt sụp xuống thỉnh thoảng lại ngược nhìn Xử Nữ đang đứng cạnh cửa sổ kia.

— Chuyện đó, là thật?

Bàn tay nắm lấy tấm rèm cửa của Xử Nữ khựng lại, cô không quay ra sau nhìn cô em gái, một phần có lẽ do không biết phải đối diện thế nào. Xử Nữ gật đầu.

— Thật ra, chuyện này chị chỉ vừa mới biết, gần đây, khi vô tình tìm thấy thư của mẹ và giấy xét nghiệm của hai chúng ta.

— Đúng là chúng ta rất giống nhau, quá giống so với hai chị em khác mẹ, nhưng chuyện này... em thật sự chưa từng dám nghĩ đến.

Xử Nữ im lặng một lúc. Cô thực không biết có nên nói ra sự thật hay không, cái sự thật mà cô luôn cố che giấu như mẹ cô từng dặn dò dù bất kì chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Bàn tay Xử Nữ siết chặt lấy tấm rèm cửa.

— Mẹ của em, tức mẹ kế của chị, trước đây là bạn rất thân của mẹ chúng ta, và cả hai người họ, cùng yêu ba. Người đầu tiên ba yêu mà mẹ kế, nhưng sau một vụ tai nạn, bà ấy mất đứa trẻ trong bụng và cả quyền được làm mẹ.

— Và ba đã yêu mẹ lớn?

Xử Anh hỏi một cách nghi hoặc, hơi nghiêng đầu với đôi mắt có chút khổ sở. Xử Nữ gật đầu.

— Họ yêu nhau, rồi tiến đến hôn nhân. Riêng mẹ kế vẫn ôm mãi mối tình sâu đậm của mình trong đau khổ. Mẹ sau đó đã mang thai một cặp song sinh.

— Đó là... chúng ta...?

Lúc này, Xử Nữ mới quay lại nhìn cô em, cô có chút ngạc nhiên khi bắt gặp khuôn mặt kinh ngạc khổ sở của Xử Anh. Cố tránh đôi mắt giống hệt kia, cô gật đầu, nói tiếp.

– Nhưng mặc cảm tội lỗi rằng mình cướp đi người mà bạn thân yêu nhất của mẹ đã không thể nguôi ngoai. Ngay khi chúng ta vừa được sinh ra, một trong chúng ta, mẹ đã chuyển giao cho mẹ kế, như một cách bù đắp nỗi mất mát.

Đôi mắt Xứ Anh mở to một cách kinh hãi. Đứa trẻ được mang đi đó, chính là cô sao? Và người mẹ hiện tại, người mà cô luôn yêu thương hết mực lại không phải người sinh ra cô. Chẳng hiểu sao, trong lòng Xứ Anh dâng lên sự giận dữ. Hai bàn tay nắm chặt lại, cô vừa lắc đầu vừa nói bằng giọng gắt gỏng.

– Nói dối!! Sao điều đó có thể là thật chứ?! Không phải như vậy!!

Xứ Nữ nheo đôi mắt của mình lại đầy khổ sở. Cô rời khỏi nơi đang đứng này giờ, đi tới bên cạnh Xứ Anh. Ngồi xuống cạnh cô em, Xứ Nữ đưa tay nắm lấy bàn tay của Xứ Anh.

– Nếu không tìm được bức thư mẹ để lại, chị sẽ không bao giờ biết được sự thật, sẽ mãi căm ghét em, thù hận hai người!

Xứ Anh nhìn xuống bàn tay đang được nắm chặt. Cảm giác thật ấm áp! Đôi mắt cô chợt trở nên đỏ hoe, Xứ Anh cắn chặt môi cố không khóc.

– Giả sử em không nghe thấy, chị sẽ không bao giờ nói cho em sự thật sao? Nhưng, mẹ vẫn yêu em, đúng chứ? Bà không hề, vứt bỏ em?

Đôi mắt đầy khản khoai của Xứ Anh nhìn chăm chăm vào cô chị gái như đang chờ đợi một câu trả lời. Xứ Nữ chợt chồm đến, ôm chăm lấy Xứ Anh.

– Chị xin lỗi, là chị ích kỉ, không nghĩ đến em! Nhưng điều chị chắc chắn, là cả hai mẹ, đều yêu em, vì em là con gái họ.

Nước mắt Xứ Anh bắt đầu rơi lã chã. Cô đã từng, thậm chí là chỉ mới vài giờ trước thôi, cô căm ghét và ganh tỵ với Xứ Nữ biết bao nhiêu, luôn luôn là vậy. Xứ Nữ giỏi giang hơn cô, chữ viết hơn cô, thông minh hơn cô, và có cả hạnh phúc mà cô chẳng bao giờ có được. Cô luôn tìm cách hăm dọa người chị gái này chỉ để thoả mãn bản thân. Lòng ghen ghét đó đã khiến Xứ Anh không hề nhận ra, Xứ Nữ đã lo lắng cho cô một cách âm thầm. Cô luôn khao khát tình thương, nhưng dù nó ở cạnh, Xứ Anh lại khiến nó bị sự ích kỉ của bản thân làm lu mờ, và cô hoàn toàn chưa bao giờ biết nắm bắt nó.

– Em... xin lỗi, vì luôn chỉ biết, ganh tỵ với chị...! Em rất vui, vì Xứ Nữ là chị gái em, và em có một gia đình yêu thương mình...!!

Xứ Nữ chưa từng nhận ra, những gì cô làm lại khiến người em gái này phải chịu nhường ấy đau khổ. Có lẽ, chuyện đến nước này, phần nào cũng là lỗi do cô cả.

Chợt, điện thoại của Xứ Nữ reng lên. Bỏ tay khỏi Xứ Anh, cô thò tay vào túi, lấy điện thoại mà áp vào bên tai.

– Tớ nghe đây Ma Kết. Cậu nói gì chứ?! T-Tớ đến ngay!!!

Xứ Anh đưa tay quệt vội mấy giọt nước mắt, khẽ nghiêng đầu nhìn chị bằng đôi mắt khó hiểu. Khuôn mặt Xứ Nữ, trở nên nghiêm trọng đến căng thẳng.

– Song Ngư và Sur Từ... Dù sao, chúng ta cần phải đến bệnh viện ngay!!

oOo

Xứ Nữ và Xứ Anh tức tốc đến bệnh viện, cũng là nơi ban nãy nhóm Cự Giải đưa Song Từ vào. Rẽ ở chỗ cuối hành lang, hai chị em họ nhìn thấy tụi nó, đang ngồi trước căn phòng cấp cứu đang sáng đèn.

– Có chuyện gì vậy?! Nè!!

Trước bộ dạng thều thào kia, sự lo lắng của Xứ Nữ càng dâng cao hơn. Lúc này, khi nhìn một lượt, cô phát hiện ra, nhóm đi tìm Sur Từ và Song Từ, quần áo của họ dính đầy máu. Một cảm giác bất an tột cùng dâng trong Xứ Nữ, cô vội chạy đến chỗ Ma Kết.

– Ma Kết!! Nói tớ nghe, có chuyện gì?! Song Ngư và Sur Từ đâu rồi?! Là ai đang ở trong đó???

– Chị à!

Kim Ngưu ngược đôi mắt thần thờ nhìn Xứ Anh rồi Xứ Nữ. Chuyện của họ có vẻ đã giải quyết xong, mà cô cũng chẳng còn ác cảm với cô gái kia nữa. Dù sao lúc này, tâm trí Kim Ngưu đâu còn nghĩ đến chuyện đó nữa. Đến cả việc chẳng thấy Khánh Đăng và Thiên Hạt đâu, tụi nó cũng chẳng muốn nghĩ đến nữa.

Ma Kết để mặc cho Xứ Nữ lay mình thế nào, cậu vẫn im bất. Mỗi lần nghe cô gọi mình, cậu càng hụt hẫng hơn, viễn cảnh lúc đó lại hiện lên, như một nỗi ám ảnh mà cậu không muốn nghĩ đến. Đôi mắt sáng suốt ngày nào trở nên đục ngầu.

– Ma Kết!!!

– Cậu để yên cho Ma Kết đi!! Cậu ấy đã áp lực lắm rồi!!

Xứ Nữ lúc này nhìn sang người vừa phát ngôn, bộ quần áo kia cũng dính đầy máu tươi. Cô vùng vằng đi lại, hai tay đặt trên vai Bạch Dương.

– Vậy thì cậu nói đi!!

Đôi mắt Bạch Dương lia đi chỗ khác. Cậu nhìn sang Nhân Mã đang cúi gầm mặt, cố che đi khuôn mặt sầu não và đôi mắt đỏ hoe.

– Lúc bọn tớ chạy đến, chỉ nhìn thấy mỗi Ma Kết và Thiên Yết... cùng với Song Ngư... nằm bất động dưới đất với vũng máu của chính mình...

– Cái... gì...?

Xử Nữ dường như không tin vào tai mình. Song Ngư bất tỉnh, nằm trên vũng máu, bảo cô tin thế nào?! Cả Xử Anh đứng đằng sau cũng vậy. Chỉ mới vài giờ trước, cậu ta còn cười nói cơ mà. Đến lúc này, cô không còn nghĩ đến tại sao, mình lại lo lắng cho tụi nó nữa rồi.

Xử Anh cắn chặt môi dưới, cố ngăn không cho nước mắt chảy ra, cô hời hợt mà giọng lạc đi.

– Còn... Sur Từ thì sao...?

Một không khí im lặng bao trùm. Bạch Dương và Thiên Bình nhìn nhau. Dù hai cậu nằm trong nhóm tìm kiếm họ, thì lúc đến nơi, hai người đã không thấy Sur Từ đâu rồi. Dù cho có hỏi Ma Kết và Thiên Yết bao nhiêu lần, hai cậu vẫn chỉ im lặng với khuôn mặt tuyệt vọng.

Tụi nó cũng im lặng. Điều duy nhất mà tụi nó biết, là bên trong căn phòng cấp cứu lạnh lẽo kia, Song Ngư đang trong tình trạng rất nguy kịch.

Thiên Yết đứng dựa vào tường, cả cậu và Ma Kết đều không có ý định trả lời. Nãy đến giờ, họ chưa mở miệng dù chỉ một lần. Hai cậu vẫn còn nhớ như in, khoảnh khắc bị kịch lúc đó. Dù cho ép bản thân nghĩ rằng đó chỉ là tưởng tượng, thì đó vẫn là một cơn ác mộng hiện thực mà không một ai có thể chấp nhận.

...

Vượt qua khỏi cánh rừng, điều đầu tiên Ma Kết và Thiên Yết nhìn thấy là một cảnh tượng màu máu đau thương.

Nằm dưới đất là Song Ngư, trên người khắp các vết thương nặng nhẹ, nằm trên vũng máu của chính mình. Còn bên ngoài vực thẳm kia, là Sur Từ đang rơi xuống.

– Sur Từ!!!

Thiên Yết vội vàng chạy tới. Cậu nằm hằn dưới đất, vươn tay ra mà cố chụp lấy bàn tay nhỏ nhắn kia. Cậu dùng toàn bộ sức lực mà giữ lấy.

– Bám chắc vào!! Tớ sẽ kéo cậu lên!!!

Sur Từ có thể cảm thấy, bàn tay mình đang được nắm lấy, và cả giọng nói kia. Dù vậy, cơn mất phương hướng của cô vẫn đục ngầu một cách vô cảm, không hề có ý định nắm lấy bàn tay Thiên Yết. Nếu cứ như vậy, cậu sẽ không thể kéo cô lên được. Mà Ma Kết, lại đang bị đám người kia cản trở.

– Sur Từ!! Cậu có nghe tớ nói không?? Sur Từ!!

Đến lúc này, Sur Từ mới ngẩng đầu lên nhìn Thiên Yết. Khuôn mặt cậu đỏ ửng lên vì dùng sức quá nhiều, thở hồng hộc. Cơn mất cô vẫn vô cảm, nhưng đan xen sợ hãi. Nếu cứ như vậy, Thiên Yết cũng sẽ rơi xuống mất. Cô không muốn, có thêm bất kì người nào phải hi sinh vì cô nữa. Quá đủ rồi!! Sur Từ chợt mỉm cười.

– Làm ơn hãy buông ra, Tiểu Yết! Và hãy cứu Tiểu Ngư! Tớ xin cậu!!

Đôi mắt màu khói mở to. Sur Từ, đã nhớ lại từ lúc nào?

Nhân lúc Thiên Yết bị lơ đãng, Sur Từ thò tay còn lại vào túi, lấy ra cây viết. Dùng hết sức, mặc cho nước mắt rơi một cách đau đớn, cô đâm phập đầu viết vào bàn tay của Thiên Yết, đồng thời buông tay cậu ra.

– Sur Từ!! Không!!!!

...

Thiên Yết nhìn vết thương mà mu bàn tay phải đã được băng bó, đôi mắt màu khói trở nên vô cảm. Trước mắt cậu lúc đó, Sur Từ đã rơi xuống, rơi xuống bên dưới đó. Và chính bàn tay này, đã buông tay cô ra. Hiện bây giờ, một mảng khói dày đặc mù mịt che phủ đôi mắt tình anh kia.

Ma Kết cũng không ngừng trách bản thân. Nếu cậu và Thiên Yết đến sớm hơn, sẽ chẳng có chuyện gì cả. Hoặc ít nhất, nếu cậu đủ mạnh để giải quyết bọn người đó nhanh hơn, cậu đã có thể giúp Thiên Yết kéo Sur Từ lên.

– Hai cậu là người duy nhất biết được chuyện gì đã xảy ra! Làm ơn đừng im lặng nữa mà!!!

Cự Giải gần như hét lên. Đây là lần đầu tiên, cô lớn tiếng. Dù vậy, trái tim Cự Giải đau như bị xát muối vậy! Cô muốn biết chuyện gì xảy ra, cô muốn biết, vì họ là những người bạn quan trọng nhất với cô!! Cự Giải không còn kiềm được những giọt nước mắt của mình nữa rồi. Cô khóc oà như một đứa trẻ và sà vào lòng Thiên Bình.

Dù vậy, Thiên Yết và Ma Kết vẫn im lặng không nói tiếng nào.

Nhật Nam này giờ đã rất kiềm chế. Lòng cậu lo lắng không thôi, cảm giác bất an cứ ập đến liên tục. Cho đến lúc này, Nam chẳng thể giữ mình bình tĩnh được nữa. Cậu chột đi lại, nắm đấm tay phải giờ lên, đấm thẳng vào mặt Thiên Yết.

– Nói mau!! Chuyện gì đã xảy ra với em gái tao?!

Tụi nó hoàn toàn bất ngờ, nhưng không một ai dám chạy lại can ngăn. Đây là lần đầu tiên, tụi nó nhìn thấy Nhật Nam giận dữ thế này. Cậu chưa từng lớn tiếng như vậy dù chuyện gì xảy ra trước đây. Và bây giờ, đôi mắt Nam thậm chí hằn rõ từng tia máu.

Thiên Yết ngồi dưới đất, vắn về mặt đồ đần đó, cậu đưa tay quệt vết máu nơi khoe miệng một cách bất cần. Bàn tay vuốt ngược tóc ra sau đầu, Thiên Yết hoàn toàn không màng đến việc ngẩng đầu lên, hướng chỉ là đứng dậy.

– Sur Từ... chết rồi...!

Trừ Ma Kết ra, còn lại đều ngạc nhiên tột độ. Đôi mắt tụi nó mở to như không thể tin, những lời Thiên Yết vừa nói tụi nó nghe chẳng lọt chữ nào cả. Kim Ngưu đứng bật dậy.

– Cậu đang nói cái gì vậy hả, Thiên Yết?! Không vui đâu!!

Thiên Yết vẫn như vậy, không có chút phản ứng nào. Cậu ngồi đó, mắt vô cảm nhìn vào bàn tay phải đã băng bó.

– Chính bàn tay này... đã buông Sur Từ ra... Là do tôi, cậu ấy mới rơi xuống vực!!

Lời nói tuyệt vọng của Thiên Yết khiến tụi nó cứ như hoá đá, chẳng thể di chuyển gì nữa. Kim Ngưu đang đứng ngồi phịch xuống ghế, cả cơ thể hết như chẳng còn sức lực gì nữa, đôi mắt đen lầy đờ đẫn.

– K-Không thể nào...!!

Xử Nữ hít một hơi sâu, nhìn tụi nó, lại nhìn Thiên Yết. Điều đó không thể là thật, không thể!! Cô vội quay sang Ma Kết, vô thức nắm lấy cổ áo cậu.

– Ma Kết!! Cậu ở đó mà phải không?? Làm ơn nói không phải đi!!

Ma Kết đưa đôi mắt thần thờ của mình nhìn lên Xử Nữ. Đôi mắt đỏ hoe từ bao giờ của cô khiến cậu thoáng ngạc nhiên, rồi lại bị sự thất vọng chiếm hữu. Ma Kết để mặc, cậu dựa hẳn người ra bức tường phía sau.

– Nếu tớ đủ mạnh để giải quyết gọn bọn chúng, bọn tớ đã có thể cùng kéo Sur Từ lên... Lúc đó trời lại mưa, và bọn tớ...

Xử Nữ chậm rãi lắc đầu tỏ vẻ khó tin. Người đứng trước mặt cô lúc này, có phải cậu bạn trai nghiêm nghị của cô không? Không còn là sự chừng chạc bình tĩnh trong mọi trường hợp, Ma Kết giờ đây trước mặt Xử Nữ hết như một cái xác không hồn. Những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống hai gò má, cô bắt ngờ nhào tới, ôm chầm lấy Ma Kết.

Đôi mắt đờ đẫn sau cái kính vỡ nửa của Ma Kết mở to.

– Không phải lỗi của Thiên Yết, càng không phải do cậu. Làm ơn, đừng tự trách bản thân nữa...!! Cậu như vậy, tớ đau lắm!!! Làm ơn đi, Ma Kết!!

Bất chợt, một thứ gì đó âm ỉ chảy xuống từ khoe mắt Ma Kết. Cậu hết như một đứa trẻ con, oà khóc. Từ khi biết nhận thức, chịu sự hà khắc của gia đình, lúc nhỏ cậu đã khóc bao nhiêu lần. Nhưng lần đầu tiên trong đời, cậu khóc không phải vì chính bản thân mình.

Tụi nó nhìn Ma Kết và Xử Nữ mà mắt đỏ hoe từ lúc nào không hay. Nhân Mã neho hai mắt lại một cách khổ sở, cô gần như hét lên.

– Song Từ thì bị thương, Song Ngự thì đang vật lộn với từ thần trong kia, còn Sur Từ thì mất tích không rõ sống chết!! Tại sao những chuyện này lại xảy ra?! Rõ ràng chúng ta chỉ đang đi dã ngoại thôi mà!! Tại sao mọi chuyện lại đi đến nước này cơ chứ!??

Nói rồi, Nhân Mã bật khóc. Đó không còn là cô nhóc vui tươi toả nắng mọi ngày nữa. Thay vào đó, chỉ còn những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng chảy trên gương mặt Nhân Mã.

Bạch Dương cảm thấy mắt mình cay cay. Cậu nắm lấy bàn tay Nhân Mã, tay còn lại choàng qua vai, kéo đầu cô dựa vào mình. Bạch Dương thật không biết nói gì lúc này, khi chính cậu cũng đang đau đớn không thôi. Nhưng ít nhất, cậu muốn trở thành chỗ dựa cho người con gái cậu yêu.

Nhật Nam đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn Thiên Yết. Cậu chột quay lưng bỏ đi mà không nói tiếng nào. Nhưng tụi nó cảm nhận được, sự tuyệt vọng và đau khổ của Nam.

Xử Anh đứng đó, để Nhật Nam đi ngang qua mình. Cô muốn chạy theo cậu. Chẳng hiểu sao, Xử Anh cảm thấy hơn ai hết lúc này, cô hiểu được Nam đang đau khổ thế nào. Cảm giác mất đi người quan trọng với mình, mất đi người thân là gia đình quan trọng nhất, nó đau đớn lắm!!

Bàn tay đặt trước ngực nắm lại, Xử Anh bất giác cắn chặt môi. Dù cho cậu cự tuyệt xua đuổi thế nào cũng được, cô muốn ở cạnh Nam. Nghĩ vậy, Xử

Anh cũng vội chạy đi, đuổi theo những bước chân nặng nề của cậu.

Kim Ngu nhìn tụi nó, rồi lại nhìn sang người con trai vẫn còn đang ngồi bệt dưới sàn kia, đôi mắt sụp xuống. Cô đứng dậy, từng bước chầm chậm đi về phía cậu.

Thiên Yết nhận thấy có bóng người che trước mặt, che đi gần hết ánh sáng. Dù vậy, cậu hoàn toàn không có ý định ngẩng đầu lên.

Chợt, Kim Ngu ngồi xuống trước mặt Thiên Yết. Trước khi cậu kịp nhận ra, cô đã nhòe người, choàng tay ôm lấy cậu, áp đầu Thiên Yết vào ngực mình.

– Khóc, có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn đây!

Hết như một quả bóng bay bị chọc thủng, bao nhiêu cảm xúc của Thiên Yết này giờ cứ xông đến, đến mức sự kiềm hãm của cậu này giờ biến đâu mất cả. Kim Ngu cảm thấy, ngực áo mình ướt ướt.

– Tớ... là một... thằng vô dụng... Chỉ mỗi việc nắm lấy bàn tay ấy thôi... tớ cũng không... làm được... Đúng là mãi mãi... tớ không bao giờ... có thể được như... Song Ngư cả...!! Tớ... vô dụng... bỏ đi...!!

Vòng tay Kim Ngu siết chặt hơn. An ủi cậu, nhưng chính cô cũng đã khóc từ lúc nào không hay. Dù vậy, cô muốn phần nào, giảm đi nỗi đau mà người con trai này đang phải chịu.

– Đừng như vậy! Hãy nhớ, lúc đó Sư Tử, đã nói gì với cậu...!

...

Với khuôn mặt đầm nước, vẫn đang rơi xuống, Sư Tử đưa con mắt màu xanh thẫm của mình nhìn Thiên Yết, môi khẽ mấp máy gì đó, cô mỉm cười.

“Cảm ơn cậu, Tiểu Yết...!!”

...

– Tớ... Kim Ngu tớ... liệu có xứng đáng không...?

– Tớ hứa, tớ sẽ luôn ở bên cậu, dù chuyện gì xảy ra đi nữa.

Trong trái tim lạnh băng với cảm giác tội lỗi, dần được sự ấm áp bao phủ. Một giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống khỏi khoé mắt.

oOo

Không một ai nhận ra đứng ở góc hành lang gần đó, là Khánh Đăng và Thiên Hật. Cô lén nhìn sang cậu, nhưng trước khi Thiên Hật kịp nhìn thấy bất kỳ biểu cảm nào trên khuôn mặt ấy, Đăng đã quay người bỏ đi. Thiên Hật nhìn lại tụi nó, nhìn người anh trai lúc này đã ngồi sụp dưới sàn mà khóc oà như một đứa trẻ. Cuối cùng, cô vẫn chọn chạy theo Khánh Đăng.

oOo

Dù cho chạy để đuổi theo những bước chân chậm chạp nặng nề của Nhật Nam, mãi một lúc, Xử Anh mới có thể tìm thấy cậu sau khi mất dấu. Những bước chân chậm lại rồi dừng hẳn, đôi mắt Xử Anh nhìn bên ngoài phần sân bệnh viện. Nơi đó, người con trai ấy đang đứng, một mình, ngẩng cao đầu nhìn lên bầu trời xám xịt trên kia bằng đôi mắt xanh thẫm vô hồn. Chẳng biết từ khi nào, trời bắt đầu đổ mưa. Những giọt nước mưa, rơi xuống khuôn mặt kia.

Xử Anh đi ra khỏi cánh cửa mở tự động của bệnh viện, từ trong hiên nhìn ra chỗ Nhật Nam đang đứng. Cậu cứ đứng đó, không thèm rời đi dù trời đã mưa, một cách vô hồn ngẩng mặt, mặc cho nước mưa rơi xuống. Mà có lẽ, nhờ những giọt nước mưa, chẳng ai biết, Nam có khóc hay không.

Họ cứ đứng đó, đứng yên một chỗ, mặc cho những người qua lại ra vào nhìn với ánh mắt hiếu kì. Xử Anh thật muốn chạy ra. Bộ dạng kia không khiến cô cảm thấy thoải mái chút nào, cô không thích, Nhật Nam mang bộ dạng hồ hững ấy. Người mà cô ghét nhất, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt cao ngạo tự mãn.

– Tội... nên làm gì đây...?

Giọng nói trầm thấp tuyệt vọng vang lên thì thảo nhưng Xử Anh lại nghe thấy rất rõ. Cô ngẩng đầu, vô tình bắt gặp ánh mắt cậu đang nhìn mình. Nam lại quay đi, lần này, cậu nhìn vào sợi dây chuyền hình mặt trời trong tay.

– Sợi dây đó...

Nam dường như không để ý đến lời nói của Xử Anh, cậu cười nhạt.

– Dù cho mẹ Linh bảo chúng tôi phải bảo vệ cho Sư Tử, tôi lại chẳng làm được gì ngoài bất lực và vô dụng...

Xử Anh muốn nói, rằng đó không phải lỗi của Nam, rằng cậu đã cố hết sức rồi, nhưng lại chẳng thể nào nói ra được, nó cứ nghẹn lại ở cổ. Xử Anh cảm thấy mình không có đủ tư cách đề lên tiếng, cô càng không biết mình chạy theo cậu là vì lý do gì. Điều đó khiến đôi chân Xử Anh như bị chôn xuống nền đất, chỉ biết đứng yên một chỗ.

– Tại sao, cậu có thể yêu thương Sư Tử đến vậy, dù cho hai người chỉ là cùng cha khác mẹ...?

Chính Xử Anh cũng chẳng biết tại sao lại hỏi vậy, chỉ là cô muốn biết, vậy thôi. Ngược lại với ý nghĩ của Xử Anh, Nhật Nam lại mỉm cười mà trả lời, một nụ cười vô cảm và đầy buồn bã, như thể đang kiềm nén sự đau đớn để không bật khóc.

– Vì em ấy, là người đã cứu rồi tôi. ... là gia đình duy nhất... của chúng tôi.

Chợt, Xử Anh vô thức bước ra. Mặc cho những giọt nước mưa bắt đầu thấm ướt bộ quần áo mà cô thích nhất, mặc cho cả người dần trở nên ướt sũng, cô đi đến, choàng tay ôm chầm lấy Nhật Nam từ phía sau. Áp mặt vào lưng cậu, cô nói bằng giọng thều thào.

– Vì đó là gia đình, cậu mới đau khổ, vậy thì tại sao phải cố giấu đi điều đó làm gì? Cảm xúc của cậu, tôi trân trọng nó...

Đôi mắt Nam chợt mở to, rồi lại trở nên vô cảm. Dù vậy đầu đó, lại hiện hữu sự ảm áp kì lạ. Những giọt nước mưa, chẳng hiểu sao lại có vị mặn.

oOo

Bảo Bình rời khỏi đó, đi đến phòng bệnh của Song Tử. Mắt cậu vô thức nhìn ra ngoài. Con mưa kia, vừa dứt rồi. Vậy mà tại sao, trong lòng cậu vẫn nặng trĩu.

Những lời nói đầy tuyệt vọng ấy vẫn còn hằn sâu trong tiềm thức Bảo Bình. Cậu thực không thể tin, không thể nào có thể tin! Những chuyện này, những tai họa đó, sao lại ập lên đầu lớp cậu?!

Bảo Bình không chắc mình có nên đến phòng bệnh của Song Tử hay không. Chuyện giữa cô và cậu, vẫn chưa giải quyết xong, và điều này, khiến Bảo Bình cảm thấy khó xử. Dù vậy, cảm giác sợ hãi khi nhìn thấy Song Tử bất tỉnh lúc đó, sợ mất cô, cậu vẫn còn nhớ như in. Qua mọi chuyện, tình yêu mà cậu dành cho Song Tử, đã lớn đến mức nào rồi. Chính cậu cũng không biết.

Thu hết can đảm, Bảo Bình đưa tay, vận tay nắm rồi đẩy cửa vào. Đôi mắt màu lam mở to kinh ngạc, khi căn phòng hoàn toàn trống trơn.

Song Tử chỉ vừa mới được đưa vào đây chưa lâu, cô có thể đi đâu chứ?! Chẳng hiểu sao, đôi chân Bảo Bình lại chạy lên sân thượng bệnh viện.

Chỉ vừa mở cánh cửa ra, gió lạnh của mùa đông đã thổi vào Bảo Bình, khiến cậu chỉ đứng thôi cũng đã khó. Cổ mờ mắt, cảnh tượng cô gái đứng bên ngoài lan can đập vào mắt cậu.

– Song Tử!! Dừng lại ngay!!

Bước chân đưa ra bên ngoài không trung của Song Tử khựng lại, khiến cô mất thăng bằng.

– Cần thận!!

Song Tử quay đầu ra sau. Đúng như cô nghĩ, giọng nói quen thuộc ấy, cô không bao giờ sai được.

Sự lạnh lùng biến đầu mắt, thay vào đó là sự tức giận, Bảo Bình hét lên.

– Cậu nghĩ mình đang làm cái quái gì đấy?! Vào đây ngay!! Có biết ngoài đó nguy hiểm lắm không??

Bàn tay đặt trên lan can của Song Tử run run, cố giữ bản thân không được khóc. Cô mím chặt môi. Dù vậy, những giọt nước mắt vẫn chảy khỏi khoé mắt Song Tử.

– Là do tớ cả!! Do tớ ích kỉ chỉ biết nghĩ đến bản thân, do tớ chỉ biết ganh tỵ hơn thua, do tớ chỉ toàn biết so bì với người khác, do tớ đồ kị. Là do tớ, mà những chuyện này mới xảy ra!!!

Bảo Bình không dám bước tới. Cậu sợ cô sẽ nhảy xuống, sợ sẽ mất cô. Sự bình tĩnh thường ngày của Bảo Bình biến đầu mất.

– Dù chuyện gì thì hãy vào đây đã!! Ngoài đó nguy hiểm lắm!!!

– Không!!! Đứa con gái như tớ không đáng sống, tớ phải chết, tớ phải chuộc tội với Sư Tử!!!

– Nếu cậu nghĩ Sư Tử muốn vậy thì cậu nhầm to rồi!!!

Đôi mắt đầm nước của Song Tử ngược lên nhìn Bảo Bình đầy nghi hoặc. Cậu lắc đầu, đôi mắt bắt đầu cảm thấy cay cay.

– Sư Tử là người sẽ bắt cậu chết để đền tội với cậu ấy sao?! Cậu ấy ích kỉ đến thế ư?! Trả lời đi, Nguyễn Song Tử!!!

Song Tử khựng lại, đôi mắt mở to trân trân nhìn người con trai ấy. Hình ảnh cô gái với đôi mắt màu xanh thẳm nổi bật lúc nào cũng có tỏ ra mạnh mẽ và

đường như không quan tâm đến mọi thứ ấy, thực chất lại dịu dàng và ấm áp bao nhiêu, hết như mặt trời vậy. Dù cho mục đích ban đầu của Song Tử khi tiếp cận và làm bạn của Sur Tử là hãm hại cô, như những gì Thụy An bảo cô làm đi chẳng nữa, thì Song Tử đã không hề nhận ra, từ lâu, ý định đó biến mất như chưa từng tồn tại. Được ở bên cạnh tụi nó, được yêu Bảo Bình, đó là điều hạnh phúc nhất cuộc đời Song Tử trước giờ. Sur Tử không hề hoàn hảo, không hề hạnh phúc như cô đã nghĩ. Và ngay giây phút cô quyết định từ bỏ mối thù vô nghĩa này, cũng là lúc mọi chuyện bị khơi lên. Đến lúc Song Tử nhận ra, cô đã chẳng còn đường lui nữa.

Sau khi nhận được cuộc gọi từ người của Thụy An, Song Tử như bị rơi vào hố đen tuyệt vọng. Có đánh chết cô cũng không tin được, rằng Song Ngự và Sur Tử... Chỉ mấy giờ trước thôi, hai người họ vẫn còn ở cạnh cô và tụi nó, vẫn còn vui vẻ thảo luận cho địa điểm đi chơi vào ngày mai, ngày mốt, ngày mốt nữa. Vậy mà chỉ vì sự nóng giận điên rồ của chính mình, chính cô là kẻ đã xuống tay với Sur Tử, là kẻ trung gian tiếp tay cho kẻ hoạch trả thù độc ác của Thụy An. Là do cô cả! Nếu không do sự hận thù do chính Song Tử tạo ra cho riêng mình, cô đã không khiến Song Ngự vì đỡ đạn cho Sur Tử mà bị bắn, rồi khiến cho chính Sur Tử rơi xuống vực. Vết thương ở bụng này, hoàn toàn không đủ để bù đắp tội lỗi mà Song Tử gây ra!!

Bàn tay Song Tử nắm chặt lấy cái lan can, run rẩy không ngừng. Đôi mắt run run như cố ngăn những giọt nước mắt không chảy ra, Song Tử hét to một cách đầy tuyệt vọng, tay còn lại dấm mạnh vào ngực.

– Vậy cậu bảo tớ phải làm gì??? Chính tớ là kẻ đã gây ra cái chết cho cả Song Ngự và Sur Tử!!!

– Hai cậu ấy chưa chết!!

– Làm sao cậu biết được!!! Sur Tử đã cố cứu rồi tớ, một đứa con gái chỉ biết đồ kị hận thù như tớ, và trả lại, tớ đã làm gì?? Cậu sẽ không bao giờ hiểu được, Bảo Bình à!!!!

Đợt gió lạnh thổi qua khiến Bảo Bình thoáng rùng mình. Hình như gió thổi cả vào mắt cậu, nó cay xè và khiến cậu muốn khóc. Trước mặt cậu, Song Tử hét lên tuyệt vọng, những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống hai bên má, chảy xuống nền đất lạnh lẽo kia. Khuôn mặt cô bị lem lem bởi nước là nước. Song Tử cứ nức lên, mỗi cái nức ấy, cô lại càng khóc nhiều hơn.

– Cậu nói đúng, tớ sẽ chẳng bao giờ hiểu được cảm giác của cậu, nó đau đớn và khổ sở thế nào!

Song Tử giương mắt nhìn Bảo Bình, đôi mắt chứa đầy sự chờ đợi. Nhìn vào đôi mắt ấy, Bảo Bình mím chặt môi, nói tiếp.

– Dù vậy, trái tim tớ lúc này đau đớn lắm! Chưa từng bao giờ, tớ cảm nhận nỗi đau ấy!! Bởi vì, tớ chỉ là một thằng vô dụng, không hiểu được cậu, không thể ngăn những giọt nước mắt của người con gái mà tớ yêu!! Điều đó khiến tớ đau!! Tớ cũng muốn, khóc lắm chứ!!!

Song Tử trân trân nhìn người con trai trước mặt mình. Đầu đó trong cô, dâng lên cảm xúc ấm áp dịu dàng, cảm giác ấy, cô đã cố chối bỏ. Ấy vậy mà, cậu vẫn yêu cô, yêu đứa con gái độc ác ngu ngốc như cô.

Bảo Bình bắt đầu bước đến, từng bước, từng bước chậm chậm tiến lại gần Song Tử. Cậu đưa tay, nắm lấy bàn tay Song Tử mà kéo lại, hai tay vòng qua ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé không ngừng run rẩy kia. Mặc cho cô vùng vẫy trong bất lực, vòng tay Bảo Bình lại càng siết chặt hơn.

Những nắm đấm của Song Tử chậm rãi rồi dứt hẳn. Cô nắm lấy áo cậu, ụp mặt vào ngực cậu mà khóc nức lên.

– Tớ... không muốn...!! Tớ muốn... lương thiện...!! Tớ muốn... là người tốt...!! Tớ muốn... xin lỗi Song Ngự... xin lỗi Sur Tử... xin lỗi mọi người...!! Dù cho... tội lỗi tớ gây ra... là không thể bù đắp được đi chẳng nữa... dù cho, các cậu ấy hận tớ đi chẳng nữa...

– Vậy hãy cùng nhau, cùng nhau xin lỗi họ nhé! Chúng ta là bạn, họ sẽ tha thứ cho cậu thôi, nhất định.

Đôi mắt Song Tử nheo lại, như cố ép cho nước mắt chảy ra. Cô nói bằng giọng nghẹn ngào, tay vòng qua ôm lấy Bảo Bình, một cách ngập ngừng.

– Ừm... Ừm...!

oOo

Tụi nó ngồi trước căn phòng cấp cứu. Nãy giờ đã hơn gần ba tiếng đồng hồ trôi qua, và vẫn chưa có bất kì động tĩnh nào. Tụi con gái không còn khóc nữa, hay đúng hơn, chẳng còn nước mắt để mà khóc, mắt cũng sưng bụp cả lên. Tụi con trai cũng chẳng khá hơn, khi tên nào cũng mang vẻ mặt thều thào. Lòng tụi nó lúc này, nặng trĩu như bị thứ gì đó đè nặng.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Tụi nó vội chạy đến, vây kín lấy vị bác sĩ vừa mới đi ra. Vẻ mặt lo lắng sốt sắng kia khiến vị bác sĩ có chút bất ngờ.

– Bác sĩ, bạn bọn cháu sao rồi?! Cậu ấy ổn chứ ạ?? Không sao cả đúng không ạ??? Nói bọn cháu nghe đi, bác sĩ!!

– Cụ Giải cậu bình tĩnh lại một chút!!

Dù được Thiên Bình ôm chầm lấy, Cụ Giải lại bắt đầu khóc. Cô hận mình mịt ướt, mình yếu đuối, nhưng bản thân lại chẳng thể nào mạnh mẽ được. Thiên Bình siết chặt vòng tay ôm lấy cô bạn gái, đôi mắt hơi cụp xuống.

Nhìn tụi nó, lòng vị bác sĩ trùng xuống.

– Chúng tôi đã lấy những viên đạn ra khỏi người bệnh nhân. Tuy nhiên, có vài viên đạn bắn thủng những nơi quan trọng, nên tạm thời vẫn chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm. Chưa kể, ý chí của bệnh nhân hình như, không được tốt cho lắm... Dù sao—

– Bác sĩ không hay rồi!! Tình trạng của cậu bé lại nguy kịch rồi!!! Mạch rất yếu!!!

Tiếng của một cô y tá vang lên từ bên trong. Vị bác sĩ vội vàng chạy vào. Cánh cửa lại đóng lại.

Tụi nó trần trần nhìn cái đèn phòng cấp cứu lại sáng lần nữa. Nhân Mã khuyu hẳn xuống, bao nhiêu hi vọng này giờ của cô trôi đầu mất, những giọt nước mắt lại trào ra, Nhân Mã oà khóc.

– T-Tại sao chứ?! Song Ngư không thể nào lại muốn bỏ cuộc được!!! Tớ không tin!!

Tụi nó cứ đứng đó, ngây người như những bức tượng. Những chuyện này.. những bi kịch này... bao giờ mới chấm dứt đây...!! Tụi nó đã mất Sur Từ rồi, chẳng lẽ... từ thần còn muốn mang đi cả Song Ngư sao...?!! Làm ơn... làm ơn... đừng mà...!!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: ĐOÀN TỤ

Đã năm năm trôi qua từ cái ngày định mệnh ấy, cái ngày mà tụi nó vừa muốn nhớ lại muốn quên. Cái ngẫu mà tụi nó, mất đi những người bạn quan trọng nhất.

Thụy An ngay sau đó đã bị bắt vì đã đủ bằng chứng và cả nhân chứng. Ở cái tuổi đã bước qua mười tám, cô ta sẽ phải tự mình chịu trách nhiệm cho tội lỗi mà cô ta gây nên. Và Cục trưởng Cục Cảnh sát – người vốn là ông nội của Bạch Dương – đã nhúng tay vào vụ này, nên sẽ chẳng có bất kì sự khoan hồng nào dành cho Thụy An, cả phần đời của cô ta sẽ là trong tù.

Nhà họ Nguyễn không rõ sau đó đã thế nào, nhưng chuyện này có lẽ ảnh hưởng không nhỏ đến thanh danh cho họ, khi trưởng nữ bị bắt vì một tội động trời mà không một ai nghĩ một đứa con gái mười tám tuổi có thể gây nên. Khánh Đăng biệt tăm biệt tích không ai biết đã đi đâu, nhưng Song Từ, thỉnh thoảng vẫn về thăm nhà.

Sau khi tốt nghiệp Học viện UTX loại xuất sắc, mỗi người tụi nó lại đi theo một con đường, nhưng tương lai đều sáng lạng cả, đó không còn là cái lóp nhí nhỏ quây phá đứng đầu học viện mà ai cũng phải đau đầu nữa.

Thiên Bình hiện đang theo học tại trường Đại học thuộc Hệ thống Giáo dục của UTX, khoa Nghệ thuật. Dù chỉ mới là sinh viên năm ba, nhưng anh chàng đã tậu về cho mình mớ thành tích và giải thưởng mà ai cũng phải kính nể, và hiện là một trong số những thần tượng có lượng người hâm mộ đông đảo nhất. Thiên Bình rất có năng khiếu về nghệ thuật, anh chàng là ngôi sao từ việc đóng quảng cáo, làm người mẫu, thậm chí lấn sân sang lĩnh vực điện ảnh. Cự Giải cũng chẳng kém cạnh. Cô nàng hiện đang theo học cùng trường Đại học với Thiên Bình, là sinh viên xuất sắc, đoá hoa vàng của ngành Tâm lý học. Cự Giải có hàng tá người theo đuổi, và thậm chí cô còn là học trò cưng của vị Giáo sư nổi tiếng nhất nước. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Cự Giải và Thiên Bình đã dọn ra ở riêng. Cuộc sống của hai người họ hạnh phúc và trôi qua rất yên bình, nhưng cái độ sến súa thì ngày một tăng lên mà chẳng thấy suy giảm chút nào, thật khiến tụi nó thấy ón lạnh!!

Song Từ và Bảo Bình cũng là một cặp đôi hạnh phúc. Sau khi được tụi nó tha thứ, cô và Bảo Bình đã hàn gắn, trở lại như trước đó. Hiện tại, Song Từ đã tốt nghiệp khoa Kinh tế, và đang là thư kí cho Phó Tổng Giám đốc Bảo Bình. Dù chỉ là thư kí, nhưng trình độ và năng suất làm việc của cô nàng thật khiến người ta phải trầm trồ ngưỡng mộ. Còn vị Phó Tổng của chúng ta cũng chẳng tầm thường chút nào. Cậu hiện là vị doanh nhân trẻ và tài giỏi mà hầu như ai cũng biết đến. Nhưng tội lỗi ngày đó, dù đã được tha thứ, Song Từ vẫn chẳng thể nào quên được. Nhưng nhờ có Bảo Bình ở bên, cô mới có thể bước tiếp, có thể lo nghĩ cho tương lai của mình. Và tương lai đó, có cậu.

Ma Kết sau khi ra trường đã theo học tại Đại học Y được cùng với Xử Nữ. Hiện tại, Ma Kết là Giám đốc của một bệnh viện cho chính cậu lập nên mà không nhờ gì vào gia đình. Là một vị bác sĩ vừa điển trai vừa tài giỏi, cậu chàng có cực nhiều người theo đuổi, từ đồng nghiệp đến bệnh nhân. Không những vậy, với những nghiên cứu xuất sắc của mình để đóng góp vào ngành Y, Ma Kết nghiêm nhiên trở thành Tiến sĩ ở cái tuổi hai mươi mốt. Về phần Xử Nữ, cô hiện là vị Trưởng khoa trẻ nhất và cùng làm việc tại bệnh viện của Ma Kết. Tay nghề xuất sắc, trí tuệ siêu phàm, cô nàng là đoá hoa trắng của ngành Y mà ai cũng biết đến. Dù vậy, cô nàng thường xuyên là người đứng ra xoa dịu Ma Kết khi anh chàng bị gia đình bắt về nhà làm việc cho tập đoàn của gia đình. Họ hiện đang sống cùng nhà và dự định sang năm sẽ tổ chức đám cưới. Ái chà, thật là ngọt ngào nha!!

Kim Ngưu và Thiên Yết vừa tốt nghiệp ngành Quản trị kinh doanh. Trong suốt khoảng thời gian học Đại học, hai người họ không ngừng trau dồi tình cảm cho mối quan hệ. Biết rõ trong lòng cậu vẫn còn lưu giữ hình ảnh của cô gái đó, Kim Ngưu tự thúc bản thân phải cố gắng. Không phải để khiến cho cậu quên đi hình bóng ấy, mà là cho Thiên Yết biết rằng, cô luôn bên cạnh cậu, luôn là người cùng cậu sẽ chia mọi thứ dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Bởi vì, Kim Ngưu yêu Thiên Yết, yêu rất nhiều!!

Trong suốt khoảng thời gian có Kim Ngu ở bên, mặc cảm tội lỗi vương vấn vì không thể cứu người con gái ấy vẫn đeo bám cậu, và sự thực là cậu đã không thể quên đi hình bóng ấy. Điều này khiến Thiên Yết cảm thấy bản thân không xứng đáng ở cạnh Kim Ngu, không xứng đáng để một người con gái tuyệt vời như cô phải hy sinh vì cậu. Và với cái ý nghĩ đó, không ít lần, Thiên Yết đã muốn rời bỏ Kim Ngu. Nhưng tất cả, cậu đều bị câu nói ấy đánh gục.

“Làm ơn, đừng bỏ em một mình!”

Khoảnh khắc cậu quyết định mình sẽ đem lại hạnh phúc cho Kim Ngu, cho người con gái ấy, cậu đã phải suy nghĩ rất nhiều, rất lâu. Khi cả hai vừa ra trường, khi cậu quyết định cầu hôn Kim Ngu, Thiên Yết thật không nghĩ đến rằng, cô lại hạnh phúc đến thế. Cậu thấy vui, khi sự tồn tại của bản thân đối với một người lại là tuyệt vời đến thế, rằng người đó hạnh phúc, vì có cậu ở bên.

Nhật Nam hiện tại là Giám đốc Điều hành của Tập đoàn UTX, thay thế cho chức vụ của Sư Tử ngày trước. Cậu là một trong những doanh nhân trẻ tài giỏi khi chỉ vừa hai mươi tuổi. Mâu thuẫn giữa cậu và ba mình, ông Kỷ Sơn đã phần nào suy giảm. Sau cái tin ấy, ông đã suy sụp bao nhiêu, khi biết rằng mình đã mất đi đứa con gái yêu quý mà bản thân luôn cố bảo vệ. Nhưng rồi, ông lại nhận ra rằng, không chỉ mình ông đau khổ, mà cả đứa con trai mà bấy lâu nay ông xem là thế thân cho sự vô trách nhiệm của bản thân, là đứa con mà ông ghét bỏ, lại còn đau khổ gấp bội. Trong khi ông chỉ mất đi một đứa con, thì Nam lại mất đi người em gái duy nhất xem cậu tồn tại, gia đình duy nhất của Nam. Dù tình cảm giữa họ vẫn còn rất mơ hồ đi chăng nữa, tình cha con giữa họ là không thể thay đổi được. Có lẽ, chỉ vì họ đều không biết cách thể hiện tình cảm mà thôi.

Xử Anh hiện đang là bác sĩ tại bệnh viện của gia đình, thường xuyên sang thăm chị gái và ngoài ra, cô đang hẹn hò với Nhật Nam. Dù họ thường xuyên cãi nhau vì mấy chuyện không đâu, nhưng lại làm huê ngay. Mà đa số, đều là cô lên tiếng làm huê trước. Cái tính sĩ diện của Nam thì bao giờ mà cậu chịu đầu hàng, nhưng với Xử Anh, điều đó lại khá đáng yêu. Tính ra, họ vẫn hạnh phúc!!

Dù đã năm năm trôi qua, bọn họ vẫn chẳng biết Khánh Đăng và Thiên Hạt đã và đang ở đâu. Bọn họ chưa gặp hai người dù chỉ một lần sau ngày hôm đó. Nhờ Nam, tụi nó mới biết, Khánh Đăng là anh trai của Sư Tử, càng khiến tụi nó tò mò. Nhưng đã năm năm, Khánh Đăng thì chưa một lần gọi về, còn Thiên Hạt thì duy chỉ một lần gọi cho Thiên Yết, bảo mình đang ở nước ngoài, và không có bất kì thông tin gì thêm.

Bạch Dương sau khi tốt nghiệp cấp ba đã quyết định thi vào Đại học Cảnh sát, điều này khiến ông của cậu cực tán thành. Dù hiện tại vẫn còn là sinh viên, nhưng anh chàng lại được hầu hết cả trường biết đến từ cả ngoại hình lẫn tài năng. Khuôn mặt điển trai, ngoại hình chuẩn, lại thêm cả đồng giải thưởng về võ thuật chất thành núi, không những vậy còn là cháu trai cưng của Cục trưởng Cục Cảnh sát, thử hỏi ai mà không kính nể. Nhưng Bạch Dương lại rất hoà đồng và khiêm tốn, không hề thể hiện mình là con ông cháu cha, nên rất được lòng mọi người. Cậu hết như một người khác, không còn là thằng nhóc nghịch ngợm số một chuyên đi phá làng phá xóm, mà trở nên điềm tĩnh và chừng mực hơn hẳn. Bạch Dương từ chối tất cả những lời tỏ tình, dù là của hoa khôi Đại học Cảnh sát đi nữa. Vì mãi mãi, trong tim Bạch Dương mãi mãi chỉ có hình bóng của duy nhất một người con gái. Người mà cậu đã hứa, sẽ chờ đợi, nhất định sẽ chờ!!

Bạch Dương lúc này, đang ở trong phòng kí túc xá. Ngồi trên giường, cậu cứ nhìn mãi vào màn hình điện thoại. Đôi mắt dịu dàng nhưng có đôi chút buồn thắm thắm. Đó là bức hình cậu và Nhân Mã chụp chung năm năm trước, vào ngày hẹn hò cuối cùng của hai người trước ngày hôm đó. Trong hình, Nhân Mã thật đáng yêu. Bạch Dương nhìn vào nụ cười ấy, khoe môi vô thức cong lên.

Sau khi hoàn thành chương trình học cấp ba, gia đình Nhân Mã đã quyết định sang Anh định cư, một phần vì ông bà cô cũng ở bên đó. Dù cho cô đã có ý định từ chối, rằng Nhân Mã muốn ở lại cùng với tụi nó, nhưng cuối cùng vẫn phải xếp đồ vào vali. Cô không thể cãi lời gia đình được.

Vào cái ngày mà cả lớp tụi nó tổ chức tiệc liên hoan mừng tốt nghiệp, Nhân Mã đã không tới, đúng hơn là không thể tới. Bạch Dương còn nhớ rất rõ, lúc đó, ngay khi vừa nghe tin từ Song Tử, cậu đã chạy vụt đi. Mặc kệ tụi nó gọi với đằng sau, Bạch Dương đã bắt taxi đến sân bay ngay lập tức.

Giữa biển người lúc đó, đã rất khó khăn để Bạch Dương tìm thấy bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc ấy. Cậu đã chạy liên tục khắp cái sân bãi rộng lớn, để rồi chỉ vừa mới nhìn thấy cô gái ấy thôi, Bạch Dương mới nhận ra, cô đang đi vào, và cậu sắp phải xa Nhân Mã vĩnh viễn. Bạch Dương lúc đó đã không nghĩ gì, ngoài việc gọi tên cô. Nhân Mã đã quay lại, đôi mắt mở to nhìn Bạch Dương trở nên dịu dàng, đôi môi như nấp máy gì đó, cô mỉm cười.

“Tớ yêu cậu, Bạch Dương!! Nhất định tớ sẽ trở về!!”

Bạch Dương không rõ, ở cái nơi xa lạ đất khách quê người ấy, Nhân Mã liệu có còn nhớ lời hứa ấy, nhớ rằng ở đất nước Việt Nam này, còn có cậu đang chờ đợi cô hay không. Nhưng dù vậy đi chăng nữa, Bạch Dương vẫn muốn trở thành một nhân vật cao thượng, có thể mãi mãi chờ đợi người mình yêu.

Trong suốt năm năm ấy, Nhân Mã và Bạch Dương không hề liên lạc với nhau, và cô cũng chẳng liên lạc gì với tụi nó. Không một ai biết số điện thoại hay địa chỉ mail mới của Nhân Mã cả. Cho đến tận bây giờ, tụi nó cũng không biết, Nhân Mã sống thế nào, ra sao và có ý định trở về hay không. Hơn cả, liệu cô có còn nhớ đến tụi nó hay không, đó mới chính là điều khiến tụi nó lo sợ.

Bất chợt, điện thoại Bạch Dương reo lên, khiến cậu thoát khỏi bầu suy nghĩ của chính mình. Nhìn vào số lạ khiến Bạch Dương hơi tò mò. Cậu nhận cuộc gọi, nhưng chưa kịp nói gì, thì người ở đầu dây bên kia đã lên tiếng trước.

Đôi mắt Bạch Dương dần mở to, miệng hơi há ra lộ vẻ bất ngờ. Cậu vội vàng cắt điện thoại vào túi, mang vội đôi giày rồi chạy ra khỏi phòng một cách hối hả.

Ngồi trên taxi, Bạch Dương không thể ngăn lòng ngực nóng như lửa đốt, lại đập thình thịch liên tục. Đã năm năm rồi, năm năm, đến tận bây giờ, Bạch Dương mới được nghe giọng nói ấy, cái giọng nói trong trẻo mà cậu tưởng rằng chỉ có thể nghe trong giấc mơ.

Chiếc xe vừa dừng lại trước sân bay, Bạch Dương đã vội mở cửa xuống xe ngay. Giữa biển người, nổi bật hình ảnh một cậu con trai đang chạy ngược xuôi, không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh bằng ánh mắt mong chờ và miệng thì cứ gọi tên ai đó.

– Nhân Mã!! Nhân Mã!!!

– B-Bạch... Dương...?

Đôi chân Bạch Dương khựng lại. Cậu chậm chậm quay ngược ra phía sau, nơi phát ra tiếng nói quen thuộc ấy.

Một cô gái xinh xắn đứng cách cậu khoảng chục bước chân đang nhìn chăm chăm vào Bạch Dương, đôi mắt ngấn nước chứa đầy hạnh phúc. Cô mím chặt môi, thờ mảy cái, như cố để giọt nước mắt không rơi xuống. Nhân Mã nghiêng đầu sang bên, mỉm cười.

– Cuối cùng, cũng gặp lại cậu rồi, Bạch Dương!!

Trước mắt Nhân Mã không phải người con trai tinh nghịch hay gắt gỏng trẻ con của năm năm trước nữa. Cậu cao hơn nhiều, nam tính hơn nhiều, cũng chừng chạc hơn nhiều, và đẹp trai hơn nữa. Dù vậy, đôi mắt ấy vẫn không thay đổi. Không bao giờ, Nhân Mã có thể quên đi ánh mắt ấm áp hết như chỉ dành cho mỗi mình cô ấy.

Không phải chỉ có mình Bạch Dương thay đổi, cả Nhân Mã cũng vậy. So với trước đây, cô xinh đẹp hơn nhiều, thon thả và trắng hơn nữa, cũng người lớn hơn, và mái tóc chỉ ngắn ngang vai, đã dài đến giữa lưng rồi. Nhưng dù nhìn thế nào, thay đổi bao nhiêu, đối với Bạch Dương, Nhân Mã vẫn chỉ là Nhân Mã mà thôi. Phải, bởi vì đó là cô gái mà cậu yêu.

Đôi mắt kinh ngạc của Bạch Dương trở nên dịu dàng hơn. Cậu quay hẳn người về phía Nhân Mã, nhìn cô, cậu mỉm cười.

Đến lúc này, Nhân Mã không thể ngăn bản thân nữa, những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má. Lúc này, cô muốn được ôm, muốn được Bạch Dương ôm lấy trong vòng tay của cậu. Nghĩ vậy, đôi chân Nhân Mã vô thức chạy đến, sà vào lòng Bạch Dương.

– Nhớ, nhớ lắm!! Bạch Dương!!

Bạch Dương đón lấy Nhân Mã, vòng tay ôm chặt lấy cô, bàn tay cậu dịu dàng xoa đầu Nhân Mã như một đứa trẻ.

– Anh cũng vậy, rất nhớ em!! Anh đã luôn chờ đợi, khoảnh khắc này, được gặp lại em, và ôm em vào lòng! Anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh lần nào nữa!!

– E... Em xin lỗi, Bạch Dương... Vì đã bỏ anh lại... một mình... em... thật tệ...!

Bạch Dương kéo Nhân Mã ra, dùng tay lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Cậu chột cúi xuống, đặt lên đôi môi căng mọng kia một nụ hôn. Nhân Mã lúc đầu có chút bất ngờ, nhưng cũng nhắm hờ mắt, đáp lại Bạch Dương. Mặc cho người ngoài nhìn vào, đối với họ, như vậy là quá đủ.

Rời khỏi đôi môi của Nhân Mã một cách luyến tiếc, Bạch Dương choàng tay ôm lấy cô thật chặt. Cậu ghé vào tai Nhân Mã, thì thầm bằng giọng có phần gian xảo.

– Em sẽ bị phạt, vì tội đã để anh chờ suốt năm năm! Và hình phạt, là phải ở bên anh mãi mãi!!

Nhân Mã hơi ngạc nhiên, rồi cười thật tươi, cô nhảy bổ lên, choàng tay qua cổ ôm chặt lấy Bạch Dương.

– Em tình nguyện chấp nhận hình phạt của anh! Bạch Dương, em yêu anh, rất yêu anh!!

– Anh cũng yêu em, yêu rất nhiều, Mã Nhi của anh!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: CÒN MƯA NGÀY GIÁNG SINH.

Thời gian như trôi đưa, chẳng mấy chốc đã đến Giáng sinh. Đứng cạnh bên cửa sổ, có một chàng trai đang nhìn ra bên ngoài, đôi mắt màu sẫm cafe lạnh lùng thoáng buồn. Giáng sinh, chính ngày đó là ngày cậu và cô gái ấy phải xa cách. Giáng sinh, lại một năm nữa cậu phải đón Giáng sinh một mình, và lời hứa ấy, vẫn chưa thực hiện được.

Có nằm mơ Song Ngu cũng không ngờ mình còn sống, sau khi trải qua bốn cuộc phẫu thuật liên tục chỉ trong vòng một tuần, với ba cuộc thất bại, và hôn mê sâu tận một năm trời. Cậu còn nhớ rất rõ, trước khi đôi mắt này nhắm lại, thân ảnh người con gái đang rơi xuống vách núi ấy đã kịp khắc sâu vào tâm trí cậu. Rồi mang theo sự tự trách đó, cậu dần ngất đi. Song Ngu đã nhìn thấy tử thần, và chính bản thân cậu cũng chẳng muốn sống nữa. Dù vậy, tội nó, lại là người đã kéo cậu lại, không cho phép cậu từ bỏ. Nhưng để làm gì? Đối với cậu, một thế giới không có cô thật chẳng vui vẻ gì cả! Một chút cũng không!!

Hiện tại, Song Ngu đang làm việc tại tập đoàn của gia đình, ngồi trên cái ghế Tổng Giám đốc và là một trong mười doanh nhân trẻ thành đạt nhất nước ở cái tuổi hai mươi mốt. Nhưng vậy thì đã sao, khi Song Ngu thật chẳng muốn để tâm tới?

Đã bao nhiêu lần, Song Ngu bắt ép bản thân phải sống thật tốt, ép bản thân không được suy nghĩ mãi một cách tiêu cực như vậy, ép bản thân phải cười mở hơn, nhưng đều không được. Cậu chỉ có thể khép mình lại, đóng chặt cánh cửa trái tim vô thời hạn. Dù có bao nhiêu, Song Ngu vẫn chẳng thể ngăn nỗi nhịp đập con tim mình mỗi khi nhớ về cô gái ấy.

Cậu nhận ra, mình yêu Sur Từ rất nhiều, nhiều đến mức chính cậu còn không thể diễn tả nổi.

Cậu nhớ Sur Từ.

Cậu muốn gặp lại Sur Từ.

Cậu muốn được nhìn thấy cô, được nhìn thấy nụ cười ấy lần nữa. Nhưng âm dương cách biệt, làm sao có thể tương ngộ?

Song Ngu bất giác nâng bàn tay lên, nhìn vào vật mà cậu đang đeo ở ngón áp út. Tháo chiếc nhẫn ấy ra, Song Ngu bất giác ôm chặt lấy nó vào lòng, đôi mắt nhắm lại.

Chiếc nhẫn chứa đựng bao nhiêu tình cảm của cậu dành cho Sur Từ, đã từng là một đôi, nhưng bây giờ, có lẽ chỉ còn mỗi mình cậu còn giữ nó. Song Ngu luôn trân trọng, luôn giữ gìn, dù cậu cũng chẳng biết để làm gì nữa.

Song Ngu chợt ngừng đầu nhìn lên bầu trời kia. Những giọt nước rơi đều đều từ bầu trời xám xịt kia. Mưa rồi! Cậu mở cửa sổ, đưa tay ra ngoài. Mặc kệ nước mưa tạt vào, nhìn cái tay dần bị nước mưa thấm ướt, Song Ngu bất giác mỉm cười. Giá như, những giọt mưa này, có thể rửa trôi đi nỗi u ám trong lòng cậu thì hay biết mấy, nhưng hình như, nó chỉ càng khiến lòng cậu nặng trĩu.

Bất chợt, Song Ngu nhớ ra gì đó, cậu nhìn đồng hồ. Lúc này, kim ngắn đã sắp chỉ đến số bảy. Chút nữa thì quên, hôm nay là ngày mừng Nhân Mã vừa trở về. Cậu đeo lại chiếc nhẫn, rồi lấy chiếc áo treo trên ghế xoay, mặc vào rồi quay người đi về phía cửa phòng.

oOo

Đứng giữa biển người bên đường, có một cô gái dừng lại, đầu hơi ngẩng cao lên về phía đối diện. Chiếc áo khoác màu xanh thẫm mà cô đang mặc, mũ trùm kín chẳng thể thấy được khuôn mặt. Nhưng chẳng hiểu sao, người ta lại có thể cảm nhận được, nỗi buồn man mác từ cô. Hai bàn tay thò vào túi áo khoác của cô gái vô thức nắm chặt, cô cúi đầu xuống, quay người toan bước đi.

— Ôi không! Mưa rồi này!!

Tiếng của một cặp đôi gần đó vang lên, vô tình khiến bước chân cô gái khựng lại. Mặc cho cơn mưa dần trở nên nặng hạt và người ta bắt đầu tìm chỗ trú hoặc chạy nhanh hơn, cô gái vẫn đứng yên một chỗ, mắt vô thức nhìn lên bầu trời xám xịt. Những giọt nước mưa, bắt đầu thấm ướt chiếc áo khoác. Nhưng dường như, cô gái vẫn chẳng hề để tâm tới, cứ đứng ở đó.

oOo

Kim Ngu vừa tan sở, đang trên đường đến quán mà bọn nó hẹn. Vốn Thiên Yết luôn là người đưa đón cô, nhưng hôm nay cậu lại bận cuộc họp đột xuất, phải mất một lúc mới đến được, quán cũng không xa chỗ lắm, nên Kim Ngu đi bộ luôn. Đó cũng là lí do mà Thiên Yết cứ cầu nhau mãi, bảo cô chuyển hẳn vào công ty cậu làm có phải tốt hơn không này nọ. Nhưng một cô nhân viên như Kim Ngu, chẳng muốn vì mình mà ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu, chứ chẳng phải là vì không muốn ở bên Thiên Yết đâu. Cũng vì chuyện này, mà ông xã nhà cô cứ giận lấy mãi. Nghĩ đến đây, Kim Ngu bất giác bật cười.

Hôm nay vừa là tiệc Giáng sinh, vừa là tiệc mừng Nhân Mã trở về. Kim Ngu thật muốn gặp lại Nhân Mã quá xá!! Cô nhớ con nhỏ đó quá, thật thắc mắc bây giờ trông ra sao nha!!

Đi một lúc, Kim Ngu nhận ra, trời bắt đầu mưa. Những giọt mưa dần trở nên nặng hạt. Bước chân Kim Ngu bắt đầu trở nên gấp gáp hơn, quần áo cũng bắt đầu lấm đẫm nước mưa. Có lẽ do chạy quá nhanh, Kim Ngu vô tình đụng phải một ai đó đi từ hướng ngược lại, khiến cả hai ngã hẳn xuống mặt đường.

— Xin lỗi, thật sự xin lỗi!! Chỉ tại tôi gấp quá cho nên—

Còn chưa kịp nói hết câu, Kim Ngu đã bị sự kinh ngạc ép ngừng lại giữa chừng. Vừa nãy, chỉ thoáng qua trong vài giây thôi, Kim Ngu hình như, đã nhìn thấy khuôn mặt người mình đụng phải. Khuôn mặt đó không phải là...?

Cô gái chống tay xuống đất, không nói không rằng mà đứng dậy. Đưa tay kéo chiếc mũ áo khoác xuống, cô dường như đang muốn che đi khuôn mặt của chính mình. Đứng hẩn dẩy, cô gái toan bỏ đi, tuy nhiên, bàn tay cô lại bị ai đó nắm lại.

Kim Ngu không biết tại sao, nhưng cô vẫn đưa tay ra giữ cô gái nọ lại. Rõ ràng ý nghĩ trong đầu cô lúc này thật điên cuồng, nhưng Kim Ngu thực không tin, là mình nhìn nhầm. Một cách khó khăn, cô cất tiếng.

– Có phải... là... Sur Từ... không...?

Cô gái nọ vẫn không có phản ứng, nhưng hình như, cô vừa khẽ giật thót một cái. Cô gái không trả lời Kim Ngu, cũng không quay mặt lại, chỉ đang cố giật tay mình ra khỏi tay Kim Ngu.

Sự kiên nhẫn của Kim Ngu cũng có giới hạn. Cô thả tay cô gái kia ra, nhưng đồng thời lại kéo cô bắt buộc phải quay lại. Hai tay Kim Ngu vội đặt trên vai cô gái.

Cô gái lộ rõ sự cự tuyệt, nhưng lại không lên tiếng nói gì, điều này càng khiến sự nghi hoặc trong Kim Ngu lớn hơn. Cô khẽ nhủ mảy. Nhanh tay, Kim Ngu chợt kéo cái mũ áo kia xuống.

Mái tóc màu đen tuyền bỗng bành lượn sóng, nước da trắng nõn nà hết như búp bê, và trên hết, là màu mắt xanh thăm chẳng thể lẫn với bất kì ai được.

– S-Sur... Từ...?! Tại sao...?!

Trước mắt Kim Ngu lúc này, không còn là đôi mắt tuyệt đẹp nữa, mà chỉ còn mỗi bên mắt phải. Một chiếc băng bịt mắt che đi bên mắt trái, hết như bị thương. Dù trưởng thành hơn trước, nhưng dù nhìn thế nào đi chăng nữa, Kim Ngu vẫn có thể nhận ra, người con gái trước mặt mình là ai.

– Chuyện gì... với mắt cậu... vậy?

– K-Không phải... Cô... Cô nhầm người rồi!!

Nói rồi, cô gái toan bỏ đi, nhưng lại bị Kim Ngu giữ chặt lại. Giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng như gió ấy, làm sao Kim Ngu quên được?!

– Cậu nghĩ tớ ngu ngốc đến độ không thể nhận ra cậu sao hả, Sur Từ?!

Vừa nói, Kim Ngu vừa lay thật mạnh cô gái. Con mưa bắt đầu thấm ướt cả hai người.

Cô gái khẽ cắn môi, tiếp tục phủ nhận.

– K... Không phải...!!

– Cậu đã ở đâu suốt thời gian qua vậy hả?! Có biết bọn tớ lo cho cậu thế nào không hả?!

– Tòì... đã bảo... là... không phải mà!!!

Cô gái gần như hét lên, vùng mạnh khỏi tay Kim Ngu, khiến cô mất đà mà gần ngã xuống đất. Kim Ngu vội ngừng đầu, mở to mắt. Chẳng biết từ bao giờ, con mắt phải duy nhất kia đã ngấn nước. Và ánh mắt, thật khổ sở.

– Tòì đã bảo là không phải mà!!! Mà phải thì đã sao chứ hả?!? Đâu còn quan trọng nữa!!! Việc tôi còn sống hay đã chết, sao mà chẳng được!! Dù sao, cũng chẳng liên quan gì đến mấy người!!

Kim Ngu nhìn cô gái trước mặt bằng ánh mắt khó tin. Người này, rõ ràng là Sur Từ, nhìn thế nào cũng là Sur Từ, nhưng tại sao...?

– Cậu đang nói gì vậy hả?! Mọi người đã rất buồn, vì nghĩ rằng cậu đã chết!! Sao cậu có thể nói như thế chứ?!

– Tại sao tôi không thể nói như thế?! Buồn, tại sao lại buồn cho tôi làm gì...? Một đứa như tôi... tại sao... lại còn sống chứ...?

Dù chỉ một chút, Kim Ngu cũng không hiểu, Sur Từ đang nói gì. Cô đã rất vui mừng khi nhận ra, người con gái này là Sur Từ, vậy mà cô lại sao vậy? Hết như đang trách bản thân mình vậy. Tại sao, lại có thể nói những điều đáng buồn như vậy?

– Vì tôi, mà bao nhiêu chuyện đã xảy đến, chỉ vì tôi tồn tại... Tôi lẽ ra, lúc đó tôi nên chết đi rồi mới phải...!!

– Tớ không cho phép cậu nói như thế!!

– Im đi!! Cô chẳng hiểu gì cả, và đừng có nói như thế biết hết!!!

Câu nói đó, chẳng khác nào một gáo nước lạnh tạt thẳng vào Kim Ngu. Sur Từ nói đúng, ít nhất nếu cô gái này thật sự đúng là Sur Từ, rằng cô chẳng hiểu gì cả. Dù muốn trở thành bạn thân, nhưng ngày đó, một chút thôi, Kim Ngu chẳng thể giúp được gì, thậm chí chỉ biết ganh tỵ với Sur Từ.

– Đúng là tớ, chẳng hiểu gì cả!! Nhưng, cậu có biết, mọi người luôn nhớ về cậu không?

– Điều đó chẳng liên quan tới tôi!! Tôi không quan tâm!! Đủ rồi!! Quá đủ rồi!!!

Chợt, một cảm giác đau buốt truyền tới bộ não, khiến Sur Từ vô thức xoay hẳn mặt về một phía. Cô đưa tay, chạm nhẹ vào bên má. Đau rất.

Kim Ngu đã chẳng thể nghĩ gì. Cô chỉ biết, cô tức giận, những lời của Sur Từ khiến cô tức giận, rất tức giận. Trong vô thức, cô đã đưa tay tát mạnh vào mặt Sur Từ.

– Cậu nói vậy mà nghe được sao?! Cậu có biết, bao nhiêu người đã vì cậu mà cảm thấy tội lỗi không hả?! Ma Kết và Thiên Yết hận mình không thể cứu cậu dù họ đã ở đó!!! Thậm chí đến hiện tại, họ vẫn còn cảm thấy tội lỗi cậu có biết không?! Và Song Từ, cậu ấy thậm chí đã nghĩ đến chuyện tự tử đấy, chỉ vì muốn chuộc tội với cậu!! Nếu không có Bảo Bình, bọn tớ sẽ mất đi cả Song Từ!! Người chẳng hiểu gì cậu mới đúng!!

Mất Sur Từ mở to theo từng câu nói của Kim Ngu. Cô chưa từng nghĩ, Ma Kết và Thiên Yết lại tự trách bản thân chỉ vì họ không thể cứu cô, dù cho chính cô mới là người khiến Thiên Yết phải buông tay, cô cứ nghĩ mình đã cứu Thiên Yết. Còn Song Từ, cô ấy đã đỡ đạn cho Sur Từ, vậy mà tại sao lại nghĩ đến chuyện tự vẫn cơ chứ?! Những chuyện này, tại sao... Đây, đâu phải là điều mà Sur Từ muốn khi cô quyết định rời khỏi bọn nó.

Kim Ngu nhìn về mặt Sur Từ. Những giọt nước mưa thấm ướt cả người khiến cô còn không biết, thứ nước trên mặt mình có phải nước mưa hay không, và hình như, nó có vị mặn.

– Cậu biết đúng không? Rằng Song Ngu cậu ấy, vẫn còn sống?

Sur Từ không trả lời, thay vào đó là sự im lặng như không biết phải trả lời như thế nào. Nhưng chuyện Song Ngu còn sống, cô đương nhiên biết. Đã không biết bao nhiêu lần, cô đã rất muốn gặp lại tại nó, đặc biệt là cậu, muốn được cậu ôm chầm lấy. Nhưng, cô sợ.

– Vậy thì đã sao chứ? Tôi chẳng muốn để tâm nữa...! Thà rằng các người, cứ quên tôi đi... có phải tốt hơn không...?

Nếu không vì Sur Từ, không phải vì bảo vệ cho cô, Song Ngu đã không bị bắn, không phải rơi vào tình trạng nguy kịch và hôn mê sâu. Nếu không vì Sur Từ, những chuyện đó sẽ không bao giờ xảy đến với lớp S, để lớp S luôn là cái lớp vui nhộn bình yên. Là cô, chính cô là kẻ mang đến đau khổ cho người khác. Tất cả là lỗi của cô, và chính điều đó, Sur Từ không cho phép bản thân đến gần cậu, không cho phép bản thân được gặp lại tại nó. Cô cứ như sao lại chửi vậy, chỉ toàn mang đến rắc rối xui xẻo cho người khác mà thôi. Đối với Sur Từ, vậy mà có khi lại tốt hơn.

– Cậu là đồ ích kỉ!!

Sur Từ ngạc nhiên nhìn Kim Ngu. Từ bao giờ, đôi mắt đen láy kia cũng đã đỏ hoe cả lên.

– Song Ngu đã rất khổ sở! Cậu ấy đã mất đi hoàn toàn nghị lực sống!! Song Ngu trải qua tận bốn cuộc phẫu thuật, với ba lần thất bại, cậu ấy đã đối mặt với cái chết không biết bao nhiêu lần!! Song Ngu sống khép kín hơn rất nhiều, cả mục đích để hướng tới cũng chẳng còn!! Nhưng cậu ấy vẫn tiếp tục sống, và đến tận bây giờ, Song Ngu vẫn rất yêu cậu, cậu có biết không hả??? Cậu bảo cậu yêu cậu ấy, vậy tại sao lại hành hạ Song Ngu như thế!? Lại để cho cậu ấy chịu đau khổ như thế?! Trả lời đi chứ!!!

Sur Từ trần trần đưa mắt nhìn Kim Ngu, không thể nói ra bất kì điều gì, cô chỉ biết cắn chặt lấy môi để ngăn đi tiếng nấc.

– Cậu có bao giờ, nghĩ đến cảm giác của bọn tớ như thế nào? Nghĩ đến anh trai cậu, Nhật Nam đã phải khổ sở bao nhiêu? Và nghĩ đến Song Ngu, người đã yêu cậu hơn chính bản thân mình?! Cậu bảo cậu không dám đối diện với bọn tớ, thực chất chỉ là nói dối mà thôi!! Cậu chỉ đang thỏa mãn chính bản thân mình!! Cậu ích kỉ, ích kỉ lắm Sur Từ!!! Chỉ toàn biết nghĩ cho bản thân, có bao giờ cậu nghĩ cho cảm giác của tớ, của bọn tớ, của Nam, của Thiên Yết, và của Song Ngu chưa????!!

– Tôi...

– Tớ, ghét cậu!! Rất ghét cậu, Sur Từ!! Mặc kệ cậu, muốn ra sao thì ra, tớ không thèm quan tâm nữa!!!

Nói rồi, Kim Ngu chạy đi mất.

Mặc kệ người ta đang đứng xung quanh hiếu kì nhìn mình, Sur Từ vẫn đứng đó, đôi tay buông thõng và ánh mắt vô hồn. Cô chưa từng nghĩ, những gì mà cô muốn tốt cho họ, lại càng khiến họ khổ sở. Rằng chính cô, là kẻ khiến Song Ngu đau khổ. Những lời nói của Kim Ngu vừa nãy, hình như vẫn còn vang vọng đâu đây, khiến lồng ngực Sur Từ đau nhói.

Sur Từ cảm thấy, những giọt nước mưa không còn rơi vào mình nữa, như có một cái gì đó che lại. Dù vậy, trên khuôn mặt Sur Từ, nước vẫn chảy, kèm theo đó là tiếng nấc.

Cầm chiếc ô che cho Sur Từ, Khánh Đăng cứ đứng nhìn mà chẳng biết phải nói gì. Ngồi trong chiếc ô tô đậu gần đó, cậu chỉ có thể theo dõi mọi thứ từ bên trong. Lúc này, nhìn Sur Từ đang không ngừng run rẩy, lồng ngực cậu đau thắt.

– Từ Nhi.

Lúc này, Sur Từ mới quay ra sau nhìn Khánh Đăng. Rồi, cô vội quay hẳn ra, chạy tới, sà vào lòng Đăng. Đôi bàn tay bấu chặt áo cậu, Sur Từ úp mặt vào ngực áo Đăng mà khóc.

– Anh hai.

Bất ngờ khiến Đăng buông hẳn chiếc ô ra, khiến nó rơi xuống mặt đường. Cậu nhìn Sur Từ, rồi vòng tay ôm lấy cơ thể bé nhỏ đang khóc nức lên và cứ

run rẩy không ngừng trong lòng cậu. Dù bao nhiêu năm trôi qua, Sur Từ vẫn thế, vẫn nhỏ bé và mỏng manh đến mức, luôn tự mình chịu đựng tất cả, khiến cậu không thể nói bất kì lời an ủi nào. Dịu dàng, Đăng đưa tay xoa đầu cô em gái.

Sur Từ vẫn tiếp tục khóc trong vòng tay Khánh Đăng, cô nói bằng giọng lạc hẳn đi.

– Là do em... Rồi bỏ hay ở lại, em đều... không xứng... Em...

– Chúng ta về nhà thôi.

Đôi bàn tay càng bấu chặt vào áo Khánh Đăng, Sur Từ khẽ gạt đầu. Dù vậy, phải mất một lúc lâu, cô mới chịu rời khỏi đó.

Bé Sur Từ vào trong xe, Khánh Đăng đặt cô nằm vào hàng ghế sau của ô tô. Cậu đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc ướt bết trên trán cô em gái, khẽ thở dài.

– Lẽ ra ngay từ đầu, chúng ta không nên trở về đây mới phải.

Sau khi nói với chính mình như vậy, Khánh Đăng đóng cửa xe, rồi bước vòng qua bên ghế lái, mở cửa ngồi vào. Cậu khởi động ô tô, bắt giắc nhìn lên kính chiếu hậu một cái, đôi mắt đăng sau cặp kính trở nên phức tạp. Chiếc xe ô tô màu đen bóng bắt đầu lăn bánh, hoà vào bức màn trắng xoá của mưa.

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: CẢM XÚC HỖN ĐỘN.

Thiên Hạt đứng ở cửa, nhìn Khánh Đăng đang đắp chăn cho Sur Từ. Không còn là cô nhóc nghịch ngợm phiền phức như trước đó nữa, cô giờ đây đã là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, làm việc cho Tập đoàn thời trang do chính Khánh Đăng lập ra. Hơn hết, cậu và Thiên Hạt đã kết hôn, bốn năm sau ngày hôm đó, hiện tại là vợ chồng và sống cùng một nhà, cùng với cả Sur Từ. Dù vậy, từ đó đến nay, cô chưa một lần nào có ý định quay về nhà cả.

Cô còn nhớ như in cái ngày khi cô còn du học. Trong một lần đi rừng dã ngoại, trước cả lúc gặp Leora và Leon, Thiên Hạt đã bị lạc. Suốt hai ngày liền, không một ai đến cứu cô. Và Khánh Đăng chính là người đã đến đó. Dù cậu bảo chỉ là vô tình, nhưng Thiên Hạt vẫn rất cảm kích. Lần đầu tiên, cô cảm thấy trái tim mình đã rung động, lại còn là tình yêu sét đánh mà cô chẳng bao giờ thêm tin. Thiên Hạt luôn giúp đỡ Khánh Đăng, mặc cho cậu cự tuyệt, cô hạnh phúc. Và cái khoảnh khắc khi cậu cầu hôn cô, Thiên Hạt đã hạnh phúc đến mức muốn nhảy cẫng lên. Cô hạnh phúc, rất hạnh phúc!!

– Leora có sao không anh?

Khánh Đăng rời tay khỏi tấm chăn đã đắp cho Sur Từ, đôi mắt sau cặp kính thoáng buồn, cậu khẽ thở dài một cái.

– Anh nghĩ con bé chỉ ngủ thôi, nó quá mệt mỏi rồi. Chúng ta lẽ ra, không nên trở về Việt Nam làm gì.

Thiên Hạt bước vào phòng, ngồi xuống cạnh giường Sur Từ, vô thức đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô. Cô gái này, người đã, đang và sẽ mãi mãi là người bạn thân nhất mà Thiên Hạt quý, và hiện tại cũng là em gái cô.

– Cô ấy đã trốn khỏi nhà, để đi đâu vậy anh?

Khánh Đăng trầm ngâm một lúc, rồi mới trả lời.

– Con bé đến chỗ mà Song Ngư làm, trên đường về thì vô tình gặp Kim Ngư.

– Em hiểu...

Thiên Hạt còn nhớ rất rõ, cô và Khánh Đăng năm đó đều đã đau đớn như thế nào khi đứng ở góc hành lang bệnh viện mà nghe tụi nó bảo rằng Sur Từ rơi xuống vách núi. Trong đầu cô đã tưởng tượng ra một khung cảnh đầy bi kịch, và đã bật khóc lên, nhưng chính tụi nó cũng đang đau khổ, nên hoàn toàn không nghe thấy. Khi biết được cô gái này vẫn còn sống, Thiên Hạt đã mừng biết bao nhiêu.

Khánh Đăng nhìn chằm chằm đứa em gái dù đã chìm vào giấc ngủ mà nước mắt vẫn cứ thỉnh thoảng lại chảy ra. Sau khi nghe tụi nó ở bệnh viện, Đăng còn nhớ khi ấy mình đã vùng chạy đi, bắt xe đến khu rừng dưới ngọn núi mà Sur Từ rơi xuống. Trong suốt hơn một ngày không ngừng nghỉ, cậu và Thiên Hạt mới tìm thấy Sur Từ, với mình mấy đầy thương tích và rơi vào trạng thái hôn mê. Có lẽ khi rơi xuống, cô đã rơi vào một vài cây cổ thụ to, làm giảm lực và cuối cùng rơi xuống khúc hồ này.

Khánh Đăng lập tức đã tự ý đưa Sur Từ ra nước ngoài chữa trị mà không nói cho bất kì ai, kể cả Nhật Nam. Thiên Hạt lúc đó cũng đi theo cậu, và Đăng cũng chẳng từ chối. Đối với cậu, y học ở đây không đủ tiến bộ, và cậu đã đưa đứa em gái của mình sang Mĩ. Dù tốn kém thế nào, dù ra sao, Đăng lúc đó chỉ nghĩ một điều duy nhất, là phải cứu cho kì được Sur Từ. Ít nhất, đó là cách cậu có thể thực hiện lời hứa còn dang dở trước đây với người mẹ

mà cậu yêu quý, và làm tròn bổn phận một người anh trai.

Không chỉ có mỗi Song Ngư nguy kịch, đứa em gái của Khánh Đăng cũng trải qua đến tận bốn lần phẫu thuật, và lần thứ tư hết như chết đi sống lại, khi nhịp đập lúc đó chỉ còn là một đường thẳng. Nhưng dù cho y học ở Mĩ tiến bộ, thì cũng không thể nào cứu được ý chí sống đã mất đi của Sur Từ lúc đó. Hai năm, đứa trẻ ấy đã hôn mê những hai năm, trải qua vô số lần điều trị.

Lúc này, Khánh Đăng chợt nhìn sang Thiên Hạt, bắt giác mỉm cười.

Đã không biết bao nhiêu lần, cậu muốn từ bỏ. Nhìn Sur Từ đau đớn chữa trị, và cả những lần phẫu thuật không thành công, không ít lần Đăng chỉ muốn buông xuôi tất cả. Đau khổ, tuyệt vọng, từ bỏ, tất cả cậu đều đã trải qua. Khi đó Đăng đã rất sợ, sợ hãi sẽ một lần nữa mất đi người thân. Cậu đã từng mất đi người mẹ thân yêu, rồi chút xíu nữa mất luôn cả đứa em gái này, và lần đó, cậu tưởng chừng mình sẽ thật sự mất cô. Không phải lần đầu tiên, nhưng là lần đầu tiên cậu sợ hãi đến mức đó, đến mức cậu chỉ muốn khóc thét lên rồi từ bỏ tất cả.

Và những lần đó, người duy nhất luôn ở cạnh cậu mọi lúc chính là Thiên Hạt. Cô không nói bất kì điều gì, chỉ lặng lẽ ở bên Đăng, ôm chăm lấy cậu mà an ủi, khuyên cậu hãy khóc bao nhiêu cũng được, nhưng nhất quyết không được phép từ bỏ. Dù không muốn thừa nhận, nhưng chính cô gái ấy là người đã tiếp thêm cho cậu sức mạnh.

Có nằm mơ Đăng cũng không ngờ được, có ngày, trái tim cậu, tưởng chừng như đã băng giá, lại tan chảy và rung động vì người con gái ấy. Nhưng chính cậu, cũng không biết đó là sự nương tựa, là sự tin cậy, là sự biết ơn hay là tình yêu nữa. Dù vậy, từ lúc đó, trong Đăng, hình ảnh Thiên Hạt trở nên dịu dàng và ấm áp hơn. Cậu muốn, mình có thể mang đến hạnh phúc cho người con gái ấy.

Khi con mắt đồng màu với Đăng chậm rãi mở ra, cũng là lúc đối với cậu, mọi thứ như được cứu rỗi lần nữa. Chỉ vừa mới tỉnh dậy thôi, cái tên đầu tiên mà Sur Từ gọi chính là tên của Song Ngư, rồi nước mắt cô cứ thi nhau mà chảy xuống, nhỏ xuống thấm ướt cả tấm gra giường.

Sur Từ không muốn trở về Việt Nam, cô bảo rằng sợ phải đối diện với mọi người, vì vậy, họ định cư luôn ở Mĩ. Một thời gian ngắn sau đó, hai anh em cậu có trở về nước một lần, là để đến nơi từng là nhà cậu nhiều năm trước. Đăng thực sự không ngờ, ba của cậu, người đàn ông ôn hòa lạnh ấy đã quý xuống cầu xin sự tha thứ của Sur Từ, và của cả cậu.

“Ta xin lỗi, tất cả là do sự ích kỉ của ta, đã đẩy hai con vào nguy hiểm. Ta đã không hề nhận ra, mình lại lần nữa huỷ hoại hai đứa con của Cát Linh. Ta xin lỗi!!!”

Và Sur Từ, khác với sự lạnh lùng trước đây, lại khoan dung và độ lượng tha thứ cho người đàn ông ấy. Nhưng dù vậy, Đăng không thể nào, tha thứ cho ông ta!

Sur Từ hiện tại là một nhà thiết kế khác tập đoàn thời trang nổi tiếng ở Mĩ mà Khánh Đăng là người đứng đầu, cùng với Thiên Hạt. Cuộc sống của họ trôi qua yên bình như thế, và cậu đã không hề biết rằng, Sur Từ vẫn thường xuyên mất ngủ vì gặp ác mộng. Vì vậy, cô đã xin phép anh hai cho phép mình về Việt Nam một lần.

“Em sẽ chỉ ngắm bọn họ từ xa, rồi sẽ đi ngay! Dù sao, em cũng chẳng còn tư cách gì để đối diện với họ nữa cả!! Cho nên, một lần thôi! Làm ơn, anh hai!!”

Chính cái sự mềm lòng ấy của cậu đã khiến cho sự đau khổ đã lắng xuống trong Sur Từ bao năm qua dâng trào lần nữa. Có lẽ, khi đó, đứa em gái này của cậu đã phải rất khổ sở để ngăn mình không bước vào nơi làm việc của Song Ngư. Sau tất cả mọi chuyện, Đăng nghĩ, tình yêu mà Sur Từ dành cho Song Ngư không chút nào phai nhạt cả, thậm chí còn sâu sắc hơn, khi cô lúc nào cũng giữ gìn chiếc nhẫn mà cậu ta tặng ngày hôm đó như một báu vật vô giá.

Thiên Hạt nhìn sang Khánh Đăng, đôi mắt trở nên phức tạp. Cô biết cậu đang nghĩ về điều gì, bởi vì chính cô cũng đang nghĩ đến điều đó. Mọi thứ, hết như một vòng luân hồi, vòng luân hồi của một tấn bi kịch tình yêu.

– Anh này, hay chúng ta... để cho Sur Từ và bọn họ gặp nhau... được không...?

Khánh Đăng vờ như không nghe thấy câu hỏi kia của vợ, mắt cứ nhìn đâu đâu. Cậu không phải muốn chia cắt bọn họ, nhưng nếu Sur Từ bị tổn thương lần nữa vì chuyện đó, thì cậu thà chia cắt còn hơn. Có lẽ, Đăng đã quá ích kỷ! Cậu thậm chí, còn không nói gì cho Nhật Nam lấy một câu. Cậu thật tệ!!

Thiên Hạt biết chồng nghe thấy, nhưng cũng chẳng nói gì. Cô ngừng lại một lúc, rồi lại nói tiếp.

– Em nghĩ... đây không phải cách tốt đâu...

Điều này, Thiên Hạt biết rất rõ. Đã bao nhiêu lần Sur Từ cố kiềm nén mọi thứ để không bộc lộ ra ngoài mà khiến người ta lo lắng, để rồi Thiên Hạt chỉ vừa mới đề cập đến khi cả hai ở riêng thôi, Sur Từ đã khóc oà lên hết như một đứa trẻ con vậy.

– Vậy, chúng ta sẽ làm gì tiếp đây?

Khánh Đăng lại im lặng không trả lời. Làm gì, thú thật cả cậu cũng không biết phải làm gì mới phải. Đứa em gái này, cậu không muốn con bé phải bị tổn thương thêm bất kì lần nào nữa, nhưng đồng thời lại không biết đi hay ở thì Sur Từ mới không đau khổ. Điều này khiến cậu thật khổ tâm!

– Chúng ta sẽ về Mĩ.

– Điều đó sẽ ổn chứ?

– Tạm thời là vậy đi đã, từ từ chúng ta sẽ tính tiếp.

Nói rồi, Khánh Đăng đứng dậy, bước ra khỏi phòng. Thiên Hạt vẫn ngồi đó, nhìn cánh cửa đóng lại, đôi mắt hơi cụp xuống. Về lại Mĩ sao, không biết cô có nên về thăm mọi người một chuyến không. Thiên Hạt đã tự mình bỏ đi, tự mình kết hôn, liệu có được cho phép quay về hay không. Giờ thì cô chẳng khác nào Sur Từ, muốn đi không được, mà muốn ở lại cũng chẳng xong.

Một lúc sau, Thiên Hạt mới đứng dậy. Sau khi sửa lại chăn đắp cho Sur Từ, cô cũng đi ra ngoài.

Tiếng chốt cửa khoá lại vừa vang lên, con mắt phải tưởng chừng đã chìm vào giấc ngủ của Sur Từ lại mở ra. Nãy giờ, tất cả những gì cô làm chính là giả vờ ngủ. Nhìn cái trần nhà màu lam, rồi lại quay nghiêng người sang một bên. Sur Từ thu hai chân lại, vòng tay ôm lấy hai đầu gối, đôi mắt xanh thăm đẹp để được buồn.

Một đứa như cô, đâu có đáng được quan tâm đến thế? Khánh Đăng, chính bản thân cô cũng đã khiến cậu khổ sở nhiều rồi, rồi cả tội nó, và đặc biệt là Song Ngu. Chính Sur Từ cũng chẳng biết, mình nên đi hay ở lại. Lúc này, lời nói của Kim Nguu khi đó chợt hiện lên.

“Đến tận bây giờ, Song Ngu vẫn rất yêu cậu, cậu có biết không hả??? Cậu bảo cậu yêu cậu ấy, vậy tại sao lại hành hạ Song Ngu như thế!?”

Hình ảnh Song Ngu chợt hiện lên, khiến cho nước mắt Sur Từ bắt đầu chảy ra khỏi khoé mắt. Cô dù mạnh mẽ bao nhiêu đi chăng nữa, cứ mỗi lần nghĩ về cậu, trái tim cô lại nhói đau như bị hàng ngàn vật nhọn đâm vào. Sur Từ nhớ Song Ngu, rất nhớ, cô muốn gặp lại cậu. Cô còn nhớ rất rõ, khi biết Song Ngu vẫn còn sống, cô đã hạnh phúc thế nào, nhưng đồng thời lại đau đớn vì không dám trở về đối mặt với cậu. Trước giờ, cô luôn nghĩ, người con trai mà cô yêu ấy, từ bao giờ có lẽ đã có một mối tình khác, với một cô gái tuyệt vời hơn cả cô. Ấy vậy mà, Song Ngu vẫn chờ đợi, dù rằng cậu đã nhận thức rằng, cô đã không còn nữa đi chăng nữa. Liệu rằng Sur Từ, thật sự đã quá ích kỉ như lời Kim Nguu nói?

– Minh... nhớ Song Ngu... mình muốn... gặp lại Song Ngu... chỉ đứng nhìn từ xa mà thôi... chỉ một lần nữa... mà thôi...

Lau đi mấy giọt nước mắt trên khuôn mặt, Sur Từ ngồi dậy. Với tay lấy miếng băng bịt mắt đặt trên đầu giường, cô đeo vào rồi đứng hẳn lên. Mặc vội chiếc áo khoác của mình, Sur Từ mở cửa phòng, lén lút trốn khỏi. Cô không muốn để Khánh Đăng hay bất kì gia nhân nào trong nhà phát hiện ra, ít nhất là lúc cô rời khỏi nhà.

Lúc này, Sur Từ đang bước đi đều đều trên đường, hoà vào dòng người tấp nập ngược xuôi, thỉnh thoảng lại dừng lại một chút, rồi lại bước tiếp. Sur Từ không biết mình đang đi đâu, chỉ là, đôi chân cô cứ tự bước đi.

Có thứ gì đó vừa lướt qua ánh mắt Sur Từ, khiến cô vô thức dừng lại. Biển hiệu quen thuộc, những kệ sách mà cô có thể nhìn thấy mặc dù đứng từ bên ngoài, chính là nơi mà cô và cậu đã định đến vào ngày Giáng sinh, một lời hứa không còn có thể thực hiện được nữa. Sống mũi Sur Từ cảm thấy cay cay.

Một người đi đường vội vã vô tình va phải Sur Từ, khiến cô vì bất ngờ mà mất thăng bằng, ngã về trước. Sur Từ nhắm chặt mắt. Nhưng thay vì ngã xuống đất, thì hình như có một ai đó đỡ lấy cô.

– X-Xin lỗi, tôi không—

Đồng tử phải màu xanh thăm mờ to vì kinh ngạc khi nhận ra người vừa đỡ mình là ai.

Thiên Yết cũng ngạc nhiên không kém, đôi mắt màu khói cứ mờ trần trần, dường như không tin vào điều mà mình đang thấy. Mái tóc đen tuyền lượn sóng, màu mắt xanh thăm đẹp đến lạ, và nước da trắng ngần. Hơn hết, là giọng nói trong veo kia. Là cậu đang nằm mơ, hay trước mặt cậu lúc này, thực sự chính là cô gái ấy?

oOo

Hai tay áp chặt vào cái ly cà phê sữa đặt trên bàn, ánh mắt Sur Từ cứ nhìn chằm chằm vào đó mà không hề có ý định nhìn lên lấy một lần.

Thiên Yết ngồi đối diện Sur Từ, đặt tách cà phê của mình xuống bàn, đôi mắt màu khói bắt đầu nhìn lên cô gái kia. Cậu có quá nhiều điều muốn hỏi Sur Từ.

– Cậu... đã ở đâu suốt thời gian qua... vậy...?

Sur Từ mím chặt môi. Đây là trường hợp mà cô chưa hề lường trước. Hôm qua thì gặp Kim Nguu, hôm nay lại đụng phải Thiên Yết. Lúc này cô thực sự, chẳng biết phải làm gì nữa.

– Nhờ anh Đăng mà tôi được cứu sống, và hiện ở cùng nhà với anh hai và Thiên Hạt.

Cái cách xưng hô xa cách kia của Sur Từ khiến Thiên Yết có chút hụt hẫng. Và xen vào đó chính là sự bất ngờ khi cô nhắc đến cô em gái biệt tăm biệt tích của cậu.

– Thiên Hạt con bé, sao rồi?

– Thiên Hạt và Khánh Đăng đã kết hôn, họ rất hạnh phúc. Cô ấy cũng rất hay nói về cậu.

Thiên Yết từ ngạc nhiên chuyển sang mỉm cười. Ít nhất, một trong số những nỗi lo của cậu đã biến mất. Thiên Yết chợt nhìn lên Sur Từ. Bên mắt mang băng kia khiến cậu ban đầu có chút lạ lẫm, nhưng rồi cũng hiểu ra.

– Ngày hôm qua, tôi vô tình gặp Kim Ngu.

Nghe Sur Từ, Thiên Yết không mấy ngạc nhiên lắm. Ngày tổ chức tiệc hôm qua, nhìn Kim Ngu rất lạ. Sau khi về nhà, cô cũng có kể cậu nghe, nhưng chỉ nói đơn giản là gặp một người quen. Thiên Yết không hề biết, người quen đó lại là Sur Từ.

– Tại sao cậu không trở về? Mọi người đều rất nhớ cậu.

– Tôi không xứng đáng nhận tình cảm đó của họ. Và lại tôi, cũng không muốn trở về.

– Thật không?

Sur Từ ngẩng đầu vô thức nhìn Thiên Yết. Khác với đôi mắt đầy kích động của Kim Ngu hôm qua, đôi mắt màu khói của Thiên Yết vẫn giữ nguyên sự điềm tĩnh, nhưng lại khiến Sur Từ cảm thấy khó xử. Hai bàn tay nắm chặt lấy mép váy, cô không thể trả lời.

Thiên Yết nhìn Sur Từ, mỉm cười.

– Thật ra có một chuyện, từ rất lâu rồi chưa từng nói cho cậu biết.

Ánh mắt Sur Từ hiện rõ sự thắc mắc.

– Tôi đã từng, rất thích cậu.

Lúc này, sự kinh ngạc đã chiếm hữu hoàn toàn con mắt màu xanh thẫm duy nhất kia. Khuôn mặt Sur Từ hơi nhăn mặt, cô mím chặt môi.

– Từ khi chúng ta còn nhỏ, tớ đã luôn ganh tỵ với Song Ngu vì khoảng thời gian mà cậu và nó ở cạnh nhau, rồi hôn ước của cả hai. Đến tận khi lớn rồi cũng vậy.

Người con trai trước mặt Sur Từ lúc này, dù đã trưởng thành, nhưng cái vẻ mặt ấy cô chẳng nhằm vào đâu được. Nhưng, sự khó xử trong Sur Từ ngày càng lớn hơn, cô không thể nói được gì ngoài nghe Thiên Yết.

– Chỉ vì cái thứ tình cảm đó, tớ đã khiến cả bốn người chúng ta đều đau khổ. Khiến Kim Ngu không ít lần bị tổn thương, khiến Song Ngu thất vọng và muốn từ bỏ, chỉ vì tớ thiếu quyết đoán.

– Tại sao... lại đi thích một đứa như... tôi?

– Ai mà biết, đến lúc nhận ra thì tớ đã thích cậu từ lúc nào rồi. Thậm chí bây giờ tớ cũng không thể nói, mình có còn giữ tình cảm với cậu hay không, nhưng, cuộc sống hiện tại khiến tớ rất hạnh phúc, có lẽ, tớ muốn bù đắp cho nỗi đau của Kim Ngu, ở bên cô ấy.

Về mặt này của Thiên Yết Sur Từ chưa từng nhìn thấy, cô ngần ngừ. Nụ cười âm ỉ kia, cậu trông thật dịu dàng. Có lẽ đúng như Thiên Yết nói, hoặc chính cậu cũng chưa thể nào cảm nhận được, rằng tình yêu mà Thiên Yết dành cho Kim Ngu, đã lớn đến thế nào rồi.

– Ngày hôm qua, Kim Ngu có hỏi tớ một câu.

“Em chỉ hỏi thôi nhé. Nhưng, nếu Sur Từ trở về, chỉ là nếu thôi, anh có rời bỏ em để đến với cậu ấy không? Xin hãy trả lời thật lòng cho em biết, làm ơn, Thiên Yết!”

– Vậy cậu, đã trả lời thế nào?

– “Sẽ không! Vì anh yêu em, là anh thật lòng. Anh muốn ở bên em, chứ không phải xem em như người thay thế. Và anh không thể, cướp đi người con gái là hạnh phúc lớn nhất của Song Ngu.”

Câu trả lời của Thiên Yết khiến Sur Từ ngây người vì kinh ngạc. Cậu lại tiếp tục.

– Song Ngu đã luôn chờ đợi cậu, cậu biết đúng không? Cậu, sẽ làm gì?

Từ lúc nào, con mắt phải của Sur Từ đã đỏ hoe, sống mũi cay cay khó chịu. Cô cắn mạnh môi, rồi lại mím chặt. Sur Từ lắc lắc đầu.

– Tôi... không biết...

Thiên Yết cảm nhận được mặc cảm tội lỗi khiến Sur Từ không dám đối mặt với cả nhóm, nhất là với Song Ngu. Vì vậy, cậu đã không hỏi gì về chuyện đó. Thiên Yết chợt đứng dậy, toan bước đi. Dừng lại chỗ Sur Từ, cậu nói khẽ.

– Xin cậu, hãy suy nghĩ thật kỹ. Không phải vì bọn tớ, mà là vì chính bản thân cậu, và cả Song Ngu. Xin, đừng làm nhau đau khổ nữa!

Sur Từ mở to mắt, mặc cho những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài xuống hai bên má. Cô quay phắt ra sau, nhưng nhận ra Thiên Yết đã ra khỏi quán rồi. Ngồi phịch xuống ghế, hai bàn tay Sur Từ đan chặt lại. Cảm xúc này, thật hỗn loạn! Sur Từ chẳng biết, mình nên làm gì nữa!

Một thứ gì đó chọt lọt vào mắt Sur Từ, một tấm thiệp. Nhìn vào nội dung bên trong, cô lộ rõ sự ngạc nhiên, rồi lại nheo mắt lại một cách khó sở. Cô cắn chặt môi, nhắm hờ mắt lại.

Một lần nữa...

Chỉ một lần nữa thôi...

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: HẠNH PHÚC HẾT NHƯ MỘT GIÁC MƠ (END)

Hôm nay là ngày cưới của Bạch Dương và Nhân Mã. Dù đều là con của những người tâm cỡ đi chẳng nữa, khách mời cũng chỉ tâm vài chục đồ lại, chủ yếu là gia đình họ hàng hai bên và thêm vài người bạn mà cả hai quen biết. Đương nhiên chẳng thể thiếu được tụi nó, dù lớn cả rồi nhưng cái tính nhí nhố vẫn chẳng bỏ được.

Ban đầu, gia đình Nhân Mã cũng khá khó chịu trong việc này, chỉ đơn giản bởi vì họ thật sự ưng Anh Kiệt hơn Bạch Dương, nhưng dần dà rồi cũng đồng ý. Thì có bậc cha mẹ nào mà muốn con không được hạnh phúc đâu! Đàng này con gái cưng của họ lại còn nằm dài ra ăn vạ với họ cơ mà.

Lúc này, Nhân Mã đang ở trong phòng thay đồ, cùng với Cự Giải. Nói là nói vậy, nhưng thế quái nào mà bây giờ cô lại run thế này. Căng thẳng chết mất!! Tim cô cứ như muốn nhảy thẳng ra ngoài ấy!

Nhân Mã lúc này mới nhìn mình trong gương. Không phải tự khen mình đâu, nhưng đây là đầu tiên, cô thấy mình đẹp như vậy. Mà có lẽ do tài trang điểm của quý cô Cự Giải thôi.

Cự Giải nhìn hai bàn tay nắm chặt vào nhau của Nhân Mã, khẽ mỉm cười. Từ phía sau, cô đặt tay lên đôi vai cứ run mãi của cô nàng, nhìn Nhân Mã từ gương mà nói.

– Thả lỏng nào! Cô dâu mà căng thẳng thì kéo gục trên lễ đường đấy! Nào, nghe tó, hít thở đi!

Nghe theo lời Cự Giải, Nhân Mã khẽ nhắm mắt, hít thở vài cái lấy lại bình tĩnh.

– Nhưng nói thật, tó lần đầu tiên phải mặc cái thứ đồ vương vãi thế này đấy!

Cự Giải bật cười, điều đó làm cho Nhân Mã ngày càng xấu hổ. Cô trước giờ ngoài váy trường thì có bao giờ mặc cái thứ quần ngắn một ống đó đâu cơ chứ!!

– Các cậu, nhanh lên nào!!~~

Song Từ từ bên ngoài vừa nói vọng vào vừa lon ton chạy lại chỗ hai người họ. Cô nhìn Nhân Mã một lượt, rồi che miệng cười gian.

– Nhỏ kia! Cười quái gì hả?

Vừa dứt lời, đầu Nhân Mã đã bị đánh một cái đau điếng. Cô vội quay ngược ra sau.

– Sao lại đánh tó?!

– Cô dâu thì nói chuyện từ tốn giữ một cái!

Vừa đứng chống hông, Xứ Nữ vừa lên tiếng giảng đạo, mặt kênh lên thật khiến Nhân Mã tức sôi máu.

– Ái chà chà, vậy Ma Kết và cậu khi nào mới chịu rước nhau về dinh đây, hời cặp đôi ham công tiếc việc?

Câu nói đùa của Cự Giải khiến Xứ Nữ ngượng chín mặt, lườm nguyệt cô bạn thân. Đáp lại là nụ cười thật tươi từ Cự Giải.

– Thôi nào các cậu! Cả chị hai nữa! Chúng ta ra ngoài thôi, còn để Bạch Dương ngắm cô vợ đáng ~ yêu của cậu ta nữa chứ!

Xứ Anh từ bên ngoài vừa vỗ tay lộp bộp vừa nói vọng vào.

oOo

Thật sự rất khó chịu nha! Lần đầu tiên trong đời, Bạch Dương căng thẳng đến muốn ngất như thế này! Và cậu cũng cực kì căm hận cái tên Thiên Bình cứ đứng bụm miệng cười tủm tỉm. Bực bội, Bạch Dương đưa tay cốc đầu thẳng bạn một cái.

Trong lúc hai anh chàng đùa giỡn với nhau, thì đã đến lúc làm lễ từ bao giờ, Bạch Dương vội đứng nghiêm túc lại, thề sẽ xử thẳng kia sau. Cậu quay qua cha sứ.

– Cha, nhìn con thế nào?

– Đẹp rồi.

– Thật không?

– Thật.

– Cha nói thật thật thật không?

– Thật!!

Hình như cha sứ đang quá sức chịu đựng thì phải. Bạch Dương nhăn nhó quay đi, còn lăm ba lăm bầm giận dỗi như trẻ con.

– Cha kì! Người ta sắp lấy vợ mà kì cục!

Cha sứ im lặng, lần đầu tiên gặp chú rể như thế này khiến ông chẳng biết xử trí ra sao. Bản thân còn dám nói là sắp lấy vợ mà vậy đấy!

Bạch Dương đã nhìn thấy Nhân Mã từ phía xa xa kia, bắt gặp mặt đỏ ửng lên. Váy cưới màu trắng tinh khôi, lớp trang điểm nhẹ tôn lên vẻ đẹp không sắc sảo mặn mà nhưng dịu nhẹ của Nhân Mã. Cô, đẹp quá đi mất!

Thiên Bình đứng gần đó với vai trò rể phụ, đưa tay thúc hông Bạch Dương một cái cho cậu chàng tỉnh lại, miệng nhoen cười gian.

Nhân Mã nắm lấy ba mình bước từng bước về phía Bạch Dương, tay còn lại cầm chặt bó hoa mà tim như muốn vỡ ra. Cô cứ cúi gằm mặt xuống, hai má thì đỏ ửng cả lên.

Hai người họ nhìn nhau, ba Nhân Mã trao tay con gái cho Bạch Dương, không quên tặng cho cậu chàng một cái lườm sắt, như thể muốn nói “Nếu dám làm khổ con gái ba thì ba cho mày biết tay,” vậy. Bạch Dương khẽ gật đầu mà cười khi.

Dù vẫn trả lời đều đặn từng câu hỏi, nhưng hai người họ cứ lén nhìn nhau rồi quay đi mãi, hệt như trẻ con vậy. Cha sứ nhìn mà mỉm cười. Đáng yêu thật!

– Ta tuyên bố hai con là vợ chồng!

Cha sứ vừa dứt câu, Bạch Dương đã quay sang ôm chăm lấy Nhân Mã, khiến cô thoáng bất ngờ. Chẳng để cho cha sứ kịp nói gì thêm, cậu đã đặt môi mình lên môi Nhân Mã, dịu dàng cảm nhận vị ngọt của đôi môi ấy. Có tiếng hò reo từ bên dưới, và lớn nhất là của cái-đám-mà-ai-cũng-biết-đấy.

Nhân Mã sà vào lòng Bạch Dương, ôm chăm lấy cậu.

– Em hạnh phúc lắm! Cảm ơn, vì đã yêu em!

Bạch Dương không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô gái ấy. Người con gái này, giờ đã là vợ của cậu rồi. Vợ cậu đấy!!

oOo

Lúc này, mọi người đã di chuyển ra bên ngoài, thực hiện cái màn tung hoa cô dâu. Đứng bên dưới, Kim Ngưu nhìn hai đứa bạn mà mừng cho hai người họ. Nhưng chuyện hôm đó, cô vẫn chưa thể nào quên được. Cô thấy sợ, nhiều đêm mất ngủ. Bàn tay này, vẫn còn cái cảm giác đau rát vì tát cô gái ấy. Và hơn cả, Kim Ngưu chưa nói chuyện này cho bất kì ai biết. Cô không phải không muốn nói, mà là không biết phải nói như thế nào.

Thiên Yết nhìn sang cô vợ nhỏ, đôi mắt màu khói thoáng lo lắng. Từ cái ngày Giáng sinh ấy, Kim Ngưu cứ trầm tư lo lắng mãi. Cậu đương nhiên biết chuyện gì, nhưng lại không hề nói ra, cả về chuyện hôm qua cũng vậy. Cậu không muốn Kim Ngưu càng thêm lo lắng. Bàn tay Thiên Yết nắm chặt tay Kim Ngưu.

– Em lại suy tư rồi!

Kim Ngưu nhìn Thiên Yết, cười khi.

Cự Giải đảo mắt một lượt, hai bàn tay cứ đan vào nhau, mặt thì chẳng hiểu sao cứ đỏ ửng mãi. Cô bắt gặp nhìn sang Thiên Bình đang đứng cạnh, đưa tay khều khều cậu. Khi Thiên Bình quay sang, Cự Giải phẩy phẩy tay. Biết ý, cậu cũng cúi thấp người xuống cho bằng với cô.

Mãi một lúc, Cự Giải cứ ấp a ấp úng mãi mà chẳng biết nên nói thế nào.

– T-T-Thật ra... T-Thiên Bình này, em á... ừm... em có—

Một tiếng kèn từ đâu vang lên.

– Em nói gì cơ?

– Ý em là... em... em có t—

Lần này là tiếng reo hò.

– Hửm? Anh chẳng nghe thấy gì hết!

Mặt Cự Giải đỏ ửng như quả cà chua chín. Cô thu hết can đảm, hét thật to.

– Em có thai rồi!! Ba tháng!! Là con của chúng mình!!

Tiếng hét của Cự Giải khiến tai Thiên Bình lúng búng, nhưng từng con chữ cậu nghe rất rõ. Không chỉ cậu, mà xung quanh ai cũng nghe thấy. Cự Giải đan chặt hai bàn tay, đỏ mặt.

– Em vừa nói gì?? N-Nói lại anh nghe đi!! Là thật?? Thật đúng không??

Trong Thiên Bình lúc này là một niềm hạnh phúc khó tả. Cậu bế thốc Cự Giải lên, ôm chặt cô vào lòng.

– Cảm ơn em!!! Cảm ơn em, Giải Nhi!!

Cự Giải mỉm cười. Cô lúc này, hạnh phúc, rất hạnh phúc. Trong bụng cô, hiện đang mang một sinh linh bé nhỏ, là kết tinh tình yêu của cô và Thiên Bình. Cô sắp có được gia đình của riêng mình, nơi mà cô được trở thành một người mẹ. Cự Giải hạnh phúc đến muốn khóc.

Tụi nó đứng gần đó, nhìn hai người họ mà mỉm cười mãn nguyện. Rồi cái tính nhí nhố lại nổi lên, tụi nó chạy lại trêu chọc hai cô cậu nhà ta.

– A!! Xem kia!!

Tiếng kêu của Xứ Anh thu hút tụi nó quay lại xem thử. Lúc này mọi người, đã hoàn toàn dồn sự chú ý của mình vào cái cô gái vừa vô tình chụp được bó hoa cô dâu. Kim Ngu nhìn theo, đôi mắt đen láy thoáng mở to khi nhìn thấy cô gái với chiếc áo khoác trùm kín đầu.

Sư Tử ngạc nhiên, nhìn bó hoa trong tay. Chuyện gì vậy? Cô hoàn toàn không có ý định chụp lấy bó hoa này, làm vậy chẳng khác nào muốn thu hút sự chú ý cả. Chuyện này, cô chỉ định đến đây, nhìn bọn họ, nhìn Song Ngu lần cuối trước khi rời Việt Nam với Khánh Đăng và Thiên Hạt mà thôi.

Nhật Nam và Song Ngu vô thức bị cô gái kia làm chú ý. Nổi bật với bộ đồ bình thường mà không ai mặc trong một buổi lễ cả, rồi cái áo khoác trùm kín đầu kia. Chẳng hiểu sao, cả hai đều cảm nhận được sự quen thuộc từ cô gái lạ mặt này.

Sư Tử giật nảy mình khi ánh mắt của bọn họ bắt đầu chú ý vào cô. Thoáng trong vài giây, cô nhìn thấy Song Ngu, đứng bên ngoài đám đông và cũng đang nhìn mình. Sư Tử vội vứt đi bó hoa trong tay, vùng chạy.

Song Ngu thấy vậy, vội vàng đẩy đám đông kia ra mà đuổi theo. Chỉ là linh tính, nhưng mà...

Tụi nó nhìn theo từ phía sau, bất giác quay sang nhìn nhau. Kim Ngu vẫn đứng đó, như đang suy nghĩ gì, và điều đó lọt vào mắt Nhật Nam. Dù vậy, cậu cũng chẳng nói gì.

oOo

Nhà thờ nơi tổ chức lễ cưới nằm cạnh một khu rừng. Lúc này, Song Ngu không ngừng chạy, đôi mắt nâu café đảo dáo tìm kiếm xung quanh.

Ban nãy, cậu cũng chẳng biết mình có nhìn nhầm hay không, nhưng khi cô gái ấy vứt bó hoa đi, có gì đó loé sáng trong mắt cậu. Đó có thể chỉ là một chiếc nhẫn bình thường, và cô gái kia cũng chỉ là một cô gái lạ mặt. Dù tự nhủ như vậy, nhưng Song Ngu lại đuổi theo cô trong vô thức.

Chạy một lúc, cậu nhìn cô gái đang đứng gần đó. Vừa nhận thấy Song Ngu, cô đã chạy đi ngay. Nhưng bước chạy của cô gái không đủ nhanh, nên đã bị cậu đuổi kịp. Song Ngu đưa tay, nắm lấy bàn tay kia.

– Sư Tử!!

Cô gái quay lại, nhưng chưa kịp nhìn Song Ngu đã bước hụt chân, kéo theo cả cậu lẫn xuống dưới. Song Ngu vội kéo cô vào lòng, dùng thân mình ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn dù cậu chẳng biết có phải người mình đang tìm kiếm hay không.

Sư Tử khê mở mắt. Nhớ ra, cô vội rời khỏi vòng tay Song Ngu. Nhìn người con trai ấy vì bảo vệ mình mà cả người bị thương, Sư Tử đau nhói. Đôi mắt nhắm lại kia, khiến cô thấy sợ. Không phải, chuyện này sẽ không xảy ra một lần nữa!

– Này!! Này, tỉnh lại đi mà!! Cậu... sao lại cứu tôi làm gì...? Một đứa như tôi... đâu có đáng...?

Đôi mắt Song Ngư khẽ mở, nhìn cô gái trước mặt, lúc này đã bật khóc từ lúc nào. Cậu cảm thấy cả người ề ảm, và chân hình như bị trật, nhưng không có gì nguy hiểm cả, cậu chắc chắn như vậy. Nhìn cô khóc như một đứa trẻ, Song Ngư bất giác mỉm cười. Nắm lấy bàn tay run rẩy kia, cậu chống tay còn lại xuống đất, ngồi dậy trong sự ngạc nhiên của cô gái.

Sur Từ ngẩn người nhìn Song Ngư, con mắt phải mở to khiến nước mắt càng chảy nhiều hơn. Cô cảm thấy, bàn tay cậu ôm lấy bên má mình, dịu dàng.

– Là em, phải không, Từ Nhi ?

Nói rồi, bàn tay Song Ngư đưa lên, chậm rãi kéo cái mũ áo kia xuống. Đôi mắt cậu mở to, rồi lại trở nên ảm áp. Trước mắt cậu, chính là khuôn mặt ấy, khuôn mặt quen thuộc có đôi chút buồn bã, và màu mắt xanh thẳm tuyệt đẹp, dù lúc này chỉ còn lại mỗi một bên. Song Ngư mỉm cười dịu dàng.

Sur Từ để mặc cho Song Ngư muốn làm gì thì làm, nước mắt từ con mắt phải vẫn cứ chảy ra. Cô đưa mắt nhìn cậu, nhìn khuôn mặt dịu dàng mà cô yêu ấy, mắt hơi nheo lại.

– Tại sao...? Tại sao... không quên tôi đi...? Một đứa con gái như tôi... chỉ biết nhận sự giúp đỡ và bảo vệ... từ người khác...? Tôi chỉ... gieo rắc đau khổ mà thôi...!

Song Ngư hơi mở to mắt, rồi vô thức ôm chặt lấy Sur Từ. Hôn nhẹ lên mái tóc đen tuyền kia, cậu nhẹ nhàng.

– Dù vậy, anh vẫn muốn, được bảo vệ em. Dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, xin em, hãy cho anh được bảo vệ em.

Con mắt mở to mặc cho nước mắt cứ chảy ra của Sur Từ lại nheo lại. Sur Từ đã mong, hoặc ít nhất, cô muốn được nghe những lời cay độc tuệ Song Ngư, dù cho bị cậu ghét bỏ cô cũng chấp nhận. Vậy mà, người con trai này lại làm cô khó xử. Dù cho cố nén cái tình cảm này xuống, thì chính cái sự dịu dàng ấy của Song Ngư, lại khiến bao cố gắng của Sur Từ biến mất cả. Cô lắc đầu, tay đắm chìm vào Song Ngư.

– Không...! Tại sao... lại vì tôi mà—

Trước khi Sur Từ kịp nói hết câu, cô đã bị Song Ngư chặn lại. Cậu áp môi mình lên đôi môi của Sur Từ, dịu dàng như đúng tính cách của cậu, lại sâu đến kì lạ. Vị ngọt ngào nhẹ nhàng ấy, lại có gì đó mặn. Rồi khỏi như còn luyến tiếc lắm, Song Ngư nhìn người con gái trước mặt mình, đôi mắt chứa đầy ảm áp. Cậu đưa đôi bàn tay lạnh lẽo không ngừng run rẩy kia của Sur Từ, áp vào hai bên má của mình.

– Chẳng sao cả, vì điều đó khiến anh hạnh phúc, vì có thể bảo vệ người con gái mà anh yêu. Gặp được em, được ở bên và chăm sóc em, là điều hạnh phúc nhất mà anh nhận được!

Nước mắt Sur Từ rơi ngày một nhiều trước những lời nói dịu dàng từ Song Ngư. Trong khi cô còn chưa biết phải nói gì, Song Ngư đã áp trán cậu vào trán Sur Từ, đôi mắt màu nâu sẫm hơi nhắm lại.

– Đương nhiên anh cũng đã rất giận. Giận, vì em đã chọn rời xa anh. Giận vì anh cứ ngỡ đã mất em mãi mãi. Hệt như lúc đó, khi chúng ta còn nhỏ, anh đã không thể bảo vệ em, bảo vệ người con gái duy nhất mà anh yêu !

Sur Từ cứ ngồi đó, đôi mắt nhắm chặt mặc cho nước mắt rơi lã chã, cô nói mà giọng lạc hẳn đi.

– Em...xin lỗi...! Em xin lỗi!! Em xin lỗi, vì đã khiến anh phải đau khổ như vậy, chỉ vì em vô dụng và ích kỉ!! Nhưng em yêu anh! Yêu nhiều lắm...!!

Song Ngư vuốt nhẹ mái tóc của Sur Từ, nhẹ nhàng mỉm cười.

– Anh yêu em, rất nhiều, Từ Nhi à! Cảm ơn em, vì đã ở bên anh!

Tại nó lúc này đang đứng phía trên, nhìn xuống mà mỉm cười mãn nguyện. Dù không biết được chuyện gì xảy ra, nhưng, Sur Từ đã về rồi, về với tại nó. Điều đó thật tốt, thật sự rất tốt!

Đứng gần đó, Khánh Đăng dựa người vào thân cây. Đứng cạnh cậu, là Thiên Hạt. Trong khi cô vợ bé nhỏ của cậu lấp ló nhìn tại nó, Đăng chợt mỉm cười. Sự dịu dàng tưởng chừng đã biến mất từ bao giờ, khiến Thiên Hạt thoáng ngạc nhiên.

– Cái ông anh ích kỉ kia, còn ở đây đây hả?

Khánh Đăng ngạc nhiên quay lại. Lúc này, đứng trước mặt cậu là Nhật Nam, vẫn cái vẻ cao ngạo khó ưa đó. Đăng hơi cười.

– Lâu quá không gặp, em trai.

– Xi, im ngay!

Nam thực sự vẫn còn rất bức chuyện ông anh của cậu giấu Sur Từ đi mà chẳng có cậu biết dù chỉ một chút. Nhưng lại thôi, Nam thờ ơ ra một cái. Cậu hất mặt giận dữ như trẻ con, rồi quay người bước đi. Xử Anh vội chạy theo, lại vô tình va vào cậu khi Nam đột ngột dừng lại.

– Dù sao, cảm ơn đã chăm sóc Sư Tử! Đừng có tưởng em tha cho anh!!

Nói rồi, Nam bỏ đi. Xứ Anh quay lại, cúi chào Đăng một cái, vẫy tay chào Thiên Hạt rồi chạy theo cậu. Khánh Đăng đứng nhìn, mỉm cười, cậu lúc này quay sang Thiên Hạt.

– Ta về nhà thôi.

– Vâng.

Tình yêu là một khái niệm mà không ai có thể giải thích được. Có lúc vui sướng như thể ta đang nắm giữ hạnh phúc của cả thế giới này. Nhưng đôi lúc lại không thể ngăn được những giọt nước mắt đau khổ. Dù vậy, nếu tin tưởng vào thứ gọi là tình yêu, bạn có thể sẽ nhận được một kết thúc có hậu. Câu chuyện tình yêu sẽ không bao giờ chấm dứt, tùy vào cách bạn đặt ngòi bút của mình để viết như thế nào. Vậy, câu chuyện của bạn sẽ thế nào? Hãy trở nên thật hạnh phúc nhé!

~~~~end~~~~

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và dõi theo Yu suốt hành trình của Học Viện Danh Giá. Thật tuyệt khi các nhân vật của chúng ta đều tìm thấy hạnh phúc của họ nhỉ?~ À, sẽ KHÔNG CÓ NGOẠI TRUYỆN đâu nha~~ lí do ở hử, Yu lười đấy~~ -v-

Và cuối cùng, xin chân thành cảm ơn một lần nữa. Xin hẹn gặp lại các bạn vào một ngày không xa~~~~

~~Yuua~Li~~

Bạn đang đọc truyện *Học Viện Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.